O R B I T A

G SCIENCE FICTION

GREGORY BENFORD

DAVID BRIN

ÎNIMA COMETEI

O FORMIDABILĂ SAGA. PROVOACĂ FURNICĂTURI PE ŞIRA SPINĂRII, INCITĂ IMAGINAŢIA ŞI ÎNCÂNTĂ SPIRITUL.

INIMA COMETEI

O CONJUNCŢIE LITERARĂ ÎNTRE DOUĂ DIN CELE MAI STRĂLUCITOARE STELE DE PE FIRMAMENTUL SCIENCE-FICTION-ULUI MONDIAL, GREGORY BENFORD (PREMIILE *NEBULA* ŞI *CAMPBELL* PENTRU *TIMESCAPE)* ŞI DAVID BRIN (*NEBULA* ŞI *HUGO* PENTRU *STARTIDE RISING)*…

Los Angeles Times

UN EFFORT MAGNIFIC… ACEŞTI AUTORI, REMARCABIL DOTAŢI, AU REUŞIT SĂ CREEZE O POVESTE LA FEL DE REALISTĂ ŞI IMPRESIONANTĂ CA ORICE ÎNTÂMPLARE ADEVĂRATĂ… PE MĂSURĂ CE O PARCURGI DEVINE DIN CE ÎN CE MAI BUNĂ.

Locus

O PUSTIITOARE ŞI MINUNATĂ SAGA CE PROVOACĂ FRISOANE PE ŞIRA SPINĂRII ŞI INCITĂ SPIRITUL.

The Providence Sunday Journal

GREGORY BENFORD DAVID BRIN

Traducere de
MIHNEA COLUMBEANU

INIMA COMETEI

MULŢUMIRI

Acest roman a fost scris pe baza celor mai valide informaţii accesibile la momentul respective, privind cometele în general şi Cometa Halley in particular. A fost creat cu conştiinţa (şi speranţa) că sondele trimise în 1986 spre Halley şi programul International Halley Watch, încununate de success, ne vor spori cu mult cunoştinţele despre aceste fascinante rămăşiţe ale creaţiunii. Dacă unele din noile informaţii vor sfârşiprin a infirma câteva premise ale povestirii, sperăm cel puţin că cititorul ne va acorda creditul cutezanţei. Am simţit că *acum* trebuie să spunem această povestire, în cinstea unui sol interplanetary ale cărui vizite sunt atât de precis programate, o dată la durata unei vieţi omeneşti.

Autorii doresc să mulţumească experţilor care le-au fost de ajutor, printre care Profesorii Mike Gafey, John Lewis, John Cramer, Bert King, Karl Johannson precum şi Dr. Ray Newburn de la J.P.L. şi Dr. Eric Jones de la Laboratoarele Los Alamos. Dr. Donald Yeomans de la J.P.L. şi Dr. Neal Hulkover de la T.R.W. Inc. ne-au ajutat în privinţa mecanicii orbitale.

Dorim de asemenea să le mulţumim Anitei Everson, Joan-ei Abbe, lui Richard Curtis, Sue Roberts, Dan Spadoni, Nancy Grace, William Lomaqx, Bonnie Graham, April Abrams şi Diane Brizolara, Karen şi Poul Anderson, precum şi Astrid şi Greg Bear, au fost de asemenea cum nu se poate mai îndatoritori.

Dr. Louis D'Amario şi Dr. Dennis Brynes de la Jet Propulsion Laboratory ne-au ajutat să conducem acţiunea cu minunatele lor calcule asupra întâlnirilor planetare. Fiecare dintre ei va primi câte o invitaţie la cină şi câte o sticlă de băutură.

Şi, ca întotdeauna, Lou Aronica de la Bantam Books a înţeles nevoile autorilor ce trudeau sub scadenţe astronomice.

Multe lucruri se vor petrece în viitor. Dar niciodată nu va înceta să existe nevoia de curaj.

David Brin şi Gregory Benford

Septembrie 1985

Lui
Poul şi Robert
Greg şi Carolyn
Larry şi Jerry
Charles, Harry şi John
Şi tuturor celorlalţi pasionaţi de genul hard

PARTEA I
STINDARDE ALE ÎNGERILOR

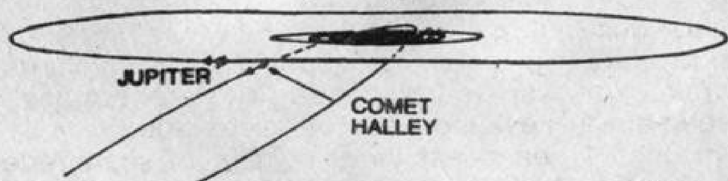
Octombrie2061

El, cel ce nimic n-a lăsat la voia
întâmplării,
puţine lucruri bolnave va face,
dar făuri-va foarte puţine lucruri.
-Halifax

Positions of Inner Planets and Comet Halley
October 2061

JUPITER
EARTH
VENUS
COMET HALLEY
MARS

(from Ecliptic North)

(from Vernal East)

CARL

Kato a murit primul.

Lucra la întreţinerea roboţilor-mecanici de construcţii care desfăşurau antene pe stratul gros de praf negru ce acoperea gheaţa cometei.

Din locul unde se găsea Carl, pe o înălţime aflată la un kilometru distanţă, costumul lui Kato se vedea ca o picătură de portocaliu în mijlocul mătăhăloaselor maşinării cenuşii. Nu se auzea nici un sunet în pofida norilor de praf şi gaz care se învolburau lângă om şi maşini. Doar puţini paraziţi se interferau cu un Vivaldi ce-l ajuta pe Carl să se concentreze asupra lucrului.

S-a nimerit să ridice privirea chiar înainte de-a se întâmpla evenimentul. Nu departe de Kato, ancorate lângă polul nord al miezului solid al cometei, opt catarge fusiforme se împreunau pentru a forma un turn piramidal. În vârful acestuia era fixată spirala antenei de microunde, o cupă cu gura în jos. Kato lucra la o sută de metri distanţă, fără a lua în seamă furioasa descătuşare de energie ce ataca gheaţa în preajma lui.

De multe ori, Carl îşi spusese că sfredelul arăta ca un grotesc păianjen chircit. Din gaura de dedesubt ieşeau cu regularitate jeturi de abur supraîncălzit.

Ca şi cum ar fi săpat răbdător după pradă, păianjenul scuipa microunde invizibile, în serii de câte cinci secunde, în josul pilonului. Câteva clipe după fiecare expulzie, răspunsul sosea sub forma unui jet galben-albăstrui de gaz fierbinte ce se rostogolea afară din tunelul proaspăt. Aburul învolburat izbea plăcile reflectoare şi se despărţea în şase panaşe, vânturându-se în afară şi evitând teaca de microunde.

Perforatorul făcea acest lucru de zile în şir, sfredelind cu răbdare tuneluri în miezul cometei, folosind fulgere de unde electromagnetice cu lungimi de ordinul centimetrilor, fiind acordat la o frecvenţă capabilă să separe moleculele

de bioxid de carbon.

Carl simţea o vibraţie slabă în picioare de fiecare dată când izbucnea câte un asemenea fulger. Orizontul de străveche gheaţă întunecată se curba în toate direcţiile. Aflorismente de zăpadă clathratică pură ieşeau la iveală ici şi colo prin straturile groase de praf spongios. Era un tablou în alb mohorât pe marron-uri pestriţe şi negru adânc, atoate-absorbant.

Kato şi mecanicii săi lucrau lângă perforatorul cu microunde, plutind în pripoane chiar deasupra solului. Gravitaţia slabă a miezului nu era suficientă pentru a-i ţine pe suprafaţă când se mişcau. Deasupra, curenţi subţiri de gaz ionizat, fluorescent, se unduiau peste negrul profund al nopţii, părând să-l mângâie pe japonez.

Kato supraveghea, în timp ce mecanicii săi, roboţi din oţel şi ceramică, efectuau muncile primejdioase. Stătea cu spatele la păianjen.

Carl era pe punctul de a se concentra din nou asupra muncii sale. Sfredelul pufăia metodic, transformând gheaţa în vapori. Unul dintre giganticele picioare de păianjen sări din loc, într-o tăcută explozie de zăpadă.

Carl clipi. Generatorul de microunde continua să tuşească, în timp ce piciorul scăpa din ancoră, înălţându-se, înclinând ansamblul. Nu avu timp să se îngrozească.

O secundă, fasciculul trecu peste Kaţo. Era de-ajuns. Carl îl văzu răsucindu-se brusc ca pentru a fugi. Mai târziu avea să-şi dea seama că mişcarea trebuie să fi fost un spasm final, de agonie.

Fasciculul bombardă gheaţa, trimiţând pânze luminoase de gaz galben şi orange să se scurgă în intunecimea de deasupra, iscând talazuri de praf. Vivaldi se estompă sub un muget de paraziţi.

Unda invizibilă trasa un făgaş şerpuit, biciuitor. Zvâcni nervoasă, se undui, apoi se înclină mai departe. În direcţie opusă orizontului. Spre Carl.

Omul bâjbâi după consola de control, făcu să sară capacul securizant şi izbi repetat comutatorul de oprire.

Urechile îi pocniră în clipa când furtuna de paraziţi încetă. Toate maşinăriile şi dispozitivele de înaltă tensiune aflate pe acea parte a Miezului Halley se opriră. Degetul de microunde încetă să mai deseneze pe gheaţă, la numai câţiva metri distanţă de Carl.

Păianjenul îşi începu prăbuşirea. Gravitaţia de 1/10.000 G a lui Halley era prea slabă ca să ţină în loc un generator de microunde în funcţiune, dar fără impulsul gazului în expansiune şi al presiunii radiaţiei, slaba atracţie proprie lumii de gheaţă îşi spune cuvântul. Construcţia se împletici şi-şi începu căderea dureros de înceată.

„Ce dracu' faci? Mi s-a oprit curentul...”

Ăsta trebuia să fie Jeffers. Alte voci se amestecau pe fir.

-Mayday! Kato e rănit! strigă Carl peste gheaţa gri-murdară. Reactoarele i se aprinseră cu iuţeală, în timp ce-şi lua zborul, mişcându-se în mod inconştient cu minimă risipă de energie, rezultatul a ani întregi de antrenament. Străbaterea feţei boţite a lui Halley semăna cu navigarea îndemânatecă peste o mare îngheţată, prăfoasă, sub cerul negru.

Împotriva oricărei speranţe, încercă să cheme silueta în combinezon portocaliu, răstignită cu faţa în jos pe zăpada accidentată.

-Kato...?

Când se apropie, Carl descoperi ceva care nu mai semăna atât cu un om cât cu un pui înnegrit, contorsionat, prost fript.

Umolanda a fost următoarea.

Orarul nu lăsa mult răgaz pentru jelirea lui Kato. O echipă medicală coborî din nava amiral, *Edmund Halley*, pentru a ridica trupul acestuia, după care toţi îşi reluară lucrul.

Cu ani în urmă, Carl învăţase să-şi facă munca, indiferent ce ştiri tulburătoare, accidente, încurcături ar fi apărut. Să faci abstracţie de moartea unui coechipier nu era lucru uşor. Îi plăcuse energia lui Kato, umorul lui prompt şi încrederea neclintită. Carl promise amintirii prietenului său cel puţin o bună petrecere memorială,

stropită cu băutură din belşug.

Repară împreună cu Jeffers păianjenul, reancorând piciorul şi flexându-i la loc încheietura. Carl tăie porţiunea avariată. Jeffers îi ţinu sursa de oxigen în timp ce fixa un segment de catarg fusiform în deschizătură. La semnalul lui Carl, celălalt astronaut trecu jetul de gaz peste joncţiuni şi metalul se trezi la viată, auto-sudându-se într-un arc portocaliu strălucitor. Încheiară reparaţia înainte ca trupul lui Kato să fi ajuns înapoi pe *Edmund*.

Umolanda apăru de după marginea Miezului Halley, jeturi bleu-pal propulsând-o de-a lungul cablului, de la un stâlp la altul. Cea mai simplă cale de-a te deplasa împrejurul neregulatului glob de gheaţă consta în a te agăţa de cablu, aprinzându-ţi reactoarele costumului pentru a luneca la câţiva metri înălţime. Ancorele magnetice se eliberau automat la trecerea prin apropierea lor, pentru a reduce fricţiunea.

Umolandei îi revenea munca de interior, ea modelând scobiturile neregulate în formă de tuneluri şi încăperi ordonate, îl întâlni pe Carl lângă intrarea în Puţul 3, la un kilometru de locul accidentului. Păianjenul sonetei lucra din nou la orizont.

„Urâtă treabă, cu Kato!” transmise ea.

-Mda…, se strâmbă Carl la amintirea groaznicei privelişti. Bun băiat, chiar dacă-şi punea tot timpul pe 3D[1] spanacurile alea de filme vechi.

„Cel puţin s-a sfârşit repede!”

La asta n-avu nimic de zis. Oricum, nu-i plăcea să stea la taclale aici, afară, cu atât mai mult cu cât avea o treabă de făcut.

Ochii lichizi ai Umolandei îl studiau printr-o cască-glob stropită cu praf de cărbune. Inelul de la gât îi ascundea bărbia despicată. Fu surprins să vadă că această emisiune o dezvăluia ca fiind o femeie arătoasă, cu pielea de abanos întinsă pe pometii înalţi într-o fizionomie stilată, ironică. Curios cum de nu remarcase asta până acum!

„Ai investigat cauza?”

---
[1] Cinema tridimensional (în relief) (n.t.)

-Am verificat zona unde a ieşit piciorul păianjenului, răspunse Carl. Se pare că a cedat o falie de sub el. Femeia dădu din cap.

„Nu mă surprinde. Am găsit jos goluri, formate pe când deşeurile radioactive au încălzit gheaţa, demult, când s-a format Halley. Dacă vreun gaz fierbinte de la excavaţiile păianjenului şi-a croit drum spre suprafaţă printr-una din cavităţile astea, e posibil să fi atacat ancorajul.

Carl miji ochii spre orizont, imaginându-şi întregul cap cometar străbătut de tuneluri şerpuitoare.

-Sună plauzibil.

„N-ar fi trebuit ca păianjenul să se oprească imediat ce şi-a pierdut direcţia?”

-Just.

„Comutatorul?”

-Afurisitul de întrerupător de siguranţă era defect. Pur şi simplu, nu voia să se lase apăsat! spuse acru Carl. Sprâncenele Umolandei se împreunară cu furie. „Iarăşi echipamente defectuoase!”

-Mda. Vreun ticălos de pe Pământ a făcut ceva economii pe sub mână.

„Ai raportat?”

-Bineînţeles. Totuşi, drumul până la piesele de schimb e lung.

Carl zâmbi sardonic. Trecu un moment de tăcere până când Umolanda vorbi din nou.

„Mereu or să fie accidente. Şi pe Encke am pierdut oameni.” Asta nu simplifică lucrurile... „Nu... Se pare că nu.”

-Oricum, Encke era un vis! Cometă bătrână, secătuită... Piatră frumoasă şi sigură cât cuprindea...

Îşi târşâi uşurel pe suprafaţă vârful cizmei. Zăpadă şi pulbere neagră se ridicau la cea mai mică atingere. Femeia se strădui să rânjească.

„Era vorba ca toată gheaţa asta să ne ţină-n viaţă în cursa cea lungă, dar văd că ne omoară pe scurtături.”

Carl schiţă un semn spre trei mecanici ce stăteau în apropiere, aşteptând ordine. Deja maşinile erau corodate

şi mânjite de supa primordială a lui Halley.

-Asta-i echipa ta. Kato le făcea educaţia. Dar poate vrei să le faci o inspecţie sumară.

„Par în regulă.”

Umolanda fluieră la vederea displayului codificat-color de pe spinarea celui mai apropiat şi dădu din cap:

„Am avut noroc. Fasciculul de microunde nu i-a lovit. Îi iau jos, să-i pun să sape la Puţul Trei.”

Femeia mână cu graţie roboţii pătrăţoşi, cu multe braţe, spre gura tunelului. Carl o prîvi aliniindu-i cu multă siguranţă şi dispărând cu ei în puţ. Îi conducea ca o păstoriţă, deşi în fond aceştia erau în unele privinţe, la fel de deştepţi ca un copil de zece ani şi mult mai coordonaţi în mişcări.

Continuă să verifice echipamentul pe care alţi membri ai echipajului îl coborau de pe *Edmund*. Era o muncă anostă, dar lucrase în puţuri zile-ntregi şi simţea nevoia unei evadări dintre nesfârşiţii pereţi de gheaţă presărată cu pietriş.

Deasupra, flamuri străvezii se unduiau într-un dans lent, falnic. Pâlpâitoarele cozi gemene ale lui Halley erau asemeni unor mătăsuri albastre-verzui. Acum păleau, la câteva luni după scurta „coafare de vară” a cometei, care avea loc o dată la şaptezeci şi şase de ani. Şi totuşi, stindardele de pulbere şi ioni se desfăşurau, dantelării de funigei fâlfâiau ca într-o briză leneşă, drapele ale nemărginiţilor îngeri.

Expediţia îşi dăduse *rendez-vous* cu cometa lui Halley după trecerea ei pe la periheliu în anul 2061, când planetoidul vărgat îşi reîncepuse drumul spre exterior. Aici, dincolo de orbita lui Marte, căldura violentă a soarelui nu mai fierbea uriaşele jeturi de molecule de apă, praf şi bioxid de carbon care-o făceau pe Halley atât de spectaculoasă în timpul scurtei sale veri.

Dar căldura dăinuia. Luni de zile, în timp ce Halley gonea pe lângă soarele aprig, erodant, valuri de temperatură se difuzaseră în jos, prin gheaţă şi stâncă, concentrându-se în cavităţi volatile şi bucăţi de piatră

împrăştiate. Acum, în timp ce cometa revenea în bezna rece a sistemului solar exterior, înăuntru încă existau rezervoare de căldură.

Forma grăunţoasă şi întunecată, ca un cartof, era un cocktail îngheţat de apa, bioxid de carbon, hidrocarburi şi cianură de hidrogen, fiecare zăpadă sublimându-se în vapori la o altă temperatură. Inevitabil, în unele puncte, căldura ce se infiltra topea sau vaporiza gheţurile. Aceste buzunare zăceau în aşteptare.

Carl asamblase parţial un sistem filtrant chimic, când auzi în căştile de comunicare ale costumului un ţipăt ascuţit.

Apoi urmă o tăcere bruscă, ameninţătoare.

Display-ul de la încheietura mâinii clipea galben-albastru, galben-albastru: codul Umolandei.

Fir-ar să fie. *De două ori într-un schimb*?

-Umolanda!

Nici un răspuns. Prinse cablul polar şi porni, târându-se în mâini, spre gura Puţului 3.

Mecanicii trebăluiau la o surpare, săpând în gheaţa ce se reaşeza în mijlocul unor vârtejuri de ceaţă scânteietoare. Nici un semnal de la Umolanda. Lăsă mecanicii să lucreze, dar le scoase de la spate pastilele de memorie pentru a le studia. Curând deveni limpede ce se întâmplase.

Sub gheaţă, mecanicii ciuguliseră conştiincioşi din pereţii primei hrube. Umolanda îi controla prin telecomandă, pentru siguranţă, în tunelul principal. Releul TV îi dădea de ştire când să comute roboţii spre o nouă etapă, când să se ocupe de detalii, când să scobească şi să arunce în aer. Atârna priponită, şi monitoriza tabloul de comandă portabil, trecând ocazional pe servocontrol deplin al câte unui mecanic, spre a se dedica vreunei şlefuiri deosebit de abile.

Lucrase la capătul îndepărtat a ceea ce-avea să fie curând un depozit, când un mecanic lovise cu toată puterea un bolovan de fier nativ negru cu diametrul de doi metri. Căpitanul Cruz le ceruse să caute resurse

utilizabile. Umolanda îi pusese pe toţi trei mecanicii să-l recupereze. Sub îndrumarea ei, strecuraseră leviere împrejurul bolovanului, încercând să-l desprindă. Masa de un negru mohorât refuza, însă, să se clintească.

Umolanda fusese nevoită să vină mai aproape pentru a-l inspecta. Carl îşi putea închipui care era problema; mecanicii lucrau bine, dar adesea era greu să-ţi dai seama dacă alegeau unghiul optim.

Avu o premoniţie sumbră. Bolovanul absorbise căldură săptămâni în şir, lăsând-o să se răspândească într-o mocirlă aflată imediat înapoia lui, o pungă de bioxid de carbon şi metan sub presiune. Această supă înspumată se afla în stare comprimată la punctul critic, trebuindu-i doar un strop de temperatură în plus sau o fracţiune de presiune mai puţin pentru a exploda.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Umolanda să nu…

Un mecanic îşi înfipsese bara cu rol de pârghie sub bolovan, pătrunzând în rezervorul de mocirlă. Umolanda îl văzuse pe robot clătinându-se, apoi revenindu-şi. Îşi spusese să mai încerce, şi se apropiase mai mult, pentru a-l ţine sub observaţie.

Mecanicul acţiona lent, precaut. Jacheta sa de aluminiu era stropită şi decolorată de zilele petrecute în gheaţă, dar terminalele arătau că era în perfectă ordine. Folosindu-şi ca pivot propriul pripon în perete, se săltase în jurul bolovanului, se întinsese – şi cocoloşul de fier sări din loc.

Nu!

Destinderea presiunii eliberase energia de vaporizare. Explozia smulsese din strânsoarea mecanicului levierul, proiectându-l cu forţă înainte.

Umolanda era la doi metri distanţă. Levierul i se împlântase în burtă.

Lectura pastilei de memorie se încheie. Carl clipi, scuturându-şi lacrimile.

Aşteptă, în timp ce mecanicii eliberau drumul. Nu era nici un motiv de grabă.

* * *

Comandantul de Misiune Miguel Cruz comandă oprirea operaţiunilor pentru două schimburi întregi. Echipa de montaj muncise pe brânci timp de-o săptămână. Doi morţi într-o singură zi denotau faptul că făceau greşeli din pură oboseală.

Accidentul Umolandei provocase o ceaţă perlată cu durata de-o oră, cât îi luă lacului interior de mâl să fiarbă cu totul. Dacă cineva de pe Pământ ar fi privit printr-un telescop puternic, ar fi putut detecta o uşoară luminozitate în capul cometar. Un monument funerar plutitor. Furtuna orbitoare alungase mecanicii şi dislocase destulă gheaţă ca s-o îngroape. Carl şi ceilalţi fură siliţi să stea afară, până se făcu prea târziu ca s-o recupereze şi s-o îngheţe, în vederea unor intervenţii medicale. Umolanda era pierdută.

Carl urcă, luând ultima navetă. Suprafaţa pătată părea să se întunece odată cu distanţa: nucleul cometar se micşoră, până deveni un punct negricios înotând într-un nor galben-orange luminos. Deşi pulberea ceţoasă a cozii era încă vizibilă de pe Pământ, cu un telescop mic, din apropierea capului perdelele pâlpâitoare de ioni păreau nişte voaluri abia perceptibile. Gaze şi fire de praf continuau să se desprindă de pe suprafaţa lui Halley, făcând ca pilotarea să fie înşelătoare. Cea mai mare parte a emanaţiilor gazoase nu se mai datorau soarelui, ci căldurii suplimentare aduse de oameni.

În timp ce naveta se îndepărta, cozile gemene – una de praf, cealaltă de ioni fluorescenţi – se întindeau în zare, rămăşiţe palide ale măreţiei ce fermecase Pământul cu numai două luni în urmă. Flamuri zdrenţuite, bifurcate spre vârful de ac luminos al lui Jupiter. Absent, Carl se întinse pe spate şi aţipi, în timp ce naveta se înălţa să-l întâlnească pe *Edmund*.

După ce se încastrară în ecluză, Carl îşi scoase costumul şi pluti spre roata gravitaţională aflată la prova. Coborî una din scările-spiţe şi ieşi poticnit în tracţiunea nefamiliară a unei optimi G, simţind oboseala lăsându-i-se în oase, odată cu apariţia greutăţii.

Somn, da! îşi spuse. Să tricoteze cine ştie ce mânecă destrămată pe care o lăsase în urmă.

Totuşi, mai întâi apăru Virginia. N-o văzuse de veacuri.

Era în modulul ei de lucru, fireşte, la jumătatea circumferinţei roţii. În acele zile, rareori îl părăsea. Când Carl se strecură în lumea sferică a cofrajelor de memorie, simţi o tăcere aproape ca de catedrală, o stare de prezenţă şi activitate situate imediat sub pragul auzului. Se aşeză calm lângă scaunul ei cu console, aşteptând-o să se extragă din dispoziţia interactivă. Cuplată la canale printr-o legătură neurală directă şi servo-mecanisme-brăţară, Virginia abia se mişca. Trebuia să ştie că el era acolo, dar nu dădu nici un semn că i-ar fi remarcat prezenţa.

Trupul zvelt fremăta şl zvâcnea din când în când. *Ca un câine care visează*, îşi spuse Carl, *şi încearcă să fugă după iepuri imaginari*.

Trăsăturile lungi, semi-polineziene, erau aţintite spre bancurile de display-uri holografice suspendate deasupra ei, iar ochii nu i se abăteau nici o clipă în lături. Privea absorbită la multiple scene de mişcare, mase glisante de etern-licărinde date, diagrame geometrice ce se comutau şi evoluau, istorisind poveşti noi.

O aşteptă, în timp ce se căznea să descurce iţele vreunei probleme indescifrabile. Chipul prelung se încordă un moment, apoi se destinse, în urma saltului peste cine ştie ce obstacol. Avea obraji delicaţi, proeminenţi, asemeni Umolandei. De fapt, o treime din membrii expediţiei aveau acelaşi tip de trăsături. Erau Percell-ii, produşi ai programului lui Simon Percell de corectare genetică a bolilor ereditare. Carl se întrebă într-o doară dacă trăsăturile aristocratice, cu osatură fină, erau calităţi pe care le strecurase vraciul A.D.N.-ului. Era posibil; omul fusese un geniu. Chipul lui Carl era lătăreţ şi banal, şi cu toate astea fusese „developat”, cum se spunea în jargon antiseptic, la nici un an faţă de Virginia. Aşadar, poate că Simon Percell fusese atât de grijuliu doar cu femeile. Date fiind istoriile înflorite spuse despre individ, nu excludea o

atare posibilitate.
După definiţiile tuturor, Virginia Kaninamanu Herbert era un experiment vizibil reuşit. Mixtură Hawaiiană de neamuri pacifice, avea o inteligenţă ascuţită, iubitoare de echivocuri, delicios de imprevizibilă. În ochii ce se mişcau în căutături repezi, săgetătoare, se simţea o energie neobosită. Nu foarte atrăgătoare în sensul obişnuit al termenului, era de părere Carl; faţa prelungă îi dădea un aspect viguros, îndulcit întrucâtva de netezimea mătăsoasă a pielii. În schimb, avea fruntea lată, gura prea mare, bărbia despicată şi nu pe deplin rotunjită aşa cum cerea moda acelor vremuri.
Lui Carl puţin îi păsa. Virginia ascundea înlăuntrul ei o feminitate tainică la care tânjea să ajungă. Totuşi, de când o cunoştea, rămăsese închisă în coconul ei politicos. Prietenoasă, dar nimic mai mult. Carl se hotărâse să schimbe situaţia.
Pe ecranul principal, antene răsucite oblic se potriveau laolaltă în locaşuri precise. Structura încremeni. Rezolvat.
Brusc, Virginia învie, ca şi cum cine ştie ce inteligenţă fluidă s-ar fi reîntors din labirinturile alter-ego-ului ei mecanic. Îşi scoase racordurile de la încheieturi. Dulia albă pentru conectorul neural scânteie scurt, în timp ce mufa ieşea şi femeia îşi potrivea la loc părul.
-Carl! Sperasem că mă vei aştepta să termin.
-Pare ceva important.
-Oh, asta? fâlfâi ea din mână spre ramele cu date. Doar nişte treburi de lichidare. Controlul simulărilor de acostare şi transfer. Vor exista neregularităţi de la jeturile cu emanaţii întâmplătoare, iar fantele vor trebui să compenseze. Îi programam pentru treaba asta pe mecanicii mai isteţi. Acum suntem gata.
-O să dureze ceva...
-Mă rog, câteva zile încă... A, da! se întrista ea deodată. Am auzit.
-Al dracului ghinion, se strâmbă amar Carl.
-Oboseala, din câte am auzit.
-Şi asta.

Virginia ridică mâna şi-i atinse nehotărâtă braţul.

-Nu puteai să faci nimic!

-Probabil. Dar poate că n-ar fi trebuit s-o las să coboare-n groapa aia imediat după tărăşenia cu Kato. Chestiile-astea te răscolesc, îţi tulbură judecata, favorizează accidentele...

-Nu-i erai superior direct.

-Mda, şi totuşi...

-*Nu* eşti tu de vină. Dacă e să găsim ceva, sunt constrângerile la care suntem supuşi. Orarul ăsta...

-Mda, ştiu.

-Haide, îţi ofer o cafea!

-De somn am nevoie.

-Nu, ai nevoie de o discuţie. De contactul cu cineva.

-Să fac schimb de bancuri absconse cu gaşca aia a ta de computere? se strâmbă Carl. Întotdeauna cad de nerod.

Virginia se ridică de pe canapeaua-consolă, profitând de gravitaţia scăzută pentru a se ghemui şi descolăci în aer.

-Deloc! (Ceva din veselia ei neaşteptată şi jucăuşă îi mai însenină inima.) Suflet luminos, nerod nicicând n-ai fost.

-Shelley mutilat! Doamne, e groaznic!

-Dar adevărat. Haide. Prima rundă-i a mea.

SAUL

Pentru majoritatea oamenilor, creatura ar fi părut hidoasă. Vag globulară, smălţuită cu pete galbene şi ocru, cu protuziuni spinoase de jur-împrejur, avea genul de înfăţişare pe care numai o mamă deosebit de indulgentă ar fi putut-o îndrăgi.

Sau un tată vitreg, îşi spuse Saul Lintz.

Milioane din făpturile minuscule şi urâte săgetau în spaţiul înghesuit al unui singur şi scânteietor strop de apă salină, bombat de tensiunea superficială într-un menisc înalt, arcuit, pe lamela microscopului.

Saul operă comenzile de fibră optică până ce amplificatorul transfocă pe un singur cianut.

-Am reuşit, murmură încetişor. O să faci faţă ca subiect de testare, băiete!

Apăsă un trăgaci şi instrumentul citologic începu să urmărească micuţul microb, însoţindu-l automat oriîncotro înota înlăuntrul măruntului său univers.

Creatura era o masă pulsatorie de cili minusculi, multicolori, care se unduiau mai repede decât îi putea urmări ochiul. Saul însă o cunoştea până în cel mai mic detaliu. Îşi putea imagina fiecare component microscopic, pestriţ, dincolo de limita pe care o putea atinge instrumentul – până la nivelul acizilor şi al bazelor, al zaharurilor şi al atât de delicat echilibratelor bariere lipide.

Ţâşnea încoace şi-ncolo în mijlocul miilor de alte celule, aspre şi fremătătoare, căutând ceea ce-i trebuia pentru a supravieţui.

Nu altfel decât noi, medita Saul. *Numai căutarea noastră ne-a dus pe noi, oamenii, la jumătate de miliard de mile de casă*.

Îşi frecă ochii şi se aplecă înainte, după un obicei din zilele de demult, când încă se mai întâmpla să privească prin lentilele de sticlă rece în loc să lase maşinile să facă

toată munca materială. *Stai la un loc*, îşi spuse Saul. *N-ai nevoie să te-ntinzi peste ecran*.

Nici chiar aici, în roata gravitaţională a lui *Edmund*, cu învârtirea ei lentă, nu exista destula atracţie cu care să lupţi. Trebuia să te laşi în voie, sau să cheltuieşti enorm de multă energie numai pentru a sta locului.

Numai jumătate din ecranele şi display-urile holo ale unităţii biologice străluceau aprinse. Într-o duzină de alte feţe întunecate se reflecta propria imagine palidă a lui Saul. Sprâncene stufoase deasupra unui nas generos, şi riduri pe care majoritatea oamenilor, întâlnindu-l, le atribuiau unei vieţi petrecute zâmbind.

Numai cei care-l cunoşteau bine – şi erau puţini în acele zile – înţelegeau adevărata sursă a acelor indentaţii neregulate: un stoicism care-l apăra de durerea multor, prea multor pierderi.

Zbârciturile se accentuau în timp ce ochii lui albaştri se îngustau a concentrare. Atingând delicat o comandă manuală, Saul aduse în minuscula bulă de apă sărată de pe lamela microscopului un ac argintiu gol pe dinăuntru. Pe holograful principal, imaginea micului ac părea uriaşă ca o suliţă, în timp ce computerele îl îndreptau spre subiectul de testare.

-Haide, *meshugga*, îi murmură Saul microbului ce încerca să se ferească. Stai locului pentru Tăticu'!

Cianutul avea sub cincizeci de microni diametru, atât de mic şi neînsemnat încât strămoşii săi trăiseră liniştiţi în trupul uman preţ de milioane de ani, într-o simbioză paşnică, până fuseseră descoperiţi, în urmă cu vreo generaţie. Pentru Saul, mica vietate conţinea tot atâtea minuni ca şi uriaşa cometă ce atrăgea atâta atenţie, afară.

Principalul perete video al laboratorului fusese lăsat acordat la o imagine a lui Halley – nu aşa cum arăta cometa în prezent (un nor fluorescent acumulat în jurul unei bucăţi de şase mile din zăpadă murdară, scăzând încet, ci cum fusese cu numai câteva luni înainte, în scurta sa glorie, săgetând pe lângă soare la jumătate din distanţa orbitală a Pământului, cu coada de ioni fâlfâind în briza

protonică.

Se asortau bine ca frumuseţe: titanicul mesager cosmic care avea să le fie casă pentru aproape un secol şi miracolul microscopic ce le făcuse posibilă şederea. Totuşi, nu era nimic surprinzător în faptul că, din doi, Saul se concentra asupra micii făpturi vii plutind în minusculul glob de apă.

La urma urmei, el o făcuse.

Sh'ma Yisrael... îşi reaminti. *Există numai un singur Dumnezeu – chiar dacă trebuie să-şi aşeze uneltele în mâinile noastre – unelte de plămădire a vieţii şi făurire de lumi*. *Nu are decât să se dea un pas înapoi ca să vadă ce facem cu ele*.

Găsea că era înţelept să-şi amintească asta, din timp în timp.

Când acul ajunse la o lăţime de celulă distanţă de subiect, Saul rosti un cuvânt şi declanşă secvenţa de testare. O mică volbură indistinctă tulbură apa lângă vârful acului, unde ţâşneau înainte mici urme de cianură de hidrogen în soluţie.

Nu fu implicată decât o infimă cantitate de molecule, şi totuşi micul organism reacţiona aproape instantaneu. Cilii îi erupseră într-un brusc spasm de activitate, iar creatura se repezi înainte...

Înainte, *spre* ac. Înghiţi vârful, pulsând cu nerăbdare aparentă.

Pân-aici, toate bune. Saul ar fi fost surprins ca lucrurile să decurgă altfel. Cianuţii fuseseră temeinic testaţi pe Pământ înainte de aprobarea misiunii pe Cometa lui Halley. Nici un factor nu era mai important pentru succesul şi sănătatea celor 410 femei şi bărbaţi curajoşi decât aceste mici fiinţe.

Încredere avea. Dar viaţa – şi în special viaţa croită genetic avea obiceiul să se schimbe când te aşteptai mai puţin. Supravieţuirea tuturor acestor oameni depindea de funcţionarea minusculilor „nuţi”. El condusese echipa ce-i proiectase, şi nu intenţiona să ingăduie nici un eşec. Avea deja destule fantome în viaţa lui. Miriam, copiii, ţara şi

poporul tinereţii sale... şi desigur, Simon Percell.

Bietul Simon. Îşi amintea prea bine cum o greşeală ruinase viaţa prietenului său şi aproape tot ceea ce se muncise să ducă la îndeplinire.

Aminteşte-mi mereu, Simon! *Aminteşte-mi mereu de primejdia de a te juca de-a Dumnezeu*.

Acum tot HCN-ul se consumase, conform display-urilor, absorbit de nesăţiosul organism. Saul clătină din cap satisfăcut. Fiecare fiinţă omenească din misiune avea milioane de cianuţi vii în sânge şi în micii saci alveolari de aer ce le alcătuiau plămânii. Mostra de faţă, recoltată la întâmplare de la un membru al echipajului, tocmai demonstrase că aveau să-şi îndeplinească principala sarcină – să sugă orice urmă din mortalul gaz cianotic dizolvat, înainte ca substanţa să poată ajunge lângă corpusculii roşii ai gazdei. O altă emisie de gaz dizolvat îşi dovedise capacitatea de a înghiţi monoxidul de carbon înaintea reacţiei cu hemoglobina umană.

Saul trecu la stadiul următor al testului. Urme infime dintr-un nou compus fură injectate în bula salină. De astă dată, micul microb de pe ecran se retrase iute dinaintea acului, chircindu-se, ca şi cum ar fi fost înţepat. Cianura şi CO-ul erau tain proaspăt pentru această vietate, dar elementele de ţesut uman păreau să-i displacă în mod categoric.

Din nou veşti bune. Al doilea test arăta că cianutul nu era dispus să considere celulele omeneşti drept friptură.

Atâta în materie de baze... Mai erau nenumărate alte lucruri de verificat. Saul parcurse mintal o listă, în timp ce comanda secvenţiatorului să înceapă faza automată a programului de testare.

...*Reproducere auto-limitată, acceptare benignă de către sistemul imunitar uman, sensibilitate pH, apetit vorace pentru alte posibile toxine cometare*...

Nu era atât un catalog de atribute, cât o litanie a provocărilor întâlnite şi cucerite. Saul nu putea să nu se simtă mândru de mica sa echipă de pe Pământ, care avusese de învins prejudecăţile, birocraţia şi nedeghizata

superstiţie, pentru a face această muncă. În final, însă, creaseră o minune – un nou simbiont uman.

Cianuţii aveau să fie o permanentă parte benignă din orice membru al echipajului, pentru tot restul vieţii… şi poate, îndrăznea să-şi imagineze, o parte a animalului uman de-acum înainte, asemeni florei intestinale care îl ajutase dintotdeauna să-şi digere hrana, şi mitocondriilor dinăuntrul celulelor ce ardeau pentru el zaharurile, convertindu-le în energie utilizabilă.

-Cine să se compare cu Tine, o, Doamne…! şopti el crispat, auto-tachinându-se pentru incorigibila sa tentaţie de hibris. Saul ajunsese de mult la concluzia că el şi Dumnezeu trebuiau să aibă răbdare unul cu altul. Poate că universul nu era conceput convenabil pentru nici unul dintre ei.

Privi rezultatele testului desfăşurându-se pe ecran – toate normale, aproape perfecte – până ce un scârţâit slab anunţă deschiderea porţii laboratorului biologic.

-Aşa! Iarăşi ne zgândărim pisoii, Saul? Chiar nu poţi să-i laşi în pace?

Nu trebuia să privească pentru a recunoaşte vocea lui Akio Matsudo.

-Bună, Kio, flutură el din mână fără să se întoarcă. Doar o simplă reverificare. Şi totul arată în regulă! Nu-i aşa că-s nişte lighioane adorabile?

Zâmbi, în timp ce sprintenul şi înaltul medic japonez venea lângă el, arborând o mutră acră. Şeful Ştiinţelor Vitale ale Misiunii nu-şi ascunsese niciodată opinia faţă de „lighioanele” lui Saul. Erau necesare – strict vitale pentru succesul călătoriei lor de şaptezeci şi opt de ani. Dar sărmanul Akio nu reuşise niciodată să le vadă latura „estetică”.

-Puah! comentă Matsudo. Te rog, nu-mi aminti de infecţia care tocmai îmi înoată prin fluidele trupului. Data viitoare când o să mai vrei să mă injectezi cu paraziţi nepământeni…

-Simbionţi, corectă repede Saul.

-…împotriva cărora corpul meu n-are nici o capacitate

imunitară – data viitoare o să fac eu însumi incizia – de la pubis la stern!

Saul nu putu decât să surâdă strâmb în clipa când mutra serioasă a lui Matsudo se frânse şi omul chicoti. Era un „kii-kii-kii” pe care astronauţii îl maimuţăreau într-un soi de sunet de trâmbiţă sub punţi. Akio făcea adesea asemenea glume uşurele despre tradiţiile străvechii Japonii.

Poate că era ceva similar felului în care Saul scăpa Yiddişisme în vorbirea sa, când şi când, deşi nu învăţase limba decât cam cu un deceniu în urmă. *E un dialect potrivit pentru exilaţi*, gândea el.

-Ce-ai acolo, Kio? indică el foita din mâna celuilalt.

-Ah, yess! (Matsudo tindea să bolborosească sibilantele.) Că tot vorbeam de sisteme imunitare, am venit să te rog să parcurgem împreună inventarul stimulentelor, Saul. Cred că e timpul să lansăm o boală atenuată în sistemul de supravieţuire.

Saul tresări. Nu se gândea niciodată cu plăcere la asta.

-Atât de curând? Eşti sigur? Patru cincimi din expediţie sunt încă în stare de îngheţ la bordul *Sekaninei* şi al celorlalte şlepuri de marfă. Singurii treji sunt echipajul lui *Edmund ş*i personalul de întreţinere.

-Cu atât mai mult, încuviinţă Matsudo. Treizeci de astronauţi trăiesc laolaltă pe nava asta înghesuită de mai bine de un an. Alţi patruzeci au ieşit din sarcofage de două luni, pe măsură ce ne apropiam de cometă. Toate răcelile şi viruşii minori pe care i-au adus cu ei de pe Pământ şi-au consumat cursul. Am făcut un inventar al paraziţilor şi am descoperit că peste trei sferturi din organismele patogene ambientale au şi dispărut! E timpul să lansăm o nouă provocare!

Saul oftă.

-Tu eşti şeful...

De fapt, întregul comitet biologic trebuia să aprobe provocările imunitare. Dar a-i aminti asta lui Akio n-ar fi însemnat decât să-l ofenseze. Oricum, era o procedură de rutină.

Şi totuşi, nasul lui Saul amuşina o nefericită anticipare. Se întinse spre consola bio-bibliotecii şi bătu un cod rapid. O pagină cu date apăru în spaţiu, înaintea unui fundal negru.

Saul dădu din cap spre inscripţiile verzi luminiscente.

-Ai la dispoziţie o gamă adorabilă de ploşniţe păcătoase, doctore. Cu ce molimă doreşti să-ţi infectezi pacienţii? Avem vărsat de vânt, vărsat negru, pojar atenuat...

-Nimic atât de drastic, dădu din mână Matsudo. Cel puţin, nu aşa curând.

-Nu? Ei, atunci ar mai fi impetigo, picior-de-atlet...

-*Amaterasu*! Doamne păzeşte, Saul! În umezeala asta? Înainte ca habitaturile din tunelurile cometei să fi fost instalate şi marile deumidificatoare puse în funcţiune? Ştii ce păreri există despre fungus la bordul unei nave spaţiale. Cruz ne-ar pune pielea pe...

Japonezul se opri brusc şi rânji strâmb.

-Ha, ha! Foarte nostim, Saul! Mă tachinezi, fireşte.

Saul îl cunoştea îndeaproape pe Matsudo, de la conferinţe, ştiinţifice şi din reputaţie. Omul însă rămânea întrucâtva o enigmă pentru el. De pildă, de ce se oferise să vină în misiunea asta? Dintre toate tipurile care acceptaseră să părăsească Pământul, să petreacă în somn letargic şaptezeci şi trei de ani dintr-o misiune de şaptezeci şi opt, şi să se reîntoarcă într-o lume devenită străină şi ciudată, care categorie i se aplica lui Akio? Era oare un idealist, urmând visul Căpitanului Miguel Cruz în privinţa a ceea ce ar putea însemna misiunea pentru omenire? Sau o fi fost un exilat, la fel ca atâţia alţii din expediţie?

Poate că, asemeni mie, e câte puţin din amândouă. Matsudo îşi trecu o mână prin părul negru şi lucios, la fel de des ca al oricăruia dintre tineri.

-Alege-mi doar un virus de răceală! Ceva care să provoace oamenii îndeajuns ca să le menţină producţia de anticorpi şi numărătoarea celulelor T. În ce mă priveşte, n-au nevoie nici măcar s-o observe.

Saul recită un lanţ de litere, şi o nouă pagină apăru.

-Clientul are întotdeauna dreptate, gândi el cu voce tare. Şi noroc! Se pare că avem la vânzare optzeci de varietăţi de răceală...

-Fă-mi o surpriză! spuse Matsudo. Apoi însă se încruntă şi ridică ambele palme: – Nu! Dacă mă gândesc mai bine, lasă-mă s-aleg! N-am chef să pui în libertate vreunul din monştrii experimentali tocmai acum, indiferent ce spui despre *minunile simbiozei*!

Saul se trase la o parte, în timp ce Akio se apleca înainte să citească lista de boli, murmurând încet. Evident, Matsudo îşi uitase iar lentilele de contact.

E cam cu trei decimetri mai înalt decât bunicu-său, observă Saul. *Şi totuşi, se teme de schimbări*. *Om de ştiinţă, şi cu toate astea prea conservator ca să accepte un implant de cornee care să-l lase să vadă perfect*.

Ce s-o fi întâmplat cu japonezii iubitori de inovaţii şi flămânzi-de-viitor din vremurile de demult?

Dar, că tot veni vorba, ce se întâmplase cu Israelul, patria sa? Cum putuseră descendenţii pionierilor Negevi, cei mai aprigi războinici timp de două secole, să cadă pradă, încetul cu încetul, superstiţiilor şi cultismului? Ce-i transformase pe Sabra-ii cu ochi limpezi în oi domoale care-i lăsau pe fanaticii Leviţi şi Salawiţi să vină pur şi simplu şi să-i cucerească?

Aceste mistere făceau parte dintr-unul şi mai mare, care încă îl uimea pe Saul: felul cum curajul părea să-i părăsească treptat pe oameni, tocmai în momentul când Secolul de Iad se încheia şi vremuri mai bune apăreau în sfârşit la orizont.

Nu era un curs de gândire liniştitor. Ştiinţa biologică se afla într-o stare tot atât de proastă. Speranţele strălucite pe care le oferiseră Simon Percell şi inginerii genetici din prima parte a secolului aproape se năruiseră într-o serie de scandaluri, lăsând în urmă doar o apatică industrie farmaceutică şi câţiva răzleţiţi, precum Saul, care se străduiau s-o ducă mai departe.

Pământul devenea cu repeziciune neplăcut pentru cei

însinguraţi. Exilul prin spaţiu şi timp era categoric superior unora dintre alternativele pe care le avusese în vedere.

-Vom folosi rinovirusul TR-3-APZX-471, anunţă Matsudo, părând satisfăcut de alegere. Eşti de acord, Saul?

Saul deja simţea apropiindu-se un strănut.

-Un naiv şi mic varietal, dar sunt sigur c-o să te amuze evoluţia lui.

-Pardon?

-Nimic! mormăi Saul. Ca păstrător oficial al animalelor mici, o să-ţi pun mâine dimineaţă la poştă o fiolă incubată cu poponari d-ăştia păcătoşi.

Atinse o tastă şi inventarul luminiscent dispăru.

Matsudo se ridică uşor în optimea de G a roţii laboratorului de pe *Edmund* şi se aşeză pe comptoar. Oftă, iar Saul putu să jure că prietenul său avea să devină filosofic pe socoteala lui. Pe parcursul lungului drum, jucaseră nenumărate partide de şah şi schimbaseră opinii asupra lumii, fără ca unul sau altul să se clintească, o dată măcar, de pe poziţie.

-Nu-i prea diferit de vremea când eram în şcoala medicală, nu-i aşa Saul? Tu la Haifa, iar eu la Tokyo. Fuseserăm crescuţi să urâm patogenii - viruşii infecţioşi, bacteriile, prionii -, să nu dorim decât a-i şterge de pe faţa Pământului. Acum, îi cultivăm şi folosim. Ei sunt uneltele noastre.

Saul încuviinţă. În zilele acelea, jumătate din munca unui internist implica utilizarea judicioasă a acestor orori pentru a crea *provocări*.

-Exersează sistemul imunitar al pacientului şi lasă-l pe el să facă restul! spuse Saul, clătinând din cap. Există o cale şi mai bună, Akio. Nu-mi doresc decât să înţelegi că cianuţii mei fac parte din aceeaşi progresie.

Matsudo îşi dădu ochii peste cap. Trecuse de multe ori prin discuţia asta cu Saul.

-Din nou, regret că nu pot fi de acord! Într-unul din cazuri învăţăm trupul să fie puternic şi să respingă ceea

ce-i e străin. Dar tu îl amăgeşti să accepte un locatar clandestin, pentru totdeauna!

-E posibil ca jumătate din celulele unui organism omenesc să fie forme de viaţă invitate, Akio… bacteriile intestinale, curăţitorii foliculari. Ei ne ajută; noi îi ajutăm.

Matsudo îşi flutură mâna.

-Da, da. *Cea mai mare parte din ceea ce numeşti „tu”, nu eşti „tu”*! *am* mai auzit-o. Ştiu că nu ne vezi ca indivizi, Saul, ci ca pe nişte uriaşe colonii sinergiste de specii intercooperante.

În glasul japonezului se simţea o notă tăioasă pe care Saul nu-şi amintea s-o mai fi auzit înainte. Exagerarea nu făcea parte din stilul obişnuit al lui Matsudo.

-Akio…

Medicul, însă, se grăbi să continue:

-Şi dac-ai avea dreptate, Saul? Toate aceste organisme cu care împărţim acelaşi trup şi-au dezvoltat simbioza de-a lungul a *milioane de ani* Asta e cu totul altceva decât să arunci nişte monştri croiţi genetic într-o balanţă atât de delicată, intenţionat!

Matsudo roşi uşor. Saul se gândea să mai încerce o dată explicaţia – faptul că cianuţii erau descendenţi ai unor făpturi ce trăiseră paşnic în om timp de eoni. Dar, desigur, ştia cum va răspunde Akio. După toate schimbările operate, „nuţii” erau o nouă specie, la fel de diferită de verii lor naturali ca şi omul faţă de maimuţe.

-Saul, Mişcarea de Restaurare şi Reflexie ne învaţă că trebuie să ne gândim de o mie de ori înainte de a ne amesteca în treburile naturii. Secolul de Iad a arătat cât de periculos poate fi să intervii acolo unde nu înţelegi.

Aruncând o privire spre ecranul microscopului, unde micul său subiect de testare era încă supus etapelor, Saul văzu cum animalul continua să pulseze lângă ac – istovit dar nevătămat.

-Aş…

Scutură din cap şi rămase tăcut. Saul bănuia cam ce anume îl necăjea pe prietenul său.

-Tot n-a venit nici un semn de la *Newburn*, nu-i aşa?

Matsudo clătină capul, cu privirea în podea.

-Căpitanul Cruz şi ofiţerii săi caută încă. Poate, când cometa se va mai fi calmat, când coama şi coada ionică vor fi mai puţin zgomotoase... Din fericire, nu sunt decât patruzeci de oameni la bord. Dac-ar fi fost unul din celelalte şlepuri cu sarcofage, *Sekanina*, sau *Whipple* sau *Delsemme*...

Saul dădu şi el din cap. Nu era de mirare că Matsudo părea nervos. Mai mult de trei sute de bărbaţi şi femei fuseseră trimişi de pe Pământ cu cinci ani înainte de plecarea lui *Edmund* - împreună cu cea mai mare parte din echipamentul masiv al expediţiei –, răciţi până aproape de punctul de îngheţ la bordul a patru marfare robotizate, navigând în lumina solară cu vele de voal late de-o mie de kilometri.

Singură echipa „fondatoare" luase costisitoarea cale energetică la bordul vechiului *Edmund Halley.* Îşi epuizaseră aproape tot carburantul pentru a se sincroniza cu furioasa orbită retrogradă a cometei. Odată ajunşi, prima sarcină ce-i aştepta pe membrii echipajului era recuperarea uriaşilor cilindri ce conţineau majoritatea cataleptică a misiunii.

Fiecare stil de călătorie avea dezavantajele sale – navă cu motoare rachetă sau şlep pentru sarcofage. O mare parte din personalul lui *Edmund* trebuia să lucreze în schimburi lungi, suportând plictiseala şi traiul înghesuit pe care le presupuneau lunile nesfârşite petrecute în spaţiu. Totodată, împărtăşeau evidentele pericole ale instalării bazei.

Pe de altă parte, aveau un oarecare control asupra propriei sorţi. Nu le revenea riscul de a acosta, după ani de zile petrecuţi în somn aproape îngheţat, bazându-se pe altcineva care să-i întâmpine, să le captureze plăpânda barjă şi în sfârşit să-i trezească.

Oare cei de pe *Newburn* aveau să plutească în derivă pentru totdeauna? Dacă Cruz şi echipa sa n-aveau să găsească niciodată remorcherul, era posibil să-i culeagă altcineva, în vreo epocă îndepărtată? Ce-i aştepta la

trezire, după o atât de lungă călătorie pe râul timpului?

-Ne aşteaptă optzeci de ani lungi, Saul, clătină din cap, gânditor, Matsudo, privind imaginile din perete, înfăţişând Cometa Halley în glorie deplină, profilată pe un fundal de stele. Plasma şi cozile de pulberi scânteiau ca nişte drapele fâlfâitoare, ca planctonul într-o mare fosforescentă.

-Va trece mult timp până să ne vedem din nou acasă.

Saul zâmbi, ascunzându-şi propriile îndoieli de dragul prietenului său.

-Cea mai mare parte a timpului vom dormi, Kio. Iar când o să ajungem din nou acasă, vom fi bogaţi şi celebri.

Matsudo mârâi la auzul acestor cuvinte, dar răsplăti intenţia lui Saul cu un zâmbet. Ironia era trăsătura comună care-i făcea să fie prieteni, în ciuda tuturor diferenţelor dintre ei.

Un clopot răsună, iar Saul privi la acul sondei ce se retrăgea din mărgica apoasă. Acum subiectul cianut plutea cenuşiu şi inert. Ultimul test avusese menirea de a dovedi faptul că vietăţile puteau fi ucise cu uşurinţă, dacă se ivea vreodată nevoia.

Un prerogativ al Creatorului? se întrebă el. *Sau poate mi s-au cocârjat umerii sub o nouă vină*?

Necrofagii se buluceau deja pe trupul infinitezimal. Saul întinse mâna şi opri microscopul.

VIRGINIA

Locul mirosea a bărbat stătut, nespălat.

Nasul Virginiei se încreţi când intră în sala de gimnastică, pentru programul de exerciţii obligatorii.

Suntem făpturi ciudate. Mamiferele dezvoltă mirosuri care-i fac pe masculi agresivi, şi pe noi toţi nervoşi unul faţă de altul, şi pe urmă ne-ngrămădim o gloată-ntreagă de oameni laolaltă într-o cratiţă strâmtă pentru un an sau mai mult, şi avem pretenţia să ne comportăm frumos.

De fapt, pe Virginia n-o deranja atât de mult mirosul. Nici măcar bărbaţii n-o deranjau.

Pur şi simplu, nu ei sunt motivul pentru care am acceptat exilul în secolul douăzeci şi doi, călare pe-un fir de praf în Marea Noapte.

Virginia avea propriile ei motive. Pentru ea, a se oferi voluntar pentru Proiectul Halley avea prea puţin de-a face cu a creşte comete pentru recoltă.

Se dezbrăcă în şort şi încălecă o bicicletă ergometrică, ataşându-şi baretele biomonitoare. Apoi apăsă pedalele, accelerând, până ce display-ul arătă că îndeplinea ordinele doctorului van Zoon.

Sala de gimnastică era amplasată în roata gravitaţională a lui *Edmund Halley*, acolo unde cea mai mare parte a echipajului dormita în perioadele de somn sub greutate. Virginia înţelegea nevoia de a lăsa sângele şi oasele să simtă Vechea Atracţie, din când în când, pentru a le menţine în formă. Dar aceste triplu sesiuni săptămânale cu chingi, scripeţi şi ergometre i se păreau tributare unei logici realmente aiuritoare.

Avusese în vedere maimuţărirea cu fluxul de date al centrului medical, inserând feedback simulat de la toate acele maşini de antrenament. Putea s-o facă şi pe asta. Virginia nu-şi crea false probleme în privinţa competenţei ei în Dispecerizarea Datelor. O fi fost Lefty d'Amaria şeful departamentului, dar ea era cea mai bună.

Ei bine, cred că am nevoie de asta, îşi spuse în timp ce împingea pedalele. Sudoarea începu să se brobonească, lucindu-i pe pielea măslinie.

În mod normal, se simţea mândră că reuşea să-şi menţină un fizic arătos. Acasă, în Hawaii, făcuse surfing aproape zi de zi. Acum însă i se părea că era necesar să se scuture de amorţeala care încă mai stătea lipită de ea, după un an de somn în congelare. Până în urmă cu trei săptămâni fusese suspendată, funcţiile vitale abia licărindu-i cu puţin deasupra limitei îngheţului. Posibil să fi fost o lene prelungită, de pe urma drogurilor administrate în sarcofag, ce nu-i dădea ghes să coboare în sala de gimnastică...

Ei bine, de vreme ce tot sunt aici, hai s-o facem cum se cade!

Apăsă cu putere şi-şi închipui că pedala pe podul Lanai-Maui. Murmurul omniprezent al roţii gravitaţionale se stinse, acoperit de un fundal imaginar de vânt şi apă. Virginia îşi imagină că uşa din faţa ei ar putea-o duce afară. Se şi văzu clipind în razele aurii de soare şi îmbătată de bogata aromă a ananasului.

Îşi simţea muşchii înfierbântaţi şi întinşi de efort. Şi îi *făcea* bine ca, după duş, să petreacă un răstimp doar periindu-şi părul lung şi negru. Totuşi, puloverul ei bej o readucea cu brutalitate în prezent. Maui se afla la o sută de milioane de mile depărtare.

Tu ai ales, fata mea! *Sunt treburi de îndeplinit, aici... lucruri mai importante pentru tine chiar decât a rămâne în Ţara Oamenilor Aurii*.

Hotărî să facă o plimbare împrejurul gravi-roţii înainte de a reveni în zona de imponderabilitate a navei. Picioarele lungi ale Virginiei porniră în direcţia opusă sensului de rotaţie.

Părea că nimeni nu se afla prin preajmă. În zilele acelea, dr. Marguerite van Zoon nu-i îmboldea pe spaceri să viziteze sala de sport. Bieţii oameni asudau îndestul, fiind scutiţi de obsesia lui Walloon, referitoare la condiţia fizică.

Călătoria împrejurul coridorului circular o purtă pe lângă una dintre scările-spiţe şi, dincolo de aceasta, în partea roţii dedicată laboratoarelor. Toate uşile erau închise, aşa că Virginia nu-şi putea da seama dacă secţiunea de Ştiinţe Biologice era folosită în acel moment. Poposi lângă uşă, cu mâna ezitând, pe jumătate ridicată spre sonerie.

Oh, haide, Ginnie! *Saul Lintz n-o să te muşte*. *Ce rost au toate palpitaţiile astea de fetiţă*?

Tot ce ştia era că bărbatul acela îi trezea o anume fascinaţie, mai mult decât simţise faţă de oricine altcineva, ani de zile. Sa fi fost oare experienţa lui lumească? Sau expresia ochilor - perseverenţă şi forţă calmă?

De când fusese decongelată, sperase ca el să spună ceva, să facă o primă mişcare. Se simţea stânjenită la gândul că Saul ar fi putut presupune, pur şi simplu, că-l priveşte ca pe un părinte. Treaba asta o făcea pe Virginia să se întrebe dacă ar fi fost cazul să întreprindă ea însăşi ceva.

Ezită înaintea soneriei până când se simţi ridicolă.

Ar părea atât de cusut cu aţă albă să mă bag peste el acum. *Ce-o să-i spun*?

Mai târziu voi avea ocazia să aranjez ceva mai firesc. *La urma urmei, tot ce ne prisoseşte e timpul*.

Asta cel puţin era o scuză. O, de i-ar fi înţeles şi pe oameni măcar pe jumătate din cât înţelegea maşinile! Se răsuci pe călcâie şi plecă fără a atinge soneria.

În timp ce mergea de-a lungul culoarului, observă toate semnele îmbătrânirii lui *Edmund Halley*. Coridoarele nu mai străluceau. Panourile galbene-deschis, egal colorate, ale pereţilor, se ondulaseră şi chiar se umflaseră pe alocuri. „Bătrâna doamnă” nu-şi începuse misiunea chiar în floarea tinereţii, şi nici nu i se mai ceruse vreodată unei nave spaţiale de mărimea ei să accelereze atât de tare şi pentru un timp aşa de îndelungat. Toate aceste amănunte îşi spuneau cuvântul.

Virginia credea că nimic n-ar fi fost în stare s-o surprindă, dar, apropiindu-se de o altă scară-spiţă, se opri

şi holbă ochii. *Oh, nu poate fi chiar atât de rău*!

O supapă de aer picura în holul uşor curbat. Pete de mucegai verde-închis decolorau planşeul acolo unde efectele Coriolis împinseseră o mică băltoacă lângă perete.

Buzele generoase ale Virginiei se ţuguiară a dezgust, în timp ce păşea cu grijă peste masa gelatinoasă. Escaladă o scară umedă, spre butuc, ţinând minte să raporteze fenomenul la întreţinere. Greu de crezut că o descoperise ea prima!

Pasajul-spiţă era întunecat, umed şi intens-mirositor. Doar jumătate din panourile fosforescente ale tunelului funcţionau, făcând ca ascensiunea să semene oarecum cu o plimbare prin canalizarea unui oraş.

Bine că habitaturile de pe Halley or să fie gata curând, îşi spuse. *Barcazul ăsta descleiat are nevoie de o lungă revizie*.

Timp de trei sferturi de secol, celor patru sute de membri ai expediţiei aveau să le revină destul de puţine lucruri de făcut... să investigheze misterele unui nucleu cometar major... să testeze panourile de control al sublimării şi marile Aruncătoare de Impuls... Viitoarea perioadă de activitate intensă avea să fie peste vreo treizeci de ani, când Halley urma să se apropie de poziţia opusă soarelui, când Virginia avea să ajute la calculul parametrilor pentru atotimportanta Mare Manevră... apoi urma lunga cădere spre Jupiter şi, în sfârşit, drumul spre casă.

În cea mai mare parte a timpului intermediar, majoritatea aveau să vegeteze, acumulând bani pământeni, într-o stare de letargie fără vise. Aceasta era perioada când micile schimburi de veghe, prin rotaţie, urmau să-l lustruiască încet pe sărmanul *Edmund*.

Şapte decenii ar trebui să fie prea destul. Până la următorul plonjon fierbinte al lui Halley în sistemul solar interior, găleata asta veche trebuie să fie-n formă destul de bună, ca să ne ducă iar acasă.

Urcând mână după mână, Virginia îşi simţea greutatea scurgându-se înapoi în scară, pe măsură ce se apropia de

pivotul vuitor, unde se restabilea gravitaţia nulă a cosmosului. Cele patru tuneluri-spiţe se uneau într-o mică încăpere octogonală, rotitoare.

Chiar înainte de-a ajunge lângă ax, clipi din ochi, surprinsă la culme, văzând o mică scurgere de lubrifiant ce pulveriza vapori fini, graşi, în pasaj.

Ştiu că majoritatea spacer-ilor de pe Edmund *au fost trimişi afară să lucreze pe Miezul Halley*. *Totuşi, nu-ncape nici o scuză pentru aşa ceva*! *O să mai avem nevoie de roată încă mult timp de-acu-nainte*!

-Dezgustător! murmură ea cu voce tare. Pur şi simplu, dezgustător!

În acel moment, o voce răsună de după jetul străveziu, uleios:

-Sunt de aceeaşi părere, Virginia!

Femeia ridică repede privirea. Un bărbat cu burtică, îmbrăcat într-un combinezon gri, plutea lângă una din cele două ieşiri, cu gura sa lată, de tip slav, bosumflată într-o expresie acră. Îşi trăsese o tichie de lână peste părul rar, şaten-grizonat. Braţele îi erau lungi şi robuste la vedere, cu atât mai mult cu cât nu avea picioare.

Spacer-ul Clasa a Doua Otis Sergeov nu se arătase niciodată deosebit de afectat din cauza handicapului său. De fapt, părea să-l facă mai agil în microgravitaţie. Virginia auzise că Sergeov era acum însărcinat să-l ajute pe Joao Quiverian şi pe ceilalţi astronomi ce studiau Cometa Halley.

Era cel mai vârstnic *Percell pe* care-l întâlnise vreodată.

A fi unul dintre primii implica anumite neajunsuri. Faimoasele lucrări timpurii ale lui Simon Percell în domeniul chirurgiei genetice făcuseră posibil ca părinţii lui Sergeov să aibă cât de cât copii. Dar o eroare a mozaicului îl lăsase doar cu două mici cioturi sub şort.

-Oh, hello, Otis! îl salută ea. Trebuie să facem ceva cu asta. A raportat-o cineva?

Rusul ridică din umeri:

-La ce naiba ajută să raportezi chestii de-astea? Nimeni nu face nimic, fii sigură! bombăni el amar, într-un amestec de rusă şi engleză. *Şciakai* cretini!

Virginia clipi la auzul aparentului nonsens. Fireşte că, fără întârziere, căpitanul Cruz avea să ordone reparaţii, când îi va spune cineva...

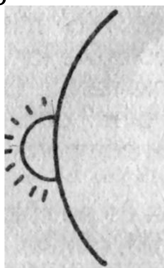
Atunci observă că Sergeov nici măcar nu se uita la scurgerea de lubrifiant. Virginia străbătu butucul ce se rotea încet, până ajunse la acelaşi nivel cu bărbatul, apoi trecu pe lângă jetul intermitent şi împinse cu putere.

Camera octogonală păru să se învârtă în jurul ei. Se văzu nevoită să bâjbâie de două ori pentru a apuca un mâner de cauciuc, în vreme ce trupul i se ciocni de peretele capitonat. *Niciodată nu-mi iese*! îşi spuse pe când se străduia să se orienteze.

Sergeov arătă cu degetul.

-Crezi că birocraţii Ortho or să facă ceva cu chestia asta? se răsti el. Cu *asta*?

Virginia făcu ochii mari. Omul privea un graffiti scrijelit pe cloason, chiar lângă lagărele axului.

-Arcul Soarelui, identifică el simbolul, pe un ton caustic. Ticăloşii de *Kakaşkiia* ne-au urmat, până şi-aici.

-L-am mai văzut, spuse încet Virginia, simţind o mică îngreunare a respiraţiei în faţa acestei imagini neaşteptate. Chiar şi în Hawaii...

-Aşa? o întrerupse ipocrit Sergeov. Chiar şi în Ţara Oamenilor Aurii? Chiar şi în paradisul vostru tehno-umanist?

Fruntea Virginiei se încreţi. Încă din timpul misiunii de antrenament simţise o anume antipatie faţă de Sergeov, semen Percell sau nu. Ologul îşi petrecuse aproape toată

viaţa în spaţiu - transformându-şi infirmitatea fizică în avantaj pentru imponderabilitate –, şi totuşi de fiecare dată când îl întâlnea se simţea stânjenită, ca şi cum omul ar fi iradiat o acreală îndelung reprimată.

Îşi făgădui că se va folosi de propriul ei computer pentru a-şi croi drum în dosarele personale. Va avea ea grijă să nu se nimerească niciodată în acelaşi schimb de-a lungul celor şapte decenii ce-i aşteptau.

-La revedere, Otis! Am treabă. Sergeov însă o opri, apucându-i braţul.

-Să ştii că ăsta nu-i primul incident. Doar cel mai flagrant. Unii dintre *Arc*-işti refuză până şi să le vorbească Percell-ilor de la bord. Ne evită, de parc-am fi *xherobiy*... necuraţi! Virginia ridică din umeri:

-În ultima vreme, cu toţii am trăit sub stare de stres. Când vor fi gata habitaturile şi oamenii vor avea din nou loc să se mişte, lucrurile se vor schimba. O să mai dezgheţăm câţiva din sarcofage şi o să mai vedem nişte feţe noi, pentru variaţie...

Strânsoarea lui Sergeov era oţelită în urma anilor de mânuit echipamente spaţiale..

-Poate la simptome să prindă bine, insistă el. Dar boala merge înainte. Ai văzut cum arăta Pământul când am plecat. Una după alta, ţări din Centura Fierbinte *şliuşa* scot legi care ne restrâng drepturile... drepturile *tuturor* oamenilor avantajaţi genetic!

Virginia nu voia decât ca bărbatul să-i elibereze braţul. Încercă limbajul raţiunii.

-Naţiunile ecuatoriale ale Africii şi-ale Americii au trecut printr-un secol infernal, Otis. Nici mie nu-mi place turnura ipocrită pe care-au luat-o ideologiile lor în anii din urmă, dar în prezent, cel puţin, sunt ambientalişti. Dacă au devenit un pic fanatici în direcţia asta, ei bine, oricine va admite că e un progres faţă de felul cum s-au comportat bunicii lor. Pendulul va reveni la poziţia iniţială.

Virginiei nu-i plăcu expresia de pe chipul lui Sergeov. O privea de parc-ar fi fost vrednică de milă, criminal de naivă chiar...

-Aşa crezi? Ba nu, draga mea tânără Percell! Nu-i decât începutul! Deja se află în război cu noi!

Fata lui nerasă se trase mai aproape.

-Şi cine-i poate condamna? Când *Homo sapiens* va înţelege ce se întâmplă, noi şi noi represiuni se vor năpusti împotriva noastră – Specia Succesoare. Aici sunt arse pe rug nici mai mult nici mai puţin decât generaţiile viitoare!

-Haide, Otis! râse uscat Virginia, încercând să însenineze atmosfera. N-o să-mi spui că noi, Percell-îi, suntem pasul următor în evol...

-Nu, *ascultă-mă*, fato! (Ochii lui Sergeov se îngustară.) E principalul motiv pentru toată paranoia asta! La urma urmei, e greu să le reproşezi Neanderthalienilor că încearcă să-şi apere forma perimată. Speciile se autoprotejează...

Rânji cu severitate.

-Dar asta nu-nseamnă că trebuie să-i lăsăm pe ticăloşi să ne strivească! Noi trebuie să acţionăm primii, sau pierim!

Deşi, fără indoială, erau singuri în acel loc, Virginia privi repede în jur. Nu voia să fie implicată, dacă cineva auzea discuţia asta tendenţioasă. Fără să facă mişcări de prisos, se folosi de o degajare judo pentru a-şi smulge cu putere braţul, trimiţându-l pe Sergeov de-a berbeleacul înapoi. Capul bărbatului se izbi de peretele necapitonat.

-Au! protestă el, cu dureroasă surpriză. *Yayatamiy*! *Govenka! Ce* te-a apucat?

-Voi, extremiştii *Uber*, nu aveţi răspunsul! gâfâi ea. Vorbind aşa, nu faceţi decât să stricaţi reputaţia Percell-ilor! Nu suntem supraoamenii lui Nietzsche. Suntem fiinţe umane neînţelese. Asta-i tot!

Sergeov se strâmbă, frecându-şi creştetul.

-Întreabă-le pe fiinţele umane *obişnuite*, Ortho-şii, dacă ne socotesc fraţi! mârâi el.

Împingând pereţii cu mâinile, Virginia se dădu înapoi ca un peşte în faţa rechinului, deşi Sergeov nu dădea semne că ar intentiona s-o urmeze. După ce se depărtă la câţiva paşi, se răsuci pe călcâie şi părăsi coridorul luminat

difuz, îndreptându-se spre sanctuarul ei.

În capsula privată a Virginiei, totul era ordonat, auster, eficient. Ecranele şi holodisplay-urile opalescente care-i înconjurau hamacul operau perfect. Departe de casă şi de tot ceea ce cunoscuse – chiar năpustindu-se în afara sistemului solar cu treizeci de kilometri pe secundă - acesta reprezenta centrul universului. Dorea să fie sigură că totul era în stare de funcţionare.

Oficial, rolul ei era de a oferi sprijin special Secţiei de Calculaţie. De fapt, îşi croise singură drum la bordul acestei misiuni, în speranţa de a-şi realiza unele cercetări proprii. În mediile ştiinţifice de pe Pământ, direcţiile care-o interesau pe ea erau privite cu suspiciune.

Computere bio-organice... maşini care ar putea gândi cu adevărat... Acestea erau zone diagnosticate ca improbabile, *primejdioase* chiar, de către tot mai conservatoarea ştiinţă a secolului douăzeci şi unu. Chiar şi în Hawaii-ul său natal, superiorii îşi manifestau din ce în ce mai mult dezaprobarea faţă de intenţiile ei în domeniul cercetării.

Dar eu ştiu că bio-organicele pot întrece siliconul şi galiul! *Iar maşinile pot face lucruri mai folositoare decât idioate pompări de apă şi tăieri de lemne*. *Procesoarele stohastice pot fi făcute să gândească*.

La dreapta, ascunsă sub planşeta unui birou, se afla cutia propriei ei unităţi speciale de simulare; computerul-orgă Kelmar îi consumase aproape toate disponibilităţile de spaţiu pentru efecte personale, dar o merita cu prisosinţă.

Panouri luminoase licăriră, în timp ce zăvorul şuiera închizându-i-se în urmă iar ea se strecura în hamac. Virginia îşi strânse centura de siguranţă şi vorbi încet:

-Hello, JonVon.

Holoecranul principal scânteie.

HELLO, VIRGINIA.

AZI *LUCRĂM* SAU NE JUCĂM?

Zâmbi. Nu exista nici o îndoială că în viitorii optzeci de ani aveau să se facă multe progrese. Trebuia să se întâmple chiar într-o maree crescândă de conservatorism ştiinţific.

Chiar acum, însă, sarcina ei era cea mai bună cu putinţă, neconvenţională, folosind tehnologii aproape interzise acasă, dar supreme, după părerea ei.

Botezase unitatea după John Von Neumann, inventator al teoriei jocurilor. Programul de bază putea mima tiparele răspunsurilor unui om îndeajuns de bine pentru a trece un test Turing de gradul trei... înşelând orice interlocutor nesuspicios, în cinci minute de conversaţie relaxată prin videotelefon, cum că faţa şi glasul de la celălalt capăt al firului ar aparţine unei persoane reale, nu unui computer.

JonVon putea spune chiar şi un banc porcos, hlizindu-se exact atât cât trebuia şi chicotind la momentul potrivit.

Evident, faptul în sine era fără precedent. Numai că asemenea cascadorii nu reprezentau adevărata „inteligenţă a maşinilor”...

Hardware-ul moleculelor din acea cutie de cinci litri *trebuia* să fie îndeajuns de bun pentru a reproduce complexa undă staţionară dintr-un creier omenesc. Virginia era sigură de asta. Desigur, acasă nu i se împărtăşea părerea, aşa că nu i se dăduse niciodată cu adevărat o şansă.

În următoarele câteva săptămâni n-avea să-i rămână prea mult timp pentru a se angaja în experimentele ei private. Trebuia să-şi folosească tot echipamentul, inclusiv pe JonVon, la suplimentarea programului de bază ai navei. Îşi consacrase aproape toată energia pentru pregătirea acelor modele matematice pe care i le cereau oamenii Căpitanului Cruz.

Mai târziu, totuşi, pe parcursul anilor ei de veghe, urma să aibă timp. Timp pentru muncă şi gând nediluat.

Înainte, în secolul douăzeci, ştiau cum să aibă vise îndrăzneţe, reflectă Virginia. Oamenii aceia *nu credeau în limite*. Era unul dintre motivele pentru care-i plăceau demodatele filme pe ecran plat... şi o distra simularea

starurilor de altădată şi a poeţilor de demult.

Oamenii aproape au stricat lumea cu rapacitatea lor, dar credeau *în ambiţie*. *Nu s-ar fi potolit până n-aveau maşini care să poată gândi*.

Virginia privi la ceasul gravat sub unghia degetului mare stâng.

-Ce-ai zice de douăzeci de minute de distracţie, Johnny?

Ridică un cablu de pe consolă şi-şi dezgoli cucuiul albicios aflat deasupra cefei. Când mufa ţăcăni în locaşul său, simbolurile de pe ecran fură acompaniate de o voce bogată înlăuntrul capului ei:

POEZIE, VIRGINIA?

Răspunse repede cu un impulsiv fuior de versuri:

Ka Honua
-Pământ, casa mea,
E hoomanao no au ia oe
-Îmi voi aminti de tine.

Mă întreb ce îi place
să facă,
Şi dacă se poate lipsi de mine
pe timpul unei zile?

Firul spre nervul ei acustic zumzăi:

AMESTEC DE STILURI VIRGINIA?
PARTEA A DOUA SE APLICĂ LA DRAGOSTE?

Roşi.

-Şşt, prostule! Acum, hai să aruncăm o privire prin subrutinele tale de conversaţie.

CARL

Pânzele de gheaţă prăfuită erau pătate şi stropite, spuzite în toate culorile curcubeului, roase şi ciupite ca de vărsat.

Carl Osborn îşi roti coconul de lucru şi se orientă în jos, spre Miezul Halley. Zbura în direcţie opusă aurorei, tăioasă ca o lamă de brici, ţintind către polul nord, unde baza lor prindea în sfârşit contur.

Suprafaţa cenuşie şi brun-rugoasă se schimba cu repeziciune. Precum nişte furnici micuţe şi grase, mecanicii se mişcau peste ea, pregătind zone de andocare şi turnuri pentru amaraj. Păianjenii străpungeau găuri în gheaţă, neîncetatele zzzzzzttt-uri ale microundelor scurgându-se difuz în unele canale de date. Carl murmură o comandă corectoare în filtrul de control radio al costumului, şi interferenţa încetă.

Puţul 3 era aproape terminat – un horn căscat ca o orbită lipsită de viaţă. Primele sarcofage aveau să fie transportate în curând pe acolo. Un kilometru de pavăză îngheţată urma să-i apere pe cei adormiţi de împunsătura fatală a razelor cosmice şi de lapoviţa furtunilor solare.

Scobituri dezordonate înconjurau puţul. Descărcarea celulelor de carburant corodase crusta de gheaţă. Echipamente stricate zăceau în locurile unde le aruncaseră echipele. Chimicale vărsate se condensaseră în băltoace de pulbere verde şi galbenă. Traverse abandonate, cartuşe sonice şi cofraje de şoc erau împrăştiate peste tot. *Omul, orice ar studia*, îşi spuse amar Carl, *mai întâi murdăreşte*.

Abia vizibile deasupra orizontului curbat, de-a lungul liniei zorilor, se aflau panourile negre de suprimare a gazelor. Ele aparţineau unui experiment în curs de desfăşurare, fiind blindate împotriva curenţilor de praf de înaltă energie şi concepute să genereze electricitate pe baza luminii solare. Umbrele lor reduceau emanaţia de gaze pe o optime din suprafaţa Miezului Halley, inducând

o asimetrie în ansamblul clocotitor. Panourile puteau fi întoarse astfel încât să capteze şi căldura, sporind emanaţiile de pe faţa întunecată a miezului. Efectul net consta într-o propulsie uşoară, persistentă, care putea modifica orbita cometei, la momentul dorit.

Sau, cel puţin, aşa se spunea. Pentru Carl, panourile mari şi negre nu reprezentaseră decât o săptămână de muncă istovitoare. Erau prea delicate pentru a-i lăsa pe mecanici să facă mai mult decât să le ţină în loc, în timp ce el, Lani Nguyen şi Jeffers le montaseră pe robo-braţele ce-aveau să le rotească. Astroinginerii îşi tot moşmondeau jucărioarele, adunând date pe care să le analizeze pe durata lungului drum spre exterior.

Era greu de spus ce anume constituia un experiment intenţionat şi cât rămânea simplu gunoi. Carl se întreba cât de murdar putea ajunge Miezul Halley. În aproape optzeci de ani, erau în stare să spurce pe de-a-ntregul chiar şi un asemenea munte de gheaţă.

Putea vedea o fâşie albă şi îngustă ieşind din umbră pe linia zorilor – cablul polar. Cuprindea Miezul Halley, de la un pol la altul, şi întâlnea cablul ecuatorial în unghi drept perfect, dar despărţit de acesta prin câţiva metri, pentru siguranţă. Totuşi, Carl nu le prea folosea. Îi plăcea să fie departe de gheaţa deprimantă, plutind în întunericul senin de deasupra ei.

Între el şi lumea având forma unui cartof ce se rotea încet mişunau mecanicii pe care-i supraveghea. Tasta instrucţiuni pe consola din poală, murmurând automat fraze codificate făcând ca punctele îndepărtate să-şi răsucească povara, un uriaş cilindru portocaliu. Carcasa sa netedă reflecta lumina scânteietoare a soarelui.

„Canalul *D* către Osborn. Nu ţi se pare că-i drăguţ?” transmise de jos Jeffers.

-Păi...

Oribilă culoare, gândi el. *Şi-asta-i căptuşeala coridoarelor din interior*. *O să trebuiască să ne holbăm la ea timp de şaptezeci de ani*.

Mecanicii coborâră cilindrul mai jos, înclinându-l spre

Puţul 3, conform instrucţiunilor. Forma de cartof a Miezului Halley se rotea o dată la fiecare cincizeci şi două de ore, exact atât de repede încât să facă necesară reajustarea în timp ce se apropiau. Gaze sublimate continuau să se ridice din unele pete active pe care specialiştii le numeau „regiuni Sekanina-Larson”, înceţoşând vizibilitatea şi provocând mişcări imprevizibile de praf cu înaltă-viteză. Ceaţa subţire tulbura imaginile la distanţa aceea – 8,3 kilometri, indica bordul –, îngreunând folosirea programului automat de aliniere.

Avea o dublură pe *Edmund*, în caz de eroare. Excelent, în teorie. Dar până să prindă pe cineva pe fir, mecanicii erau capabili să înfigă cilindrul într-un maldăr de gheaţă. În ciuda părerilor Virginiei, computerele nu puteau face mai mult. De-acum înainte trebuia să fie cu ochii în patru.

-Înăuntru, încet! transmise.

„Arată orientat o idee în sus. Două clicuri prea sus pe axa *y* locală”, replică Jeffers.

Carl privi în jos şi recalibră, constatând că Jeffers avea dreptate.

-La dracu'!

„Ai păţit ceva?”

-Nnnu. Numai lasă balizele alea aprinse.

Cele patru repere laser încadrau clar Puţul 3, iar Carl îi orienta pe mecanici în configuraţie folosind jaloanele luminoase. O tuşă de delta-V, un cuplu de torsiune compensator. Bordul său îi confirmă mutarea. Bun. Dar acum gheaţa neregulată se definea cu repeziciune, şi...

Gravitaţia. Uitase de-afurisita de gravitaţie. Miezul Halley n-avea decât a zecea mia parte din atracţia Pământului... dar în coborârea sa de-o jumătate de oră dinspre velierul solar, inerţia se acumulase... încet, dar sigur... Bătu o corecţie, privind ecuaţiile ce se succedau pe bord. Lumini roşii străfulgerară.

-Frânez, transmise şi aprinse reactoarele mecanicilor. Blestemata gravitaţie, însă... Carl fusese pe Encke, lucrase în jurul stâncosului nucleu cometar săptămâni întregi. Muncă spaţială ca oricare alta – uneori aproape un vals lin

şi sigur, şi mult scrâşnet şi sudoare în momentele cruciale. Totuşi, era uşor în fond, dacă aveai grijă să-ţi corespundă vectorii, nu împingeai nici un obiect decât în centrul de masă, lucrai statornic, nu-ţi pierdeai capul...

Dar Encke era un prichindel. O uscătură veche, prăjită de îndelungata sa prezenţă în sistemul solar interior. Halley avea o masă mult mai mare, în majoritate gheaţă. La suprafaţă nu se observa niciodată uşoara atracţie, dar, apropiindu-te astfel, folosindu-ţi timpul pentru a ţinti atent, acea a zecea mia parte din G putea conta.

Jeturile albastre păleau pe fundalul de gheaţă, încetinind coborârea sarcinii. Deodată Carl văzu că nu era de-ajuns. Voluminosul cilindru, lung de o sută de metri, cădea prea repede.

Ordonă mecanicului-hamal inferior să se întoarcă şi să împingă cu toată puterea. Unitatea pivotă şi-şi aprinse propulsorul de rezervă.

„Ce naiba fa...”, începu Jeffers.

-Eliberează puţul!

„Ce...”

-Eliberează-l!

Procedura standard presupunea aducerea încărcăturii până la vreo cincizeci de metri deasupra, după care era împinsă înăuntru. Display-ul spunea că aşa ceva era acum imposibil. Instinctul îl îndemna să încerce o altă variantă.

Se avântă înainte şi aproape prinse cilindrul. O atingere din partea mecanicului aflat la tribord jos, două cupluri de forţă rapide aici, un brânci lateral ca să-l alinieze...

O săgeată din înalturi, ţintită într-un cerc negru cu margini crestate.

Cilindrul orange izbi buza Puţului 3, încetini – rupse o margine de gheaţă – şi pătrunse înăuntru, împrăştiind fulgi prin spaţiu.

Punct ochit, punct lovit, se bucură Carl, în timp ce cilindrul dispărea înăuntrul găurii. Jeffers strigă: „Hei, ce te-a apucat?”

-Mi-a scăpat!

„Ei, ţi-a scăpat! Faci panaramă, asta-i”

Carl pulsă din reactoare şi asoliză uşor, cu picioarele în jos.

-De-asta-mi arde mie?! L-am corectat doar, în ultimul moment. M-am gândit că-i mai bine să-ncerc o lovitură curată, decât să ard combustibilul încetinind. Mai ales că oricum nu-l puteam opri.

Jeffers scutură din cap, exasperat.

„Fanfaronule”, îl apostrofă, şi se duse să caute rupturi în material.

Nu era nici una. Netedă şi rezistentă la agăţat, fibra putea trece peste colţuri ascuţite, ceea ce o făcea atât de bună pentru căptuşirea tunelurilor şerpuitoare dinăuntrul Miezului Halley.

Cei cincisprezece membri ai Grupului de Instalare a Sistemului Vital aveau la dispoziţie zece zile pentru a preface în fagure o fracţiune din regiunea polului nord, a îmbrăca puţurile şi tunelurile în izolaţie rezistentă la presiune, şi a le umple apoi cu aer. Nu era prea mult timp. Şi în tot acest interval, la bordul lui *Edmund*, oamenii de ştiinţă proaspăt treziţi aveau să-şi iasă pe rând din sărite.

Chiar cu 112 mecanici, programul avea să fie foarte strâns. Tot mai puţine mâini erau ca să-i ghideze. Întreaga expediţie avea în prezent doar 67 de membri activi. Încă aproape 360 zăceau în sarcofage, cu temperatura corporală ezitând la aproximativ un grad peste punctul de îngheţ.

Deasupra, şlepurile fusiforme aşteptau cu încărcătura lor umană. Imensele voaluri ale velelor solare erau acum strânse, nemaifiind nevoie de ele pentru şaptezeci de ani. Lângă cetaceicul *Edmund*, argintiile *Sekanina*, *Delsemme* şi *Whipple* păreau nişte rechini răbdători.

Şi nici un semn de la Newburn, îşi spuse Carl. *Cum s-o fi putut pierde*?

„Sunteţi bine, băieţi?” se auzi de undeva glasul subţire, argintiu, *al* Lani-ei Nguyen.

Carl privi în jur şi găsi grăuntele viu crescând rapid de-a lungul cablului polar. Avea un braţ agăţat de

manşonul purtător, în timp ce cu celălalt făcea semne asemănătoare unui fâlfâit de aripi.

„Tocmai bine”, transmise Jeffers.

„Mi s-a părut c-aud de nu ştiu ce problemă...”

Se desprinse de cablu şi se îndreptă spre ei, răsucindu-se abilă pentru a-şi muta centrul de masă şi a evita să intre în rotaţie de la impulsul reactorului. *E bună*! *gândi* Carl. *Al naibii de bună*! Delicateţea gingaşă a Lani-ei nu lăsa să i se bănuiască musculatura puternică. *Dar de ce vine în control pentru o defecţiune minoră*?

-N-a fost mare lucru, răspunse.

„Ei bine, eu tocmai mă-ntorceam înăuntru.” Asoliză cu agilitate felină la zece metri distanţă, iscând doar un mic nor de praf. „Vreţi să luaţi o pauză?”

„Nu putem”, spuse Jeffers. „Trebuie să verificăm totul, s-avem grijă să se desfăşoare ca la carte.”

Lani privi spre Carl.

„Asta-i rutină. N-ar trebui să fie nevoie de doi oameni.”

-Cruz ne freacă ridichea, răspunse Carl. Femeia îl studie prin casca mânjită de praf. „Precis? E vremea să ieşi din schimb.”

„Ei, dar eu nu lucrez singur, duduiţă!” interveni Jeffers, jovial dar ferm.

„Okay”, ridică ea din umeri. „Nu voiam decât puţin R şi R. Sunt cu o fracţiune în avans faţă de program.”

„Atunci, ne vedem diseară”, conchise Jeffers privind-o admirativ. Lani însă nu păru să observe.

„Bine”, îi spuse ea lui Carl. „Diseară.”

Decolă graţios şi porni spre puţul principal.

„Nu m-ar deranja deloc”, spuse visător Jeffers pe un canal radio restrâns. Carl nu-l luă în seamă.

„De-acum, va trebui să ne gândim la împerecheri.”

-Într-o bună zi, ai să fii un sloi.

„Omul trebuie să-şi facă planuri din timp.”

-Crezi c-o poţi convinge să-mpartă un schimb cu tine? întrebă Carl.

„Poate. O să fie frig şi pustiu, mai încolo.” Carl râse.

-Ideea ta de preludiu înseamnă şase beri şi-o partidă de

pool[2]. Lani nu e genul tău.

„Necesitatea creează colegi de pat nostimi! Parcă aşa spunea Shakespeare...”

-Ţine-te de munca brută, e domeniul tău forte! îi dădu el un brânci amical spre gura puţului.

„Nu poţi s-acuzi omu' pen-că încearcă!”

-Haide, haide, îţi atârnă limba!

Îşi trimiseră înainte mecanicii, în zbor, prin golul din centrul cilindrului portocaliu, desfăcând din mers clamele imobilizatoare. Tubul de fibră se deplie, articulându-se în folii de-a lungul axei iniţiale. La fiecare două minute, extruda din sine însuşi câte un segment de o sută de metri, sigila automat sub presiune capetele şi începea să împingă un altul – fiecare doar o idee mai îngust decât cel anterior. Lui Carl îi sugera un vierme tubular strident colorat care se regenera încontinuu, scobindu-şi drum printr-un măr.

Tunelurile laterale cereau mai multă grijă. Mecanicii tăiau găuri pentru intersecţii, le etanşeizau prin topire şi desfăşurau extrudoarele de tuburi mai mici. Carl şi Jeffers trebuiau să le manevreze la locurile lor, înjugându-se şi desjugându-se, să verifice joncţiunile şi sudurile şi să se asigure că nimic nu se agăţase de vreun dinte de stâncă sau gheaţă. În tuneluri, bucăţi de aglomerat cometar îngheţat se desprindeau – mecanicii erau stângaci uneori – şi pluteau libere prin spaţiile întunecate, iscând halouri multicolore în jurul lanternelor focalizate pe care le purtau oamenii. Era o muncă meticuloasă, obositoare, în pofida gravitaţiei apropiate de zero.

Pauza de masă şi-o petrecură într-un segment de tunel umplut recent cu aer. Îşi scoaseră căştile şi se ancorară de un perete, bucurându-se de libertate, cu tot aerul rece şi cam urât mirositor care le înţepa nările.

-Crezi c-o să te-obişnuieşti vreodată? întrebă Jeffers, mestecând metodic o îmbucătură din bara-raţie auto-încălzită. Să trăieşti aici?

Carl ridică din umeri:

-Desigur. Roata de antrenament şi stimularea electrică

[2] Pool = varietate de biliard (n.t.)

se vor ocupa de G-ul scăzut. Cel puţin, aşa spun doctorii.

-Te-ncrezi în ele pentru optzeci de ani?

Chipul slab al lui Jeffers părea ideal pentru expresiile sceptice; gura-i era căzută spre o bărbie ascuţită, ochii îngustaţi şi critici.

-Oricum, eu mă refer la gheaţa asta aflată pretutindeni în jur. Simţi ce rece e? Şi asta, cu toată izolaţia, şi încălzirea din costume dată la maximum.

-O să se-ncălzească. Nu uita că tocmai am aşternut un strat izolator de-un metru!

-Ne-aşteaptă o iarnă luuungă! rânji Jeffers.

Curând, Jeffers avea să înoate în binecuvântarea sarcofagelor şi se desfăta vizibil la acest gând. Fusese treaz în timpul drumului. Mai întâi plictiseala, iar acum munca grea şi periculoasă..: Era pregătit să le lase locul altora. Schimbul întâi.

Totuşi, Carl nu-i putea înţelege atitudinea.

-Sarcofagele prezintă şi unele riscuri, ştii... Defecţiuni ale sistemului, sau...

-Ştiu, ştiu. Biochimia mea se poate încâlci în vreun fel pe care experţii l-au scăpat din vedere. Sau poate voi, ăştia de la veghe, apăsaţi pe un buton greşit, îmi tăiaţi curentul, iar sistemele de siguranţă dau greş. Sau ne loveşte-un asteroid pe toţi. (Rânji din nou.) Totuşi, e un drum fără întoarcere, cale de peste două-trei decenii...

-Aşa? se încruntă Carl.

-Prefer să dorm în tot răstimpul ăsta de plictiseală, acumulând leafa Pământului.

Faţa îngustă a lui Jeffers se schimonosi într-un zâmbet sardonic.

-Agricultură cometară în sistemul exterior – asta-i grozav! Dar măcar pot fi scutit de politica pupincuristă!

-Ce vrei să spui?

-Ei haide, şi tu eşti Percell! Ştii cum a fost organizată toată expediţia asta!

-Ăăăă... cum?

-Ortho-şii! Ei conduc totul! (Jeffers înşiră numele pe degete.) Cruz, pe urmă Oakes, Matsudo, d'Amaria, Ould-

Harrad, Quiverian. Fiecare şef de secţie e un Ortho.

-Şi?

-Ne consideră monştri!

-Ei, las-o încurcată!

-Da, da! Uită-te cum îi tratează Ortho-şii pe-ai noştri pe Pământ. Crezi că ăştia-s altfel?

-Nu sunt ca gloata care-a incendiat centrul în Chile, dacă asta vrei să spui. Sigur, am citit despre aşa ceva, şi altele... E unul din motivele pentru care lucrez în spaţiu, la fel ca şi tine.

-În spaţiu nu-i altfel.

-Cred că te înşeli. Aceşti Orth... aceşti oameni ştiu că, de fapt, sunt la fel ca noi.

-Dar *nu sunt*, spuse triumfător Jeffers. Carl zâmbi fără chef:

-*Acum* cine umblă cu prejudecăţi?

-La dracu', ştii că nu suntem asemeni lor. (Jeffers se aplecă înainte, vorbind cu convingere.) Trupurile noastre sunt mai bune, asta-i sigur! Şi suntem şi mai deştepţi. O arată testele.

-Arată pe naiba!

-Nu poţi pune la îndoială statisticile! Carl mârâi iritat:

-Uite ce e, am fost băieţi-minune pe vremea când creşteam - înainte să-nceapă lumea sa se-ntoarcă împotriva noastră. *Toţi* Percell-ii erau. Ţii minte bursele? Atenţia specială?

-Le-am *meritat. Eram* deştepţi.

-Am *devenit* deştepţi – clătină Carl din cap – datorită tratamentului VIP.

-Ţţ. Eu dintotdeauna am fost mai rapid decât Ortho-şii tipici, chiar clacă nu mă ostenesc să vorbesc tocmai corect.

-Şi eşti! Dar nu eşti mai bun decât oameni ca Dr. Oakes sau Căpitanul Cruz.

Carl se ridică în picioare prea repede, iar ghearele velcro i se desprinseră din fibră. Zbură de-a curmezişul tunelului şi se dădu cu capul de tavan.

-Mama mă-sii!

Jeffers chicoti dar nu spuse nimic. Carl pluti înapoi,

frecându-şi creştetul, dar refuză să-şi dea mai mult frâu liber enervării. Jeffers era la fel ca mulţi dintre Percell-i – închistat în propriu-i sentiment de persecuţie, agăţându-se de orice ofensă imaginară ca de o ulceraţie purulentă. Contrazicându-i, nu făceai decât să-i încurajezi.

-Deschide ochii! insistă prietenul său. Pe cine-au pus la treburi primejdioase, cum e a noastră? Pe Percell-i!

-Asta pentru că mulţi din noi sunt antrenaţi în zero G. Am avut burse pentru aşa ceva.

-Atunci de ce să nu însărcineze un Percell cu toate Operaţiunile Manuale?

-Ei, încă nu suntem destul de bătrâni. Nici un Percell n-are experienţa lui Cruz sau Ould-Harrad sau...

-Fii serios! Uită-te cine face experimentele cu emanaţiile de gaze! Şi cine beneficiază de perioadele cele mai lungi în sarcofage? Numai Ortho-şii!

-Şi?

-Acolo o s-ajungă adevăraţii bani! Învaţă să struneşti cometele cu ajutorul propriilor lor fierberi, arată că poţi dormi şi lucra în schimburi de zeci de ani – şi poţi să-ţi vinzi talentul oriunde în sistem.

Carl nu-şi putu stăpâni râsul. Cu siguranţă, Jeffers era adeptul viziunilor pe termen lung.

-Hai mă, asta-i o...

-Şi Secţia Chimică? Dacă dăm aici peste ceva pe jumate-atât de valoros ca Enkonul, ştii al cui o să fie meritul. *Şi ei* sunt Ortho-şi. Toţi, afară de Peters.

-Cu toţii am semnat acorduri. Odată cu descoperirea tehnicilor noi, fiecare primim câte o rată, după compensarea cheltuielilor de bază.

Chipul lui Jeffers se schimonosi într-o mască acră, sardonică.

-Or să găsească Ortho-şii o soluţie şi pentru asta!

Carl simţi cum propria convingere i se clatină. *Şi dacă are dreptate*? Apoi însă alungă gândul.

-Uite ce e, să lăsăm asta! Nu putem continua aici luptele prosteşti de pe Pământ.

-Nu *noi, ei*!

Exasperat, Carl îşi îndesă resturile gustării în borsetă.

-Să mergem! Prefer să lucrez decât să mă cert!

* * *

Totuşi, în seara aceea, intră în barul sectorului de recreere, căutând-o pe Virginia. Era o Percell rezonabilă şi putea înţelege ceea ce doar cu jumătate de glas recunoscuse fată de sine însuşi cu puţin timp în urmă – că, în parte, era de acord cu unele dintre afirmaţiile lui Jeffers. Tonul individului, modul său de-a tranşa totul în alb şi negru, îl răscoliseră însă pe Carl.

Îşi luă o băutură, se întoarse şi văzu inscripţia ÎNCLINĂ-TE SAU BOMBĂNE tocmai la timp ca să-şi amintească. Se aplecă şi intră în sală. În prima săptămână, el şi alţi Percell-i se loviseră cu capul de pragul de sus de vreo duzină de ori; proiectanţii lui *Edmund* credeau pesemne că doar Ortho-şii circulau în societate.

Lani Nguyen îl interceptă lângă zâmbitorul bust de tungsten al lui Edmund Halley.

-Ah în sfârşit ai apărut!

Tânăra avea o constituţie suplă, de spacer până-n vârfurile degetelor. Muşchi subţiri i se desenau pe braţele goale, de culoarea migdalei. Era învăluită într-o rochie încreţită, de un albastru rece, care se mişca în uşoara pseudogravitaţie cu o independenţă preţioasă, pudică. Lui Carl îi plăcea efectul materialului scânteietor ce stăruia în urma mişcărilor ei precise, delicate.

-Mda, am avut nişte necazuri cu articulaţiile tunelului...

Îi zâmbi cordial, dar cu coada ochiului încercă să scruteze sala.

Dr. Akio Matsudo îi vorbea răspicat locotenent-colonelului Ould-Harrad, şeful Operaţiunilor Manuale. Dincolo de hublou, Miezul Halley iradia şi înota prin spaţiu după cum se învârtea roata-G. Căpitanul Cruz se ţinea drept ca un berbece de asalt profilat pe fundalul înstelat, dominând încăperea, în mijlocul obişnuitei haite de cucoane mesmerizate.

Unde era Virginia?

-Chiar aşa? întrebă Lani cu un surâs distant, asemănător rânjetului tip Buddha al sculpturii dinapoia umărului ei. Ar fi trebuit să fie automate.

Carl clipi din ochi.

-Ăă... am intrat într-o zonă de bolovani.

-Eu de obicei trimit înainte un mecanic să-i taie cu haveza. Pe urmă...

Jeffers apăru ca din pământ şi Carl îl agăţă.

-Mai bine spune-i ăstuia! El e omul-cheie în echipă. Eu merg să dau o raită...

Şi plecă, înainte ca surpriza Lani-ei să se poată preface în protest. *Să-i lăsăm lui Jeffers deschiderea*, cugetă Carl. *O merită*. Poate era puţin cam incorect faţă de Lani, dar toate la timpul lor. *Ia să vedem, schimbul ei ar, trebui să fie gata acum*...

Trecu de grupul ce-l înconjura pe Căpitanul Cruz şi, pradă unui impuls, încetini pasul şi se strecură în ceaţă. Cruz vorbea întotdeauna cu toată lumea, fiecare dintre cei care-l înconjurau beneficiind de atenţia lui.

-Cum merge treaba jos, Osborn?

Carl fu surprins să se audă interpelat personal. Nu intenţionase decât să asculte.

-Hmm, destul de greu, sir, dar ne descurcăm.

-Am văzut trucul ăla fin, la Puţul Trei.

Cruz ridică uşor din sprâncene şi mătură cu privirea cercul admiratoarelor. Deşi Ortho – fiinţă omenească normală –, el era la fel de înalt ca majoritatea Percell-ilor.

Carl îşi simţi faţa luându-i foc. Trebuia să spună ceva – dar ce anume?

-Mă rog, cred că într-un fel am...

-Minunat! Drept la ţintă! Mi-a venit să aplaud! chicoti comandantul.

Carl era buimăcit.

-Păi... eu...

-E bine când manifestăm puţină îndrăzneală, spuse Cruz pe un ton plin de căldură.

Carl zâmbi în sinea sa. *O fi ştiind că a fost o greşeală*?

-Ei, avem un program de respectat...

-Şi noi. Nu mi-aş dori decât ca şi celelalte subsecţiuni să se mişte la fel de precis ca a voastră.

Se întrebă dacă nu cumva era o glumă voalată. Dar Cruz îşi ridică balonul cu bourbon în semn de salut şi, spre surprinderea lui Carl, ceilalţi făcură la fel. Carl îşi mască deruta luând o sorbitură, încercând să descifreze în atitudinea lor vreo urmă de ironie. Nu, erau serioşi. Simţi o desfătare neaşteptată. Bălăcărise manevra, fireşte, dar o salvase. Pentru căpitan, asta conta.

Cruz prinse privirea lui Carl şi între ei se înfiripă un infim moment de înţelegere. *Ştie că am prostit-o. Dar a răsplătit iniţiativa mai presus de timiditate. De ce*? Pe toată durata zborului lui *Edmund*, Carl se străduise să se achite onorabil de sarcinile ce-i reveneau, dar până în acest moment Cruz nu-l învrednicise niciodată mai mult decât cu o atenţie politicoasă, distantă.

Asta e – Kato şi Umolanda. Nu vrea oameni prefăcuţi în fantome. Ştie că mai degrabă echipamentul defectuos şi ghinionul pur i-au omorât, decât neglijenţa.

-Ne vom onora termenele, sir! spuse ferm Carl.

-Bine, înclină din cap Cruz.

Cu dezinvoltură studiată, căpitanul îşi îndreptă atenţia spre o femeie-ofiţer de comunicaţii ce se afla în preajmă:

-Noile antene de microunde sunt pregătite, nu-i aşa? Aveţi greutăţile cu obţinerea semnalelor prin coada de plasmă?

-Oarecum.

-Cât de repede putem desfăşura un radar cu microunde pentru a căuta *Newburn-ul?*

-Vă pot da o estimaţie mâine, sir.

Carl ascultă felul prietenos, deschis, în care Cruz îi ceru femeii informaţia, o comentă, făcu o mică glumă care stârni râsul mulţimii. *Ăsta înseamnă să conduci*, îşi spuse. *E în contact cu totul, şi nu se-arată nicicând îngrijorat. Mă-ntreb dacă o să-nvăţ vreodată şpilul*.

I-ar fi plăcut să mai stea, dar voia s-o găsească pe Virginia. În cele din urmă, o descoperi într-un grup vesel

de hawaiieni în straie multicolore, rochia ei părând o pâlpâire albastră care sugera fără a dezvălui. Statul semiautonom Hawaii finanţase douăzeci la sută din costul expediţiei. De altfel, comunitatea ecomonică pan-Pacifică investea masiv în spaţiu. Reprezentanţii ei aduceau un plus de voioşie în atmosfera monotonă de pe navă.

Aşteptă un răgaz în conversaţie, se apropie de Virginia şi o trase spre un alcov. Acolo, îi expuse rapid plângerile lui Jeffers.

-Crezi c-ar putea să aibă dreptate? întrebă el.

-Te interesează dacă Ortho-şii vor încerca să radă tot ce pot? zâmbi speculativ femeia. Sigur că da. Asta nu-i o operă de caritate.

-*Eu* n-am venit doar ca să câştig bani, făcu Carl un pas înapoi, încrucişându-şi braţele. Ştia că ar fi fost recomandabil să se-arate urban, chiar o idee cinic – cel puţin, asta gândea el că le-ar atrage pe majoritatea pământencelor. Cum, necum, însă, eul său real ieşea întotdeauna la iveală.

-Ofuscat? zâmbi Virginia, în vreme ce buzele ei pline se retrăgeau, dezvăluind dinţii orbitor de albi. Nu fi aşa de puritan! Până şi idealiştii trebuie să mănânce.

-*Tu ai* semnat ceva aranjamente discrete pe Pământ? Virginia se încruntă.

-Sigur că nu. Mă rog, or să umble mereu zvonuri că nu-ştiu-cine are o trebuşoară în plus, făcând să transpire nişte expertize. N-ar fi exclus ca cineva să transmită unele chestii pe unde restrânse înainte de-a ne întoarce, şi-acasă o să-l aştepte o „mică atenţie” într-un cont suedez.

-Nu m-ar surprinde. Cu patru sute de oameni stând pe rând de veghe timp de peste şaptezeci de ani, or să fie şanse din belşug să trişeze careva.

Virginia îşi amestecă licoarea de pina colada din pahar cu un pai roz. Lui Carl, culorile festive ale salonului îi păreau deplasate, având în vedere că, la numai câţiva metri, se aflau oţelul rece şi vidul. Psihologii socoteau probabil că petele tropicale de verde, aur şi chinlimbar vor distrage oamenii. Pentru el, însă, treaba asta nu era

valabilă.

-Există o veche zicală, spuse Virginia încet. Oamenii de rând îşi aleg prietenii, dar un geniu îşi alege duşmanii.

-Adică? se strâmbă Carl.

-Categoric, Ortho-şii conduc această expediţie. Dacă provocăm fricţiuni, ei pot face mult mai multe ca să nu ne fie bine...

Carl stătu un moment pe gânduri.

-Okay. Acceptat. Totuşi, asta nu schimbă ţelurile *mele*.

-A, da, înclină Virginia din cap. Platoul Trei...

Carl ştia că îi considera opiniile prea simpliste, prea impregnate de doctrinele coloniilor Proxim-Pământene. Totuşi, sincer vorbind, nu vedea cum ar fi putut ea să îmbrăţişeze o altă părere.

Un secol de luptă îi adusese, în sfârşit, omenirii tehnologia necesară pentru a exploata sistemul solar – transport eficient, extracţii şi asamblări mecanizate, biosfere artificiale integrate, indiferent de mărime.

Acum era momentul, susţineau coloniştii, să pornim în *afară*.

Sateliţii simpli fuseseră primul nivel de exploatare spaţială -*Platoul Unu.* Încă din anii 1980, oamenii câştigaseră miliarde cu sateliţii de comunicare; salvaseră vieţi cu sateliţii meteorologici.

Fabricile spaţiale automatizate ce foloseau materiale lunare reprezentaseră următoarea treaptă – *Platoul Doi*.

Fiecare Platou fusese escaladat de către acei indivizi care-i întrezăriseră cu mult înainte beneficiile, asumându-şi riscuri uriaşe pentru viziunea lor. Platoul Doi aproape eşuase, ca să devină apoi un nemaiîntâlnit miracol economic – ajutând la ieşirea lumii din Secolul de Iad.

Fiecare ascensiune părea să provoace o angoasă mai întâi, că investiţia s-ar putea duce pe apa sâmbetei, apoi că locul natal al omenirii va fi trecut pe o simplă linie moartă. Acest lucru era agravat de către nesfârşitele probleme sociale ale Pământului – boli pe care coloniile spaţiale, prin concepţie, nu le împărtăşeau. Regulile Naşterii şi ale Copilăriei, obligând fiecare copil născut în cosmos să-şi

petreacă cel puţin primii cinci ani pe Pământ, erau expresia legală a unei frici subterane.

Platoul Trei reprezenta un vis, o salvare politică, un punct economic dureros şi, totodată, un crez. Acum însă erau posibile marile colonii rotitoare. Acum coloniştii priveau Regulile Naşterii şi ale Copilăriei ca pe nişte bariere incomode şi inutile. Voiau să exploateze lunile şi asteroizii stâncoşi, dar în egală măsură aveau nevoie de volatili pentru carburanţi şi biosfere. Fondaseră chiar o mică mină de gheaţă pe Ganymede, care însă nu dăduse mari rezultate.

Unii socoteau că soluţia problemei ar reprezenta-o cometele, şi credeau cu fervoare că oamenii s-ar putea împrăştia prin sistemul solar ca nişte seminţe de păpădie, dac-ar reuşi să înveţe să abată vechii bulgări de zăpadă pe orbite unde le erau de folos.

Virginia se întinse alene în fotoliul-hamac:

-Nu te poţi aştepta de la Mama Terra să ne dea drumul aşa uşor!

-Au de câştigat totul! O să le-aducem asteroizi cu toptanul, materii prime, o să oferim noi pieţe...

-Te rog! ridică Virginia palma. Cunosc litania...

O expresie amuzată de răbdare îndelung pusă la încercare îi flutură pe faţă, dezarmându-l instantaneu. Poate că nu asta avea în intenţie, dar cu un singur gest îl putea face să se vadă pe sine nătăfleţ, încet la minte, redundant. *Ei, poate că sunt. Am trăit în spaţiu peste jumătate din viaţă.*

-Simplul fapt de-a fi banal nu înseamnă că nu-i adevărat.

-Carl, chiar crezi că forarea cometelor după volatili va bulversa mileniul?

-De unde putem obţine alte fluide ieftine?

Pentru el, acesta era atu-ul, un dat economic frust. Chiar la începuturile sistemului solar, astrul tânăr şi înfierbântat îşi expulzase majoritatea elementelor uşoare, departe de sistemul interior. Singur Pământul reţinuse suficiente elemente volatile ca să-şi înveşmânteze scoarţa

pietroasă într-o piele subţire de aer şi apă. Când oamenii se aventurau în spaţiu pentru a exploata resursele de acolo – asteroizii, luna, Marte - trebuiau să-şi care de pe Pământ lichidele.

-Sigur, spuse Virginia. Luăm gheaţă de pe comete! În optzeci de ani o să fim înapoi, slavă cuceritorilor eroi! Până atunci, însă, poate că cineva o să descopere lacuri îngheţate în adâncurile propriei noastre luni. Sau va găsi chiar un mod ieftin de-a ciuguli aisteroizii[3] din lunile lui Jupiter cine ştie?

Carl era uluit.

-Asta-i o prostie! N-ai cum să amortizezi cheltuiala coborârii în puţul gravitaţional al lui Jupiter, doar pentru apă şi gheaţă. O dovedeşte Proiectul Jupiter.

-Zău? zâmbi ea maliţios. Şi vânătoarea de comete e mai rentabilă?

Ochii ei negri îl tachinau, şi Carl nu se putea desprinde din vraja lor.

-Merită să-ncerci, Virginia. Nimeni n-o să găsească o cale de-a struni cometele dacă nu facem *noi să* funcţioneze metoda gazelor. Nimeni n-o să găsească volatili pe lună sau pe Venus, pentru că au fost coapte complet. Nu poţi prospecta şi fora asteroizii doar cu mecanici căci găsirea metalelor încă e un meşteşug, nu o ştiinţă. Cometele secătuite ca Encke *nu pot fi* dresate tocmai pentru că n-ai nici o cale de-a le folosi emanaţiile ca să le dirijezi. Aşa că...

-Mă predau, mă predau! ridică Virginia ambele mâini.

Of, la *dracu'*! isi spuse Carl. *De ce mă las întotdeauna luat de val*?

Un glas adânc, bărbătesc, rosti peste umărul lui:

-Nu te grăbi să capitulezi, Virginia! Mai întâi, cere întăriri! Carl se întoarse, în timp ce Saul Lintz se instală într-un fotoliu-hamac verde şi moale din apropiere şi-şi fixă băutura într-un locaş de siguranţă al mesei. Era slab şi uscat şi se mişca cu gesturi studiate.

---

[3] Joc de cuvinte: *iceteroid* (citeşte „aisteroid” prin analogia cu „asteroid” şi cu *iceberg („aisberg”)* - asteroid de gheaţă.(n.t.)

-Prea târziu! spuse Carl, căutând o replică de spirit pentru a se reabilita. A tras deja concluzia că-s un individ plictisitor.

-Atunci ajutorul meu e de prisos, chicoti Saul. Carl însă simţi un junghi scurt de iritare.

-Susţineam că ne vom îmbogăţi cu toţii de pe urma expediţiei ăsteia, dacă avem răbdare, spuse el cu voce egală. Şi ar trebui să facem abstracţie de politică.

-Admirabile sentimente! încuviinţă Saul, luând o sorbitură! lungă din balonul său.

-*Trebuie*! Miezul Halley e prea mic pentru genul de meschinării...

-Băgaţi moneda pentru Lectura Doişpe, spuse subţire Virginia.

-Ei bine, e *adevărat!*

Carl nu ştia ce atitudine să adopte; nu-i plăcea felul în care atenţia ei se concentrase asupra lui Saul Lintz în momentul când acesta li se alăturase. Femeia se răsucise pe jumătate în scaun, cu faţa spre Saul, şi abia aruncă o privire înapoi când Carl încheie:

-Şi, oricum, aluzii cum că unii or să profite mai mult decât restul – ei bine, astea vor crea neplăceri.

Saul ridică întrebător o sprânceană. Părea să ştie cum să comenteze ceea ce i se spunea, cu un gest minim sau o înălţare din umeri, o economie a expresiei pe care Carl o invidia.

-Se referă la adunătura de sub punţi, explică Virginia. Faptul că... ăă... non-Percell-ii deţin toate poziţiile importante.

-Non-Percell-i ca mine?

-Acum, că ai spus-o..., murmură Carl.

-Ascendentul vârstei. În fond, nici unul din voi, oamenii preselectaţi genetic, nu aveţi peste patruzeci.

-Eşti sigur că asta-i tot? se aplecă înainte Carl, cu mâinile încleştate şi coatele pe genunchi.

Bărbatul mai vârstnic se încruntă, detectând ceva în glasul lui Carl.

-Ce altceva crezi c-ar mai putea fi?

-Cum e cu ideea că pământenii nu ne vor acolo unde am putea face greutăţi?

Saul îşi puse cu grijă paharul pe masă şi se rezemă de spătar.

-Surghiuniţilor nu li se dă puterea de-a stârni tristeţea Faraonului, spuse, ca pentru sine.

Lui Carl remarca îi părea enervant de opacă.

-De ce nu-mi răspunzi?

-Era o întrebare? Suna ca o acuzaţie.

Glasul lui Carl fusese mai aspru decât dorea, dar al dracului să fi fost dacă acum mai dădea înapoi.

-Uită-te la Instalarea Sistemelor Vitale, grupul meu. Şef de secţie e Suleiman Ould-Harrad, un...

-Ortho? completă liniştit Saul.

-Mă rog, aşa-i zice în argou, da.

-Asta şi e. Ortodox genetic, spuse Saul, împreunându-şi degetele. Ceea ce înseamnă un mixaj zigotic din oceanul genelor umane, în care nu s-a intervenit, şi nimic mai mult. Genele nu poartă opinii.

Carl clătină din cap. Îi displăcea maniera pedantă pe care o adoptau întotdeauna oamenii de ştiinţă, de parcă tot jargonul ăla i-ar fi făcut mai grozavi, mai deştepţi, mai înţelepţi.

-Uite ce e, treaba cu gazele, cu studiile cataleptice, toate sunt în mâinile... alor voştri.

-Presupui, deci, că vor culege fructele doar pentru ei? Că-şi vor vinde măiestria la înapoiere?

-Nu e un scenariu imposibil, Saul, spuse Virginia pe un ton moderat.

Saul păru surprins să audă o asemenea remarcă din partea ei.

-Mă tem că pentru mine e. Implicaţia directă că ar exista vreo conspiraţie a contingentului normal...

-Vezi? se repezi Carl. Îi numeşti pe-ai lui „normali” – deci, noi nu suntem.

-Nu asta a fost intenţia mea, spuse ţeapăn Saul.

-Asta a reieşit.

-Carl, spuse Virginia, nu poţi sări la fiecare....

-Nu sar. Nu fac decât să caut, pentru a vedea dacă de unde iese fum, e şi foc.

Se simţea încălzit. Îşi dădu băutura pe gât.

Saul tăcu, plimbându-şi meditativ limba peste buza de jos.

-S-o iau de la-nceput. Carl, dacă ai şti măcar un lucru despre mine, ai înţelege că nu vă sunt ostil... Chiar dimpotrivă, de fapt. (Îl privi pe Carl în ochi.) Bănuiesc că o să-ţi dai seama oricum, mai devreme sau mai târziu... Am lucrat cu Simon Percell ani de zile.

Carl rămase năucit. Virginia înghiţi în sec şi spuse:

-Chiar ai *lucrat*! Auzisem zvonuri, dar... nu le-am crezut.

-Mai degrabă ca post-doctorand, ridică Saul din umeri. Ultimul nostru proiect studia devierile în nivelul de activare al „lupus-ului erythematosus”. Poate ţii minte că era una din bolile principale de care v-a eliberat Percell. Chestia aia groaznică, incurabilă, care ataca pielea, ţesutul conjunctiv, splina, rinichii.

Virginia dădu din cap.

-Mama mea a murit din cauza asta.

-Da, confirmă Saul. Şi bunica ta la fel.

Buzele Virginiei se strânseră a surpriză. Saul săltă din umeri.

-Îmi amintesc de cazul tău. Simon a elaborat modificările necesare ale A.D.N.-ului mamei tale, în timp ce eu învăţam mai întâi tehnicile.

Virginia se aplecă spre el:

-Ai...

-...Făcut treaba propriu-zisă? Nu-mi aduc aminte, sincer. Am lucrat ca asistent pentru multe metode de ajustare a genelor, unele experimentale, altele întru totul directe.

-Asta-nseamnă că... ai putea fi...

Saul privi în altă parte, rezemându-se, evitându-i privirea avidă.

-Pe vremea aia era o sarcină pur mecanică. Foarte puţină cercetare, afară de ce-mi revenea mie. Am făcut

studii asupra felului cum... celulele... rezultante răspundeau incursiunilor chimice care, pentru lupusul normal, cauzau o agravare bruscă a bolii.

-Şi a mea..., spuse încet Virginia, nu s-a agravat?

-În mod vădit, ai fost unul dintre succesele noastre. N-ai nici urmă de lupus, sper că nu mă-nşel?

Virginia clătină din cap.

-Mulţumită dumitale.

-Nu-mi mulţumi mie, ci lui Simon Percell. Eu m-am dus, doar, la el să-i invăţ tehnicile, în timpul acelor câţiva ani când s-a bucurat de spaţiu deplin, când toate lucrurile erau posibile. Sau cel puţin aşa credeam.

-Totuşi..., spuse Carl. Nu ştiam c-ai lucrat cu Percell.

Se simţea întristat. Probabil că Saul fusese prezent la delicata ajustare a genelor mamei lui, eliberate de infinitezimala constelaţie moleculară care purta leucemia ereditară. Apoi, vracii genetici adăugaseră crâmpeie experte de A.D.N. pentru a obţine garnitura îmbunătăţirilor fizice ce-l marcau acum pe fiecare Percell. Pentru Carl, acel mic şi viteaz grup de specialişti era legendar. Niciodată nu avusese ocazia să întâlnească pe vreunul dintre ei.

Saul puse picior peste picior, îşi netezi pantalonii, vizibil stânjenit. Carl realiză că omul trebuia să fi trecut adesea prin înfruntări similare şi se temea de emoţiile reţinute ce puteau izbucni din partea oricărui Percell.

-Îmi... Îmi pare rău pentru ce-am spus! murmură el.

Saul înclină tăcut capul. Şi el îşi reţinea sentimentele înfrânate după un dig cu vanele abia întredeschise.

Ochii Virginiei deveniseră fosforescenţi.

-Ai... putea fi...

Carl îşi dădu seama că voia să spună *Eşti şi tatăl meu*, dar nu putea găsi nici o cale de-a exprima complexul melanj de emoţii pe care le simţea. Saul ajutase să prindă viaţă mii de oameni care altminteri ar fi fost mutilaţi, nimiciţi, ucişi. Acei ani nu puteau fi daţi uitării – decât de către majoritatea agresivă şi plină de ură de pe Pământ.

Cei din soiul acela îl uciseseră pe Percell, la fel de sigur

ca şi cum i-ar fi aplicat ţeava 32-ului pe tâmplă. Simon Percell însuşi apăsase trăgaciul, adus la disperare de ceea ce fusese, evident, o greşeală inevitabilă.

O eroare de montaj genetic, într-un tratament pentru eliminarea unei boli de rinichi moştenite, ucisese copiii programaţi pentru un an întreg. Mai rău, aceştia nu muriseră până la vârsta de trei ani. Atunci flagelul lovise pe neaşteptate.

Vederea atâtor micuţi zvârcolindu-se în agonie, galbeni şi contorsionaţi, cu funcţiile renale şi hepatice blocate brusc, fusese o tortură. Bigoţii mass-mediei transmiseseră imaginile pe tot globul. Corul crescând al publicului împotriva lui, ameninţările de punere sub acuzare şi bruştele tăieri în subvenţiile pentru cercetare reprezentaseră o lovitură prea dură pentru un om care se menţinea la cele mai înalte standarde.

Carl se scutură. Amintirile erau încă atât de proaspete! Propria sa mamă pierind de-o moarte cumplită. Anii de aşteptare, să vadă dacă nu va începe şi el să prezinte aceleaşi simptome. Eliberarea finală, când aflase că totul era în regulă, că se putea duce în spaţiu cu dosarul genetic curat. Aceste flash-uri de memorie continuau să scurme în adâncul lui.

-Eu... Uite, dă-mi voie să-ţi mai ofer un pahar! spuse Carl sleit.

-A, sigur! răspunse Saul cu un zâmbet nehotărât.

-Poate jucăm un şah, mai târziu?

-Fireşte! se animă Saul. De data asta, fără cruţare. Apăr onoarea oamenilor normali.

Apoi Saul tăcu, se întoarse repede într-o parte şi strănută. Atât Carl cât şi Virginia tresăriră uşor. După aceea râseră cu toţii, tensiunea risipindu-se.

-Aşa! spuse expansiv Saul în timp ce-şi strângea batista. Asta-i o modificare Percell pe care *vreau să* mi-o asum. Croirea unei suprimări a răspunsului histamic. *Mie* nu-mi ajută la nimic, dar voi nu suferiţi ca mine de guturaiurile astea nesuferite. O să vă invidiez, ori de câte ori Akio Matsudo îşi eliberează câte unul din afurisiţii lui

viruşi de provocare!

Dar, după ani de zile, Carl avea să-şi aducă bine aminte de clipa aceea surprinzătoare, când auzise strănutul exploziv al lui Saul.

SAUL

Newsflash-WorldNet 4 – Comitetul Internaţional Olimpic, întrunit astăzi la Tokyo, a cedat presiunii exercitate de Liga Arcului Solar şi a votat interdicţia privind participarea persoanelor modificate genetic – aşa-numiţii „Percell-i – la Jocurile din 2064, în Lagos.

Membrele Blocului Progresist au fost singurele naţiuni care au votat în opoziţie cu propunerea. Liderii Blocului, Danemarca, Hawaii, Indonezia, Texas şi Fascicula Proxim-Pământeană şi-au întărit obiecţia retrăgându-se din competiţie, care acum promite să fie cea mai controversată, de la tensionatele Jocuri Olimpice din 2036.

Preşedintele C.I.O., Asoka Barawayandre, a declarat: „Decizia acestor teritorii nu reprezintă o mare surpriză. Au primit numere mari de Percell-i ca emigranţi din ţinuturile care nu mai agreează această categorie. Echipele lor naţionale erau deja compromise de către acest element discutabil.

Membrele care s-au abţinut includ Mai-Marea Rusie, Statele Unite ale Americii, Wales-ul Regal, Georgia Sovietică şi Federaţia Diasporică.

Observatorii se aşteaptă ca decizia să fie supusă apelului către Curtea Mondială.

Saul termină de citit tipăritura şi ridică ochii spre bărbatul care i-o vârâse sub nas.

-Pentru asta iroseşti hârtia, Joao? Puteai să mi-o trimiţi la fel de uşor prin fax-rapid la consolă.

Joao Quiverian era un bărbat zvelt, cu chip livid, o claie rebelă de păr negru şi un nas roman aproape vulturesc. Reproşul lui Saul nu-l tulbură. Insista să primească un răspuns.

-Ai ignora un fax-rapid. Vreau să aflu pe loc ce părere ai despre votul ăsta, Saul.

-Ce contează opinia mea? ridică Saul din umeri. Sunt dezamăgit că Diaspora s-a abţinut doar. O federaţie de popoare refugiate, largă cât lumea, ar trebui să ia poziţie faţă de aşa ceva. Dar încearcă atât de aprig să câştige acceptarea încât, practic, nu e o surpriză. (Îi întinse foaia înapoi.) Altfel, aş zice că lumea acţionează potrivit formei.

Evident, răspunsul nu-l satisfăcu pe Joao, care fusese numit planetolog şef doar cu trei săptămâni în urmă, când un accident înfiorător îl ucisese pe Profesorul Lehman. Saul ştia că, oricum, perioada nu putea fi decât nesatisfăcătoare pentru brazilian. Iată-l, la numai câteva zeci de kilometri de o cometă cu adevărat mare, iar ordinele erau ca, pentru următoarele săptămâni, ştiinţa să cedeze locul ingineriei.

Quiverian trebuia să se bazeze pe ajutorul parţial al lui Saul şi al altor „cometologi amatori" care fuseseră instruiţi în domeniu ca o a doua specialitate. Fără îndoială că se gândea nerăbdător la deşteptarea unora dintre cei adormiţi din şlepuri şi discutarea arcanelor cometare cu specialişti pe deplin acreditaţi.

În general Saul se înţelegea cu el, câtă vreme discutau materia primordială a sistemului solar vechi. De astă dată, însă, Quiverian era animat de controverse politice.

-Ei, Saul? Ştirea asta de pe Pământ e importantă, o piatră de hotar! Aşteptam mai mult de la tine. Un protest indignat. Poate o declaraţie că Percell-ii sunt, de fapt, fiinţe umane.

Saul se afla în laboratorul planetologic pentru a ajuta la analiza delicaţilor sâmburi de gheaţă pe care spacer-îi îi aduceau de pe Hally. N-avea chef să se lase stârnit de Quiverian. Îşi petrecu piciorul stâng pe după traversa scaunului.

-Haide, Joao, voiai să-ţi examinezi nişte incluzii organice! Hai să privim mostra!

Întinse mâna după tubul subţire, sigilat, lung de opt picioare, pe care brazilianul îl depusese pe masă. Quiverian însă insista:

-Nimeni nu spune că aceşti bieţi mutanţi sunt

neoameni. Atâta doar că au reprezentat o cumplită greşeală. Nu-i poţi acuza pe locuitorii Pământului – în frunte cu naţiunile Arcului Solar – că pretind controlul.

-Înţeleg, dădu Saul din cap. Control, ca interzicerea Percell-ilor de la Olimpiade. Ce urmează, Joao? Săli de odinnă separate? Ţâşnitori de băut speciale? Ghetouri?

Quiverian zâmbi.

-Of, Saul, nu-i vorba numai de acele câteva recorduri atletice pe care le-au doborât câţiva Percell-i – performanţe monstruoase care au stârnit mânia câtorva milioane de oameni. Asta n-a fost decât ultima picătură. Creaţiile tale...

-Nu creaţiile *mele*! clătină din cap Saul. Quiverian ridică mâna:

-Foarte bine, creaturile *lui Simon Percell* – monştrii lui - aceşti oameni sunt amintiri vii ale aroganţei ştiinţei nordice a secolului douăzeci, care aproape a distrus lumea!

Saul oftă.

-Fii serios, Joao! Nu poţi da vina pe ştiinţă şi pe Bătrânul Nord pentru toate. Adevărat, au folosit mai multe resurse decât le reveneau, dar vorbeşti de parcă naţiunile Arcului ar fi complet nevinovate pentru Secolul de Iad. La urma urmei, cine a defrişat pădurile tropicale, în ciuda tuturor avertismentelor? Cine a ridicat nivelul bioxidului de carbon...?

Quiverian îl întrerupse, roşu la faţă:

-Crezi că nu-s conştient de asta, Saul? Uită-te la patria mea, Brazilia. Acum doar, după lupte crâncene, începem să ne revenim dintr-un holocaust ambiental care a şters de pe faţa pământului o treime din specii... toate sacrificate pe altarul rapacităţii necugetate.

-Foarte bine, atunci vina e distribuită...

-Da, desigur. Dar *însăşi* tehnologia a greşit parţial! Pur şi simplu, ne-am repezit înainte cu cele mai bune intenţii - Quiverian îşi arcui sardonic sprâncenele – să *facem bine* în chiar detrimentul Naturii!

Evident, omul credea cu pasiune aceste lucruri. Lui

Saul, situaţia i se părea ironică. Înainte de jumătatea secolului, naţiunile Bătrânului Nord predicaseră ambientalismul unei inconştiente Lumi a Treia – după ce recoltaseră deja cea mai mare parte a averii accesibile a planetei. Acum, pendulul revenise. Popoarele ecuatoriale din Arcul Soarelui păreau obsedate de o pasiune mistică pentru natură, care i-ar fi uluit pe bunicii lor hămesiţi de pământ.

De ce convertirile trebuie să vină întotdeauna aşa de târziu? *De ce-şi cer oamenii scuze cadavrelor*?

Fu scutit de corvoada de a mai da vreun răspuns. O voce groasă se înălţă de după o masă plină până sus cu mostre din nucleu.

-Hei, am scăpat ceva? De ce crime e responsabilă binefăcătoarea ştiinţă? Am să-ţi spun eu! Poate că prietenul nostru brazilian se referă la medicii străini care au venit să reducă mortalitatea infantilă în ţări ca a lui. Boom! Suprapopulare! Pentru Arc-iştii tăi moderni, asta trebuie să fi fost cea mai mare oroare din toate!

Quiverian se coloră la faţă.

-Malenkov, ruznac gras şi ipocrit ce eşti! Vino-aici şi discută pe faţă ca un bărbat. N-ai de ce te ascunde, doar nu-s puşcaş ucrainean…

-Slavă sfinţilor pentru-atâta, cel puţin!

Zâmbitor, Nicholas Malenkov ocoli masa, ţinând în mână o planşetă cu clamă. Era un munte de om, care se deplasa cu graţie de luptător, chiar şi în stângacele fluxuri Coriolis ale roţii gravitaţionale.

Salvat, îşi spuse recunoscător Saul şi prinse ocazia de-a schimba subiectul:

-Nicholas, am auzit că inginerii şi Cruz au rezultatele preliminare ale experimentelor cu panourile de gaze. Ai fost acolo?

Mătăhălosul slav rânji.

-L-au vrut prin preajmă măcar pe unul din noi, îndrăgostiţii bulgărelui de gheaţă, când le-au încercat. Tu, Joao şi Otis eraţi ocupaţi, aşa că am mers eu.

Împreună cu Saul şi spacer-ul fără picioare, Otis

Sergeov, Dr. Malenkov purta o „a doua pălărie”, în calitate de cometolog, stârnind în bună măsură protestele dispreţuitoare ale lui Joao Quiverian. Rusul îşi desfăcu mâinile:

-Prieteni, rezultatele sunt încurajatoare. Cu numai câteva panouri în poziţie, am modificat deja orbita Cometei Halley! Efectul e mic, dar am dovedit că dirijarea emanaţiilor de gaze ne poate permite să facem schimbări orbitale!

Saul dădu din cap:

-Desigur, metoda funcţionează doar fângă periheliu, aproape de soare.

-Adevărat. Acest şir de teste a dus doar la un efect mic, în diminuare. Curând, sublimarea superficială va înceta total.

Proiectul panourilor se va închide pentru şaptezeci de ani. Dar, data viitoare – rânji Malenkov – când ne-om repezi încă odată spre înăuntru, spre Cel Fierbinte...

Cel Fierbinte. Era prima oară că Saul auzea asemenea denumire a Soarelui.

-...atunci treaba asta îşi va dovedi utilitatea. Cu marile rachete de Impuls atingându-şi efectul maxim la afeliu, şi panourile de control al evaporării funcţionând la periheliu, o să avem posibilitatea de-a mâna mingea asta bătrână de gheaţă pe ce orbită vrem!

Quiverian se încruntă şi clătină din cap:

-Presupunând că toată această mascaradă merge, ce anume, exact, ai vrea *dumneata*, Doctore, să faci cu... cu o cometă *mânată*?

O, nu! Saul vedea încotro se îndrepta conversaţia.

-Cui îi pasă! răspunse entuziast Malenkov. Ideile despre ce-ar putea face lumea cu cometele fâlfâie prin jur de peste un secol.

-Idei sonate, vrei să zici. Malenkov ridică din umeri.

-Planul nostru prevede să angajăm o buclă pe lângă Jupiter, de-acum în şaptezeci de ani, şi să folosim marea gravitaţie a planetei pentru a o atrage pe Halley pe o orbită mult mai accesibilă. În cele din urmă, bolovanul ăsta

de gheaţă poate oferi volatili ieftini, ajutându-i şi pe Proxim-Pământeni să-şi creeze Al Treilea Platou în spaţiu.

Quiverian clătină din cap:

- Propagandă! Am auzit-o de o mie de ori.

-Posibilităţile sunt nesfârşite, continuă netulburat Malenkov. Când vom fi obţinut sarcofage pentru somn de lungă durată, cometele au să poată servi drept gigantice nave de pasageri, traversând în deplină siguranţă sistemul solar.

Saul văzu că un mic auditoriu începuse să se adune în uşa deschisă a laboratorului, atras din birourile vecine. Malenkov îi observă şi se înfoie cu şi mai mult entuziasm.

-Eventual, am putea găsi chimicale mai folositoare, ca acelea pe care Joao şi Căpitanul Cruz le-au descoperit pe Encke. Păi, ar fi posibil să existe chiar şi un avantaj în ideea aia nebunească de-a folosi cometele la terraformarea lui Venus sau Marte! În cele din urmă, s-ar putea să devină potrivite pentru colonizare.

-Ha! pufni Quiverian.

-Domnilor, interveni Saul, propun să...

Dar Quiverian îl ignoră, agitând un tub de mostre îngust, învelit în plastic, în direcţia lui Malenkov.

-Asta-i o atitudine pe care nu pot s-o suport! Ideea originară a fost să *studiem* cometele, cele mai rudimentare din toate creaţiile lui Dumnezeu. Acum, însă, cunoaşterea de dragul cunoaşterii nu pare să mai conteze. Acum nu numai că vreţi să exploataţi cometa asta, mai vreţi şi să desfiguraţi cu nepăsare *lumi întregi*, înainte de a le înţelege măcar!

Malenkov clipi, surprins de furia lui Quiverian. Saul ştia că Nicholas avea puţine opinii politice. Era unul dintre cei mai mici sclipitori oameni pe care-i întâlnise vreodată, dar părea incapabil să înţeleagă că, pentru unii, o controversă nu semăna deloc cu un simplu joc de şah, un sport pentru gentlemeni. În această privinţă, era un rus total nespecific.

Saul încerca încă odată să-i oprească.

-Joao! Nick nu vorbea decât despre posibilităţi. În

treizeci de ani, Pământul va avea timp să decidă...

Dar furiosul brazilian nu mai asculta. Mâna sa stângă se încleştase pe tub, iar dreapta era strânsă pumn.

-Tocmai am ieşit din cel mai cumplit veac al istoriei umane... cel mai rău pentru lumea noastră, de la holocaustul din Pleistocen încoace... şi-acum idioţii vor să trimită pietroaie gigantice de gheaţă să se prăbuşească pe planete?

-N-am spus nici o...

Quiverian păşi ameninţător spre Malenkov:

-Spune-mi, Doctore, cât mai e până ce ţinta nu va mai fi Marte sau Venus, ci *Pământul*?

Braţele sale tăiară aerul, ca pentru a-şi sublinia spusele. Numai că, în slaba pseudogravitaţie, un asemenea gest era necugetat. Quiverian îşi pierdu echilibrul şi lungul tub se sparse de tăblia mesei. Gheaţa brun-închisă, dantelată, cu vene negre şi albe, se risipi pe banca de laborator.

-Idiot! *Goyishe kopf*!

Saul îl prinse pe brazilian înainte de-a se lovi cu capul de microscopul mare. Se răsuci repede şi întinse degetul spre cei adunaţi în uşă.

-Toată lumea afară! Închideţi valva şi declanşaţi sigiliul de aer. Nick, Joao, mergeţi după măşti!

Îl împinse pe Quiverian spre dulapul de urgenţă. Cu mişcări repezi, înşfacă un container de reciclare a plasticului şi deşertă pe jos grămada de imprimate făcute ghemotoc. Când Malenkov reveni, fixându-şi pe faţă o mică mască şi ţinând în mână încă una, Saul mătura în cuvă arginţi de gheaţă ce se topeau cu repeziciune.

Glasul rusului suna înăbuşit:

-Masca, Saul! Pune-ţi-o!

Saul scutură din cap şi-şi văzu de lucru. Avea deplină încredere în micii săi simbionţi sangvini, în capacitatea lor de a-l apăra de cianură şi de alte otrăvuri cometare. Era de preferat s-o facă, altfel colonia n-avea să reziste mult înăuntrul lui Halley. Chiar în acel moment îl preocupa mai mult să prevină contaminarea celorlalte mostre decât

pericolul faţă de sine însuşi ce-l pândea pe el.

Arginţii risipiţi păreau să răspândească o aromă plăcută, amintindu-i de desişurile de migdali de la Lacul Kinneret, de primăvara în Galileea.

-Miezul meu! ţipă Quiverian, cu masca pe faţă. Ce faci, ovrei băgăreţ? Ăla era cel mai adânc miez pe care-l luaserăm!

Saul mătură ultimele bucăţi, aruncă buretele în cuvă şi închise etanş capacul. Aveau peste un trilion de tone de gheaţă afară sub scoarţa lui Halley, gata să fie studiate. Pierderea nu era o tragedie pentru ştiinţă.

-O, dar nu-i adevărat, Joao! spuse liniştitor Malenkov. Mătăhălosul rus privi peste tuburile cu auto-răcire de pe comptoar. – Păi, acu' o oră doar, compatriotul meu, Otis Sergeov, s-a întors cu o mostră nouă, culeasă de la un kilometru adâncime! Ia să văd dac-o găsesc aici.

-Sergeov! pufni Quiverian. Mutantul ăla Percell fanatic? Mama mă-sii! Erau atâţia planetologi buni care-ar fi putut veni! De ce, o, *de ce* am fost blagoslovit cu asemenea asistenţi – un prostălău de uriaş rus, un Percell olog şi un *doctor-vraci* genetic!

Malenkov ridică din umeri şi răspunse pe un ton amabil, de parc-ar fi fost cea mai rezonabilă întrebare din lume:

-Presupun că te-ai ales cu noi pentru că ceilalţi *nu au* venit, Joao.

Saul închise ochii şi şi-i acoperi cu mâinile.

-Yaah! ţipă Quiverian şi se năpusti spre uşă, ignorând alarma atmosferică galbenă şi dând buzna prin mulţimea de-afară.

-Ce-l roade? îl întrebă Malenkov pe Saul, după ce uşa se închise, fâşâind, la loc. Apoi rusul se încruntă. – Saul? Care-i necazul? Ţi-e rău?

Lintz îşi descoperi în sfârşit ochii. Erau plini de lacrimi.

-Saul? Prietene, eu...

Saul plesni consola de lângă el şi râse sonor, incapabil să se mai stăpânească.

-Joao are dreptate, spuse, ştergându-şi ochii. Cometa

Halley merită categoric ceva mai bun. Dar n-avem ce face.

Saul nu fu surprins când, după un timp, sosi un ofiţer să ancheteze incidentul. Totuşi, se arătă mirat la apariţia Locotenent-Colonelului Suleiman Ould-Harrad, ţinând o planşă cu clamă într-o mână şi un detector de gaze în cealaltă.

Oacheşul mauritan era ultimul om pe care s-ar fi aşteptat să-l vadă.

Specialitatea lui Ould-Harrad erau marile sisteme de întreţinere a vieţii, de genul celor pe care tocmai le instalau pe Halley. Probabil însă că, pe moment, era singurul disponibil să investigheze accidentul.

Toată lumea ştia de ce se găsea Ould-Harrad în acea misiune. Tânărul ofiţer avusese prieteni în Conspiraţia Muntelui Templului, şi numai graţie legăturilor cu familia regală Centrafricană obţinuse exilul în locul întemniţării pentru crima de neînţeleaptă asociere.

În ultimii trei ani, mauritanul nu schimbase cu Saul mai mult de zece cuvinte. Atitudinea era reciprocă.

Pământul e departe în urma ta, îşi readuse aminte Lintz. *Şi nimic nu poate schimba trecutul*. Păşi într-o parte:

-Intră, colonele. Am dictat deja un raport asupra accidentului. Dă-i bătaie şi uită-te prin jur până-ţi trag o copie la faxul rapid.

Ould-Harrad nu părea în apele lui în timp ce-l urma pe Saul în laborator, cu nările largi fremătând în aroma slabă de gaze cometare. Ochii îi fugeau mereu spre scala instrumentului. Expresia sa dură nu părea să fie afectată de evidenta stare bună de sănătate a lui Saul.

-Dr. Lintz, n-ar fi trebuit să rămâi aici după ce s-a lansat alarma de scurgere!

Saul bătu darabana pe suprafaţa unui display cu ecran senzorial.

-Da, da, ştiu. Dar trebuia să stea cineva şi să strângă. Oricum, nu mă deranjează să fiu primul cobai. Se cuvine să le ofer cianuţilor sangvini prima aplicaţie pe teren, nu?

Consola scuipă o mică pastilă de date. Saul o însemnă cu parafa să şi îi zâmbi lui Ould-Harrad.

-Dacă se-ntâmplă să mor, puteţi foarte bine să vă căţăraţi în sarcofage şi să aşteptaţi câteva secole, până vă culege cineva, fiindcă ăsta ar fi sfârşitul expediţiei...

Ofiţerul încuviinţă scurt, acceptându-i logica.

-Oricum, exista reguli, proceduri desemnate pentru ordinea şi siguranţa colectivă...

Saul îi azvârli celuilalt pastila cu date şi râse oarecum amar:

-Siguranţă şi ordine, da. Cât de bine-mi amintesc aceste cuvinte. Oare generalul Lynchon n-a folosit exact aceeaşi frază atunci când trupele O.N.U. conduse de el au ocupat colinele iudee?

-A fost o operaţiune în consens, dr. Lintz, clătină din cap Ould-Harrad. Guvernul de coaliţie al Israel-lnshallah-ului i-a invitat.

-După ce Leviţii şi Salawiţii au asasinat destui legislatori din opoziţie ca să obţină majoritatea... murmură Saul.

Glasul africanului era scăzut, exprimând parcă oroare de subiect, dar simţindu-se atras de el asemeni uneii molii spre flacără.

-Lumea era obosită de disputa seculară într-o regiune care nu cunoscuse niciodată pacea.

-Şi acum e mai bine? Înaltul Preot din Ierusalim domneşte peste un tărâm balcanizat, cu secte ce se atacă una pe alta ca niciodată înainte. Şi a ajutat asta planeta? De la Nil la Eufrat, Israel-lnshallah-ul a plantat mai mulţi copaci decât existau până atunci în toată Africa de la nord la ecuator. Ultima oară am auzit că o treime din păduri dispăruseră – tăiate pentru baricade.

Pielea lui Ould-Harrad se întunecă şi mai mult. Saul se întrebă dacă nu era cazul s-o lase mai moale. *Deja a fost pedepsit*

Da, dar îndeajuns?

- Dr. Lintz, eu...

- Da?

Ould-Harrad clătină din cap:

-N-am avut nimic de-a face cu tentativa de aruncare în

aer a Marelui Templu. E-adevărat, aveam prieteni în Conspiraţie -şi ca penitenţă pentru acea asociere mă aflu acum în această nefastă croazieră – dar niciodată n-am vrut să fac rău celui mai sfânt altar al celor trei credinţe. Te asigur, mai curând mi-aş fi smuls...

-Oh, sărman nenorocit! îl întrerupse Saul, pe jumătate fiindu-i milă de individ şi râzând pentru a-şi înfrâna propriile amintiri dureroase. Timp de zece ani ai auzit dar n-ai ascultat, ai fost pedepsit dar n-ai înţeles niciodată. Când, oare, or s-ajungă oamenii ca tine să-nţeleagă că adevăraţii evrei n-au vrut nicicând acel blestemat de templu să fie construit?

Senzorul de gaz atârna inutil în mâna lui Ould-Harrad. Africanul avea ochii holbaţi.

-Câteva chibuţuri, nişte umanişti seculari au luptat contra lui, ştiu. Dar...

-Dar nimic! se aplecă Saul înainte. Marea majoritate a evreilor, în Israel şi-n afară, au votat împotrivă, s-au pronunţat împotrivă, au luptat împotriva lui, la fiecare pas. Ne-a fost *impus*, de către fanatici ucigaşi şi de-o lume ignorantă, mult prea dornică de pace. (Saul aproape scuipă cuvântul.) *Pace*! N-a fost de-ajuns distrugerea naţiunii şi-a familiei mele, colonele Ould-Harrad. Au instalat preoţi care au avut neruşinarea să-mi spună cum să fiu evreu! Nici chiar *Hitler* n-a-ncercat una ca asta!

În slaba atracţie centrifugală a roţii gravitaţionale, Ould-Harrad părea ca-şi pierduse puterea de-a sta în picioare. Se lăsă moale într-un fotoliu-hamac.

-Dar liderul Noului Sinedriu e din clanul preoţesc Cohen, al vostru! Şi Slujbaşul Templului Conducător e Levit... Legatul Papal, ceilalţi creştini şi musulmani, trebuie să ocupe locul doi faţă de întâietatea celei mai vechi credinţe...

Ould-Harrad clătină din cap, apoi continuă:

-Tovarăşii mei au obiectat faţă de această umilire – şi faţă de înlăturarea frumoasei moschei de pe locul unde urma să se înalţe templul –, dar nu înţeleg de ce au avut a se plânge evreii. Nu se împlineau, în sfârşit, două milenii

de prorociri?

Saul nu răspunse imediat. Privi în partea opusă a încăperii, unde peretele cu imagini înfăţişa domurile în forma unor căpăţâni de ceapă ale vechiului Kiev. Asfinţitul aprindea scântei strălucitoare peste stepele ce se întindeau după zidurile oraşului. Cruci proaspăt aurite încununau din nou vârfurile turnurilor, vădind reîntoarcerea Rusiei Mari la trecutul ei mistic.

Zece ani, reflectă. *Şi cu toate astea, pare imposibil să faci pe oricine să înţeleagă*.

Poate că-i era dator celuilalt, din milă, să încerce. Dar cum putea cineva explica faptul că iudaismul se *preschimbase* de-a lungul a două mii de ani de surghiun, de când romanii arseseră până-n temelii Templul Macabeilor, uciseseră preoţii şi împrăştiaseră poporul în cele patru vânturi?

Cei rămaşi rătăciseră spre tărâmuri stranii, adoptaseră idei străine. Treptat, fermierii ebraici, pionieri ai câmpiilor poloneze şi ruse, fuseseră înghesuiţi de către noii localnici în oraşe ticsite, devenind un popor urban. Liniile familiale preoţeşti – Cohenii şi Leviţii – îşi pierduseră influenţa. Căci, cum să-şi poată celebra ritualurile fără situl central din care să aducă jertfe pentru a îmblânzi cumplita mânie divină?

Conducerea spirituală i-a revenit *rabinului* – învăţătorul, un rol ce nu se moştenea, fiind câştigat prin învăţătură şi înţelepciune.

Un rol descris în detaliu de către Iisus, dacă e să judecăm drept. Numai că şi el i-a avut pe cei ce-au profeţit *în numele lui. Şi el a fost urmat de preoţi*.

După un veac de lupte şi împliniri, alianţa condusă de Israel începuse să se destrame, în vremurile tinereţii lui Saul. Secolul de Iad îşi arătase roadele chiar şi în centura pe care populaţia o numea „Ţara cea Verde”. Profeţii apăreau la colţurile străzilor, iar cultele proliferau.

De asemenea, Islamul suferise sute de schisme, iar creştinătatea era mutilată, divizată.

Atunci, cineva avusese o idee strălucită... o soluţie *evi-*

dentă. Şi, ca atâtea nenumărate soluţii evidente, dezastruos de greşită.

Diaspora ne-a schimbat, îşi spunea Saul. *În exil, am devenit individualişti, un popor al cărţilor, şi nu al sacrificiilor pe altare aurite. Am* jelit *Templul. Dar nu fusese oare arderea lui un semn că a sosit vremea să-l cunoaştem pe Dumnezeu pe alte căi*?

Cum să înţeleagă Ould-Harrad că nici un evreu modern nu mai voia pe nimeni care să intervină pentru el? Fiecare ajunsese la propria sa înţelegere cu Dumnezeu.

Ould-Harrad îşi privea mâinile.

-Când conspiratorii au aruncat în aer Moscheea Al Aqsa în semn de protest, se urmărea ca vina să cadă asupra Leviţilor, nu a chibuţurilor. Planul... n-au dorit nici un moment o baie de sânge...

Părea incapabil să mai continue. Saul îşi dădu seama că omul era bântuit de frică – precum şi, poate, de spaima că s-ar putea să nu-nţeleagă niciodată rolul pe care-l jucase. Îşi alungă o amintire – fum peste colinele iudee. Apoi clătină din cap, ştiind că nu exista nici o cale de a-l ajuta.

-Îmi pare rău! începu el, pe un ton coborât, după care îşi drese glasul. Asta e tot, Colonele? Dacă ai terminat, am nişte experienţe importante în curs de desfăşurare.

Spacer-ul negru ridică privirea şi dădu scurt din cap.

-Voi raporta că situaţia e sub control.

Saul se şi întorsese spre microscop când auzi uşa fâsâind în spatele lui. Încercă să revină la lucrarea din care fusese întrerupt, mai întâi de către insistentul, încăpăţânatul Joao Quiverian, apoi de îndureratul Ould-Harrad, dar mâinile îi păreau îngheţate peste comenzi.

-Ambientul camerelor, redu luminile la jumătate! ceru cu voce tare, iar laboratorul, drept răspuns, se întunecă.

Ştia că munca reprezenta o cale de a se sustrage amintirilor.

-Mostra AR 71B adaos 78 S, pe ecranul doisprezece, îi ordonă computerului de laborator, aflat permanent pe recepţie. Să vedem dacă incluziile astea arată tot atât de dubios pe cât credeam, înainte ca Joao să împută locul.

Ultima parte nu-i era adresată computerului. Şi, deşi se cocoşase pentru a se cufunda în mistere, Saul descoperi că, de fapt, nu-l deranja deloc mirosul slab de gheaţă şi migdale ce plutea în aer.

VIRGINIA

Ciocăni şovăitor. Apoi, neprimind nici un răspuns, bătu mai puternic. Îi răspunse un mormăit slab, arţăgos. Când, în sfârşit, panoul se deschise sâsâind, Virginia păşi înăuntru şi rămase la un pas de prag, simţind uşa închizându-se în urma ei cu un sunet de ventuză.

Spuse cu sfială:

-Ti s-a spart o mostră?

Părea o introducere bună. Pericolul – dacă existase - trecuse cu mult înainte ca ea să fi auzit de el. Saul părăsise deja departamentul de planetologie, unde se spărsese tubul, şi venise aici, în propriul său biolaborator. Dar unda de şoc a îngrijorării în rândurile echipajului o făcuse să-şi adune în cele din urmă curajul pentru a profita de ocazie.

-Mmm?.

Saul îşi studia ecranele, luând note într-un mic registru, cu un creion demodat. Fu surprinsă de această excentricitate; expediţia folosea marcatoare electronice standard şi bloc-notes-uri cu memorie. Probabil că-şi luase un pachet de caiete în micul său lot personal de greutate. Auzise de unii care aduseseră caviar şi cabernet de soi ales, dar nu creioane, pentru numele lui Dumnezeu!

Şi uită-te la tine! îşi spuse cu jale. *Ti-ai folosit cea mai mare parte din bagaj pentru hardware de computer pe care toţi, pe Pământ, îl abandonează ca depăşit, bun de aruncat.*

Nu spuse nimic. Mai bine să-l lase câteva momente să lucreze, să se-nalţe încet din adâncuri. Păşi în mijlocul talmeş-balmeş-ului: folii transparente răsucite, şiruri de clame strălucitoare, retorte, noduri de cabluri, gâlgâit şi susur de diagnostice microbiologice. *Mă bucur că nu-s chimistă*. *Electronii îngheţaţi sunt mai simplu de manevrat.*

-Încă două minute, Virginia! Termin îndată.

Saul nici măcar nu ridică privirea; bătu cu degetul în scanner, se încruntă. Femeia străbătu o cărare lungă,

încercând să citească indicii de pe poliţe şi să urmeze logica tensionată, involută, a laboratorului. Aici Saul putea demonta genele ca pe nişte jucării, putea amesteca moleculele cum ar fi bătut un pachet de cărţi. Întotdeauna o frapa felul cum tuburile şi soluţiile acelea atât de inocente la înfăţişare puteau ajunge să abată vieţile umane pe noi făgaşuri... Ca şi cum această maşinărie adormită ar fi ascuns o forţă uriaşă, de nestăvilit.

Încontinuu facem asta. Oamenii îşi impregnau propriile dispozitive cu o anume putere şi prezenţă separată, proiectându-şi neîncetat emoţiile asupra şabloanelor lor neanimate. Lucru total ilogic cei mai păcătoşi în acest sens erau presupus-obiectivii, neimplicaţii oameni de ştiinţă.

Uite cum îmi modelez soft-ul să semene cu procesele gândirii mele, medita. *Mă imprim pe mine însămi în aticele organice turnate ale lui Jon Von*.

Venind încoace, fusese izbită de un aspect al expediţiei -odăi separate, idei deosebit de puternice sigilate una faţă de alta, toate convergente şi totuşi izolate. Bărbaţi şi femei claustraţi în cilindri, cuburi şi sfere. Se mişcau prin geometria înghesuită şi tăcută a lui *Edmund*, nerăbdători să coboare şi să-şi sfredelească propriile nişe într-o altă lume.

Se întrebă dacă echipajul avea să comunice cât de cât mai bine odată ajuns jos, în Miezul Halley. Mulţi dintre ei lucraseră de-a lungul întregului drum, câtă vreme ea dormise în sarcofag timp de zece luni. Înaintea lansării, dificultăţile de sponsorizare reduseseră drastic programul pregătitor al expediţiei; nu fusese timp să-i cunoască sau măcar să-i întâlnească pe majoritatea membrilor echipajului.

Studiase planurile topografice pentru Miezul Halley. Arătau bine, luate ca schemă, diagramă, proiect pământean – dar în curând aveau să trăiască, fiecare în parte, într-un labirint euclidian, ostracizaţi. Slabul murmur al roţii-G nu făcea decât să le sublinieze încastrata artificialitate. Simţea înlăuntrul ei aceste interioare şi exterioare, secţiuni şi bariere.

Astfel că, pentru a contracara aceasta senzaţie, venise aici. Îşi adunase, în sfârşit, curajul. Forţase.

Se foi prin universul heteroclit al laboratorului, căutându-şi o cale... Fiecare moment reprezenta o despărţire, separând un trecut tulbure de un viitor căscat, gol – ambele intervale de timp, uriaşe, presând asupra îngustei pene a unui nervos, precar *acum*.

Încetează cu inepţiile astea fără scop! Priveşte în faţă motivul pentru care te afli aici.

Obstacolul însă era greu de trecut, ca şi sfidarea hăului orb de dincolo.

-Saul!

Evreul înotă în sus din adâncurile ceţoase.

-Mm, ce e? (Clipi din ochii traşi, înconjuraţi de riduri.) Iartă-mă...

-Peste... peste ce-ai dat?

Chiar în timp ce-o spunea, avu o convulsie. *Aşa-eschi-vează, întreabă-l despre munca lui, pentru Dumnezeu*!

-Ceva al naibii de ciudat, clătină Saul din cap, ca şi cum ar fi intuit o eroare. Creionul i se rostogolea peste bătăturile aspre, pătate, din palmă.

-Ce?

-Contaminate, cred. Resturi pământene în mostre. Blestematul ăla de Quiverian...

Se întrerupse, cu privirea atrasă de un ecran.

-Doar o secundă, poate că asta...

Virginia privi spre amplificatorul de imagine, în timp ce Saul ghida microsondele să divizeze şi să extragă mici probe din mai multe mase prelungi, pestriţe. Cum putea deosebi un puhoi cafeniu de altul, rămânea un mister. La acest nivel, experimentarea devenea o artă insondabilă. Micromanipulatoarele îi traduceau minusculele mişcări într-o graţie chirurgicală, atingerea sa punând în ordine conglomeratul nebunesc de cristale străvechi, încleştarea şi încolăcirea şerpească a lunecoaselor, stridentelor hidrocarburi. Degete abile şi o minte pătrunzătoare. Mozart şi Picasso fuseseră tot atât de neînţeleşi.

Lucra statornic, în linişte, absorbit de misterele lui

obscure. *Okay, ia-o încet! Nu-l presa. Nici nu se poate spune c-ai fost atât de vitează, mm*? *Oricum, masculii sunt lenţi când e vorba să-şi comute emisferele*.

Se relaxa şi privi „peretele meteo”. Contractul îi dădea fiecărui membru al echipajului dreptul să-şi alcătuiască mediul înconjurător. Saul alesese bine. Un râu albastru-metalic hoinărea spre o mlaştină de smarald, sub un stol de fâlfâitoare păsări albe ce brăzdau suprafaţa scânteietoare. Imaginile erau ferme, precise; un gheizer sclipitor ţâşni din locul unde o pasăre îşi cufundă aripa în apă. Mai departe, cioturi de insule risipite punctau o mare palidă. Spre stânga, fâşii albe de plajă accentuau lumina orbitoare a zilei de vară. Noua Anglie, probabil Massachusetts.

Da, citise că Saul fusese cândva la Harvard. Şi, desigur, vară. Alegerea unui timp care aducea o căldură confortabilă, ceva care să ţină departe fiorul gheţii străvechi ce avea să-i înconjoare curând. Pe pereţii laboratorului, era după-amiază târziu şi înclinarea lentă a luminii soarelui înainta. Un front de furtună adulmeca orizontul, rafale de vânt biciuiau umbrele catifelate adunate sub copacii noduroşi. Virginia simţi o căldură liniştitoare răzbătând dinspre privelişte, chiar ştiind că aceasta se datora propriilor ei flanele. Saul purta un costum de bumbac, albastru cu dungi albe, îngăduindu-şi unicul răsfăţ al unui amplu guler Renaissance. Putea vedea că e un bărbat căruia nu-i prea păsa de haine, gata să umble gol dacă temperatura şi societatea i-ar fi permis-o.

În timp ce-l privea gânditoare, Saul scutură din cap, iritat, scoase un un *of şi* stinse ecranul.

-Gata?

-Da, şi fără nici un rezultat! răspunse el, pianotând cu degetele pe tăblia biroului.

-Ce căutai?

-Un contaminant pe care credeam că l-am văzut. Era... nu, nimic. Las-o baltă!

-Te îngrijorează ceva!

Saul se rezemă de spătar, lăsându-şi faţa să se

destindă.

-Nu... mă rog, nu mai mult decât de obicei.

-O să fim împreună în Schimbul întâi, se aventură ea. Atunci o s-avem destul timp pentru cercetările personale.

-Ştiu, încuviinţă Saul. Şaisprezece luni de pace şi linişte, scobind gheaţă şi priveghind sloituri[4].

-Încă vreo câteva săptămâni, şi-o să-ncepem să băgăm oamenii în sarcofage.

Saul dădu din cap, distrat. Apoi spuse pe neaşteptate?

-Sunt o gazdă jalnică! Doreşti ceva de băut?

-Ti-a mai rămas din raţia de alcool?

-În laboratorul ăsta? Pot face orice vreau. Am propria mea bere, dacă-ţi asumi riscul.

-Desigur.

Simţea o nevoie acută să spargă gheaţa, să ajungă la el. Chipul bărbatului era complex, o gresie pe care timpul o şlefuise în întregime. Ochii păreau să ţintuiască ceva îndepărtat – o problemă apărând încet în câmpul vizual, poate –, dezvăluind un intelect neobosit. Buzele îi trădau totuşi concentrarea. Se răsuciseră într-o curbă cronică, fiind totodată pline, senzuale, cu o undă de pasiune şi putere. Mintea rece ce-i stăpânea privirea nu avea ştiinţă despre această forţă interioară, ce mocnea în străfunduri. Faţa i se completa cu nişte ţepi neraşi şi o frunte strălucitoare ce reflecta o rază galbenă reflectată din amurgul Noii Anglii. Cu încântare, bărbatul făcu să sară capsulele a două sticle brune cu gât lung, căpătând pentru o clipă aerul unul comerciant afabil.

Virginia îşi muşcă buza, în timp ce se aşezau amândoi. Acum, că bravase din primele momente şi făcuse pasul pe care-l calculase de sute de ori, descoperi că nu-şi putea lua ochii de la el.

-Eşti aici datorită conversaţiei noastre de-atunci, nu-i aşa? o întrebă Saul. Deodată expresia îi devenise mai blândă, mai receptivă. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

-Cam aşa ceva..., bâigui ea. (O putea pune foarte bine

---

[4] „Sloituri” = în original *„corpsicles”*, joc de cuvinte între *„corpse”* (cadavru, hoit) şi *„icicle”* (ţurţure). (n.t.)

pe socoteala acelei discuţii.)

-Ce a avut mama ta?

- Ăă... lupus.

-A, da.

O durere scurtă îi scânteie în ochi. Se lăsă pe spate în fotoliu, îşi puse mâinile după ceafă şi se întinse, în gravitaţia uşoară a roţii.

-Mi-amintesc de anii aceia. În ce te priveşte, am găsit o soluţie curată. Nici un efect secundar de fapt, tu însăţi eşti o dovadă grăitoare în acest sens. Hm, ai văzut vreodată un caz realmente grav?

-Nu. Am citit...

-Nu-i acelaşi lucru. Sub 'scop, celulele nu sunt cilindrii mici strânşi unii într-alţii, ştii – sunt nişte chestii diforme, *meshungenuh*, torturate. Ţesutul conjunctiv al pacientului se colmatează. Încheieturi umflate. Infecţii repetate. Afectarea ficatului, moarte prematură. Existaseră detectoare bune care să-i prevină pe părinţi, dacă era bolnav copilul, fireşte, dar nimeni n-a rezolvat problema reală – reparaţia genetică – până la noi. Pardon, până la Simon Percell.

-Presupun că şi tu ai avut o contribuţie substanţială.

Saul râse.

-Cariera mea din ultimele două decenii, draga mea, a depins de a *nu-mi* atribui nimic.

-Cu noi, Percell-ii... e altfel.

Biologul zâmbi obosit. *Şi precaut*[5]? *se* întrebă ea.

-Tu, Virginia, ilustrezi cât de mult poate diferi harta faţă de teritoriu.

Virginia se încruntă.

-Scuză-mă, devin opac! E un nărav de-al meu... Am cartografiat, pe vremuri, toate nucleotidele A.D.N. Ştiam unde se află totul – o hartă uriaşă. Numai că nu ştiam ce *înseamnă*.

-Genele mele nu poartă lupus-ul – aţi ştiut cum să faceţi asta. Iar obişnuitele intensificări Percell sunt operante.

---

[5] Joc de cuvinte intraductibil: *weary* (obosit, istovit, dezgustat, ostenit, plictisit) şi *wary* (prudent, prevăzător, viclean, econom). (n.t.)

-Evident. (Un zâmbet).

Simţi că roşeşte la auzul complimentului, şi-şi scotoci mintea în căutarea unei replici.

-Avem tot felul de avantaje.

-Adevărat...

Era încă gânditor, reflectând la vremuri pe care ea nu le putuse cunoaşte. Totuşi, acele zile n-aveau să moară, câtă vreme existau Percell-ii. Iar moştenirea lor trăia în fiecare coridor al expediţiei.

-Dar nu suficient de adevărat, oftă Saul. Desigur, avem dezordinile de hemoglobină, boala lui Huntington, toate ţintele uşoare... Ajunge doar să tunzi câteva molecule. Să ajustezi. Să piepteni. Să schimbi criptograma şi gata!

-Am citit că există peste două milioane de oameni care vă datorează asta.

-Ţi-ai băgat nasul în interzisele ziare subterane Percell? o întreba el cu seriozitate mimată. Da, aşa e, eşti din Hawaii. Belşug de sentimente pro-Percell pe-acolo, încă, nu? Cine ţi-a dat autorizaţia de securitate?

-Sunt atat de bună, încât au fost nevoiţi să mă lase să vin! rosti ea cu un surâs afectat şi mândru.

-Bravo! aplaudă Saul. Bravo, într-adevăr! Şi *eşti* bună – m-am uitat în dosarul tău, când m-a cooptat Căpitanul Cruz în comitetul de recrutare.

-Chiar? deveni ea brusc serioasă. Ce... ce scrie-acolo? Au trecut...

Saul flutură din mână:

-Nimic despre ideile tale subversive. Nici o iotă!

Ochii Virginiei se dilatară, gura îi formă un *o* de surpriză -apoi văzu că bărbatul glumea.

-Ah... oh...

-Puţin le pasă dacă susţii că Percell-ii sunt tot atât de buni ca – cum e-n slang? da - la fel de buni ca *Ortho-şii*, ştii... (Glasul îi coborî.)... De vreme ce-s atât de-al dracului de siguri că *nu* sunteţi.

Îşi dădu brusc seama că avusese dreptate, înaintea celorlalţi, întotdeauna, îşi alcătuia o mască.

-Ei, cred într-adevăr asta, nu-i aşa?

-Mă tem că da. Mulţi dintre ei, oricum.

-Chiar dacă ne-au lăsat pe câţiva să venim în expediţia asta.

-*Lăsat*... începu Saul, apoi scutură din cap. Au avut motivele lor.

-Dar...

-Virginia, nu ţi-a trecut niciodată prin minte că a îndepărta câţiva Percell-i inteligenţi, truditori, potenţial incomozi, ar putea fi o idee foarte ispititoare?

-Cum să nu! se încruntă ea.

-Şi vreo parte din tine nu e cumva bucuroasă c-a scăpat de tot acel *krenk*... acele baliverne pământene?

Fu obligată să admită că avea dreptate. Când *Edmund* părăsise orbita circumterestră, simţise o eliberare.

-Ei... în unele sensuri.

-Ca de pildă? se aplecă Saul spre ea, părând sincer interesat. Portocaliul ars, pieziş, al asfinţitului din Massachusetts îi cădea pe creştetul chel, şi totuşi bărbatul nu părea bătrân, ci doar înţelept şi bun şi plin de putere calmă.

-Ei bine... tatăl meu, el mă considera deosebită. Găsea că familia noastră e unică, un soi de experiment istoric.

-A, da, înţeleg. O modă comună.

-Eu... eu o detestam.

-Te simţeai oarecum specială?

-Că sunt... altfel.

-Nu eşti, de fapt.

-Spune-le-o *lor*.

-Părinţii tăi ar fi trebuit să te păzească de asta.

-Ei... Ascultă, când aveam unşpe ani, eram singura fată din clasă fără ciorapi de nylon. Aşa că m-am dus la Woolworth's-ul local şi mi-am cumpărat o pereche. N-aveam *idee* cum să mi-i prind – luasem ciorapi de genul vechi, din greşeală.

-Mama ta...

-A murit când aveam zece ani.

-Lupus...

Virginia înclină din cap.

-Deci, erai un băieţoi. Făceai surfing, te prăjeai la soare în splendoarea hawaiiană.

-Da. *Era* frumos, dar... Ei bine, m-a crescut tata. Îmi amintesc o zi când jucam catch cu băieţii, într-un tricou, şi am auzit nişte chicoteli în legătură cu sânii mei care săltau. Eram pe Maui, unde nimeni nu se prea fereşte să vorbească despre chestiile astea. Aşa că m-am dus iar la Woolworth's. Vânzătoarea a trebuit să-mi explice despre sutiene – nu ştiam nici măcar ce mărimi există! Atunci, în clasa a şaptea, am început să port fustă în loc de pantaloni, pentru că aşa făceau toate fetele. Un băiat s-a uitat la picioarele mele păroase şi a zis: „O să-ţi iau de Crăciun o lamă de ras.” Era să mor! A doua zi, am împrumutat briciul tatei şi mi-am tăiat ţurloiul aşa de rău că şi-acum mai am cicatricea.

-Înţeleg.

Se simţi deodată stânjenită. Cumva, totul îi ieşise pe gură fără s-o fi plănuit.

-Nu eram prea bună la chestiile de soiul ăsta. Obişnuiam să-mi spun că e din cauză că mama a murit şi n-am pe nimeni care să mă îndrume. M-am concentrat aşadar pe matematică, pe computere...

-Şi dacă n-o făceai, ai fi putut fi o gospodină perfect fericită, undeva, cu copiii agăţându-ţi-se de băierile şorţului.

Virginia afişă un zâmbet poznaş, strivind o bruscă durere lăuntrică printr-un vechi reflex.

-La dracu' cu toate *astea*.

-Absolut.

Pe de altă parte, n-am ales-o, îşi spuse.

-Există un quid pentru oricare quo. (*Adică – criptic şi ironic. Arată-i că nu eşti o simplă şcolăriţă care-a devenit geniu în computere datorită unui angst adolescentin.*)

Dar chipul lui Saul devenise îngândurat.

-Ştii... vă iubesc pe toţi.

-Ce...

Glasul abia i se auzea.

-Pe toţi Percell-ii. Voi... voi plătiţi pentru...

-Pentru?

-Pentru păcatele noastre.

-Dar *nu* plătiţi! Vreau să zic, *noi* nu! Eu... N-aţi făcut nici un rău! Alţii sunt cei care...

Saul flutură o mână, oprind-o.

-Regret. Eu... Uneori îmi aduc aminte cum era. Ce am sperat, pentru ce am lucrat. Acum totul s-a dus. Ăsta-i un motiv major pentru care am semnat. Ca să fug de-un stol întreg de eşecuri.

-Dar *nu ai*...

-Nu, hai să ne-oprim!... Zilele-alea sunt imposibil de uitat, dar e inutil să fie reamintite. Mai bine să le lăsăm în pace!

-Saul, te... te respect atâta...

El însă îşi agită energic mâinile înaintea feţei, oprind orice vorbă.

-Uite ce e, mai torn un rând şi... şi... Brusc, se răsuci într-o parte şi strănută.

-Fir-ar să fie! Nu scap odată de asta!

-Ia un anti.

-Am luat.

Altă cruce pe care-o s-o aibă de purtat, îşi spuse Virginia. *Să trăiască într-un bulgăre de zăpadă, trăgându-şi tot timpul nasul*.

Percell-ii nu ştiau ce-s alea nasurile înfundate. În timp ce-i curăţau de anemie, de lupus şi de celelalte boli-ţintă, croitorii genetici periaseră şi complexul de molecule codificate care le dăduseră frâu liber viruşilor, iar omenirii un milion de ani de răceli şi gripă.

-Păi atunci... dă-mi voie să fac nişte ceai.

Saul zâmbi absent, cu ochii săi albaştri ca oţelul distanţi încă, gândindu-se la ceva petrecut demult, într-un trecut pe care Virginia nu-l putea întrezări.

-Da, bine. Mama mea... făcea asta. Apoi venea supa de pui. Râse, dar ochii lui rămăseseră trişti.

CARL

Îşi înăbuşi un hohot de râs. Pasul crucial, inserarea modulelor cu sarcofage în capul cometei, nu părea deloc punctul culminant al unui primejdios voiaj de cinci ani cu vele, o prodigioasă înfăptuire tehnologică, o minune modernă. Dimpotrivă, i se înfăţişa ca acuplarea unor monstruoase organe genitale.

Sveltul şlep *Whipple* luneca înainte, cu botul în jos. Despuiat de antenele şi velele sale solare, avea culoarea roşcată, uniformă, aleasă pentru a-i maximaliza balanţa termală în anii de zbor. Încărcătura se afla în partea anterioară, cu scutul suplimentar împotriva radiaţiilor cosmice desenând o protuberantă umflată şi rotunjită, puţin mai groasă decât corpul principal.

Jos, se căsca Puţul 4. Pe gheaţă se zăreau urmele zgârieturilor şi abraziunilor provocate de mecanici - gheaţă lăptoasă, virgină, care nu mai văzuse strălucirea luminii solare de pe vremea când planetele şi cometele abia se formau.

Carl începu să chicotească, şi tuşi pentru a nu fi auzit. Peste şuierul sistemului radio al costumului, nimeni nu putea observa, probabil, diferenţa. Clipi din ochi, dar iluzia pornografică nu se şterse. *Pesemne că sunt mult mai obosit decât crezusem*.

„Tre' o mic-aliniere de trei grade la şaizeci azimut”, transmise Jeffers.

-Bine, s-a făcut, răspunse Carl. Datele lui Jeffers se integraseră, în timp ce acesta vorbea, după care ecranul căştii lui Carl intră în acţiune. O vedere grafică apăru, linii verzi pe fond negru, înfăţişând reprezentarea lui *Whipple* după cele trei axe. Apoi sosi imaginea dorită, un înveliş portocaliu înclinat sub un anume unghi faţă de două axe. Carl tastă corecţiile.

Un pâlc de persoane aflate mai sus priveau la televizor, ştia asta, iar Ould-Harrad stătea pe suprafaţa de jos, cu

ochi reci şi critici. Aveau să transmită cu siguranţă o versiune montată în emisia continuă către Pământ. Pretutindeni, puzderie de ochi, chitiţi să prindă orice greşeală. Să-l privească pe Carl Osborn agăţând la jumătatea drumului vreo nouăzeci de suflete, poate.

Carl scutură din cap. *La dracu' cu asta! Uită-te doar la vectori, fă-ţi treaba! Nu lăsa nervii să-ţi încurce sinapsele, cum ar zice Virginia...*

Aprinse patru reactoare imediat după carterul central al motoarelor lui *Whipple*. Pulsau rubiniu pe fundalul negru. Fiecare dispărea, sincronizat, pe măsură ce imaginea portocalie de pe placa facială se contopea cu culoarea verde.

„Curat."

„Îi dăm bătaie!" transmise Andy Carroll. Andy şedea în micuţa cabină-balon din partea anterioară a navei, supra-veghind controlul nominal. Jeturile pâlpâiau albastru-palid de-a lungul traverselor de la pupa.

Whipple lunecă uşurel înăuntru, degajând cu uşurinţă cuzineţii galbeni protectori.

„Banii jos!" ţipă Andy. „Trecem pe ghid."

Modulul cu sarcofage pătrunse lin, înscriindu-se pe şinele ce-aveau să-i prevină abaterea, odată ajuns înăuntru. Prin radioul costumului, Carl auzi strigăte sărbătoreşti şi chiar nişte aplauze provenind parcă dintr-un canal uitat deschis pe puntea lui *Edmund*.

Modulul sarcofagelor se separă, coborî. Şlepurile cu vele erau tot atât de svelte şi de uşoare ca nişte goelete clasice din secolul nouăsprezece. Caroseriile lor suple, argintii, conţineau sarcofagele, provizii şi un echipaj de roboţi – toate în module cilindrice fixate comod de-a lungul unui şasiu tubular, coloană vertebrală a marilor aripi întinse ce culegeau vântul solar. Aceste folii de voal erau acum strânse, aşteptându-şi anosta slujbă de oglinzi pentru serele de suprafaţă. Lăsau carcasa goală, fiară uriaşă dezbrăcată de către logica reducţionistă până la stadiul de schelet meschin.

Şi, pe-acolo pe undeva, pluteşte **Newburn,** se gândi

Carl la al patrulea şlep, absent. *Pierdut, victimă a nesimţitoarelor procentaje*.

„O-ntorc!” Andy îşi trase cu grijă nava îndărăt. Avea să lunece pe o cale diferită, în propria sa cameră. Acum Jeffers comanda mecanicii dinăuntru să tragă în jos modulul cu sarcofage, prin aproape un kilometru de puţ, în văgăuna ce-i fusese pregătită.

Carl îşi deschise casetofonul: Sonata a Cincea pentru Vioară de Beethoven, ultima mişcare - o fugă lichidă pe clapele pianului. Răsplată. Să mute de colo-colo mase enorme părea o treabă de rutină, dar sentimentul era diferit atunci când miza consta în nouăzeci de vieţi. Avea nevoie să se relaxeze. Spectacolul principal era gata, dar încă-l mai aşteptau ore întregi de lucru.

Unduirea graţioasă, fluidă, a muzicii de cameră i se părea lui Carl naturală pentru munca în zero G. Nu-i putea înţelege cu nici un chip pe Jeffers sau pe Sergeov, care ascultau chestia aia dură şi greoi-mânuită de Clash Ceramic în timp ce lucrau. Se orientă în jos, semnalizându-i punctului depărtat care era colonelul Ould-Harrad.

Încetini deasupra Puţului 6, pentru a-l însoţi pe ofiţerul african, care era abil în spaţiu, dar mai puţin deprins să ia viteză prin tuneluri. Cea mai mică greşeală te putea înfige în zid, supunându-te unui impact care să-ţi sfărâme oasele. Trupurilor pământenilor le trebuiau ani de zile ca să se convingă într-adevăr că lipsa de greutate nu însemna şi absenţa inerţiei.

Porniră în jos. Pereţii de fibră goneau pe-alături, iluminaţi de tencuieli regulate, galbene, cu vopsea fosforescentă electrificată. Carl urmărea pe chipul oacheş al lui Ould-Harrad semnele vreunei reacţii, dar omul îşi ţinea cu hotărâre ochii drept înainte şi nu spunea nimic. Simţi o înţepătură de dezamăgire. El singur căptuşise puţul, fără mecanici, lucrând paisprezece ore pe zi ca să se înscrie în grafic. Şi ieşise o treabă drăguţă. Totuşi, al dracului să fie ăla care spunea o vorbă despre asta!

Ould-Harrad era, bineînţeles, un Ortho, şi încă unul

îndârjit, din câte se spunea. În tot timpul voiajului, omul fusese distant, formal, faţa sa impenetrabilă netrădând nimic. Se aştepta în mod vădit ca tinerele vlăstare să stea în banca lor. Nu părea încântat să aibă de-a face cu un lacheu Percell.

Carl ridică din umeri şi dădu drumul Sonatei a Cincea. Doar după câtva timp îi trecu prin minte că, la urma urmei, cădeau cu faţa în jos printr-un horn care se pierdea în depărtare, punctele fosforescente convergând... Chiar şi în micro-G, sirenele mintale de alarmă ale lui Ould-Harrad sunau, probabil.

-Calcă pe frână, grota e doar la câteva sute de metri în faţă, transmise Carl.

„Inţeleg. Bine”, fu singurul răspuns.

Încetiniră, în vreme ce tunelul se lărgea într-o cameră spaţioasă, tapetată parţial cu izolaţie de un strălucitor verde-lămâie. Modulul cu sarcofage cobora lin din intersecţia cu Puţul 4, umplând aproape jumătatea neizolată a cavernei. Pretutindeni, gheata primitivă trimitea înapoi reflexe scânteietoare de la lămpile în mişcare ale oamenilor şi mecanicilor. Carl ajutase la cizelarea pereţilor accidentaţi, folosindu-se de uriaşe lasere industriale. Dâre de murdărie carbonică şi conglomerate ruginii formau modele încârligate, misterioase, pe suprafeţele de gheată neagră, părând scrise de cine ştie ce nevăzută mână biblică.

„Ahhh”, îi scăpă lui Ould-Harrad în timp ce frâna. Carl observă că omul arăta uşurat. Poate ar fi trebuit să meargă mai încet.

„Haidem!” chemă Jeffers pe un canal deschis. „Trebuie să-nmormântăm coşciugele astea.”

Glasul retezat, autoritar, al lui Ould-Harrad era inconfundabil:

„Aş aprecia dacă *nu v-aţi* referi la sarcofage *în* acest mod.”

„Yes sir”, spuse scurt Jeffers. „Pe pariu.”

-Iau eu mecanicii codificaţi cu albastru, transmise Carl şi-şi fixă bordul pe o duzină de forme zglobii. Echipamentul

sarcofagelor era aproape înecat sub roboizii ce roiau în jur.

Adormiţii urmau să fie depozitaţi în trei văgăuni separate, pentru a reduce la minimum riscul ca un singur accident să schilodească întreaga misiune. Echipele tehnice – Computere, Ştiinţe Vitale, Operaţiuni Mecanice – erau răspândite în mod egal. Sarcofagele rectangulare ieşeau în afară din coloana instalaţiilor centrale precum braţele unei stele de mare. Echipamentul de întreţinere a vieţii forma o sarcină noduroasă pe fiecare sicriu - Carl nu putea să le numească altfel, câtă vreme exista o asemănare atât de mare, iar cei ce se odihneau înăuntru se aflau, întrucâtva, în anticamera morţii.

Fiecare cutie trebuia fixată într-un locaş de plastic dur care o proteja, permiţând totodată schimbul termic cu gheaţa învecinată. Ideea iniţială fusese de-a lăsa gheaţa să-i răcească în mod direct pe cei adormiţi, dar Carl văzuse rezultatele pe Encke. Exista mult bioxid de carbon sau zăpadă amorfă care se putea vaporiza exploziv, aruncând în aer valvele şi supapele etanşe ale sicrielor. Nu era atât de simplu să foloseşti volatili în vid avansat. Prin urmare specialiştii fuseseră nevoiţi să monteze amortizoare pentru a-i apăra pe cei adormiţi de zgâlţâituri, de şocuri şi de moarte subită prin îngheţ.

„Împachetează-i strâns pe Ortho-şii ăia”, transmise Jeffers pe canalul de rază scurtă. „Nu vreau să se simtă singuri.”

Jeffers potrivea în apropiere, la locul lor, duzele, cu transmisia ecranată faţă de ceilalţi. Carl declanşă o clemă cu auto-închidere, încheindu-şi propria treabă şi eliberă locul.

-Las-o să se-odinnească. Sunt şi Percell-i acolo, înăuntru.

„Nu cine ştie ce mulţi.”

Remarca îi aparţinea lui Sergeov, care apăru plutind de după o sferă argintie de schimb termic. Spacer-ul rus era rapid, ager; sub ochii lui Carl, zvâcni, prinse un cablu dintr-o încâlceală-spaghetti şi îl inseră într-un cabinet de

control.

Agilitatea lui te făcea aproape să-l invidiezi. Aproape. Tratamentul Percell eliminase boala circulatorie pe care Sergeov ar fi moştenit-o de la părinţii lui… dar îi răpise şi picioarele.

Efecte secundare neprevăzute.

Carl se întrebă de câte ori această frază rece, analitică, îi încreţise pielea, îi urcase sângele-n obraji, îl făcuse să strângă pumnii.

Sergeov era unul dintre eşecurile timpurii, norocoase – încă în viaţă. Asemenea supravieţuitori stârneau primele resentimente. Marii nespălaţi puteau *vedea* picioarele pierdute ale lui Sergeov. O mică întrebare îşi făcea drum în mintea lor: ce anume *nu se putea* vedea? Ce era cu creierul lui? Era normal? Era uman, chiar?

Dacă normal însemna să poată bea o sticlă de vodkă şi totuşi să pună cu uşurinţă paharele în echilibru unul peste altul – atunci da, Sergeov era normal.

Şi chiar mai mult decât normal. Se dusese drept în spaţiu, unde picioarele erau, practic, o trăsătură primitivă. Toate acele oase şi muşchi butucănoşi deveneau inutili în imponderabilitate, cerând hrană, oxigen şi timp pentru a le antrena. Sergeov trăise pe orbită de la vârsta de zece ani, scoţând câştiguri grase ca montor. Braţele lui păreau nişte trunchiuri de copaci; Carl îl văzuse jonglând cu un nefericit de inspector Ortho de parcă ar fi fost o păpuşă neajutorată pe orbita circumterestră. Omul mormăise o insultă, şi plătise cu cinci minute de umilire. Totuşi, Sergeov nu era un avocat al Platoului Trei; îşi cheltuia energiile în general, arzându-şi antipatia faţă de toţi pământenii.

-Nu te mai văicări! spuse Carl. Treci şi ajută-mă la termo-tampoanele astea!

„Oricum, e adevărat”, replică Sergeov. „Totul din motive serioase, desigur. Percell-ii-s buni la muncă, aşa că ajung în spaţiu. *Deepa!* Ortho-şii ne consideră gunoi, aşa că *rămânem* în spaţiu.”

„Şi sfârşim şofând pentru Ortho-şi dincolo de Neptun,”

preciză Jeffers.

Sergeov rânji. Mâinile lui vizibil mari, chiar în mănuşile de vid lucrau cu repeziciune printre cabluri, îndemânatice şi iuţi, fără a fi stânjenite de contragreutatea deplasată a picioarelor atârnânde.

„*Da*[6]. Prefer să nu lucrez ca băiat la toate pentru Ortho-şi." „Aşa-i, dracu' să-i ia", spuse Jeffers. „Când ne-am putea face treburile *noastre*!"

-Ca de pildă? întrebă Carl.

Jeffers se răsuci în jurul unui braţ, în vreme ce cu celălalt pescui din spaţiu un laser cu bătaie scurtă. Apăsă cu degetul mare. O săgeată alb-albăstrie se înfipse în gheaţa aflată la câţiva metri.

„Hei!" strigă Sergeov.

Ceaţă albă explodă pe lângă ei. Clocoti evaporându-se în hrubă, tot mai subţire, dar Ould-Harrad o văzu.

„Hei! Am ordonat fără suduri rapide aici!"

„Scuzaţi." Sergeov îi făcu lui Jeffers cu ochiul şi strigă: „A fost doar una mică. Aveam nevoie să retopesc o bucşă."

„Aceştia sunt *oameni*!"

„*Cer* scuze."

În timp ce-o spunea, Sergeov rânji. Ould-Harrad era la câteva sute de metri de ei şi nu putea vedea desenul pe care Jeffers îl trasase cu uşurinţă exersată, instantaneu, în gheaţă:

-Nu ştiam că eşti băiat-de-Marte, Jeff, transmise Carl. O floare femelă închisă în simbolul lui Marte – reprezentarea grafică a unui vis. Odată ce cometele aveau să poată fi atrase în sistemul solar interior, urmau să fie exploatate. Mai simplu chiar, un impuls dibaci de dincolo de Neptun putea catapulta bulgări de gheaţă chiar şi pe câmpiile marţiene.

---

[6] *Da* – în limba rusă (şi… română) în text (n.t.)

Bombardarea lui Marte cu nuclee cometare avea să alcătuiască o atmosferă, poate chiar să reactiveze vulcanii. Lenta absorbţie a naturii avea să se oprească. Marşul pârjolitor al eonilor, pus pe fugă – un vis prometeic. Despicând un cer albastru-intens, munţi de gheaţă înveşmântaţi în flăcări aveau să dăltuiască pământurile, sfâşiind promoroaca permanentă şi eliberând mai vechea gheaţă de dedesubt, aducând nori, ceaţă, apoi ploaie – condiţii necunoscute de pe vremea când soarele evaporase ultimele mocirle din văile secate ale râurilor marţiene, cu miliarde de ani în urmă, de-a lungul acelei false primăveri.

Într-un secol, o fiinţă omenească adaptată convenabil putea deveni aptă să respire pe suprafaţa planetei. Ideea era veche, dar unii Percelli se agăţaseră de ea. Vedeau în Marte un posibil amplasament unde oamenii modificaţi genetic şi-ar putea găsi cu adevărat locul. Deşi încă uscat, rece şi bântuit de furtuni ciudate, Marte putea deveni o lume unde descendenţii lor, şi mai avansaţi din punct de vedere genetic, urmau să fie normali, în vreme ce Ortho-şii şi-ar fi scuipat plămânii în câteva minute.

„De ce crezi că lucrez?” răspunse Jeffers.

-Asta-i o nebunie! transmise Carl. Terraformarea va dura secole. Nu întrevăd nici o soluţie pentru problemele tale.

„Un Percell se poate aştepta să trăiască în spaţiu – cât? o sută de ani; două sute?” radie din nou chipul lat al lui Sergeov, cu zâmbetul său inevitabil.

„Pune la socoteală sarcofagele de dormit”, transmise Jeffers, „şi am putea-o vedea cu toţii”.

-Nu pentru asta suntem aici, spuse Carl.

„Jeffers nu face decât să privească înainte”, răspunse simplu Sergeov.

-Prea al naibii de înainte.

„Nu fi atât de sigur!” spuse Jeffers, plat. Sergeov îl înghionti:

„Şi tu eşti un *Uber*? *Două* idei care nu se contrazic, cred.”

„Posibil”, îl privi precaut Jeffers. „Şi poate că nu.”

Carl se încruntă. Discuţia se purta pe canalul de rază scurtă, şi acest lucru îl bucura. *Uber* venea de la *ubermenschen*, supraoamenii lui Nietzsche, următorul pas prescris al evoluţiei. Planificaţi. Proiectaţi. De-acum nu mai putea fi vorba de bâjbâieli oarbe, conduse de natura roşie-n dinţi şi-n gheare. Mulţi Percelli se considerau primul pas pe un drum lung, inevitabil.

Carl cunoştea opiniile lui Sergeov, dar îl şoca să-l vadă pe Jeffers cochetând cu ele.

„Dacă Ortho-şii spun «nu» terraformării lui Marte”, insistă Sergeov, „eu spun da. Scurt!”

„E chiar aici, în simulările chimice şi fizice, simplă ca bună-ziua”, adăugă Jeffers. „Pune-i pe mecanici să cultive cometele dincolo de Neptun – o să le ia un secol. În tot acest timp noi am putea dormi.”

-Uneori, un om poate vedea mai limpede dacă are gura închisă, transmise Carl, arătând spre Ould-Harrad, care se apropia de ei.

„Okay, hai s-o lăsăm!” propuse Jeffers.

„Totuşi, e adevărat. Mai gândeşte-te. Primul pas spre mult mai mult, poate”, conchise Sergeov, aruncându-se în spaţiu cu o convulsie a muşchilor.

Ould-Harrad inspectă planurile pentru mecanici ale izolaţiei, apoi plecă. Carl profită de ocazie ca să se degajeze şi să lucreze de unul singur. Niciodată nu-i plăcuse politica. Iar vorbăria lor frenetică îl deranja.

Se cufundă în dulcea graţie fluidă a lui Beethoven. Mişcându-se prin umbra de cerneală şi fasciculele strălucitoare ale luminii galbene, împingând şi tractând, mirosind aerul acru al constumului, simţind *rrrrrrtttt*-ul cheii fixe contrarăsucite vibrându-i în braţ, înţepătura asudată a costumului la umeri şi genunchi – Carl se gândea la California.

Părinţii lui îl luaseră pe coastă în sus, atunci când le-o ceruse.

Cei patru ani la Caltech trecuseră pe lângă el într-o vâltoare de soare auriu şi nopţi de studiu, farse de weekend şi nesfârşite seturi de probleme, laboratoare,

lecturi şi infim de puţină dragoste. Nu avusese timp pentru aşa ceva. Sergeov era atât de sigur că Percell-ii sunt deosebiţi – ei, fie, Sergeov probabil trebuia să gândească astfel, în compensaţie pentru ceea ce n-avusese niciodată. Carl însă era de altă părere.

Se descurcase bine pentru că *lucrase*, fir-ar să fie, nu fiindcă ar fi fost mai deştept. La Caltech simţise o înrudire tot mai strânsă cu toţi cei şi cele care trăiau ceasuri îndelungi în odăi pustii. Spre deosebire de salahorii sastisiţi sau copiii fără experienţă, nu crezuse nici o clipă că oamenii creatori lâncezeau irosindu-şi timpul, pentru ca apoi, când spiritul mistic îi punea în mişcare, să ejaculeze idei strălucite în rafale febrile, furioase, de inspiraţie facilă.

A face totul bine presupunea răbdare, consecvenţă, activitate susţinută.

Pe acestea le avea. Inteligenţă, nu.

Astfel, în timp ce părinţii îl duceau în susul coastei, se lupta cu acel adevăr lăuntric. Se înscrisese la Berkeley pentru a-şi lua diploma în astroinginerie şi, în pofida oricăror aşteptări, fusese admis. Nu ofereau bursă, nici măcar parţială. Asta însemna că era un marginal. Tatăl său considerase acest lucru drept un alt simptom al prejudecăţilor crescânde împotriva copiilor făcuţi prin intervenţie Percell.

Carl ştia mai bine. Universităţile erau nişte fiare apatice, neclintite în faţa valurilor tendinţelor publice. Comisia de admitere avusese în vedere, neîndoielnic, media de 3,3, şi constatase că era realizată mai mult prin note bune la laboratoare şi cursurile de desen. Matematica şi fizica îl trimiseseră nu o dată în corzi, năucindu-l cu integralele variabile complexe şi electronica cuantică.

La nord de Ventura, mama sa vitregă sporovăia cu un entuziasm pe care întotdeauna îl găsise un pic cam exagerat. Nu fusese niciodată în stare să uite moartea lentă a mamei, şi să se acomodeze cu prezenţa acestei străine în viaţa tatălui său. Prin urmare, stătea pe canapeaua din spate, privea peisajul şi încerca să

gândească. Colinele maronii-roşcate cădeau în urmă, dezvăluind postavul albastru al mării. Şoseaua nr.1 luneca pe-alături, în timp ce Carl încerca să-şi explice îndoielile sale. Poveştile lui cu îndepărtate câmpuri de luptă intelectuală sunau găunos când le compara cu lumea solidă, durabilă, de afară. Hambarele coşcovite, cu lemnul devenit argintiu sub bătaia soarelui, şiruri de eucalipţi, livezi luxuriante pe dealuri, armăturile lungi şi subţiri ale podurilor peste prăpăstii, generatoare cu minifuziune, sculptate în coastele colinelor, vaci stând nemişcate la umbra stejarilor de un verde viu. Toată bogăţia negânditoare a Pământului.

Morro Bay strălucea la vremea când poposiseră acolo pentru noapte. Mama sa vitregă salutase cu oooh-uri şi aahhh-uri un iaht lucios de albastru, care trecu prin dreptul lor, dincolo de limba de nisip protectoare a golfului. Drăguţ, desigur, Carl însă prefera ambarcaţiunile industriale – slinoase, ruginite, cojite şi înţesate de utilaje. Se certaseră în faţa unei budinci de peşte, într-un restaurant de pe cheu, tatăl său fiind atât de agitat încât băuse chardonnay-ul repede şi comandase, roşu la faţă, încă o sticlă.

A doua zi dimineaţă, când se trezise, ştia ce avea de făcut, în timp ce treceau pe la poalele ierboase ale colinelor, cotind spre uscat la San Luis Obispo, între munţii scunzi şi stâncoşi, le-o spuse – brusc, clar.

Iar acum, reamintindu-şi, îşi dădea seama că fusese şi brutal.

Tatăl lui răcnise: „Ai de gând să renunţi la toate astea?”, cu o scuturare a mâinii, referindu-se la Berkeley, facultate unde Carl ştia că se va înfunda în cărţi nemaiieşind viu niciodată.

O, poate-avea să-şi ia o licenţă, şi o slujbă de birou rezonabilă. Cu incredibil noroc, un doctorat…

În permanenţă, însă, se plasase pe locul al doilea. Şi irosise ani întregi.

Îşi amintea de mâna tatălui său despicând aerul, gest ultragiat desemnând colinele din spate. „Ai de gând să

renunţi la toate astea?” – şi *toate* astea fuseseră, în ultimă instanţă, însuşi Pământul.

Carl ţinea totul minte, în cele mai mici detalii, în ciuda celor şapte ani denşi care se scurseseră de-atunci. Ani de învăţare a felului cum funcţiona *cu adevărat* spaţiul – nu certitudinea geometrică a orelor de matematică şi fizică, unde fiecare problemă avea o soluţie pură într-un univers ordonat. Nu lumea senină a acelui iaht îndepărtat, intangibil. Învăţase ce era de fapt spaţiul – haotic, dur, cu o sumedenie de probleme din care nici jumătate nu aveau soluţii.

Era o poziţie naturală pentru regruparea Percell-ilor, patinând la mare înălţime deasupra gloatelor îngrămădite, în fierbere, care se temeau de ei şi-i dispreţuiau. Spaţiul avea frumuseţi, desigur, dar locurile pe care oamenii şi le scobiseră în el semănau mai degrabă cu şalandele amarate la Morro Bay, ponosite şi mirositoare, zgâriate şi rasolite, funcţionând bine dar arătând ca dracu'.

În jurul lui lunecau mase mătăhăloase, spoturi de lumină străpungeau bezna îngheţată. Sicriele se înfundau în locaşurile gheţii negre. Vioara lui Beethoven se alătura unui pian, murmurând peste secolele căscate şi tăcute. Carl lucra, gândindu-se la lungii săi ani petrecuţi în spaţiu, departe de dezordinile verzi ale Pământului.

SAUL

Nu era uşor să-ţi aminteşti că sala reprezenta de fapt, o uriaşă încăpere de cristal, forată în inima unui străvechi munte de gheaţă. Nicăieri nu putea fi zărită scânteierea întunecată a hidratului carbonic vârstat cu vene lucitoare de gaz îngheţat. Pretutindeni, tapetul trandafiriu şi etanşantul galben-aprins pulverizat ascundeau materia primordială a Miezului Halley.

Pentru Saul Lintz, totul semăna mai mult cu o vastă catedrală de un kitsch desăvârşit

Marea Sală era inima Complexului Central - furnicarul de camere sculptate adânc sub suprafaţa lui Halley. În cele şase direcţii cardinale porneau tuneluri, codificate în culori: chihlimbar, lămâie, fragă, piersică, acvamarin... şi un larg bulevard vertical portocaliu – Puţul 1 –, lat de cincisprezece metri şi înăltându-se drept, cale de-o jumătate de milă, până la răvăşitul pol nord al cometei.

Maşinile epuraseră atmosfera şi o încălziseră, lăsând în urmă doar un slab iz de migdale ce-i întâmpina pe oameni în timp ce invadau Sala pentru inaugurare.

În răstimpuri, când mi se limpezeşte capul, pot să-l simt până şi eu.

Saul îşi suflă nasul şi ascunse repede batista, înainte să observe cineva. Din acelaşi motiv se şi aşezase pe vârful unei lăzi de ambalaj goale, în fundul încăperii, în loc să vină mai aproape de platforma vorbitorilor. Era îndopat cu antihistamine, şi totuşi nasul îi curgea şi-i venea permanent să strănute.

Dracu' să-l ia pe Akio, cu afurisiţii lui de viruşi dresaţi. Ridică ochii spre tavanul boltit. După doua zile petrecute în subteran, supraveghind transferul biolaboratorului, încă nu se obişnuise cu ciudatele perspective interioare.

De cealaltă parte a sălii, şlepul *Sekanina* zăcea ca scheletul fragil al unui animal disecat. Încărcătura sa de maşinării, provizii şi optzeci de oameni adormiţi fusese

dusă în altă parte. La un capăt, atârnau „undiţele” care ajutaseră la controlul giganticelor vele solare, singurele instalaţii care nu fuseseră refolosite sau depozitate în corturi mari, pe câmpia polară.

Sala se umplea încet, pe măsură ce oamenii pluteau înăuntru din toate direcţiile. Aici, la o adâncime de aproape un kilometru, gravitaţia era atât de scăzută încât oricine care cădea prin tunelul portocaliu avea nevoie de mai multe minute pentru a atinge podeaua.

Spacer-ilor cu experienţă nu le plăceau tranziţiile lungi. Mâini bătrâne împingeau în buza tunelului pentru a se arunca în câteva secunde de-a latul sălii, răsucindu-se în ultima clipă, ca să asolizeze pe picioarele flexate.

Un tânăr teribilist – încercând să braveze, bănuia Saul - calculase greşit şi acum era tratat pentru fractură la încheietura mâinii, în camera laterală din josul Tunelului *F*, unde Akio Matsudo şi doctorii săi instalaseră infirmeria principală.

Oamenii soseau în perechi sau câte trei. Se adunau în grupuri mici, pentru a conversa, sau pur şi simplu stăteau rezemaţi de ambalaje, prinzând un moment de odihnă.

Lângă *Sekanina se* întrunise un mic grup – liderii expediţiei.

Miguel Cruz-Mendoza îi depăşea cel puţin cu un cap pe ceilalţi. Spacer-ul chilian avea la tâmple şuviţe argintii, care nu făceau decât să-i sporească imaginea charismatică. Se zvonea, mai mult în glumă, că se zbătuse foarte tare să plece în această misiune pentru a face un mare salt în viitor... şi a scăpa astfel de metresele şi adoratoarele care roiau în jurul său.

În fond, ideea era mai puţin ridicolă decât părea. Saul nu întâlnise în viaţa lui un tip mai meseriaş în materie de femei. Unii dintre duşmani puneau succesul lui Cruz pe seama prieteniei sale cu anumite senatoare.

Oricum, nu conta. Căpitanul era totodată genul de lider pe care oamenii îl urmau fără crâcnire. Mulţi ajutaseră la pregătirea Misiunii Halley; cu toate acestea, însă, nimeni în afară de Miguel Cruz n-ar fi făcut din această zi o

realitate.

Căpitanul prinse din zbor privirea lui Saul şi surâse. Ajunseseră să se cunoască bine în timpul dezvoltării cianuţilor şi-a altor simbionţi ambientali. Saul îi întoarse zâmbetul şi înclină din cap. Era o zi mare pentru prietenul său.

Apoi Cruz se răsuci, întorcându-se spre dr. Bethany Oakes, care-i spune ceva. Izbucni într-un râs profund şi bogat, împărtăşind gluma adjunctei sale.

Saul n-o cunoştea la fel de bine pe Oakes, dar ceea ce văzuse din activitatea femeii cu fălci puternice şi păr negru îl impresionase. În afara faptului că-l asista pe căpitan în administrarea complexului proiect, Oakes era şi conducătoarea Sectorului Ştiinţific.

Lângă lideri stăteau şefii de secţii – toţi cu excepţia lui Matsudo, care se presupunea că încă-şi mai tratează pacientul. Nick Malenkov sau dr. Marguerite van Zoon ar fi putut rezolva mica urgenţă cu tot atâta uşurinţă. Până şi Saul, oricât de ruginite îi erau abilităţile clinice, putea improviza cu siguranţă o atelă simplă.

Dar rangul îşi avea privilegiile lui. Akio se plictisise în ultimul timp. Accidentele care nu se soldau cu morţi instantanee erau rare. Întrucât echipajul era exasperant de sănătos, medicul n-avea multe de făcut în afara supravegherii sarcofagelor şi-a eliberării ocazionale a paraziţilor provocatori, pentru a le menţine tuturor în formă sistemele imunitare.

Medic, vindecă-te pe tine însuţi, reflectă Saul. Preparase o şarjă specială de maleat de dexbromfeniramină, un antihistamin demodat dar uşor sintetizabil, astfel încât să nu fie nevoit să recurgă la vreun medicament din farmacia expediţiei, lăsând astfel înregistrarea în inventar.

Ştia că, ascunzându-se de Matsudo, nu proceda tocmai etic. Dar Saul n-avea intenţia să se lase adormit doar pentru un nenorocit de guturai. Nu într-unul din cele mai fascinante momente ale istoriei ştiinţei.

Peste o sută de persoane se adunaseră pe pardoseala

concavă a sălii. Cu excepţia a vreo zece membri care aveau alte însărcinări, tot echipajul lui *Edmund era* prezent – împreună cu circa treizeci de adormiţi, temporar „aduşi la viaţă”, uşor de recunoscut după înfăţişarea lor palidă şi mişcările uşor smucite.

Câţiva se aşezaseră, din obişnuinţă, dar majoritatea stăteau pur şi simplu pe vârfuri, cu genunchii îndoiţi şi braţele atârnând în faţă, în poziţia aproape foetală tipică spacer-ilor.

Căpitanul Cruz şi dr. Oakes păşiră pe o platformă amplasată pe grinzile şlepului eviscerat. Cruz îşi înălţă braţele, iar murmurul scăzut al conversaţiei se stinse.

-Ei bine! îşi frecă palmele astronautul cel înalt. Vrea cineva un cornet cu zăpadă?

Spacer-îi şi cercetătorii chicotiră. În pofida diverselor culturi şi credinţe reprezentate acolo, era clar că aproape toţi îşi simpatizau şi admirau comandantul. Cruz îi mai încălzi puţin.

-Aş vrea să vă mulţumesc tuturor pentru că aţi venit cale de-atâtea milioane de mile ca să participaţi la acest miting. V-am chemat aici de pe Pământ, ca să vă spun că, din păcate, misiunea s-a contramandat... Trebuie să ne facem bagajele şi să plecăm acasă în seara asta.

Aceste cuvinte îi cuceriră. Sala erupse în hohote şi aplauze. Saul râse, şi bătu şi el din palme. Cruz era un geniu în arta subtilă a controlării moralului – ştia să obţină maximum de la un grup.

Desigur, nu era nici o şansă ca vreunul din ei să se-ntoarcă pe Pământ... nu înainte de-a fi trecut cei aproximativ şaptezeci de ani programaţi. Chiar în acel moment, o călăreau pe Halley spre marginea sistemului solar cu treizeci de kilometri pe secundă, deviind în sus şi în afara adâncului bazin gravitaţional al soarelui. Acea viteză ameţitoare avea să se stingă şi să moară – marea cometă reîncepându-şi căderea – înainte ca oricare dintre cei prezenţi să poată reveni acasă.

Furat de gânduri, lui Saul îi scăpă următoarea glumă. Reacţia însă fu aceeaşi. Râzând împreună, păreau un

echipaj fericit. Cruz se arăta în mod deliberat popular, slăbind frâul şi totodată menţinându-şi aura de control complet şi relaxat.

Şi totuşi, chiar şi acum, Saul putea vedea „bisericuţele”, Spacer-îi cu adevărat experimentaţi, de pildă, se reuniseră mai mult spre stânga. Specialiştii ştiinţifici din sectorul lui Oakes se îngrămădiseră în primele rânduri, înapoia lor se răspândiseră tehnicieni şi ingineri din peste două duzini de naţiuni.

Se formaseră multe pâlcuri mici, în conformitate cu geografia sau cu limba natală. Şi aproape pretutindeni se simţea subtila dar neta separare între majoritatea „Ortho” şi Percell-ii înalţi, tineri şi frumoşi.

Fireşte, exista şi un oarecare amestec, mai ales printre spacer-îi profesionişti. Saul îl văzu pe Carl Osborn aplecându-se pentru a-i şopti ceva fetei Ortho, Lani Nguyen. Aceasta râse cu un ciripit scurt şi înalt şi-şi acoperi repede gura, roşind. Îşi ridică spre Carl ochii strălucitori, dar bărbatul se răsucise la loc, atent din nou la căpitanul său.

-De ce am venit aici? întrebă Cruz, cu pumnii în şolduri şi picioarele depărtate. Acum, că îi prevenise, tonul lui căpăta note mai înalte. Se dau destule motive. Filosofii vorbesc despre pura cercetare ştiinţifică, despre marile întrebări privind originea sistemului solar, care ar putea fi lămurite prin înţelegerea celei mai primordiale materii din spaţiu. Alţii consideră că ne aflăm pe Cometa lui Halley pentru că e acolo!... Sau, mai bine zis, *aici*. (Zâmbi.) Şi de ce *nu* pur şi simplu pentru că ne fascinează s-o facem? Acest aisberg zburător s-a pogorât asupra noastră, a pământenilor, de mii de ani, vrăjindu-i pe mulţi dintre strămoşii noştri... (Cruz ridică o sprânceană), şi făcându-i pe-atâţia alţii să se scape pe ei de frică.

Din nou, râsete încântate. Saul privi contingentul hawaiian, opt bărbaţi şi femei dintre cei treizeci trimişi de ţara lor viguroasă, flămândă de viitor. Îşi puseseră cămăşi înflorate, strălucitoare, peste halatele prelungi. Separat clar între Percell-i şi Ortho-şi, grupul era un amestec

straniu de tipuri şi culori. Pe când se alăturau şi ei hohotelor, un cap se întoarse. Virginia Kaninamanu Herbert îşi înălţă ochii şi privi peste umăr, spre el. Văzându-I, îi aruncă un zâmbet strălucitor. Saul îi făcu cu ochiul.

-...Căutarea unor noi compuşi chimici, sau poate pentru a o folosi în terraformarea lumilor, aducerea vieţii pe planetele surori care au fost cu mai puţină dărnicie înzestrate decât iubitul nostru Pământ. Poate că unii dintre voi s-au oferit să participe la expediţie cu gândul la acea răsplată promisă – mai ales pentru şaptezeci şi cinci de ani de somn la slujbă.

De astă dată, răsunară chiote şi fluierături aprobatoare.

Cruz îşi desfăcu braţele.

-Dar există două motive speciale pentru care am venit aici, atât de departe de casă, într-o misiune care ne va despărţi pe cei mai mulţi dintre noi de toate rudele şi cunoştinţele.

Mai întâi, şi voi fi sincer cu voi, mulţi pământeni privesc această misiune – cu numeroşii săi membri ce au suportat cândva o serie de modificări genetice – ca pe un test al capacităţii omenirii de a se înălţa deasupra superstiţiilor şi a prejudecăţilor. Pentru o sută de ani, oameni de bună credinţă vor fi luptat să ne lecuiască specia de cele mai adânc înrădăcinate reacţii tribale – acea teamă de ceea ce e *diferit*, care a cauzat sentimente de ură şi oroare din timpuri imemoriale...

Din timpuri imemoriale... Saul închise ochii, aducându-şi aminte de Ierusalim.

-... Vom înfăptui un lucru mare, dacă le dovedim celor de pe Pământ că aşa-zişii Ortho-şi şi aşa-numiţii Percell-i, trăind şi lucrând laolaltă într-o misiune lungă şi primejdioasă, se pot bizui unii pe alţii ca simple fiinţe umane, aducând acasă mari descoperiri de care va beneficia întreaga omenire.

Acelaşi lucru e valabil pentru numeroasele grupări naţionale şi etnice reprezentate aici. Suntem emisari în viitor ai secolului douăzeci şi unu. Pentru mai mult de

şaptezeci de ani, oamenii de-acasă vor şti că ne aflăm aici, cooperând pentru binele suprem.

Cruz lăsă cuvintele să se aşeze. Saul văzu că mulţi dintre cei prezenţi îşi priveau picioarele, brusc stingheriţi, ca şi cum n-ar mai fost siguri că erau demni de o asemenea încredere.

-Şi, desigur, mai e şi latura distractivă, zâmbi Cruz frecându-şi palmele. Am venit aici să testăm o *mulţime* de jucării tehnologice! Colectarea cometelor pe orbite accesibile poate descuia definitiv uşa spaţiului. Noul pas spre prosperitate, după Secolul de Iad, va fi asigurat pentru totdeauna.

Şi dacă demonstrăm că sarcofagele pentru somn funcţionează bine timp de peste şaptezeci de ani – după cum indică toate datele - vom stabili că omenirea n-are nevoie să stea îngrădită în sistemul solar. Stelele înseşi vor fi ale noastre…

Cuvintele rămaseră suspendate în aerul rece, deasupra zumzetului ventilatoarelor, iar Saul văzu credinţa luminând multe dintre chipurile celor prezenţi. Bărbia eroică a lui Carl Osborn se avânta, ilustrând devotamentul fată de ţelul căpitanului său.

Ei, poate că în parte e şi încăpăţânare, îşi spuse Saul sardonic. Când Carl juca şah, o tenacitate metodică îl făcea să nu se admită învins până la tristul sfârşit. *Dar nu,* privi el la lumina din ochii tânărului. *Crede în visul lui Miguel. Şi am impresia că şi eu cred.*

Acelaşi sentiment era împărtăşit în mod vizibil de către mulţi spacer-i, atât Percell cât şi Ortho. Era pasiunea celor ce tânjeau după Platoul Trei… treapta scării spre cer.

Totuşi, mai erau şi alţii. Stăteau tăcuţi, dar semnele erau vizibile. La urma urmei, acest echipaj, nu fusese în întregime recrutat din rândurile idealiştilor.

De ce se oferea un bărbat sau o femeie să plece într-un exil periculos, departe de tot ceea ce-i era familiar? Pentru mulţi, inclusiv Saul, alegerea nu fusese întru totul benevolă.

O văzu pe Marguerite van Zoon stând lângă Akio

Matsudo, la intrarea Tunelului F. Imperiul Francez îi dăduse opţiunea „voluntariatului” în această misiune, cu alternativa de a-şi vedea întreaga familie închisă pentru lèse-majesté.

Saul auzise că soţul ei se dusese în Indonezia şi intrase în sarcofag, ca să-i aştepte înapoierea. Totuşi, era o oarecare mângâiere, gândi el.

Şi mai era şi locotenent-colonelul Suleiman Ould-Harrad. Puternice relaţii de familie îl aduseseră în această misiune, în loc să-l lase să putrezească într-o ocnă mauritană. Dar spacer-ul negru nu părea tocmai fericit. Stătea spre dreapta, alături de Joao Quiverian şi, de alţi băştinaşi din ţinuturile ecuatoriale ale Arcului Soarelui Viu.

Percell-i şi Ortho-şi, Nordici şi Arc-işti, liberali, moderaţi şi chiar câţiva fanatici; Saul era sigur că şi printre cei aflaţi încă în sarcofage lucrurile stăteau cam la fel. Cruz şi Oakes erau lideri însufleţitori, şi aveau să obţină rezultate optime din partea coloniştilor, dar Saul nu se aştepta ca lungul voiaj să fie complet scutit de necazuri.

Nimic nu e vreodată, Saul. Exilul nu e totuna cu evadarea.

Căpitanul Cruz continuă pe un ton avântat:

-Iar acum am o surpriză pentru voi toţi. Mulţi dintre noi ne-am pus mari speranţe în înaltele progrese ştiinţifice ale acestei călătorii, dar pun prinsoare că nici unul nu v-aţi aşteptat ca la numai câteva săptămâni de la sosire să fi fost deja scris un nou capitol în analele descoperirilor omeneşti.

Saul văzu asistenţa fremătând. Oamenii se uitau unul la altul. Un val de umeri săltaţi arătă că secretul fusese păstrat cu sfinţenie de-a lungul ultimelor trei zile de teste frenetice, experimente şi reverificări.

Îşi scoase din nou batista şi îşi suflă nasul pe furiş. Ştia că putea fi ultima ocazie, pentru o bună bucată de vreme.

Cruz rânji spre public, lăsând suspansul să-l copleşească. Ridică palmele şi oamenii se liniştiră din nou.

-Categoric, nu vreau să monopolizez spectacolul, sau

să-i răpesc cuiva ocazia de a se produce la luminile rampei...

O, nu! oftă în sinea sa Saul. Îl rugase pe Cruz să nu facă asta.

-...Aşa că daţi-mi voie doar să-l chem pe omul căruia îi aparţine această descoperire epocală, cel al cărui nume va fi, într-o săptămână, subiect de toast în întregul sistem solar. Vino-aici, Saul Lintz, şi spune-ne ce-ai găsit!

Of!

Saul se ridică de pe lada de ambalaj, în timp ce aplauze răzleţe se înălţau din diferite părţi ale sălii. După ce prima poticneală îl făcu să lunece în derivă câteva secunde deasupra solului, trebui să îndure corvoada de-a fi trecut din mână-n mână de către cei cu mai multă experienţă în microgravitaţie.

Pe drum, văzu că multe din aplauze proveneau de la anumite grupuri – Matsudo şi Malenkov, care îl ajutaseră cu analizele, hawaiienii din primele rânduri, unii dintre Percell-i...

Existau câţiva, printre contingentele africane şi latine, care priveau într-o parte şi-şi coborau braţele, incapabili, asemeni lui, să uite de Ierusalim.

O femeie îşi puse braţele sub el şi împinse cu putere. Îşi luă zborul, fără pic de rotaţie, într-un arc lin care-l purtă drept până lângă dr. Bethany Oakes. *Bună tragere*, îşi spuse, în timp ce micuţa doctoriţă îl întorcea cu faţa la public.

-Nu te speria, Saul! îi şopti Cruz. O să-ţi obţii picioarele spaţiale. Problema ta e că ai petrecut prea mult timp în roata aia afurisită!

-Unii din noi sunt prea bătrâni ca să se mai schimbe, Mike! ridică Saul din umeri.

Cruz râse şi gesticula în sensul că „terenul” era al lui. Saul întinse înainte, delicat, un picior. Privi peste adunare.

-Ăă, sunt sigur că v-aduceţi cu toţii aminte...

-Mai tare, Saul! strigă o voce groasă din fundul sălii. Nu-i nevoie să vorbeşti în şoaptă pentru a ne dovedi că nu eşti un gălăgios de Levit!

Câţiva icniră, şi mai multe feţe întunecate părură să pălească brusc. Saul recunoscu strigătul şi semnul pe care i-l făcu Malenkov cu mâna peste capetele mulţimii. Veselul urs rus avusese tactul unei tornade, dar Saul zâmbi.

-Scuze! O să vorbesc mai tare.

-Voiam să spun că-s sigur că vă veţi aminti cu toţii fantastica gamă de compuşi organici pe care expediţia pe cometa Encke a găsit-o în timp ce erau testate tehnicile necesare pentru misiunea noastră. Mulţi dintre aceşti compuşi erau complet necunoscuţi până atunci, şi au dus la unele schimbări revoluţionare în chimia industrială.

De fapt, unul din scopurile noastre secundare e de-a vedea dacă natura nu ne-a mai gătit nişte minunaţi polimeri şi aglutinaţi, poate la fel de valoroşi pe cât au devenit Enkonul şi Stannou's-Clathrida.

Aflat în imediata apropiere a platformei, Joao Quiverian se încruntă. El descoperise respectivii compuşi, în acea misiune anterioară, aşa că, întrucâtva, era răspunzător de-o parte din motivaţia explorării şi-a „exploatării” cometelor.

-Dar una din cele mai fascinante descoperiri de pe Encke a fost aceea că miezul acelei comete îmbătrânite, aproape moarte, conţinea o abundenţă de chimicale cel mai bine numite „prebiotice”... acumulări de purine, pyrimidine, fosfaţi şi amino-acizi aproape identici cu genul de mixtură despre care biologii moderni cred că a alcătuit „supa” primordială ce a condus la apariţia vieţii pe Pământ. Se spera, când am pornit în *această* plimbare, ca studiind o cometă mai mare şi mai tânără vom putea să aruncăm oarecare lumină asupra felului cum se prezentau lucrurile în lumea noastră natală acum patru miliarde de ani...

Saul îşi drese glasul, şi nădăjdui că răguşeala îi va fi pusă în seama tulburării ce-l stăpânea. Cu vreo zece şiruri mai înapoi, printre coloraţii hawaiieni, o văzu pe Virginia Herbert zâmbindu-i. Admiraţia din ochii ei era plăcută, chiar dacă puţin cam deconcertantă.

Cuminte, băiatul! Nu-ţi închipui cine ştie ce bazaconii!

Fără îndoială că vede în tine un fel de surogat de tătic...

– Ei bine, reluă, dr. Malenkov, Dr. Quiverian şi cu mine am studiat una din ultimele mostre colectate de Dr. Otis Sergeov...

-Nu fi modest, Saul! îl întrerupse din nou Malenkov. Tu ai făcut-o! Tu eşti de vină!

De astă dată, în sfârşit, lumea râse şi aplaudă. Saul zâmbi. *Mulţumesc, Nicholas.* În adâncul său se întrebă dacă rusul nu avea în fond dreptate... dacă *vină* n-ar putea deveni cândva cuvântul potrivit. Iată ce i se întâmplase lui Simon Percell, al cărui nume ar fi trebuit să stea alături de cel al lui Galen şi al lui Schweitzer. Madam Faimă era o târfă capricioasă!

-...Ăă, în fine, cu ajutorul acestor domni, am fost în măsură să izolez....

Oh, haide, Saul! se dojeni singur. *Ce părere-ar fi avut* Miriam *dac-ar fi trăit să te vadă acum, stând aici şi bâlbâindu-te, când ai şansa de-a face cu asemenea anunţ!*

Îşi îndreptă spinarea, aproape pierzându-şi cu acest prilej stabilitatea. Privi publicul şi împrumută unul din gesturile lui Miguel Cruz, depărtându-şi mâinile.

-Indicii sunt temeinici. Specimenele nu prezintă ambiguităţi. Nici o contaminare n-ar putea să explice ceea ce-am descoperit. Am lucrat timp de-o săptămână, ca să fim siguri că nu e nimic adus de pe Pământ.

Cum a ajuns aici, nimeni nu-şi poate imagina deocamdată. N-avem nici o idee în privinţa felului cum a supravieţuit sau evoluat. Dar ceea ce ştim acum e că, în mod sigur, ne-am împiedicat de lucrul pe care omenirea îl caută permanent, de când primii noştri exploratori au păşit pe o altă lume, acum aproape un secol.

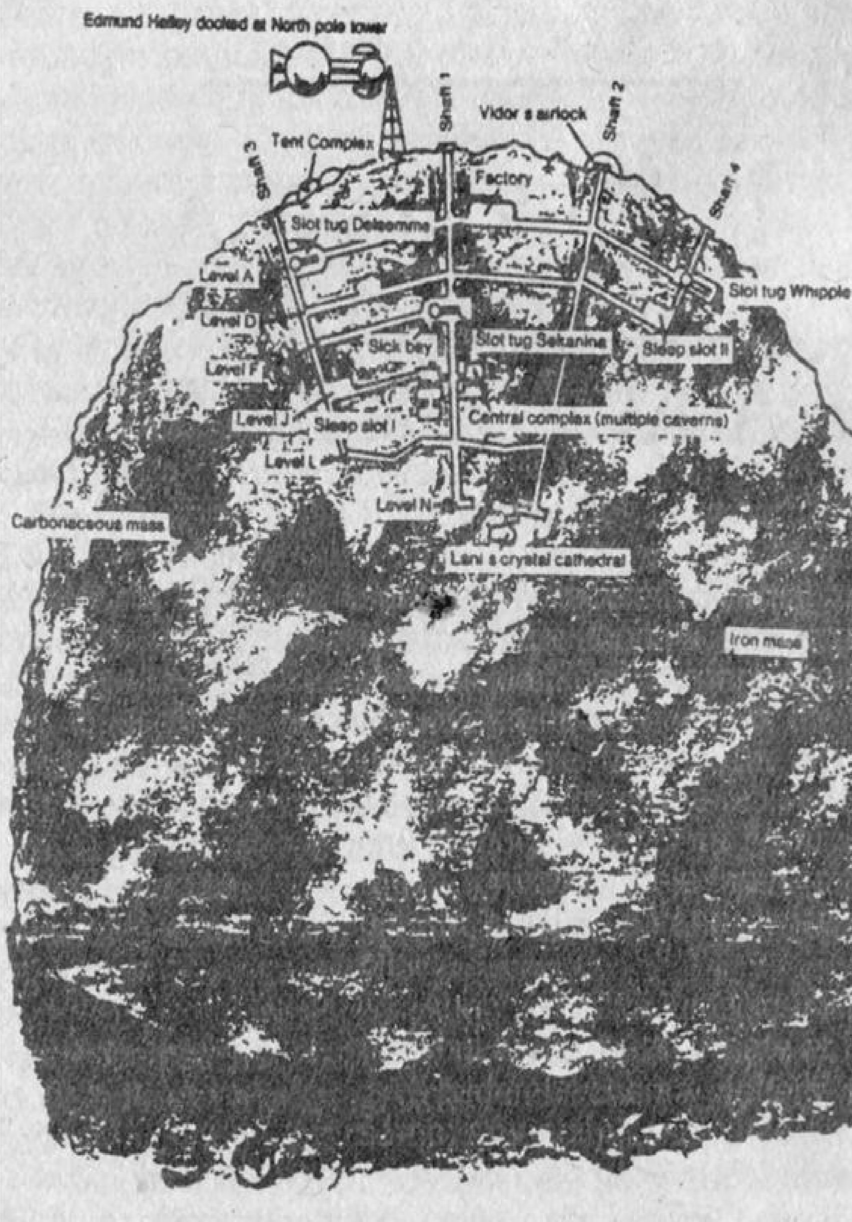
Surâse. *Să-i lăsăm s-o înţeleagă cum vor*.

-Pentru prima oară, doamnelor şi domnilor – pentru prima oară, am găsit semne incontestabile de viată în afara Pământului...

PARTEA A II-A
ÎN FIERBINTEA RĂSUFLARE A ACELOR ZILE

Când cerşetorii mor, nu se zăresc comete
Dar cerurile înseşi ard în vâlvătăi 'naintea
morţii prinţilor.
-Wm. Shakespeare.

Figure 11
Halley Colony 2062

VIRGINIA

Rostogolindu-se, uriaşul munte de gheaţă se năpustea în afară, prin vid. În urma lui, tot mai mic şi mai palid cu fiecare schimb ce trecea, Cel Fierbinte se cufunda în tenebrele eterne.

Cuptorul arzător al Soarelui cauterizase, scobise şi pârjolise mica lume înzăpezită, îi spărsese şi-i confiscase atmosfera temporară, trimiţând steaguri unduitoare de gaze ionizate să fâlfâie în briza interplanetară.

Apoi, însă, vara cea rapidă trecuse. Flăcările fuseseră din nou lăsate în urmă, încă strălucitoare, dar cu fiecare oră tot mai inofensive. Sălbatica exuberanţă a trecerii pe la periheliu se ştergea cu repeziciune din memorie.

Toamna era însemnată printr-o blândă cădere de praf. Micile particule smulse de la suprafaţă, în şuvoiul tot mai slab al gazului expulzat, nu reuşiseră să atingă viteza de evadare, chiar şi faţă de slaba atracţie a cometei. Treptat, pluteau înapoi, aşternând o patină întunecată, de consistenţa talcului, peste câmpiile de gheaţă şi aflorimentele stâncoase. Şarpele pâlpâitor al cozii de plasmă dispăruse deja, iar acum scurtata coamă de praf - asemeni iridiscentelor stindarde ale îngerilor de demult - se disipa pe măsură ce bătrâna cometă gonea pe lângă Marte, mereu înainte, spre orbita lui Jupiter.

Virginia găsea priveliştea nespus de frumoasă. Regolitul întunecat se întindea ici şi colo, despuiat, exhibând substratul de gheaţă adormită. Deşi o aură subţire de ioni scânteietori încă mai stătea suspendată cu tenacitate deasupra, bolta înfăţişa deja mai multe stele decât negrele nopţi tropicale de acasă.

Pariez că vederea e chiar mai spectaculoasă cu ochiul liber, îşi spuse. *Într-o zi va trebui neapărat să merg eu-însămi la suprafaţă*.

Putea simţi păienjenişul fin ţinând-o ataşată de canapea, într-o grotă-laborator aflată sub milioane de tone

de materie primordială. Altminteri, era aproape ca şi cum s-ar fi găsit ea în persoană sus, pe suprafaţa cometei. Imaginile holografice îi provocau o senzaţie aproape perfectă de participare directă la spectacol.

Prin telecomandă, purta un mecanic de suprafaţă Clasa a III-a, deplasându-se pe picioarele sale subţiri, de păianjen, de parcă ar fi fost ale ei, privind prin ochii lui pivotanţi, simţind uşoara atingere a moleculelor de gaz în derivă ca o adiere pe propria-i faţă. Vârfurile degetelor se mişcau delicat în contactele waldo, în timp ce trimitea comenzi mintale spre mecanicul-gazdă de pe gheaţă, făcându-l să se întoarcă.

Metoda fusese experimentată pentru prima oară la sfârşitul secolului douăzeci, părând absolut promiţătoare la vremea aceea... până ce mai multe catastrofe celebre duseseră aproape la abandonarea interfeţelor minte/maşină directe. Reieşise că era nevoie de un gen de personalitate aparte pentru a-i putea controla pe mecanici, fără a lăsa să se interfereze, uneori cu rezultate dezastruoase, gândurile întâmplătoare şi o sută de reflexe umane. Acest lucru fusese descoperit la modul dur, pe parcursul aplicaţiilor timpurii, naive, cu avioane şi echipamente de fabrică. Până în momentul de faţă, spacer-îi, precum Carl Osborn, tindeau să privească suspicioşi respectiva tehnică, preferând vocea şi controalele tactile.

Aia a fost atunci, totuşi. Asta e acum.

Unul dintre motivele prezenţei ei în misiune era faptul că folosirea roboţilor controlaţi mintal se aplica acum, într-un grad atât de extins pentru prima oară în câteva zeci de ani.

Vasha Rubenchik e un adevărat geniu, reflectă Virginia în timp ce-l conducea pe mecanic, cu îndemânare, peste o mică ridicătură. *Ruşii au fost nişte idioţi să-l exileze aici, oricare-i erau opiniile politice. În viaţa mea n-am mai simţit o asemenea legătură minte-robot.*

Cu atât mai rău că Vasha era deja în sarcofag, altfel Virginia i-ar fi înălţat osanale pentru abilitatea cu care

croise contactele neuroelectrice şi holografice, urmându-i atât de exact specificaţiile. Acest unic fapt avea să le aducă aproape sigur amândoura drepturi de brevet, odată trimise datele înapoi. Banii urmau să li se acumuleze în conturi, în vreme ce ei aveau să doarmă pe durata viitoarelor şapte decenii.

Cu toate că nu banii o interesau cu precădere, Virginia văzuse cât de utili puteau fi, mai ales când voiai să lucrezi într-un domeniu privit cu neîncredere de către cei aflaţi la putere.

Abia mai avea răbdare să aştepte ca lucrurile să se aşeze un pic şi să aibă timp pentru a încerca unele dintre aceste tehnici noi în experimente cu JonVon.

Ca la ordin, un glas îi zumzăi de-a lungul nervului acustic.

SUNT PREGĂTIT SĂ MĂ ANGAJEZ ÎN NOI PROBLEME ORICÂND DOREŞTI, VIRGINIA. MAINFRAME-UL MISIUNII FOLOSEŞTE NUMAI 15% DIN CAPACITATEA MEA, ÎN ACEST MOMENT... Al DORI SĂ-MI ASUM O PERSONALITATE SIMULATĂ?

O, grozav! îşi spuse. *Asta-mi mai lipsea, în timp ce conduc un mecanic la suprafaţă, să te las, să mi-l reconstitui pe Olivier, sau pe O'Toole, sau vreun alt idol al filmelor vechi... dând buzna peste mine, să-mi urle-n ureche*.

Alesese actori din epoca pre-vidului ca să-i folosească în experimentele de simulare a personalităţii, parte din atavism romantic, parte pentru că le erau mai puţin familiari contemporanilor – mai buni de folosit în testele Turing oarbe pe subiecţi nebănuitori. Simulările păcăliseră aproape pe toată lumea, pe Pământ, chiar dacă erau încă departe de aşteptările ei.

SAU L-AŞ PUTEA SCOATE LA LUMINĂ PE SHELLEY. ÎŢI PLACE POEZIA LUI.

Virginia subvocaliză răspicat, tăios:

Nu acum, JonVon. Mama e ocupată. Dacă n-ai destule de făcut, ajutând mainframe-ul coloniei, treci la unele din problemele alea secundare pe care ţi le-am dat.

FOARTE BINE. VOI CONTINUA SĂ ISCODESC PRIN DOSARELE COLONIEI, TRĂGÂND CU OCHIUL LA CE ŞI-AU ADUS OAMENII ÎN LOTURILE LOR PERSONALE DE GREUTATE. ŢI-AI EXPRIMAT CURIOZITATEA ÎN ACEST SENS.

Virginia ezită, apoi acceptă. *Okay. Fă cum spui. Doar să nu laşi urme.*

Desigur, nu era tocmai etic să-şi folosească aptitudinile şi instrumentele speciale pentru a-şi vârî nasul în chestiunile private ale celorlalţi. Totodată, însă, Virginia fusese întotdeauna de părere că oamenii tindeau să păstreze prea multe secrete.

Oricum, asta amplifica numărul lucrurilor la care să se gândească. Cei doisprezece membri ai echipajului abia dacă ajungeau pentru bârfa minimă pe durata celor şaisprezece luni ale Schimbului întâi. Din nevoia conservării bunurilor de consum, toţi ceilalţi fuseseră deja cufundaţi în somnul îngheţat, lăsând primul schimb să aplice tuşele de finisare în habitaturi şi-n celelalte dotări.

Ei, Ginnie, te-ai oferit să fii în Schimbul Întâi. Ai ştiut c-o să fie unul dintre cele mai dure.

Da, dar există şi ocazii. Mai târziu, îşi spuse. *Mai târziu, după ce lucrurile se vor fi stabilizat, o să am şansele mele. Perioade lungi, delicioase, de muncă.*

Mecanicul îşi încheie lenta scrutare a suprafeţei odată cu apariţia gurii Puţului 2.

Accidentată, zgâriată şi plină de gunoaie, regiunea polului nord nu semăna în nici o privinţă cu o rămăşiţă ancestrală a Creaţiunii. Lăzi de provizii stăteau ancorate de gheaţă sau imobilizate sub „corturi” de fibră, pentru folosinţă ulterioară. Pretutindeni zăceau resturi.

Mai departe se ridicau şase piramide înalte, ascuţite, de sedimente negre rezultate în urma excavării puţurilor, separate superficial în mormane de fier-nichel primordial,

minereuri bogate în platină şi iridiu, şi gangă carbonică... foarte asemănătoare nisipurilor gudronice din Alberta. În viitor, mult după ce ea se va fi reîntors în sarcofag, echipele de veghe vor începe să proceseze grămezile de lucruri folositoare, cum ar fi carterele, pentru Propulsorul de Impuls.

Ca să ne ducă înapoi acasă. Nu era nici prima, nici ultima oară că se întreba cum va arăta Pământul la întoarcerea lor. Oare toate măreţele lor planuri vor sluji la ceva? Va găsi oare Hawaii-ul, Pământul, uşor de recunoscut? Mai prietenoase? Sau vor fi o lume străină?

Halley goneşte nebună
 în secole,
  în intervale –
Cu pasul întins cât o viaţă.

Halley statornic adună
 vremuri în schimbare
  vieţi de popoare-
Un puls în inima-i de gheaţă.

Hmm. Slavă cerului că era prea ocupată în acel moment, altfel ar fi putut simţi ispita să înregistreze bucăţica aia de maculatură. Totuşi, poate se găsea ceva de făcut cu ea.

ATUNCI S-O REŢIN SAU S-O ŞTERG, VIRGINIA?

Tresări, apoi subvocaliză rapid: *JonVon, credeam c-ai închis*. *Astea erau reverii private*.

O scurtă pauză îi dădu de ştire că aveau loc verificări energice în corelări încrucişate.

REVERII PRIVATE – REFLECŢII – FANTEZII...

Destul! Iar JonVon tăcu pe dată.

Iritată, Virginia îşi ţinu gândurile-n frâu şi se concentră

asupra manevrării mecanicului spre locul de lucru. Picioarele păianjenului se balansau, unul câte unul. Vibraţiile de suprafaţă erau traduse în sunete, astfel că „auzea” pulberea neagră trosnind sub paşii robotului.

În prima parte a activităţii, atât de mulţi vapori fuseseră răscoliţi în acele locuri încât unele gaze se condensau acum din nou, în loc să se scurgă în spaţiu. Zăpezi scânteietoare îngheţaseră fulgerător împrejurul conductelor de evacuare a căldurii şi a gazelor din Central. Şuvoaie largi, în toate culorile curcubeului, se întindeau la baza portalului de la Puţul 2.

Ecluza în sine nu era mai mult decât o simplă construcţie funcţională, mohorâtă. Şi totuşi,Virginia o vedea ca pe o operă de artă. Proptele de structură fuseseră presate formând arcade înalte, feerice. Cârligele de ancoraj arătau ca pumnii noduroşi ai unor gargui, încleştaţi de străvechea substanţă a lui Halley.

Numai câteva părţi de maximă importantă erau fabricate din metal rafinat preţios, salvat de pe navele de marfă robotizate. Suporţii şi corpul clădirii fuseseră sculptate cu măiestrie din gheaţa de apă resolidificată, cristalină.

Acesta era unul din motivele pentru care Virginiei îi plăcea să lucreze în Cvadratul 2, unde Jim Vidor răspunsese de echipa constructorilor. Omul era un artist.

-Cel mai bine clădim atunci când suntem siliţi să improvizăm, spuse încet, pentru sine.

O undă purtătoare interveni, urmată imediat de vocea unei femei:

„Ce-a fost, Virginia? Ai spus ceva?”

Capul Virginiei se răsuci puţin prea repede, făcându-l pe mecanic să pivoteze stângaci în efortul de a-i urma mişcarea. În cele din urmă, o siluetă zveltă, cu combinezon spaţial, apăru în câmpul ei vizual, stând deasupra unui şir de forme întunecate priponite pe gheaţă.

-Oh, iartă-mă Lani! Admiram doar ce-au făcut Jim şi băieţii lui, sculptând prin topire ecluza asta.

Costumul Lani-ei Nguyen fusese eliberat de armura sa

grea, acum că vara trecuse şi particulele de praf nu mai erau catapultate de către gazele sublimate. O tunică textilă albă acoperea zona pectorală, înfăţişând capul unui inorog zâmbitor – simbol ce avea menirea s-o identifice pe Lani în ochii lucrătorilor aflaţi prea departe pentru a-i distinge faţa. În acel moment, oricum, soarele strălucitor se reflecta în vizorul opacizat, ascunzându-i trăsăturile dulci, semi-asiatice.

„Da, e drăguţ. Dar nu întru totul sigur, după părerea mea. În schimbul următor, Jeffers urmează să smulgă echipamentul de fabrică şi să-nceapă procesarea unei părţi din fierul şi carbonul îngrămădite acolo. O să dorm mult mai liniştită ştiind că am aici o valvă de filament rezistent la presiune care să ţină aerul înăuntru."

-Da, aşa se pare, oftă uşurel Virginia. Totuşi, sper c-or să lase la locul lor unele din structurile astea de cristal. Ar fi o ruşine ca singurele urme lăsate de noi să nu conste decât în cicatrici răspândite pe fiecare palmă a acestei mici lumi.

O auzi pe Lani pufnind, dar abţinându-se, politicoasă, să mai comenteze.

Virginia ştia că, pentru un spacer, a vorbi despre „conservarea naturii" nu însemna nimic mai mult decât Luddism. Era cel mai bun lucru să-ncerci să salvezi ce mai rămăsese din sărmanul, epuizatul Pământ, dar să aplici asemenea idei vastelor resurse de-aici li se părea ca fiind o pură gugumănie.

Prostie sau nu, mulţi dintre pământeni simţeau totuşi astfel. Iar Virginia nu era sigură, încă, dacă era adepta unei alte păreri.

Îşi conduse mecanicul înapoi la echipamentele stivuite şi o ajută pe fata de neam amerasiatic să descarce o nouă ladă cu tapet din fibră, pentru tunel. Carl Osborn trebuia să sosească în scurt timp pentru a lucra cu Lani la o nouă cale de acces între Puţurile 2 şi 1. Lani îi ceruse Virginiei să vină – prin reprezentare, desigur – pentru a o ajuta să dea pe brazdă un mecanic autonom cam nărăvaş, în vederea următoarei operaţiuni.

Mecanicul ăsta lucrează perfect, constată Virginia. *Categoric, modelul e destul de isteţ ca să-i fi făcut Lani-ei treburile fără intervenţia mea directă. Mă-ntreb care o fi fost adevăratul motiv de m-a chemat aici.* Împinseră împreună lada spre uşile căscate ale ecluzei, susţinând cu vârfurile degetetor încărcătura masivă împotriva slabei atracţii a Miezului Halley. Atunci Lani vorbi din nou, pe un ton de o dezinvoltură studiată.

„Că tot eşti aici, Virginia, vreau să-ţi mulţumesc că m-ai ajutat să fac parte din Schimbul întâi."

Virginia tresări, şi aproape că scăpă capătul dinspre ea al lăzii pe care tocmai o coborau spre podeaua ecluzei.

-Ăă, n-ai pentru ce, Lani! Nu... nu cred c-am contribuit prea mult, totuşi...

Acest lucru era fără-ndoială adevărat. Cu trei săptămâni în urmă, pe când o sută de oameni treziţi temporar mişunau ca furnicile pregătindu-se de lunga iarnă, Lani îi făcuse Virginiei unele aluzii referitoare la influenţarea programării pe schimburi. Tânăra dorea să rămână trează pe durata primului an şi jumătate, după ce aproape toţi ceilalţi se linişteau.

Un număr de membri ai echipajului păreau să împărtăşească o anumită convingere cum că Virginia ar avea un acces secret la computerul mainframe al misiunii, aflat pe bordul lui *Edmund*. Unii veniseră chiar cu cereri formulate pe şleau. Îi tratase pe toţi cu politeţe evazivă, întrucât oamenii preferau acest gen de răspuns decât un refuz direct.

La drept vorbind, în toată învălmăşeala, Virginia uitase de timida intervenţie a Lani-ei – până în acest moment.

Trebuiră să împingă lada în jos, pentru a o rezema în rând cu restul echipamentului, acceleraţia gravitaţională a lui Halley fiind acum mai înceată ca melcul.

„Îţi sunt realmente recunoscătoare! Pur şi simplu nu puteam coborî acolo să dorm... să treacă atâta timp... cu mintea atât de înfierbântată. Sunt lucruri... lucruri pe care le am de rezolvat."

Deşi se întorsese pe jumătate în timp ce vorbea, faţa

Lani-ei devenise vizibilă sub vizorul căştii. Tânăra femeie ar fi putut trece cu uşurinţă drept hawaiiană, cu trăsăturile ei uşor eurasiatice şi pielea sănătoasă, întinsă. Acum, însă, Spacer-a Clasa a Doua Nguyen părea tulburată.

Ei bine, era de aşteptat, îşi spuse Virginia. *Ne-au spus că va trebui să ne fim cu rândul unii altora terapişti, duhovnici, confidenţi. Şi-apoi, au încărcat expediţia cu exilaţi, infirmi şi refugiaţi.*

Ca mine. Oftă. *Fii sinceră cu tine însăţi, Ginnie, eşti cu ceva mai puţin năucă decât această sărmană fată*?

Aşteptă, şi într-un târziu Lani vorbi din nou.

„Virginia, mă întrebam... Ăă, ce părere ai despre Legile Naşterii şi-ale Copilăriei?”

Virginia se bucură că mecanicul nu-i putea trăda brusca surpriză.

-Păi, ăă, nu prea par corecte... deşi presupun că există argumente în ambele sensuri. Cred că nu-ţi plac cine ştie ce, Lani. În fond, eşti o...

„Spacer, da”, încuviinţă Lani. „Părinţii mei erau Tehno-Liberali californieni. Încă de când eram mică, mi-au spus poveşti despre viitorul spaţial al omenirii. Cum într-o bună zi umanitatea se va muta acolo şi-o să se-mbogăţească, şi va fi iarăşi fericită şi generoasă... Doar posomorâţii oameni-de-casă vor mai trăi pe Pământ...”

Virginia se foi stingherită. Mecanicul răspunse cu o unduire similară a pelvisului.

-Părinţii tăi aveau dreptate, Lani. Spaţiul *este* salvarea omenirii. Până şi reacţionarii şi Arc-iştii ştiu asta. De ce crezi că a investit Hawaii-ul atât de mult în expediţie? Aceste visuri se vor adeveri, cândva.

Cred că pur şi simplu Secolul de Iad e încă proaspăt în memoria tuturor. De-asta atâtea ţări sunt atât de suspicioase. Spaţiul trebuie să servească mai întâi Pământul, până ce vindecarea va fi completă. Oricum, nu te-ngrijora. Sunt sigură că ai să trăieşti să vezi Platoul Trei.

Sistemul video al mecanicului se adapta umbrelor. Prin vizorul căştii, Virginia văzu capul Lani-ei scuturându-se.

„Probabil pentru mine e totuşi prea târziu. Va trebui să merg să trăiesc pe Pământ, să-mi nasc copiii, şi nici un spacer bărbat nu va renunţa la Cel Negru pentru a sta cu mine în gunoi.”

Iat-o, expusă ca o rană vie. Palmele Virginiei erau reci şi umede pe comenzile waldo. Dacă exista vreun subiect pe care prefera să nu-l discute, acesta era.

Spuse cu indiferenţă simulată:

-Asta nu-i exagerare?

Lani ridică privirea. Ochii ei negri erau trişti.

„Priveşte cifrele, Virginia. Toţi spacer-îi îşi depun sperma şi ovulele în bănci, pe Pământ. Cei mai mulţi se reproduc prin mandat... cu excepţia celor ce sunt Percell-i, şi nu pot găsi părinţi înlocuitori pentru progenitura lor. O duc chiar mai rău decât noi, Ortho-şii.”

Virginia simţi un va! de ironie sălbatică. Cel puţin, fata avea ceva de pus deoparte. Avea un bilet pentru viitor.

Ce am eu, în afara maşinilor mele? *se întrebă*.

-Nivelurile de radiaţie în care trăieşti fac acest lucru necesar, nu-i aşa, Lani? (Un truism, desigur.)

Lani ridică din umeri.

„Dacă ne-ar lăsa să construim *adevărate* colonii spaţiale, în locul simplelor fabrici şi colibe de supravieţuire pe orbită, noi, spacer-ii, ne-am putea căsători şi creşte familiile laolaltă. Aşa cum stau lucrurile, femeile care se duc acasă şi-şi revendică plasma trebuie să rămână acolo cu copiii lor. Aproape toate trebuie să se căsătorească cu pământeni, de vreme ce nici un bărbat asemeni lui Car... de vreme ce e greu ca un om al spaţiului să renunţe la Cel Negru fără luptă.”

Virginia încerca să abată conversaţia înapoi în domeniul abstract, unde se simţea mai stăpână.

-E o situaţie dificilă, Lani. Dar înseşi legile...

„Legile Naşterii şi-ale Copilăriei sunt depăşite! Ştii bine că nu-s decât nişte măsuri reacţionare împotriva a tot ce-i nou şi înfricoşător pentru mase! Nu vor să le scăpăm de sub control! Schimbările îi îngrozesc!”

Virginia îşi înăbuşi prima reacţie – de a-i spune fetei să

nu vândă castraveţi grădinarului. Ce o putea învăţa, în lumea asta, o fată Ortho sănătoasă, pe *ea*, despre viaţă? Despre amărăciune şi despre umbra neagră a persecuţiei? Aici nu exista decât un singur om pe care Virginia catadicsea să-l asculte, sau care-ar fi avut dreptul să spună ceva în aceste privinţe.

Pesemne că ceva din frământarea ei se transpusese în poziţia hexapodă a mecanicului-gazdă. Femeia în costum spaţial se îndreptă şi clătină din cap.

„Îmi pare rău că am strigat, Virginia!”

-E-n regulă, Lani! Haide să ducem lada asta, ultima. Ştii că nici iadul nu cunoaşte furie ca a unui subofiţer în faţa unei trebi nefăcute. Mai bine să terminăm înainte s-apară Luminăţia Sa, Spacer Clasa întâi Carl Osborn.

Lani râse, dar încheie cu un pufnet şi o clătinare a capului. Virginia întinse delicat un braţ manipulator şi atinse mâneca izolată a combinezonului. Cealaltă dădu din cap şi se înapoiară sub stele să ia ultima ladă.

Târâseră masivul container până la jumătatea distanţei spre clădirea ecluzei, când o lumină răzbătu de după uşile liftului, urmând un nor învolburat, ca ivoriul, de gaz eliberat.

O siluetă înaltă, vânjoasă, în combinezon, ieşi la vedere. Virginia îl recunoscu pe Carl Osborn după mişcările sale leneşe, graţioase, de-a lungul cablului-ghid, înainte chiar de-a putea desluşi plăcuţa cu nume de pe pieptarul costumului.

„Hello, Carl”, transmise Lani.

-Tocmai la timp, văd! adăugă Virginia.

Carl se opri brusc.

„Virginia! Eşti aici? Ei, ei, chiar nu puteai să nu-mi stai în drum, nu-i aşa?” (Se înclină spre mecanic.) „Frumoasă zi pentru o plimbărică la suprafaţă. Ar trebui să-mi spui, data viitoare când mai plănuieşti să ieşi.”

În sfârşit, Carl se întoarse şi dădu din cap spre coechipiera sa.

„Bună, Lani. Ai grijă de capătul ăla, cade!” „Oh, scuze, Carl! Îl iau.”

De fapt, Carl ar fi trebuit să se adreseze persoanei reale înainte de a-i vorbi celei prezente doar *în waldo*. Casca Lani-ei Nguyen se opacizase sub bătaia puternică a soarelui, aşa că Virginia nu putu observa reacţia fetei. Avea însă bănuielile ei.

-Te las aici cu Darul Cerului pentru naufragiatele în spaţiu, Lani! transmise Virginia. Sunt sigură că e capabil să facă treabă bună, dacă-i supravegheat cu grijă.

Carl avea soarele în spate, astfel încât viziera îi era limpede. Virginia îl văzu clipind şi grăbindu-se să vorbească.

„De ce nu vii şi tu, Virginia? Am dat peste nişte formaţiuni sinterizate şi recristalizate, pe măsură ce forăm tot mai adânc miezul. Nu seamănă cu nimic din ce-am întâlnit pân-acum."

Virginia trebui să admită că, oricât ar fi fost de pripite şi stânjenitoare, atenţiile lui Carl îi făceau totuşi plăcere. Omul era atât de afurisit de-atrăgător... oarecum în genul eroilor de film.

Dacă acel gen de erou ar fi fost ceea ce căuta ea... dar nu, nu era. Nu în viaţa asta. Nu chiar acum.

Îl făcu pe mecanic să execute o imitaţie de reverenţă:

-Sună interesant, Carl. O să-l informez pe Saul Lintz. El şi Joao Quiverian sunt cometologii de serviciu, în schimbul ăsta. Sunt sigură că vor fi nerăbdători să-ţi vadă zâna şi să-şi ia mostrele.

Carl se încruntă amărât. Evident, nu asta avusese în minte.

-Ne mai vedem, Carl! Succes, Lani!

Angajă procedura de eliberare, permiţând sistemelor de bord ale robotului să preia controlul în timp ce propria ei prezenţă teleoperată se scurgea înapoi în laborator. Imaginile păliră, dar înainte de-a se şterge cu totul şi a se aprinde luminile, văzu că Osborn încă o privea... iar Lani Nguyen îl privea pe Carl.

CARL

Lanternele tăiau cu lame albastre în ceaţa clocotitoare.

-Stai nemişcată! într-un minut se limpezeşte, spuse Carl. Lani Nguyen înfipse un piron într-o bucată zgrunţuroasă de gheaţă, ca să-şi menţină stabilitatea.

„Ce mai erupţie! pesemne c-a stat îmbuteliată acolo-năuntru un miliard de ani!”

Tocmai terminaseră un tunel proaspăt. Mecanicii făcuseră munca iniţială cu o săptămână înainte, şlefuindu-l aproximativ, dar era recomandabil ca de curăţenie să se ocupe oamenii; roboţii aveau prostul obicei de-a lăsa în urmă falţuri cu muchii tăioase ca pumnalele.

Amândoi îşi folosiseră laserele, la intensitate redusă, periind şi curăţind proeminenţele de gheaţă. În jurul câte unui bolovan trebuiau să ciupească, sau să-l desprindă cu laserele. Apoi îl împingeau până la intersecţia cu cel mai apropiat tunel, unde un mecanic îl răsturna în vagonetul basculant.

Lani tocmai se opintea într-o piatră de mărimea unui scaun, când Carl spuse laconic:

-Aminteşte-ţi de Umolanda.

Dăduse din cap, mişcându-se cu grijă, smucind – şi deodată bolovanul sărise de la locul său, sub presiunea gazelor din spate. O ceaţă perlată ţâşnise în tunel.

Lani vântură fără rost vaporii.

„Presupui că-i o altă hrubă cu aluminiu topit?”

Până în prezent găsiseră paisprezece buzunare, fiecare conţinând vapori şi chiar şi puţin lichid. Carl aruncă o privire prin gaură.

O băltoacă bolborosindă clocotea pe fundul unei largi camere sferice. Ceaţa se înălţa în cheaguri şi rafale. Aburi multicolori continuau să se scurgă afară, spumegând.

-La naiba! Pare c-a dat supa-n foc!

Lani se încruntă.

„Supă primordială, da. Lintz şi Malenkov sunt complet

năuci pe chestia asta.”

-Îi ţine cu nasul afară din oala noastră.

„Pariez că Quiverian are coşmaruri în care ăştia doi descoperă tot felul de chestii suculente despre cometa *lui*.”

În timp ce privea, îşi şterse de pe mânecă un boţ de purpură vâscoasă.

„Puah! Dumnezeu ştie ce-o fi asta.”

Carl zâmbi. Lani prefera simplitatea austeră a muncii în spaţiu, mecanica newtoniană a liniilor drepte şi a vectorilor cunoscuţi: a oţelului ars de soare şi a suprafeţelor goale, curate. *Nu* bezna şi bălăceala muncii în tunel.

-Nu-i minunat, ce poate face creaţiunea cu numai câteva molecule simple?

Îşi păstră un chip de nepătruns. În urma întâlnirii cu mecanicul Virginiei, cu câteva ore mai devreme, se simţea întrucâtva înciudat. Maşina şi Lani păreau cufundate în confidenţe, şi amuţiseră de cum sosise el. Poate va reuşi s-o tragă pe Lani de limbă, pentru a afla ce o necăjea pe Virginia.

„*Nu* e de râs, Carl. Coca asta poate ajunge într-o încheietură, înţepenind-o.”

-Se va evapora.

„Zău? Atunci cum de n-a fiert acum patru miliarde de ani?”

-A stat sub presiune.

„Dar totul trebuie să fie îngheţat după primele zile.”

-Probabil. Ăsta n-a fost decât un aisberg zburător, timp de miliarde de ani, până dincolo de Neptun. Pe vremuri însă, când s-a condensat nebuloasa solară, în Halley exista mult aluminiu 26. Sectorul Chimic a raportat găsirea produselor reziduale, ţii minte?

„A, da, reziduuri ale aceleiaşi supernove care a declanşat formarea sistemului solar.”

-Aşa se pare. Oricum, acele resturi de izotopi de aluminiu au topit camerele astea. De-am fi putut să filtrăm substanţele destul timp pentru a găsi o explicaţie a chimicalelor exotice şi-a formelor de pre-viaţă pe care le-a

găsit Lintz... Nu ştiu...

Lani lărgi deschizătura cu un târnăcop.

„Atunci, cînd Halley a fost îmbrâncită pe orbita prezentă, soarele a încălzit iar punctele astea fierbinţi? Au existat valuri de căldură în fiecare vară la periheliu?"

-Asta tre' să fie, ridică el din umeri. Nu-i venea-n minte nici o cale de-a dirija conversaţia spre secretele Virginiei.

„Căldura solară de anul trecut pesemne că încă se mai prelinge prin gheaţă, adăugând exact atât cât să menţină lichide punctele astea locale calde."

-Just. Malenkov şi Vidor au măsurat unda termică. Fântâna mai împroşcă puţin, apoi muri. Nori scămoşaţi se învârtejeau, subţiindu-se, scăpând prin coridor în spatele lor şi în uitarea spaţiului.

-Hai să aruncăm o privire, propuse Carl smulgând din drum o ultimă piatră şi strecurându-se în încăperea alăturată. Mătură împrejurimile cu raza lanternei – şi scoase un icnet.

Faţete cristaline încolţeau pretutindeni. Puncte rubinii, de smarald, portocalii. Oriîncotro îşi întorcea lămpile căştii, lumina refractată revenea în aşchii strălucitoare.

„Un palat de cristal", şopti Lani, în spatele lui. „Ce frumos..."

-Culorile!

„Concentrări de metale? Magneziu? Noduli de platină? Cobalt? Rozurile, purpuriurile!"

-Fă nişte poze. Căldura costumelor noastre le-ar putea topi.

„Aşa crezi?" Lani îi întinse lanterna ei şi se îndepărtă, desprinzându-şi camera. „Uite, mă pot vedea reflectată în cristalele mari. Pesemne că au un metru lăţime, pe puţin."

Carl îşi alese drumul, păşind uşurel pe vârfuri. Piramidele ascuţite, de un delicat albastru-arsenic, arătau deosebit de primejdioase. Lucrau în combinezoane mulate pe trup, subţiri şi îndeajuns de flexibile pentru munci dificile, derivate din acelaşi lanţ împletit de molecule ca şi tapetul coridoarelor. Totuşi, o lamă cu-adevărat tăioasă le putea secţiona.

Carl îşi îngustă ochii, pentru a-şi feri retina de panglicile spectrale de lumină ce păreau să se focalizeze spre el. Îşi aminti o problemă de optică de la Caltech. Dacă te-ai găsi în interiorul unei sfere reflectorizante, ce-ai vedea? Cât de multe imagini? Impulsul natural era de-a începe să aduni oglindiri de oglindiri de oglindiri, la infinit. Adevăratul răspuns era că n-ai vedea decât o singură imagine.

Aici, totuşi, fiecare refracţie hrănea altele, având drept rezultat un miriad de roiuri de minusculi Carl tehnicolori. Se mişcau asemeni lui, insecte de toate culorile dând târcoale într-un nor aflat dincolo de atingerea mâinii.

Ameţitor. Mii de Lani, fiecare mânuind cu conştiinciozitate câte o cameră de luat vederi. Între ele se găsea o pată întunecată. Carl împinse uşor şi pluti spre ea.

-Hei! E-un soi de fractură aici.

„Ai grijă cu chestiile astea ascuţite, Carl!”

-Mda.

Zbură încet şi-şi vârî capul în deschizătură.

-Pare că se continuă.

„Cât de departe?”

-Nu ştiu. Văd o substanţă brună, ce pare umedă.

„Bun. Lasă-le-o băieţilor de la bio!”

-S-a notat.

Îşi îndreptă spinarea, lunecând alene pe deasupra unui câmp strălucitor de cristale ţuguiate.

-E ora mesei.

„Hai să mâncăm aici!”

-Am putea avea potol cald, la dormitorul unu.

„Şi să ne dezbrăcăm doar ca să intrăm?” se strâmbă ea. „Fazan fript cu sos de castane de-ar fi, şi n-ar merita osteneala să ştergem mizeria asta o dată în plus!”

Se priponiră de aşa-zisul tavan şi îşi desfăcură tuburile cu hrană.

-Chiar şi autoîncălzită, chestia asta e infectă! bombăni Carl.

„Pentru mine-i foarte bună, dacă-nseamnă să stau departe de ceilalţi.”

-Mda, înţeleg ce vrei să spui.

Raţia era depozitată în raniţe, fiind accesibilă printr-un tub ce ieşea pe lângă bărbie. Mâncatul nu era un proces elegant. Lani avea o curioasă pedanterie înnăscută, care o făcea să se întoarcă pentru fiecare înghiţitură. Plutea cu braţele şi genunchii strânşi graţios, o economică poziţie-şezând asiatică, cu membrele încrucişate, mai elegantă decât obişnuita ghemuire a spacer-ului. Carl zâmbi. Era o lucrătoare harnică, zveltă şi mlădioasă, în permanenţă plină de energie.

„Îmi place să stăm departe de ceilalţi.”

-Mhm.

„Mai ales într-un... palat atât de fermecător...”

-Just. Al naibii de drăguţ! murmură Carl, gândindu-se vag la Virginia.

„Trebuie să-i spunem cuiva despre el?”

-?!!

„N-ar putea fi un loc... doar pentru noi?”

-Hm... de ce?

„Ca să evadăm. Am putea veni aici, să ne tolănim în lumină şi, în fine, să avem timp de poveşti.”

Pe Carl nu-l încânta noua turnură a conversaţiei.

-Uite ce e, o să-l descopere destul de repede cineva. Vreau să zic, va trebui să lăsăm o poartă de ieşire în izolaţie, ca să putem reveni noi înşine aici.

„Nu şi dacă am camufla-o cumva.”

Carl se chinui să găsească un răspuns, vreun motiv tehnic ca planul să nu meargă.

-Adică, s-o însemnăm ca valvă de presiune?

„Cred că da.” Lani îl cercetă cu ochi pătrunzători, dar nu mai spuse nimic.

După o scurtă pauză, Carl vorbi din nou:

-Cineva tot o să observe. De pildă, Samuelson. Trece pe-aici şi, din curiozitate, rupe sigiliul şi îşi însuşeşte el descoperirea.

„Crezi?”

-Sigur, e genul de... ăă... puritan. (Fusese cât pe ce să spună *genul de Ortho ca la carte, puritan*. Şi Lani era o

Ortho, dar dintre cei cumsecade.)

„Cred c-ar trebui s-o raportăm la Planetar."

-Mda, lui Quiverian or să-i sară toţi nasturii.

„Totuşi... mi-ar place să am, ştii, un refugiu..."

-Halley nu duce lipsă de aşa ceva, doar are aproape trei sute de kilometri cubi...

Nu-şi putea explica dorinţa de-a pierde timpul şezând într-o gaură cu pereţii de gheaţă, chiar dacă asta te scăpa de ceilalţi unsprezece oameni ai Schimbului întâi. Ar fi fost mai bine să ieşi afară, dacă voiai asta. Acolo aveai la dispoziţie tot sistemul solar, să-l admiri până ţi se acrea.

„Ei, atunci poate mai târziu. Am putea-o face singuri, fără mecanici." Lani îl privea cu nişte ochi ca de căprioară, plini de speranţă. Nervos, Carl se uită în altă parte.

-Nu ştiu. S-ar putea să fim nevoiţi s-o izolăm.

Dacă tot nu putea ţine în frâu conversaţia cu Lani, măcar s-o abată de la lucrurile personale, să-şi păstreze o relaţie prietenească, dar strict profesională. Începu să vorbească despre problema izolaţiei, cu cât era mai grea aici decât pe Encke.

Oamenii preferau temperaturi în jur de trei sute de grade Absolut, dar unele din gazele îngheţate fierbeau în furioasă transformare de fază la vreo sută de grade. Chiar şi atingerea întâmplătoare a unui costum putea obţine ca răspuns o rafală de gaz. Menţinerea diferenţei de două sute de grade însemnase dezvoltarea izolatorilor flexibili, gen tapet. Cea mai mică adiere într-o cameră neizolată ar fi dus la evaporarea pereţilor.

Întotdeauna avea să existe o anume fierbere, aşa că sistemul tunelurilor trebuia să lase vaporii să scape spre suprafaţă, unde se eliminau în spaţiu. Totodată, exploatarea controlată a gheţii era cheia succesului expediţiei. Biosferei îi trebuia un flux de apă, gaze, chiar şi metalele şi pietrişul ce contaminau cometa. Astfel, o parte din substanţele rezultate prin fierbere erau recuperate, filtrate pentru a menţine scăzut nivelul cianurii, si reciclate înapoi în habitaturi.

Fără un sistem virtualmente scutit de muncă pentru a

furniza fluidele şi gazele, ar fi trebuit să fie mai mulţi oameni activi. Ceea ce, la rândul său, ar fi impus cerinţe mai mari biomatricilor, declanşând o adevărată spirală a preţurilor. Din acest motiv, era esenţial să se trăiască în interiorul Miezului Halley.

Ca de obicei, profitul şi pierderea aveau ultimul cuvânt, împiedicarea valvelor şi-a porţilor de-a pierde căldură spre gheaţa din vecinătate era înşelătoare, o muncă anostă care lui Carl îi displăcea. Îşi bătu capul cu acest subiect timp de câteva minute nu pentru că i-ar fi plăcut să se tânguiască, ci deoarece nu se putea gândi la o altă cale de-a ţine conversaţia sub control. În cele din urmă tăcu. Se lăsă liniştea – lungă, incomodă.

„Speram să putem găsi ceva timp doar pentru noi doi,” spuse Lani simplu, clipind repetat din ochi.

-Ăă... mda, m-am prins de asta.

„Ai simţit-o?”

-Păi...

„Sunt trei ani de când te cunosc. Destul de mult ca să descopăr cât eşti de deosebit.” Ochii ei erau mari, negri şi adânci ca nişte lacuri. Vorbea direct, limpede, şi făcea eforturi vizibile să nu se uite în altă parte. Carl îşi dădea seama că făcuse repetiţii în vederea acestui moment.

-Nu... nu-i nimic atât de grozav la mine. Îmi place munca în spaţiu. E viaţa mea, la fel ca şi a ta.

„Avem multe în comun.”

-Da, asta aşa e.

„În lungile perioade pe care le vom petrece de veghe împreună, poate...” Privirea îi deveni nesigură.

-Uite ce e, am o părere foarte bună despre tine, Lani.

„Mă bucur s-aud asta.” Dar chipul ei îşi pierduse expresia gânditoare, concentrată. Siguranţa îi slăbea. *Şi nu pot să fac nimic, fir-ar să fie!* îşi spuse Carl. *Nu e nici o cale de a-i da răspunsul pe care-l doreşte*.

-Dar, vreau să spun, nu... chiar... nu mă gândesc la tine în sensul acela.

Lani deveni ţeapănă. „Oh!”

Nu-i cu nimic mai pricepută ca mine la genul ăsta de

vorbărie. *Nu-mi prinde aluziile*: *Aşa că trebuie să-i spun de-a dreptul, şi asta o doare*. *La dracu'*!

-Eşti o... o colegă grozavă, mai mult ca sigur.

Genele ei lungi fâlfâiră de mai multe ori. Gura subţire şi largă i se strâmbă a tristeţe. „Mulţumesc."

-Doamne, nu vreau să... să te îndepărtez de mine, sau altceva...

„Nu-i cazul să-ţi faci probleme. Spui adevărul, aşa cum şi trebuie."

-Şi chiar eşti atrăgătoare. Nu la asta mă refeream.

Acum, că-i venise gândul, vedea că Lani arăta într-adevăr bine. *De serviciu într-un schimb de şaisprezece luni*, *se gândeşte la împerechere*. Toţi aveau să se gândească la asta. Totuşi, pur şi simplu, nu şi-o imaginase altfel decât ca pe o colaboratoare. De ce, oare?

Într-un sens, nu era genul lui. Nu simţise pentru ea nici o atracţie fulgerătoare. Sau poate să fi fost din cauza obiceiului pe care-l deprinsese – să respingă aproape orice femeie dacă nu primea imediat un semnal de la ea? Carl evită privirea Lani-ei şi trase o duşcă din tubul de hrană. Chiar şi-n vacanţele sale de pe Pământ, avusese întotdeauna grijă să-şi ţină afacerile între nişte limite stricte. Târâtoarelor le plăceau craidonii din spaţiu; existau o droaie de grupuleţe. Nu era deloc greu să dai de-nţeles că te-ar interesa două săptămâni de sex, râsete şi joacă la soare, punct. Uneori se simţise tentat să păstreze numărul câte unei femei, s-o sune cu prilejul următoarei coborâri... dar odată ajuns înapoi pe orbită, îl călăuzea ambiţia rece. Nu le mai căuta niciodată.

Norocul favorizează mintea pregătită, cum spunea vechiul clişeu, dar norocul în spaţiu mai favoriza şi sufletul neangajat. Dacă se ivea o misiune lungă, cei cu legături familiale se îndurau greu să plece. Iar Comisia de Reevaluare Psihologică ţinea cont de asta, diminuându-le numărul. Indivizii respectivi protestau, dar toată lumea ştia adevărul. Toate acestea îi intrau în calcule. Şi, destul de sigur, marea şansă – Halley – se ivise, justificându-i strategia.

Şi pe urmă, Lani era o Ortho. Cei de-un soi trebuiau să se căsătorească între ei.

Cât despre Virginia, *ea* era deşteaptă, sexy *şi* Percell. *Mai bine să te ţii de cei asemeni ţie*. Cu excepţia vacanţelor pe Pământ, urmase neabătut această politică de când i se risipiseră aiurelile adolescenţei şi găsise răgazul de a chibzui cu adevărat. Existau destule femei Percell în spaţiu ca să-l ţină ocupat.

Dacă în conflictul Ortho-Percell căuta să adopte o poziţie mediană, viaţa personală era altceva. Şi câtă vreme pentru un Percell era firesc să susţină că toţi oamenii sunt la fel, asta nu însemna să ignori natura umană. Era sigur că specia omenească avea să fie nevoită în cele din urmă să se despartă în două. Ortho-şii aveau să le fie mereu ostili Percell-ilor – era firesc. Ar fi fost mai bine ca cele două neamuri să păstreze distanţa – spaţiul devenind mai mult un domeniu Percell. Împerecherea mixtă n-avea să rezolve nimic, înrăutăţind doar şi mai mult situaţia.

-N-avem nici un motiv să nu putem lucra împreună, să nu fim prieteni! spuse, întinzând spre ea o mână înmănuşată.

Lani i-o apucă strâns. Prin materialul albastru-viu al costumului putu simţi în ea o dorinţă intensă, acaparatoare.

Trupul trăda ceea ce faţa ţinea ascuns. Carl îşi eliberă mâna cu blândeţe.

„Spe... sperasem...”

-Da, îmi dau seama.

„N-or să fie mulţi dintre noi treji în fiecare schimb.” Carl se încruntă.

-Mda. Va trebui să lucrăm prin rotaţie.

„Da. Asta va presupune... discuţie publică.” îşi trase nasul, dădu să şi-l şteargă cu mâna şi se opri când mănuşa îi atinse casca. Trebui să se folosească de prinzătorul aflat sub placa de glassină. „Eu...”

Carl se simţea mizerabil. Să aibă parte de scene melodramatice, când *niciodată* nu se gândise astfel la ea... Detesta lucrurile de acest fel, când descoperi că ai fost un

manechin nesimţitor fără a o fi ştiut măcar. Ca şi cum ceilalţi ar fi fost acordaţi pe frecvenţe pe care nu le puteai prinde.

Îndărătul acestei consternări, mai exista şi o mică undă de orgoliu. Vechile metode erau încă destul de puternice pentru a-l face pe om să fie plăcut surprins de către o propunere neaşteptată. Nu i-ar fi spus-o niciodată cuiva, fireşte, dar poate, peste câţiva ani, îi va arunca o aluzie Virginiei...

Lani se smârcâi din nou. Ochii i se închiseră şi strănută sonor, *ciuuuuuM* expulzat bubuindu-i lui Carl în urechi aproape dureros.

Îşi reveni şi privi cu ochi împăienjeniţi prin palatul ei de cristal scânteietor, indiferentă acum faţă de frumuseţea acestuia.

Carl realiză cu mâhnire că tânăra nu plânsese câtuşi de puţin din cauza lui. Deja lăsase la o parte propunerea iniţială şi se concentra pe probleme mai imediate.

Lani era răcită.

SAUL

Saul îşi suflă nasul şi ascunse repede batista.

Săptămânile febrile de la Sediul Bazei se dizolvaseră în calmul lung, gol pe dinăuntru, al Schimbului întâi. Şi cum afurisitul de guturai continua să se manifeste, se vedea nevoit să-l evite mereu pe Nicholas Malenkov şi scepticul scrutin medical al uriaşului rus. Saul ştia că nu era decât o problemă de timp până când Malenkov va spune ceva despre veşnicul lui smiorcăit.

Nu era sigur ce-ar fi întreprins Nick dacă nu se vindeca mai repede, dar Saul *nu* avea de gând să se lase vârât în sarcofag. Nu pentru un timp, cel puţin. Pur şi simplu avea prea multe de făcut.

Îşi masă sinusurile, la rădăcina nasului. Antihistaminele *momser* îl ţineau într-o stare perpetuă de semi-ameţeală, dar realmente n-avea de ales.

Saul clipi din ochi spre pereţii pastelaţi ai holului imponderabil – proiectat astfel încât să suplinească înghesuitele dotări de recreere ale roţii centrifugale. Era o scenă goală, pustie. Cu excepţia câtorva scaune şi dulăpioare, singura zonă terminată se afla aici, lângă auto-bar. Aveau să treacă ani înainte ca sala să arate cât de cât conform schemelor presupuse de Marele Proiect.

Tipărituri subţiri zăceau risipite în faţa lui, pe masa de proiectare, în afara locului unde o instalaţie holo portativă proiecta o vedere decupată a sferoidului oblong de nouăsprezece kilometri care era Miezul Halley.

În partea de sus a reprezentării, lângă polul nord, se găsea o încâlceală de tuneluri, ca nişte spaghetti, unde oamenii îşi săpaseră drumurile interioare.

Prea multă avere imobilă ca s-o cunoşti cu adevărat. Şi totuşi, mult prea puţină ca să-ti faci o locuinţă.

Bărbatul aşezat în faţa lui tuşi politicos.

-Scuză-mă, Joao! spuse Saul.

Înaltul expert cometolog brazilian reluă ceea ce spunea

înainte să-l fi întrerupt accesul de buimăceală al lui Saul.

-Despre cavernele astea e vorba, Saul, spuse, strecurându-şi mâna în imaginea generată de computer şi executând o mică şi complicată pianotare cu degetele. Deşi în acel spaţiu nu exista nimic mai material decât aerul, aparatul îi descifra intenţia, ca şi cum ar fi întors o pagină. Straturile decupate se desprinseră, dezvăluind traseele tunelurilor la nord şi est, legând între ele un număr de cavităţi prelungi.

-Cred că mi-am dat seama cum au apărut camerele aici, dintru-nceput, anunţă Quiverian.

Saul îşi mută privirea de la display la trăsăturile măslinii, aristocratice, ale lui Quiverian. Nasul său roman accentua impresia de pasăre răpitoare. Imaginea se potrivea, omul fiind atât de imprevizibil, de excitabil. Saul îşi alese cu grijă cuvintele.

-Credeam că s-a şi convenit asta, Joao. Cometa s-a format din nebuloasa solară primordială, condimentată cu o mulţime de radioactivi cu viaţă scurtă, dintr-o supernovă învecinată. Reziduurile beta au încălzit unele părţi ale interiorului, formând cavităţile, câtă vreme scoarţa externă – expusă spaţiului – a rămas rece, ca o pătură protectoare în jurul regiunilor topite.

Quiverian flutură din mână nerăbdător.

-Da, da, vechea teorie! Aluminiul 26 şi alte elemente cu viaţă scurtă trebuie să fi creat, pentru un timp, unele canale topite.

-Am început să dezvolt un model de biogeneză pornind de la ideea asta. Şi-acum spui că nu mai e bun?

-Radioactivii *nu pot să* fi oferit destulă căldură pentru toate topirile pe care le-am observat! replică înfierbântat Quiverian. Şi nu explică nici proporţiile de fracţionare descoperite!

-Fracţionare?

-Gradul în care elementele şi mineralele s-au separat între ele prin procese dinamice, formând acele corpuri de minereu pe care le-am găsit peste tot. Saul, teoria radioactivităţii pur şi simplu n-o poate explica! Nu vezi?

De-asta am început să sap prin bibliografie după vreo altă metodă, alt mod în care s-ar fi putut întâmpla.

Saul se trase mai aproape de masă.

-Ei, cu siguranţă că sună interesant, Joao. Tocmai îi spuneam lui Nick Malenkov că nu pare să fie destul...

-Mai suportă-mă un minut, Saul! înălţă Quiverian o mână, în timp ce scotocea printr-un teanc de imprimate. Vreau să-ţi arăt ceva. O am pe-aici, pe undeva.

-Nu te grăbi, Joao! ridică Saul din umeri. Era încântat că, pe moment, avea capul limpede şi simţea aerul cu aromă de migdale proaspăt în nări. Privi reprezentarea lent-rotitoare a nucleului cometei.

Studiile seismice umpluseră cea mai mare parte a hărţii tridimensionale cu o reţea în alb şi gri, indicând prin contururi neclare amplasamentele multora dintre principalele falii şi cavităţi. Totuşi, întregul glob neregulat, cu excepţia unei mici fracţiuni, rămânea esenţialmente enigmatic – un tărâm ce urma să fie explorat pe parcursul lungilor veghi ce-i aşteptau. Mai puţin de cinci procente din volum, concentrate spre polul nord, erau cât de cât cunoscute.

Străpungând axa nordică de rotaţie, se vedea o îngustă linie portocalie marcată PUŢUL 1, care cobora cale de-un kilometru drept spre un muşuroi de încăperi etichetat COMPLEXUL CENTRAL DE CONTROL – inclusiv sala de faţă şi cele mai multe laboratoare ştiinţifice. Puţul continua spre interior încă vreo doi kilometri, terminându-se, în cele din urmă, la nici jumătate din distanţa spre centrul Miezului Halley.

Pe parcurs, Puţul 1 întâlnea o serie de tuneluri orizontale, începând cu „A"-ul colorat în roşu, lângă suprafaţă, trecând prin verdele „F", în care se aflau cei doi, pentru a sfârşi cu galbenul „N".

Dispunerea era mult mai dezordonată în alte părţi. Mai multe pasaje se deschideau în caverne mari pe care spacer-ii le descoperiseră prin metoda hard. Trei încăperi uriaşe adăposteau secţiunile anterioare ale şlepurilor *Sekanina*, *Whipple* *şi* *Delsemme* şi majoritatea coloniştilor

adormiţi. O alta, aproape de suprafaţă, conţinea roata gravitaţională a lui *Edmund Halley*, aproape reasamblată.

Reprezentările grafice computerizate erau scrupuloase, arătând până şi câmpul de corturi-depozite risipite printre colnicele polului nord. Modelul fin detaliat al unei nave cu reacţie parţial demontata plutea lângă mica ecluză strălucitoare a Puţului 1, ataşat de trei turnuri de amaraj.

Saul se aplecă înainte şi văzu că două puncte minuscule se mişcau în apropierea lui *Edmund Halley* – forme umane infinitezimale… Căpitanul Cruz şi Tehnicianul Spacer Vidor făceau inventarul şi întocmeau o listă de sarcini pentru următoarele douăsprezece schimburi, lungi de câte un an şi jumătate. Computerul îi înfăţişa lucrând, pacurgând în detaliu nava.

În munca sa, Saul era obişnuit cu reprezentările pe computer. Se „cufunda” vizual în mod frecvent printre formele de viaţă celulare pe care le studia. Totuşi, această imagine i se părea miraculoasă. Pretutindeni, în raza de acces a scanner-ilor computerului principal, puteai transfoca pentru a vedea versiuni animate ale celor doisprezece membri activi… reduşi la stereotipie de către cenzorul automat de intimitate al maşinii. De asemenea, cartierele private erau nişte cuburi negre înşirate de-a lungul tunelurilor E, F şi G, imune faţă de simularea excesivă.

Spacer-ii erau obişnuiţi să trăiască în volume închise. De fapt, lor tot acest spaţiu pesemne că le părea minunat. Pentru civili ca Saul, însă, colonia semăna mult cu un muşuroi de furnici.

Grozavă gaşcă de troglodiţi am devenit! Cobolzi în toată regula.

Şi totuşi, nu pot găsi nimic în neregulă la aranjamentele lui Miguel. Totul se desfăşoară conform planului.

Bate-n lemn Saul! îşi ciocăni uşurel partea laterală a capului şi zâmbi.

Până şi previzibila „fierbere” în jurul descoperirii lui fusese mai slabă decât s-ar fi aşteptat. Decalajul de timp în

comunicarea cu Pământul îi dăduse posibilitatea să cupleze laolaltă interview-urile acordate ziarelor. Cele mai ostile sau senzaţionaliste întrebări puteau deveni, simplu, „pierdute în transmisie”. Saul vedea avantaje clare în a face descoperiri majore departe de lumea dezlănţuită.

De şi-ar fi putut închipui numai cum se întâmplase să găsească organisme procariote primitive îngheţate sub suprafaţa unui străvechi glob de gheaţă! Nimeni n-avea nici cea mai vagă idee cum ajunseseră acolo micile creaturi, necum în ce fel trăiseră.

-Am găsit! anunţă Quiverian, smulgând o coală. Cum spuneam, nu reuşeam să explic toate semnele topirilor trecute pe care le vedem aici... până am dat de-o serie-ntreagă de citate având de-a face cu încălzirea inductivă pe timpul fazei *T* Tauri a Soarelui!

-Pardon? se înclină Saul înainte, rezemându-se uşor de masă. Buzele lui Quiverian se ţuguiară.

-Am impresia că nu ţi-au inclus prea multă fizică stelară în instructajul tău secundar, nu-i aşa? Ei bine, să vedem dacă pot să-ţi explic. „ *T* Tauri” e numele unei anumite stele foarte noi din constelaţia Taurului; o-ntreagă clasă de obiecte au fost denumite după ea. Oamenii de ştiinţă le studiază de peste un secol. Reprezintă, practic, o fază din dezvoltarea unei stele tinere. Soarele nostru trebuie să fi trecut prin acest stadiu la începuturile creării sistemului planetar.

Quiverian îşi împletise degetele sale lungi şi privea în gol, recitind din memorie.

-Cea mai interesantă trăsătură a unei stele T Tauri constă în *incredibilele* sale vânturi stelare – fluxuri de electroni şi protoni fierbinţi, expulzate din stea de către forţa sonică şi de către electricitatea...

-Ştiu ce e vântul stelar, Joao, spuse moale Saul. Ochii celuilalt părură să arunce fulgere.

-Bun! Dar ceea ce probabil *nu* ştii e că, în timpul propriei perioade *T* Tauri a Soarelui, vânturile trebuie să fi fost de multe mii de ori mai puternice decât ajung *vreodată* în prezent. Şi acest curent de particule a purtat

un câmp magnetic cu adevărat magnific.

Quiverian îl privi cu speranţă. Dar Saul nu putu dacât să clatine din cap.

-Regret, nu mă prind... Brazilianul ridică din umeri, frustrat.

-Biolog ignorant! Nu-ţi dai seama? Cometele şi proto-planetele timpurii au trecut toate prin magnetismul ăsta uriaş, rotindu-se mereu şi mereu în jurul Soarelui nou-născut, asemeni firelor ce se-nvârt într-un generator imens! Curenţi turbionari! Rezistenţă!

-Ah, *mazel!* bătu Saul din palme. Obţii încălzire inductivă! Quiverian îşi trase nasul.

-Deci tot te-au învăţat ceva la Haifa! Acum îţi dai seama? Saul confirmă. Mintea i-o luase deja la galop.

-Suprafaţa nou formată a cometei, expusă spaţiului, rămâne rece, o pătură izolatoare. Chiar dacă cea mai mare parte a interiorului s-ar transforma în apă lichidă, căldura tot n-ar scăpa în afară.

-Corect! Desigur, funcţionează doar în anumite condiţii. Ai nevoie de-o cometă foarte mare, ca Halley, şi de o mulţime de săruri sau electroliţi în stare liberă, aşa cum am găsit aici.

Inconştient, Saul îşi ridică toată redusa sa greutate de pe podea, întinzându-şi mâinile rezemate de masă. Trupul îi era încordat de prea multă muncă în laborator. Poate că în curând avea să fie nevoit să accepte oferta lui Mike Cruz de-a învăţa spaceball.

-Cât durează faza asta *T* Tauri?

-Câteva milioane de ani. Destul, ca să creeze aceste camere adânci pe care le-am găsit! Şi, cu toată electricitatea din jur, e uşor să-ţi dai seama cum de atâţia compuşi se separă în vene subţiri prin tot miezul!

Quiverian avea toate motivele să fie entuziasmat. Omul invidiase descoperirea lui Saul şi atenţia pe care i-o acordase presa de pe Pământ, dar acum raportase o realizare a sa proprie. Avea să facă, neîndoielnic, senzaţie, mai ales în ziarele braziliene.

-Felicitări, Joao! spuse sincer Saul. E într-adevăr extra-

ordinar! Pot lua şi eu copia asta a listei tale de referinţă, să mă uit peste ea?

-Ia-o, ia-o! Am şi trimis un raport preliminar.

Ideile spumegau ca nişte bule de gaz în capul lui Saul.

-Cred c-o să-mi fie de ajutor în propriile mele studii!

-Mă bucur. Dar, ştii, asta o să ceară o simulare foarte complexă pe computer. Nu vreau să solicit ajutorul Pământului până ce toată afacerea nu va fi mai bine pusă la punct. M-ai putea ajuta, Saul? Tu eşti bun la treburile de soiul ăsta.

-Ca diletant, da, ridică Saul din umeri. Dar unul din cei mai mari experţi e chiar în schimb cu noi, Joao. De ce n-o rogi pe Virginia Herbert?

Quiverian păru stânjenit.

-Nu cred că Herbert ar fi prea dispusă să colaboreze. Soiul ei...

Clătină din cap, lăsând concluzia în suspensie., Saul era aproape sigur că înţelegea ce voia să spună celălalt. O mai auzise.

„Soiul lor a fost dintotdeauna o problemă.” „Soiul lor...”

Quiverian se foi, nervos.

-Percell-ii ăştia sunt un grup închis, necooperant, Saul. Nu cred c-ar vrea să ajute un savant din ţara mea.

Saul clătină din cap.

-O să vorbesc cu ea şi-ţi dau de ştire, Joao. Ce-ai zice să ne-ntâlnim iar aici, mâine la prânz? Şi-l vom include şi pe Nicholas în discuţie.

Se simţi recunoscător când Quiverian încuviinţă cu un oftat:

-Am să vin.

Saul îl văzu pe planetolog privind încă o dată luminiscenţa holografică în rotirea ei lentă, cu trăsăturile-i ascuţite scăldate în umbre multicolore. Îi trecu prin minte că Joao Quiverian nu arăta deosebit de bine.

Chiar ar trebui să doarmă mai mult, amicul, i-*ar putea îmbunătăţi viziunea asupra vieţii*.

* * *

O oră mai târziu, Saul lucra în faţa display-ului său, mormăind instrucţiuni într-un microfon subvocal şi bâjbâind printre prizele computerului.

Ideile îi veneau mai repede decât le putea nota, necum să le mai şi integreze în noul model. De fiecare dată când explora un aspect, asupra lui se năpustea o întreagă panoramă de ramificaţii neaşteptate.

Acesta era adevăratul proces creativ – un fel de transportare nervoasă, divină – pe cât de exaltant, pe-atât de dureros.

Dar o putea aproape vedea – licărind ca o fata morgana – o lumină zărită peste o mlaştină învăluită-n ceaţă. O teorie. O ipoteză.

O cale ca un anumit mister să fi putut sosi pe Cometa Halley.

Saul explorase prin terabiţii de date brute despre cometă acumulate de către expediţie, identificând ingredientele aşa cum ar fi putut fi rânduite în cămara timpurie a Soarelui. Toate erau acolo, dar lipsise *bucătăria* corespunzătoare.

Referinţele lui Joao Quiverian păreau să ofere creuzetul căutat.

Faza T Tauri... medita el*, în copilărie, Soarele a fost un ştrengar dezordonat.* În acele vremuri, respiraţia stelei fusese încărcată şi fierbinte.

Aşadar, existase electricitate – grozav. Dar cât de multă, şi pentru ce interval?

Avea cianură de hidrogen, bioxid de carbon şi apă – care pesemne că saturaseră atmosfera primitivă a Pământului –, aşa că aminoacizii de bază se formaseră rapid. Următorii paşi însă erau mai grei.

Reţeaua tridimensională de interrelaţionări de pe display-ul central creştea, din ce în ce mai greu maleabilă, un edificiu dominant, pe punctul de a se prăbuşi, clădit din *presupuneri* însăilate laolaltă.

-Ahh! Paşte-ţi-ar caprele cordită, să-ţi dea pe urmă belşug de lapte!

Înjură maşina pe arăbeşte, limbă mai satisfăcătoare pentru asemenea scopuri decât engleza. Îşi simţea degetele ca pe nişte cârnaţi, iar matematica absconsă pe care o scosese din hârtiile astronomice dansa la o distanţă de o lungime de braţ. Nu putea integra perfect ecuaţiile în schema generală pe care o avea în minte.

Trecură o oră, doua, trei. Dar blestemăţia pur şi simplu nu voia să se închege.

Saul încercă forţa brută, îndesând bloc după bloc de memorie externă, alte şi mereu alte procesoare paralele să reitereze problema. Era departe de-o abordare elegantă… ca şi cum ar fi căutat o casă pe-ntuneric trimiţând o turmă de elefanţi să tropăie în noapte, cu speranţa de *a* descoperi ceva după trosnetul lemnului zdrobit.

Fac toate astea complet aiurea! Ar fi cazul să merg să beau o bere. *Să ascult puţin Bach*. *Să acordez peretele pe un asfinţit polinezian*. *S-o las sa dospească*.

Bătu din degete.

Poate-ar fi mai bine să cer ajutor.

Stătea acolo în fotoliul-hamac, obosit nu atât la trup, cât la minte, la inimă.

Goana după mistere era singura bucurie pe care-o mai avea de la viaţă. Şi *încă se* mai simţea ca un băieţel – frustrat şi vexat – ori de câte ori natura părea dornică să se ia cu el la trântă, să-l facă să-i smulgă prin linguşiri secretele, în loc de-a i le preda uşor, fără luptă.

Cât de multe din plăcerile vieţii nu sunt dureroase? *Miriam, iartă-mă, dar ai ştiut întotdeauna că am iubit Viaţa, Natura cu puţin mai mult decât pe tine şi pe copii, nu-i aşa*?

Şi iată-mă tot mai ţâfnos, pentru că iubirea mea cea mai veche nu mă mai vrea.

Saul clipi din ochi şi se ridică în fotoliu. Mişcarea bruscă îl catapultă pe deasupra plasei, dar abia dacă băgă de seamă.

Ce Dumnezeu…

În mod incredibil, ceva se petrecea pe display chiar înaintea ochilor lui. Zări o undă concentrică de schimbare,

pornită din cvartalul de sus-dreapta al calculaţiei. Dintr-o dată, elementele începuseră să se *scămoşeze* pe margini. Biţi indistincţi, la întâmplare, se îmbrânceau reciproc. Apoi, lucru imposibil, nodul gordian al logicii începu să se descâlcească!

La început, crezu că întreaga masă se dezmembra din propria ei inerţie.

Apoi îşi schimbă părerea...

Minnie, mother-of-pearl[7]...

Din haos, simplitatea căpăta formă. Din urâţenie se năştea frumuseţea!

Era ca şi cum ar fi privit o soluţie precipitându-se într-un cristal fastuos, crescând. Minunat... da. *Prea* minunat.

Ceva sau cineva intervenea. Şi Saul îşi dădu repede seama de un alt lucru: că acest cine... sau ce-o fi fost... era în mod vădit cu mult mai inteligent decât el.

Ecuaţiile se separară ca despicate de către o nuclează A.R.N. Cioburile căzură, sub ochii lui holbaţi. Se aranjară în coloane, rând cu rând, stivuindu-se într-o luminoasă piramidă de logică. Iar în vârf...

Respiraţia lui Saul se acceleră, în timp ce privea formula culminantă. Îşi putea simţi pulsul bubuind.

„Scuză-mă că m-am amestecat fără să cer permisiunea, Saul! Dar tropăiai prin tot sistemul de date, când te-am observat. Mai devreme sau mai târziu, ai fi declanşat alarma.”

Saul îşi regăsi glasul.

-E-n regulă, Virginia. Îţi... îţi sunt recunoscător pentru sprijin.

Urmă o scurtă pauză. Apoi, un holo-display din stânga lui se aprinse, iar chipul Virginiei Herbert oscilă şi se defini, un duplicat în culori bogate care încă mai mirosea a brize sărate şi-a soare tropical. Părul lung şi negru i se revărsa peste umeri, uşor înfoiat, ca periat de numai câteva momente.

---

[7] *„mother-of-pearl”* = *(*text.*)* sidef; exclamaţie de uluire fără correspondent în limba română. (n.t.)

„Mă bucur că nu eşti supărat pe mine pentru că am intervenit.”

-Supărat?! râse Saul. L-ai *salvat* pe unul din noi, fie pe mine, fie maşina asta îndărătnică!

„Ei, e-o mângâiere să aflu că am făcut ce trebuia”, zâmbi Virginia. *„Să ştii că treaba la care te-ai înhămat e al naibii de complicată. Nu pot pretinde că înţeleg ceva din ea. Eu nu sunt decât un strălucit menestrel al numerelor...”*

-Mă opun! scutură Saul din cap. Eşti o artistă.

Pielea măslinie a Virginiei se inchise vizibil la culoare. „Mulţumesc-ul ei abia dacă se auzi. Îşi zâmbiră lung unul altuia. Apoi ochii Virginiei scânteiară.

„Ăăă, dacă vrei, poţi coborî aici, să-l punem pe JonVon la treabă cu problema ta. Ştii, e un procesor stohastic. Şi întâmplător cred că asta-l face mult mai aplicabil problemelor de genul celor cu care te ocupi tu decât maşinile alea vechi de precizie paralelă. Sunt sigură că-i putem smulge o simulare pe lângă care astea de-aici să arate ca un desen animat cu figurine decupate.”

Saul încuviinţă.

-Doar dacă mă laşi s-aduc o sticlă, Virginia. Presimt c-o s-avem nevoie.

„S-a făcut!” spuse ea încântată.

Totuşi, în timp ce Saul se ridica, o imagine prelungită a braţului Virginiei se întinse peste birou – ca un indian de cauciuc – pentru a ciocăni cu un deget în şirul luminos, pulsatil, de litere aurii din vârful înaltei piramide de date.

„Oricum, ce e asta, Saul? Ceva deosebit?”

-Mă rog... ridică el din umeri. Cred că se poate spune şi aşa. E simbolul chimic al unui lucru numit baza purinică. Una mai degrabă simplă, chiar, numită adenină.

Virginia îşi retrase mâna spectrală, simulată.

„Ei bine, sper că e important. Dar indiferent că este ori nu, pariez c-o s-o ducem mult mai departe. Ştii, am un simţ aparte pentru lucruri d*e-astea.”* Zâmbi radioasă. *„Te-aştept aici în câteva minute, Saul. V.K.H., afară.”* Dispăru.

Saul rămase o clipă nemişcat.

-Da, draga mea! se adresă într-un târziu prezenţei pe care părea s-o fi lăsat în urma ei. Şi eu cred c-o s-o ducem binişor mai departe.

VIRGINIA

LANŢURI MOLECULARE, CA NIŞTE SCĂRI MULTICOLORE… FULGER IZBUCNIND ÎN BEZNĂ…

La cea mai fină scară a simulării, molecula nu era decât puţin mai mult decât o scară stilizată asamblată din piese standard – arginţi crestaţi, sclipitori, de albastru, verde şi roşu - aminoacizi, fosfaţi şi zaharuri simple legate asemeni părţilor prost sortate ale unui puzzle complicat.

Lanţul părea să se răsucească şi să se zvârcolească, dându-se peste cap într-un curent clocotitor. Un arabesc de linii argintii împungea în afară scântei electrice, trosnind inegal prin fluidul sărat.

Radicali de aur lucitor plesneau în polimerul crescând. Cei mai mulţi ricoşau în străfulgerări bruşte de lumină. Din când în când, câte unul desprindea un fragment, micşorând molecula, lăsând-o cu un colţ atârnând, zdrenţuit. Cel mai adesea, bolidul găsea o nişă de formă potrivită şi se fixa acolo.

Pe măsură ce polimerul creştea, scara de proporţie se reducea, ca o imagine transfocată înapoi. Un nou şir i se alătură celui dintâi, apoi un altul, înmănunchindu-se într-o masă dezordonată. Snopul cădea spre un uriaş zid ocru ce domina partea de jos, o câmpie ruginie plină de găuri cu margini zimţate.

Buza uneia dintre deschizăturile negre prinse sculul molecular, al cărui capăt se potrivi în gaură. Mănunchiul se clătină câteva secunde, apoi căzu înăuntru.

„E un lut… ceva în genul montmorillonitei, cred. Oservă cum lunecă lanţul drept în reţeaua deschisă. Doar o mică parte din formele ce sunt sintetizate în curentul deschis vor fi în stare să intre astfel.

E un pas timpuriu în lungul proces al selecţiei. Unele teorii susţin că aşa s-a întâmplat pe Pământ, demult. În sfârşit, moleculele sunt protejate de ia-şi-dă-urile rostogolite ale curentului electrizat. Numai anumiţi

radicali pot ajunge acolo, înăuntru... iar forma cavităţii aliniază moleculele pur şi simplu. Construcţia – lentă şi haotică înainte – începe acum la modul serios.

Curios, totuşi, că e un lut. M-aş fi aşteptat să arate în genul oxidului de fier. Vezi însă cum peptidele par practic să catalizeze creşterea noilor straturi de lut? Uluitor! Uitasem de asta!"

Virginia îl lăsa pe Saul să îndruge vrute şi nevrute, împărtăşindu-i fascinaţia, dar era prea ocupată ca să-i replice altfel decât atunci când el îi adresa câte o întrebare directă. În chiar acel moment, simpla integrare a tuturor diverselor elemente în complicatul lui program reprezenta o adevărată provocare.

Era, oricum, obişnuită cu imaginile strălucitoare şi simulările vii. Nu, ceea ce o impresiona era *complexitatea* acestei lumi de molecule şi curenţi, de atomi în luptă şi echilibru melodic – un maelstrom de minuscule straturi şi respingeri calculate în spaţiul unei matrici cu unsprezece dimensiuni, şi totuşi diversitatea formelor o uluia.

Ecranul nu arăta decât partea cea mai superficială - exemplificarea medie a capacităţii corelatorului stohastic al lui JonVon.

Matematica, în adânc, era cea care o ţinea cu adevărat pe Virginia ocupată. Doar din când în când ridica privirea, să vadă cum se formau imaginile.

Pe moment, simularea urmărea moleculele în curs de dezvoltare, coborând în noua lor locuinţă. Se cuibăreau în crăpăturile complexului grătar de lut, lăsând o trecere centrală prin care intra material proaspăt de afară. Noi bucăţi se adăugau, iar cele vechi erau eliminate ca nişte drojdii, lăsate să plutească. Forma lanţului mereu crescând se schimba în permanenţă, ici ca o elice simplă, colo îndoindu-se înapoi în sine, comutându-se de pe stânga pe dreapta.

Saul comentă din nou:

„*Aici trişez un pic, de dragul vitezei. Am stabilit condiţii iniţiale şi lăsăm numere uriaşe de molecule simulate să* «*evolueze*»*, minunatei tale maşinării revenindu-i sarcina*

de a culege linia optimă din câteva miliarde... de-a o îndupleca pe cea mai promiţătoare să facă tot ce poate mai bun în condiţiile date.

Vom vedea dacă un mic ghiont ici şi colo poate lua acest lucru primitiv pentru a ne da..."

Virginia constată că rolul ei devenea mai uşor, acum că sistemul expert al lui JonVon deprindea regulile de bază ale jocului.

Sau poate pentru că Saul progresa, pe partea lui?

Stăteau întinşi unul lângă altul într-un hamac larg din laboratorul ei, conectaţi fiecare prin cablu la complexa unitate hardware/software. Pentru Virginia era o experienţă familiară să poarte o delicată derivaţie de inducţie şi să-şi joace degetele uşurel, ca o pianistă, pe tastele tiparelor. Saul, însă, era mai stângaci cu controalele. Masivului coif cortical pe care îl purta îi lipsea abilitatea compactă a legăturii ei special concepute.

Totuşi, îşi depăşea cu repeziciune neîndemânarea. Iar surescitarea lui era contagioasă. Gândurile subvocalizate soseau direct pe nervul acustic al Virginiei.

„E minunat, Virginia! Mult, mult peste un simplu program de simulare, construcţia asta a ta explorează posibilităţile!"

-Procesorul lui JonVon e bioorganic, Saul. *O* matrice de pseudoproteine într-o plasă de filamente. Acasă, au lăsat baltă metoda asta de ani de zile, având o rată de eroare destul de ridicată. De fapt, astăzi, ai fi tratat ca un soi de ţicnit dacă te-ai apuca să vorbeşti de-aşa ceva.

Spera să nu-i transpară în cuvinte nimic din amărăciune. *„Hmmm. Mai multe erori, sigur. Dar poţi îndesa atât de multe circuite într-un spaţiu restrâns încât nu contează, aşa-i*?" Virginia simţi un fior. *Înţelege*.

-Aşa e, Saul. Un procesor stohastic lucrează cu probabilităţi, nu cu răspunsuri da-sau-nu distincte.

„Seamănă cu felul în care Kunie descrie operaţiunile pre-conştientului uman! Ai citit ceva din opera lui Kunie?*"*

Virginia râse. În urechi se auzi un uşor chicotit. În capetele lor, sunet de clopote.

-Sigur că da! N-aş fi putut ajunge atât de departe fără ideile lui asupra procesului creator. Dar mă surprinde că tu ai auzit de el, Saul. Euristica de început nu se găseşte lângă biologia moleculară nicăieri în rafturile bibliotecilor.

Urmă o pauză, atenţia lui Saul fiind iarăşi atrasă de simulare, îmbrânci un nod molecular deosebit de mare din gura unuia dintre tunelurile argiloase, înainte de a înfunda fluxul de material proaspăt, intervenţie minoră de dragul acestei tentative timpurii.

„L-am cunoscut pe Kunie, Virginia. Familia lui mi-a oferit un acoperiş după Expulzare...”

„Pereţii” reţelei simulate pulsară uşor, iar Virginia se mişcă gingaş pentru a stabiliza structura în faţa altor interferenţe emoţionale de-ale lui Saul. Fără să se dea de gol, crea o alta cale de scurgere pentru sentimentele lui – departe de model, într-o mică anexă laterală unde puteau fi amortizate, studiate... atinse.

-Asta a fost pe când ai început să lucrezi cu Simon Percell? îl întrebă. Istoria nu fusese niciodată specialitatea ei. Iar Virginia ştia că fuseseră mai multe „expulzări” din ţara numită Israel.

„Dumnezeule mare, nu!” De astă dată, fu rândul lui Saul să râdă. În micul amortizor, sunetul semăna cu al unor corzi de violoncel.

„Pe vremea când lucram cu Simon la Birmingham, *leviţii erau încă o mică sectă evreiască fanatică de pe colinele Iudeei, iar prietenii lor Salawiţi nimic mai mult decât o hoardă de exilaţi sirieni înfierbântaţi.*”

În timp ce JonVon menţinea simularea în funcţiune, Virginia încerca să depisteze motivele suferinţei lui Saul, mai vie decât orice experienţă întâlnita vreodată într-o legătură om-la-om. Bărbatul însă schimbă din nou subiectul.

„Cu siguranţă că Simon şi cu mine am fi putut folosi asemenea instrumente, când lucram la problema separării gameţilor”, subvocaliză el. *„Tot ce-aveam atunci erau procesoare paralele kilobitice, memorii gigabitice şi secvenţializatori inferenţiali cărora le trebuia zile-ntregi să*

analizeze un singur **cromozom**.

Dar au fost vremuri bune.”

Virginia se simţi tulburată de intensitatea trăirii lui, chiar în timp ce se concentra asupră-i, mărind capacitatea canalului şi sensibilitatea legăturii. Saul era mai uşor de sondat decât orice subiect pe care-l mai avusese, excepţie făcând, poate, copiii cei mai mici.

Şi, dintr-un oarecare motiv, de astă dată era derutat dar nu dezagreabil. Dimpotrivă, era plăcut, chiar dacă puţin înfricoşător. Omul era... ei bine, era *puternic*.

-Continuă, Saul. Simularea decurge bine. Mi-ar place să mai aud despre zilele-acelea. Începuseşi să ne spui, lui Carl şi mie, despre începuturile muncii tale la tratamente pentru celula-seceră, sindromul Lesh-Nyhan, lupus...

Tratamente! râse Saul, iar violoncelelor li se alătură un amar cor de cimbale. *Mda, am făcut*. *Noroc că majoritatea eforturilor noastre ulterioare au dat rezultate mai bune*. *Unele din* «*succesele*» *de început au fost doar parţiale*.

Virginia ştia. Deja intrase în arhivele expediţiei şi ştersese orice urmă a propriei ei infirmităţi. Desigur, nu-i putea afecta în nici un fel îndatoririle – de fapt, probabil chiar ca autorităţile să fi fost *de acord cu* ea. Ştersese însă oricum datele. Pur şi simplu, nu era treaba nimănui altcuiva.

Îşi nivelă emoţiile şi se concentra asupra rezolvării acelui canal deschis în chip ciudat spre sentimentele superficiale ale lui Saul. *Învăţ azi mai multe decât într-un an întreg, acasă*, reflectă ea.

Simţi prezenţa centrală a lui JonVon acţionând alături, imitându-i acţiunile, învăţând prin „observaţie”' asupra felului cum manevra canalele şi potrivea rezonanţele. Lin, la comandă, înlocuitorul ei cibernetic se strecură să-i ia locul. Nu peste mult, se putu retrage timp de un minut pentru a controla simularea biologică, motivul oficial pentru care, se aflau acolo.

Acum scala transfocase din nou înapoi pentru a cuprinde un întreg câmp de deschizături-zăbrele, fiecare cu propria sa franjă de uriaşe molecule alb-albăstrii

legănându-se în fluxul electric, precum cilii în jurul unei guri căscate.

Virginia încercă să susţină mai departe conversaţia.

-Dar nu erai cu Percell când...

Când a făcut eroarea fatală? *Acele biete monstruozităţi*? *Nu*. *Poate-ar fi trebuit să fiu*. *Aş fi putut realiza mai mult bine decât am făcut întorcându-mă la Haifa ca să intru şi eu în luptă*. *De-acuma era, fireşte, prea târziu*. *Bătrânele Sabra-uri şi chibuţuri se răsculaseră şi fuseseră zdrobite de către leviţi şi mercenarii lor*, «*apărători-ai păcii*». *Miriam şi cei mici*...

Neaşteptatul şuvoi de simţăminte fu copleşitor şi direct. Ochii Virginiei tremurară şi se umplură de lacrimi în timp ce-şi *amintea* scene de oribilă groază... aproape i se părea că *vede* aşezări arzând, păduri în flăcări... *simţea* erupţia thalamică de chin şi vinovăţie.

Furioasă, îi ordonă lui JonVon să nu mai creeze acele imagini. Maşina n-avea nici un drept să se amestece astfel!

Nu fac decât să amplific, Virginia, anunţă rece JonVon prin canalul lor privat, livrându-i sec ştiri care o năuceau chiar mai mult decât scena scânteietoare a unui templu înălţându-se pe o veche colină. Virginia îşi simţi pe neaşteptate gura uscată. *Dar*...

Nu interpretez sau simulez nimic din astea. Amplificate, sunt imagini directe de la subiect.

Mâinile i se încleştau şi se descleştau spasmodic, forţând maşina să-i decupleze automat comenzile papilare. Răsuflarea îi năvălea în gâfâieli sonore, sub impactul dur al adevărului.

He nalulu ehaeha!

De undeva, departe, simţi că mănuşile waldo îi sunt trase de pe mâini, iar umerii ridicaţi de braţe puternice.

-Ţi-e bine, Virginia? întrebă cu voce tare Saul. N-am vrut să mă dezlănţui atât de tare. Credeam că ai făcut tot timpul lucruri de genul ăsta.

Virginia clipi din ochi, privindu-i chipul îngrijorat.

-Ş-ştiai ce încerc să fac?

-Cine n-ar fi ştiut, râse el, cu tine şi ruda ta cibernetică

furişându-vă pe la colţurile minţii mele, împungând şi sondând?

Clătină din cap,

-Cinstit, Virginia, ce-ai făcut tu aici e uimitor. Se simţea... direct! Contact gând-la-gând. A apărut în atâtea scrieri şi filme, chiar şi după ce Margan i-a dovedit, chipurile, imposibilitatea, acum câţiva ani, dar...

Virginia era încă amorţită.

-Este. Este *presupus* ca fiind... imposibil, vreau să spun. Îl folosesc pe JonVon să medieze, să deducă şi să modeleze, să simuleze. Dar nu m-am aşteptat nici o clipă...

Acum, expresia lui Saul devenise serioasă.

-Adică, azi ţi s-a întâmplat pentru prima oară? Virginia trebui să surâdă:

-Da, prima oară. Dar nu te nelinişti, Saul. Ai fost un gentleman perfect.

Saul îşi dădu capul pe spate şi mugi, iar ea i se alătură. Râseră împreună, tensiunea păru că se evaporă, şi timp îndelungat nici unul nu păru să observe că Saul încă o mai ţinea în braţe.

Mă simt atât de bine, îşi spuse ea într-un târziu.

-Hmmm? făcu el, bătându-se pe cască. N-am recepţionat decât puţin, dar sunt destul de sigur că am aceeaşi părere, indiferent ce era.

Virginia îşi ridică ochii spre el.

-Oh, Saul, ştiam că ai avut o viaţă tristă. Dar altceva e s-o simt, aproape să mi-o *amintesc eu* însămi.

Totuşi, o altă imagine pâlpâia la hotarul văzului, o femeie. Nu era o mare frumuseţe, cu siguranţă – păr brunet încăruntit încadrând o faţă obişnuită – dar avea un surâs cald, şi era înconjurată de o *aură.* Înapoia ei erau două chipuri mai mici, un băiat şi o fată.

Miriam? *Copiii tăi*?

Da. O durere atenuată de vreme. Iubire nediminuată.

Şi, în propria ei inimă, o altă suferinţă, atroce încă. Dragoste fără de răspuns.

-Nu mă urăşti... pentru tratamentele genetice pe care ţi le-am aplicat? întrebă Saul.

Virginia ridică privirea şi-i întîlni ochii. Scutură din cap.

-Asta a fost cândva, foarte demult. Pe tine şi pe Simon Percell. Apoi am întâlnit alţi câţiva Percell-i... cei asupra cărora tratamentul tău contra lupus-ului a acţionat complet. Am studiat. Am aflat că fără tratamente m-aş fi născut moartă sau cu infirmităţi groaznice – nu doar... cu lipsuri. N-a fost decât un noroc orb faptul că eu...

-E-n regulă! o linişti Saul, trăgând-o mai aproape. Virginia închise ochii. Acum amândoi avem munca noastră. Muncă frumoasă. Şi asta ne aduce şi o bucăţică de viitor, Virginia.

Da, munca noastră... şi poate şi puţin pe deasupra.

Îi era cald. Ridică faţa spre el. Saul trebui să împingă la o parte firele căştii ca s-o poată săruta.

N-am mai făcut niciodată aşa ceva fiind conectată. Gândurile i se iveau în mijlocul mareei de sentimente. *Mă-ntreb ce-o să-nţeleagă JonVon din asta*.

Deasupra lor, neglijată, simularea panoramase iarăşi înapoi, cuprinzând un perete de lut şi un curent sărat, strălucind de electricitate.

Forme luminoase începuseră să iasă din crevasele ruginii. Erau prinse de curentul fierbinte – acum îmbrăcate şi blindate împotriva atacului moleculelor – şi se lansau într-o lume multicoloră, consumându-se una pe alta, crescând şi nereproducându-se decât foarte puţin.

CARL

Mai întâi, crezu că nu era nimic important.

Carl şterse depunerile verzi şi brune de pe ţevile de distilare şi îşi continuă drumul. Zona de acumulare a gazului, în Puţul 3, era un tunel lung şi întunecos, cu zugrăvelile fosforescente scăldând totul într-o paloare verde-gălbuie.

Instalaţiile păreau în regulă – motoare magnetice duduind, conducte gâlgâind, miros de ouă stricate degajat de compuşii sulfhidrici. Vaporii în exces se condensau aici, din milele de tuneluri ce străbăteau acum Miezul Halley. Bioinventarul indica un surplus de fluide folositoare şi le sugera depozitarea. Produşii de fierbere aveau să se împuţineze odată cu utilizarea gheţurilor mai volatile, şi totodată urma să existe mai putină activitate generatoare de căldură în timpul lungii călătorii exterioare. Totul arăta al naibii de bine.

În filtre, însă, exista materie cafenie cleioasă. *Rahat! E peste tot.* Carl le curăţi atent cu un jet de apă şi-şi vărsă găleata în tubul de ieşire – vaporizare instantanee ireversibilă ce elimina gunoiul direct în spaţiul liber.

Această mizerie, ciudată la înfăţişare, n-ar fi trebuit să se afle acolo. Prefiltrele aveau menirea să reţină particulele mari şi să le cearnă, iar apoi să le cristalizeze.

Poate că era ceva special cu materia asta lipicioasă. Umplu o sticlă pentru mostre – tipii de la bio îl tot băteau la cap să le aducă diverse ciudăţenii – şi-şi făcu vânt spre dormitorul 1. *Malenkov ar trebui să arunce o privire peste chestia asta*.

Trecând prin ecluza mare spre Complexul Central, îşi dădu seama că resimţea lipsa lui Jeffers. Echipajul iniţial dormea acum în siguranţă, făcându-i pe cei din Schimbul întâi să se simtă cam însinguraţi. Căpitanul Cruz îl promovase subofiţer senior, ceea ce nu însemna decât că bătea drumurile mai mult decât ceilalţi, cu sarcina de a

controla. Totuşi, minora distincţie îi făcea plăcere.

Oricum, prefera să lucreze singur – să lunece lin prin ecluze şi puţuri, cu Bach sau Mozart răsunându-i în urechi. *Poate că am o fire de pustnic*, îşi spunea. *Mă întreb dacă cei de la selecţia echipajului ar putea constata asta pe baza testelor de psihoinventariere.* În ultimele zile, aproape că nu mai văzuse un chip omenesc.

Când pătrunse în secţia de Ştiinţe ale Vieţii, primul lucru pe care-l auzi fu o convorbire destul de animată.

-Intră *acuma*! Nu fac compromisuri! urlă vocea scrâşnită a lui Nicholas Malenkov.

Carl dădu colţul şi-l descoperi pe uriaşul medic rus certându-se pe coridor cu Saul Lintz. Virginia Herbert îi asculta cu braţele încrucişate. Îi aruncă lui Carl o privire, părând însă tristă şi consternată.

-Vreau o mostră pentru studiu! insistă Saul.

-Am ridicat eu mostre! îşi propti Malenkov mâinile în şolduri, aplecându-se înainte ameninţător. Numai epidermă şi fluide.

-Îmi trebuie mai mult de-atât ca să aflu ce...

-Nu! Mai târziu, poate, o să-l reînviem... Când vom şti ce anume l-a ucis. Dacă iei mostre din organele interne, o să ne fie mai greu să-l aducem înapoi.

Carl se încruntă.

-Hei, ce se...

Saul îşi şterse nasul cu batista, ignorându-l pe Carl, şi vocifera:

-Nu-l poţi trata dacă nu *ştii ce* anume l-a omorât!

- Ai recoltări de spută, urină, sânge...

-S-ar putea să nu fie de-ajuns. Eu...

-*Hei*! Îi întrerupse din nou Carl. Are de gând cineva să-mi spună ce se-ntâmplă?

Abia acum Malenkov îl observă. Expresia i se schimbă brusc, din mânioasă în tristă şi descurajată.

-Căpitanul Cruz...

Carl se simţi deodată propulsat într-o lume absurdă.

-Cum? Asta-i... Dar l-am văzut acum două zile!

-Ieri a făcut febră şi s-a culcat! începu să-l lămurească

Virginia. Când Vidor s-a dus să-l ia azi-dimineaţă... nu l-a putut trezi. A murit într-o oră. Se pare că n-au existat şi alte simptome.

-*Febră*? Doar atât?

-Nu pare să se mai fi trezit vreun moment.

Efectul şocului se făcu simţit abia acum, invadându-l pe Carl cu fiorii unei groaznice prăbuşiri. Comandantul Cruz fusese inima şi creierul întregii expediţii. Fără el...

-Ce... ce-o să facem? Malenkov înţelese greşit întrebarea.

-Îl punem în stare de somn. N-a existat decât puţină deteriorare neurală, sau chiar deloc.

-Păi... sigur... spuse Carl, buimăcit. Dar voiam să zic...

- Continui să cred că ne trebuie mai multe date pentru a studia aceste cazuri..., interveni Saul.

-Nu suntem siguri cât timp a avut temperatură mare. Orice întârziere aduce cu sine riscul de vătămare a creierului.

Malenkov îşi agită brusc mâna în faţa lui Saul, curmându-i orice obiecţii:

-Haide!

Se îndreptară cu toţii spre butucul complexului-dormitor. Carl era năucit. Încerca să gândească, mestecându-şi buza. Sociologii scriseseră pe larg despre faptul că toate acţiunile ce implicau un grad ridicat de risc aveau nevoie de un lider olimpian, în mod vădit superior, pentru a evita dizidenţa şi furtunile. Un Drake, un Washington. Fără acest conducător...

În camera etanşă de pregătire, Samuelson şi Peltier făceau verificări şi plantau diagnostice în jurul unui trup învelit deja în cenuşia pânză de păianjen a circuitelor. Chipul lui Miguel Cruz-Mendoza era calm, şi încă mai reflecta un puternic sentiment de hotărâre.

Fuioare de ceaţă dantelau aerul, în timp ce în atelier scădea temperatura. Malenkov le vorbi celor doi tehnicieni printr-un microfon, şi grupul privi ultimele proceduri de „înmormântare”.

-Deci autorizaseşi congelarea încă înainte de a fi

discutat cu mine, constată calm Saul.

-Aş vrea să-mi poţi înţelege logica. Cât timp Matsudo e în sarcofag, eu răspund de sănătatea întregului echipaj, spuse Malenkov, pe un ton înţepat.

-Chiar că răspunzi.

Vocea lui Saul nu conţinea decât o vagă undă de ironie.

-Sper să-l putem aduce înapoi curând – foarte curând, spuse Malenkov. Blestem! Chiar de la-nceput!

-Ne vom strădui cu toţii, interveni cu bărbăţie Virginia. Desigur, va trebui să...

- Alegem un nou comandant, încheie fraza Saul în locul ei. Cine... ah, da, evident, Bethany Oakes... E prima la rând.

Carl încuviinţă fără tragere de inimă. Altă Ortho. Toţi membrii superiori ai echipajului erau Ortho-şi. Iar Oakes nici măcar nu era spacer.

Priviră tăcuţi cum Peltier şi Samuelson împingeau trupul comandantului intr-un sarcofag şi deschideau valvele pentru a-l alimenta cu fluide. Tubul se potrivi perfect într-un perete lat plin de duze similare. Totul semăna atât de mult cu moartea, şi totuşi nu era decât unica speranţă a vieţii viitoare... Dacă şi-ar fi putut imagina ce anume-l ucisese. *Dacă*.

Malenkov oftă.

-Ar fi trebuit să organizăm vreo ceremonie. Dar n-a fost timp.

-Şi poate nici nu-i o idee atât de bună să adunăm pe toată lumea la un loc, adăugă Saul.

Încă amorţit, Carl îşi spuse: *Miguel Cruz n-ar vrea un ritual bicisnic şi convenţional. Unii dintre noi o să ne întrunim să bem un pahar pentru el, mai târziu. Căpitanul ar înţelege asta*.

-Dispersare, da!

Malenkov înclină din cap, încruntat. Carl îşi dădu seama că încă mai vorbeau despre ceea ce-l ucisese pe Cruz şi dacă o fi sau nu contagios.

-Osborn poate potrivi programele de lucru până o dezgheţăm pe Oakes.

-Mă duc înapoi în laborator, spuse Saul. Trebuie să mai revăd rezultatele.

-Nu cred, spuse arţăgos Malenkov.

Carl văzu că Saul era deja pe jumătate pierdut în gânduri despre căile de anchetă pe care le avea de urmat, verificări ce trebuiau făcute, rămânând cu privirea în gol, ca şi cum ar fi admirat capacul ce se închisese peste Cruz. Apoi se întoarse încet către Malenkov:

-Mmmm? Ce-ai spus?

-E rândul tău, Saul.

-*Ce*?

-Acest deces mi-a întărit şi mai mult hotărârea! mârâi Malenkov printre buzele strânse. Riscăm să ne contaminezi chiar prin conversaţia asta! În sarcofag!

-E ridicol. (Saul adoptă o mutră sastisită, de parcă Malenkov ar fi emis o glumă proastă.) Pot fi de ajutor. La dracu', dacă unele din bănuielile mele se adeveresc...

-Nu eşti o persoană atât de importantă! replică Malenkov băţos. Peltier cunoaşte şi ea bine imunologia...

- Insist...

-N-are sens să riscăm să mori şi tu, prietene!

-Nicholas, eu *nu am* ceea ce l-a omorât pe Miguel Cruz!

-Uită-te la tine – ochii ţi-s roşii, nasul îţi curge..., gesticulă Malenkov. Ai *ceva*. Un microb luat din laboratorul tău, poate...

Virginia se apropie de Saul şi-şi puse o palmă pe fruntea lui.

-Eşti fierbinte, spuse ea. Carl privi amărât cum tânăra atingea faţa lui Saul cu o inconştientă intimitate. *Mie mi se pare că arată al naibii de bolnav. S-ar putea ca Malenkov să aibă dreptate*. Virginia întrebă calmă:

-De când eşti aşa?

-De mai multe zile, răspunse cu nepăsare Saul. O răceală, asta-i tot, crede-mă! Puţină febră...

-Nu putem fi siguri, spuse Malenkov.

-Cruz n-a murit din cauza unei boli luate din laboratorul *meu*. Nici măcar nu mi-a călcat pragul.

-Putea s-o ia direct de la tine.

-Exact! Atunci eu de ce sunt încă viu? Foloseşte-ţi capul, Nicholas. Ai nevoie de ajutorul meu ca să dai de urma ucigaşului lui!

-Vreau doar să-ţi salvez tâmpita de viaţă! îşi scutură Malenkov pumnul în direcţia lui Saul.

-Saul, trebuie! insistă Virginia, cu un glas tremurător. Nu te putem lăsa să rişti...

-Ajunge! strigă Malenkov. Încăperea, din plastaform întărit, captă sunetul, transformându-l într-un bubuit reverberat, rostogolit. Ajunge!

Ştiam c-o să-nceapă să tune şi să fulgere dacă se iveşte ocazia, *îşi spuse Carl*. *Să ne lăsăm numai în seama lui, şi-o să ne dea ordine pe veci*. *Am mai văzut tipi d-ăştia*.

Totuşi, în parte, nu era decât simplul resentiment faţă de oricine dădea ordine, câtă vreme căpitanul său abia se răcise.

-Nu eşti comandant! spuse moale Carl, stăpânindu-şi tentaţia de-a ridica tonul. Susţinerea Vieţii urmează la rând, în carta echipajului, şi asta cade sub incidenţa urgenţei spaţiale. Sunt ofiţer activ.

Toţi trei îl fixară surprinşi. *Oameni de ştiinţă – niciodată nu privesc mai departe de feuda lor*.

Malenkov ezită, trase cu coada ochiului spre ceilalţi, apoi dădu din cap.

-Adevărat... pentru moment. Oricum, pe Bethany Oakes o s-o dezgheţăm în curând.

-Dă-i drumul! ridică din umeri Carl. *Pe urmă*, *o să joace ea cu tine meciurile astea pentru putere*, *iar eu am să-mi văd de treabă*.

-Pare rezonabil, spuse prudent Saul.

Carl nu-şi putu reţine un zâmbet sardonic. *Cred şi eu*. *Tocmai ţi-am salvat fundul de la îngheţ*.

-Eu, sunt de acord, adăugă Virginia, dar Carl îi văzu chipul transfigurat de emoţii contradictorii. Erau atât de evidente! Dacă Saul era adormit cu de-a sila, îl pierdea pentru un an sau doi. Dar dacă *murea*...

Virginia şi Saul Lintz? Carl era stupefiat. Pe moment, nici măcar nu se putea gândi la aşa ceva...

-Avem alte probleme, se mulţumi el să bâiguie scurt, grăbindu-se s-o ia din loc. Am venit să raportez că nişte mizerii înfundă filtrele în Puţul Trei. Mai bine să ne ocupăm de *asta*, şi repede!

-Eu tot nu-nţeleg de ce Saul..., reîncepu Malenkov.

-Pentru că ai nevoie de fiecare mână, de-asta! izbucni Lintz.

Chipul lui Malenkov se schimonosi, cu obrajii umflându-i-se şi falca strânsă a îndârjire:

-Nu sunt de acord!

-N-ai decât să i te plângi lui Oakes, spuse implacabil Carl. Malenkov deschise smucit valva.

-Un lucru *am* autoritatea să-l fac! Saul trebuie să se ţină departe de noi toţi. *Eu* n-am să mai stau în aceeaşi camera cu el!

-Haide, Nick, eşti..., începu Saul.

-Încă mai sunt şef cu medicina! i-o reteză furios Malenkov. Te consemnez în carantină!

-Asta-i...

-Nici un contact! Lucrezi la tine-n laborator, singur. Aplică asta, Carl Osborn, sau am să vorbesc cu Pământul!

Malenkov ieşi repede şi trânti uşa după el. Ceilalţi se uitară unul la altul.

-*Ştii* că are dreptate, spuse furioasă Virginia.

-Ştiu pe dracu'! Mulţumesc c-ai intervenit, se întoarse Saul spre Carl. Uitasem care e ordinea de succesiune. Cartele organizatorice nu sunt specialitatea mea.

Carl ridică din umeri:

-Pur şi simplu ştiam al naibii de bine că nimeni n-o stabilise, aşa că Malenkov venea la rând.

Saul chicoti, iar Carl zâmbi din vârful buzelor, deşi pe dinăuntru fierbea. Se întreba dacă de fapt făcuse lucrul cel mai indicat. Nu ştia destulă medicină, desigur. Pur şi simplu îşi urmase instinctele. Anii petrecuţi în spaţiu îl învăţaseră că, de obicei, asta nu era o idee bună.

Ce părere ar avea comandantul? Încă nu se obişnuise cu ideea. *N-am vrut niciodată să preiau conducerea*.

Virginia îl luă pe Saul de braţ, dojenindu-l că-i în

picioare şi se plimbă când ar fi trebuit să se afle în pat. Carl simţi un neaşteptat junghi de gelozie.

-Hei, e-n carantină acum, n-ai auzit? Virginia se uită urât la el, dar Saul încuviinţă.

-Carl are dreptate. O să mă târăsc de unul singur până acasă.

Dacă nu deschideam gura, îşi spuse Carl, *Saul ar fi fost chiar acum pe drumul de ieşire din vieţile noastre*.

Poate că, la urma urmei, nu fusese o idee chiar atât de strălucită să vorbească...

Pe de altă parte, Saul nu părea să mai reziste mult. Şi dacă, odată ajuns aproape de moarte, îl adormeai, amicul nici n-avea să-şi mai revină prea curând.

Se încruntă, în timp ce gândul îşi croia drum spre suprafaţă. *Care sunt adevăratele motive pentru care mă aflu aici*?

Îl durea până şi când îşi mişca ochii...

Migrene pulsânde, o opacitate înăbuşită ce-i umplea ţeasta, raşpel uscat în gâtlej. *Nu m-a mai pocnit aşa ceva de când aveam douăzeci de ani. Degustarea aia de vinuri, bezmetică, în L.A*[8]...

Şedea în capul oaselor, într-un întuneric-total, simţind foşnetul cearşafurilor apretate, şi totul îi revenea în minte.

Femeia hawaiiană, Kewani Langsthan, venise cu o sticlă mare de brandy de cocos, pentru a-i ajuta pe Carl, Jim Vidor şi Ustinov să violeze regula lui Malenkov împotriva întrunirilor şi să bea în memoria Căpitanului Cruz. *Cine-a mai auzit de hawaiieni care să ţină un priveghi irlandez*?

Realiză vag faptul că-şi impusese cu deliberare şi încăpăţânare să se îmbete. Şi chiar în timp ce-o făcea, ştia că asta nu-i poate şterge cumplita disperare.

Uneori, singura cale de a aduce obol morţilor era printr-o ceremonie aţâţătoare, întorcându-ţi maţele prin excese demente. Cam jumătate din echipaj ajunsese la aceeaşi concluzie.

Se întâmplase însă altceva... încerca să-şi amintească,

---

[8] L.A. = Los Angeles (n.t.)

dar nu reuşi.

Okay, bine. Era timpul meu liber şi l-am folosit cum am socotit de cuviinţă, conform regulamentelor. Pur şi simplu, nu prea am talent la chiolhanurile în stil mare. Acum plătesc poliţa.

Ca un răspuns, o durere sfâşietoare îi fulgeră capul. Întinse mâna să aprindă lumina şi, în loc de comutator, atinse ceva moale.

A, da. Deodată începuse să-mi pară înnebunitor de atractivă, spirituală, simpatică...

-Mmm? murmură Lani. Carl?

Încercând să vorbească, se văzu nevoit să-şi dreagă glasul, înghiţi dureros şi croncăni:

-A, mda. 'Neaţa.

Lani aprinse o veioză cu lumina difuză, ce le proiecta umbrele pe pereţii camerei ei mici şi comode.

-Arăţi... groaznic.

Carl schiţă un rânjet. Se simţea de parcă o crăpătură i-ar fi despicat faţa.

-Asta n-ar fi nimic, comparativ cu ceea ce simt.

Faţa lată, încruntată, a Lani-ei părea cea mai proastă pe care şi-ar fi putut-o pune.

-Pot să-ţi aduc ceva?

-Nu, o las să treacă de la sine.

-Am nişte B-complex şi Soberall[9]. Pot ameliora efectele.

-Ei... bine, hai să vedem de ce e în stare ştiinţa.

Ştia că replica suna găunoasă, dar instinctiv simţea că nu trebuie să ia lucrurile în tragic. Nu-şi putea aminti decât foarte vag cum ajunsese acolo, ce-şi spuseseră. *Iar m-a băgat subconştientul în belea*, cugetă el, amărât.

Lani împinse la o parte cuvertura şi pluti goală prin încăpere, mlădioasă şi dezinvoltă. Pescui într-un compartiment medical şi reveni cu cinci pilule şi o pungă cu apă. Carl înghiţi fără grabă încercând să-şi imagineze o cale de-a face faţă situaţiei.

Îşi aduse aminte că se supărase brusc pe Virginia – cu

---

[9] *Soberall =* termen derivat din *sober – treaz* (în antonimie cu *drunk* – beat) (n.t.)

asta începuse totul. Luase câteva dintre ucigătoarele mai-tai-uri pe care le fiersese Langsthan, după care Saul Lintz apăruse pe un ecran din preajmă, stabilind contactul, ca să vadă ce se întâmpla. *Mda, asta trebuie să fi fost. Până atunci îmi păstrasem firea, dar bursucul ăla bătrân s-a uitat spre cer şi ne-a aruncat privirea aia a lui indulgentă, şi mi-am ieşit din minţi. Pe el, pe Virginia*...

-Ţi-e mai bine? întrebă liniştită Lani.

-Cât de cât...

Se trânti înapoi pe cearşafuri, vag conştient că era gol. Lani plutea în aer deasupra patului, adunată în poziţie lotus, coborând încet.

-Ar trebui să mai dormi.

-Ăă, eu... Cât e ceasul?

Femeia zâmbi discret, parcă ghicindu-i intenţia.

-Aproape zece.

-Oh. Intru curând de gardă.

-Mai întâi trebuie să te-ntorci printre cei vii.

-O să-mi... fie bine.

De fapt, se simţea chiar mai rău. Nu era în stare să gândească clar. În viaţa lui nu mai fusese în situaţia de-a nu putea şti dacă făcuseră sau nu dragoste. *Al dracului de improbabil. Niciodată n-am fost prea grozav cu un burduf întreg în mine*.

-Eşti nedumerit, spuse Lani, cu un surâs subţire jucându-i pe buze.

-A... da... (Era întotdeauna cu o mutare înaintea lui.)

-Hai să zicem că motivele au fost pure.

-Hm?

-Am stat mult de vorbă şi ai spus că vrei să-mi vezi catacomba.

-Să-ţi văd...

Lani se destinse şi bătu într-o placă de comandă aflată pe tăblia patului. Camera prinse imediat viaţă în jurul lor.

-Au!

-O, iartă-mă! Am să reduc lumina.

Era caverna de cristal. Se înapoiase acolo, fotografiase cu grijă numeroasele unghiuri, capturase miriadul de

faţete. Sclipirea se refracta şi lucea pretutindeni. În chip miraculos, reuşise să adune imagini fără nici o reflexie a ei sau a echipamentului. Era mai frumos decât în realitate. Apoi îşi aranjase camera astfel ca mobila şi instalaţiile să ocupe zone întunecate ale cavernei, sporind efectul.

-E grozav. Toţi ceilalţi folosesc scene pământene. Lani ridică din umeri.

-Pot să iau oricând chestiile alea turistice gen *National Geographic*.

Cu toată buimăceala lui, era impresionat. Îşi reaminti treptat conversaţia – cât de inteligentă, de caldă, de bogată în idei îi păruse. Niciodată, până atunci, nu observase asta, nu-i dăduse nicicând vreo şansă, cu adevărat...

-Aşa că am venit s-o văd...

Lani încuviinţă, cu sprâncenele arcuite a amuzament.

-Şi ai leşinat.

-Oh!

-M-am gândit că ar fi posibil să nu-ţi convină ca oamenii să te vadă târât prin tuneluri, spre cuşeta ta, în stare de inconştienţă...

-Cred că nu.

Fata clipi, îşi muşcă buza, apoi rosti cu băgare de seamă:

-Mi-a... plăcut felul cum am vorbit aseară, Carl. N-am avut niciodată ocazia să ne spunem prea multe unul altuia. Din primele săptămâni...

-Mda, mormăi el stingherit. Am fost ocupaţi.

-Ştiu că n-ai să renunţi imediat la Virginia, spuse Lani cu fermitate.

-Să renunţ? Nici măcar n-a fost ceva între noi...

-Să renunti la speranţă, atunci.

-Just, confirmă Carl amar.

-Nu contează cât va dura.

O privi pe Lani ca şi cum atunci ar fi văzut-o pentru prima oară. Era altfel decât crezuse. Poate... *Dar Virginia*...

-Nu-i nici o grabă! spuse ea, părând că-i citeşte cu exactitate gândurile. *Pesemne că toate emoţiile mi-s scrise*

pe faţă, realiză el stânjenit.

– Poate... Poate că ai dreptate. Sunt atât de-ngrozitor de încurcat.

Lani se aplecă înainte şi-l sărută gingaş pe buze.

-Să nu fii. Fă-ţi numai treaba şi lasă mărunţişurile, cum ar fi iubirea, sau viaţa, pe mai târziu.

Fu nevoit sa zâmbească.

-Faci ca totul să-mi fie mult mai uşor decât merit.

-Asta şi vreau.

-Eu...

Fata îi puse un deget pe buze.

-Şşt. Nu trebuie să fii manierat. Nu cu o mahmureală ca a ta...

Carl făcu un duş. Lani îşi instalase propriul ei echipament, aranjând o proiecţie a cavernei de cristal chiar şi în cabină – şi se îmbrăcă. Se sărutară la despărţire şi, înainte de-a fi conştientizat pe deplin conversaţia, Carl se pomeni avântându-se spre camera de lucru.

Lucra deja, când euforia i se risipi şi simţi din nou apăsarea bruscă a deprimării. Încă de când părăsiseră Pământul, muncise cu hotărâre devotată, fără să pună întrebări. Acum însă nu-şi putea abate gândul de la scopuri mai importante, probleme pe care le putea vedea ivindu-se în zilele viitoare. Nu exista nimeni în care să mai aibă încredere că se va îngriji de ele.

Simţi căscându-se înlăuntrul lui un hău, ca un presentiment.

Căpitanul Cruz s-a prăpădit. Pur şi simplu, nu mi se pare cu putinţă. Ce Dumnezeu'-gheţii o să facem?

SAUL

N-ar fi trebuit să fie posibil.

Saul se holba la pata verde cu maron din platoul patru. Nu-i trebuia un regim de laborator ca să ştie că se uita la ceva ce, pur şi simplu, nu avea cum să existe.

Aşezat într-o relaxată poziţie ghemuită, de G-redusă, Tehnicianul Spaţial Jim Vidor aruncă o privire peste umărul lui Saul. Strict vorbind, n-ar fi fost cazul ca omul să se afle acolo. Masca sterilă ce-i acoperea gura şi nasul era birul plătit carantinei oficiale.

Saul luă din sterilizator o batistă nouă şi se şterse la nas. După două zile, ce dovediseră că trupul lui nu se grăbea să dea în primire de pe urma acestei *afurisite de* răceli, ordinul de izolare pierduse din fermitatea iniţială. Oricum, pentru spacer-i, boala era o ameninţare abstractă. Mult mai reale erau greutăţile pe care le creea pasta adunată pretutindeni, ameninţând aparatura ce-i ţinea pe toţi în viaţă.

Cu toate acestea, Saul îi făcu semn lui Vidor să se dea înapoi – din acelaşi motiv pentru care o ţinea la distanţă şi pe Virginia, în pofida stăruinţelor ei încăpăţânate.

Poate că, la urma urmei, Nick Malenkov avea dreptate. Orice se putea întâmpla, odată ce Halley era în stare să producă chestii de genul celei aflate pe platoul din faţa lui.

-Porcăria creştea în deumidificatorul principal, mai sus de locul unde Puţul Unu intersectează nivelul A. I-am arătat-o doctorului Malenkov când am coborât înapoi în Complex, dar e ocupat zi şi noapte, acum, că Peltier a căzut. Spunea că dumneata eşti marele colecţionar de animale născute pe aisbergul ăsta, aşa că ţi-am adus-o.

Fără-ndoială, Nick a presupus că vei folosi un mecanic-mesager, îşi spuse Saul. O dată la câteva ore, un robot îi ciocănea la uşă, aducând un termos cu supă şi un mic răvaş de la Virginia. Poate că aceste pacheţele reprezentau realul motiv pentru care afurisita lui de fixaţie nu se

înrăutăţise.

Lucrând cu mâinile înmănuşate, într-o boxă de izolare, se folosea de un forceps sterilizat pentru a răsfira un mănunchi de fibre roşii şi verzi, ridicând câteva pe o lamelă de microscop. Instalaţia bâzâi în timp ce probele erau poziţionate. Lucrul acela, care nu putea exista, era evident că *există* şi, ca atare, trebuia să fie examinat.

Firesc, Malenkov n-avea nici un interes să se uite la ceva atât de *macroscopic*. Ca medic al Puţului 1, principala lui grijă era ciudata şi înspăimântătoarea boală care apăruse de niciunde, le omorâse conducătorul, iar acum mai făcuse o victimă.

„Dezgheţarea” Bethany-ei Oakes şi a încă o jumătate de duzină de suplinitori fusese amânată în urma descoperirii unei clise maronii în buncărele de încălzire, care trebuiau să fie curăţite cu mare atenţie. Reluarea decongelării îl ţinea acum pe medicul rus prea ocupat, aşa că n-avea sens să se deranjeze cu ceva atât de mare – şi, deci, „inofensiv” – cum erau fibrele crescute într-un tunel îndepărtat.

Exilat în propriul său laborator, Saul avea puţine lucruri de făcut, în afara analizării mostrelor de ţesuturi recoltate de la sărmanul Miguel Cruz şi de la noul pacient... şi a interogatoriilor unui îngrijorat Control Terestru. Mai mult se ocupa de programul de incubare pe spectru larg aflat în curs, de la care nu putea aştepta rezultate încă treizeci şi şase de ore, cel puţin.

-Testele ti-au spus ceva în privinţa morţii căpitanului, Doc? Saul ridică din umeri.

-Am găsit semne de infecţie, desigur, şi factori proteinici străini, dar astea constituie prea puţine elemente esenţiale...

Ajunsese să realizeze, în sfârşit, că probabil nu va depista niciodată agentul sau agenţii patogeni, dacă nu dispunea de mai multe date. Avea nevoie să ştie mai mult în sens *fundamental*, despre formele de viaţă de pe Halley.

Dacă Nick nu voia să-l lase în preajma pacienţilor, atunci trebuia să caute în altă parte. Ceea ce-şi dorea Saul

era să iasă în săli şi să vadă cu ochii lui... să culeagă probe, să alcătuiască o bază de date şi să descopere ce anume îi ucisese prietenul. Dar blestemata asta de carantină...

Întoarse capul şi ridică o ţesătură înainte de-a strănuta. Urechile îi pocniră şi vederea i se tulbură un moment.

Ei, cel puţin Jim Vidor nu părea să se simtă în prea mare pericol. Se retrăsese, la neaşteptata erupţie dar, deîndată ce ţinuta lui Saul se restabili, spacer-ul păşi din nou să i se uite peste umăr.

-Ai vreo idee ce este, dr. Lintz? Materia asta nouă se adunase împrejurul ţevilor de admisie la Nivelul B, şi mă tem că poate deveni o problemă la fel de mare ca pasta aia verde, dacă înfundă deumidificatorul.

Nick şi cu mine ne speriem de lucrurile mici... forme de viaţă care ucid pe dinăuntru. Spacer-ii însă au alte griji. Îi nelinişteşc maşinile care se înfundă, valvele care refuză să se închidă sau să se deschidă, aerul şi căldura şi proximitatea absorbantă a vidului absolut.

-Nu ştiu, Jim. Cred însă...

Ecranul se învolbură şi un mic snop de fire sări, mărit, la vedere. Saul îşi drese glasul şi mormăi un şir rapid de cuvinte-cheie. Brusc, o rază tăioasă de lumină se aruncă înainte, evaporând un mic segment roşcat într-o izbucnire de flacără strălucitoare. Unul dintre display-urile laterale se umplu de spectre.

-Ţţ... Nu cred că poate fi forma mutantă a ceva ce-am adus cu noi... Trebuie să fie ceva local. (Saul îşi frecă falca, în timp ce citea profilul de distribuţie a izomerilor.) Nimic născut pe Maica Terra n-a folosit vreodată un *asemenea* complex zaharid.

Se întrebă dacă măcar avea vreun nume în arhivele chimiei.

Vidor dădu din cap, ca şi cum tot timpul s-ar fi aşteptat la asta. Uneori, inocenţa se repede să corecteze concluziile atunci când cunoaşterea te face să rezişti din răsputeri.

Şi Saul o bănuise, văzând obiectul pentru prima oară. Căci nu semăna cu nimic văzut vreodată pe Pământ. I se păruse însă greu de crezut, până acum. Microorganismele

erau străine, nu respingea o asemenea idee, mai ales după ce văzuse minunata simulare a lui JonVon asupra felului în care putea surveni evoluţia cometară. Microbi procarioţi primitivi, da. Dar cum, în stupefiantul univers al lui Dumnezeu, ajunsese să existe vreodată ceva atât de complex... atât de asemănător unui *lichen*, în adâncurile unui glob primordial de gheată?

Niciodată n-am crezut cu adevărat povestea lui Carl Osborn referitoare la macroorganismele din holuri, – îşi mărturisi în sinea lui. *Cred că pur şi simplu mi-am scos-o din minte, denigrând orice avea de raportat, răspunzând ostilităţii cu ostilitate. În loc de asta, mi-am ocupat timpul cu treburi de rutină, studiind microbi, ignorând dovada că se întâmplă ceva de proporţii mult mai mari*.

Desigur, nici Carl nu cooperase efectiv. Nu se mai văzuseră din dimineaţa aceea fatidică. Iar Carl nu trimisese niciodată mostrele pe care i le ceruse Saul. Nu era de mirare că se bucurase atât când Jim Vidor luase iniţiativa.

-În lipsa unui termen mai bun, Jim, va trebui să numesc acest lucru un *lichenoid*... ceva în genul unui lichen terestru. Asta înseamnă că e o fiinţă de asociere, o combinaţie între ceva autotrofic – sau fotosintetizator – cum sunt algele, cu vreun heterotrof complex, gen fungus. Recunosc, oricum, că m-a făcut mat. Nimic atât de complicat n-ar trebui să...

-Ştii vreo cale de-a o omorî? se bâlbâi Vidor. Ochii săi săgetară repede spre ecran, unde fibrele se mişcau lent sub mărirea intensă.

Deodată Saul înţelese.

Vidor e un emisar. Carl nu putea obţine nici un ajutor util de la Malenkov. Bineînţeles că n-ar veni direct să mă consulte, câtă vreme e furios din cauza Virginiei...

Un alt val de buimăceală îl potopi, şi Saul se agăţă de marginea mesei, luptând să-şi ascundă simptomele.

Poate că Nicholas are dreptate. Poate că nu e doar un microb de gripă. Te pomeneşti c-oi fi deja pe ducă. Dacă-i pe-aşa, n-are şi Carl dreptate? *Ce am eu să-i ofer Virginiei,*

afară de, poate, o şansă de-a se contamina dacă mai ies vreodată din carantină?

Ce drept am să stau între ea şi Carl, dacă oricum sunt condamnat?

Curios, ideea că s-ar putea într-adevăr să moară făcea să-i bată inima nebuneşte. Se socotise eliberat de orice teamă de moarte pentru cel puţin zece ani. Acum însă, simplul gând îi încreţea pielea şi-i usca gura.

Incredibil. *Ai făcut tu asta pentru mine, Virginia*? *Mi-ai dat înapoi capacitatea de a simţi frica*? *Frica de a te pierde*?

Era un miracol. Saul redeveni conştient de prezenţa lui Jim Vidor, ce clipea din ochi pe deasupra măştii, şi surâse.

-Spune-i lui Carl că fac cu el un târg. Să mă scape din închisoarea asta *fershlugginner*, astfel încât să pot ieşi să văd personal ce se întâmplă. În schimb, am să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să-l ajut să scape de depunerile din ţevi. Chiar dacă singurul meu ajutor va însemna să frec cu un burete alături de ceilalţi.

Victor tăcu un moment, apoi încuviinţă.

-O să-i comunic, dr. Lintz. Şi mulţumesc. Mulţumesc mult.

Spacer-ul se răsuci şi fluieră un cod rapid, astfel încât găsi uşa deschisă când ajunse în dreptul ei şi pluti până pe hol. Saul privi valva închizându-se. Apoi reveni spre cuibul de fire necunoscute de pe ecran.

O parte din el se întreba dacă era moral să caute căi de a lupta împotriva formelor indigene de viaţă, care le cauzau asemenea amărăciuni spacer-ilor. La urma urmei, aici, pământenii erau invadatorii. Sosiseră dintr-o lume îndepărtată, tot atât de diferită de aceasta pe cât se presupunea că ar fi Raiul fată de Iad. Nimeni nu-i invitase în acest loc. Oamenii dăduseră năvală, pur şi simplu – aşa cum făceau întotdeauna.

Aşa cum ne-am vârât întotdeauna coada, ce zici, Simon?

Ridică din umeri. Micul glas moralist era uşor de suprimat, la fel ca şi teama că va muri. Va lupta, şi va trăi.

Fiindcă pentru prima oară în zece ani avea pe cineva pentru care să lupte şi să *trăiască*.

Aşa e, îşi spuse ironic. *Dă vina pe Virginia, evazionistule*!

Se opri să-şi şteargă nasul, apoi aruncă batista în sterilizator, îşi azvârli încă o pilulă rece în gură.

Zâmbind amar, se întinse şi declanşă dispozitivul de mărire.

- Okay, zurbagiule! M-ai făcut curios. Vreau să aflu totul despre tine. Dacă-i vorba să ne batem, vreau doar să ştiu ce te face să ticăi...

Puse Cvartetul de Coarde Tokyo, înregistrat de obiective şi microfoane dispuse la numai câţiva paşi distanţă de faimoasa formaţie de cameră. De jur-împrejur răsunară acordurile lui Bartok, în timp ce el răsucea comutatoarele, vorbea într-un recorder, zâmbea trist şi, din când în când, strănuta.

VIRGINIA

Vezi, mecanicii dansează, vezi mecanicii cum joacă, fredona Virginia posomorâtă, pe la jumătatea unei reprogramări. *Doamne, aş vrea să-i văd că pleacă*.

Trecuseră de-acum ore şi ore, iar treburile se complicau din ce în ce mai mult. Se simţea bine din punct de vedere fizic, dar era iritată de cererile ce nu se mai terminau. Încercă o nouă subrutină pe un mecanic ce-i umplea tot ecranul central. Se răsuci, se apropie de un panou fosforescent. *Cu grijă, cu grijă*, îşi spuse – dar nu se amestecă. O greşeală de-un centimetru doar, ar fi trimis braţul mecanicului prin vopseaua de fosfor, spărgând calea de conductibilitate a peliculei subţiri, întunecând panoul. Virtutea fosforilor consta în uşurinţa instalării – simpla aplicare a unui strat de vopsea, ataşarea unor electrozi de voltaj mic la colţuri, obţinându-se o sursă ieftină de lumină rece. Dezavantajul consta în faptul că aveau puţină putere mecanică şi tindeau să se umple de pete difuze acolo unde curentul circula neregulat. Un mecanic putea distruge un panou doar frecându-se de el, întâmplător.

Asta se şi întâmplă, sub ochii ei. Încercă să localizeze depunerea verde şi s-o şteargă cu un burete aspirant. Într-un anumit punct al suprafeţei panoului, însă, braţul se roti în locaşul său şi muşcă din fosfor cu un scrâşnet ascuţit. Aura pâlpâi, păli.

La naiba! Virginia dădu mecanicul înapoi şi îl imobiliză. Apoi se cufundă din nou în subrutina pe care tocmai o scrisese, încercând să găsească virusul care făcuse braţul robotului să devieze în punctul culminant.

„Virginia! Îmi mai trebuie încă cinci în Puţul Patru!” irupse vocea lui Carl.

Se strâmbă.

-N-am de unde! Toţi sunt ocupaţi.

Continuă să mute unităţi logice printr-un aranjament 3D, nevrând să lase structura subprogramului să-i scape

printre degete. O tuşă ici, o ajustare minoră colo, şi...

„Hei, am nevoie *acum*!”

-Termină, Carl! Nu-mi văd capul de probleme!

„Şi crezi că eu sunt mai liber? Haide, coca ne mănâncă de vii, aici!”

-Deja ne-am extins prea mult.

„Trebuie să-i am. Acum!”

N-avea nici o speranţă. Bătu o ultimă modificare şi declanşă secvenţa de montaj. Pe un canal separat, transmise:

-JonVon, uită-te puţin la asta. Nu-mi dau seama ce se întîmplă...

PERMISIUNE DE A INTEROGA MECANICUL ŞI A AJUSTA SOFTWARE-UL DE LA BORD?

Treaba părea cam riscantă; era JonVon bun la analize, dar nu avea multă experienţă în lucrul direct cu mecanicii. *Ce Dumnezeu, e situaţie de criză*.

-Sigur.

„Virginia? Să nu mă laşi baltă.”

-Sunt aici. Mă simt ca o bucătăreasă la minut, încercând să comut toţi mecanicii ăştia. Între tine, Lani şi Jim, n-am timp să reprogramez mecanicii de suprafaţă pentru muncă în tunel.

Glasul lui Carl coborî uşor.

„Regret, dar sunt într-o situaţie proastă. Porcăria asta se răspândeşte repede – probabil că în aerul de-aici e mai multă umezeală. S-ar putea să fim nevoiţi să le curăţim în condiţii de vid. Asta-i mai greu.”

-Ştiu, ştiu...

Carl explica întotdeauna cu răbdare de ce avea nevoie de ajutor, de parcă ea, pur şi simplu, ar fi fost incapabilă să-l înţeleagă.

Mută pe alt canal, studie situaţia de lângă Ecluza 3, şi slobozi o rafală rapidă de ordine direct prin calea neurală, pentru a opri o valvă supraîncălzită ce era pe punctul de a topi o gaură în peretele-de-vid. Apoi, i se adresă din nou lui Carl:

-Iartă-mă, dar nu pot chiar acum...

„Cum adică?” I se părea, sau tonul lui devenise arţăgos, iritat? În fine, dracu' să-l ia!

-Pentru că aligatorii mă muşcă de cur! strigă ea, şi tăie contactul.

Asta îi făcu bine.

CARL

Începu cu un şuierat puternic, ascuţit.

Carl lucra la potrivirea unei ţevi – înjurând mâzga verde care o făcea alunecoasă – când auzi sunetul, la început doar un vaier strident, îndepărtat. Era la mare distanţă în Puţul 3, lângă ecluza de suprafaţă, şi presupuse că nota persistentă provenea de la cineva care lucra mai în interior, spre Central.

Era singur, întrucât stăteau foarte prost cu mâna de lucru umană. Până de curând, colaborase cu unul dintre mecanicii reprogramaţi ai Virginiei, dar acum evita să o mai facă, pe cât îi stătea în putinţă. Când robotul vorbea în cadenţa ei caracteristică, se simţea tulburat şi nu mai dădea randament.

Marţea viitoare urmau să fie „dezgheţaţi” alţi membri ai echipajului, şi spera ca asta să ajute la muncile zilnice. Depunerea era vâscoasă, împuţită şi persistentă; o detesta.

Şi fibrele astea blestemate, care se prind de conductele de aerisire. Poate că Jim Vidor are dreptate. Ar trebui să-l scot pe Saul din carantină, să le studieze mai îndeaproape...

Dacă ar fi avut cu el un partener, poate că ar fi fost mai puţin predispus la meditaţie şi ar fi auzit mai devreme sunetul. Acesta continuă în timp ce Carl strângea joncţiunea cu cheia fixă, *rrrrrttttt rrrrrttttrrrrrttttt-ul* sculei trimiţându-i vibraţii până în umeri, înălţă capul. Simţi un curent de aer.

Exista întotdeauna o circulaţie a aerului în spaţiu, provocată de servoventilatoare, atunci când diferenţele de temperatură nu asigurau suficientă convecţie. Dar niciodată atât de departe de Central, şi nu o adiere uşoară ca fulgul, dar continuă, pe la urechi.

Se opri şi trase cu urechea. Se auzea aceeaşi notă stabilă, venind de jos, din partea inferioară a puţului, dinspre Central.

Apoi, urechile îi pocniră.

Îşi înfăşură instrumentele şi se împinse, totul într-o mişcare lină, de descolăcire. Un impuls din reactoare, şi plonja spre interior. Fosforul puncta puţul cu băltoace de lumină galben-verzuie la fiecare sută de metri; automat, se folosea de ele pentru a-şi măsura viteza, ferindu-se să-şi accelereze prea mult deplasarea, pentru a fi capabil, la nevoie, s-o frâneze. Pete de clisă verde acopereau pe alocuri fosforul, crescând pe baza slabei energii pe care o sustrăgeau.

Trecu pe lângă tuneluri orientate orizontal, 3B, 3C şi 3D, dar sunetul nu venea de acolo. Apropiindu-se de 3E încetini, pentru că şuieratul se înteţea şi o absorbţie încerca să-l tragă în jos. Carl nu putuse suferi niciodată zgomotele înalte, iar acesta devenise acum ascuţit, iritant. Căută o cusătură desfăcută în izolare, fără a fi câtuşi de puţin pregătit pentru ceea ce-i fu dat să găsească.

Viermii, icni , ca lovit în cap.

Arătări purpurii, ca nişte şerpi, scurgându-se, zvârcolindu-se. Ireali, lucioşi, unduind încet, încercuind intrarea în 3E. Păreau o gură vie chemând cu un sfâşietor vaier de sirenă. Vântul gemea, trăgându-l pe Carl spre cilii purpurii ce-l întâmpinau flexându-se nerăbdători, jinduind şi întinzându-se spre el...

Bâjbâi la jeturi şi pulsă tare din ele, înapoi. Curentul se învârteji pe lângă el, aruncându-i aiurea firele cu instrumente, smulgându-i fesul de lână de pe cap, ciufulindu-i părul. Se răsuci şi apucă un mâner de pe peretele puţului. Acum zgomotul era asurzitor şi ştia că-i va lua minţile.

Ce dracu'...!

Îşi deschise smucit buzunarul de urgenţă şi pescui din el o cască de plastifolie. Îi trebui un lung moment ca s-o fixeze în gura etanşă a costumului de piele. *N-am mai practicat de mult instrucţie d-asta*.

Se prinse. Trase de inelul buteliei marcate INUNDĂ. Balonul se umflă cu un şuierat liniştitor. Îi oferea oarecare izolaţie sonoră, dar nu mult...

-La Puţul Trei, Tunelul *E,* transmise pe canalul de urgenţă. Trei *E,* Trei *E,* Trei E de rău. Toată zona din jurul gulerului e ruptă.

O voce slabă strigă în osteofon:

„...poţi petici cu spray-spumă? E pe drum.”

– Mă-ndoiesc. Ceva... ceva a pătruns înăuntru. Sigur nu e o simplă ruptură.

Îşi muşcă buza. Nu ştia cum să-i descrie. Echipei îi trebuiau câteva minute ca s-ajungă acolo, iar puţul pierdea torente de aer.

Creaturile... purpurii... trebuie să fi intrat printr-o crevasă ce duce la suprafaţă.

Se lansă de-a curmezişul puţului. Vântul îl împinse câţiva metri până lovi latura opusă şi reuşi să agaţe o clamă temporară în izolaţie. Se apucă de ea şi privi spre cel mai apropiat dintre viermii purpurii, ce se răsucea şi pulsa..

Oribila făptură se umfla, se subţia, se umfla iar – de fiecare dată forţând şi mai larg izolaţia, strecurându-se tot mai mult în puţ. Avea cel puţin un metru lungime şi creştea vizibil, convulsionându-se intr-o lentă succesiune chinuită de dilatări şi contracţii, dilatări şi contracţii. În bot îi lucea ceva asemănător unor cristale de fier nativ.

Aleargă după clisa verde, realiză Carl, în timp ce viermii se înghesuiau în straturile de cultură asemănătoare muşchiului. Păreau s-o absoarbă direct. *Pasc chestia aia*! *Şi sug fibrele din aer*.

Împrejurul colierului de aluminiu şi oţel al intrării 3E, Carl numără treisprezece asemenea creaturi. Manevră un fir, şi furtuna urlândă îl aspiră în jos, spre una din arătările fără ochi.

Carl strânse din dinţi. Acum respira aer comprimat, dar ar fi putut să jure că le simţea mirosul indigest, greu, umed, ca al frunzelor în descompunere.

Îşi desprinse haveza laser, regla pe maximum şi trase într-unul. Raza tăie o linie roşie şi subţire direct prin el... fără nici un efect notabil.

Ţinu următoarea săgeată ceva mai mult şi reteză

făptura la câţiva centimetri deasupra bazei. Vapori roşii-purpurii se răsfirară în vânt. Capătul se bălăbăni şi căzu într-o parte, apoi se îndepărtă rostogolindu-se încet.

Din rană se mai scurse puţin fluid, după care peste ea prinse să se aştearnă o peliculă subţire. Sub ochii lui Carl, fiinţei începu să-i crească o crustă tot mai groasă. Noua suprafaţă avea o pieliţă bogată, purpuriu-lucioasă. Apoi începu să se arunce în afară, lateral, din nou în afară – înainte, în puţ, întreruptă doar temporar de către rană.

Carl simţi părul ridicându-i-se măciucă de-a lungul cefei.

„...- o chiar acum? Repet, nu te pot prinde, vreau să ştiu...”

Restul se pierdu. Carl nu vedea pe nimeni în puţ. Unde erau?

Îşi scoase pistolul de peticit din teaca de pe gamba stângă. Era destinat lucrărilor mărunte, dar pe moment nu-i venea în minte nimic altceva.

Pentru a se apropia, mai desfăşură un metru de coardă, apoi se retrase iute văzând că făptura înmugurindă se agita în direcţia lui. Putea să-l simtă, fără ochi sau orice alte organe vizibile? Poate, căldura corporală! N-avea de gând să rişte.

Pistolul scuipă un cocoloş de gumă galbenă spre gaură. Aceasta se lăţi peste orificiu, întinzându-se cu repeziciune sub presiunea lungilor macromeri de a ocupa suprafaţa maximă de fixare. Absorbţia o bombă înăuntru, dar petecul galben rezistă.

Trecu aproape un minut. Apoi viermele împunse pelicula ce-i bara calea, se opinti, se flexă – şi o desprinse. Vântul trase de marginea liberă. Aceasta fâtfâia în gol ca un steag zdrenţuit.

-O să ne trebuiască mijloacele mari, transmise Carl. Aduceţi tot ce-avem.

„...n-aud... orice alte măsuri... trebuie să fim siguri...”

-Da. Sigilaţi toate ecluzele. *Peste tot* „...nu înţe... trimitem toate...”

-Dacă ni se termină sigilantul, ecluzele rămân singura

rezervă. *Şi dacă dau greş, adăugă pentru sine, va trebui să trăim în costume*.

Zece minute mai târziu, ipoteza nu mai părea atât de improbabilă.

Numai Lani, Samuelson şi Conti erau disponibili pentru a-l ajuta; restul echipajului se răspândise pretutindeni. Lani era o spacer-ă rapidă şi isteaţă, dar ceilalţi doi habar n-aveau de munca pe care o făceau.

Lucrau cât puteau de repede. Ciopârţirea tentaculelor era simplă, dar şi mai multe se împingeau înăuntru înainte ca sigilantul să se poată întări. Carl şi Samuelson descoperiră că, pentru a progresa cât de cât, trebuiau să se apropie de izolaţie, vârând vârfurile în găuri şi curăţind toată zona, tăind complet până la stratul de gheaţă.

„Trebuie s-o tăiem de tot”, spuse Samuelson. Uriaşul îşi linse nervos buzele. „Cea mai păcătoasă chestie pe care-am văzut-o-n viaţa mea!”

-Fii atent acolo cu flacăra aia, eşti aproape de gheaţă.

Carl trebuia să-l ţină pe Samuelson cu o frânghie pentru a-l împiedica să fie aspirat peste gaură. Echipa montase un set de splinturi-suporţi şi corzi pentru a nu lăsa vântul să-i smulgă de pe pereţii puţului. Acum, zbieretul ascuţit, reverberat, se estompa încet, pe măsură ce aerul se epuiza.

– Nu te-apropia prea mult! strigă Carl.

Prea târziu. Laserul mare, industrial, al lui Samuelson terminase cu materia purpurie şi lovi o vână de gheaţă din bioxid de carbon, vaporizând-o instantaneu. Un cheag de aburi erupse din gaură şi-l catapultă pe Samuelson peste cap.

-Lani! Plesneşte sigilantul ăla *acum*, transmise Carl. Dădu drumul corzii, lăsându-l pe Samuelson să se degajeze. Peste fix o secundă, avea să se declanşeze o mizerie întreagă în jur.

Lani manevră la capătul unui pripon, ţinând firul şerpuitor în ambele mâini.

„Acuma.”

Sigilantul galben cleios stropi găurile curăţite. Carl şi

Conti îşi fluturară laserele pe deasupra, la intensitate minimă, pentru a grăbi uscarea.

Lani parcurse circumferinţa 3E-ului, expulzând straturi groase de clei galben peste rupturi. Ici şi colo, substanţa se bulbuca sub presiune, dar tânăra adăuga repede alta spre a întări bariera.

„Nu-i prevăzută să fie aplicată astfel”, transmise Conti. „Stratul e prea gros. N-o să ne mai rămână nici un strop.” Samuelson reveni lângă ei, escaladând pereţii cu tălpile velcro.

„Orice chestie mai subţire ar crăpa imediat.„

„Se termină imediat.”

-Ţine-ţi clanţa! spuse tăios Carl. Dacă lăsai un echipaj să şi-o ia în cap, oamenii îşi pierdeau concentrarea şi nu-şi mai dădeau măsura maximă la lucru.

„Eu sunt gata”, strigă Lani. Aburul se epuizase.

Neaşteptata linişte era năucitoare. Carl se desprinse de perete, putând pluti în voie, acum că torentul absorbant contenise. Abia dacă mai rămăsese puţină presiune atmosferică.

-Poate o să reziste.

Ce naiba *a* fost asta?” transmise Samuelson.

„Ceva ce creşte în gheaţă,” răspunse Conti.

„Ei, la naiba, în *gheaţă*?”se-ntrebă Samuelson sarcastic.

„Nicicum altfel nu e posibil,” spuse categoric Conti. „Poate că intră prin crăpături? Prin vene de zăpadă mai moi? Asta nu-i o formă de viaţă terestră.”

„Dar atât de *mari*!” interveni Lani. „Parcă Saul nu găsise decât nişte microorganisme, corect?”

„Mda”, adăugă Conti. „Iar coca verde şi fibrele nu te fugăresc, din câte-am auzit.” Samuelson râse:

„Aştia-s mai mari, se vede.”

-Şi puternici. Sparg izolaţia, spuse Carl.

Stăteau suspendaţi în vidul aproape total, uitându-se unul la altul. Samuelson dădu o lovitură în perete şi arătă deasupra, unde petele de fosfor se îndepărtau într-un *V* prelung.

„S-ar putea întâmpla oriunde-n puţ.”

-Au venit pe lângă joncţiune, nu prin altă parte, clătină Carl din cap. Prin ce se distinge locul ăsta?

„Ceva în legătură cu colierul, în locul unde ia contact cu gheaţa?” întrebă Conti.

-Va trebui să controlăm fiecare colier, fiecare intersecţie.

„Al dracului de-adevărat,” spuse Samuelson. „Şi-am face bine să strângem toate bucăţelele suflate în puţul ăsta.”

-Bună idee, transmise Carl. Să ne-apucăm de treabă.

Se răspândiră în puţ şi prin tunelurile vecine. Carl dragă mai multe ciosvârte purpurii şi le adună într-o pungă de plastic. Boţuri de gelatină pluteau libere sau se lipiseră de pereţi. Erau cleioase şi lăsau bale pe orice atingeau. Transmise un comentariu continuu către Central, descriindu-i lui Malenkov forma de viaţă. Saul Lintz intră pe fir, bombardându-l cu întrebări. N-avea idee cum să răspundă. Saul ceru mostre, imediat.

-Trebuie să ne decontaminăm toţi înainte de-a ne întoarce în orice zonă presurizată, de-asta sunt sigur.

„Mă rog, faceţi tot posibilul. Vă trimit nişte sticle pentru probe.”

-Ţi le umplu. Nu lăsaţi pe nimeni în sectorul ăsta.

„Crezi că-i atât de periculos?”

-Al naibii de periculos!

Închise şi-şi continuă căutarea. Echipa se împrăştiase în jur, controlând intersecţiile să nu prezinte semne de bombare. Ceva îl sâcâia, dar n-avea timp să se oprească pentru a chibzui. Hălcile purpurii pluteau în lung şi-n lat şi nu avea decât câţiva oameni ca să le recupereze pe toate.

În tunelul orizontal ce ducea spre Central, Samuelson găsi un vârf purpuriu ce tocmai ieşea prin plastaform. Îl chemă pe Conti şi amândoi luară o probă.

Când Carl ajunse acolo, câteva minute mai târziu, cei doi îşi împroşcau trupurile cu petice, ţipând de durere şi spaimă. Prin viziere, fiecare arăta alb la faţă, cu ochii mari rotindu-se în toate părţile.

-Ce s-a-ntâmplat?

„Am cules bucata asta şi mi-a scăpat,” spuse Samuelson. „Conti a înhăţat-o, şi l-a... muşcat prin mănuşă.”

Un petec mare, stângaci, se vedea pe mâna dreaptă a lui Conti.

-Presupun că ai măturat bucata cu braţul? întrebă Carl.

„Da, şi blestemata m-a-nţepat.”

Chipul lui Conti se strâmbase într-o grimasă de durere.

„E tot mai... rău.”

-Samuelson, ia-l! Mergeţi amândoi la ecluza de urgenţă. Eu îl chem pe Malenkov şi-i dau de veste că veniţi.

-Ce crezi că... se întâmplă? întrebă Conti.

Mănâncă, îşi spuse Carl, dar o ţinu pentru sine.

-Du-te la doctor. Repede! îi impinse el pe amândoi spre interior.

În ora care urmă, Malenkov îi trimise rapoarte asupra stării celor doi. Fiinţa purpurie pătrunsese prin fibra ce le acoperea costumele, reacţionând probabil ca faţă de o potenţială hrană. „Poate că, pur şi simplu, îi plac macromerii lungi”, sugerase rusul. Odată ajunsă înăuntru, ardea pielea. Părţi din ea ajunseseră, probabil, în sânge. Conti şi Samuelson acuzau o durere surdă, generală. Erau îndopaţi cu tranchilizante şi ţinuţi sub observaţie.

Carl o preveni pe Lani şi continuă să caute. După aproape o oră, îi veni brusc o idee.

-Saul! Lintz! Mă auzi? Legătura ţăcăni, bâzâi, apoi:

„Da.”

-Materia asta purpurie e uşoară, se mişcă fără greutate. Cea mai mare parte din ce-am tăiat a fost absorbită în găuri.

Vizualiza straturile alternative de material inert şi vid care formau izolaţia pereţilor. Dincolo de izolaţie se aflau doi centimetri de heliu, plini, meniţi să separe peretele de gheaţă. Ofereau şi o cale pentru vaporii de fierbere, pe unde să gonească spre suprafaţă şi să se elimine.

-Unde dă aerisirea puţului ăstuia?

„Liniile de vid ale Puţului Trei captează totul de la dormitorul întâi până la suprafaţă. Oricum, nu e departamentul meu. Mai bine întreabă-l pe Vidor.”

-Nu, ascultă! Întotdeauna, ne închipuim că vaporii se degajă în sus, just? Vântul pe care l-am avut aici, însă, era puternic.

„Da. Am pierdut mult aer.”

-Problema e, şuvoiul ăla de aer era destul de puternic ca să fi suflat abur înăuntru.

„Poate. O să se scurgă destul de repede, deşi, totuşi... înţeleg. Te îngrijorează...”

– Just. Materia purpurie. A fost dusă de aer înapoi spre Central,

„Într-acolo sunt caverne-depozit, şi...”

-Exact.

Carl ezită, apoi luă o hotărâre:

-Saul! Trec peste Malenkov, pe timpul acestei crize. Din momentul ăsta, eşti scos din carantină. Recrutează-l pe Quiverian şi pe oricine mai găseşti. Coborâţi la Trei J. Voi, biologii, aţi face bine să vă puneţi rapid mintea la contribuţie. Pariez că fiinţele astea au intrat în dormitorul unu.

SAUL

Saul clipi obosit, prin ceaţa unei doze duble de antihistamine, în timp ce termina de şters ultimele urme verzi de pe marginile instalaţiei de filtrare. *Retrogradat de la înalta ştiinţă la munca* de jos, îşi spuse ursuz. *Mămica spală rufe ca să-şi trimită băieţelul la facultate – pentru asta*?

Desigur, adevărata lui „mămică” nu făcuse aşa ceva. Fusese colonel în armata israeliană, eroină a eliberării Bagdadului în '09, şi probabil ar fi aprobat ca intelectualul ei fiu să fie silit, din când în când, să pună mâna pe găleată şi cârpă.

Totuşi, ironica fantezie îl amuza pe Saul, aşa că şi-o întreţinu. Scrâşni din dinţi şi închise filtrul la loc. Treizeci de ani de instruire şi o călătorie de o jumătate de miliard de mile în spaţiu – totul, ca să ajungă un rândaş. Îi confirma credinţa de durată că exista, într-adevăr, acel lucru numit progres.

Cel puţin, criza prezentă părea să-l fi scos de pe lista celor decretaţi paria. Fiecare mână era necesară pentru a lupta împotriva infestării cu forme de viaţă Halley-ene, şi puţini mai făceau mutre când îşi trăgea, în răstimpuri, nasul.

Gata, în sfârşit!

Saul îşi închise etanş buretele în găleată şi-şi scoase mănuşile. Privi peste şirurile de sarcofage brumate de frigul şi condensarea internă, care adăposteau fiinţe mai mult sau mai puţin cunoscute, neştiutoare de ce se petrecea în jur. Timp de două zile robotise aici, în camera îngheţată, încercând să menţină infestarea în afara coşciugelor.

Dincolo de şirurile celor adormiţi, un banc de lucru era aşternut cu bucăţele de sticlă şi componente electronice smulse dintr-o jumătate de duzină de panouri instrumentale eviscerate. O siluetă înaltă stătea aplecată

peste toată harababura.

-Ai terminat cu lămpile-alea, Joao? strigă Saul. I le-am promis lui Carl.

Brazilianul cu faţa măslinie clătină din cap şi murmură amărât:

-N-am despachetat şi montat decât patru becuri de când ai întrebat ultima oară, Saul. Lasă-mi timp!

Lui Quiverian îl displăcea vizibil să fie pedepsit la „munca de jos”, aici în dormitorul 1, unde totul era rece şi periculos. Saul fusese silit să coboare personal în Central şi să-l smulgă dintr-o dezlânată şi interminabilă conversaţie cu un coleg planetolog. Până atunci, Joao se comportase de parcă ordinul de mobilizare totală n-ar fi avut nimic de-a face cu el.

Prima sarcină constase în a parcurge fiecare palmă a sălii de dormit, catalogând infestările. Urmaseră apoi ceasuri lungi şi istovitoare de râcâit, şters, dezinfectat. Gurile de aerisire se încărcaseră cu lichenoizi fibroşi, înecând un rând întreg de sarcofage. Cu excepţia unei scurte perioade de somn, cei doi lucraseră non-stop aproape patruzeci de ore.

Slavă milostivului cer că mecanicii Virginiei au raportat puţine probleme în celelalte două dormitoare!

În sfârşit, când Quiverian părea ajuns în prag de rebeliune, Saul îl însărcinase cu asamblarea lămpilor cu hidrogen, treabă mai uşoară decât cocoşarea pe cârpă.

-Dacă eşti aşa de-al dracului de grăbit, mârâi Quiverian, de ce nu-l trezeşti pe puturosul de colo? Pune-l la treabă, să facă ceva mai folositor decât să sforăie şi să-ncălzească toată peştera cu pătura lui electrică!

Saul privi spre silueta culcată a Tehnicianului Spaţial Garner, într-un colţ întunecos. Garner fusese de serviciu timp de patru zile la rând. Omul fura pur şi simplu câteva ore cu ochii-nchişi înainte de-a reveni în bătălie. În comparaţie cu ce făcuse el, munca lui Joao aici fusese o vacanţă.

-Lasă-l în pace, Joao! O să iau primele patru lămpi să le testez. Tu vezi-ţi doar de treabă la celelalte.

Tăcu, apoi adăugă:

-Te rog numai, fii atent, bine? încearcă să nu mai spargi din becuri. Drumul e lung până la magazia cu rezerve.

Quiverian ridică din umeri.

-Întâi zici să mă grăbesc, pe urmă să fiu atent. Hotărăşte-te. Saul îşi dădu seama că individul avea să-l scoată din minţi, dacă mai rămânea mult acolo.

-Fă, doar, tot ce poţi.

Alese un set din lămpile fusiforme de balizare, menite să semnalizeze referinţele de navigaţie-locaţie pentru astronauţii ce lucrau pe lună sau pe asteroizi. Avea bănuiala că, aici, puteau fi utile şi în altă direcţie.

Vom vedea dacă-s bune de ceva împotriva unei forme de viaţă ce trăieşte în spaţiu.

Se avântă într-o lunecare joasă spre gura Tunelului J, o ieşire, de culoarea chihlimbarului, din marea sală unde se găsea dormitorul 1. În acel moment, locul era luminat lugubru de lămpile cu intensitatea redusă. Cotloanele boltite păreau mai adânci, mai misterioase, aidoma criptelor dintr-un străvechi mormânt. Învelişul de fibră rotunjea colţurile, dar vasta cavernă era încă o gaură neregulată aflată adânc sub gheaţă. Nimeni nu dădea atenţie tonelor suspendate deasupra, pe distanţa de-un kilometru sau chiar mai mult, până la suprafaţă.

În centrul pardoselii, aruncând umbre în lumina celor câteva panouri fluorescente active, capătul anterior al şlepului *Whipple* zăcea la confluenţa a cinci culoare de containere în formă de raclă – locurile individuale de odinnă a peste o sută de bărbaţi şi femei în hibernare.

Dacă pierdem bătălia asta, va mai vedea vreodată vreunul din aceşti oameni lumina zilei? Vor mai respira, şi râde, şi iubi?

Oare ceva din disperarea noastră răzbate până la ei, tulburându-le visele? se întrebă Saul.

Înăuntru era întuneric ca într-un cavou. Şi mai era şi al dracului de frig.

Luminile fuseseră micşorate pentru a economisi energie. Pila cu fuziune fusese stinsă în urmă cu două

săptămâni, când membrii echipajului mai puţin paisprezece, fuseseră îngheţaţi, toată lumea aşteptându-se la o veghe lungă, liniştită şi plictisitoare. Acum nu mai exista mâna de lucru umană pentru supravegherea unui reactor activat complet. Fiecare om era necesar în pasaje, în coridoarele de serviciu sau la infirmerie.

Oricum, lumina era unul din elementele care-i atrăgeau pe licheni şi pe fiinţele purpurii. Asta, şi căldura, aerul, hrana...

Cred că nu întâmplător ne plac aceleaşi lucruri. Diferenţa principală constă în faptul că Halley-formele nu cunosc decât pentru scurt timp primăvara, la fiecare şaptezeci şi cinci de ani, când valurile de căldură migrează în jos dinspre suprafaţa încălzită de soare. Sunt constituiţi pentru a acţiona rapid, profitând la maximum de scurtul sezon.

Saul era încă derutat de complexitatea formelor ce se hrăneau cu culturile verzi, asemănătoare algelor. Violau doctrinele biologiei moderne prin simpla lor existenţă.

Era, totuşi, destul de practic pentru a înceta să mai murmure „Imposibil!” Mai târziu, putea încerca să descopere un răspuns. Pe moment, însă, trebuia să găsească mijloacele de a le opri.

Se descurca ceva mai bine la manevrele în micro-G. Totuşi, picioarele i se împiedicară unul de altul când acostă lângă valva deschisă a Tunelului J.

Din fericire, nu existau decât puţine intrări în dormitorul 1. Tunelul J era cel critic. La o distanţă de numai câteva sute de iarzi, cu un nivel mai sus, Carl Osborn şi istovita sa echipă raşchetau, frînţi, variantele verzi ale formelor de viaţă Halley-ene, cărora spacer-ii se obişnuiseră să le spună „cocă”, încercând să debaraseze un pasaj critic de nutreţul pe care-l păşteau oribilii viermi roşii.

Până acum, doze darnice din anumite antiseptice şi ierbicide sintetice păruseră să le ţină piept... până acum, cel puţin. *Dar nu se puteau baza pe asta la nesfârşit*.

Cu grijă, lăsă jos trei dintre lămpi şi o amplasă pe cea

de-a patra imediat după valva deschisă, în tunelul propriu-zis. Se văzu nevoit să bâjbâie după fasungul potrivit, şi îl găsi în cele din urmă, parţial ascuns sub un păienjeniş de fire multicolore. Pe acestea trebui să le măture cu gheata înainte de-a putea fixa piesa şi a potrivi cronometrul.

-Alo, probă! spuse, lovind în micul microfon capilar ce ieşea de sub căciuliţa de lână. Lintz caută contactul cu setul capilar al Spacer-ului Osborn, rog conectare pentru conversaţie.

Ştia că erau mai multe căi economice de a-i cere computerului principal să-l pună în legătură cu Carl – îi văzuse pe spacer-i ciripind instrucţiuni de căutare în mai puţin timp decât era necesar pentru un sughiţ zdravăn – dar uitase protocoalele corecte. Astfel, cel puţin, era sigur că maşinile îl înţeleg.

Un pocnet surd, apoi şuierul unei unde purtătoare.

„Osborn. Ce e, Saul?”

După părerea lui, replica era cam zgârcită, pentru a nu spune mai mult. Dar aşa erau spacer-ii...

-Carl, Joao Quiverian şi cu mine am terminat de controlat dormitorul unu. Douăzeci şi trei de infestaţii distruse. Nu pot fi sigur că nu ne-au scăpat câteva minore, dar sarcofagele nu par să mai fie în pericol imediat.

Saul îşi înăbuşi senzaţia înţepătoare a unui strănut şi continuă să vorbească repede:

-Mi-am luat o oră şi am urcat la suprafaţă, să răscolesc prin corturile de depozitare, să văd dacă nu e ceva ce ne-ar putea folosi. Am găsit două duzini de lămpi semnalizatoare spaţiale cu halogen-hidrogen, care mi-au dat o idee. Cred că putem plasa câteva la joncţiunile critice, pentru ca, la intervale, să scalde zona în lumina ultravioletă intensă. Cine ştie, s-ar putea să domolească puţin fiarele...

Trecu un timp până ce Carl îi răspunse:

„Sună rezonabil. Dar ar fi bine să nu orbim sau să nu ardem pe nimeni.”

-M-am gândit la asta, încuviinţă Saul. Am adus ochelari şi alifie de soare pentru echipe. La fel, am dezarticulat un

tablou de control al mecanicilor şi am scos câteva alarme de avarie de tipul cinci... ştii, alea care fac *brrr-ap*! *brrr-ap*!

Unda purtătoare sosi din nou, brusc. Suna ca o tuse, până îşi dădu seama că Osborn râdea de imitaţia lui. Zâmbi.

-Oricum, alarma va începe cu un minut înainte de aprinderea fiecărei lămpi. Ambele vor funcţiona cinci minute pe oră.

„Destul de bine. Unde-o să le pui?*

-La intrările fiecărui dormitor, imediat în afara Centralului, şi de-a lungul Puţului Unu. Nu-s sigur că avem destulă energie sau becuri pentru mai multe, aşa că...

„Bine, Saul”, îl întrerupse Carl. „Dar vreau să le încerc pe altceva, mai întâi. O să-i trimit jos pe Vidor şi Ustinov să ia ochelarii şi-o jumătate de duzină de lămpi.”

-Care-i treaba?

Urmă o altă scurtă pauză, apoi Carl i se destăinui:

„Ne pregătim să dezlănţuim un asalt asupra purpuriilor care au înconjurat uzina energetică. Poate ideea ta o să fie de folos acolo.”

-Ăă... fii sigur că şi eu sper...

„Mda. Oricum, mai lasă-l pe Garner câteva minute, apoi trezeşte-l. Spune-i că trebuie să vină cu Vidor. O s-avem nevoie de toată lumea la treaba asta. Încheiat Osborn.”

Unda purtătoare se întrerupse cu un pocnet. Saul rămase ţeapăn un moment, clătinând din cap.

Uzina energetică. *Habar n-aveam*!

Nu era de mirare că Virginia fusese atât de laconică ultima oară când o sunase. Se simţise ca un adolescent tembel, întrebându-se dacă-l mai iubea, pentru că îi suflase un sărut grăbit şi-l izgonise de pe fir.

Probabil că în acest moment avea mâinile pline, pregătind mecanicii să-l ajute pe Carl. Dacă oricare dintre cele douăsprezece conducte ce duceau în sau din reactor era înfundată cu materie organică, se putea declanşa o întrerupere automată. Ceea ce, la rândul ei, ar fi putut însemna pentru toţi sfârşitul.

Era bine să supună lămpile unui scurt test înainte de

a-i trimite lui Carl un set. N-avea nici un sens să împovăreze omul cu un maldăr de echipament inutil dacă becurile nu făceau mai mult decât să garnisească Halley-formele cu un bronz uniform. Îşi puse o pereche de ochelari şi se aplecă să dea drumul cronometrului.

Bruscul *brrr-ap*! al micii alarme îl făcu să sară-n sus, cu toate că se aştepta la el. Se auzi apoi un *pâc* slab, în timp ce lampa umplea dintr-o dată tunelul de chinlimbar cu o lumină tăioasă, actinică. Chiar cu ochelarii, Saul îşi îngustă ochii şi fu nevoit să se întoarcă.

Când privi din nou, observă că se întâmpla ceva ciudat. Deodată, fiecare suprafaţă păru învăluită într-o *ceaţă* pâlpâitoare. Pereţii înşişi parcă se unduiau şi se târau, ca blana pe spinarea unei omizi. Mai întâi crezu că era o iluzie optică – efect al iluminării şi al coloraţiei speciale. Apoi înţelese.

Există Viaţă Halley-ană pretutindeni! *A impregnat învelişul de fibră, şi acum fuge de lumina lămpii*.

Măruntele unduiri se retrăgeau în valuri. Nu departe, Saul văzu aerul începând să se umple cu o pâclă de praf fin – organisme ucise, bănui – plutind desprinse de pereţi şi coborând cu lentoare glacială spre podea. Străduindu-se să nu inhaleze, strecură nişte particule într-o pungă de mostre şi închise etanş containerul.

Apoi, la fel de brusc pe cât erupsese în strălucire, lampa se stinse. Zgomotoasa alarmă tăcu şi deodată, totul se cufundă în semiobscuritate şi linişte. Saul îşi scoase ochelarii, clipind, în timp ce aştepta să i se şteargă petele de pe retină.

Osteofonul pârâi, prinzând viaţă.

„Lintz, Vidor. Ţi-am văzut văpaia până jos, la Puţul Trei, Doc. Acum putem intra, în siguranţă? Carl îl vrea pe Garner şi lămpile alea imediat... ca ieri.”

-Ăă, da. (Scutură din cap.) Lintz către Spacer Vidor. Avem lămpi, ochelari şi cafea proaspătă pentru voi, băieţi. Poftiţi, fraţilor, poftiţi!

Se răsuci şi-şi făcu vânt înapoi în sala boltită. Prin laturile îngheţate ale sarcofagelor, cei adormiţi se vedeau

ca nişte simple siluete. Lămpile de control de pe fiecare raclă făceau ca mijlocul sălii cufundate în penumbră să scânteieze ca un fosforescent pom de Crăciun, sau o gigantică stea de mare licărind pe fundul oceanului.

Nouăzeci de pachete, aşteptând să fie deschise. Cândva. Dacă reuşim.

Deşteptarea, amânată de mai multe ori, a suplinitorilor de urgenţă atingea un stadiu critic în infirmerie, unde Nick Malenkov era, acum, singur. Un tehnician medical murise de pe urma muşcăturii unui purpuriu, iar Peltier sucombase cu o zi înainte dintr-o infecţie furibundă. În ritmul acesta, era normal să se întrebe dacă echipa „dezgheţată” avea să mai găsească pe cineva viu care s-o salute la trezire.

Nu. Vom învinge. Trebuie!

Trecu de masa unde Joao Quiverian încă mai bombănea, asamblând lămpi şi becuri cu viteza melcului. Mai târziu, Saul ştia asta, avea să le verifice el personal pe toate.

Se asigură că aparatul de cafea era plin, apoi îşi pregăti costumul spaţial.

Vor avea nevoie de tot ajutorul pe care-l pot obţine, chiar dacă Malenkov m-a declarat invalid. Poate să nu fiu în stare să lupt la fel de aprig şi îndelungat ca tinerii ăştia, dar chiar şi un altar bocker între două vârste ca mine poate să ţină o lampă şi să apese o butelie de spray într-o asemenea luptă.

Curios lucru. Deşi era obosit şi avea creierul înceţoşat de pe urma medicamentelor ce-i menţineau sinusurile descongestionate, în unele privinţe Saul nu se simţise niciodată mai bine. De pildă, stomacul nu-l mai înjunghia, iar articulaţiile genunchilor nu mai vibrau şi nu-l mai înţepau când se mişca.

Lipsă de greutate şi decalcifiere, decise... *sau poate, pur şi simplu, cineva mă iubeşte iar. Niciodată, niciodată să nu subestimezi efectele stării de spirit*.

Se stăpâni cu greu să n-o cheme şi pe Virginia. Dar, desigur, urma să aibă prilejul de a-i vorbi când li se va

alătura celorlalţi, la uzina energetică. Ea avea să fie acolo, cel puţin prin interpuşi, controlând o duzină de mecanici, făcând treaba a zece bărbaţi.

Tocmai îşi trăsese costumul şi întindea mâna după tunica sa decorată cu o elice A.D.N., când glasuri ce veneau dinspre intrare îi vestiră sosirea spacer-ilor.

Vidor şi Ustinov ţâşniră prin deschizătură în tandem graţios. Obosiţi sau nu, mândria nu le permitea să umble razant sau să se târască pe cablurile fixate pe pereţi. Cei doi se răsuciră în aer şi aterizară ghemuiţi sincron, la nu mai mult de doi metri în faţa lui Saul.

– Unde-i Ted? întrebă scurt Joseph Ustinov. Ruso-canadianul bărbos reţinu rapid direcţia indicată de Saul şi se îndreptă, pe lângă lăzile de ambalaj stivuite, spre colţul obscur unde pătura electrică a Spacer-ului Garner era un glob radiant de căldură.

-E gata java aia, Doc? îl întrebă Vidor pe Saul, rânjind. Tânărului părea să-i fi priit conflictul din ultima săptămână. Zilele de luptă îl smulseseră din deprimarea de-a fi fost el cel care-l găsise pe Căpitanul Cruz căzut peste plasa-de-dormit.

-Sigur, Jim, îi întinse Saul un balon cu cafea neagră şi fierbinte, începând apoi să umple un termos pentru Carl şi ceilalţi. Sunt sandwich-uri proaspete în punga aia. O să v-ajut să căraţi lămpile şi ochelarii, şi-am să-i arăt lui Carl cum...

Un zbieret pătrunzător păru să închege aerul.

Cafeaua fierbinte se împrăştie pulverizată în stropi sferici. De cealaltă parte a încăperii luminate difuz, Spacer-ul Ustinov se rostogolea prin aer, înălţându-se spre plafon şi hohotind, agitând într-o mână un obiect în formă de măciucă.

Cineva sau ceva îl speriase făcându-l să sară-n sus cu toată puterea. Orice ar fi fost, îl scosese din minţi de spaimă, căci omul bâiguia fără şir, cu privirea pironită asupra lucrului pe care-l ţinea în mână.

În timp ce Saul şi Vidor se holbau la el, Ustinov ţipă din nou şi-l azvârli. Obiectul descrise o voltă prin aerul

îngheţat şi izbi o ladă de ambalaj, la numai câţiva metri de bancul de lucru al lui Joao Quiverian.

Cercetătorul brazilian sări înapoi, iniţial uimit şi apoi cuprins de repulsie, văzând ceea ce ricoşase în preajma lui. Un bec delicat i se făcu pulbere în mâna stângă.

Acolo, picurând pe planşeul acoperit cu fibră olive, zăcea un braţ omenesc dezarticulat. Lucru imposibil, groaznicul mădular părea să zvâcnească încă.

Fiinţe - îşi dădu seama Saul, îngreţoşat – se târau din halca de carne şi os. Fiinţe purpurii.

Îl înşfacă pe Vidor de guler şi-l împinse spre echipamentul stivuit.

-Ia ochelari şi-o lampă! îi spuse repede spacer-ului. Sunt singurele arme pe care le-avem! Joao! Montează o extensie la ieşirea aia! Repede!

De astă-dată, brazilianul nu mai comentă. Vidor bâjbâia legând lămpile în timp ce Saul turnă un şuvoi de cafea clocotită peste un purpuriu care era pe cale să dispară după un sarcofag. Arătarea emise un şuierat, în timp ce se retrăgea iarăşi la loc deschis.

-Fir-ar să fie, Doc! ocărî Vidor. Tre' să te-nvăţ cum se leagă ca lumea nodurile.

Saul dădu să răspundă, când aruncă o privire peste umăr...

-Oh, la dracu', gemu. Mă-ntorc imediat.

-Un-te duci? strigă Vidor.

De-acum, însă, zarurile erau aruncate. Saul se ghemuise şi sărise în spaţiu deschis.

Vidor ar fi fost cel mai calificat pentru aşa ceva. Pe moment, însă, se-ncâlcise în lămpi şi corzi. *Sau*l *fusese* cel care-l văzuse pe Ustinov începând să cadă din nou, şi-şi dăduse seama că omul suspina încă şi nu era conştient încotro se îndreaptă. Nici chiar gravitaţia lui Halley nu îngăduia explicaţii sau amânări.

Costumul lui Ustinov era mult mai sofisticat decât al lui Saul. Dar spacer-ul, având mintea rătăcită, nu părea capabil să folosească reactoarele, sau orice altceva, pentru a-şi opri căderea spre resturile zdrenţuite din pătura

electrică a Tehnicianului Spaţial Garner, acum colcăind de forme purpurii unduitoare.

Totul se desfăşura cu încetinitorul, sau cel puţin aşa i se părea lui Saul, care vorbi repede în emiţător:

-Lintz caută pe Osborn şi Herbert. Mayday! Purpurii în dormitorul unu. Garner e mort. Mayday!

Cei doi pluteau unul spre altul, primul înălţându-se, al doilea coborând cu viteză crescândă cu fiecare moment ce trecea. Saul întoarse capul, după ce aruncase o privire în jos, spre ceea ce-l aştepta pe spacer-ul în cădere. Era mai mult decât putea suporta stomacul lui.

O, Doamne, ajută-mă s-o fac cum trebuie!

Brusc Saul îşi dădu seama că traiectoria sa era prea joasă! Avea să treacă pe sub Ustinov! Părea că nimic în lume nu l-ar mai fi putut opri pe acesta să cadă în masa colcăitoare de viermi extratereştri.

Deodată, ajunse în punctul de maximă apropiere pe care-l putea atinge.

-Ustinov, trezeşte-te! strigă. Întinde-te!

Poate că omul înţelesese, sau doar avu un spasm. O gheată, însă, zvâcni şi lovi dureros mâna întinsă a lui Saul. Căută ceva de ce să se-apuce, iar schimbul de inerţie îl trimise de-a rostogolul. Caverna deveni un vârtej, în timp ce el se ţinu două secunde, trei, după care fu azvârlit de următoarea zvârcolire a lui Ustinov.

A fost de-ajuns? *I-am abătut cursul*? *Sau poate eu sunt în drum spre întâlnirea cu o hoardă de purpurii*?

Podeaua urca spre el. Totul putea să *pară că* se-ntâmplă cu încetinitorul; trebuia însă să aterizeze cu energia echivalentă decolării. Se lovi cu putere la umărul drept, evacuând aerul din plămâni într-o explozie de durere.

Se rostogoli pe mâini şi genunchi. Îi trebui un moment ca să-şi alunge ameţeala, şi încă unul pentru a-şi recăpăta suflul. Apoi îl văzu pe Ustinov zăcând la nici doi metri de el, gemând, scuturând din cap şi nepărând să fie conştient de bestiile care se zvârcoleau spre căldura trupului său, la o distanţă de numai câteva palme.

Saul gâfâi, trăgând aer în piept, şi-şi adună toată energia pe care-o mai avea pentru a se târî spre celălalt, disperat să ajungă primul. Se întinse, înhăţă cutele izocostumului lui Ustinov şi se opinti să-l tragă spre el.

-Nu te mai mişca, dr. Lintz! strigă Vidor.

-Mai sunt doi, în spatele dumitale. Pesemne că s-a întrerupt curentul păturii electrice. Cei care nu-l mănâncă pe Garner se vântură acum pe toată podeaua!

Saul nu mai cunoscuse niciodată asemenea sentimente faţă de o fiinţă vie – nici chiar pentru fanaticii care arseseră până-n temelii Tehnion-ul. În acel moment, însă, îşi dorea ca privirile să poată cu-adevărat ucide. Se uita cu ochi mari la oribilele arătări ce-l încercuiau din toate părţile, şi ştiu ce înseamnă ura.

Îl strânse în braţe pe Ustinov, care dârdâia.

Ce-a păţit *ăsta*? *Credeam că spacer-ii sunt plămădiţi din material mai rezistent.*

Dumnezeule! Pariez că l-au muşcat!

Ustinov nu era greu, fireşte, nu în gravitaţia lui Halley. Avea însă aproape aceeaşi *masă* pe care o avusese pe Pământ, şi asta făcea ca trupul lui mătăhălos să fie greu de manevrat. Încă ameţit şi dezorientat, Saul ştiu că nu era pregătit să sară din loc ţinând povara aceea voluminoasă.

Oricum, salt sau aruncare... Se ghemui.

-Ţi-l arunc! Fii gata!

-Nu! Stai! Am o lampă aproape...

-Nu-i timp! insistă Saul.

Se destinse, împingând cu toată puterea. Neajutoratul spacer îi zbură din braţe, plutind peste masa colcăitoare care erupsese prin fibră, în căutarea căldurii.

Era o aruncare bună, dar reculul îl catapultă înapoi. Întinse gâtul să privească. Neîndoielnic, avea să aterizeze între două din heterotrofele flămânde.

Ciudat, într-un sens, nu era atât alarmat, cât curios. Era prima sa şansă de-a privi îndeaproape una dintre formele de viaţă de pe Halley mai evoluate, şi gata conservată pentru disecţie. Cea mai apropiată îl urmări, legănând un bot gros mărginit de ace roşii, scânteietoare,

din nichel-fier primordial. Nu avea *faţă*, ca atare. Putea însă simţi privirea făpturii.

Mă depistează prin infraroşii, probabil.

Erau într-adevăr nişte creaturi bizare, deşi poate cu nimic mai stranii decât acei viermi care trăiau în abisurile submarine ale Pământului. Şi ei locuiau în beznă totală, sub imense presiuni hidrostatice, folosindu-se de bacteriile transformatoare de sulfuri... *Doamne, a Ta lucrare nu conteneşte să mă umple de uimire*...

Miraculos, da. Şi misterios. Dar urâtut era urât, iar moartea, moarte.

Pipăi la talie după ceva cu care să arunce, să-şi schimbe traiectoria, însă clemele centurii erau goale. Nu reuşi decât să se înscrie într-o rotaţie stângace, continuând să plutească spre viermi.

Fără-ndoială, putea strivi oricâţi cu mâinile goale, dar n-avea nici un chef să dea nas în nas cu ei, mai ales că Samuelson şi Conti pătimiseră chinuri groaznice de pe urma rănilor lor otrăvite.

Saul se zbătu ca o pisică, aducându-şi picioarele înainte. Gheata stângă atinse solul, iar dreapta împunse într-un unghi stângaci, lovind un orificiu unduitor, tivit cu pilitură. Simţi un impact greţos, moale, în timp ce derapa şi începea să se răstoarne iar.

-Sări, Saul!

Era singura şansă. Dar, pe când îşi flexa genunchii, durerea îi săgetă glezna stângă şi piciorul cedă. Se abătu lateral pentru a evita să cadă într-o gloată de viermi cu boturile căscate – şi, făcând aceasta, îşi pierdu echilibrul.

Iluzia mişcării cu încetinitorul îl ajută, când ateriza pe vârfurile degetelor şi, într-un fel, *umblă* pe podea în mâini - ţopăind de pe un braţ pe altul ca să evite blestemăţiile. N-avea altă cale. Dacă se oprea ca să cotească sau să-şi adune puterile, îl prindeau.

În sfârşit, în faţă i se arătă un fel de spaţiu deschis, unde putea flexa şi împinge cu adevărat...

-Saul! strigă cineva. Închide ochii!

Auzi un zgomot puternic, scrâşnit.

O, grozav! *Tocmai când aveam nevoie să mă uit pe unde calc*

Strânse pleoapele în ultima clipă. Tot ce mai văzu fu o masă murdară, segmentată, de ţesut mov şi moale, întorcându-se spre căldura lui, repezind înainte o scânteiere circulară de pietre primordiale ascuţite.

Apoi lumea dispăru în strălucire. Saul ţipă, iar braţele i se convulsionară, împingându-l de pe podea, ajutându-l să plutească într-o direcţie oarecare. Şi le petrecu peste ochi şi se ghemui, nutrind speranţa că-l va proteja, costumul spaţial atunci când va plonja din nou printre creaturile hămesite.

Se auzi un scrâşnet şi mai puternic, o altă lampă alăturându-i-se celei dintâi sub un unghi nou. Strălucirea se simţea prin piele, asemeni căldurii. Saul nu-şi putea deschide ochii nici măcar cât să caute un adăpost faţă de raze, concepute astfel încât să fie vizibile prin mii de kilometri de spaţiu deschis, mai presus de licărul diamantin al stelelor.

Izbi din nou podeaua şi se rostogoli, oprindu-se în ceva dur. Încercă să stea încremenit, să nu mişte, şi-şi imagină că e un ţurţure.

„Saul? Aici Virginia. Poti să fii mai concret? Care-i problema? Dintr-o dată, toate obiectivele mele cu telecomandă din dormitorul unu s-au oprit.”

O altă voce interveni:

„Lintz, Osborn. Suntem pe drum. Patru, cu pulverizatoare şi lămpi. E.T.A. două sute de secunde.”

Saul realiză că nu trecuseră mai mult de câteva minute de când raportase invazia purpurie. Timpul se dilatase. Venea cavaleria, dar avea el să reziste destul ca ajutorul să mai fie de vreun folos?

Deasupra sa, într-o parte, îl auzi, pe Spacer-ul Vidor murmurând înjurături, apoi strigând în microfonul său:

-Carl, Jim! U.V.-urile intense îi fac să se retragă. Se *dizolvă*, dacă nu ies din lumină îndeajuns de repede.

Saul zăcea ghemuit ca o minge, dar respiraţia îi deveni mai uşoară. Dacă numai...

Se auzi un pocnet puternic, iar nivelul strălucirii orbitoare ce-i pătrundea prin pleoapele strânse scăzu brusc la jumătate. Urmară blesteme, apoi Vidor vorbi din nou:

-Unul din becuri tocmai a explodat, dar nu cred că mai contează. Sunt toţi morţi sau au fugit. Ţine-te bine, Saul! Îţi aduc o pereche de ochelari.

După un moment, Saul simţi o mână pe umăr. Recunoscător, cu ochii încă închişi, îşi săltă capul şi-l ajută pe Vidor să-i potrivească acoperământul peste partea de sus a feţei.

– Felicitări, Saul! Al dracului de bună armă... Clipi printre lacrimi şi pete entopice albastre, pentru a-l vedea pe tânărul spacer oferindu-i mâna. O întinse pe-a sa, acceptând ajutorul de-a se ridica în picioare.

-Uf, mulţumesc!

Îşi amintea însă cât de puţine becuri aveau în inventar. Trei se duseseră deja. *Va trebui să venim cu trucuri mai bune ca ăsta. Nu putem lucra cu ochelari tot timpul, pe de-o parte...*

Cei doi îşi aleseră drumul în salturi joase, pe lângă coji purpurii stafidite, spre o gaură calcinată în învelişul galben al planşeului, unde rămăşiţele spacer-ului Garner se rostogoliseră împreună cu nefericita pătură electrică – într-o crevasă îngustă. Era un defect al cavernei, la care nimeni nu se gândise când încăperea fusese selectată şi acoperită.

-*Nu* sapă prin gheaţă! oftă Vidor. Credeam că pot... că ne-ar putea lovi absolut de oriunde. Ce uşurare!

Covârşit, Saul privise la amestecul de resturi omeneşti împrăştiate într-o crăpătură din gheaţă, cu margini abrupte. Tânărul Vidor era turnat din materie dură.

-Se mişcă, deci, prin vene de densitate scăzută! Vidor încuviinţă.

-Va trebui să mai căutăm de-astea şi să ie închidem prin topire. Ştiu cum s-o fac.

Virginia mi-a arătat câteva din sculpturile lui, îşi aminti Saul. Jim Vidor era meşter în materie de gheaţă. Dacă-şi

putea cineva închipui o cale de-a etanşeiza camerele, el era acela.

Se auzi sunet de voci de la intrarea Tunelului J. Spacer-ul se întoarse.

-Mai bine aş merge să le duc băieţilor nişte ochelari, sau să sting lampa aia.

Saul îl urmă. Pentru sărmanul Garner, oricum, nu mai era nimic de făcut.

-Nu uita balsamul! strigă. Tu şi cu mine o să ne-alegem cu nişte arsuri urâte, după cât se pare.

În pofida durerii din gleznă şi a tremurului unui aflux de adrenalină pe cale de a se stinge, se simţea *bine*. O parte atavică din el părea excitată de păţaniile prin care trecuse în ultimele câteva minute. *Acţiunea* avea părţile ei bune. Existau unele lucruri care nu se puteau obţine într-un laborator.

Cu ochelarii pe nas, Joao Quiverian aducea cu o ciudată creatură nocturnă.

-Ai face bine să te uiţi la Ustinov, îi spuse el lui Saul. E-ntr-o stare destul de proastă.

-Merg să-mi iau trusa.

-Dacă are-n el aceleaşi toxine care l-au atacat pe Conti...

-Sunt unele lucruri pe care le pot încerca. Dar trebuie să acţionez repede. Ajută-mă, Joao!

Chiar dacă nu reuşim să-l salvăm, poate că de data asta vom fi în stare să încetinim îndeajuns reacţia chimică pentru a-l îngheţa. N-ar fi exclus ca, într-o bună zi, să găsim un antidot.

Unica lampă în stare de funcţionare continua să ardă, secondată de neîncetatul clănţănit al alarmei.

Sub lumina ei, Saul isi culese geanta neagră şi se reîntoarse, după atât de mulţi ani, la practica medicală.

VIRGINIA

Derulă versurile scrise în ajun şi încercă să le vadă cu detaşare. Era recreaţia ei, şi a scrie poezie părea un mod mai agreabil de-a şi-o petrece, o evadare mintală mai rapidă din munca mecanică monotonă, decât să soarbă cafea în sală. Mai ales că, probabil, acolo nu mai era nimeni; oricine nu lucra, plutea cu siguranţă într-un somn extenuat.

Echipajul ar fi trebui să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului liber în Roată, unde pseudogravitaţia centrifugală putea mima curenţii subtili capabili să prevină dezechilibrele din zero-G. Obţineai însă mai multă odinnă adevărată în slabul câmp al lui Halley. Supravieţuitorii găseau firide izolate neatinse de coca verde şi furau pe loc câte un pui de somn.

Lupta era acum mai puţin dominată de panică, dar nu lipsită de primejdii. Reuşiseră să îndepărteze infestaţiile din dormitoare şi din staţiile energetice. Topind gheaţa îndărătul punctelor mai critice, le blocaseră creaturilor drumurile pe care ar fi putut reveni.

Trebuia să se odinnească, să doarmă... dar somnul nu se lipea de ea.

La dracu' cu exteriorul, cu realitatea mohorâtă! *Se* cufundă în poezia ei.

Sfârcuri, buric,
avântul tău pubian
un fel de chip alcătuiesc
mă-ncred –
mă-ncred şi m-avânt
şi iar m-avânt.
Primeşte-ntregu-mi
bun venit cu pulpe groase, prietene.

-Hm, reflectă ca pentru sine. În nici un caz, nu e o operă de artă! Terapie, poate...

CATEGORIC RELEVĂ DIRECŢIA GENERALĂ A

GÂNDURILOR TALE.

Litere verzi-albăstrui pluteau deasupra ei, în zona holo.

-Jon Von, e ceva privat! Trebuia să te deconectezi!

REGRET, NU ŞTIU CUM S-O IAU..

-Bunul simţ ar trebui... Într-adevăr, asta nu-i o caracteristică la care să fi lucrat, nu?

UNELE DINTRE PERSONALITĂŢILE MELE SIMULATE CUNOSC REGULILE, DAR EU NU AM O ÎNŢELEGERE DE BAZĂ A „BUNULUI SIMŢ”. POATE CĂ NU E DE FOLOS ÎN MUNCA ZILNICĂ...

-Nu, pur şi simplu n-a fost timp... las-o baltă!

PROBLEMELE SEXUALE PRESUPUN BUN SIMŢ?

-Când ai de-a face cu oameni, da. În fond, ar fi mai bine să taci. Nimeni nu împărtăşeşte părerea că maşinile au ceva de spus despre sex...

EXISTĂ PROGRAME PSIHIANALITICE LA CARE POT RECURGE. SISTEME EXPERTE CE DEŢIN O REMARCABILĂ ISTORIE A DIAGNOSTICĂRII...

-*Nu*, Jon Von! Lasă-mă doar să-mi văd de poezia mea!

-POT ASISTA?

-Presupun că nu te pot opri să-mi citeşti elucubraţiile, nu-i aşa? Vezi Manuscrisele Generale.

POT ASCUNDE REZULTATELE ÎN PROPRIILE MELE BĂNCI DE MEMORIE.

-Bună idee, la urma urmei. Nu vreau să-şi bage nimeni nasul în dosarul ăsta.

Rămase cu ochii aţintiţi pe ecran. Intruziunea lui Jon Von îi redeşteptase conştiinţa de sine. Nu fusese niciodată atât de manifest sexuală în scrierile ei, şi-şi simţea pasiunea ca fiind un lucru intens privat, avându-l ca unic destinatar pe Saul. În Hawaii, bărbaţii o considerau ca fiind oarecum afectată.

Deci întotdeauna ai fost puţin sfioasă în acest sens... ei, şi? Trebuie să treci peste asta!

Se încruntă în direcţia poemului. Datinile străvechi dictau ca poeziile de dragoste să fie scrise cu cerneală curgătoare, pe hârtie groasă, voluptoasă, lăptoasă... nu cu litere iridiscente în văzduh. În fine, la naiba cu asta! *Ia să*

vedem... pulpele mele nu sunt groase, de fapt... taie şi încearcă altceva...

Trupuri roşii, sprintene
faţa ta toată, nelinişte gravată
deasupra mea: cuprins de febră, da! – viaţă dând
bărbat cu prelungitor,
două spinări dansând.
Iute!
Taie-mi sânii cu-a ta
barbă de oţel
fă-ţi numărul
nu m-am temut defel
mă-ndoi pe spate
nici o ofensă spre a ţi-o lua, densă,
asudată, neigienică
lină umedă-n avânt
în carantină
dacă trebuie, sunt
din acea rasă
tăvălind înghiţind
praf în vânt
dragoste zăpadă-n bulgăr motor cu piston
oh domnule profesor
posesor.

Învaţă-mă să trăiesc la prezentul simplu
fără perfect compus
Obiectele nu-s singurele lucruri
care fac un rendez-vous tangenţial
cu plan măreţ.
Gâfâind, ştiind că
El e *al meu*!
piele groasă dă bun-venit faptei,
gheaţa mi se topeşte,
fiecare strop livid a fi.
Nu te opri!
Domnie cleioasă în foc şi miere
macină-mă zâmbeşte-mă găseşte-mă

păcătuieşte-mă.

Se opri, simtindu-şi inima bubuind.

STRUCTURA SINTACTICĂ...

-Gura!

Virginia îşi descheie catarama, aruncă la o parte racordul canapelei şi se lansă spre uşă.

REŢIN COMANDA?

-Vâră-ţi-o! Ce-mi pasă mie?

Se deplasă cu repeziciune pe coridoare, lungile lunecări dintre impulsuri părând să dureze veşnic. Dar, chiar înainte de-a o coti în jos, prin Puţul 1, care-o ducea la laboratorul lui Saul, se ciocni de Carl Osborn şi de Jim Vidor, care coborau prin hol fără căşti pe cap. Ambii aveau costumele zgâriate şi pătate cu chimicale. Chipul lui Vidor era buhăit, neras, iar ochii păreau să privească undeva departe. Cei doi tractau un trup înfăşurat într-un cearşaf.

-Cine...

-Quiverian, spuse Carl. S-a îmbolnăvit prea rău. Nu mai putem aştepta, altfel moare.

-*Hi ho, hi ho*, rânji Vidor, fără entuziasm, *it's to the slots we go*[10].

Virginia se agăţă de un mâner.

-Va... va trebui să trezim pe careva.

-Just, mormăi Carl îngrijorat. Avem şase aproape dezgheţaţi. Vrei să hotărâm cine urmează?

-Nu, eu... (Ştia c-ar trebui să-i ajute, dar...) Mă duc la Saul.

-Încă mai e consemnat, cu excepţia cazurilor de strictă necesitate, spuse Carl pe un ton înţepat. Îşi frână ritmul lent de împingeri/glisări şi lăsă trupul inert să se oprească. Vidor compensă stângaci pe partea lui, arătând nespus de obosit.

-Voi vă vedeţi cu el! Lucrează lângă voi toţi!

-Bineînţeles, dar *noi* n-avem relaţii *intime* cu el. Nu-i greu să ne imaginăm ce-o să faci...

-Vezi-ţi de treaba ta, Carl! îl întrerupse Virginia,

---

[10] *Hai-ho, hai-ho, spre sarcofage mergem;* parafrază la cântecul piticilor din filmul „Albă ca zăpada” de Walt Disney. (n.t.)

simţind că se înroşeşte. Carl se întoarse în altă parte, încercând vizibil să-şi păstreze cumpătul:

-Malenkov a spus că Saul trebuie să stea cel puţin în semicarantină...

-Nu cred că asta mai înseamnă ceva, de vreme ce şi Malenkov trage să moară. În prezent, *Saul e* doctorul nostru.

-Mi se pare o idee proastă să rişti...

-Carl, îmi asum riscul!

-Atunci tine-te departe de noi! spuse sever Vidor. Lintz e un tip okay, da' nu-l las să se-apropie prea mult. Îl atingi, acelaşi lucru e valabil şi pentru tine!

Virginia era uluită. Îi plăcea Vidor, dar faţa lui era acum o mască ţeapănă, ostilă şi prudentă. Trase de hăţul agonicului Quiverian şi-l puse din nou în mişcare. Dar obişnuita sa siguranţă abilă dispăruse şi părea că are greutăţi în a constrânge forţele să acţioneze după o singură axă. Arata la fel de stângaci ca un bocanc.

-Nu-ţi fă griji!, spuse furioasă Virginia. Poate că, pur şi simplu, o să intru şi eu în carantină!

Lovi din picioare şi o zbughi, neostenindu-se să mai privească înapoi. *La dracu! Vidor arată mai rău ca Saul!* Apoi îşi lăsă iritarea în urmă, atât cât îi stătea în putinţă.

Când Virginia intră în laborator, Saul ridică ochii surprins. În lucirea instrumentarului emailat, chipul i se lumină de bucurie. Femeia ştiu că luase hotărârea justă.

-Chiar, nu trebuia să rişti..., murmură Lintz fără prea mare convingere.

Virginia se năpusti asupra lui.

Naiba s-o ia de poezie! îşi spuse. *Prefer realitatea*.

CARL

Jim Vidor nu era de prea mare ajutor.

Tuşea în palme, rezemat de peretele dormitorului. Era palid, prezentând aceleaşi pete gălbejite şi ciudatul luciu care-i apăruseră lui Quiverian cu mai puţin de două zile în urmă.

Carl termină de potrivit plasa nutritivă în jurul trupului lui Quiverian şi ataşă mufele senzorilor. Totul părea în regulă, dar mai parcurse o dată, în întregime, linia chimică şi stratul de circuite. Niciodată nu strica să fii prea grijuliu. O singură conexiune proastă, şi te puteai considera cu un picior în groapă. Computerul monitor ar fi trebuit să depisteze erorile, dar în momentul când începeai să te bazezi pe sistemele de rezervă, ei bine, acesta era, după părerea lui, începutul sfârşitului.

Pe măsură ce criza continua, Carl îşi descoperea o meticulozitate sporită, calea sa de-a compensa oboseala.

-PH-ul sangvin stabilizat. Q-10 metabolic pe drum. Putem să-l aliniem.

Vidor dădu din cap, cu lacrimile curgându-i pe obraji, şi se târî înainte, să-l ajute. Manevrară împreună trupul în sarcofag, îl sigilară şi ataşară furtunurile exterioare. Bancurile de containere umplute din camera de pregătire formau în jurul lor o sferă, astfel că lucrau sub un dom de chiciură. Nori pufoşi pluteau leneşi în curenţii de aer, pe deasupra capetelor. Aceste sarcoface călătoriseră pe *Sekanina* şi aveau racorduri înşelătoare pentru furtunuri.

Cum, necum, nimic nu se standardizează complet într-o misiune, îşi spuse posac Carl. *Pe urmă petreci ani de zile cârpăcind*.

-Fără ceremonie, de data asta? întrebă Carl.

-Nu mă simt în stare, confirmă Vidor.

Amândoi erau prea istoviţi ca să se mai respecte tradiţiile.

-Du-te şi odinneşte-te puţin! spuse blând Carl, deşi era

conştient de inutilitatea gestului.

Îl cuplă pe Quiverian la programul de monitorizare completă în timp ce Vidor se îndepărta greoi, ca şi cum l-ar fi durut încheieturile. *La fel ca şi Quiverian*, constată Carl. *Dar nici unul din ei n-are erupţia aia brună care i-a ieşit lui Samuelson pe tot corpul*. *Simptome diferite sau boli diferite*?

Oricum nu prea conta, acum. În ritmul ăsta, într-o săptămână, aveau să iasă cu toţii din joc. Asta însemna că imediat trebuia să activeze nişte reanimări...

Trăiau un moment crucial. Cei şase care se dezgheţau la infirmerie n-aveau posibilitatea, în viitorul apropiat, să menţină Miezul Halley în funcţiune. Dacă, prin absurd (?!) Virginia şi Saul, el şi Lani se îmbolnăveau... expediţia eşua. Neasistate, sacrofagele urmau să se deregleze, unul câte unul. Halley avea să devină un cimitir de cadavre îngheţate rotindu-se pe orbită la nesfârşit.

Îşi tastă codul de control Prioritar şi se puse pe treabă. Unele sisteme simple trebuiau încălzite, erau de făcut calcule, de trasat inventare de medicamente. Carl avea oarecare experienţă în această privinţă, din misiunea Encke. Se străduia să lucreze cât mai bine, recurgând la manual ori de câte ori avea îndoieli. Saul Lintz îl putea sfătui, dacă era absolută nevoie... Cu toate metodele lui ruginite, Saul încă mai era doctor. Dar...

Dar ce? *Mda*, *ştiu – nu vreau să-l chem*. *Nu-mi pasă dacă nu-l mai văd în viaţa mea*... *Şi mai ştiu şi că nu-i decât gelozie copilărească*. *Dar asta nu uşurează cu nimic situaţia*. *Chiar dimpotrivă*, *poate*...

Era, oricum, o idee bună să dobândească practica asta. În câteva zile avea să-l îngheţe, probabil, pe Saul. *Sper să nu se molipsească şi Virginia*...

Lucra încet, cu gândurile zburându-i aiurea. Trebuia să-şi alunge deprimarea, altfel îl păştea cine ştie ce greşeală prostească. Muzică? Ascultase Mozart, Liszt şi Haydn şaisprezece ore zilnic, singura cale de-a suporta nesfârşita muncă de salahor ce-i frângea şalele. Şi uitându-se tot timpul peste umăr să vadă dacă vreun

blestemat de purpuriu nu spărsese izolaţia, dacă nu era acolo aşteptându-l să se frece de el, ca să-l ardă prin costum, să-şi bage-n el otrăvurile mortale…

-Carl!

Se întoarse, surprins de vocea feminină. *Virginia*! *Până la urmă, nu s-a dus la el*…

Vederea Lani-ei intrând în camera de pregătire îi spulberă neaşteptata speranţă.

-Am auzit de Quiverian, mă gândeam să vin jos şi… L-ai şi îngheţat?

Carl dădu din cap.

-Fără ceremonie?

-N-am avut chef. Jim nu se simţea prea bine, şi o ceremonie de unul singur…

Lani îi zâmbi cu simpatie.

-Înţeleg.

-Poate ne adunăm toţi diseară, să-nchinăm câteva beri… Lăsă fraza neterminatâ, amintindu-şi că aproape începuseră o idilă, cu câteva vieţi în urmă. Nu se mai gândise la asta. Încercase de mai multe ori să se convingă că Lani era o femeie pe cinste, dar pulsul continua să i se accelereze pentru Virginia. *Nu c-ar conta*… *Toţi arătăm ca nişte zdrenţe*.

-Da, îi prelua ea ideea. Ne-ar prinde bine putină solidaritate de grup. Tu eşti conducătorul acum, Carl. Va trebui să ne ţii laolaltă.

Era lider nominal de peste o săptămână, deşi n-avusese răgazul de-a se gândi la sine ca atare.

-Pe toţi şase? Cu doi sau trei bolnavi? Halal echipaj! Jumate din schimbul unu s-a dus în – cât? zece zile? Nu, mai puţin. (Clătină din cap.) Lucrurile se mişcă prea repede!

Ce-ar fi făcut Căpitanul Cruz, în situaţia mea? *Ce mi-a scăpat*?

-Eşti obosit, îl bătu Lani pe umăr cu blândeţe.

De parc-aş fi un animal mare şi prost, îşi spuse. *Mă rog, pe moment nu-s cu mult deosebit*.

-Mă… mă bucur c-ai venit.

-Şi eu. E evident că ai nevoie de ajutor.

-Am început să mai dezgheţ o pereche.

-Până la urmă n-o să ne trebuiască o duzină?

-Pentru asta am nevoie de ajutor. Ne trebuiesc oameni buni, dar... ei bine, pe cine-ai alege *tu* ca să bagi în morga asta?

Lani clătină din cap, gânditoare. Carl se întrebă cum făcea ea faţă, emoţional, omniprezentei ameninţări. Putea să se molipsească de la el – sau viceversa – chiar în acel moment. Nu aveau o idee reală asupra vectorului pe care-l urmau aceste boli.

-Nu pe prietenii mei... Carl fu surprins.

-Nu în sensul ăsta... Mă gândeam la alegerea oamenilor care ştiu că pot rezista situaţiei.

-Înţeleg. Eu m-am gândit mai întâi să-mi ocrotesc prietenii; tu, să-i scoţi pe cei în care poţi avea încredere. De-asta eşti tu potrivit ca sa comanzi, iar eu nu.

Carl ridică din umeri. Ştia că nu el era adevăratul lider. Nici pe departe nu avea priceperea Căpitanului Cruz; pur şi simplu, făcea ceea ce părea evident. Celălalt punct de vedere era just, însă. Era mult mai puţin dureros să asiste la îmbolnăvirea şi moartea unor oameni relativ străini.

-Nu-mi place să iau asemenea hotărâri de capul meu. Sunt doar un spacer de rând. Pentru numele lui Dumnezeu, aici e vorba de viată şi de moarte!

-Ai drepfate!

În chip subtil, Lani se retrăgea din faţa lui, stând deoparte, cu o expresie neutră, aşteptându-i ordinele. Nu dorea răspunderea.

Nici eu n-o doresc.

-Okay, trebuie să transmitem sistemului căror sarcofage să le-nceapă încălzirea, altfel nu putem merge mai departe.

Se întoarse spre marea consolă şi începu să-şi plimbe mâinile peste lista echipajului. Apăsă cu un deget pe punctele concave de lângă două numere.

-Jeffers şi Sergeov, spuse amar. Apoi scoase un chicotit uscat, scorţos. Frate, *ăştia ştiu* c-or să fie surprinşi!

SAUL

Destul! Lasă-i sărmanul trup în pace.

Saul se balansa înapoi de lângă masa de tratament şi-şi puse deoparte ustensilele.

-Încetează codul albastru. Stop procedurile de reanimare, le spuse mecanicilor-medici adunaţi în jurul figurii palide, ca de ceară, a lui Nicholas Malenkov. Menţineţi oxigenarea ţesuturilor tip şase şi începeţi prerăcirea infuziei de glycogen pentru depozitarea pe termen lung.

Era prea târziu ca să-l „îngheţe bolnav” pe rus. Moartea penetrase prea adânc. Singura soluţie era să pregătească leşul cât mai bine şi să-l congeleze, în aşteptarea zilei când atât dezgheţarea cît şi tratamentul vor putea fi aplicate.

Unitatea principală piui de două ori. Saul, care privise cu tristeţe la prietenul său mort, ridică ochii.

-Da? Care-i problema?

-**Cerere de clarificare, doctore**, anunţă mecanicul -medic. **Rog selectarea infuziei şi a profilului de răcire. De asemenea, îngheţarea pe termen lung cere un certificat de deces.**

Încuviinţă. Cu deprinderi clinice ruginite ca ale lui, era o minune că-şi amintea până şi procedura generală.

-Bine. Ident-voce: Dr. Saul Lintz, cetăţean al Confederaţiei Diasporice, medic-şapte în Expediţia Halley. Număr cod... (îşi apăsă degetele pe tâmple.) Am uitat, completează-l din registre.

-**Da, doctore**, consimţi maşina.

-Prin prezenta, îl certific pe dr. Nicholas Malenkov, cetăţean al Mai-Marii Rusii, medic-doi al expediţiei, ca fiind decedat dincolo de revenirea pe căile disponibile. Cauza: vătămare neurală periferică masivă datorată unei infecţii rebele nediagnosticate care a depăşit bariera cerebral-sangvină acum trei ore. Detalii şi analize de

urmat în anexe.

Pacientul îngheţat pe termen lung la data de…

Saul îşi privi imaginea reflectată în laterala lucitoare a mecanicului… palid, da, obosit. Mai obosit decât arăta, în aparenţă.

Ce dată e?*Era* încă noiembrie 2061. Sau deja decembrie?

Am uitat de ziua naşterii lui Miriam? *La numai zece ani de când a murit*… *Şi totuşi*, *pare un alt secol*.

Uneori se simţea ca şi cum ar fi luptat doar într-un singur scop – acela ca Virginia să poată trăi pentru a vedea vârsta de douăzeci şi nouă de ani. Dacă aveau să mai fie vii, peste şase luni, ca să-i mai pună o lumânare pe tort, atunci îşi va găsi o altă prioritate. Toate la timpul lor.

-Completează data. Şi alege cea mai uzitată procedură de congelare pentru cazurile de vătămare neurală, îi spuse mecanicului.

-Da, doctore. Maşina avea să consulte mainframe-ul misiunii, îngrijindu-se de detalii.

Erau slabe şanse ca ştiinţa medicală să fi învăţat să vindece traume atât de masive, în optzeci de ani – precum şi reanimarea trupurilor congelate. Totuşi, Nick merita să i se acorde o asemenea şansă.

În orice caz, îngheţul pe termen lung nu cerea supervizare umană. *Lasă-i pe mecanici s-o facă*. *Dacă* – **când** – *plecăm acasă*, *ar fi mai bine ca procedurile folosite la răcirea şi depozitarea trupului să fie cât mai standardizate posibil*.

Saul se răsuci, pentru a ieşi din sala de tratamente, lăsând în urma sa zumzetul procesărilor automate. În timp ce uşa se închidea fâsâind, îşi rezemă umărul de peretele tapetat. Avea braţele grele, chiar şi în gravitaţia redusă. Sinusurile îi pulsau.

Ei? întrebă, in sinea sa. *Ce planuri ai*? *Devii boală reală şi mă omori*? Î*n caz contrar*, *încetează să mă mai sâcâi şi cară-te!*

Afurisita de răceală stătea agăţată de el de opt săptămâni! Într-o viaţă de om, nu suferise niciodată de

ceva cu-adevărat serios. Dar acum, durerea asta surdă şi persistentă îl dobora de-a binelea.

Scutură din cap pentru a şi-l limpezi. *Hotărâţi-vă, fir-aţi ai dracu'! le* spuse microbilor, fără să-i pese pe moment dacă erau un flagel cometar sau importuri mai banale de pe un Pământ cald şi fecund. Saul nu vedea nimic neştiinţific în a-şi personifica paraziţii. Îi ura.

Bietul Nick Malenkov! Să-i supravieţuiască omul pe care aproape-l îngheţase. Încerca să şi-l amintească pe uriaşul, sclipitorul rus aşa cum îl cunoscuse în viaţă, dar zadarnic. Tot ce putea să-şi aducă în minte era vlăguiala palidă a obrajilor neanimaţi... goliciunea ochilor nesusţinuţi de gândire.

O, Doamne, nu lăsa ca aşa ceva să i se întâmple Virginiei!

Cu două zile în urmă, îi năvălise pur şi simplu în cameră şi, conform anumitor definiţii, comisese un viol complet neruşinat. Protestele lui slabe fuseseră anihilate sub trupul ei cald, gura ei arzătoare înghiţind cât ai clipi orice microfaună conţinea el, punând capăt astfel oricărei discuţii ulterioare asupra protecţiei de contagiune.

O femeie decisă. Abia dacă se dezlipise de el de-atunci, cu excepţia schimburilor de paisprezece ore, desigur. Şi cu toate că îşi făcea griji, Saul nu putea spune altceva decât că era bucuros.

Ea a ales, reflectă. *Iar Carl Osborn va trebui, pur şi simplu, să-nveţe să accepte situaţia*.

Cât timp rezistau toţi trei, cel puţin.

În ajun, ajutase la îngheţarea lui Jim Vidor. Măcar de data asta fuseseră în stare să-l preia pe sărmanul băiat la timp. Lani Nguyen asistase, distrusă. În lipsa unei atenţii reale din partea lui Carl, înfiripase ceva scurt cu Jim. Acum era la fel de singură ca înainte.

Semnalizatorul-brăţară pulsa. Mecanicii din camera de convalescenţă îl chemau.

Destul cu trândăveala! Pesemne că cineva se trezise, în sfârşit. Unul dintre primii şase.

Arborează o mutră veselă, îşi reaminti în timp ce

începea să-şi tragă veşmântul izolator. Încălţându-şi botinele antiseptice, atinse bandajul ce-i acoperea glezna stângă.

Cicatricea aproape se vindecase. Încă nu era sigur cum se tăiase, în timpul acelei lupte frenetice cu purpuriii. La început, fusese convins că era muşcătura unuia dintre oribilii viermi băştinaşi, dar după ceea ce li se întâmplase lui Peltier, Ustinov şi Conti, îşi închipuia că nu mai poate fi vorba de asta. Avusese o umflătură şi dureri, apoi îi trecuse.

Doar o zgârietură, presupun. Un om ca mine oricum n-ar muri de muşcătura unui purpuriu. Şi e prea puţină gravitaţie aici ca să te spânzuri.

Simţi o mâncărime la nas.

Probabil o să mor într-un acces de strănuturi.

Saul termină cu îmbrăcatul. Îşi puse o cască izolată şi trecu în cabina deasupra intrării căreia pulsa o lumină verde.

Cineva se trezise, într-adevăr. Era Bethany Oakes, prima persoană decantată după moartea căpitanului Cruz. Lidera-asistentă a expediţiei fusese un caz dificil. Dezgheţarea ei nu decursese uşor.

Hibernarea nu era o funcţie umană naturală. Inducerea ei implica doze masive, complexe, de compuşi care cufundau trupul într-o stare letargică, apropiată de moarte – reducând metabolismul şi pH-ul, răcind ţesuturile până la un grad deasupra îngheţului. Procesul era orice numai rutină nu, chiar după decenii de folosinţă în zborurile spaţiale. Probarea lui pentru călătoriile interstelare fusese un vis al lui Miguel Cruz-Mendoza. Era de presupus că va deveni un alt dar din partea Expediţiei Halley pentru cei de pe Pământ.

Lucrând de unul singur, cu echipament ce risca să fie încă poluat cu Halley-forme, Malenkov alesese metoda dezgheţării lente, permiţându-i pacientului să se desprindă pe cale naturală din înăbuşirea centrului somnului. Hotărârea era discutabilă. Putea fi mai sigură, dar lăsa posibilitatea ca persoana decantată să se trezească fără

ajutor din afară.

Bethany Oakes însă era o femeie robustă. Trei săptămâni de hibernare în letargie de gradul IV nu schimbau atât de mult omul. Avea însă pleoapele deja întunecate de îngreunarea albăstrie a toropelii în sarcofag. Când Saul se apropie, tremurară deschizându-se. Pupilele i se contractară intermitent în lumină.

Saul scăzu intensitatea panourilor din pereţi şi luă un tub de fluid echilibrant-electrolitic pentru a-i umezi buzele. Limba femeii se strecură afară, trăgând în gură substanţa dulce.

Bun, îşi spuse. Reflexul sorbitului era un test empiric învăţat de la Nicholas. Semn de evoluţie bună.

În ochii căprui-deschis, desluşi o luptă vizibilă – mintea urcând cu efort din îngheţ.

-S-Saul...? Vocea femeii abia se auzea.

-Da, Bethany, se aplecă el înainte. Eu sunt, Saul Lintz.

-Suntem... (înghiţi, şi zâmbi subţire.) Suntem deja la afeliu? Saul îşi mută privirea. Desigur, secundul-la-comandă al expediţiei fusese programat să nu se dezgheţe vreme de treizeci şi trei de ani, până când cometa nu va fi atins cel mai îndepărtat punct faţă de soare, iar colonia avea să fie din nou pentru scurt timp ocupată să pregătească manevra rachetelor care să-i trimită pe lângă Jupiter, spre întâlnirea cu culegătorii ce-i aşteptau, după încă aproape patru decenii.

Cum să-i spună că, de fapt, nu trecuseră decât treizeci şi trei *de zile*?!

Saul zâmbi străduindu-se să-şi compună o expresie de infirmieră grijulie, şi clătină din cap.

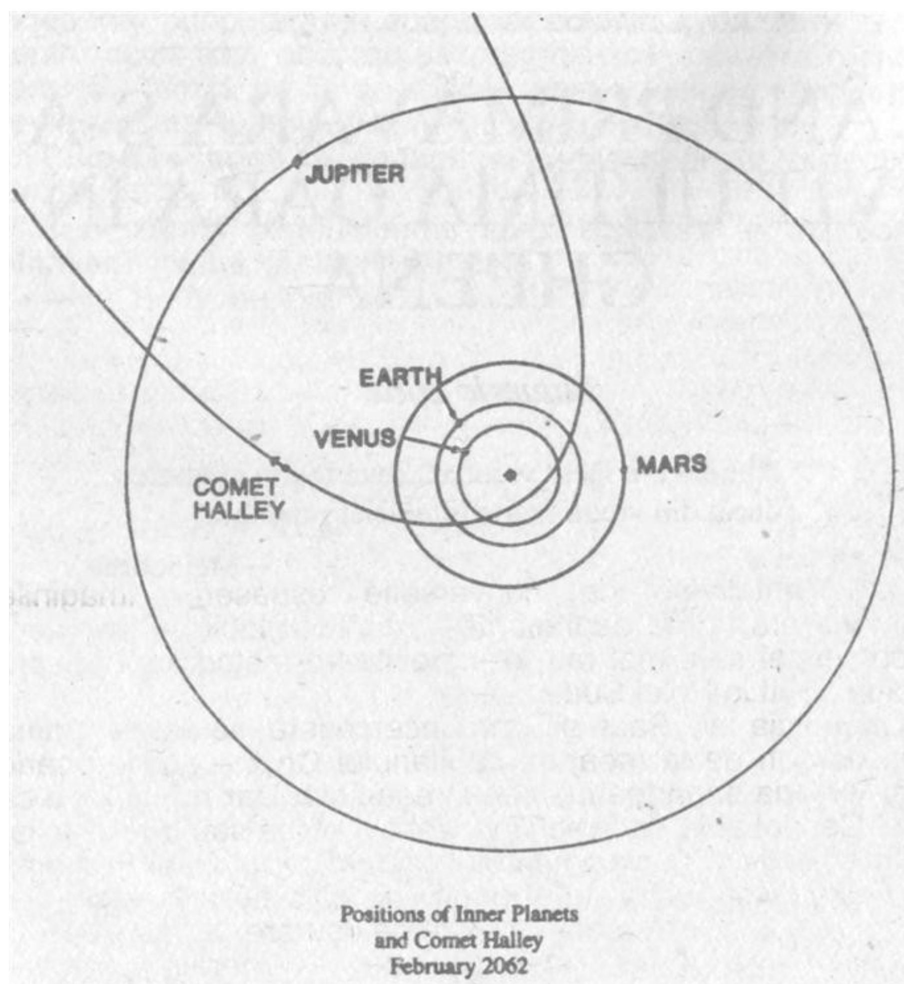
-Nu, Betty, nu tocmai...

PARTEA A III-A
CÂND PRIMĂVARA S-A IVIT ULTIMA OARĂ ÎN GHEENA

Ianuarie2062

Nimeni n-a făcut vreodată ceva foarte prostesc decât din vreun foarte întemeiat principiu.

-Melbourne

Positions of Inner Planets
and Comet Halley
February 2062

VIRGINIA

Ce diferenţă însemnau trei biete săptămâni? se întreba Virginia, în timp ce trecea lunecând pe lângă lucrătorii grăbiţi. Doar atâta trecuse? Numai douăzeci şi cinci de zile de când cei rămaşi din Schimbul întâi se adunaseră, frânţi şi hăituiţi, pentru a consemna trecerea anului 2061?

Nu prea fusese entuziast ajunul Anului Nou. Chiar şi cu holografele de pe pereţi, puse pe cele mai încântătoare scene estivale, tot ca iarna la Ragnarok se simţeau. Se înghesuiseră lângă capătul cel mai îndepărtat al Sălii-mamut a Complexului Central – patru bieţi supravieţuitori – şi toastaseră din rezerva de Lacy Traces grijuliu păstrată a lui Carl.

Sticla se golise repede. Nu prea păreau să aibă motive de-a economisi ceva.

Toate tentativele de conversaţie eşuaseră. Imaginile pământene erau prea deprimante – scene zglobii de larg consum comercial sau, mai rău, o îngrozitoare melodramă despre expediţia Scott la Polul Sud...

La sugestia ei, Saul şi Carl încercaseră să joace prima partidă de şah de la moartea căpitanului Cruz – sau de când Saul şi Virginia împărţeau aceeaşi reşedinţă. Dar nu mai era ca înainte. Cei doi abia dacă schimbaseră o vorbă sau o privire, iar jocul fu sălbatic. Când computerul-brăţară al lui Saul îl chemă să se îngrijească iarăşi de adormiţii pe cale de a fi degheţaţi, Lani şi Virginia schimbaseră o privire de uşurare.

Niciodată n-avea să uite seara aceea mohorâtă, câte zile mai avea de trăit.

Asta se întâmplase cu mai puţin de-o lună în urmă. Acum... ei bine, acum lucrurile stăteau altfel. Cel puţin superficial, se prezentau mult mai bine. În sfârşit se auzea iarăşi murmur de voci în coridoarele reci, iar oamenii încercau să găsească soluţii.

Virginia progresa cu deplasatul în slaba gravitaţie a lui

Halley. Luneca razant, cu repeziciune, agăţând mocheta de fibră cu papucii velcro şi ţinându-se de cablul din perete în drum spre Centrul Control.

Era o experienţă nouă, să vină astfel, cu mintea neînceţoşată de oboseală, sau fără un trup aproape flasc de oboseală. Şapte ore de somn erau ca o desfătare păcătoasă.

În ajun, schimbul ei coincisese cu al lui Saul. Avuseseră prilejul să facă dragoste pentru prima oară după o săptămână, şi dormiseră unul lângă altul, legaţi prin ruda ei electronică, atingându-se în aura difuză a lămpilor de control ale lui JonVon. Saul fusese nevoit să plece devreme ca să se pregătească pentru testarea de azi a noii sale invenţii, dar Virginia se trezise simţindu-i căldura, încă, pe plasă lângă ea, şi mirosul lui pe braţ.

Într-o zi, când o să am iarăşi puţin timp liber, va trebui să aflu ce face JonVon cu visele noastre. Saul şi cu mine ne apropiem mereu mai mult, cu simţurile împărtăşite, intensificate, tot mai vii. Mă-ntreb – e posibil să fi avut dreptate, în fond? E posibil să simuleze procesele mintale omeneşti atât de bine încât să se poată realiza un soi de „telepatie”?

Dacă-i aşa, îi putem da Pământului cel puţin un cadou, înainte să murim cu toţii?

În dimineaţa aceasta, se oprise chiar înainte de a-şi părăsi cămăruţa, ezitând lângă uşa culisantă, şi se întorsese să ia un stylus. Pe suprafaţa unei tăbliţe de memorie, mâzgălise repede… nu o poezie – nu încă – ci o schiţă:

Hoku welo welo,
  O, neiertătoare Cometă –
Ua luni au,
  Sunt foarte obosită –

Versul bilingv îi redeşteptase dorul de casă. Îi lipsea Kewani Langsthan, singura hawaiiană din primul schimb, care-şi pierduse un braţ într-o explozie la Nivelul A, în ajunul Crăciunului, şi fusese îngheţată imediat ce ciotul se infectase.

Printre înlocuitori nu se număra nici un hawaiian. Nu ştia dacă să regrete sau să se bucure că fraţii ei erau cruţaţi de acele cumplite vremuri.

Oricum, ştirile din republica insulară nu erau prea bune. Ultima oară când avusese timp să asculte transmisiile de pe Pământ, tensiunile erau în creştere. Naţiunile din Arcul Soarelui Viu acuzaseră conducerea Guvernatorului Ikeda de „proiecte neecologice”.

Din seara aceea, cu luni în urmă, când împărtăşise amintirile lui Saul despre patria lui pierdută, suferise mereu de o teamă adâncă şi persistentă pentru precara renaştere a propriilor ei compatrioţi.

Haalulu kuu lime
  Mâna îmi tremură –
E aaiwi... Ka la
  Fii iute, o, Soare –

Schiţa dispăruse în puţul stohastic de memorie al lui JonVon. Poate i-o va mai cere să lucreze la ea, dacă avea timp sau îşi aducea aminte. Între timp, maşina sa domestică avea să reverbereze de cugetările ei. Spre deosebire de afectatele procesoare de pe Pământ – sau flegmaticul mainframe al misiunii pe care tehnicienii începuseră să-l împacheteze pentru a-l coborî de pe *Edmund* în Central – JonVon nu se rezuma să înregistreze. Era programat să-şi „amintească” din când în când, neprovocat şi imprevizibil, şi să „chibzuiască” la noi corelări.

Ea însăşi n-avea timp să se dedice proiectului cu care plănuia să-şi petreacă anii. Dar JonVon avea să posede întotdeauna cel puţin un colţişor al memoriei devotat acestuia, adunând şi organizând date pentru ziua când, în sfârşit, să-şi poată îndrepta şi ea atenţia înapoi spre problema inteligenţei însăşi.

Trebuie să-mi aduc aminte să-l întreb ce-a mai aflat.

Şi iată-ne, îşi spuse, ajungând la o valvă dublă cu o lumină chihlimbarie aprinsă deasupra. *Intrarea la Controlul Central... postul de comandă al hoardelor invadatoare de pe Pământ*.

Înainte de-a pătrunde înăuntru, trebuia să se supună altei afurisite de curăţiri. Un mecanic mătăhălos era postat lângă ecluză.

-**Vă rugăm prezentaţi toate suprafeţele pentru expunere ultrasonică**, ceru el întinzând o casoletă plată şi o duză de vid.

Virginia oftă şi făcu un pas, răsucindu-se în faţa maşinii cu tub dublu şi fasoane de judecător. Armonice de la undele sonore de înaltă-frecvenţă îi loviră pielea în octave multiple, pe toată gama până la un mârâit jos, trepidant, care-i făcu dinţii să clănţăne.

Cunoştea, desigur, toate codurile de eschivare. Dar era mai bine să se supună acestor măsuri, oricât de inutile ar fi fost. Cineva tot ar fi aflat până la urmă dacă s-ar fi apucat să încalce regulile pentru propria ei comoditate.

Un clinchet slab anunţă particulele de reziduuri scuturate din haine şi piele, pentru a fi aspirate în furtunul de vid. Fireşte, asta nu-i oprea cu-adevărat pe oameni să plimbe de colo-colo germeni cometari. Saul spusese că singurul efect pe termen lung al procedurii va consta în a le distruge complet îmbrăcămintea şi a vătăma auzul tuturor.

Clinchetul încetă şi duza de vid se închise. Virginia îşi imagină un nor de aer, fire de bumbac şi celule epidermice toate risipindu-se în spaţiu departe sus, unde stelele străluceau peste un peisaj de gheaţa golaşă.

-Pregătiţi protecţia ochilor, vă rugăm.

Se strâmbă şi-şi trase ochelarii de la cingătoare.

-Loveşte, MacDuff, murmură, chircindu-şi pleoapele în timp ce holul părea să se umple de strălucire actinică.

Asta era idioţenie curată, ştia. Lămpile U.V. erau cea mai bună armă împotriva Halley-formelor, dar nu mai rămăseseră decât vreo două duzini, şi se ardeau într-un ritm de una sau chiar mai multe pe zi. Deja existau numeroase cazuri de arsuri şi eczeme.

Incomoda văpaie se stinse, iar Virginia răsuflă uşurată.

-**Puteţi trece**, pronunţă mecanicul.

-Mulţumim, răspunse sarcastică în timp ce uşa se

deschidea cu un şuierat uşor, dându-i drumul în mijlocul unui vârtej de activitate.

Glasuri nuanţate cu nelinişte… torsuri umane ce dispăreau în cofraje cagulate pentru vorbirea în date… mâini manevrând comutatoare sau comenzi waldo-mecanice. *Da, chiar e o diferenţă cea pe care o pot crea trei săptămâni*.

Dar curentul subteran de teamă îi însoţea încă. Dacă nu cumva chiar mai puternic.

Într-un colţ, vreo şase siluete se adunaseră ghemuite în micro-G împrejurul unei holo-hărţi. Virginia o recunoscu pe dr. Oakes şi principalele ei ajutoare. Altă afurisită de întrunire strategică.

Olakou na … Ei sunt şefii, cerul să ne-ajute.

Aş fi vrut ca Saul să nu coboare azi în sălile interioare pentru testarea noii maşini. *Deja îi simt lipsa*.

Virginia păşi îndărătul lui Walter Shultz, omul care opera acum mecano-controlul 1. Venise înainte de termen, dar amicul avea clar nevoie să fie înlocuit. Umerii i se cocoşau sub cagula izolatoare, iar mâinile îi erau încleştate pe comenzile waldo ale operatorului.

Ştia prin ce trece. Operatorii mecanici sufereau aproape la fel ca oamenii din coridoare. Nu erau în pericol fizic direct, desigur, dar orele erau mai grele, iar efortul mintal intens tot atât de epuizant. De pe display-uri văzu că Walter mânuia de unul singur patru boţi mari. Avea nevoie de-o pauză.

N-ar fi fost, fotuşi, o idee bună să-l tragă înapoi prea brusc. Cu două zile în urmă îl bătuse pe umăr în timp ce era conectat. Omul se întorsese spre ea cu pupilele dilatate, tratând-o fără înconjur drept „curvă Percell băgăreaţă”.

Mai târziu îşi ceruse scuze, dar expresia i se întipărise Virginiei în minte.

O să-i spun că-s aici printr-o linie radio deschisă. Mâna însă îi ezita chiar deasupra microfonului lui de panou. De sub gluga izolatoare îl auzi pe Shultz trăgându-şi nasul. Era greu de spus dacă omul avea guturai sau plângea.

În zilele acelea, nici o ipoteză nu era exclusă.

-Virginia! strigă înapoia ei o voce cu timbru înalt. Virginia! Vrei să vii pân-aici te rog, dragă?

În afară de Saul, o singură persoană i se mai adresa aşa. Se întoarse şi înclină din cap spre femeia brunetă, autoritară, care îi făcea semn din partea opusă a încăperii.

-Da, desigur, dr. Oakes.

Merse lunecând repede către marele display holo unde comandanţii de secţii stăteau privind posomorâţi la ampla reprezentare.

Şefa curentă a Secţiunii de Ştiinţe Cometare, Nasao Okudo, îşi părăsi ostentativ capătul de masă, la fel cu maiorul Lopez, militarul cel mai înalt în grad dintre cei treji. Virginia le ignoră dispreţul. Făcea parte din curentul subteran general de resentimente împotriva ei, dar şi a lui Carl, Saul şi Lani. Ca şi cum Primul Schimb ar fi fost cumva criminal de incompetent lăsând să se întîmple toate acele lucruri.

Întotdeauna socotise că, în adâncul lor, fiinţele omeneşti erau iraţionale – inclusiv ea, desigur. Mulţi erau nemulţumiţi de alegerile făcute. „De ce eu?” era un refren pe care-l auzise în mod repetat, murmurat cu furie sau văicărit sonor pe măsură ce, unul după altul, noii-treziţi se răneau luptând cu vermina în holuri, sau cădeau bolnăvi din cauza vreunui microb necunoscut.

Carl a trebuit să-şi asume aceste alegeri dificile, după moartea căpitanului Cruz. Pe el dădeau vina reanimaţii. Iar faptul că era un Percell nu-l ajuta cu nimic.

Cred că singurul lucru care ne ajută pe el, pe Saul şi pe mine, să nu fim complet ostracizaţi e faptul că suntem indispensabili.

Bethany Oakes, cel puţin, părea imună faţă de asemenea sentimente. Zâmbi amabilă ca întotdeauna, când îi strânse mâna.

-Mulţumesc că ai venit, dragă! Avem o mică neînţelegere pe o problemă tehnică, şi mă întrebam dacă nu ne-ai putea ajuta, cu experienţa pe care-ai dobândit-o în săptămânile acelea înfricoşătoare când tu şi ceilalţi aţi

înfruntat singuri primejdia...

-Îmi voi da toată silinţa, încuviinţă Virginia.

Dr. Oakes îi înapoie zâmbetul, cu buze mici, umede. Virginia nu putu să nu observe că avea faţa buhăită şi că era machiată oarecum aiurea.

O, soartă oarbă, eşti într-adevăr o târfă ticăloasă! A trebuit *să-l iei pe căpitanul Cruz – Columb-ul nostru, Drake al nostru - chiar de la-nceputul începutului, nu*? *A alcătuit un echipaj dintr-o adunătură de exilaţi şi inadaptaţi, şi-acum s-a stins*. *Femeia asta drăguţă, pur şi simplu nu-l poate înlocui*.

Dr. Oakes se întoarse spre Lefty d'Amaria, şeful departamentului Virginiei, Calculaţii şi Mecanice. Lefty, cel puţin, îi aruncă Virginiei un zâmbet rapid, pe care ea i-l înapoie, recunoscătoare. Din păcate, omul se agăţa nesigur de muchia mesei, iar fruntea îi era brobonată de sudoare.

-Sunt două probleme în care am... am vrut să te consultăm, Ginnie. Prima e-n legătură cu lupta împotriva substanţei din holuri.

Virginia îşi desfăcu mâinile:

-Dr. Matsudo şi dr. Lintz au studiat coca. În comparaţie cu orice alt supravieţuitor din Schimbul întâi, eu m-am confruntat cel mai puţin cu ea.

-Da, în persoană, dădu din cap d'Amaria. Dar ai înfruntat-o prin intermediul mecanicilor, ajutându-l pe Osborn şi echipele lui. Ceea ce vrem să ştim e dacă ţi se pare posibil să-i adaptăm pe mecanicii de suprafaţă pentru munca în puţuri.

-Păi, i-am şi reprogramat pe unii dintre ei – roboţi din întreţinerea navelor, mai ales.

-Nu, spuse d'Amaria scuturând din cap. Ne gândim la cei mari. Adevăraţii mecanici de suprafaţă.

Virginia făcu ochii mari. Era oare situaţia atât de disperată? Mecanicii de suprafaţă nu fuseseră niciodată destinaţi muncii în tuneluri. Ideea acestor behemonţi cu membre mari şi macarale scheletice croindu-şi drum aici jos, sub gheaţă, era de-ajuns pentru a-şi simţi inima cât un purice.

-Nu... nu ştiu sigur. Ar trebui să dezmembrăm o parte din utilajele de fabrică...

-O pereche din echipajele de fabrică sunt acum în curs de încălzire, îi spuse Lopez. Jeffers, Yeomans şi Johanson au fost deja reanimaţi.

-Dar chiar şi cu fabrica în funcţiune, ar fi o harababură, preciză Virginia. Pentru a adapta elevatorii sau împingătorii la munca în puţuri nu e suficient să le înlăturăm pur şi simplu picioarele şi cilindrii. Eu aş avea de ars noi modele în memoria afectată exclusiv lecturii. Cu dotările existente, iese o cârpăceală, şi nu-s sigură c-ar fi şi reversibilă.

-Bine, bine, dădu din cap Okudo. Deci spui că se poate face.

-Dar e-o nebunie! protestă Virginia. N-aş fi niciodată-n stare să montez Lansatoarele de Impuls la afeliu, fără mecanici de suprafaţă. Şi fără Impuls, orbita lui Halley nu se poate comuta. Nu vom fi niciodată în stare să...

-Ai de gând să-ţi ţii tâmpita aia de gură *Percell* şuieră iute maiorul Lopez, dezvelindu-şi dinţii. Ochii ofiţerului din Corpul Spaţial păreau în flăcări, şi nu se trase înapoi decât când dr. Oakes îşi drese intenţionat glasul. Privi la comandanta activă a misiunii, apoi îndărăt la Virginia:

-Scuză-mă! Vreau să zic, vrei să nu ridici glasul? *Te rog*? Sarcasmul îi era evident. Virginia nu-l luă în seamă.

... *Nu vom fi niciodată în stare să ne înapoiem acasă*, îşi încheie ea în gând dureroasa plângere. Dr. Oakes îi vorbi militarului:

-Ascultă, Fidel, sunt sigură că Herbert realizează cât de esenţial e să fim discreţi cu unele din implicaţiile acţiunilor noastre viitoare. Moralul pare destul de prost aşa cum e.

-Mie-mi spui! murmură Okudo. Aud că unii chiar simulează boala, recurgând la toate prefăcătoriile ca să ajungă înapoi în sarcofage.

Nu ştiam. Virginia simţea că i se întoarce stomacul pe dos.

Căpitanul Cruz ar fi fost mai franc cu noi. *Şi nimeni nu s-ar fi gândit să-l părăsească încercând s-o şteargă în timp*.

Bethany Oakes contemplă posacă reprezentarea holo, dându-i Virginiei prima şansă reală de-a privi şi ea marele display.

Regiunea penetrată de tuneluri nu era mai întinsă decât cu o lună în urmă, ocupând încă sub unu la sută din volumul Miezului Halley, într-un muşuroi adunat sub polul nord. Se detaşau câteva încăperi mari, inclusiv trei unde zăceau îngropate sarcofagele. Şi aceasta, Centralul, în mijlocul unui fagure de camere la abia un kilometru sub locul unde era ancorat *Edmund Halley*.

Slavă cerului că majoritatea hidroponicelor sunt încă pe Edmund, îşi spuse Virginia. *La adăpost de formele de viaţă locale pe care, din nebăgare de seamă, le-am trezit aici. Dacă viermii sau coca ajung vreodată în grădinile principale, e de aşteptat să murim în scurt timp de foame*.

Dar, oricum, probabil că vom flămânzi în curând, dacă mai trebuie să-i ţinem multă, vreme treji pe-atâţia.

Aproape toate tunelurile şi puţurile înfăţişate erau pătate, culorile reprezentând diferitele tipuri de infestare. Doar cele patru săli principale încă mai străluceau într-un alt antiseptic, neinvadat – împreună cu o cale spre curţile polare de depozitare. Şi fuseseră nevoiţi să recurgă la toate lămpile U.V. şi la jumătate din rezerva de dezinfectante pentru optzeci de ani ca să ţină curate doar acele zone.

Cele mai multe pasaje licăreau în câte-o nuanţă de verde, acolo unde singurul invadator cunoscut era vreo varietate a culturii lichenoide denumită popular *cocă*. Aceste drumuri încă-şi mai păstrau aerul şi căldura. Din câte se părea era chiar posibil să fie perfect sigure. Cel puţin, Saul, aşa credea. Ieşise nu o dată, sfidând presupusul pericol, în căutarea mai multor probe pentru studiu.

Poate că ăsta-i unul din lucrurile care mă atrag la el. Saul nu era curajos în sensul fanfaron, ci de-o manieră ce părea să spună „a trăi de pe-o zi pe alta a fost dintotdeauna un risc calculat”.

Era posibil ca iubirea ei să fie analitic simplă. Căci Saul

îi amintea de tatăl ei – Anson Herbert deţinuse aceeaşi tristă, blândă înţelepciune, îi arătase mai multe în puterea lui liniştită decât poza exuberantă a altor bărbaţi.

Virginia clătină din cap. Anson murise de doi ani, dar putea aproape să-l audă, spunându-i să lase visatul cu ochii deschişi şi să se-apuce de treabă. Erau multe probleme de rezolvat şi, întotdeauna, se găseau idioţi care încercau să repare ceasurile cu ciocanul.

Lopez gesticula în direcţia tunelurilor grav infestate, în special de-a lungul căilor pe unde se scurgea căldura de la uzina energetică. Pete purpurii, galbene şi roşii arătau unde erupseseră cele mai active Halley-forme, sfâşiind izolaţia tunelurilor, stricând maşini vitale şi, ocazional, chiar atingând cu muşcătura lor veninoasă câte un pământean rătăcit pe-acolo.

-... Mecanicii mai mari, de suprafaţă, ar putea patrula pe un hol extins, aici; zgâriind şi retopind gheaţa la intervale, închizând crevasele şi îndepărtând straturile infestate pentru eliminarea la suprafaţă...

Virginiei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Planul era dement. Era o schemă grosolană care ignora următoarele *şapte decenii*.

-Mai există, totuşi, şi alte variante care merită să fie încercate, sugeră ea. Saul lucrează la o posibilă metodă...

-*Raza morţii* a lui Lintz, nu? îşi trase Lopez sonor nasul. Bethany Oakes confirmă, fără a-şi lua ochii de la hartă:

-Putem spera că cineva va veni cu ceva nou, fireşte.... Dar fiecare abordare convenţională a eşuat. Un lucru e sigur: dacă infestarea ajunge la dormitoare, suntem terminaţi. (O privi pe Virginia.) De-asta ţi-am cerut să ni te-alături aici, nu numai pentru a ajuta la convertirea roboţilor de suprafaţă pentru lupta de dedesubt. Tu...

Femeia se opri, clipind, încercând parcă să-şi păstreze şirul gândurilor. Şocată la culme, Virginia realiză că se afla aproape sigur sub influenţa vreunui drog.

-... Tu eşti singurul expert real pe care-l avem, în acel vechi domeniu... *inteligenţa artificială*. Desigur, sunt la curent cu dovezile tradiţionale care demonstrează că în

sens propriu-zis e imposibil. Dar un simulant foarte bun, flexibil, poate fi de-ajuns. (Oftă.) Oricum, trebuie să ne agăţăm de orice pai. Invenţia lui Saul Lintz, şi chiar roboţi capabili să acţioneze de capul lor. Trebuie să venim cu o soluţie care să ne ajute să facem cât mai mulţi mecanici pe cât de *autonomi* posibil... şi asta curând. Vezi, pierdem oamenii mai repede decât îi reanimăm.

Virginia o privea cu ochi mari, constatând că nu era în stare să-i dea nici o replică.

-Ăsta-i secret militar, Herbert! mârâi maiorul Lopez. În-cearcă numai să-l dezvălui cuiva, şi am eu ac de cojocul tău Percell.

Virginia clătină din cap, lăsându-l să-i interpreteze gestul cum îi convenea.

Puţin mai târziu, lângă centrul de răcoritoare, ţinea în mâini un balon cu ceai slab şi se-ntreba cum ar putea să se apropie de imposibilele sarcini ce-i fuseseră atribuite. Era o ironie. *Niciodată n-am crezut c-o să ajung să mi se* ceară *să lucrez la inteligenţa maşinilor*...

În împrejurările date, i se părea o cale cu atît mai greşită.

Acesta fu momentul când omul pe care-ar fi vrut cel mai puţin să-l întâlnească pluti lângă ea cu o împingere uşoară a cioturilor ce-i ţineau loc de picioare.

-Ei, dulce doamnă a maşinilor! rânji Otis Sergeov. Presupun că n-ai auzit de ultimele evoluţii interesante de pe Pământ? Sau ai aflat?

-Pleacă, Otis! îi spuse ea pe un ton stăpânit. N-am chef s-aud veşti proaste acum, mai ales de la tine. Ce faci aici, de fapt? Tu eşti la holuri.

Percell-ul rus ridică din umeri. Pleoapele îi erau încă uşor albăstrii şi obrajii cretoşi datorită recentei deşteptări.

-M-am oprit s-arunc o privire, în drum spre Puţul Trei. Merg să-ţi ajut amanţii la testarea noii lor maşini de salvat lumea.

-Ce tot spui? ridică Virginia privirea.

-Ştii de cine vorbesc, îi făcu el cu ochiul. Osborn şi Lintz. Sergeov scoase o bucăţică de hârtie pe care se zărea

numele ei. Virginia o smulse şi o despături să citească mesajul. Dădu din cap.

-Deci îi vei ajuta pe Carl şi Saul să-şi încerce noile reactoare. Asta era?

Celălalt confirmă.

-Okay. Spune-i lui Saul c-am să aranjez să-i trimit mecanicii de care are nevoie. Îi îngrămădesc eu undeva.

-O, căi de a ocoli canalele radio! *Ştiam* eu că are influenţă pe lângă Stăpâna Secretă a Tuturor Maşinilor. Trebuie să-i învăţ trucurile.

Virginia săltă din umeri. Sergeov avusese un motiv anume ca s-o caute.

-Asta-i tot, Otis?

-Încă un lucru. O curiozitate personală. Te-am subestimat, Virginia. Oi fi tu Orthofilă, dar cel puţin l-ai ales pe tatăl - sau unchiul – rasei noastre… Şi, presupunând că faci pasiune pentru toţi cei trecuţi de cincizeci de ani…

Virginia îl fulgeră cu privirea.

-Pitic obsedat ce…

-Aştepţi pân-ajung şi *eu* atât de bătrân? Mmmm? O şansă măcar o să am, atunci?

Virginiei i se învârtea capul. Omul spunea atâtea lucruri jignitoare, fiecare meritând în schimb câte o replică de o logică acidă. *Oh, de ce mă simt atât de constrânsă*? *Nu caută argumente semantice, vrea doar să mă calce pe nervi, atâta tot!*

-Du-te şi te…, Otis! spuse într-un târziu.

Sergeov clipi, surprins pe moment, apoi râse. Capul i se bălăbăni înainte şi-napoi.

-Bine zis! strigă el încântat. Dacă ai fi fost alaltăieri pe Pământ, le-ai fi putut-o spune!

-*Cui*?

-Ticăloşilor de la Geneva.

Virginia ezită, simţind deodată fiori pe şira spinării.

-Ce s-a-ntâmplat pe Pământ?

-Dac-ai acorda mai mult timp celor din neamul tău, ai fi ştiut de-acum, o zeflemisi Sergeov. Nu mai avem pe nimeni

cu care să vorbim, decât unul pe celălalt, acum... acum, că Ortho-şii ne învinuiesc pentru toate bolile.

-Doar *nu*... (Virginia închise ochii şi hotărî să nu se lase trecută pe linie moartă.) Spune-mi ce s-a-ntâmplat pe Pământ, Otis! Sau, de data asta *chiar* îţi voi frânge braţul.

Spacer-ul rus dădu din cap. Glasul îi sună deodată copleşit.

-A fost o lovitură de stat, Virginia. Hawaii-ul a trecut acum sub Arcul Soarelui.

-Ce? se holbă ea. Dar... Dar asta-i imposibil! Cum?

-Mercenari din Filipine. Guvernatorul Ikeda mort. S-a instituit legea marţială.

-Dar Amendamentul Treizeci şi doi... Statele Unite trebuie să apere...

Sergeov ridică din umeri.

-Curtea Supremă a Statelor Unite s-a întrunit în sesiune de urgenţă... Au decis că Hawaii-ul, din 2026, este *semisuveran*... Cred că ăsta-i termenul. Înseamnă că un guvern Arc-ist de facto e okay – câtă vreme plăteşte taxele federale la timp şi nu face scandal pe plan extern... Deja au închis Şcoala Percell şi Institutul de Cercetări Progresive şi au oprit proiectul ăla mare de energie-a-mareelor. Şi mai urmează şi altele, cu siguranţă...

Sergeov se apleacă înainte, proptindu-şi o mână pe balustradă, respirând intens. Glasul îi era plin de sarcasm.

– *Acum* înţelegi? Înţelegi de ce elocvenţa ta ne-ar fi fost de folos ieri, pe Pământ? Cazul s-a hotărât doar cu şase la trei.

Mai mult ca sigur că, dacă erai acolo, i-ai fi putut convinge. Sau, cel puţin, i-ai fi trimis să şi-o ia la labă, cu toate moacele lor Ortho.

Tăcu, pentru că Virginia se şi năpustise în hol, trecând ca vântul pe lângă mătăhălosul robot de decontaminare, ignorându-i monotona cerere de-a se supune tratamentului de două parale, cu sunet şi lumină. Înainta fără scop precis, cu ochii scăldaţi în lacrimi, plutind pur maşinal.

CARL

Lucrurile se înrăutăţeau.

Carl plutea la capătul unui pripon, aşteptându-l pe Saul Lintz. Se bucura de întrerupere.

În ultimele zile, învăţase să profite de odihnă ori de câte ori se ivea ocazia – mici aţipeli pisiceşti şi pauze de masă, folosind fiecare moment mai lejer pentru a-şi destinde muşchii. Pentru majoritatea treburilor nu avea timp să amplaseze mecanicii, şi oricum multe nici nu le puteau face.

Buna şi vechea muncă brută, îşi spuse Carl. *Atâta numai că e cu totul altfel atunci când viaţa ta atârnă de asta*.

Într-un fel, îi părea bine că nu conducea el. Maiorul Lopez, care abia dacă-şi ascundea neîncrederea în Percell-i, avea toate durerile de cap. *Foarte bine*. *Las s-asude*.

Nu dispunea de suficiente mâini pentru a controla algele verzi şi cu atât mai puţin formele mari. Bethany Oakes era ocupată cu reanimarea oamenilor, dar asta lua timp. Auzise că nici pe-acolo situaţia nu era prea roză. Unii dintre cei dezgheţaţi se arătau furioşi ca fuseseră treziţi mai devreme, după care îi apuca spaima c-or să se molipsească de bolile ce bântuiau colonia.

Nu putea spune că-i condamna. Avea un tip nou în echipă, un norvegian pe nume Veerlan, şi deja începuse să se smârcâie şi să tuşească. Omul ieşise doar de treizeci şi cinci de ore, şi abia se obişnuia cu munca grea.

-Echipa e gata? percepu glasul lui Saul, printr-o volbură ceţoasă. Lintz aterizǎ ţeapăn pe tapet, în apropiere, şi agăţă o coardă de un clenci.

-Ah... mda. Nu-i cine ştie ce echipă.

-Câţi?

Saul părea ager şi activ, cu toate brazdele lungi de oboseală ce-i străbăteau faţa. Căra în cârcă un aparat

masiv.

-Patru.

-Inclusiv cu tine?

-Da.

-Hm... nu ştiu... o să fie destul de incomod.

-Am să chem mecanicii.

-L-am rugat deja pe Sergeov să-i spună Virginiei. O să trimită câţiva, cât de curând posibil.

Carl simţi un acces fierbinte de iritare.

-*Eu* răspund de mecanici în cvadratul ăsta. Saul îşi strânse buzele.

-Uite ce e, asta-i o urgenţă...

-Am s-o caut pe Virginia. Nu suntem în laboratorul tău, Lintz. Eu dau ordinele aici.

-În regulă, eşti invitatul meu! Cheam-o.

-Păi... mda... O să mai cârpesc cât suntem pe drum. (Carl scutură uşor din cap, ca pentru a şi-l limpezi.) Ai frecvenţele speculative?

-Chiar aici, îşi bătu Saul buzunarul vestei. Am lucrat toată noaptea.

-Ar face bine să meargă.

-Sper.

-Speranţa nu-i o chestie suficientă.

-Nu pot garanta.

-Ascultă, nu suntem decât o duzină, poate cincisprezece indivizi apţi fizic. Din câte aud, oamenii cad mai repede decât îi putem dezgheţa. Mă folosesc de bărbaţi năuciţi de-atâta muncă - aşa ca mine – şi de femei cărora le curge nasul şi tuşesc în cârpele cu care s-au căptuşit sub bărbie. Vreau să zic... (Trase aer în piept, strânse puternic ochii şi expiră obosit) ar fi bine să funcţioneze.

-Hai să mergem, atunci, încuviinţă Saul înţelegător.

Îi întâlniră pe Jeffers, Lani şi Sergeov în Puţul 3, unde începuse totul. Puţul era bine luminat, fosforul iradiind ca un şir de reclame dispuse regulat de-a lungul unei şosele întunecate.

Grupul stătea agăţat ca un pâlc de pete pestriţe,

fiecare costum având o altă culoare primară, pe fundalul tapetului roz. Dintr-un tunel lateral ieşi o matahală uriaşă, asimetrică, tractată de mecanici. Alţi trei îi urmau.

„Virginia i-a eliberat”, spuse bucuros Jeffers. „Asta o să ne ajute mai mult.”

-Mda, făcu Carl. Îl irita faptul că Saul obţinuse mecanicii rapid, fără ca Virginia să ceară măcar aprobarea. Şi n-avusese nici măcar un robot care să-l ajute în tot blestematul de schimb, până când genialul Saul Lintz şi soluţia sa minune nu intraseră în scenă.

-Ar cam fi timpul să-i dăm drumul!

Nu cred c-o să plâng dacă asta nu funcţionează, îşi spuse Carl, apoi se mustră imediat. *Nu, e-o prostie*! *Chiar te-a ajuns oboseala!*

În mod sigur, Jeffers era tot atât de obosit, dar zâmbi şi glumi în timp ce se lupta cu utilajul spre zona-ţintă. Faţa sa colţuroasă nu sugera prin nimic cum se simţea după ce fusese trezit în plin iad.

Atât Jeffers, cât şi Sergeov aveau ochii umbriţi. Carl le spuse:

-Nu vă scoateţi sufletele, băieţi! Merge şi mai uşurel... Controlară cablurile de siguranţă ale mecanicilor şi pivotară cortegiul astfel încât să urce prin centrul puţului. Teleroboţii remorcaseră, tot drumul de la suprafaţă, ansamblul excavatorului cu microunde, minus trepiedul. Fără picioare, îşi pierduse fosta graţie de păianjen, devenind doar o altă maşină amorfă, ţevi şi suporţi ieşind în afară sub unghiuri bizare.

În faţă, suprafaţă netedă a tunelului era spartă de şuviţe purpurii.

„Nu se mişcă”, spuse Lani. În vocea ei înaltă, melodioasă, se ghicea o undă de oboseală.

„De cât timp a ieşit aerul din puţul ăsta?” întrebă Saul.

„De zile întregi”, răspunse Jeffers.

„Temperatura fiind coborâtă, e posibil ca purpuriii să fie adormiţi.”

„Ce-i aia?” întrebă Jeffers, pe un ton mahmur.

Saul îi aruncă lui Carl o privire nedumerită, ca şi cum

ar fi vrut să întrebe: *E ameţit*?

Carl clătină din cap. *Toţi suntem obosiţi, ei şi*? *Noi n-am şezut pe cur într-un laborator în tot timpul asta*.

„Formele mai mari păreau stimulate de căldura ce scăpa pe la intersecţii”, transmise Saul, „unde gulerul ia contact cu gheaţa. Dar odată ce au pătruns înăuntru, căutând şi mai multă căldura, au dat peste-o bonanza. Aerul le-a încălzit, şi formele au continuat să crească – o vreme. Acum e aproape tot atât de frig aici ca şi în gheaţă, aşa că iarăşi dorm. În principiu...”

„Mhm...” Jeffers privea drept înainte, cu ochii împăienjeniţi, morfolindu-şi buza, iar Carl nu putea fi sigur că omul înţelesese ceva din toată explicaţia.

-Purpuriii pătrund oriunde creşte coca, spuse. Asta-nseamnă orice loc unde e căldură, *sau* lumină, *sau* aer.

Încetiniră, reactoarele mecanicilor opunându-se inerţiei sfredelului cu microunde. Organisme Halley-ene bulbucate ieşeau în puţ pe toată circumferinţa Tunelului 3E. În lumina fosforescentă bătând în galben păreau să exsudeze o peliculă de un albastru uleios.

„Frumos, nu?” transmise Jeffers sarcastic.

„Într-un fel”, spuse sumbru Lani, luându-l în serios. „Atât de ciudat...”

-Lăsaţi filosofia pe mai târziu! le-o tăie Carl. Trebuie să le omorâm.

„Nu, mai întâi vreau o mostră.” Saul acostă, ciocnindu-se stângaci de perete. Carl rânji maliţios. Las-să facă Saul propriile lui greşeli. N-avea să-şi cheltuie energia cocoloşind pe nimeni, cu atât mai puţin pe Lintz.

„Nu le-am văzut în starea asta. N-am decât rapoarte după care să le judec.”

O, straşnic!

-Adică nu *ştii dacă* le înţelegi?

„N-o să crezi, dar am învăţat multe în privinţa lor. De pildă, ştiu acum că nu sunt deloc diferenţiate ca organisme, nu ca mamiferele sau insectele ori râmele. Seamănă mai curând cu meduzele sau mucegaiurile

vâscoase... unde diferite grupe de celule independente îşi asumă sarcini specializate, pe perioade scurte. N-am mai văzut până-acum o fază ca asta, dar chimia lor fundamentală nu se putea modifica doar pentru că au o pauză în ciclul de creştere.”

Tonul său politicos-profesoral îl enervă pe Carl.

-Cine zice asta? Cum de eşti aşa de sigur? Saul scoase o sticlă de mostre.

„Principii biologice generale. Frecvenţele de rezonanţă ale macromerilor lor nu se pot schimba doar pentru că le încetineşte ritmul de viaţă.”

Ciupi un fragment din cea mai apropiată protuberantă şi îl strecură în recipient. Privi în tăietura deschisă, unde luceau ţesuturi întunecându-se treptat.

„Remarcabil! Exsudează o peliculă de protecţie împotriva pierderii de vapori în vid. Totuşi, stratul propriu-zis e un fluid care, cum-necum, nu se sublimează.”

-Hai, hai odată! strigă nerăbdător Carl.

„Am bănuiala că e un fluid de foarte înaltă tensiune superficială. Aderă cumva la suprafaţă şi totuşi rămâne lichid îndeajuns pentru a acoperi complet planta, compensând pentru răni.”

Saul tăie o secţiune dintr-o altă creatură, apoi se îndepărtă. „S-a făcut!.”

„Bun! Să pregătim cuptorul cu microunde pentru vinete coapte.”

Carl îi dirija pe mecanici să focalizeze antenele asupra plantelor. Urma ca lobii laterali să sară pe pereţi, dar n-aveau ce face. Trucul – ideea lui Saul – consta în a acorda perforatorul cu microunde la frecvenţa vibraţională precisă a unei molecule proprii formelor de viaţă native, astfel ca o rafală scurtă să le prăjească fără a încălzi şi gheaţa din apropiere.

-Sper că va merge.

„Calculaţia e corectă, sunt convins.” Saul îi aruncă o privire lui Carl. „Uite, dacă are efect asupra purpuriilor, pot s-o reglez şi pentru cele mai rele varietăţi de cocă verde.”

-Ca să omori chestiile-astea ar fi posibil să fii nevoit să băşici tot ce se află în jur. Dacă gheaţa expusă se vaporizează, ne vom trezi în faţa unui uragan.

Saul îi prinse privirea.

„Calculaţiile mele arată... oh, dracu' s-o ia! *Să-ncercăm*, totuşi.”

„Acordată toată?” întrebă Jeffers.

Saul încuviinţă. Carl îşi puse mănuşa pe comutatorul manual „Foc”.

Un zumzet slab i se stârni sub mână, odată cu descărcarea condensatorilor, după care peretele ţâşni spre el. Un torent alb, furtunos, îl izbi pe Carl, azvârlindu-l de-a latul puţului.

Omul ricoşă, se roti, îşi recapătă poziţia iniţială. Linia radio transmise mormăieli, înjurături, un ţipăt de durere.

„Atenţie la păianjen! O să se sfarme de zid!” spuse Jeffers.

Unitatea de microunde se deplasa înapoi, masivă şi ameninţătoare. Dacă se ciocnea de tapet...

-Mecanici! Mecanici!

Jeffers şi Carl săriră spre modulul de comandă a mecanicilor. Să oprească prin forţe proprii maşina-mamut ar fi fost imposibil.

Jeffers bătu în consola laterală, înjurând. Siluete se mişcau în lumina difuză, încercând înnebunite să se agaţe de masa monstruoasă şi greoaie. Mecanicii se avântară în mai multe direcţii, încetinind instalaţia. Într-un vârtej parcă proiectat cu încetinitorul, aplicară forţe şi contraforţe, în timp ce secundele ticăiau.

Aproape reuşiră. Maşina lovi peretele într-o răzuire lentă de verdeaţă.

-Vreun rănit?

„Nu.”

„Doar mândria mea”, transmise Saul. Îşi şterse o dâră verde de pe turul costumului. „Au! Cred că mi-am luxat şi mâna.”

Se adunară încet. Explozia de vapori o suflase pe Lani pe-o traiectorie triplu-ricoşată, sfârşind la o sută de metri

distanţă.”

„Hei!” transmise Sergeov. „Priviţi.” Arătă spre bordura Tunelului E.

-Plantele... au dispărut, spuse Carl.

„Le-am dezintegrat!” transmise Jeffers.

„De asta eram sigur”, spuse Saul. „Dar de unde au apărut atât de mulţi vapori? Pesemne că le-am fiert apa din ţesuturi. Va trebui să potrivesc mai bine frecvenţa.”

-Acordează cât vrei! interveni Carl. Haide! Lipiţi petece pe găurile-astea, înainte să mai crească şi altceva prin ele.

Le trebuiră încă două ore de reglări înainte de-a putea spulbera formele native cu o singură rafală scurtă a păianjenului, confruntându-se doar cu o răbufnire minoră de vapori fierbinţi. Treptat, Carl admise că ideea părea să funcţioneze, deşi îi venea greu s-o recunoască.

Dr. Oakes era entuziasmată. Aprobă ordinele de-a se aduce încă doi păianjeni şi echipele care să-i manevreze. Dacă lucrau în trei schimburi pe zi, era posibil să cureţe cele mai importante puţuri şi tuneluri în patruzeci şi opt de ore.

Avantajul tehnicii cu microunde era că dezmembra Halley -formele la nivel molecular, ceea ce reprezenta o metodă mult mai eficace decât a le ciopârţi sau a le smulge din gheaţă cu mâna...

Acum, îşi spuse Carl, *acum să ne descotorosim şi de blestemata cocă verde*!

Începea să simtă o slabă rază de optimism răzbătându-i prin oboseala acumulată în oase. Îi trimise Virginiei imagini ale purpuriilor explodând la contactul cu microundele. Ea îi transmise înapoi un „Yaaaaay!” entuziast, reverberat artificial, astfel ca în căştile lui să sune ca şi cum l-ar fi aclamat un întreg stadion. Acest lucru îl binedispuse mai mult decât orice altceva.

Se îndreptau înapoi spre Central, printr-un tunel presurizat, când nebunul atacă.

-Lăsaţi-i, lăsaţi-i, lăsaţi-i în pace! Ucigaşilor! *Voi* sunteţi invadatorii aici!

Se răsuciră şi văzură un om în combinezon zdrenţuit,

atârnând dintr-un pasaj lateral, cu privirea furioasă.

-Ce...? începu să spună Carl. Omul, însă, zbieră şi se aruncă înainte.

Se repezi la Carl, strigând incoerent – o bâlbâială ascuţită, garnisită cu obscenităţi, având ochii dilataţi, mâini întinse în faţă ca nişte gheare, picioare pregătite să lovească.

Înainte să poată reacţiona, Carl fu înhăţat de inelul căştii şi amândoi se prăvăliră de-a rostogolul. Casca scăpă din mâinile celuilalt când se ciocniră de un perete. Nebunul îl încolăci pe Carl cu picioarele şi începu să-i care la pumni, tari, repezi.

Carl era ameţit. Dădu în celălalt, dar nu-l nimeri. Un croşeu de dreapta îl nimeri în ochi – fulgere stacojii strălucitoare. Lovi sălbatic. Pe-alături.

E iute. Carl blocă un nou pumn. Izbi – rată – şi lovi din nou. De data asta îi găsi umărul. Cu energia nebunului, o ploaie de pumni îi bombardară obrazul, braţul, pieptul. Apoi, în sfârşit, sosi ajutorul. Cineva smuci, şi omul zbură de-a dura ţipând, ţinând ceva strâns în mână.

Carl simţi mâini prietenoase înhăţându-l, oprindu-i tumbele nebuneşti. Lani îl luă în braţe.

-Ce naiba?

-Cine era?

-N-aş putea să spun.

-Ingersoll, cred. Un tip de la Secţia Chimică.

Clipi nesigur în timp ce agresorul se lansa cu lovituri precis calculate în pereţii tunelului. Bolboroseala se îndepărtă. Nu-l urmă nimeni. Se strânseră în jurul lui Carl, care era încă buimac de surpriză.

-Am nişte zgârieturi, atâta tot, spuse el ameţit, luptând să-şi stăvilească valul de adrenalină.

-A dracu' treabă! comentă Jeffers. Lani atinse cu blândeţe faţa lui Carl.

-Se umflă deja. Ce-o fi putut să-l provoace?

-Parcă-şi ieşise din minţi, murmură Saul. Auzisem că suferă de ceva, dar Akio zicea că nu pare să fie grav. Orice-o fi fost, e evident că i-a afectat creierul.

Chipul lui Sergeov luă o înfăţişare amară, cenuşie.

-Acum fuge în tunelurile de jos. Va fi foarte greu să-l găsim, să-l tratăm, acolo înăuntru, dacă nu vrea să se lase prins.

-În ce mă priveşte, spuse Carl, frecându-şi falca, poa' să rămână pierdut pe veci.

Saul dădu din cap, dar vocea îi era nespus de îngrijorată când vorbi:

-Avea faţa mânjită cu Halley-forme. Mă-ntreb câţi alţii posedă ceea ce se dezvoltă în el...

SAUL

În răstimpuri, cuvintele încă îl mai urmăreau. *Noi suntem invadatorii*. Oamenii erau aici ocupanţii, intruşii. Când şi când, Saul se întreba ce drept aveau să omoare ceea ce nu înţelegeau.

Totuşi, recunoştea că resimţea o plăcere lugubră de-a scormoni adâncile caverne de gheaţă, exterminând coca – fiorul sălbatic de-a ochi cu un fel de *tun-rază* prin culoar, şoptind „pac, pac” în barbă, şi vaporizând cele mai primejdioase dintre progeniturile materiei cometare.

Pe Saul nu-l surprindea că avea două poziţii faţă de problemă.

În situaţia asta, războinicul, omul-maimuţă din mine e cel ce caştigă în faţa filosofului. *Treaba mea e să cioplesc cremenea, să modelez noi arme şi să ajut tribul să se salveze*. *E o prioritate ce provine de foarte, foarte demult*. *Şi e justă*.

Atinse butonul radiatorului portativ. Din când în când, reostatul se dezacorda, şi era important să păstreze dispozitivul reglat exact pe frecvenţa corectă, în caz că se pomeneau faţă în faţă cu o masă colcăitoare de viermi.

În zilele trecute de la primul experiment, echipele din tuneluri învăţaseră multe despre folosirea noilor arme. Nu era nici energie, nici mână de lucru suficientă pentru a menţine curat fiecare pasaj, iar căldura degajată s-ar fi dovedit cum nu se poate mai neplăcută dacă insistau prea mult. Efectul asupra moralului, însă, fusese extraordinar. Pentru prima oară, părea să se fi ivit o şansă de-a putea ieşi cu bine din toată beleaua. Cei ce nu erau bolnavi începeau, practic, să biruie somnul. Se auzea tot mai puţină vorbărie disperată despre demontarea mecanicilor de suprafaţă pentru a fi aduşi jos, sub gheţuri.

Acum, numai de ne-am putea linge rănile. Principalul motiv care-l împinsese pe Saul să vină aici, în îndepărtatele tuneluri de lângă suprafaţă, era de-a lua

destule probe pentru a-şi dezvolta baza de date, pentru a-şi forma o idee despre felul cum se interrelaţionau formele de viaţă de pe Halley, şi ce roluri jucau microorganismele.

Imediat în urma lui, Lani Nguyen călărea un uriaş mecanic tunelar. Voluminosul robot purta un sfredel cu microunde care fusese modificat pentru curăţitul holurilor. Cu excepţia unei zone caroiate de la Nivelul E, nu fuseseră nevoiţi să-l folosească prea mult. Regiunile cu adevărat grele erau cele mai apropiate de habitaturile umane, unde căldura, lumina şi aerul hrăneau complexe culturi lichenoide şi atrăgeau ucigătoarele colonii vermiforme cu fălci de fier.

Aici, în tunelurile exterioare, lămpile cu fosfor erau distanţate, iar temperatura se menţinea mult sub punctul de îngheţ. Doar o peliculă subţire de verdeaţă îmbrăca pereţii. Era mai uşor să te deplasezi – chiar în costum spaţial – decât jos, unde mişunau purpuriii.

Ridică mâna, iar Lani opri mecanicul la o intersecţie care cândva strălucise în portocaliu şi albastru. Acum pereţii arătau mohorât, sub paloarea coclită a câtorva panouri luminiscente acoperite cu verdeaţă.

Saul râcâi lichenoizii, expunând literele de pe perete: D-14-TAU.

Bun, nu se rătăciseră.

„Am să trag cu urechea la crevase, Saul.”

-Okay, Lani. Numai nu te aventura prea departe de intersecţie.

„Mă ţin după tine ca un căţeluş credincios, poţi să fii sigur!”

Saul zâmbi. Lani era isteaţă şi curajoasă, dar şi prudentă totodată. Această combinaţie făcea parte din motivele pentru care se bucura s-o aibă desemnată ca parteneră.

Se mişca atentă pe lângă pereţi, ciocănind teaca de fibră şi ascultând cu un audioscop, căutând cu multă pricepere spărturi şi puncte moi în gheaţa de dedesubt.

Graţie unei dureroase experienţe, descoperiseră că micile, aproape imperceptibilele cutremure care

continuaseră de la sosirea lor deschideau incontinuu crăpături înguste în agregatul de gheaţă. Pericolul se semnala îndeosebi la intersecţii, unde izolaţia era mai slabă. O parte din munca lor acolo consta în cartografierea celor mai mari crevase, în scopul de a le retopi şi închide ulterior, dacă exista destulă mână de lucru...

Materia recoltată de la intersecţie trecu într-o fiolă de mostre. Saul era aproape sigur că avea de-a face doar cu un *Hallivirens malenkovi* tipic în această călătorie însă mai găsise şi o colonie de alte tipuri, nedescrise încă. Ecosistemul varia în mod clar din loc în loc, după cum se schimbau condiţiile.

Chiar în acel moment, Akio Matsudo se afla în biolaboratorul Centralului, lucrând cu Marguerite van Zoon şi cu alţi trei tehnicieni ajunşi la capătul puterilor, în căutare de tratamente pentru bolnavii din ce în ce mai numeroşi.

Akio era un specialist competent, incapabil însă, din punct de vedere ideologic, să se adapteze realmente implicaţiilor acestui neaşteptat val de viaţă cometară.

Toată lumea e surescitată de succesul distrugătorului meu cu microunde. *Acum am reputaţia unui om de acţiune*. *I-o fi convins asta pe toţi, însă, să-mi urmeze sfatul*? *Să facă un pas înapoi, încercând să adopte o perspectivă mai largă*?

Ha!

Saul era hotărât să investigheze problema vieţii Halley-ene de capul lui, în felul său propriu. O parte a cercetărilor se desfăşura chiar acolo, la faţa locului.

Cea mai mare greutate e dorul atât de intens de Virginia.

Saul spunea câte o rugăciune de recunoştinţă în fiecare zi când se trezeau împreună, fără ca vreunul din ei să sufere de cine ştie ce oribilă boală fatală. Era o binecuvântare că – deocamdată – fata nu luase de la el nimic.

Virginia avusese câteva zile negre, când primise vestea referitoare la lovitura din Hawaii. Tensiunile Percell-Ortho

rezultante umbriseră aproape complet bucuria succesului cu tehnica radiantă.

Trei paşi înainte, patru înapoi, reflectă Saul. Îşi şterse nasul de tamponul pentru guturai al căştii, mai luă o pilulă de antihistamină şi o înghiţi cu o sorbitură din tetina de apă. Apoi îşi flexă trupul înainte, pentru a mai răzui o probă dintr-o cultură ce se arăta interesantă.

Un mârâit slab anunţă revenirea Lani-ei. Tânăra murmura rapid în ezotericul dialect ingineresc, înregistrându-şi rezultatele, după care ridică privirea spre Saul.

„Până la Puţul Şase, doar crăpături mici. Aşadar, prăjim tronsonul ăsta de tuneluri?”

-Nu, nu aici, scutură Saul din cap. Am pierde juma' de zi ca să găsim acordările corecte pentru componenţii lichenoizi individuali. Celulele scindate n-ar face decât să se împrăştie, acoperind oricum pereţii, servind drept hrană pentru o nouă generaţie. Pe moment, chestia asta nu pare să facă vreun rău, pe moment.

Mai voia şi să evite selectarea variantelor rezistente la sciziune. Aveau acum o armă. Ar fi fost neînţelept s-o irosească aşa cum făcuse omul secolului douăzeci cu cele mai bune antibiotice şi insecticide.

-De ce nu arzi pur şi simplu zona din jurul fiecărui panou fosforescent? propuse. Să n-ajungă coridorul ăsta complet întunecat şi inutilizabil.

„Şi valvele de ventilaţie,” încuviinţă Lani. „Corect, Saul. Ştiu manevra, de-acum.”

În aerul rarefiat şi rece, motoarele mecanicului emiteau un duduit jos. În timp ce purtătorul trecea, Saul aruncă o privire spre încărcătura legată în spinarea acestuia... cadavrele găsite la sfârşitul zilei trecute şi dis-de-dimineaţă.

Una era o femeie în combinezon spaţial, contorsionată, ca şi cum gerul şi rigiditatea ar fi surprins-o în toiul unui spasm de agonie. Ochii ieşiţi din orbite şi o limbă umflată o desfigurau, făcând-o de nerecunoscut, dar Centralul identificase în ea o tehniciană de la Putere şi Propulsie,

dispărută de trei zile.

Celălalt leş era îmbrăcat doar în salopeta semiizolantă. Saul şi Lani îl găsiseră în îmbrăţişarea unei forme de viaţă pe care Virginia o botezase *anemonă-de-hol*. Bucăţele de carne se desprinseseră în timp ce încercau să smulgă trupul din strânsoare. Fuseseră nevoiţi să reacordeze radiatorul şi să pulverizeze fiinţa-colonie palpitândă pentru a recupera şi împacheta rămăşiţele nefericitului.

Cine putea spune de ce murise un om acolo, atât de departe de Central şi absolut singur? Până să se poată face analize ale ţesuturilor, nimeni n-avea să ştie măcar cine fusese tocana aceea de nerecunoscut.

Totul se înscria într-un tipar tulburător. Alte grupuri găsiseră femei şi bărbaţi morţi în tunelurile exterioare. Cei mai mulţi păreau să fi murit în singurătate, pe timpul orelor libere...

La început am crezut că au procedat aidoma unui animal rănit care se târăşte uneori departe de turmă, căutând o gaură unde să moară. Mă-ntrebam dacă nu cumva, poate, oameni bolnavi, cuprinşi de febră, s-or fi retras pur şi simplu să fie singuri.

Dar n-a fost deloc asta.

Îşi scoase cuţitul pentru tapet şi începu să radă o cultură asemănătoare muşchiului, din apropierea semnului codificat al intersecţiei. Coca ascundea altceva...

Substanţa verde pluti desprinsă de lama ce vibra, şi iată... un cerc cu o săgeată înălţându-se spre dreapta – simbolul masculinităţii – cu o floare stilizată înăuntru.

Era al treilea gen de graffiti pe care-l găsiseră. În cartierul acela, cel mai comun fusese Arcul Soarelui Viu – simbol al Ortho-şilor radicali din ţările centurii ecuatoriale. Dar mai existaseră şi altele, inclusiv P-ul şi cartuşul infinitului... P Pecetea lui Simon Percell...

„Gata cu tunelul ăsta!” anunţă Lani. „Bine-am făcut c-am verificat. Supapa de presiune se blocase. Putea crea probleme.”

-Ce părere ai? o întrebă Saul, arătându-i simbolul descoperit.

Se lăsă o linişte de durată. Chipul Lani-ei părea palid sub farurile căştii.

„În misiunea asta, au fost trimişi tot soiul de ţicniţi. Până şi noi, spacer-ii, avem uscăturile noastre... Ăsta e semnul Căii Marţiene.”

Saul confirmă. Bănuiala îi era tot mai fermă.

-Însemne de clan. Oamenii şi-au luat într-adevăr în serios traiul aici. La-nceput, nu mi-a venit să cred.

„A început de când le-a mai trecut frica de viermi. Ăia pe care i-am întâlnit la Nivelul K... Din Madagascar şi Fidji... îşi fac treaba la Central, dar sunt înspăimântaţi de Percell-i. Refuză să doarmă în aceeaşi încăpere cu ei.”

-Înspăimântaţi..., repetă Saul. I se părea uimitor ca nişte oameni din prezent să se poarte aşa. Acest lucru îl uluise toată viaţa.

Nu era vina Percell-ilor că păreau mai rezistenţi la afecţiunile cometare decât indivizii nemodificaţi genetic, sau măcar prezentau mai puţine semne superficiale de boală. Asta însă nu constituia o stavilă în fata iraţionalului mit.

În Evul Mediu, acelaşi lucru li se întâmplase evreilor din Europa. Pentru că omorau şobolanii de cum îi vedeau şi-şi spălau mâinile, pătimeau mai puţin de pe urma ciumei. Până la urmă, totuşi, obiceiurile lor curate nu prea contaseră. Muriseră destui în ghearele gloatelor înfuriate pentru a echilibra suficient balanţa.

Sa nu subestimezi niciodată potenţialul prostiei omeneşti! Se părea că tot mai mulţi membri ai echipajului dobândeau obiceiul să doarmă cu costumele spaţiale pe ei, în tunelurile exterioare. Şi uneori, acolo departe, bolile le veneau de hac şi mureau în chinuri groaznice fără nimeni la căpătâi.

„Le-am cerut celor din teritoriile diferitelor facţiuni să-ncerce să raporteze dacă lipseşte vreun om. Nu ştiu dac-o să folosească la ceva.”

Teritoriile facţiunilor, medită Saul.

-Toti continuă să-ţi vorbească, nu-i aşa, Lani? Tânăra îl privi lung, oarecum neliniştită.

„Păi, cred că nimeni nu se simte ameninţat de mine. Sunt un gen destul de inofensiv. Oamenii se simt tentaţi să-mi spună tot felul de lucruri.”

Saul surâse. Tânăra amerasiatică avea profunzime, poate chiar mai mult decât îşi dădea ea însăşi seama.

-Nu. Asta-i doar o parte din problemă. Eşti un soi de punte, Lani, o Ortho, dar una căreia-i plac Percell-ii. O... cum îi spune?

„O *Percefilă*, Saul?”

Râsul ei avea o tentă uscată, nervoasă. Saul înclină din cap.

-Eşti singura supravieţuitoare din Schimbul întâi în care majoritatea celor nou-treziţi par să aibă încredere.

„Mai ales fiindcă ştiu că n-am fost decât o figurantă. N-am avut nimic de-a face cu deciziile privitoare la cine să fie dezgheţat. De asta-l blamează pe bietul Carl pentru...”

Clătină din cap.

„Oricum, în privinţa asta greşeşti, Saul! Pe moment, toţi sunt ciufuţi, dar dacă ar avea de ales trei oameni indispensabili din toată expediţia, ăştia aţi fi tu, Carl şi Virginia.”

Saul râse. Ce dulce copilă! Îl ducea cu gândul la ceea ce-ar fi putut deveni micuţa sa Rachel, dac-ar fi crescut...

Fu aproape pe punctul de a o întreba cum mergeau treburile cu Carl. Se zvonea că uneori stăteau împreună... deşi, în mod vădit, între ei exista mai puţină intimitate decât ar fi preferat Lani. Cu atât mai rău. Ar fi fost bine să vadă că se leagă ceva între ei, dacă nu din alt motiv, măcar pentru a-i domoli mânia lui Carl împotriva Virginiei.

Totuşi, Saul se hotărî să nu abordeze subiectul. *Poate că n-aş face decât să dau cu bâta-n baltă*.

-Hai-ho! spuse, ridicându-şi radiatorul portabil cu grijă, pentru a compensa inerţia. La treabă, copilu'!

Lani zâmbi şi porni mecanicul. Saul se agăţă în faţă, pe când parcurgeau un tronson lung de tunel, cercetând cu atenţie pereţii pătaţi cu verde.

Sus, la Nivelul *A*, camera programată să devină fabrica lansatorului se căsca asemeni unui mormânt antediluvian.

Capătul anterior al şlepului *Delsemme* zăcea în centru, înconjurat de maşinării împrăştiate şi lăzi nedesfăcute. Franjuri colorate festonau laturile cargoului, dându-i un contur uşor înceţoşat. Caverna arăta de parc-ar fi fost abandonată de ani de zile. Era greu să ţi-o imaginezi forfotind de lumini strălucitoare şi activitate – aşa cum avea să fie dacă le era dat să se mai întoarcă vreodată acasă.

Prietenul lui Carl, Jeffers... a fost prea ocupat pentru a urca s-arunce o privire-aici. *Mă-ntreb dacă aş face o faptă bună atenţionându-l*.

-Hai să lansăm o porţie pe frecvenţele dezintegratoare trei, cinci şi zece, îi spuse el Lani-ei. Apoi ne vom grăbi să facem inventarul cerut de Betty.

„Bine, Saul.” Mecanicul Lani-ei se mişcă sub comenzile ei delicate. Curând, o mică serie de ţăcănituri fu însoţită de nori ce se ridicară pretutindeni prin grotă, pe când algoizii *Hallivirens se* dezagregau sub impactul microundelor.

Saul era îngândurat. *Numai de-ar fi atât de simplă tratarea bolilor*. Luă un creion luminos şi începu să sondeze cutiile, punându-şi computerul portabil să inventarieze Continutul încăperii.

„Saul”, şopti Lani. Bărbatul se întoarse din faţa unei mostre pe care-o răzuia, şi văzu că fata se găsea la celălalt capăt al sălii, arătând în josul unuia dintre pasajele laterale. Când ajunse lângă ea, prima lui reacţie constă într-un surplus de adrenalină. Căci acolo era o pulsaţie fremătătoare care însemna *purpurii*, păscând pe tapetul înecat în cocă.

Apoi văzu altceva. La circa o sută de metri distanţă, lângă unul din luminatoarele acoperite cu fungus, plutea o siluetă indistinctă.

-Altu' care-a dat în primire?

„Nu”, clătină din cap Lani. „Cred... Cred că-i Ingersoll!”

Saul îşi blestemă tulburările de vedere intermitente, datorate antihistaminelor. Clipi din ochi, apoi privi în lungul tunelului. Silueta nedesluşită se *mişca*.

Ingersoll. Toţi presupuneau că pur şi simplu a murit... La început, crezu ca nebunul purta un combinezon verde, colorat astfel încât să se asorteze holului zugrăvit cu cocă. Apoi, însă...

-Ce Dumnezeu?

Stupefiat, îşi dădu seama că omul nu avea pe el haine. „S-a acoperit cu *cocă* uscată!

„ Ce culege de pe pereţi, Saul? Ce *face*?”

Din fericire, căştile le estompau sunetele vocii. Saul încercă să se apropie pe furiş, folosindu-se de un jet al reactorului cu gaz.

-Cred...

Omul însă auzise ceva în aerul rarefiat. Se răsuci, iar Saul văzu că numai faţa nu-i era invadată de stratul gros de cultură verde, vie. Ţipă, cu ochii tulburi de nebunie. Saul nu putu distinge decât câteva cuvinte.

-...Perfect!... Dulce, dulce, dulce şl cald!... O să ştii, ştii, nu, nu, nu!...

Era greu să te concentrezi prea mult când vedeai ce atârna, picurând, din gura individului... o masă purpurie, sângerândă.

Apoi, cu o rotire şi-o împingere bruscă, Ingersoll se făcu nevăzut. Saul râmase locului, privind în urma lui, prea năucit pe moment pentru a se gândi, măcar, să se ia după el.

În cele din urmă, Lani sparse tăcerea emiţând un zgomot semnificativ. Chiar şi prin costum o putu vedea crispându-se. Saul dădu din cap.

-Ei, ăsta-i un destin de care *eu* voi fi scutit. Să fi fost în locul lui, făceam probabil alergie!

Atinse braţul Lani-ei şi-i făcu cu ochiul. Într-un târziu, fata zâmbi.

Apoi Saul strănută.

-Iar le trece efectul nenorocitelor ăstora de antihistamine! Hai, Lani, să-nsemnăm pasajul şi să mergem acasă...

Aruncând încă o privire spre holul îmbrăcat în purpură, se întoarseră şi porniră, fiecare rumegându-şi propriile

gânduri.

O oră mai târziu, făcuseră iarăşi bucla spre Central şi se apropiau de cele mai rele zone – Hotarul –, unde căldura, aerul şi umiditatea locuinţelor omeneşti excitau la maximum vietăţile cometare. Lani reglă dezintegratorul pe valorile mortale pentru viermi, în caz că trebuiau să pătrundă prin forţă. Saul, oricum, simţea că-i revine moralul. Dincolo de Tărâmul Nimănui exista căldură, şi hrană, şi o anume persoană ce-l aştepta numai pe el.

Gândurile se învălmăşeau cu senzaţii trăite: imaginea franc sexuală a unuia dintre sfârcurile Virginiei, încălzit de mâna lui şi erectat, dur; răsuflarea ei dulce în urechea lui şi atingerea intensificată electronic a emoţiilor Virginiei, canalizate direct într-ale sale...

Şi totuşi, gândul continua să i se întoarcă la micile celule, multiplicându-se în permanenţă, crescând în hoarde bălţate, multinuanţate, formând *macroorganisme* cooperative acolo unde nici un om de bun-simţ nu s-ar fi aşteptat ca ele să *existe*, necum să le mai şi priască.

Imaginile vibrau pe o coardă comună. O simfonie de *chimie auto-reproducătoare*... şuvoiul sexual al unei tinere femei, adâncii ei curenţi de dragoste, mareea crescândă a Vieţii Cometare, înălţându-se spre a întâlni valurile de căldură ale unei primăveri ce nu sosea decât o dată la fiecare şaptezeci şi şase de ani...

Doar indirect, fără răutate, făceau prăpăd formele băştinaşe printre vizitatori – ucigându-i şi provocând la rândul lor contraofensiva. Saul s-ar fi putut simţi vinovat pentru că inventase armele unui asemenea război.

Dar vinovăţiei i-ar lipsi sensul. *Nimic din ce facem aici nu va destabiliza Viaţa Cometară. Suntem ca vara. Şi, la fel ca ea, vom trece şi noi.*

Difuzorul de deasupra urechii lui drepte pârâi.

„Lintz, aici Osborn. Eşti treaz?”

-Da, Carl. Ce e?

„Au avut loc unele evoluţii. Poţi veni la Puţul Patru, Nivelul K? Am... Avem, cred, nevoie să ne-ajuti.”

-Oh? Da' ce s-a-ntâmplat? Urmă o scurtă tăcere.

„Vreau să-ţi vorbesc între patru ochi, dacă se poate.”

-De ce? se încruntă Saul. E ceva ce nu poţi menţiona pe un canal codificat?

O nouă pauză.

„Nu, nu tocmai. Dar... Ei bine, cred că mi-am dat seama unde e şlepul lipsă. Ştiu, aproape sigur, ce s-a-ntâmplat cu *Newburn*.

Fu rândul lui Saul să se oprească, făcând ochii mari.

-Vin acum. Lintz, terminat şi închis.

VIRGINIA

-JonVon spuse ea gânditoare, pot să *simt ce* faci.

FOARTE IMPROBABIL.

-Nu, adevărat. Sunt nişte furnicături, nişte gâdilituri.

PROCESUL DE SONDARE A REZONANŢEI MAGNETICE NUCLEARE NU DEPLASEAZĂ NIMIC. NICI MĂCAR NU-ŢI ATINGE PIELEA.

-Îl *simt*.

EXISTĂ FOARTE PUŢINI RECEPTORI SENZORIALI ÎN INTERIORUL CRANIULUI.

-În fine, se mişcă *ceva*. Ca nişte degete dansându-mi pe scalp, doar că... mai adânc.

Senzaţia era neliniştitoare – parcă nişte lujeri îi şfichiuiau prin cap. Se foi incomod în hamac. Nu se auzea decât un bâzâit subţire dinspre blocurile de echipament ce-o încercuiau.

CÂMPUL MAGNETIC, PROBABIL.

-Dar pot oamenii să simtă câmpurile magnetice?

PE CELE PUTERNICE, DA. APLIC 7,6 KILOGAUSS-I PE ZONA DE STUDIU. EROAREA DE UNIFORMITATE E SUB O SUTIME DE PROCENT.

Exact ca programul de pedanterie – şi ar fi trebuit să ştie asta, ea îl scrisese – de-a emite un detaliu irelevant.

Sau poate că nu era irelevant. Rostogolirea infinitezimalilor electroni rotitori înăuntrul ţestei ei presupunea reglaje fine, de un ordin neobişnuit chiar şi în cercetare. Reprimă tentaţia de a-şi abate ochii lateral, în direcţia polilor uriaşului magnet supra-conductor. Până şi o asemenea mişcare i-ar fi indus trepidaţii nedorite în cap.

DESCHID ACCESUL ULTIMELOR BAZE DE DATE ASUPRA R.M.N.-ULUI UMAN. VOI INVESTIGA POSIBILELE EFECTE NEPREVĂZUTE.

-Dă-i drumul. Mă *mănâncă-n* creier.

CAUT ŞI INTEGREZ ACUM.

-Saul a menţionat vreun efect?

A FURNIZAT MACRO IMAGINI DE SIGURANŢĂ CÂND A ADUS UNITATEA ASTA R.M.N. LA CENTRUL MEDICAL, DAR A DECLARAT CĂ FOLOSIREA E INOFENSIVĂ ÎN INTERIORUL GAMEI DE OPERARE INDICATE.

-Hmm. Poate-ar fi fost mai bine să fac asta sub un sedativ.

ABSURD. N-AŞ DORI SĂ-MI ASUM DE UNUL SINGUR ACEASTĂ SARCINĂ.

La fel ca mine! îşi spuse ea. *Nelinişte cere companie*.

ABSOLUT ADEVĂRAT.

Acum, virtualmente, nu exista nici o diferenţă între accesul lui JonVon la gândurile ei de suprafaţă şi vorbire, de vreme ce computerul le citea pe amândouă direct prin conexiunea neurală. Totuşi, ea *simţea* altfel. Mintea sa procesa cuvintele în moduri subtil diferite. Centrul de procesare preverbală din creier le conferea frazelor propriul său ritm, alimentând cuvintele în cadenţa inconştientă care-i determina stilul personal de-a vorbi. Când gândea fără intenţia implicită să vorbească, adesea nu existau deloc cuvinte. O percepţie rapidă, aproape holografică a ideii, fulgera prin ea. Se întreba dacă JonVon putea sesiza deosebirea.

DESIGUR.

-Desigur, spuse gândi ea cu jale.

NU DETECTEZ FURNICĂTURILE ACELEA PE CARE LE MENŢIONAI. DEŞI, FIREŞTE, POT PERCEPE UN ECOU AL LOR ÎN CONFIGURAŢIILE DE UNDĂ ALE STĂRII TALE GENERALE, ACUM CĂ ŞTIU CE ANUME SĂ CAUT.

Cuvintele lui JonVon îi parveniră în două etape - străfulgerarea sensului lor general, urmată după o clipă de o propoziţie aranjată. Acesta era centrul ei verbal operând invers, culegând o serie de impulsuri repezi injectate de JonVon şi formând cu ele fraze simple, liniare.

-Ce mai operă de artă suntem! spuse.

SHAKESPEARE?

-Luat vag după el, da.

COPT VREMELNIC.

Uita mereu cât de repede putea JonVon să caute şi să selecţioneze dintr-un ocean literar.

-Va trebui să-ţi continui lecţiile de poezie. Dai dovadă de o anumită aptitudine.

TU M-AI FĂCUT... Exista în transmisie o ezitare autentică, observă surprinsă Virginia. Nu făcea parte din simulare, ci era o reală nesiguranţă....SĂ PERCEP SENSUL AMBIGUU AL UNOR ASEMENEA VERSURI. VIRTUTEA NEDEFINIRII.

Deduse că programul evita să folosească *simt*, alegând *percep* doar după o lungă căutare comparativă şi o luptă lăuntrică. Maşinile nu împărtăşeau dezinvolta confuzie, simţurile şi gândurile omeneşti, de vreme ce căile lor de racord erau considerabil diferite. JonVon, însă, îi putea totuşi păcăli pe profani cum că ar fi o persoană reală, folosind termenii în modul lunecos propriu fiinţelor umane. Oamenii spuneau în mod normal *simt* cu sensul de *gândesc*; maşinile obişnuiau să păstreze cele două sensuri despărţite prin pereţi blindaţi.

Ceea ce reprezenta şi unul dintre motivele pentru care făcea toate astea. Aruncă o piatră spre o femeie, apoi digerează rapid informaţiile scurse pe canalele senzoriale, procesează-le în vectori intuitivi, viteze şi unghiuri – apoi fugi înainte, proiectează, găseşte soluţii aproximative – totul ca să vezi încotro ar trebui să se ferească.

Maşinile bazate pe silicon puteau face asta, dar cu totul altfel. Preferau – adică, oamenii se pricepeau mult mai bine să le programeze – cu precădere s-o ia ca pe o problemă de fizică introductivă, etalând condiţiile iniţiale net şi curat, pentru a integra apoi ecuaţiile mişcării înainte spre a vedea rezultatul exact. *Perfect. Numai că până atunci eşti moartă.*

ACESTA ESTE UN DEZAVANTAJ.

-Altă vorbă de spirit! Acum faci asta mai des.

NU AI RÂS.

-Ceea ce ai folosit a fost ironie, nu hi-hi.

OH NU VĂD DECÂT VAG DIFERENŢA.

Bănuia că JonVon folosise *văd vag ca* o convenţie

verbală, încă nu avea puterea reală a metaforei de limbaj.

-Păi, orice formă de umor se bazează pe două elemente -ridicol şi incongruitate. Ironia are...

Se încruntă.

DA?

-Există câteva lucruri...

PE CARE OMUL NU TREBUIA SA LE ŞTIE?

-Ntţ, clişeu greşit. Există câteva subiecte, aici, aflate dincolo de explicaţie.

O ŞARADĂ ÎNVĂLUITĂ ÎNTR-O ENIGMĂ?

-Da' repede mai deschizi accesele azi, frate! Poţi face asta şi să şi monitorizezi totodată experimentul?

ABSOLUT NEGREŞIT.

Virginia nu-şi amintea să fi inserat o asemenea cadenţă infatuată în acea simulare anume. Îl imita oare pe Saul? JonVon fusese în strânsă legătură cu amantul ei destul de mult, în ultima vreme. Şi nu trebuia să uite nici un moment că JonVon, ca structură bioorganică, îşi situa procesările informaţionale la jumătatea distanţei între om şi computerele cu silicon. Asta ducea la capacităţi neaşteptate.

-Poţi opri gâdilatul?

Admisia lui JonVon se scinda în două canale, pe care le simţea ca un curent roşu şi apatic de cuvinte ruginite, cu comentarii albastre săgetătoare glisând printre şi împrejurul lor:

ÎN TIMP CE „VORBEAM" AM TESTAT EFECTUL ŞI AM DESCOPERIT CĂ LI SE DATOREAZĂ CONCEN-TRĂRILOR DE BIPOLI MAGNETICI OSCILÂND ÎMPREUNĂ ACOLO UNDE AI CONSTRUIT COMPLEXE DE DECLANŞARE SATURATE EMOŢIONAL. PROBABIL DIN ADOLESCENŢĂ. MĂ TEM CĂ NU LE POT ELIMINA PENTRU

CĂ SUNT ÎNTREPATRUNSE STRÂNS ÎN RÃSPUNSURILE TALE MOTOARE ÎNVÃŢATE.

-NU E CUVÂNTUL POTRIVIT, ŞTIU DAR ALTUL NU AM.

NUMÃR MEDIU 10^0

PROBABIL DIN ADOLESCENŢÃ, PRINCIPALUL LOR DECLANŞATOR EXTERN PARE SĂ FIE SEXUAL. IMAGINEA PE CARE O INVOCI

ÎN ACEST MOMENT ESTE CONTRACŢIA MUŞCHILOR SUPERIORI Al COAPSELOR ATUNCI CÂND ÎŢI DEPĂRTEZI

-Opreşte! Nu-mi vreau viaţa sexuală reluată de tine.

AI ÎNTREBAT.

-Zău?

REGRET.

Capul ei era încătuşat în spumă aplicată strâns, ceea ce se dovedea a fi fost o bună măsură de prevedere – altfel s-ar fi cutremurat de jenă.

-Cât de mult... *Păi, sigur. Ocaziile cu Saul.*

EXPUI RITMURI DE STÂNJENEALĂ. REGRET.

-O, nu-i din vina ta.

POT AVORTA EXPERIMENTUL.

-Nu! Am nevoie de el pentru mecanici.

ACUM PRIMESC SUBRUTINE VALOROASE.

Presupunea că această ultimă frază s-ar fi dorit liniştitoare. Programul avea un mod bizar de-a răspunde temerilor ei. Totuşi...

-Din pură curiozitate, ce are îndemânarea mea motorie în manevrarea uneltelor - după *asta* dragăm prin lobii mei mediani, nu? – ce are *asta* de-a face cu mine desfăcându-mi picioarele?

Al ASOCIAT ACESTE ACŢIUNI ÎN AUTO-PROGRAMAREA TA.

-Auto-programare?

ÎNVĂŢATĂ DIN VIAŢĂ.

-Oh. Experienţa, adică.

CEL MAI BUN PROFESOR, CUM SPUNE O VECHE ZICĂTOARE.

-Poate. Unele lucruri mai degrabă le-aş lua, pentru mai multă siguranţă, dintr-o carte.

DA.

Devine diplomat. La urma urmei, lui *îi lipseşte opţiunea experienţei directe.*

-Poţi sonda contactul memorial din apropiere?

DA.

Simţise oare o nuanţă de reţinere?

-Poţi fixa o dată anume când s-au fundamentat aceste complexe?

UN AN, NU. ASOCIERILE TEMPORALE SUNT VAGI. ORICUM, TRĂIEŞTI PE CEVA ASPRU ŞI RECE. EXISTĂ UN SUNET. VALURI ALE UNEI APE, APRECIEZ. PESTE TINE SE SUPRAPUNE ACOLO UN CHIP ŞI O PULSAŢIE ÎN ABDOMENUL INFERIOR.

Da. Seara aceea caldă de primăvară hawaiiană, încărcată de promisiuni. Un film, un shake şi drumul spre plajă pentru nişte îmbrăţişări amicale. Numai că sărutările calde şi mâinile mângâietoare, pipăind cu blândeţe, nu se opriseră aici. Ceva puternic pusese stăpânire pe ea într-un chip pe care nu şi-l imaginase niciodată – indiferent de câte mii de ori se gândise deja la asta, încercase s-o vizualizeze – şi imediat, practic, incredibil, *o făceau*. Şi, în loc de o senzaţie aprigă şi totuşi înălţătoare, un extaz cosmic, o unire mistică, aşa cum şi-o inchipuiseră visurile ei, era brutală, crudă, incomodă, dureroasă şi, în cele din urmă, deprimantă.

AMORAŞI
ÎN PANTALONAŞI

-O simplă rimă nu înseamnă poezie, spuse ea afectată.

ADEVĂRAT.

-Şi, în fond, ce ştii tu despre asta?

Încă în timp ce se formau cuvintele, îşi spuse: *Mă rog, de fapt JonVon ştie exact ce faci. Sau va şti, când îţi va termina de cartografiat lobii, când îţi va pătrunde în creierul posterior, în nucleul tău reptilian*.

JonVon preferă să nu răspundă. Tact? Sau se complăcea ea în obişnuita tendinţă a programatorului, de a descifra caracteristici umane în răspunsurile maşinii?

Gâdilatul răcoros şi delicat continua. Se relaxă, lăsându-şi mintea să lunece afară din vârtejul roşu al emoţiilor pe care i le stârnise aducerea aminte.

Ştia că amintirile sălăşluiau aproape de locurile unde erau depozitate asocierile fizice, astfel ca trupul să poată direcţiona creierul în ordonarea datelor. Un miros tăios şi uscat putea reactiva o îndepărtată după-amiază prăfuită

din copilărie. Asta însă o făcea să-şi pună întrebări asupra experimentului radical pe care-l încerca.

Mecanicii aveau nevoie de supraveghere. Programele speciale de procesare controlau subtilele braţe waldo, fără a fi însă inteligente. JonVon era destul de „deştept”, dar nu putea ajuta un mecanic să răsucească o şurubelniţă sau să balanseze un burete de absorbţie. Ca maşină stohastică, era construit astfel încât să lucreze cu incertitudini. Nu comunica bine pe interfaţă cu perspectivele reducţioniste, tip rezolvă-ecuaţia, ale mecanicilor. Lui JonVon îi lipseau complexele abilităţi motoare pe care evoluţia şi exerciţiul le conferiseră fiinţelor omeneşti.

Astfel hotărâse Virginia să-şi încerce unul dintre visurile ei excentrice, de probabilitate redusă: ca JonVon să citească îndemânările *ei*. Şi ea avea reflexe stohastice şi holografice. Le-ar fi putut înţelege mai bine.

Tehnologia era la îndemână, dacă ştiai unde s-o cauţi. Creierul depozita amintiri prin orientarea electronilor, în adâncul celulelor şi al sinapselor. În principiu, se puteau citi direcţiile indicate de aceşti electroni. Întregul roi de rotiri înmagazina informaţii – complicatele întoarceri şi tracţiuni necesare pentru a răsuci încheietura unei mâini, a împunge cu un deget. Virginia avea deja programe bune care traduceau mişcările omeneşti în mişcări ale mecanicilor. Dacă JonVon îi putea depozita capacităţile motoare, putea apoi să-şi asume mult din coorclonarea roboţilor. Asta i-ar fi fost de mare ajutor. Carl şi mulţi alţi spacer-i o hărţuiseră neîncetat să acorde mai mult timp pentru mecanici, şi ajunsese la capătul puterilor.

Aceasta era o soluţie. Poate.

Oricum, ar fi trebuit să dezvolte, până la urmă, respectiva tehnologie. Cu tot ştergătorul cu microunde al lui Saul, lucrurile erau încă departe de a fi rezolvate. Oakes şi Lopez continuau să dea prioritate dirijării roboţilor.

Dacă mai pierdeau mulţi oameni, la sfârşitul celor şaptezeci de ani mecanicii trebuiau să devină mult mai independenţi decât plănuise expediţia. Şi, la un moment

dat, avea să fie nevoită să intre şi ea în sarcofag, aşa că era timpul cel puţin să înceapă imediat un mai bun sistem de programare.

LECTURA SE APROPIE DE ÎNCHEIERE.

Virginia trimise o expresie de fascinaţie uşurată: fulgere aurii biciuind un cer de catifea.

AM ÎNREGISTRAT AMPLASAMENTUL DECLANŞATORULUI. AŞ PUTEA CONVOCA PENTRU REAMINTIRE VOLUNTARĂ INCIDENTUL DIN COPILĂRIA TA, CA SĂ TE DISTREZI.

-Nu eram *copil*, găleată de şuruburi ce eşti!

ASOCIERILE...

-Şi nu cred nici că a fost „distractiv”. Matahala aia mare de băiat...

O izbi amintirea bruscă a unei voci bărbăteşti aspre şi gâfâitoare murmurând *Eli a hohonu keia lua*. Ciocănitul lui dur, mecanic, îi înfipsese cuvintele în memorie: *Sap adânc această gaură*. Se cutremură.

ACUM TE POŢI MIŞCA. LECTURA ÎNCHEIATĂ.

-Mersi.

N-A FOST CEL MAI BUN ÎNCEPUT POSIBIL.

Ştia că JonVon nu se referea la lectură.

-Nu, n-a fost. O, el era destul de drăguţ, cred... îl plăceam destul ca să fi ieşit împreună de câteva ori, înainte. Dar niciodată după... aceea.

ŞI DE-ATUNCI?

-Am avut ce mi se cuvenea. Un inginer în facultate... nu, pe cine vreau să prostesc? Nu mulţi. Deloc mulţi.

E DIFICIL DE STABILIT O CONGRUENŢĂ.

-Nu e o congruenţă matematică, ştii, JonVon. Oamenii nu caută pe cineva care să le semene, ci aproape opusul, de fapt.

TU EŞTI TÂNĂRĂ. CAUŢI BĂTRÂNI?

Chipul lui Saul îi veni în minte, rânjind în felul acela al lui, adorabil de distant, şi pentru o clipă Virginia nu fu sigură dacă şi-l amintise, sau... da...

-JonVon, *tu* mi l-ai băgat în cap.

PĂREA NECESAR.

-Asta adjudec. Cel puţin, lasă-mi regia propriilor mele fantezii!

DESIGUR.

Dar viziunea rapidă a acelui surâs pieziş sub ochii întunecoşi, prea rar veseli, o atinsese într-adevăr. Părea că se scursese o veşnicie de când îl văzuse, de când se cuibărise în braţele lui puternice şi învăluitoare, de când îi simţise îmbătătorul miros de mosc, de când vorbiseră...

-JonVon! Cheamă-mi-l!

CRED CĂ ARE O ÎNTÂLNIRE CU CARL OSBORN. UNUL DINTRE MECANICII PE CARE-I COMAND L-A VĂZUT TRECÂND ACUM 1 MINUT ŞI 34 DE SECUNDE.

-Drace! Mi-e *dor de* el.

Îşi smulse gluga de spumă de pe cap şi se strâmbă la impunătoarele blocuri de echipament, senzori fusiformi de rezonanţă nucleară, înalte catalige magnetice verticale, şiruri de indicatori numerici.

-M-a secat criza asta interminabilă...

AI NEVOIE DE RECREERE.

-Mai mult ca sigur!

O imagine îi răsări în minte – atât de grafică, de lugubră -membre întrepătrunse, şi încă... Ar fi întors capul dac-ar fi văzut-o înfăţişată în prezenţa altora... şi totuşi o găsea senzual atrăgătoare, accelerând pulsul, ca şi cum ar fi fost calculată să-i forţeze balamalele propriilor ei locuri intime.

- JonVon!

O SIMPLĂ SUGESTIE.

Scenele vătuite păliră, lăsând în urmă un halou de post-imagine albăstrie.

-Cum ai... ştiut?

CITESC MULT.

Asta, probabil, era o glumă.

CARL

-Aici! strigă Carl.

Silueta lui Saul se răsuci la capătul îndepărtat al Tunelului. Omul împinse şi lunecă pe cei o sută de metri, trecând prin lacuri de aură fosforescentă, în culoarea ivoriului.

-Al dracului de rece! spuse Saul, în timp ce bascula pentru a-şi aduce picioarele înainte. Ateriză, absorbind şocul cu genunchii.

Progresează, reflectă Carl. *Toţi vor fi nevoiţi să se deprindă cu asudatul, de aici înainte*.

-Acum păstrăm reci chiar şi tunelurile centrale. Mie, unul, mi-ar place să le videz pe toate.

-Ne-ar afecta enorm manevrabilitatea.

-Şi pe purpurii i-ar afecta.

-Folosesc tunelurile interioare cam din oră-n oră. Dac-ar trebui să-mi pun de fiecare dată costumul...

-Oricum, o s-o recomand.

-Bethany Oakes a hotărât deja.

-Mda, ştiu. *Ori de câte ori îl confrunţi pe Lintz cu-o problemă, începe să citeze deciziile superiorilor*.

Saul părea meditativ.

-Venind încoace, Lani şi cu mine l-am văzut pe Ingersoll într-un pasaj lateral lângă Nivelul A. *Mănâncă* formele native, cred. Uimitor. Pare inofensiv, chiar nebun fiind.

Carl simţi o împunsătură de iritare la simpla pomenire a lui Ingersoll. *Lucrurile stau atât de prost, încât nici măcar nu-l putem prinde.* Îşi păstră însă tonul indiferent; diplomaţia înainte de toate.

-Da, e ţicnit, dar ţicnit ca o vulpe.

Clătină din cap şi se decise să treacă la subiect.

-Am... Uite ce-i, am de gând să-i propun lui Oakes să ne ducem să-l recuperăm pe *Newburn*.

-Într-adevăr? L-ai localizat?

-Just. A fost ideea Lani-ei, de fapt. Stăteam pur şi

simplu de vorbă, uitându-ne la simularea aia numerică pe care-a făcut-o Virginia, acum câtva timp.

-Aia ce-arăta cum ar fi putut vela solară a lui *Newburn* să fie făcută zdrenţe de coada plasmatică a lui Halley?

-Da... Presupun că şlepurile celelalte au avut pur şi simplu un noroc chior că n-au fost lovite. Curenţii induşi încrucişat ai cozii i-au distrus probabil şi balizele de localizare. Fără velă desfăşurată, găsirea şlepului devenea imposibilă. Aşadar, Lani zice că am putea încerca să trimitem microunde în fascicule concentrate, ascultând ecoul. Aveam puţin timp liber, exact asta am făcut şi-pac!-am obţinut, după o săptămână de căutări, un semnal.

-Minunat! Şi-atât de simplu!

Surprinderea lui Saul era agreabilă. *Cel puţin, nu s-a gândit el primul la asta*.

-O să avem nevoie de adormiţii ăia patruzeci, în ritmul în care pierdem oamenii.

-Corect..., încuviinţă Saul, gânditor. Problema mâinii de lucru se va agrava.

-Trebuie s-o facem curând., *Newburn* s-a abătut destul de departe, la peste două milioane de clicuri deja.

-De acord, da' tot nu-nţeleg. De ce să mă chemi atâta drum pân-aici ca să-mi spui?

-Vreau să mă asigur mai întâi de sprijinul tău, înainte de-a anunţa Comitetul. Nu-s în stare să mă cert cu Oakes.

-Si eu sunt?

-Just. Apoi, vreau să vii cu noi în calitate de medic.

-Bine gândit, se lumină Saul la faţă. E posibil ca sarcofagele alea să fi suferit deteriorări.

-Şi te mai pricepi şi să susţii moralul oamenilor...

-Mă rog, asta e situaţia! Sunt sigur c-o pot face pe Betty să vadă avantajele, acum că purpuriii sunt sub control. Dar poate *Edmund să* zboare imediat?

-Jeffers zice că mecanicii săi găsitori-de-tritiu au filtrat deja destul cât să umple pe sfert rezervoarele de rază scurtă. Poate prepara carburantul necesar într-o săptămână.

-Bun! Văd că te-ai gândit la toate.

Ăsta ar trebui să fie un compliment? Ei, mulţumesc, dr. Lintz! Noi, mârâitorii, încercăm să mai şi gândim din când în când, pe bune.

-Ia să vedem, îşi frecă Saul bărbia. Ne-ar lua aproape o lună ca s-ajungem acolo. Asta-nseamnă că vor fi necesare câteva module hidroponice, şi...

Carl îşi imaginase deja datele de bază, dar mai învăţase şi că era o idee bună să-i laşi pe savanţi să vorbească un timp, înainte de-a trece la partea dură, cea a deciziilor. Poate că asta îi împiedica să ajungă în poziţii cu-adevărat de vârf. Dacă şedeai cuminte în timp ce-şi ţineau micile litanii, de obicei simţeau c-au spus tot ce era de cuviinţă şi nu mai veneau cu-o grămadă de obiecţii prosteşti...

Saul se ghemui lângă perete, cu nesiguranţa înnăscută a unui locuitor al solului, întotdeauna puţin stresat să atârne pur şi simplu, de-un mâner deasupra a ceea ce simţurile lui -indiferent cât de bine şi le antrenase – îl informau că e o lungă cădere.

-Sigur, spuse Carl când Saul se stabiliză puţin. Problema e, cum rămâne cu Oakes?

-Ne va trebui un consens asupra planului, fireşte, ceea ce poate dura destul timp.

-Pe naiba consens! Cu fiecare zi ce trece, *Newburn* se îndepărtează şi mai mult!

-Mă rog, unii vor vedea în *Newburn* o soluţie colaterală..., se scarpină Saul în cap. Carl scrâşni din dinţi.

-E vorba de patruzeci de vieţi.

-Aşa e, dar chiar şi *eu aş* putea fi forţat să le trec pe planul doi. Problema majoră e înţelegerea formelor de viaţă de pe Halley. Dacă-mi pot termina experimentele la timp...

-Experimentele! – Lui Carl nu-i venea să creadă că aude aşa ceva. – Crezi că-s mai importante decât patruzeci de oameni?

-N-am spus asta, Carl! Dar încă n-am ieşit din cofă. Bântuie atâtea boli! Trebuie să înţelegem cum funcţionează ecologia cometară când adăugăm o nouă sursă de căldură. Ăsta-i un lucru pe care nu l-am prevăzut

desigur. Vorbeam pe rază strânsă cu Pământul alaltăieri, iar Alexandrosov, şeful Academiei Ucrainiene, are o teorie. Cu toate minutele de decalaj temporal în conversaţie, am rezolvat multe, i-am spus ideile mele – cele preliminare, fireşte – şi a observat o analogie....

-Ei, căcat! spuse dur Carl.

-Ce? clipi Saul din ochi.

-Vorbeşti de parc-ar fi o-mpuţită de problemă de doctorat sau mai ştiu eu ce.

-Doctorat? repetă Saul. Carl, te asigur, un eveniment ce aduce cu sine atâtea implicaţii e mai important decât o simplă...

-Căcat, nu mă interesează cât de *importantă* e treaba cu profesorii tăi de pe Pământ! Mă interesează că te foloseşti de ea ca să aduni puncte!

Chipul lui Saul se schimonosi.

-E de necrezut! Eu...

-Te tot ţii de teste şi scoţi teorii, trăncănind cu amicii tăi de jos – şi noi ceilalţi lucrăm de ne ţâţâie curu' ca să oprim socoteala asta!

-N-am nevoie să-mi...

-Las-o baltă!

-Sunt sigur că nu ştiu...

-Viaţă pe comete! Descoperirea secolului! Saul Lintz, Darwin-ul interplanetar! Saul deveni ţeapăn.

-E ridicol!

-Unii din noi, începem să ne-ntrebăm.

-*Asta* ce-ar vrea să-nsemne? se încruntă Saul.

-Nu prea erai mare sculă în lumea ştiinţifică atunci când ai semnat pentru croaziera asta, nu-i aşa?

-Eram ultima persoană în viaţă legată de originea Percell-ilor, dacă la asta te refereai.

-Just.

Brusc, Carl se simţi stânjenit, amintindu-şi cine era omul din faţa lui şi ce anume reprezenta. Dar nu-şi putea ţine în frâu resentimentul.

-Israelul ras de pe faţa pământului, familia moartă, cariera terminată – erai pe liber.

-Deci?

-Prin urmare, ţi-ai luat tălpăşiţa. De ce să nu fi făcut plimbarea asta? Te întorceai când trecutul rămânea în urmă, uitat, nu-i aşa?

-Nu mă gândeam că voi reveni şi nici acum nu mă gândesc, spuse Saul cu surprinzătoare blândeţe.

Carl trecu peste această pauză în dispută.

-Dar iată c-apare viaţa extraterestră, apoi coca verde, viermii purpurii! Eşti celebru – din întâmplare, realmente. Oricine-ar fi putut analiza gheaţa aia şi găsi microbi. Dar s-o înţelegi – asta-i miza cea mare. Aici îşi va pune amprenta Saul Lintz, s-arate că nu-i doar un norocos. Nu, e un savant de primă clasă. Şi poate lucra la chestia asta singur-singurel. O studiază intens. Flecăreşte cu Pământul când are chef. Fiecare biolog de-acolo aşteaptă un flux de date despre primele fiinţe extraterestre, şi singura persoană de la care le poate obţine este – *pa-baammm*!-Saul Lintz!

Carl tăcu, gâfâind; respiraţia lui expulza nori vătuiţi în aerul rece. Saul îl privi tăcut, în aspra lumină fosforescentă. O linişte nesfârşită se prelinse între ei, timp în care Carl se calmă, începu să regrete... Dar era prea târziu. Saul împunse sigilantul închegat.

-Nu de asta m-ai chemat aici. Mi-ai cerut să mă ofer pentru salvarea *Newburn*-ului. Foarte bine. Mă ofer. Eu *nu* trebuie să înghit nimic din tot acest *chazerei*.

Îşi luă stângaci avânt, pornind înapoi spre Central. În timp ce se îndepărta, cuvintele îi răsunară în liniştea îngheţată:

-De fapt, e vorba de Virginia, nu? Iar Carl ştiu că aşa era.

Intră în cilindrul de Odinnă şi Recreere cu umerii apăsaţi de o greutate amară, obosită. Gravi-roata se numărase printre ultimele accesorii transferate de pe *Edmund.* Întotdeauna era deprimant să treci din aproape zero-G într-un câmp G centrifugal. Chiar într-o roată mare, existau forţe Coriolis care aninilau reflexele, provocând o uşoară greaţă intermitentă. După o zi în quasi-zero, unde

cea mai uşoară împingere avea importanţă, nu puteai umbla fără să simţi forţele deturnate. Mişcarea de rotaţie a lui Halley te împingea uşor spre stânga.

Dar lucrul cel mai rău era şi cel mai simplu: fuseseşi un vultur, acum deveneai o reptilă.

Aşadar, Carl nu era prea bine dispus când îl întâlni pe Ortho. Numele acestuia, Linbarger, se vedea scris pe salopeta standard.

-Nu te-aşeza acolo, spuse, când Carl se trânti într-un şezlong.

-Mm? De ce?

-Aştept un prieten.

-E loc destul.

-Nu, pentru unii nu e!

Carl îşi lăsă jos paharul.

-Abia ai ieşit din sarcofag, aşa c-o s-o iau ca un semn că încă nu te-ai smuls de sub efectul drogurilor.

Linbarger prezenta toate simptomele somnului. Era un ciot slăbănog de om, numai piele şi oase, şi fără nici un pic de carne. Sarcofagele consumau treptat toată grăsimea depusă, trupul continuând să funcţioneze, numai că la un nivel redus exponenţial. Dar Linbarger trebuia să fi fost slab de la bun început. Avea un cap prelung şi îngust, înfipt pe un gât de pui cu mărul lui Adam proeminent. Faţa îi era toată numai nas şi pometi. Ochi cenuşii apoşi, înfundaţi adânc în craniu, mandibulă ronda şi dură.

-Şi prietenul meu tocmai a fost dezgheţat. Şi-aş zice că nici unul dintre noi n-ar sta lângă un Percell.

-Oh, chiar aşa? spuse Carl cu interes prefăcut.

-Aşa că ia distanţă!

Linbarger n-a fost trezit pentru rendez-vous, şi deci nu şi-a revenit din ideile pământene, îşi spuse Carl. *Okay, o să fiu îngăduitor. Cât de cât*

-Uite ce e, lucrurile stau destul de prost pe-aici fără ca să mai fii şi tu mârlan.

Linbarger se ridică şi strânse pumnii.

-Nu-mi răsufla-n faţă, Percell-ule, că te...

-O, îmi miroase urât răsuflarea? Iartă-mă, nu mi-am

adus de pe Pământ irigatorul bucal.

-Ştii ce vreau să zic... împuţiţii ăia de microbi pe care-i porţi cu tine...

Carl pufni ironic.

-Microbii sunt în gheaţă, nu în noi. Chipul lui Linbarger luă o mină acră, cinică.

-Am ieşit din sarcofag de trei zile, am văzut tot ce s-a-ntâmplat – n-o să mă prosteşti tu pe *mine*. Au murit de două ori mai mulţi oameni adevăraţi decât Percell-i de-ai voştri.

-Şi?

Carl auzise ceva despre asta de la Virginia, dar, în confuzia ultimelor două săptămâni, amănuntul acesta nu însemnase nimic pentru el. Doar o informaţie în plus.

-Voi, Percell-îi, vă *folosiţi de* asta ca să câştigaţi conducerea expediţiei.

Linbarger o anunţă ca pe un fapt binecunoscut. Capete se întoarseră, de la celelalte mese. Carl o zări pe Lani Nguyen ridicându-se, cu îngrijorarea încreţindu-i faţa, şi pornind spre el, dar un alt Ortho o opri punându-i mâna pe umăr.

-Aşa crezi tu?

-Toţi, noi ăştia, oamenii normali, care ne-am trezit din somn o *ştim*. Nu poţi să ne duci cu preşul...

-Scuteşte-mă! înalţă Carl mâinile. Nu există un asemenea complot - cine naiba mai avea timp să-i stea mintea la aşa ceva? Dar cum îl putea convinge pe Linbarger de asta?

Îl văzu, peste curbura cilindrului, pe locotenent-colonelul Ould-Harrad.

-Sully! strigă.

Negrul se apropie, compensând cu pas elastic rotaţia Coriolis.

-Mă gândeam că l-ai putea lămuri p-ăsta! Bate câmpii, pretinzând că noi, Percell-îi, suntem cei care...

-Ştiu, îl întrerupse scurt Ould-Harrad.

Carl înclină din cap, uşurat. Ould-Harrad nu stătuse mult în sarcofag. Îl chemaseră la ordine când maiorul

Lopez se îmbolnăvise şi fusese adormit. Africanul nu lucra toată ziua în tuneluri; avea timp să se ţină departe de rahatul ăla politic. Carl putea lăsa totul în seamă lui.

Ould-Harrad însă făcu o mutră incomodă. Îşi coborî sprâncenele stufoase şi îşi întinse gura largă într-o expresie de preocupare nemulţumită, vexată.

-Cred c-aţi face bine să daţi atenţie spuselor lui Linbarger, băieţi! Subliniază fapte dificile.

-Dar le deformează, făcând...

-Prea puţin contează sursa. Gâdiţi-vă la implicaţii.

Carl era năucit.

-Ce... ce implicaţii?

-Avem nevoie de mai multă protecţie împotriva bolilor.

-Păi, sigur că avem nevoie, da'...

-Nu. Nu mă-nţelegi. *Noi* avem – noi, oamenii normali. În special.

-Oh... Deci asta-i problema?

Ould-Harrad îl privi posomorât pe Carl, neluând în seamă prompta confirmare a lui Linbarger.

-Doamne fereşte, deja *este* aşa. Dacă oamenii normali nu se simt protejaţi împotriva acestor boli, prin izolare, prin mai multă grijă – atunci nu pot vedea decât o singură ieşire.

-Care?

-Voi, Percell-îi, veţi ajunge să conduceţi întreaga expediţie. N-or să fie destui din ceilalţi rămaşi în viaţă ca să vi se opună.

Negrul vorbea cu o francheţe liniştită, lipsită de agresivitate şi cu atât mai izbitoare datorită staturii lui masive. Avea calmul impresionant al celor ale căror convingeri religioase le inspiră fiecare cuvânt.

-Asta... noi nu intenţionăm asta, încheie moale Carl.

-Nu contează. (în ochii căprui se citea tristeţea.) Mulţi cred că aşa se va întâmpla.

-Ascultă, eu te-am chemat să-l potoleşti pe tipul ăsta! Eu...

-Unul ca tine nu are dreptul să-mi închidă *mie* gura! interveni aprins Linbarger. Dacă-ţi închipui că poţi, aş fi

bucuros să...

-Nu, nu! spuse sever Ould-Harrad, ridicând o mână spre Linbarger. Te rog, stai cuminte acum!

-Dar...

-Te rog.

Aerul sacerdotal al lui Ould-Harrad îi luă piuitul lui Linbarger.

Poate-ar fi distractiv să dau puţin cu Linbarger de pereţi, îşi spuse Carl înfierbântat. *Rău pentru el, dar o terapie bună pentru mine*. *Mai bine decât toată vorbăria asta, oricum*. Rosti:

-Nu m-aşteptam să-i ţii partea lui Linbarger! Ăştia se folosesc de ipohondrie ca s-o şteargă înapoi în sarcofage şi toată această aiureală Ortho…

-Vezi? îl întrerupse Ould-Harrad. Ai propria ta denumire pentru noi.

-Ei, şi? Voi ne numiţi Percell-i.

-Noi n-avem nevoie de un nume deosebit. Suntem cei normali – specia umană.

-Şi noi *nu*?

-N… N-am spus asta.

-Ai vrut s-o spui. Credeţi probabil că noi n-avem suflete.
Africanul clătină din cap cu jale.

-Problema asta e în mâinile Atotputernicului. Singurul lucru cert e că *suntem* deosebiţi.

-Mda, şi aveţi Arc-işti renegaţi şi Sionişti sleiţi şi Salawiţi... (Carl îl observă pe Ould-Harrad strâmbându-se.) Şi toţi vă daţi mâna împotriva noastră, nu?

-Trebuie să luptăm pentru a echilibra punctele de vedere ale tuturor, spuse ponderat Ould-Harrad.

Carl nu fusese niciodată tare în cuvinte, nu avea abilităţile diplomatice, dezinvolte, ale unui administrator, şi nici o cale magică de a se impune în faţa lui Linbarger sau a lui Ould-Harrad. *Toată vorbăria asta interminabilă*! Scrâşni din dinţi iritat, se ridică în picioare şi plecă fără să mai scoată o vorbă.

SAUL

N-am dat atenţie, reflectă Saul. *Asta a fost greşeala noastră fundamentală, în ultimele câteva secole. Natura înflorea şi clocotea de viaţă de jur-împrejur, şi niciodată nu i-am acordat destulă atenţie şi respect*.

Îi aştepta pe ceilalţi să sosească în dormitorul 1, încercând să fure câteva clipe de odinnă, evitând să se gândească la întrunirea zilnică.

Credeaţi că ne-a căzut fisa cu afacerea calcarului. Zâmbi pierdut. Doar verde-albăstriul Pământ forfotea de viaţă. Iar Pământul se dovedise singura planetă cu atmosferă de oxigen, groasă, şi totuşi suficient de transparentă pentru a lăsa să scape surplusul de căldură. Avuseseră nevoie de generaţii întregi, ca să-şi dea seama că faptul din urmă nu-l cauză pe cel dintâi. Nu, era invers. Viaţa... trilioane de minuscule celule, în zilele timpurii ale Pământului, extrăseseră carbonul din atmosfera primordială şi îl înmagazinaseră în trupurile lor, care înnămoleau fundul oceanelor şi deveneau paturi de calcar... preschimbând însuşi aerul în cursul acestui proces.

Ştiinţa încă bâjbâia în privinţa faptului că viaţa ar putea fi un conducător în evoluţia lumilor, mai curând decât un simplu pasager pasiv, împins încoace şi-ncolo de vânturile sorţii astronomice. După sumbrele privelişti ale lui Venus şi Marte, oamenii de ştiinţă încă mai presupuneau că infime schimbări în masa planetară sau în distanţa faţă de soare făceau imposibilă viaţa. Asemeni tuturor celorlalţi, ignorase posibilitatea ca viaţa să fi încolţit în comete. Pătrunsese şi în acest fir de praf, scobind caverne şi răspândind seminţe.

O micuţă Gaea... o ecosferă autoreglată, încarcerată în gheaţă, reînviind atunci când căldura solară vine să alunge pentru puţin timp lunga noapte... şi, poate, altele, trilioane, apropiindu-se şi ele în goană din bezna îndepărtată... Va

trebui să cugete la asta, dacă avea să găsească vreodată o secundă liberă...

-Ia te uită, cât de senin!

Sarcasmul afectuos al Virginiei îi alungă meditaţia.

-Cum? Nu, doar îngrijorările mele rituale...

Se ridică în capul oaselor, simţind dureri surde coborându-i în picioare şi în spate, cu toată slaba gravitaţie.

Virginia se aşeză lângă el pe banca îngustă care era singurul obiect de mobilier din camera de observaţie a dormitorului 1. O studie cu mirare, în palida lumină smălţuită. Era graţioasă şi sigură pe sine, puloverul de un verde lăptos acoperind fără a-i ascunde un abdomen plat, sâni tari şi înălţaţi, un calm muscular. Certitudinea sceptică a încăperii îi amorţea simţurile, totuşi femeia remedia aceasta printr-o prezenţă blândă şi caldă, rechemând amintiri de aer hawaiian, umed, greu de miresme. *Şi totuşi, se asemuie pe sine maşinilor ei, reci şi cu siguranţă de ciborg. Ce greşeală!*

Liniştea de a o simţi alături îi amintea de alte zile, de apartamente înghesuite, flăcări de gaz lingând întunericul în timp ce prietenii vorbeau, feluri de mâncare cu cărnuri pipărate şi ceapă iute, îmbrăţişarea într-un tainic simţământ de trainică ordine naturală...

Îşi întrerupse gândul. Nostalgia se agăţa dulce de el, cu degete imateriale, ceţoase, ori de câte ori îi lăsa cale liberă – şi, categoric, nu era momentul. Virginia spuse cu blândeţe:

-Arăţi de parcă te-a târât pisica înăuntru. Se scarpină în ceafă. Saul îşi frecă ochii.

-Nu-mi poţi suci minţile cu simple complimente! Şi-apoi, nu avem pisică...

-Noroc că n-am dezgheţat imediat animalele. Ar fi susceptibile?

-Bineînţeles. Viroizii ăştia adoră ţesuturile pulmonare - bănuiesc ca unii se răspândesc prin aer.

Nu menţiona că el şi Matsudo dezgheţaseră deja câţiva iepuri şi maimuţe – n-avuseseră încotro, pentru testarea

noilor tratamente. Bineînţeles că bietele făpturi fuseseră sacrificate. Niciodată nu se simţise în stare s-o facă fără o undă de vinovăţie. *Şi totuşi, ai ales să devii biolog*.

Virginia privi prin peretele transparent, spre locul unde mai multe siluete costumate lucrau la nişte trupuri palide, ca de ceară.

-De-am putea opri formele să se răspândească! În special coca aia verde căţărată pe pereţi – îmi dă fiori.

-Am senzaţia că nu algoizii şi lichenoizii reprezintă adevăratul pericol.

-Se propagă atât de repede!

-Există atât de multe variante, încât e greu să le ţinem sub control, chiar şi cu microundele. Facem însă progrese.

-Chestia asta *miroase*, îşi încreţi Virginia nasul. Un zâmbet introspectiv, distant, rida pielea lui Saul.

-Estetica intervine mai târziu. Dacă.

-Crezi, se încruntă tânăra, că înveţi… în fine… destul de repede?

-Mama mea spunea întotdeauna că viaţa e un concert de vioară susţinut în timp ce înveţi instrumentul.

Virginia zâmbi.

-Şi-n timp ce toţi cei de care-ţi pasă se uită la tine.

-Absolut.

Era conştient că Virginia încerca să-i ridice moralul, dar un biet surâs luminos n-ajungea. Era deprins cu propriile-i stări de spirit, depresiile capricioase care în ultimii câţiva ani deveniseră mai regulate.

Nu că n-ar fi avut suficiente motive, desigur. Încă de la căderea Ierusalimului, găsise mai uşoară meditaţia, pontificatul, decât să se arunce cu capul înainte în lumea crudă, să-i simtă toate împunsăturile şi zgârieturile. Mai avea nevoie de siguranţa propriilor lui bătături emoţionale.

Virginia îi observase amărăciunea. Îşi lăsă mâna într-a lui şi spuse încet:

-Ştiu… (Saul îi strânse uşor mâna.) Dacă e ceva…

-Să punem la punct chestia asta! Vocifera un bărbat slab, intrând în cameră împreună cu Suleiman Ould-Harrad. Al dracului să fiu dacă i-oi lăsa să facă pe îngerii în

timp ce noi stăm şi ne uităm ca proştii!

Linbarger dădu din cap în direcţia lor, cu o expresie concentrată.

-Mi-nchipui că-i evident – trebuie să păstrăm oamenii normali în vârf, de unde să supravegheze ca totul să meargă bine. Nu-i putem lăsa pe Percell-i să parvină! Cu rata asta a victimelor, or să ne întreacă numeric, poate chiar în proporţie de doi la unu. Dacă nu menţinem poziţiile de comandă, vor lua ei deciziile, trecând peste toate interesele noastre.

Ould-Harrad părea stânjenit.

-Va trebui să mă consult...

-Nici o consultaţie! E o hotărâre executivă. Trebuie s-o aplici. Supune-o, doar, unui vot, şi-o să fim pe ducă!

-Aşa se-aude? se strâmbă Saul. Linbarger se răsuci, cu mâinile în şolduri.

-Încerc să mă asigur că ai noştri nu pierd controlul asupra situaţiei.

-Ai *noştri*?

-Exact. Ai auzit? Oakes are febra aia cerească, aia care-ţi coace creierul în câteva ore. O să intre imediat în sarcofag.

-Fir-ar să fie! exclamă Saul şi se aşeză. *Poate-ar fi trebuit să petrec mai mult timp în infirmerie. Aş fi rezolvat ceva*...

-*Cineva* trebuie să se ocupe de cercetare, şopti Virginia, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Bethany Oakes nu fusese omul cel mai eficient în acele ultime zile, dar era măcar succesoarea evidentă a lui Miguel Cruz. Continuitatea avea mare importanţă.

După congelarea maiorului Lopez, cu pielea pe jumătate mâncată de un fungus vâscos, Ould-Harrad fusese împins într-o poziţie de comandă pe care nimeni n-avea de ce s-o invidieze. Negrul cel înalt şi arătos nu fusese niciodată mai mult decât superiorul nominal al celor cinci şefi de secţii. Era evident că neînduplecatul african nu fusese selectat pentru talentul său de-a echilibra forţele politice şi a-i potoli pe deştepţii răi de gură.

Linbarger dădu din cap, lingându-şi buzele.

-Buna treabă, hai? Sau e febra, ori frigurile cu pete albastre pe tot corpul, sau tremuriciul ăla – toate, mortale.

-Cred că am izolat agentul care cauzează boala frigurilor, spuse liniştit Saul. Am putea obţine un vaccin în câteva zile. Infecţiile pielii dau semne de vulnerabilitate la microunde...

-Dar sunt deja opt sau zece boli! strigă Linbarger. Şi astea-s doar cele pe care le ştim, pe care le putem depista uşor...

Saul îi privi chipul ciupit şi descifra acolo ceva straniu, neliniştitor.

-Pentru restul, avem câteva măsuri promiţătoare. Asta-i tot ce pot spune acum.

Îi aruncă o privire lui Ould-Harrad. *Mută vântul din pupa ăstuia*, îşi spuse Saul, ca pentru a-l impulsiona pe african să treacă la acţiune. Ould-Harrad însă rămânea netulburat, cu privirea îndepărtată şi braţele încrucişate pe pieptul său lat.

Linbarger păru să simtă cum câştigă teren, de parcă ar fi ieşit învingător dintr-o dispută. Privi la cei doi, ignorând-o pe Virginia.

-Cu Lominatze în curs de îngheţare, arătă el spre peretele transparent, şi Byrnes şi Matsudo porniţi nu peste mult pe-acelaşi drum, asta-nseamnă că Percell-ii or să conducă atât Sistemele Energetice, cât si Tunelurile şi Gazele.

-Pot întreba ce caută dr. Linbarger la această întâlnire? i se adresă Saul lui Ould-Harrad, pe un ton oficial.

Faţa negrului căpătă o expresie îngrijorată, în care se ghicea diplomaţia.

-M-am gândit că fiecare... ăă... facţiune din echipaj ar trebui să fie reprezentată la luarea deciziilor de congelare.

-Mda, făcu Linbarger. De asta-i şi ea aici.

-Aşa? se întoarse Saul spre Virginia. Ai venit la rugămintea lui Ould-Harrad?

Virginia dădu din cap.

-Eram liberă. Majoritatea Parcell-ilor sunt fie adormiţi,

fie la muncă, în tuneluri. Sau bolnavi, adăugă ea răspicat.

-Îmi asum un risc stând în aceeaşi cameră cu ea, bombăni Linbarger.

-Nimeni nu poate fi considerat ca agent purtător al majorităţii bolilor, spuse cu grijă Saul, stăpânindu-şi iritarea crescândă. Nu există nici un motiv de-a crede că oamenii modificaţi genetic ar transmite ceva.

-Simplul fapt că sunt imuni nu înseamnă că nu pot fi purtători, replică Linbarger. *Atâta* lucru ştiu şi eu.

-Nu există nici o corelare..., începu Saul, dar imediat realiză că discuţiile ştiinţifice n-aveau trecere în faţa celuilalt. Uite ce e, trebuie să-nvăţăm mai mult, şi-asta-nseamnă să colaborăm cu fiecare...

-Foarte curând ne vor da ordine! Dacă...

-Lasă gălăgia! spuse apăsat Saul.

Linbarger se încruntă, surprins, simţindu-se în mod limpede trădat.

-Eşti biolog şi ştii că trei de-ai noştri iau bolile pentru fiecare de-al lor...

-Atunci dezgheţaţi mai mulţi Ortho-şi! spuse tăios Virginia. Sporiţi-vă rândurile!

—Şi să-i vedem pe cei mai mulţi dintre noi murind? se răsuci furtunos Linbarger spre ea, cu pumnii încleştaţi. *Ştii* doar că un om recent trezit e mai vulnerabil în faţa microbilor ălora!

Îi aruncă o privire aprigă, deşi era evident că juca pentru Ould-Harrald.

-Trebuie să folosim toate forţele disponibile, spuse într-un târziu spacer-ul african. În special dacă urmează să salvăm *Newburn*-ul...

-Eşti de acord cu misiunea? întrebă Saul, mulţumit de faptul că celălalt intenţiona să schimbe subiectul. Bethany Oakes scosese din discuţie efortul căutării şi recuperării şlepului...

-Da. Pledoaria lui Carl Osborn e convingătoare. Ne poate distrage de la... disputele dintre noi, privi cu subînţeles Ould-Harrad la Linbarger. La bordul lui *Newburn* sunt semeni de-ai noştri, şi dacă asta e voia

Domnului, Inshallah, îi vom salva.

-Cine se duce? întrebă Virginia.

-O să hotărăsc asta mai târziu. În primul rând trebuie să rafinăm mult tritiu din gheaţă...

-Jeffers o şi face deja, interveni Saul. Spune că ne poate obţine suficient într-o săptămână. Ould-Harrad îşi ţuguie buzele.

-Voi v-aţi continuat munca, deşi Bethany se opusese?

-Păi, da, recunoscu Saul cu un mic surâs. Rafinarea e executată de mecanici mari, de suprafaţă, care oricum nu făceau nimic altceva.

-Aha, atunci aşa să fie! După aceea, vor trebui aranjate păstăile hidroponice...

-O să fac eu asta, spuse Linbarger. Şi unii dintre amicii mei se vor apuca şi ei serios de treabă.

Orice, numai să scape de Percell-i, observă Saul. *O să găsească o grămadă de voluntari Ortho*.

-Foarte bine, spuse cu căldură Ould-Harrad. Cât despre echipajul de salvare, voi hotărî după o atentă...

-Merg eu, se-amestecă iarăşi Linbarger. Dacă nu e desemnat şi Osborn.,

-Vrei un echipaj integral Ortho? rânji Virginia.

-De ce nu?

-Atunci ai toate şansele să iei cu tine oameni bolnavi.

Saul se încruntă. Curând avea să-i spună că se va duce şi el, ca medic al navei.

-Toţi ne asumăm riscuri, spuse împăciuitor Ould-Harrad.

-N-ai nici o *garanţie* că Lintz, van Zoon şi ceilalţi vor găsi leacuri, se schimonosi gura lui Linbarger într-o grimasă de nerăbdare acră. Dacă n-au să reuşească, şi mă-mbolnăvesc, *niciodată* nu mă vor mai scoate din sarcofag.

Ould-Harrad îşi depărta mâinile, cu palmele în sus, pentru a-şi demonstra bunăvoinţa.

-Atunci te vei trezi pe Pământ.

-Nimeni n-a prevăzut să stăm adormiţi vreme de şaptezeci de ani, şi *bolnavi*! Metabolismul e lent în

sarcofage, dar nu e egal cu *zero*! Toate experienţele s-au făcut pe oameni sănătoşi... Am putea crăpa cu toţii..!

Linbarger avea întrucâtva dreptate, dar Saul ar fi preferat să moară decât s-o recunoască.

-Există suficiente motive să sperăm că...

-Ha? „Suficiente motive”! Asta nu-i de-ajuns pentru mine şi prietenii mei.

-Care prieteni? întrebă Virginia. Alţi tâmpiţi de Arc-işti?

Lui Linbarger i se urcă sângele-n cap. Glasul îi răsună subţiat şi strident.

-Mda, câţiva dintre noi. Ne-au aruncat afară din Indonezia pentru c-am fost împotriva violării pământului, împotriva otrăvurilor şi-a animalelor ca tine.

-Şi v-aţi reîntregit cu alinătorii din Pan-Africa, murmură Virginia.

Saul încercă să intervină:

-Doar o...

-Nu, lasă-l să trăncănească! spuse alb Virginia, cu braţele pregătite şi o energie concentrată în toate atitudinile. Am mai auzit-o. Ăştia ca el au nenorocit Hawaii-ul. Guvernatorul Ikeda e mort, unchiul lui Keoki Anuenue în puşcărie. Vreau să văd ce fel de jivine fac asemenea lucruri.

Linbarger nu păru să-i observe sila.

-Sigur, sunt Arc-ist, dar vorbesc pentru *toţi* oamenii normali. N-avem de gând să primim ordine de la porcii Percell-i.

-Măsoară-ţi..., începu Saul.

-Sigur, vă mânăm în lagăre, pe voi, Percell-îi, în Hawaii – şi n-ar strica să facem la fel şi-aici! îşi agită Linbarger pumnul în faţa ei.

Virginia îi ţinti stomacul în plin, cu un şut scurt, sălbatic. Linbarger zbură înapoi scoţând un geamăt greu şi se lovi de perete. Ould-Harrad se năpusti s-o blocheze pe Virginia, dar fata compensă abil gravitaţia scăzută şi lunecă pe lângă el. Îl pocni pe Linbarger drept în bărbie cu podul palmei, concentrându-şi toată forţa umărului în lovitură. Linbarger scoase un horcăit şi se dădu de-a

berbeleacul rotindu-se inert.

-Opreşte-te! strigă sever şi inutil Ould-Harrad.

Virginia revenise deja la o poziţie defensivă automată, proprie pentru zero-G, plutind, cu ochii lucindu-i ca gheaţa.

-Regret, spuse. A fost un reflex. Era limpede că nu regreta nimic.

Ould-Harrad şi Saul îl examinară pe Linbarger, care îi îndepărtă cu un gest vlăguit.

-Am ascultat baliverne Arc-iste zile-n şir şi mi-am ţinut limba, spuse Virginia. De-acuma, însă, gata! Nenorocitul ăsta pune în primejdie întreaga expediţie!

– Nu-ţi exagera cauza, dr. Herbert! Dr. Linbarger are dreptul la opiniile sale, interveni împăciuitor Ould-Harrad.

De ce anume o fi nevoie pentru a-l face să-şi piardă răbdarea? se întrebă Saul. *Sau a mai asistat deja la scene atât de dure*? Neliniştitoare bănuială. Saul nu mai ieşise în lume de-o săptămână.

-În orice caz, clătină grav din cap Ould-Harrad, nimic nu scuză o asemenea conduită. Dacă n-am fi într-o situaţie disperată, te-aş consemna la domiciliu.

-O, dar te rog! făcu Virginia sarcastică. Am nevoie de somn! Linbarger deschise gura să spună ceva, dar în acel moment uşa camerei de pregătire se deschise şi apăru Bethany Oakes. Rămaseră cu toţii tăcuţi, în timp ce comandanta oficială intra urmată de escorta ei.

Saul fu şocat de neaşteptata schimbare – ochii cu pleoape înroşite, faţa albă ca osul, mersul nesigur. Mâinile îi tremurau ca unei paralitice, iar gura atârna moale.

-Betty, n-ar trebui să te oboseşti! spuse Saul.

Apoi îi văzu pe Akio Matsudo şi Marguerite van Zoon urmând-o cu respect, ochii lor rugându-l să nu intervină. Era un spectacol impresionant. Până şi Linbarger îşi dădu seama de situaţie şi, cu toate că faţa îi era încă schimonosită de furie, îşi ţinu gura.

Nici Matsudo nu arăta prea bine. Ochii îi erau sticloşi, iar faţa avea un luciu dur, asudat. *Dacă se duce şi el, doar Marguerite şi cu mine mai rămânem să conducem spitalul.*

Asta sigur o să mă oprească să particip la salvarea Newburn-*ului*.

Bethany Oakes îi întâlni un moment privirea.

-Saul....

Zâmbetul îi era gol, trist.

-Perseverează...

Trecu încet în camera interioară, îngheţată, unde o aşteptau tehnicienii.

La naiba! Saul era conştient de faptul că Oakes putea foarte bine să nu-şi mai revină din somnul letargic. Dacă boala îşi continua oribila lucrare în timp ce ea plutea prin anii fără vise, era foarte posibil să nu se mai deştepte niciodată. Grupul însoţitor înţelesese probabil acest lucru, şi oamenii se cufundaseră într-o tăcere reverenţioasă, în timp ce Oakes insista să se urce singură pe platformă. Făcu un semn nesigur de rămas bun, după care se cufundă în trandafiria plasă nutritivă. Pentru ea era o eliberare, observă Saul, în mijlocul îngheţatei promisiuni de salvare, să zacă plină de recunoştinţă în îmbrăţişarea oţelului şi-a sticlei lucitoare, învăluită în ceaţă.

Saul ridică privirea spre Ould-Harrad. Nu era greu să citească mişcarea mută a buzelor africanului, formând cuvinte în limba arabă. Saul ştia că rugăciunile erau doar în parte pentru Oakes, referindu-se totodată şi la noul şi şovăitorul comandant, Suleiman Ould-Harrad.

VIRGINIA

-La dracu'! Nu m-ar mira s-o fi făcut anume!

Virginia se-nvârtea înainte şi-napoi prin micul ei laborator. Treabă cam grea în mai puţin de-un mili-G, şi totuşi reuşea, ţinându-se de o consolă apropiată. Tălpile ei velcro scârţâiau uşor în timp ce parcurgea încăperea de la un capăt la altul, vânturându-şi părul şi murmurând de una singură:

-Carl a *plănuit asta!* Ştiu sigur!

Principalul holo-ecran pâlpâi. Un chip apăru, dar „omul" nu era membru al Expediţiei Halley... nici măcar om propriu-zis. Avea obraji prelungi, cu favoriţi roşcovani şi o mustaţă încârligată.

-Fireşte că-i o faptă de mojic, asemănătoare felului în care Reginei Maeve i-a fost răpit iubitul, confirmă apariţia.

-Of, las-o baltă! Ossian! pufni Virginia. N-am nevoie de compasiunea simulacrelor literare, de Saul am nevoie! Şi *nu-l* vreau într-o navă paradită, căreia-i trebuie cincizeci de ani de reparaţii capitale până să fie vorba că zboară din nou!

Display-ul se tulbură. Se formă un alt chip – o eminenţă în robe stacojii. Femeia de pe ecran ridică mâna în semn de binecuvântare:

-E o misiune de caritate, draga mea copilă! Patruzeci de suflete sunt în joc...

-Nu crezi că ştiu asta? (Picioarele Virginiei părăsiră podeaua ca urmare a loviturii aplicate în tăblia mesei.) Cardinal Teresa, roiu'! Nu-mi trebuie logică sau apeluri la natura mea cea milostivă. Îmi trebuie un motiv *de ce*...

O ultimă imagine apăru, extrasă din adâncurile ei lăuntrice -o simulare veche, rareori chemată, datorită durerii pe care-o isca. Un bărbat zâmbitor cu bărbuţă căruntă şi ochi ce se încreţeau în timp ce-i surâdeau cu căldură.

-*Anuenue*, curcubeu mic. *Motivele* n-ajută în vremuri ca

astea, fiica mea. Simţămintele au o logică a lor proprie.

Virginia îşi îngropa faţa în mâini. Pluti până se izbi de un dulăpior cu instrumente şi lunecă încet spre podea.

-Eram fericită, tăticule... în tot iadul ăsta, eram *fericită*!

O mână suplă, pâlpâitoare, transparentă, se întinse în jos, ca şi cum ar fi vrut s-o atingă. Vocea era grea de înţelepciune.

-Ştiu, draga mea. Ştiu.

CARL

-*E Alulike*! îi grăbi şeful de echipă. Iar echipajul se adună umplând canalul radio ales cu cântecul lor.

„Ki au au, Ki au au
Huki au au, Huki au au!”

Hawaiienii se opinteau la cablu în timp ce principala unitate de marfă a lui *Edmund Halley* se ridica din trupul navei. Masivă cum era, secţiunea urca repede spre vârful subţiraticei structuri în formă de *A*, unde o siluetă în combinezon spaţial semnaliza cu gesturi exagerate.

„Uşor, uşor. Indonezienii şi danezii de-acolo, voi trageţi radial!”

Carl nu-l mai văzuse niciodată pe Jeffers atât de fericit. Omul detesta munca în tuneluri, preferând scânteierea tăioasă a spaţiului şi gustul uleios de metal şi maşini.

Nu-l putea acuza pentru asta. Aproape orice era mai plăcut decât tenebrele de jos. Unul din motivele principale ce-l impulsionau în tentativa de salvare a *Newburn*-ului era convingerea că binefacerile morale vor contribui mai mult la starea generală de sănătate decât toată terapia tradiţională a lui Akio Matsudo şi mixturile din laboratorul lui Saul Lintz.

Îşi reglă vizorul pe grosiment 4 şi privi spre Scorpion, unde coada de praf a cometei era actualmente doar o slabă aură de infraroşu. Câteva steluţe marcau particulele suficient de mari pentru a mai reflecta lumina soarelui în scădere. Una dintre cele mai mari grăunţe, ştia acum cu siguranţă, era şlepul *Newburn*.

Dacă n-ar fi existat, ar fi trebuit să-l inventeze.

În radioul deschis se auzi o ovaţie, când unitatea de depozitare întâlni suprafaţa lui Halley, într-un nor de vapori, difuz. Jeffers îşi încleştă mâinile deasupra capului, în semn de triumf. Carl fu nevoit să zâmbească. Acesta era schimbul său favorit, din cele trei afectate repolizării şi despuierii lui *Edmund*. Evident, se simţea la largul său cu

echipa integral Percell a lui Sergeov. Dar voluntarii amestecaţi constituiau cea mai veselă gaşcă posibilă. În special danezii şi hawaiienii. Nu păreau să dea prea multe parale pe faptul că un om era Ortho sau Percell… sau Târâtor Denebian… câtă vreme nu era un purpuriu sau un împuţit de Arc-ist.

Virginia e hawaiiancă, îşi aminti. Nu era de mirare să fie o Orthofilă atât de înverşunată. Iubitoare de Ortho-şi. Categoric, nu vedea nimic anormal în a-şi face de cap cu unul dintre ei.

Gândul stărui şi-l făcu să se simtă un pic vinovat când prin apropiere trecu Lani Nguyen, cărând o proptea de nichel-fier care ar fi strivit-o sub greutatea ei oriunde, chiar şi pe Lună.

„Hei, frumosule!” transmise ea. „Ai vreo treabă în următoarele trei luni?”

-Ce ţi-ai pus în gând? replică el, măsurând-o cu o privire amabilă, iar Lani reuşi să-şi strecoare o mică unduire în mers. Pieptarul cu unicorn îi înapoie rânjetul.

Ei, la naiba, îşi reaminti Carl, *există şi câţiva Ortho-şi de treabă*.

Lani se oferise, fără nici un fason, pentru misunea de salvare. *Bătrâna şi buna Lani*. Avea atâta răbdare cu el, nerefuzându-l niciodată când mai binevoia să poposească în cămăruţa ei, căutând companie, apoi dispărând sau păstrând relaţia strict camaraderească săptămâni în şir.

De-ar fi mai apropiată de ceea ce-mi doresc… *Mai intelectuală*. *Mai senzuală*. *O Percell*…

Mai ca Virginia, cu alte cuvinte…

Pe moment, un singur Arc-ist era de serviciu. Fiecare facţiune avea un „observator” pus să stea cu ochii pe schimburile celorlalţi… o desemnare neoficială, bineînţeles, dar din ce în ce mai des întâlnită la sarcinile importante, la adormiri sau deşteptări.

Helga Steppins urmărea cu grijă activităţile, folosind un teodolit cu laser pentru a controla ceea ce făcea echipa lui Jeffers. Când Carl se apropie, păşi precipitat într-o parte, ca şi cum ar fi putut-o infecta prin două

combinezoane şi trei metri de vid.

-Ştii, ar fi mult mai uşor să ajungem la nucleul ştiinţific al lui *Edmund*. Dacă ne-ai lăsa să îndepărtăm mai întâi modulele hidroponice, spuse Carl. Am câştiga probabil două zile.

Austriaca blondă scutură din cap.

„Trucuri prosteşti, Osborn. Ştim amândoi că data lansării se stabileşte când e gata carburantul. Asta-nseamnă cel puţin marţea viitoare."

Carl strânse pumnii, dezgustat de-atâta încăpăţânare.

– De ce, pentru numele Celui Negru, aş vrea să te păcălesc? *Voi* sunteţi cei ce insistă să obţinem o rezervă de combustibil nesăbuit de mare pentru un simplu drum dus-întors de trei luni. Vom avea o navă dezgolită şi nu ne trebuie mai mult de şase kilometri pe secundă delta-V!

Arc-ista ridică din umeri.

„E mai sigur ca rezervoarele să fie pline. Doar un idiot întinde pânzele fără provizii."

-Dar...

„Nu-ti convine? N-ai decât să te plângi Percefilului ăluia, Ould-Harrad."

Carl pufni. *Ould-Harrad*? *Iubitor-de-Percell-i*? *Ha*!

-Uite, dacă acum coborâm numai modulul de hidroponice numărul unu...

„Nu!" se răsuci femeia spre el, strângând în mână teodolitul-laser. „întreaga colonie depinde de ferma asta!"

-Dar domul cel nou e aproape gata. Toate reglajele... Steppins pivotă înapoi pentru a fi din nou cu faţa la *Edmund*, parcă temându-se ca intenţia lui Carl să nu fie doar de-a o distrage în timp ce Jeffers şi hawaiienii i-ar fi şterpelit ditamai nava de sub nas.

„Voi, Percell-ii, nu vă temeţi de bolile Halley-ene la fel ca noi, fiinţele omeneşti. Nu insistăm asupra *de* ce-ului, de vreme ce negaţi mereu orice responsabilitate pentru îmbolnăviri. E suficient însă să ştiţi că nu vom lăsa hidro-ul să fie poluat! Atât modulele hidroponice mari cât şi cele mici rămân ataşate până ce noul dom va fi *complet verificat* şi de către un specialist Ortho!"

Carl fierbea. Ştia care-i erau alternativele, îi putea da lui Jeffers undă verde oricum... declanşând, poate, un minirăzboi între facţiuni. Sau putea fugi jos să i se plângă mauritanului ăluia molâu de la comandă...

Sau putea coborî să dea o mână de ajutor...

-Te sfătuiesc să foloseşti un *purpuriu* în proxima-ţi recreaţie erotică, sugeră, şi se avântă spre lucrători, înainte ca femeia să apuce să-i răspundă. Hei, Lani! strigă. Hai să te-ajut cu chestia aia!

SAUL

-Sunt într-un hal fără de hal, încât nici nu-mi mai pasă de ameninţarea morţii, Saul! Nu mai pot îndura *mâncărimea*. Toată ziua, toată noaptea, în ciuda localelor pe care mi le dă Akio Matsudo... Jur că dac-o ţine tot aşa, o s-ajung să-I intreb pe Kio dacă pot lua cu-mprumut pumnalul de seppuku[11] al lui străbunică-su ca să mă scarpin *pe bune*!

Marguerite van Zoon zăcea cu faţa în jos pe împletitura întinsă, încercând să rămână nemişcată în timp ce tehnicienii mascaţi şi cu halate, din sala de tratament, îi ciupeau pielea cu pensete şi mici fiole de glassină, culegând fungoizii ce-i împânziseră trupul.

O pătrime din piele îi era ruptă şi crăpată. Răni trandafirii pe jumătate deschise şi băşici cu vârf brun erupseseră în pete hidoase. Ici şi colo, carnea se despicase în plăgi ulcerate, lucind de-o umezeală greţoasă.

Saul îşi grăbea echipa pe cât îi stătea în putinţă, bănuind chinurile prin care trecea biata femeie. Marguerite era o persoană extrem de retrasă – o autentică exilată care părăsise Pământul numai ca să-şi salveze familia de pedeapsă pentru crime politice. Indiferent ce declara cutare foaie de hârtie, doar un birocrat ar fi-ncercat să spună că se oferise „benevol” să vină aici pentru a le servi drept hrană hămesitelor celule nepământene.

Şi totuşi, buna-dispoziţie a Margueritei era legendară. Suferinţa trebuia să fie atroce ca să se plângă cât de cât.

Saul păşi lângă ea de cum tehnicienii îşi terminară treaba.

-Marguerite, am să-ţi aduc noul radiator să-ncerc curăţirea aia subcutanată experimentală. Încearcă să nu te mişti fără motiv.

Femeia dădu scurt din cap. Doar o peliculă umedă pe

---

[11] *Seppuku* = harakiri (sin) (n.t.)

frunte şi palmele flexate îi trădau nervozitatea. Saul ghidă în poziţie un mecanic spitalicesc cu roţi, fixând placa lată a unei baterii de microunde cu apertură sintetică oblic deasupra trupului.

Am avut privilegiul de-a cunoaşte multe fiinţe omeneşti de excepţie, reflectă Saul. *Dar n-am întâlnit nici una mai vitează ca femeia asta de ispravă*.

Se oferise să fie prima care să-ncerce acel tratament. Când i se dăduse şansa de-a se salva în sarcofag, respinsese categoric ideea. „N-o să te las pe tine şi pe Akio să fiţi singurii medici activi pe timpul crizei”, îi spusese ea cu francheţe.

Trecuseră zile întregi până ce tehnicienii construiseră noul radiator, conform precizărilor lui Saul... sustrăgându-se priorităţilor ce cereau ca echipele să acţioneze în holuri şi la revizia lui *Edmund Halley*. De-acum, nu mai era de ales. Dacă tratamentul nu dădea roade, Marguerite *trebuia* să intre în sarcofag.

În secret, Saul se temea că deja era prea târziu, chiar şi pentru asta. N-avea nici o garanţie că răcirea până la un grad deasupra punctului de îngheţ va opri acele culturi din soiul funguşilor, nesănătoase şi multicolore, odată ce se instalaseră atât de adânc.

O treime din personalul treaz – şi chiar câteva din sloituri -au afecţiunile astea înfiorătoare ale pielii. Îl îngrijorează pe Akio mai rău decât Oreionul Acut sau chiar Blenoragia Roşie. Sunt principalele motive pentru care e posibil să nu pot pleca cu Edmund. *Osborn şi ceilalţi vor fi nevoiţi poate să-şi asume riscul de a călători fără medic la bord*.

Şi mai avea un motiv ce-l determina să se grăbească să-şi verifice noile tratamente.

În ajun, pe când făceau dragoste, găsise un frumos păienjeniş dantelat cu fire verzi întinzându-se sub omoplaţii Virginiei şi prelungindu-se de-a latul spinării. Nu-i spusese nimic, încă. Dar simţea, mai mult decât oricând, nevoia unui leac.

Maşinile terminaseră aranjamentul.

-În regulă, Marguerite, îi spuse pacientei. Acum, nu uita – stai nemişcată!

-Da, Saul.

Mâinile ei se încleştară de balustradele mesei. Saul se întinse spre mătăhălosul mecanic medical, asemănător cu un păianjen.

-Acces cinci..., începu. Dar trebui să se oprească, simţind cum îl cuprinse un val brusc de ameţeală. Reuşi să-şi ridice gulerul halatului tocmai la timp pentru a-şi înăbuşi un strănut violent.

Lui Saul îi bubui capul. Durerile surde din trup, pe care timp de-o jumătate de oră reuşise să şi le scoată din minte, reveniră acum în forţă. Trecu un lung moment până să poată ridica privirea şi să i se adreseze din nou maşinii:

-Acces… cinci-doi-şapte, Jonah.

O lumină de receptivitate licări peste panoul de plastic al mecanicului. Saul continuă:

-Bagă şaizeci de miliwaţi în spectrul *A* rezonant preprogramat al A.R.N.-ului fungoid, adaugă doi-nouă-patru, focalizat pe creşterea subcutanată străină, partea interior-posterioară a coapsei drepte a pacientei, cinci sute de secunde, factor de siguranţă beta.

Adaptaseră o unitate desemnată pentru rezonanţa magnetică şi inspecţia ultrasonică a leziunilor interne. Sofisticatul mecanic era capabil să ţintească şi să evalueze radarul concentrat mai repede decât orice operator uman.

-**Proiectarea în curs de pregătire**, anunţă monocord maşina.

Cel mai bun asistent al lui Saul, Keoki Anuenue, privea o etalare de date, supervizând procedura. Keoki nu era numai un înzestrat tehnician de laborator, ci şi unul dintre cei mai puternici oameni pe care-i întâlnise vreodată. Cu trei zile în urmă, avusese ocazia să-l vadă pe uriaşul hawaiian în acţiune, cu prilejul unei surpări la Nivelul *B*.

O varietate de vermină deosebit de neplăcută ocupase un cap de pod în puţul de serviciu ce ducea la Ecluza 1, principala cale de salvare spre *Edmund Halley*. Supapa de răcire Nr. 1 -esenţială pentru a împiedica gheaţa din jur să

se topească – era înfundată cu o variantă de vierme ocru, mai mare decât ororile purpurii.

Saul şi Keoki ajunseseră la Nivelul *B* exact în clipa când holurile vuiau de ţipete şi claxoane de alarmă. Cel mai înspăimântător dintre toate era mugetul scrâşnit şi trosnetul gheţii ce se prăbuşea. Cablul pe care se căţărase Saul ieşise din chingi şi biciuise peretele ca un şarpe torturat, azvârlindu-l la distanţă, exact înainte ca un bloc de cristal întunecat-pestriţ să străpungă tapetul de fibră, izbind peretele puţului.

Keoki Anuenue îl prinsese pe Saul şi-l aşezase într-o nişă sigură, apoi se răsucise şi sărise spre bolovanul de piatră scânteietoare ce sechestrase şapte bărbaţi şi femei în tunelul de serviciu. În cel mai bun caz, dispuneau de câteva minute. Keoki încercase să-i salveze în singurul mod posibil.

Îşi proptise spatele de plastapetul zdrenţuit, picioarele şi le fixase pe blocul îngheţat, şi împinsese. Pesemne că avea o sută de tone, fără a pune la socoteală şi pietrişul adunat deasupra. *„Kei make nei mai...”* mormăise Keoki în timp ce, incredibil, bolovanul pârâia şi se punea în mişcare.

Un val de umezeală fetidă ieşise prin crăpătură. Capul hawaiianului era o ghiulea brobonată în aerul jilav, cu tendoanele gâtului umflate ca nişte frânghii. Saul n-avusese timp să stea pe gânduri. Plonjase în deschizătura îngustă.

Alături de-o duzină de alte mirosuri, aerul era încărcat de aroma migdalelor. Dacă le-ar fi fost cât de puţin perforate costumele, nici chiar cianuţii din sânge nu i-ar fi protejat de bogatul filon de cianură pe care-l spărsese piatra în cădere.

Saul se strecurase înăuntru perfect conştient că *el* nici măcar nu purta combinezon. Încercase să nu se gândească la gigantul rămas în urmă, luptându-se cu o masă suficientă pentru a zdrobi o clădire, pe Pământ... şi de temut chiar şi la jumătate de mili-G.

Astfel începuse o cursă infernală de a-i trage afară pe

supravieţuitori. Nimeni nu-i spusese vreodată lui Saul cât timp durase calvarul. Tot ce ştia era că Keoki Anuenue putea ceda după ce unul, sau doi, sau trei fuseseră eliberaţi.

Dar Keoki nu se lăsase. Făptură cioplită în piatră, susţinuse colţurosul munte primordial până ce Saul se convinsese că ultimii doi prizonieri erau morţi – şi se oprise o clipă să ia o mostră de fluid păstos şi roşiatic dintr-un corp zdrobit, amorf, de mărimea unui anaconda. Numai după ce Saul ieşise din tunelul de serviciu – în vreme ce grupul eliberaţilor pornise în susul puţului – uriaşul cel tăcut se destinsese încet, într-un scrâşnet de gheaţă şi carne.

Tot ce spusese Keoki, după ce mecanicii Virginiei interveniseră să-i ia de pe umeri povara, fusese o frază mormăită pe care Saul o ţinea minte ca pe propriu-i nume:

-*Ua lun loa au*...

Cuvinte ciudate, magice, crezuse el…

Mai târziu, Virginia îi mărturisise că respectiva frază însemna, pur şi simplu: „Sunt foarte obosit.”

Asta se întâmplase cu numai câteva zile în urmă. Bătăliile de pe holuri continuau, iar bolile îşi luau obolul. Între timp, pregătirile pentru misiunea de salvare a lui *Newburn* se apropiau de sfârşit. Nimeni nu se lăuda cu trecute fapte de eroism… N-aveau decât să le ţină socoteala miliardele de spectatori ai „jurnalelor de front”, la posturile lor video, acasă pe Pământ. Aici, oamenii erau pur şi simplu prea ocupaţi.

Keoki stătea lângă ecranul monitorului său şi-i făcea semne lui Saul. Totul părea să fie gata.

Saul păşi înapoi şi-i dădu mecanicului cu înfăţişare de păianjen comanda de pornire:

-Cinci-doi-şapte, Jonah, începe.

O pată ovală de lumină, lată cam de cinci degete pe trei, apăru pe coapsa dreaptă a Margueritei van Zoon – o simplă rază laser de localizare, redusă, indicând locul unde apertura sintetică a maşinii poiecta microunde invizibile, migălos modulate din dispozitivul de tratament pe care-l

asamblase Saul.

Ştiinţa lui Rube Goldberg, îşi spuse el cu amărăciune. Era mult mai dificil decât folosirea acelor radiatoare gigantice, pentru a dezintegra formele mai mari de viaţă cometară.

Iată, putem turna pur şi simplu energie în celulele majore ale animalelor, prin benzi de rezonanţă proteinică. Nu trebuie să fim prea precişi la alegerea frecvenţei corecte. Tot ceea ce ratează ţinta nu face decât să se disipeze în căldură. Împinge suficientă energie, iar celulele se vor desprinde unele de altele.

Aici, oricum, nu putea folosi genul ăsta de holocaust. În ştergerea cu microunde a pielii Margueritei urmau să fie vătămate doar celulele invadatoare. Nu numai că aparatul trebuia acordat astfel încât să nu dezagregheze vreunul din ţesuturile pacientei, dar nici măcar nu-şi putea permite prea multă risipă de căldură.

Erau nevoiţi să regleze atent fiecare rază pe un set restrâns de frecvenţe şi să dirijeze atomii precum mărgelele pe aţă, lovind iar şi iar până ce lanţurile moleculare supraîncordate se scindau. Acordarea trebuia să fie cu câteva ordine de mărime mai exactă decât în cazul armelor folosite de către echipele din holuri.

Piciorul Margueritei se crispă, cu siguranţă din cauza tensiunii. N-avea ce să simtă mai mult decât o uşoară căldură... cel puţin în teorie.

Saul privi peste umăr ca să se asigure că Anuenue nu citise nimic alarmant în indicatorii vitali ai pacientei. Dar uriaşul hawaiian privea liniştit display-ul, nedând nici un semn de îngrijorare. Fredona uşurel, placid, legănându-se în poziţia sa adunată, de spacer.

Acesta fu momentul când Saul îl văzu pe colonelul Suleiman Ould-Harrad glisând în sala de tratament.

O, Doamne ţine-mă! Acum *ce mai e*?

Ofiţerul căuta cu privirea prin semiobscuritate până ce ochii îi poposiră în sfârşit asupra lui Lintz. Nemulţumirea iniţială a doctorului se evaporă când văzu expresia lui Ould-Harrad – chipul tras era o mască a epuizării,

amestecată cu oroare pură.

-Vin imediat, Marguerite.

-Nici o problemă, Saul. Nu plec nicăieri. Saul îi atinse umărul, în semn de încurajare.

-Urmăreşte-o cu grijă, Keoki!

-Desigur, Doctore.

Trecu prin aburul dezinfectant al ecluzei de decontaminare şi-şi scoase casca în timp ce se deschidea valva exterioară. Liderul activ al expediţiei aştepta, frecându-şi absent dosul unei palme cu cealaltă.

-Cu ce-ţi pot fi de folos, colonele?

-E ceva ce-aş..., începu Ould-Harrad, apoi scutură din cap şi privi deodată în altă parte. Ştiu că n-ai nici un motiv să mă ajuţi, Lintz. Te-aş înţelege dacă mi-ai spune să mă duc direct la dracu'.

-*Jerusalem est perdita*, ridică Saul din umeri. Ierusalimul e pierdut. Trecutul nu mai contează. Toţi suntem în aceeaşi găleată. De ce nu-mi spui ce te doare, colonele? Dacă vrei să păstrăm discreţia, putem aranja un tratament în afara infirmeriei...

-Nu m-ai înţeles, doctore. Am nevoie de sfatul dumitale într-o privinţă nonmedicală... o problemă de maximă urgenţă.

Saul se încruntă.

-E ceva nou? Negrul îşi muşcă buza.

-Oricum, am rămas atât de puţini cu mintea limpede... Oamenii mei sunt colectivişti, aşa că nu pot face faţă urgenţelor în felul căpitanului Cruz. Am nevoie de consens. Trebuie să cer sfatul cuiva.

-Tot nu înţeleg, clătină Saul din cap.

Ould-Harrad nu păru să-l audă. Privirea îi era pierdută.

-Pământul e prea departe, prea confuz în materie de instrucţiuni. Îmi trebuie un comitet care să m-ajute să rezolv o situaţie foarte gravă, dr. Lintz. Te întreb dacă ai avea bunăvoinţa să fii membru al acestuia.

-Desigur. Am s-ajut în orice fel pot. Da' despre ce-i vorba?

-A avut loc o revoltă, începu să relateze Ould-Harrad,

cu buza inferioară tremurându-i de emoţie. O bandă de fanatici au ocupat *Edmund Halley*-ul. L-au prins pe locotenentul Kearns când le-a descoperit planurile... L-au aruncat afară din navă *gol*, pe zăpadă! Cer... cer sarcofage şi tritiu, altfel vor arunca în aer toate proviziile din corturile magaziilor polare.

-Da' ce cred că pot să rezolve cu asta? se holbă Saul. Spacer-ul african clipi, se cutremură şi în sfârşit îi întâlni privirea.

-Au calculat o traiectorie de întoarcere pe lângă Jupiter. Rebelii cred sincer că pot să-l fure pe *Edmund* şi să parcurgă tot drumul până acasă, vii. Fireşte, puţin le pasă dacă ne condamnă pe toţi la moarte sigură...

VIRGINIA

Se grăbi s-o ia prin Tunelul *E*, trăgându-şi-un pulover de lână gri peste salopetă. Era frig.

Prea al dracului de frig, chiar şi pentru ea! Toţi membrii echipajului erau „calzi” – oameni cu minime reacţii de acces vascular. Capilarele Virginiei nu se contractau prea mult în contact cu frigul, ceea ce însemna că se simţea bine atunci când majoritatea oamenilor normali – „frigurosii” – clănţăneau din dinţi. Principalul neajuns era că cei „calzi” pierdeau mai repede temperatura şi aveau nevoie de mai multă hrană. Latura bună a situaţiei consta în absenţa grăsimii – „calzii” rareori trebuiau să ţină dietă.

Acum, însă, Carl fixase atât de jos temperatura aerului încât până şi ei îngheţau. Virginia nu ştia dacă asta oprea într-adevăr creşterea algelor, dar pe *ea o* deprima cu siguranţă.

Intră cu uşurare în hala Centralului. Marile ecrane de monitorizare sclipeau în forme galben-verzi schimbătoare. Le citi dintr-o privire – cei de la Biologic rezistau pe cont propriu împotriva cocăi, iar formele purpurii începuseră să dea înapoi şi, deci, nu mai reprezentau principala problemă.

Saul se sfătuia cu Ould-Harrad. Gigantul domina silueta subţiratică a lui Lintz, cu mâinile în şolduri şi capul clătinându-i-se încet a negaţie solemnă. Gura lui Saul era strâmbată într-o curbă amară, cu sângele fugit din buze. Apucă un mâner, se răsuci sprintenă şi acostă lângă ei.

-Am rulat simularea pe care mi-ai cerut-o, interveni ea.

-Bun, bun! făcu Saul, părând bucuros că-şi poate întoarce faţa de la Ould-Harrad. Şi?

–Le pot dezafecta majoritatea comenzilor dacă mă conectez la trei mecanici de pe *Edmund*. Pe urmă, îmi vor trebui cinci minute ca să-i folosesc.

-Excelent! se lumină Saul la faţă. Or să fie atenţi la

încărcarea sarcofagelor cerute, ca sa se convingă că nu le strecurăm provizii neadecvate... Pregătirile pentru salvarea lui *Newburn* nu erau gata când Sublocotenentul Kearns le-a descoperit intenţiile. Încă le mai trebuie, aşadar, echipamente, până să poată pleca.

-Ticăloşii! şuieră Virginia. Să-l împingă pe bietul Kearns afară din ecluză! Asta-i crimă! Dacă mainframe-ul misiunii nu era deja transferat pe Halley, m-aş fi putut vârî în sistemele lor de control, să-i videz pe toţi!

-Feroce, dar drept! încuviinţă Saul. Din păcate, sunt pe comenzi manuale, greu de cucerit. Totuşi, gândeşte-te – nu au la bord hrană şi aer pentru un întreg zbor de întoarcere. Trebuie să fie al dracului de siguri că le dăm destule sarcofage ca s-ajungă înapoi. Sunt paisprezece, zic ei. Acum, dacă găsim o cale de a le distrage atenţia, de a-i oferi Virginiei o posibilitate de a interveni...

-Nu prea cred, spuse ferm Ould-Harrad. Sunt slabe şanse de-a ne apropia pentru mai mult de câteva secunde prin intermediul mecanicilor. L-ai auzit pe Linbarger.

-*Trebuie* să permită accesul mecanicilor în apropierea lui *Edmund când îi* vom livra sarcofagele alea, răspunse ea.

Ould-Harrad se încruntă.

-Vor supraveghea atent maşinile. În nici un caz nu vor greşi numărătoarea la revenirea pe Halley, lăsând trei să rămână pe loc.

Virginia scutură din cap.

-Pot s-o fac în timp ce încarcă sarcofagele în docul de recepţie. Cablurile pe care le vom tăia sunt lângă valva acestuia.

-Simularea dumitale numerică... îşi ţuguie Ould-Harrad buzele... era completă? Ai încercat personal să ghidezi mecanicii spre cabluri şi-apoi să le distrugi?

-Păi... nu, nu cunosc sistemele lui *Edmund* atât de bine. L-am pus pe JonVon s-o facă. Îi dezvolt de mai mult timp controlul mecanicilor, şi...

-Deci nu putem fi siguri, vezi? se înălţară sprâncenele lui Ould-Harrad în semicercuri deasupra ochilor negri,

irişii înotând în albul împânzit de o reţea fină de vase roşii. JonVon n-are practica manevrării directe a mecanicilor. Simulările sunt întotdeauna mai uşoare decât operaţiunile reale. Aş...

-*Carl* ar putea-o face, spuse Virginia repede. Adu-l aici, pune-l să-mi încerce simularea!

Gura lui Ould-Harrad se schimonosi într-o expresie de neîncredere. Apoi ofiţerul oftă, dădu din cap şi începu să vorbească în limbajul rapid al spacer-ilor într-un microfon ce-i atârna la gât.

Virginia se întoarse spre Saul:

-Cât timp avem la dispoziţie?

-Ne-au dat două ore.

-Asta-i o nebunie! Nu se pot aştepta să...

-Ştiu că putem muta sarcofagele libere dacă începem imediat.

-Dar apelul ăla pentru „semeni normali”, oferindu-le drum gratuit spre Pământ... Dacă răspunde cineva, Linbarger va trebui s-aştepte până se-mbarcă.

Saul zâmbi vag, ochii săi părând că-şi amintesc situaţii disperate, de mult uitate.

-O minte înfierbântată crede că poate învârti pe degete lumea întreagă! În plus, ne cheamă pe toţi, ăă, normalii, prin radio, pentru a ne cere să mergem cu ei, să lăsăm totul baltă, să plecăm imediat-cu condiţia să fim sănătoşi, desigur...

-Te-au chemat şi pe tine'?

-A, da. Am fost printre primii contactaţi – sunt medic, şi, deci, valoros. N-au pic de ruşine. Mă-ntrebam de ce-au cerut să mă vadă pe video – până au întrerupt brusc, şi m-am prins.

Chicoti şi se şterse la nas cu o batistă mizerabilă.

-Gripa... ta, sau ce-o fi. (Gândul îi iscă Virginiei o iritare nemotivată.) Asta nu-nseamnă că eşti într-adevăr bolnav.

-Pentru ei, da! rânji Saul sardonic. Ştii, e ca-n piesele elizabethane, inclusiv Shakespeare. Dacă un personaj tuşeşte în primul act, poţi fi sigur că are tuberculoză şi-o să moară într-al treilea.

-Sunt nebuni!

-Doar pentru că nu vor să mă ia? râse el. Trebuie să le laud totuşi gustul! În pofida profesiei mele, niciodată nu mi-au plăcut cu-adevărat oamenii bolnavi, nu în amara lor realitate. Toată irascibilitatea, *tsuris-u*l lor, l-am preferat cu abstracţiuni, ca probleme în arta genetică.

Virginia fu nevoită, să-i întoarcă zâmbetul. Era incredibil cum glumea în felul lui blând, auto-flagelant, în mijlocul unei crize.

Ould-Harrad îşi încheie verificarea cu echipele de tunel şi suprafaţă.

-Mă îndoiesc că vom realiza ceva, dar Carl vine-ncoace.

-Bine, spuse Virginia, cu gândul aiurea.

Ei, cel puţin asta înseamnă că Saul n-o să-şi rişte gâtul mergând după Newburn – medita ea. Apoi se simţi imediat cuprinsă de ruşine. *Mai înseamnă probabil şi că cei de pe* Newburn *îşi vor continua deriva şi vor muri*.

-Eu..., protestă ea. Eu tot mai cred că simularea mea arată că se poate face.

-N-ar fi exclus, oftă Ould-Harrad. Totuşi...

-Trebuie să *facem* ceva! interveni tăios Saul. Lasă un moment *Newburn-u*l, sau faptul că vom avea nevoie de *Edmund* de-acum în şaptezeci de ani. Problema noastră imediată e că aproape toate hidroponicele...

-Da, da, ridică obosit o mână Ould-Harrad. Dar ajungi să te-ntrebi dacă nu merită să le dai la paisprezece oameni o şansă de-napoiere...

Saul îşi dădu ochii peste cap.

-*Nu putem* presupune că bolile vor ieşi învingătoare! Uite... Virginia îl văzu lansându-se în aceeaşi explicaţie pe care i-o dăduse şi ei cu-o seară înainte, despre apropiata vindecare a epidemiilor.

E minunat, şi chiar n-ar trebui să cârtesc, reflectă. *Dar Saul poate deveni plictisitor când utilizează stilul pedant*.

Simţind căldura spaţioasei săli infiltrându-i-se în muşchi, se relaxă. Pereţii video erau impresionanţi aici, cu atâta spaţiu la dispoziţie. Se vedea o plajă bătută de vânt, la jumătatea dimineţii. Dincolo de ecranele de date ce se

desfăşurau, percepu o rafală de vânt suflând dinspre nord. Cerul devenea tot mai dens, purpuriu. Nori cumulus, simpli bulgări de vată cu câteva momente mai înainte, se îngroşau şi clocoteau...

Absolut din întâmplare, programul în curs oferea un paralogism patetic. O furtună simulată în inima unei crize reale. Dacă ar fi fost o simplă distracţie – aşa cum avuseseră zilnic, până începuseră necazurile – ar fi avut sunet, chiar şi miros şi modulări de presiune. Oceanul agitat se încreţea şi se înălţa, umbrele norilor îi măturau suprafaţa. Stropi mari şi reci plesneau plaja, ca nişte boabe de grindină, o falie de aer întunecat lunecă, deşirând fuioare de câlţi, scuipând fulgere galbene. Ca şi cum ar fi aşteptat acest semnal, mici crabi bălţaţi de nisip ţâşniră din găurile lor, zbughind-o spre marea înspumată, fulgerele explodau iar şi iar – *de parcă Dumnezeu ar lua instantanee*, îşi imagină Virginia, uimită, hipnotizată de furia tăcută care se încolăcea şi gonea pe pereţi. Îşi dori să fi putut auzi murmurul tunetului îndepărtat, şuieratul ploii pe dune.

Din zare, un câine uriaş sosi în fugă, răscolind nisipul, muşcând în gol către crabi. Ceaţa se aduna în noduri scămoşate, palide. Virginia jinduia sa simtă purificatoarea ploaie lipindu-i veşmintele de trup, udând-o leoarcă, topindu-i părul într-o caschetă strânsă şi lucioasă. *Nici chiar în cele mai reuşite simulări senzoriale cu JonVon nu pot evada complet*. *Aş vinde totul pentru un bilet până acasă*, *cu plecarea imediată*.

Recunoscu dorul: să fie departe de-aici. Să respire aer sărat, să simtă nisipul zgrunţuros, mirosul vântului şfichiuitor... Şi odată ce le simţea, ştia cum să le dea la o parte, cum să revină la prezent. Daca nu era capabilă de asta, n-ar fi putut face parte niciodată din echipaj. *Dar nebunii ăştia Ortho riscă misiunea pentru fantezia lor de evadare*.

Carl sosi. Bărbia îi era plină cu ţepi roşii-castanii, dar bărbatul nu dădea nici un semn de oboseală. Pluti până la un hamac ce servea drept mobilier în gravitaţia scăzută.

-Am trimis un mecanic să-l recupereze pe Kearns. E o statuie îngheţată.

-Are vreo...? întrebă Virginia.

-Nici o şansă. Îi sunt rupte celulele, oftă Carl, ştergându-şi faţa cu mâna, parcă pentru a îndepărta totul ca pe un vis urât. Îşi recâştigă, cu efort vizibil, controlul, şi spuse cu o lipsă de intonaţie deliberată şi calmă:

-Am pus zăvoarele de siguranţă la valvele de la suprafaţă, pentru cazul că-ncearcă cineva să lî se alăture.

-A, bun! făcu Ould-Harrad.

Carl continuă:

-I-am amplasat pe Jeffers şi câţiva mecanici în afara vederii celor de pe *Edmund*, înarmaţi cu lasere.

-În ce scop? întrebă rece Ould-Harrad.

-Să fiu sigur. În caz că-ncearcă altceva... (Carl îl cercetă pe Ould-Harrad, aşteptând.) Ce-ai de gând să faci?

-Aş dori un control rapid al simulării Virginiei, răspunse Ould-Harrad.

Carl dădu din cap şi trecu la o consolă de lucru. Bătu secvenţa şi se cufundă în studiu, ignorând atenţia nervoasă a celorlalţi. Aşteptară plini de speranţă până ce decupla, punând casca la loc.

-Nu merge.

-De ce? întrebă Virginia.

-Mecanicii nu-s destul de iuţi în munca de detaliu.

-JonVon i-a învăţat s-o facă!

-JonVon e grozav la mişcările de minimalizare, desigur. Dar nu ne putem permite factori de siguranţă sau erori. Iar în activităţile de spaţiu închis, astea apar întotdeauna.

-Aş putea să corelez, să introduc stohastice...

-Nu când secundele sunt numărate, fu şi Saul de acord, fără convingere. Dacă un mecanic găseşte-n drum o cutie uitată, o să-l consulte pe JonVon şi asta va-nsemna o pauză. Pur şi simplu, n-avem destul timp.

Virginia se simţi lezată de faptul că Saul îi luase atât de repede partea lui Carl.

-Eu totuşi...

-Asta pune lucrurile la punct, o întrerupse Ould-Harrad.

Dumnezeu şi Soarta acţionează împreună. Trebuie să-i lăsăm să plece.

-Nu *putem*, protestă Saul. Hidroponicele, şi *Newburn*, şi...

-Ştiu. E mult echipament care ne va lipsi. Poate că, într-adevăr, pierderea sa ne va grăbi sentinţa. Dar n-avem de ales. Nu voi ierta nici un atac asupra lui *Edmund*.

-Asta-i... nebunie! izbucni Virginia.

Chipul lui Ould-Harrad rămase impasibil, distant.

-Când eşti faţă-n faţă cu moartea, onoarea e cea care contează. Nu le voi face rău celorlalţi.

Saul şi Carl schimbară o privire de neîncredere şi frustrare. Virginia îşi spuse: *Ould-Harrad nu se opune unei rebeliuni Ortho, dar dacă Percell-ii ar încerca acelaşi lucru...*

-Ce-ar fi dacă l-am dezafecta? întrebă Carl în treacăt, lăsându-se pe spate, cu mâinile sub cap.

A renunţat la **Newburn**. *Şi, intenţionat, nu arată nimic din ceea ce simte.*

-L-ai auzit pe Linbarger, explică răbdător Ould-Harrad. Dacă dăm vreun semn că scoatem afară dispozitive, orice-ar putea fi folosit ca armă...

-Mda, s-ar folosi de laserele mari. Sigur. Dar nu te pot împuşca dacă te afli deja în navă.

-Cum am mai spus, orice încercare..., începu Ould-Harrad. Saul îl întrerupse:

-Cred că înţeleg... Intenţionezi să le trimitem un cal troian, corect?

-Just, rânji Carl. Înăuntrul sarcofagelor pe care le cer... Ochii lui Ould-Harrad se dilatară.

-O bombă? Ar putea distruge *orice*, ar răni oameni, n-ar exista nici un control...

-Nu o bombă, se strâmbă Carl. Un cal troian adevărat cu oameni înăuntru!

Se lăsă o tăcere lungă, în timp ce se cercetau unul pe altul. Virginia putea citi nehotărârea derutată a lui Ould-Harrad - categoric, omul decisese să accepte pretenţiile lui Linbarger şi să lase pur şi simplu expediţia să se descurce

pentru următorii şaptezeci de ani. Stoicismul său pan-ecuatorial învinsese.

În schimb, Carl, era aproape voios, convins că planul va funcţiona. Saul revedea gânditor numeroasele posibilităţi de eroare şi dezastru, dar îşi lingea buzele cu nerăbdare inconştientă, aproape încântat de neaşteptata speranţă.

Iar eu ce cred? Virginia realiză că o înfuriase părerea lui Ould-Harrad cum că erau nevoiţi să accepte condiţiile lui Linbarger. Studiase diagramele transmise de rebeli. *Edmund* avea exact atâta carburant cât să parcurgă un arc în afară, efectuând ceea ce se numea o „manevră Byrnes”: o buclă printr-un impuls gravitaţional din partea lui Jupiter, apropierea de Pământ într-o trecere cu mare viteză şi încercarea unui rendez-vous cu aerofrână. Dar fereastra pentru scamatoria asta se închidea repede...

Oare Ould-Harrad joacă teatru? *O fi plănuit să sară în ultimul moment la bordul lui* Edmund, *să fugă cu ei*?

-Nu ştiu începu Ould-Harrad meditativ.

-Gândeşte-te bine! i-o reteză Saul. Văd o problemă majoră. Carl se încruntă.

-Echipamentele de-acolo sunt vitale. O s-avem voluntari destui.

-De-asta nu mă-ndoiesc. Dar un sarcofag e îngust şi plat. Nu-ncapi înăuntru cu costumul spaţial pe tine.

-Ei, şi? Eu...

Fraza lui Carl rămase neterminată,

-Da. Măsura evidentă de prevedere e să deschidă sarcofagele în spaţiu, ca să se-asigure că nu-i nimeni înăuntru.

Carl îşi muşcă buza, îngândurat. Virginia era acut conştientă de scurgerea secundelor. Îi plăcea planul lui Carl, nu în ultimul rând pentru că le dădea ceva cu care să se târguiască. Dacă Linbarger pleca, expediţia avea să fie obligată să-şi construiască propria biosferă, fără multe dotări vitale. Una era să creşti câteva seminţe sub lămpi, şi cu totul alta să porneşti de la zero un întreg ecosistem interconex. *Din toate modurile de-a muri, nu m-am gândit niciodată la simpla înfometare*.

Iritat, Carl scuipă un scurt „La asta nu m-am gândit”.

Urmă o tăcere lungă, agitată. Cu toţii simţeau pericolul prăbuşirii.

Virginia avea o anume tehnică de-a trata problemele sub presiunea timpului. Când făcea primele simulări detaliate pe Pământ, dezvoltase programe atât de vaste încât fuseseră înregistrate cu zile sau săptămâni întregi în avans, pe mainframe-uri uriaşe. Dacă programul o lua razna, îl puteai opri pe parcurs. Urmau apoi câteva minute, în care sistemul făcea calcule gospodăreşti pentru beneficiarii depărtaţi. Te puteai ţine de timpul rezervat, rulându-ţi totuşi simularea, dacă-ţi imaginai dificultatea şi reuşeai s-o rezolvi în intervalul acela scurt.

Sub asemenea presiune, era uşor să te aduni. Prin urmare, deprinsese o cale de a-şi detaşa mintea de probemă, a pluti, a permite intuiţiei să străpungă anxietatea. A te concentra în exteriorul momentului, a lăsa gândirea superficială să se relaxeze...

Observă într-o doară că furtuna de pe pereţi se transformase într-un uragan tenebros. Vântul împroşca şuvoaie de spumă de pe crestele valurilor înalte, şi stropi uriaşi de ploaie bombardau ierburile zvelte ale dunelor din interiorul ţărmului, strivindu-le. Câinele dispăruse, crabii mişunau fără ţel sub picăturile răpăitoare, ce nu mai conteneau. Aerul greu se închega, devenind irespirabil...

-Staţi! spuse Virginia. M-am gândit la ceva...

CARL

Sarcofagele, observă pentru a mia oară Carl, semănau mult cu sicriele. Asta îl deranjase întotdeauna la ele.

Slavă Domnului, avea cu el o mică lanternă. Putea vedea luciul granulat la trei degete deasupra feţei, simţea capitonajul moale în jur. Strâmtoarea de capcană, constrângerea, frigul... Pe întuneric, ar fi fost şi mai rău. Mult mai rău. Nu-l supăra întunericul căscat al spaţiului deschis, liber şi nesfârşit. Coşciugul acela era însă altceva.

Carl simţise apăsarea blândă a acceleraţiei cu un minut mai înainte, iar acum număra secundele, ticăind timpul estimat pentru manevra celor cinci mecanici până la *Edmund*.

Iată: un uşor impuls înainte, împingându-l în placa acoperitoare cenuşie. Nasul se frecă de ea, şi o rotaţie slabă îl învârti în sensul acelor de ceasornic.

Asta era încetinirea, apoi o întoarcere de acostare. Intrarea în docul anterior...

Un dangăt surd. Potrivirea pe auto-transportor, probabil. Mecanicii urmau să se decupleze...

Cinci *bang-uri* răsunătoare. Bun.

Acum... dacă ideea Virginiei era justă...

Zgârieturi, în apropiere. Cleştele unui mecanic prinse – *clank* – mânerul de deschidere manuală a valvei. Putea vedea clanţa interioară rotindu-se. Se încordă, respiră adânc...

Valva se deschise scurt, şi vâjjj aerul din sarcofag ţâşni afară, fluturându-i baretele petrecute peste umeri şi salopetă de culoare albastră.

Inhala prin masca facială. Riscanta soluţie a Virginiei – o butelie cu aer; fără costum.

Urechile îi pocniră, în ciuda căştilor de presiune pe care le purta deasupra. Ochelari bulbucaţi îi protejau ochii pentru a împiedica fluidul să iasă, lipindu-i pleoapele cu gheaţă. Curelele erau atât de strânse încât îi tăiau,

dureros, în carne. Asta era tot ce avea între sine şi vid.

Valva sarcofagului se oprise la primul punct de siguranţă, deschisă cinci centimetri. Dincolo de ea zări văpaia albă a luminii solare, pe marginea docului anterior. Sarcofagul era fixat pe transportor, după cum dedusese. Văzu câteva stele, şi o umbră mişcându-se pe îndepărtata curbă netedă a lui *Edmund*. Ăsta trebuia să fie un mecanic ce se ducea să deschidă următorul sarcofag, pentru a-i controla pe grecii aducători de daruri…

Mizase pe faptul că Linbarger se va mulţumi cu atât ca măsură de prevedere. Dacă se înşelase…

Iar Linbarger deja era hiper-suspicios, după ce detectaseră şi blocaseră tentativa Virginiei de-a prelua comanda mecanicilor aflaţi pe *Edmund*. Ould-Harrad insistase să încerce mai întâi această soluţie aşa-zis simplă, şi eşuase repede. Acum era rândul metodei grele…

Linbarger va dori ca toţi mecanicii să se îndepărteze suficient de *Edmund* înainte ca cineva să se aventureze în doc pentru a asigura sarcofagele. Asta-i lăsa lui Carl două, poate trei minute.

Săltă capacul şi pluti afară, ghemuindu-se din mers. Purta salopetă, mănuşi, ghete – şi nimic altceva.

Cât trecuse de când evacuaseră aerul? Îşi privi unghia degetului mare. Douăzeci de secunde.

Saul prevăzuse trei minute de expunere în vid înainte de a începe să simtă efectele. Apoi dezechilibrul presiunii interne va deveni serios, va ameţi, şi oricine-ar intra în doc îl va putea mânui ca pe o mâţă drogată.

Nu că Linbarger şi haita lui şi-ar pierde timpul cu el. Probabil îl vor împinge pur şi simplu din ecluză, urându-i „bon voyage”, cum făcuseră şi cu sărmanul Kearns. *Drum bun acasă*…

Îşi întinse trupul, apoi privi în jur.

Cala era goală. Probabil că rebelii îi urmăreau pe mecanici cum se retrag.

Împinse în buza ecluzei şi se orientă. Comanda manuală a valvei consta într-o manetă mare şi roşie, intenţionat foarte vizibilă chiar şi în partea opusă a

docului. Urechile îi pocniră iarăşi. Simţurile sunau semnale de alarmă, dar şi le reprimă şi se lansă de-a curmezişul spre levierul roşu de blocare-şi-inundare.

La jumătatea drumului, cineva îl placă.

Individul în combinezon îl trânti înapoi în cală, încercând să-i apuce tubul de aer. Carl se răsuci şi reuşi să scape.

Sigur că da. *Evident*. Linbarger îşi amplasase un om *afară*, să-i inspecteze pe mecanici la sosire, spre a se asigura că nu se agăţase nimeni pe dedesubt. Din poziţia aceea, omul putea vedea şi în doc.

Idiot! se mustră Carl.

Mai avea nouăzeci de secunde. Încă zece secunde până ce unul din ei avea să lovească un perete. Cel în costum dibui cu mâna la reactoare şi schimbă direcţia, trecând cu abilitate între Carl şi valva roşie.

Carl n-avea nici o îndoială că îndividul îl putea împiedica să ajungă la levier timp de circa un minut. Ortho-ul avea jeturi, aer, şi tot timpul din lume.

La dracu' mai e şi frig! Carl se răsuci, căutând ceva, orice. Un set de scule. Lunecă pe lângă rastelul danei, se întinse – şi înşfacă o cheie fixă. Ţinti cu grijă spre silueta aflată la zece metri de el şi aruncă.

Rată cu cel puţin un metru. Carl putu vedea faţa celuilalt schimonosindu-se intr-un rânjet sardonic, buzele mişcându-se, descriind cu plăcere evidentă scena pentru cei de la bordul lui *Edmund*.

Asta şi voia Carl. Aruncarea cheii grele îi imprimase un vector nou. Traversă docul, basculă, reuşi să-şi amortizeze cu picioarele impactul..

Unde era afurisitul de…?

Se repezi la el. Extinctorul de foc ieşi uşor din cleme. Carl îndreptă duza spre propriile-i picioare şi trase. Un nor alb-perlat se învolbură dedesubt, iar el ţâşni înapoi de-a latul calei.

Urechile îi pocniră iarăşi. Picăţele purpurii îi dansară prin faţa ochilor, formând desene ca nişte licurici…

Izbi peretele opus, de astă dată pe nepregătite. O

manetă îl împunse în coaste.

Unde era…? Se lansă spre celalalt, expulzând un jet de spumă. La jumătatea distanţei, se răsuci ca o pisică, aducând în faţă stingătorul, şi lovi din răsputeri.

Acţiune şi reacţiune. Încetini, opri – iar norul alb şi înspumat îl învălui. Trase din nou şi se repezi înapoi, afară din fumul ce se subţia.

Purpură tot mai întunecată, pretutindeni. Lumina crudă a lămpilor danei nu părea s-o străpungă…

Înainte ca pâcla opacă să se împrăştie, îşi luă din nou avânt şi mare trase o dată. Zbură prin albeaţa amorfă – şi se lovi de ceva moale, care opuse rezistenţă.

Îşi înşfacă adversarul cu un braţ. Mâini îl apucară, agăţându-i masca.

Vectori, vectori…

Încotro…?

Nu conta. Apăsă duza în trupul celuilalt şi declanşa din nou. Gaz cenuşiu învolburat. Frig, atât de frig…

…O mână uriaşă împingându-l înapoi…

O lungă secundă de alunecare… stingătorul îi scăpă din mâini… mâini amorţite… se rostogolea… frig dureros în picioare… imposibil să vadă… purpura, tot mai închisă… străpunsă de puncte albe săgetând în roiuri înainte şi-napoi… înainte şi-napoi… rotindu-se…

…apoi un fulgerător junghi de durere în picior, un *trosc*, ţeasta izbindu-se de cheu.

Zdruncinătura îl readuse în stare de alertă. Bâjbâi după o priză. Privi în jur.

Ceaţa se subţia. Drept prin valva de ieşire, Carl putu vedea silueta costumată zvârcolindu-se, tot mai mică, încercând să se reorienteze pentru a-şi folosi reactoarele. O insectă argintie şi graţioasă…

Forţa ultimei pulsaţii acţionase cu egală eficienţă asupra amândurora, împingându-l pe Carl înăuntru, iar pe rebel spre exterior.

Se repezi la maneta „blochează-şi-inundă”. O apucă, trase. Valva se închise exact înainte ca rivalul său s-o ajungă, iar şuieratul puternic ca un urlet răsună pentru

întreaga lume asemeni unui strigăt viguros de sărbătoare.
-Am reuşit! spuse Carl în microfon. Tuburile sunt blocate.
Se clătina în aerul închis, uleios, al cilindrului presurizat.
-Bun! îi răspunse în urechi Ould-Harrad. Acum în glasul său nu se mai simţea nehotărâre sau fatalism. Linbarger, ai auzit?
-Ce tot îndrugă măgarul ăla? se auzi vocea batjocoritoare a şefului rebelilor.
-Carl Osborn a înfundat căile de alimentare pentru fuziune, spuse răspicat Ould-Harrad.
Mai slabă, vocea Helgăi Steppins:
-Futu-i! Ţi-am *zis* să acoperi tuburile din faţă! Şi mai slab:
-Pesemne că s-a târât prin ele până la secţiunea Trei F. Rahat, nu putem acoperi fiecare nenorocit de...
-*Gu-ra*!
Glasul lui Linbarger se auzi mai tare când i se adresă lui Ould-Harrad:
-O să-l evacuăm de-aici.
-Încearcă, şi dau drumul la tritiu, spuse încordat Carl.
-Ce? (Linbarger abia-şi putea stăpâni furia; se adresă unui aghiotant nevăzut.) Poa' să facă asta?
Slab:
-N-am... Mda, dacă deschide accesele alea sub presiune în rezervorul central. Ar putea avea timp s-o facă.
-Fără să ardeţi tritiu, canalul de fuziune n-o să atingă temperatura de declanşare, îi ajută Carl, rânjind.
-Eşti un...!
Legătura lui se întrerupse.
Carl se întoarse şi se asigură că intrarea dinapoia lui era blocată cu un dulap greu, de scule. Amplasase pârghii lungi în două puncte de sprijin cruciale, gata să forţeze valvele. Îl puteau ataca pe la spate, dar tot ar fi pulverizat mult carburant preţios în spaţiu până să-nchidă ei valvele la loc. Cu siguranţă, destul ca să le dea peste cap planurile.

-Eşti sigur c-o poţi face, Osborn? întrebător prevăzător Ould-Harrad.

-Da. (*Ce-oi vrea să spun*? *Nu*? *Cu Linbarger, care ascultă*?)

-Ei, asta ne dă, evident, o mai bună poziţie de târguială...

-Să ne târguim, pe dracu'! Le-am dat peste bot.

-Dacă te prind suficient de repede, poate-or să reuşească să reţină destul tritiu ca să-ncerce o manevră multiplă cu Marte. Vor trage la sorţi folosirea celor nouă sarcofage pe care le au acum. Apoi...

-Termină cu flecăreala! (*Aşa, dă-le idei*!)

-Nu fac decât...

-Am zis *termină*!

-Încerc să previn...

-Nu tu stai aici cu curu' pe-aragaz, Ould-Harrad!

Se întoarse, privind liniile de alimentare îndepărtându-se spre stanga. Dacă cineva se strecura pe-acolo, puteau încerca să tragă-n el. Dar asta ar fi fost o prostie, aici în plin mijloc al centrului de fuziune. Avariau instalaţiile, iar depanarea le-ar fi luat săptămâni întregi, în cel mai bun caz...

Glasul posac al lui Linbarger răsună din nou:

-M-auzi pe derivaţia asta, Osborn?

-Uite-aicea sunt, cu drag, la o sută de metri de tine! Tăcere. Apoi vocea ascuţită, încordată, a lui Linbarger spuse rar:

-Dacă nu pleci, vom aprinde arzătoarele de pornire.

Carl îşi ţinu respiraţia, după care lăsă aerul să-i iasă încet din plămâni. Aceasta era o alternativă pe care n-o menţionase nimănui. Nu tocmai deşteaptă, pornirea neputând provoca pagube reale dacă o manevrai greşit – iar Linbarger nu avea experienţă în domeniu. Întrezărise însă posibilitatea de a-l prăji pe Carl trimiţând fluidele fierbinţi prin reţeaua de ţevi. Iar Linbarger era suficient de disperat ca s-o facă.

Spuse pe cât de calm putu:

-O să arzi ajutajul.

-Nu dacă suntem atenţi. N-o să trebuiască prea mult foc de fuziune ca să te coacă frumos, cu crustă crocantă.

Linbarger se distra vizibil, crezând că răsturnase situaţia.

-Oricum, voi evacua tritiul. *Acum să vedem cât ştie*.

-Ba n-o să-l evacuezi. Subsistemele au să-nchidă liniile alea de cum începem. E automat – scrie negru pe alb în prospect.

Pe dracu'!

-Nu aşa funcţionează. (*Bluff.*)

-Nu-ncerca braşoavele-astea cu mine.

Linbarger era mai isteţ decât crezuse Carl. Dar n-avea să câştige.

-N-ai s-ajungi niciodată înapoi pe Pământ. Eşti în criză de tritiu... O s-arunc în aer destul din el ca să fiu sigur că vei avea o călătorie lungă. Niciodată n-ai să-atingi delta-V-ul pentr-un carom jupiterian. Cu toate sarcofagele voastre, veţi muri de inaniţie.

-Avem hidroponicele!

-Da, sigur. Şi nici un strop de apă-n plus ca să le cultivaţi.

-E destulă gheaţă pe Halley, la doi paşi.

-Încearcă să *faci* doi paşi. (Carl mai jucă o carte.) Hei, Jeffers! Ce s-a-ntâmplat cu Arc-istul ăla pe care l-am suflat afară din ecluză?

„Care Arc-ist? Tot ce văd sunt bucăţi şi fărâme."

Tăcere.

Acest dinte-pentru-dinte nu mai putea ţine mult. Glasul lui Linbarger era tot mai subţire, mai găunos. Cuvintele ieşeau prea repede, izbucnind sub presiune.

Carl îşi încordă muşchii fălcilor, întrebându-se dacă-şi credea propriile vorbe. În cazul că Linbarger acţiona, era o chestiune de secunde. Avea de ales dacă să se lanseze spre valva anterioară încercând să iasă, sau să folosească pârghiile. N-avea timp s-o frece...

-Minţi.

Linbarger nu mai părea atât de sigur.

-Du-te şi ia-o la labă!

-N-ai...

-Încep să dau drumul la tritiu.

-Nu! interveni Ould-Harrad. Nu-s de-acord cu treaba asta! Am stabilit un târg...

-Şi *tu* ai jucat dublu, iubitor-de-Percell-i! lătră Linbarger. Ould-Harrad spuse:

-Nu pot lăsa să se piardă echipamentele alea hidroponice! continuă Ould-Harrad.

-Nu-ţi cere scuze de la gunoiul ăsta! spuse Carl caustic.

-Carl, trebuie să-ţi cer să te opreşti...

-Balul s-a terminat, îl întrerupse Carl. Predă-te, Linbarger!

-Cred c-o să-ţi dau un mic puls de fiertură, Osborn. S-ar putea să-ţi îmbunătăţească manierele.

-În secunda când aud un gâlgâit prin ţevi, puţoi de Arc-ist, o să...

-Încetaţi! Amândoi. Trebuie să isprăvim cu chestia asta! Vocea africanului era categorică.

O lungă tăcere. Carl încercă să-şi închipuie ce se petrecea în mintea lui Linbarger. Părea că individul îşi ascunsese faţă de Comisia Psihică ura fanatică pentru Percell-i. Sau poate, pur şi simplu, îi sărise o doagă. Putea oare să facă acum abstracţie de asta, să fie măcar pe jumătate raţional?

Au pierdut, fir-ar să fie! Nu-şi dădea seama? Sau ţinea la momentul său de răzbunare?

Iar Carl avea s-o afle după un susur în ţevi...

-Okay.

Vocea lui Linbarger era scrâşnită, amară. Ould-Harrad răspunse:

-Ce? Accepţi?

-Vom schimba hidro-urile pe tritiu şi sarcofage.

-Nu! ţipă Carl. Îi *avem*!

-Linişte, Osborn! strigă Ould-Harrad.

-Alternativa, spuse rar Linbarger, e să arunc în aer *Edmund Halley*. Mai bine... toţi de-aici suntem de acord... mai bine un sfârşit rapid decât...

Carl simţi un fior rece la auzul glasului croncănit,

tulbure, dement. Era absolut convingător. *Chiar vorbeşte serios*.

-Sfinte Iisuse! murmură.

Mai întâi, căpitanul său, mort. Acum, *Edmund.* În sfârşit, Ould-Harrad vorbi:

-Vom... vom face schimbul.

Ce e un spacer fără navă? *se* întrebă năuc Carl. *Ce-o să fim noi*, *când* **Edmund** *nu va mai fi*? Era prea cumplit ca să se gândească măcar.

-Puteţi descărca hidro-urile, spuse Linbarger. Scoateţi-l pe Osborn de-acolo şi-i pun pe mecanici la treabă.

-Nu. Stau aici până se termină. O nouă pauză.

-Ei bine...

Alte certuri şuşotite. În sfârşit:

-Okay. Puteţi folosi mecanicii ăia la detaşarea principalului modul-seră. Şi repede – că-l prăjesc pe căcatul ăla de Percell!

Carl lăsă să-i scape o respiraţie lungă. Gândul pe care şi-l reprimase de-a lungul acelor minute interminabile, care-l tot înghiontea, sfârşi prin a erupe la suprafaţă: *De ce ai făcut asta*? *Puteai să mori*, *nebunule*!

Acum, că-i dăduse frâu liber, nu găsi nici un răspuns.

-Grăbiţi-vă! spuse, iritat.

SAUL

Aprilie 2062

Zvâcnind, palpitând în soluţia salină, micile animale ţâşneau ici şi colo, vânând, mereu vânând.

Anumite substanţe, arome, le atrăgeau; altele le respingeau. Alegerea era întotdeauna la fel de simplă, o logică a chimiei trofice. La nivel celular, nu existau subtilităţi, viitor care să dea de gândit, trecut care să bântuie visele.

Saul privea gânditor minusculele vietăţi ce pulsau sub microscopul cu fibră. Erau ultimele şi cele mai potente dintre noile ipostaze preparate în cursul celor două luni de la revoltă. Bombe biologice inteligente pentru un nedorit război împotriva Cometei Halley.

Atâtea reguli după care trăise – coduri de precauţie lentă atunci când experimenta cu materia vieţii – fuseseră încălcate ca să ajungă aici! Într-un fel, îi invidia pe micii microbi. Ei aveau să se comporte aşa cum îi programase, câtă vreme el, „creatorul” lor, era lăsat cu povara sa de îndoială şi mister.

Bineînţeles că voi nu vă faceţi griji, micuţilor. Vinovăţia e o problema a muncii de echipă – o trăsătură a metazoarelor eucariote – vaste colecţii de celule conspiratoare întrunite pentru a forma bărbaţi şi femei, societăţi... zei.

Uitaţi-vă la mine, cum violez ceea ce abia înţeleg, cu îndoielnica scuză că toate vieţile noastre omeneşti depind de asta...

Cianuţii aveau cu prisosinţă în urmă-le tot atâta istorie ca şi el. Mărunţii lor strămoşi risipiseră cu mult peste trei miliarde de ani evoluând în apele Pământului. Apoi, acum câteva milioane de ani, se adaptaseră pentru o viaţă diferită, într-o altă supă sărată – fluidele corporale ale fiinţelor complexe cu celule mari, nucleate.

Câte mii de strămoşi de-ai mei au ucis ca să-şi fixeze primul cap-de-pod? *Câte trilioane de-ai* lor, *la rându-le, au fost învinşi de sistemele imunitare ale înaintaşilor mei – atacaţi de anticorpi şi distruşi, sau înglobaţi de celulele albe*? *Cât timp a luat până s-a ajuns, în sfârşit, la un armistiţiu... pentru ca evoluţia să stabilească o pace negociată, o simbioză*?

Era o întrebare fără răspuns. Dar, într-un moment anume din trecut, vreo fiinţă umană şi un cianut ancestral încheiaseră un târg întâmplător. În schimbul unei funcţii minore de epurare în cavitatea pulmonară, microorganismelor li se garantase un salconduct din partea sistemului imunitar al organismului. Se angajaseră să ducă o existenţă inofensivă – atât de inofensivă, în fapt, încât nu fuseseră descoperite până în ultimele zile ale secolului trecut.

În înţelepciunea noastră, ne-am amestecat în treburile lor, transformându-le în „cianuţi”. *Şi, Doamne iartă-mă, nu mi-e deloc ruşine*. *O sută de oameni instruiţi, devotaţi, au petrecut jumătate de deceniu modificând rodul a patru gigaani de evoluţie*. *Cu permisiune specială, am folosit uneltele lui Simon Percell – şi am făurit o operă frumoasă şi utilă*!

Dar asta!

Creaturile de pe ecran se schimbaseră şi mai mult, înveşmântate cu noi haine proteinice colţuroase, modelate şi montate cu macromolecule nou-croite, analizate şi reanalizate de către „enzimele-lectori”... deviate de imperativele unei urgenţe la care nimeni nu se aşteptase.

Treaba îi luase doar opt săptămâni. Şi, cu excepţia Virginiei şi-a rudei sale biocibernetice, precum şi a câtorva sugestii empirice de la îndrăzneţii colegi de pe Pământ, nu avusese parte de nici un fel de ajutor.

După toate legile biologiei, n-ar fi trebuit să reuşesc. *Nu fără o echipă de cercetare şi mii de ore de simulare atentă, milioane de teste şi baftă cât cuprinde*...

Am ştiut eu!

E o minune până şi faptul c-am încercat.

Ochii lui Saul alergau pe display-ul de date în desfăşurare, constatând pe toată linia numai succes. Uniformitatea acestuia îl făcea mai nervos decât orice eroare. Era *prea* perfect.

Am cules atât mostrele de cianuţi cât şi unităţile-lectori din propriul meu sânge. Datele de pe linia asta merg înapoi cu mai mult de cinci ani.

Există elemente de Halley-viaţă *în noua formă... a trebuit să le includ.*

Clătină din cap. Nu-şi putea închipui cum ar fi explicat asta.

La stânga, una dintre inconfundabilele simulări color ale lui JonVon răsucea mereu şi mereu un lanţ complex, dinţat.

Acel inextricabil compus zaharos era necunoscut în literatura de specialitate. Cu o seară înainte, pe când o ţinea în braţe pe Virginia, îi spusese că Academia de pe Pământ intenţiona să-i dea chiar numele lui.

-E o adevărată onoare, nu? întrebase ea somnoroasă. Cablul ce şerpuia dinspre contactul ei neural arăta ca o şuviţă de păr, fără a-i stânjeni în intimitate. Saul zâmbise şi-i ciufulise bretonul lucios:

-Sigur. Mi-au restabilit şi calitatea de membru. Dar să denumească o chimicală după mine...

-Nu vrei?

-Pe toţi dracii, nu! râsese el. Gandeşte-te la Thomas Fruck, săracu', cu numele legat pe vecie de fructoză!

SERIOS, AR TREBUI SĂ PROPUN UN NUME, subvocaliză Saul. De-acum, JonVon le cunoştea reţelele superficiale destul de bine ca să compună cuvinte clare în cea mai mare parte a timpului. Saul îi simţi ecoul de înţelegere, amplificat, la fel cum furia ei senzuală şi orgasmul se auto-confirmaseră nu demult în mintea lui, ca nişte explozii încercând să-i salte suprafaţa craniului.

... COMETOZĂ..., sosi sugestia Virginiei.

Fusese atât de ofensat de cumplitul banc încât nici nu-i trecuse prin minte, decât mult mai târziu, că tânăra probabil dormea deja când o auzise el.

Oricum i-ar fi zis, acel compus zaharos era cheia… dulceaţa folosită pentru a forja un tun de turtă dulce.

Nebunul dispărut, Ingersoll – de-acum o legendă a cavernelor inferioare – îi dăduse ideea. La scurt timp după ce-l zărise păscând forme de viaţă halley-ene în holurile exterioare, făcuse un lucru deliberat nebunesc – gustase el însuşi puţin din culturile de pe pereţi.

Substanţa era dulce şi picantă, totodată.

Saul avusese o bănuială. Începuse să experimenteze. Şi iată-i, noii cianuţi. Erau încă buni pentru vechile lor treburi, dar acum manifestau în plus şi o mare voracitate pentru orice conţinea complexul zaharos special… pentru orice invadator îmbrăcat în haine cu emblema „Halley”.

Pe ecran, micuţele făpturi de înghesuiau acolo unde factorii cu înveliş viroid-cometar curgeau prin vârful unui ac. Instrumentele le arătau înfulecând încântate şi multiplicându-se necontrolat.

Eram datori cu ceva veşti bune.

Fireşte, Halley – formele aveau să se adapteze, să evolueze. Acesta nu era nici pe departe sfârşitul. Şi totuşi, perioada de panică acută se apropia în fine de capăt.

Ce mi-a scăpat din vedere? *se* întrebă neliniştit. *Cum a fost posibil*?

Un clopot sună. Totul se potrivea. Saul scoase tubul cu cianuţi testaţi. Din laboratorul său, doar o glisare scurtă îl despărţea de infirmerie, unde două şiruri de oameni aşteptau să fie serviţi de cei doi tehnicieni medicali de serviciu.

Una dintre cozi era mai scurtă decât cealaltă, dar Saul nu vedea nici un Ortho mutându-se ca să stea în rând cu Percell-ii. Ould-Harrad n-ar fi trebuit să lase să se dezvolte sistemul ăsta de segregare.

Oamenii nu stăteau mai aproape unul de altul decât era nevoie. Nimeni nu ştia cum se transmiteau bolile cometare. Se iscaseră bătăi de la câte o tuse… sau pentru că un om folosise casca spaţială a altuia fără să-i fi cerut permisiunea.

Şi fiecare trecere în revistă a bolnavilor dădea la iveală

mai mulţi indivizi care simulau simptomele, încercând sa scape de munca istovitoare şi de bolile ucigătoare.

Ei, cel puţin acum rândurile sunt mai scurte. Mai întâi, furia, împotriva rebeliunii le luase un timp gândul de la boală. Iar faptele de eroism ale lui Carl Osborn atenuaseră gâlceava Ortho-Percell. „Normalii” ştiau cu toţii că-i datorau unui Percell viaţa.

Acuma, numai de-ar lucra cianuţii ăştia la fel de bine pe cât indică primele teste...

O cabină se deschise în fundul infirmeriei, iar din ea ieşi o femeie care zâmbi şi-i făcu lui Saul cu mâna. Marguerite van Zoon arăta aproape ca o persoană nou-născută. Ravagiile ce-i sfâşiaseră pielea cu două luni în urmă dispăruseră şi femeia îşi reluase îndatoririle medicale, permiţându-i lui Saul să se ocupe de cercetare.

Zâmbetul lui se stinse când o văzu pe pacienta Margueritei -o femeie mai tânără, într-un costum cenuşiu, de navă – care se strecură pe lângă doctoriţa valonă şi se grăbi spre ieşire ţinând o bucată de pânză pe o parte a feţei. Chiar întorcând capul, nu-şi putea ascunde complet erupţia trandafirie, lucitoare.

-Lani! şopti Saul, nevenindu-i să creadă.

Sperase ca diagnosticul Margueritei să se infirme, dar nu putea confunda simptomele Sifilisului-Fermoar.

-Lani? repetă, dar fata se grăbi fără a ridica privirea. Ambele şiruri de pacienţi se dădură înapoi la apropierea ei.

Oh, Lani!

Era una dintre acele boli ce rămâneau opace, pe moment, la orice investigaţie de laborator.

Ciudată ironie! Câtă vreme alţii se zbăteau să reintre în sarcofage, Lani implorase să fie lăsată trează. Dar hotărârea era luată. Răcirea ei fusese programată deja, peste două zile.

Carl s-a purtat ca un măgar cu ea, îşi spuse Saul. *Dacă nu vine la adormirea Lani-ei, o să-l pocnesc în nas*.

-Dr. Lintz!

Keoki Anuenue, tehnicianul medical care se ocupa de

Percell-i, se îndepărtă de lângă un bărbat cu ochi tulburi ale cărui urechi erau pansate cu vată, şi care-şi plesnea din câteva în câteva minute partea laterală a capului, ca într-un efort zadarnic de-a opri sunetul clopotelor.

Anuenue era un caz de excepţie chiar şi printre hawaiieni - unul dintre rarii Ortho-şi ce păreau complet imuni atât în faţa bolii, cât şi într-a disperării. Dădea impresia că nu doarme niciodată. Ori de câte ori intra Saul, Keoki era deja la datorie.

Rânji cu toată gura, arătând spre fiola din mâna lui Saul, cu vocea plină de nerăbdare:

-Ai acolo ultima varietate de cianut, dr. Lintz?

Crede că pot face orice. *Ca şi Virginia*, de altfel. Saul ridică din umeri. *Şi după norocul pe care l-am avut*, *cine sunt eu să-i contrazic*? Era un gând sardonic. Ştia că se petrecea ceva misterios, care avea puţine lucruri în comun cu profesionalismul.

Ridică fiola.

-Uite-aici, Keoki! Găseşte voluntari pe calea obişnuită. Doar cazuri disperate, la început. Astea ar trebui să folosească împotriva nodulilor vasculari, ca şi în cazurile de Sinuzită Inflamatorie şi de Blenoragie Roşie.

Anuenue luă nerăbdător flaconul. Deschise gura să vorbească, dar cineva aflat în şirul de lângă peretele din stânga sparse tăcerea cu un strănut sonor, neaşteptat.

De peste tot, oamenii ridicară priviri acuzatoare. *N-am fost eu*, *de data asta*, îi veni lui Saul să se disculpe.

Ca şi cum ar fi fost un semnal, alte strănuturi izbucniră din latura Ortho a încăperii. Şirul se lungi, pe măsură ce oamenii se depărtau de mizerabilii care strănutau.

Saul aruncă o privire spre grupul celor modificaţi genetic. Percell-ii abia dacă strănutau vreodată.

Contractau aceleaşi boli ca toată lumea. Saul încercase mereu şi mereu să le explice aceasta ostililor Ortho-şi. Dacă un viroid sau alt microb cometar avea să ucidă de-a dreptul, nu mai prea conta cărui grup îi aparţineai.

Organismele Percell-ilor, însă, nu reacţionau excesiv. Membranele şi ganglionii limfatici li se puteau umfla în

timp ce sistemul imunitar le declara război invadatorilor, dar procesul se limita de la sine. Nu se balonau şi nu mureau din cauza propriilor sisteme defensive peste măsură de active.

Simon, îşi spuse. *Acesta a fost darul de care te-ai simţit cel mai mândru, chiar dacă şi pe tine te-a indus în eroare... că fiecare copil de care te ocupai beneficia, cum ne-cum, de aceeaşi perfecţionare, indiferent pentru ce boală genetică începuseşi să lucrezi*.

Acest fapt surprinsese pe toată lumea. Folosiseră benzi-lectori A.D.N., şi chirurgie moleculară, pentru a înlătura genele vătămătoare din spermatozoizii şi ovulele cuplurilor ce doreau cu disperare să aibă copii. Puţini însă se aşteptaseră ca noii-născuti dezvoltaţi din aceste celule microreparate să se vădească atât de *evoluaţi*.

E un dar. Un dar având cumplitul preţ de a-i face deosebiţi.

-Saul!

Auzi un glas venind din cealaltă parte a infirmeriei. Ridicând ochii, îl văzu pe Akio Matsudo făcându-i semne din uşa cabinetului său.

Saul îl privi pe Keoki Anuenue, care zâmbi:

-Du-te, doctore. Am să-i găsesc eu pe voluntarii ăia, şi te-anunţ înainte de a începe testele.

Saul dădu din cap, ascunzând adânc înlăuntrul lui groaza de ceea ce ştia că trebuie să urmeze, mai devreme sau mai târziu. În cele din urmă, bizarul său lanţ de şanse, avea să se epuizeze. Unul dintre simbionţii croiţi de el îşi va omorî gazda, în loc s-o salveze. Şi atunci, indiferent cât de mult bine făcuse înainte, aveau să se întoarcă împotriva lui. Cu toţii.

Aşa cum se întorseseră împotriva lui Simon Percell.

Aşa cum, cândva, gloata arsese o universitate într-un vârf de munte...

-*Mai kiiaku ikauka hupo*, îi spuse lui Keoki. *Nu-ţi lua un doctor ignorant*.

Uriaşul hawaiian clipi surprins, apoi se legănă râzând. Sunetul era atât de bogat, de contagios, încât mai mulţi

dintre cei ce stăteau la coadă zâmbiră fără a şti de ce.

-Vin, Kio! îi strigă Saul lui Matsudo. Vin imediat!

* * *

Pantele înzăpezite ale Muntelui Asahi erau la fel de simetrice ca şi pinii verzi ce-i acopereau poalele. Nori ca nişte bărci din hârtie de orez pluteau peste o peliculă invizibilă, fie de aer, fie de magie, îndreptându-se spre un soare în asfinţit şi o mare de un albastru întunecat.

Saul era încântat să privească peretele meteo al lui Akio Matsudo, poate cel mai perfecţionat din toată colonia. Într-adevăr, până să iasă din schimb Virginia, peste două ore, aceasta era pur şi simplu cea mai bună modalitate de a-şi umple timpul.

Bate de departe munca, chibzui, obosit. O dată în viaţă, mintea nu-i mai era învârtejită de idei, nu se mai crampona de un nou experiment, de următorul indiciu ce trebuia urmărit. Şedea, destins, încercând să-şi alunge toate gândurile.

Ceva ce noi, apusenii, am învăţat de la Răsărit... că frumuseţea poate fi găsită în cele mai mărunte lucruri.

Serviciul de ceai, din ceramică brun-pământie, fusese adus tocmai de pe ţărmurile Mării Interne. Suprafeţele sale aspre reflectau culorile mute ale luminii de după-amiază târzie într-un chip ce nu putea fi descris, ci doar admirat. Urmele olarului pe ceaşca din faţa lui Saul păreau să se fi format pe aceeaşi roată care învârtise Creaţiunea însăşi. Era contemporană cu planetele, cu Soarele.

Fascinat, Saul tresări când îl auzi pe Akio Matsudo vorbind.

-Aşteptarea o să merite, Saul. Ai răbdare. *Să aştept?* se întrebă Saul. *Asta făceam*?

Reflexele de lumină din părul lucios şi negru al medicului japonez străluceau ca gheţarii Muntelui Asahi, în timp ce bărbatul se agita deasupra ceaiului, comentând dificultatea de-a fierbe ca lumea apa în gravitaţie redusă...

Pentru Saul, vocea lui era una cu foşnetul pinilor.

-Acum voi turna, intona Akio, şi înălţă cu delicateţe ceştile. Saul nu era grăbit să treacă la treabă. Când ceremonia se sfârşi, odată ceaiul turnat, pălăvrăgiră despre chestiuni neimportante – ultima modă în filosofia matematică privind Pământul, şi straniile teoreme emise de către teologii marxişti din Kiev. Ziarele fuseseră pline de asemenea lucruri, şi amândoi se întrebară cu voce tare ce ar fi zis Nicholas Malenkov de toată povestea.

Akio părea că o duce mult mai bine cu sănătatea. Fusese unul dintre primii voluntari ce se oferiseră să ia o versiune incipientă a cianuţilor reajustaţi de Saul. Avuseseră de ales între asta, sau a-l pierde definitiv în ghearele infecţiei ce-i devora ficatul. Acum paloarea galben-bolnăvicioasă se estompase. Recâştigase în greutate. Curând avea chiar să renunţe la dispozitivul mecanic de reechilibrare endocrină care îl ţinea în viaţă.

Saul era foarte bucuros să-şi vadă prietenul sănătos şi sprinten.

Am fost în stare s-o ajut pe Virginia, pe Marguerite, pe Akio. Şi poate, mai încolo, vom reuşi să facem ceva pentru Lani şi Betty, şi pentru atâţia alţii.

Amintirea lui Miguel Cruz provoca încă o durere ascuţită. Mai mult ca de oricine altcineva, aveau nevoie de comandantul lor. Dar exista şi o limită în ceea ce spera Saul c-ar fi vreodată capabil să facă, indiferent cât de norocos era.

Akio Matsudo lăsă jos ceaşca şi-şi scoase cu grijă ochelarii ca să-i şteargă.

-Saul, prietene, iartă-mă că sunt atât de direct. Dar cred că poate-ar trebui să-ţi explic de ce te-am chemat azi aici. Cred că a cam sosit vremea să intri în sarcofag.

Saul îşi coborî ceaşca. Akio ridică mîinile. Înainte de-a protesta, te rog dă-mi voie să explic. Există multe, multe motive, înălţă un deget:

-Schimbul întâi trebuia să dureze doar puţin mai mult de-un an. Aniversarea coloniei va avea loc luna asta. Iar tu te numeri printre puţinii civili treji de la începutul

călătoriei, pe *Edmund*. Pierzi timp de viaţă. Nu e cinstit, pentru tine, în comparaţie cu tinerii de-afară!

Saul îşi şterse nasul.

-Ce-i asta, Akio? E posibil să fi trecut de partea cea mai rea, dar coşmarul repartizărilor încă nu s-a terminat. Luând în considerare toţi oamenii la care a trebuit să renunţăm, să-i îngheţăm definitiv şi chiar să-i depozităm în vid la suprafaţă, e clar că schimburile vor trebui să fie mai lungi decât s-a conceput iniţial. Ştii că orice discuţie nu-i decât o grămadă de rahat.

Matsudo făcu o grimasă la auzul durităţii lui Saul.

-Daaa! (încuviinţarea lui suna mai mult a oftat dezaprobator.) Poate... dar trebuie să-ţi spun că Bethany Oakes m-a pus să promit, înainte de-a fi ea însăşi adormită, că vei fi dat deoparte dacă ţi se înrăutăţesc simptomele.

-Nu-s cu nimic mai grave, mormăi Saul. Doar o altă nenorocită de răceală. Cred că-i tot o rămăşiţă de la unul din afurisiţii tăi de viruşi de provocare. Pot s-o spun după felul cum mă gâdilă înainte de a strănuta.

Ştia el mai bine, desigur. Avea în organism materie cometară, de la viroizi până la bacteroizi latenţi. Unele dintre variante nu foloseau complexul zaharos halley-an, fiind astfel invulnerabile faţă de noile lui gloanţe de argint.

Iar eu sunt mai bătrân decât majoritatea celorlalţi. Poate că din cauza asta sunt mai expus.

Pentru o clipă, amorţeala contemplativă ameninţă să revină. Conversaţia îi reamintise de o senzaţie bizară avută înainte cu câteva zile, în vreme ce examina o probă din propriul sânge... un simţământ că ceva...

Scutură din cap. *Nu. Asta e*... Căută o expresie yiddiş, dar nu găsi. **Bullshit**. *Bunul şi bătrânul* **bullshit** *anglo-saxon*[12]. *Ăsta-i singurul cuvânt potrivit*.

-Mai e şi un al doilea motiv major, spuse Matsudo, strecurând şi acoperind încă două ceşti de ceai tare, galben-cafeniu. Din cauza rebeliunii, efortul disperat al acestui an va consta în a construi sere la suprafaţă şi

[12] *Bullshit* = textual, „căcat de taur” – folosit exclusive cu sensul de „baliverne”, „palavre”.(n.t.)

ferme jos, în camera Tau. Bancul de hidroponice de pe *Edmund trebuie* menţinut în viaţă, până sunt instalate noile facilităţi pentru producţia de masă. Ăsta-i motivul pentru care-l dezgheţăm pe Evans - e cel mai bun dintre toţi ecologii expediţiei, iar Svatuto îl urmează ca adjunct.

Saul remarcă expresia îndurerată a lui Matsudo când acesta fu nevoit să-l pomenească pe *Edmund*. Mai de evitat, încă, era orice referire la *Newburn*. De când plecaseră rebelii, nici măcar o singură dată n-auzise Saul pe cineva şoptind numele şlepului pierdut, care părea acum complet inaccesibil şi tot mai îndepărtat cu fiecare zi ce trecea. Era un subiect absolut tabu.

-Da? Atunci ar fi bine să ne consultăm cu Evans. Există câteva probleme privind originea formelor de viaţă de pe Halley, la care ne-ar putea ajuta un ecolog. Nu-s sigur că mai pot accepta vechea explicaţie.

Akio privi scena asfinţitului pe Marea de Apus. Norii deveniseră portocalii şi negri, de o frumuseţe ce-ţi tăia respiraţia.

-Nu m-ai înţeles, Saul. Înseamnă c-o s-avem mai mult personal medical treaz decât e cazul în perspectiva întregului interval de timp, mai mult de patruzeci de schimburi. Oricum, Svatuto e un mai bun clinician ca tine. Şi tu, Saul, ştii asta.

Saul ridică din umeri..

-De-asta am şi intrat în cercetare, spuse, scoţându-şi batista. Nu pot... nu pot suporta oamenii bolnavi.

Camera se unduia. Saul scutură viguros din cap. Apoi se întoarse într-o parte şi strănută.

Matsudo tresări uşor şi în cele din urmă zâmbi.

-Nimeni n-o face atât de dramatic ca tine. Din cauza profunzimii aceleia nazale tipic semite, presupun. Serios, Saul, altul e motivul, iartă-mă, dar întrerupi totul. Oamenii se tem de simptomele tale zgomotoase, chiar respectându-ţi geniul. Locotenent-colonelul Ould-Harrad şi alţii cred c-ar fi mai bine pentru toată lumea dacă te-ai odihni un timp.

Saul clătină din cap.

-Abia acum am realizat că vorbeşti într-adevăr serios, Akio. Tocmai când munca mea e...

Se opri, incapabil să găsească vorbele care să exprime cât de bine îi mergeau treburile în laborator.

Şi mai era şi Virginia. *Iubirea ei e cel mai bun lucru ce mi s-a întâmplat în zece ani*.

Teleempatia simulată, ezitantă, pe care o împărtăşeau prin intermediul îndrăzneţei ei biocibernetici neconvenţionale era la fel de fascinantă, ca şi munca lui în bioinginerie. Amândouă reprezentau misiuni împlinite care aveau să zdruncine din temelii jumătate de duzină de discipline! Păi, numai în ultima săptămână îi trimisese mesaje bătrânul şi scorţosul Wallin de la Oxford, şi chiar retrasul, intangibilul Tang din Pekin...

-Nu vrem în nici un caz să te abatem de la înfăptuirile tale, spuse grăbit Matsudo, încercând să-l liniştească. Ai realizat, în fond, minuni, minuni! Metodele ţi le găsesc enervante, cum bine ştii, dar nu pot discuta succesul. Dacă oricare dintre noi supravieţuieşte, asta în mare măsură va fi mulţumită ţie.

-Mai sunt multe de făcut, clătină Saul din cap. Trebuie să vedem dacă procedurile...

-Iar eu insist că-ţi subestimezi succesul! şuieră japonezul. Pesemne că Akio era extrem de agitat. Pentru prima oară de când se cunoşteau, întrerupea pe cineva. Omul privi repede în altă parte.

-Scuză-mă, te rog! Dar am făcut simulări, iar Controlul Terestru concordă. Organismele Halley – formele mari – în special purpuriii – pot fi ţinute la respect cu ajutorul ultra-violetelor şi al noilor tale radiatoare cu microunde. Fungoizii se află acum sub control folosind versiuni mai precise ale ambelor tehnici.

-Şi bolile?

-Bolile regresează impetuos la aproape toţi pacienţii care ţi-au primit noii cianuţi. Testele arată că există puţine tratamente concrete, dar sistemului imunitar al trupului omenesc i-a fost restituit avantajul iniţial.

-Aşa că...

-Aşa că tehnicile tale vor face faţă! E adevărat, oamenii vor continua să se îmbolnăvească. Unii vor mai muri chiar – dar într-un ritm mult, mult mai lent.

Apoi Akio făcu un lucru absolut de excepţie – îl privi pe Saul drept în ochi.

-Mă înclin în faţa puterii tale, Saul Lintz! mărturisi el încet. Un alt motiv pentru care trebuie să fii îngheţat este că, pur şi simplu, nu ne putem permite să te pierdem. Ne aşteaptă trei decenii până la munca grea de la afeliu, iar apoi o perioadă şi mai lungă. Vor mai exista crize, provocate de bacteroizi şi de viroizi noi, adaptaţi. Te rog, consideră-te arma noastră secretă, rezerva noastră împotriva oricăror situaţii neprevăzute!

Ochii îi erau rugători, implorându-l să accepte, să nu-şi mai impună francheţea tipic occidentală în faţa unui lucru deja hotărât.

Îmi ascunde ceva, îşi dădu seama Saul. *Chestiuni politice*? *Ordine de pe Pământ*?

Virginia adunase pentru el tăieturi din ziare, în cele două luni de la revoltă. Fusese prea ocupat ca să privească mai atent spoturile de ştiri, dar se părea că unele elemente ale mass-mediei făceau nişte celebrităţi din doi membri anume ai Expediţiei Halley.

Carl Osborn şi cu mine. *Suntem personaje la modă, acolo jos*...

DOC HALLEY-DAY ŞI WYATT PERCELL...[13] **ÎN BĂTĂLIE CU FIOROŞII MICROBI ŞI COECHIPIERII CONTAMINAŢI**...

Era oare posibil ca puterile de-acasă să nu-şi poată permite să întreţină prea mult această imagine populară? Atât *o persoană modificată genetic, cât şi un fost colaborator al lui Simon Percell, pe prima pagină*?

O, ce-am mai râs! *Am căutat anonimatul şi siguranţa în spaţiul cosmic – şi n-am găsit nici una, nici alta!*

Matsudo îşi mută iarăşi privirea. Atunci Saul ştiu că era o chestiune hotărâtă undeva departe, deasupra lor, şi

---

[13] Aluzie la Doc Holliday şi Wyatt Earp, eroi legendary ai Vestului Sălbatic. (n.t.)

n-avea nici un rost să-şi sâcâie prietenul aflat la strâmtoare.

Văzuse simulări mai bune decât ale lui Matsudo – pregătite în logica stohastică a lui JonVon pentru propriile lui modele. Matsudo avea dreptate. Lucrurile se ameliorau într-adevăr, sau cel puţin aveau să se deterioreze mai lent în viitorul apropiat. Saul sperase că asta va însemna mai mult timp pentru studiu – pentru studiul *adevărat* a ceea ce se întâmpla.

Era mai mult decât o luptă pe viaţă şi pe moarte între colonişti şi organismele băştinaşe. Ăsta era secretul pe care dorea să-l afle.

Dar cum să se poată lupta cineva cu *primăria*?

Poate aş reuşi s-o conving pe Virginia să evadeze cu mine, în tunele. *Ne-am hrăni cu substanţa verde, ca Ingersol*! *Am face un raid prin compartimentele animalelor şi-am dezgheţa câteva oi, să le creştem*. *Poate-am planta nişte sorg, jos la patruzeci sud, şi i-am spune universului să se ducă dracului!*

Ridicola imagine îl făcu să zâmbească, împotriva propriei voinţe.

-Am nevoie de trei luni, începu Saul inevitabila târguială. Am o serie de experimente de finalizat, şi trebuie să-l instruiesc pe Svatuto. De asemenea, Keoki şi Marguerite au nevoie de mai mult antrenament până să le las pe mână laboratorul.

Matsudo clătină din cap.

-Două săptămâni. E tot ce accept... tot ce *pot să* mai risc. Saul zâmbi.

-Va trebui să scriu un manual de instructaj pentru schimburile viitoare – în privinţa operării cu cianuţii şi a folosirii dezintegratorului cu microunde... Opt săptămâni, minimum.

După o lungă tăcere, Matsudo oftă aprobator.

-Mă tem pentru tine, Saul. Dar şi eu sunt egoist. Admit că va fi bine să te mai avem alături o vreme...

Imunologul cu păr negru privi peste versanţii Muntelui Asahi. Amurgul pălea, cotropit treptat de noapte. Nori se

lăsau tot mai jos, licărind cu prevestiri de tunet.

-Carnea e slabă, spuse încet Akio Matsudo, scoţându-şi ochelarii pentru a-i mai lustrui odată. Şi te simţi însingurat fără prieteni, acolo unde e numai zăpada care cade.

VIRGINIA

Iunie, 2062

În timp ce se apropia de sala pregătitoare a dormitorului, una dintre poeziile ei proprii – *dacă merită într-adevăr un nume atât de bombastic!*- îi năvăli în minte.

Adânciturile tale ca de mosc,
pielea brăzdată, culoare de nisip
oase strâns articulate, o cuşcă de calciu
spre-a găzdui inima în care intru,
şi-aş devora-o
de-am avea numai zile încete de gheaţă.
Aş putea rima şi eu
tic-tac-ul timpului-zeu,
aş născoci ospeţe fastuoase.
Nu există primăvară în Gheena.
Lungă şi rece orbită ieşind
nu poţi tăia din anii
ce ne-au rămas.
Timpu-i un rămăşag cinstit,
zile încă ne-mplinite.
Poate se vor irosi
până la una. Dar ne vor
vedea întrepătrunzându-ne
împreună în Soare.

Okay, eşti destul de curajoasă ca să i-o spui lui JonVon. Acum fă-o.

Lunecă în camera de pregătire. Saul zăcea deja în transportor sub lumina palidă şi rece, înconjurat de cilindri şi sfere de oţel lucitor. Carl Osborn îl ajuta pe Keoki Anuenue să-l trateze. Plasa roşie nutritivă semăna cu o reţea de vase sangvine proiectate prin piele, ca un mulaj şcolăresc. Saul era treaz încă, deşi ameţit. Ochii lui o urmăriră în timp ce venea lângă el. Ceaţa îşi încolăcea degetele îngheţate împrejurul Virginiei.

Carl ridică privirea.

-Unde dracu-ai fost? Am ascultat difuzorul. De cum am început, au înţepenit toţi mecanicii.

-Ştiu.

-A, s-a reparat deja?

-O să se repare, dacă dau comanda! spuse ea răspicat. Carl clipi din ochi:

-Asta ce-nseamnă?

-I-am închis. Şi nu-i repun în funcţiune decât dacă tu şi Ould-Harrad îmi onoraţi cererea.

Aparent absent, Anuenue continua să ataşeze de Saul conductori. În schimb, Carl se opri şi-şi puse cu grijă jos cleştele cu cioc ascuţit. Păşi mai la o parte, unde tehnicianul nu-i putea auzi.

-Ne… ameninţi?

-Hai s-o numim „promisiune”.

-Promisiune! Ce nai…

-Sau mă congelezi acum, sau n-o să mai ai parte de acţiuni practice nici din partea mea, *nici de* la mecanici.

-Da' asta-i nesupunere! Şantaj!

-Zi-i cum vrei! Doar fă-o! îşi strânse Virginia buzele într-o linie subţire, palidă.

-*Am nevoie* de tine.

-Mai sunt şi alţi programatori la dispoziţie. Dezgheţaţi unul! Iar JonVon îşi poate asuma o mulţime de funcţii, i-am dezvoltat capacităţile.

-Nici un computer nu-i la fel de bun ca tine. *Bun*. Fă-l *să discute raţional*.

-Structurile generale de organizare ale lui JonVon sunt *mai bune* decât ale mele. Se pricepe şi la auto-programări de ordin superior. Asta-l face foarte adaptabil.

-Dar experienţa ta…

-Ascultă, nu mă târguiesc. Cer.

Carl oftă, şi Virginia văzu că era extenuat. Nu fizic – falca sa solidă şi obrajii puternici erau rumeni de sănătate, privelişte binevenită în acele zile – ci mental. *Ould-Harrad e un comandant istovitor. Carl ar fi fost alesul firesc ca ofiţer executiv, dar e o muncă ingrată să fii numărul doi pe*

lângă un asemenea om. Iar eu nu-i uşurez cu nimic situaţia.

-Tu crezi sincer că JonVon va lucra cu un alt vrăjitor al computerelor? E puiul tău, în fond.

-L-am instruit. Am dat împuternicirea folosind vechiul mainframe al misiunii. Tot aşa cum i-am spus şi să ţină mecanicii morţi până-i trimit vorbă.

-Deci e un şantaj! spuse furios Carl.

-Să zicem, „poziţie de negociere”.

-Ai spus că ceri, nu negociezi.

-Las-o baltă! ridică ea din umeri. Îngheaţă-mă, altfel nu mai fac *nimic.*

Enervat, Carl arătă cu degetul spre Saul:

-*El* te-a-nvăţat...

-Nu. N-am vorbit niciodată despre asta. Am... hotărât de capul meu.

-Îl... (glasul lui Carl părea stors, vlăguit)... iubeşti atât de mult?

Nu era momentul să se îngrijească de altceva în afara rezultatelor. Faţa lui Carl se înroşea, respiraţia îi era mai agitată. Dacă vedea cât de nesigură era, câtă stăpânire de sine îi trebuia ca s-o facă...

-Bineînţeles. Ai ştiut-o tot timpul.

Cumva, această declaraţie simplă înmuie furia lui Carl.

-Vrei... să petreci tot atâta timp în sarcofag?

-Fiecare dintre noi aparţine celuilalt.

Carl oftă din nou.

-A dracului răutate, să-nchizi aşa mecanicii!

-A trebuit să demonstrez că vorbesc serios. N-am de gând să trăiesc fără Saul. Mai ales că nimeni nu ştie cu-adevărat câtă vreme o să mai fim ţinuţi aici împreună.

-Bolilor le-am venit de hac. Cel puţin, aşa susţine Saul.

-Da, pentru moment. Cum rămâne însă cu efectele pe termen lung? Trebuie să fim siguri că avem trupuri apte pentru serviciu timp de decenii de-acum încolo. Oameni care să poată ieşi din sarcofage în condiţie bună, gata de muncă. Saul şi cu mine corespundem acestei descrieri. Ştii că putem supravieţui.

Îşi expunea argumentele exact cum şi le repetase. Existau şi goluri, desigur, dar acum vedea că, în starea lui dezorientată, Carl era dezarmat înaintea ei, fiind incapabil să-şi alcătuiască o obiecţie coerentă. Poate că, la urma urmei, va fi încântat să scape atât de ea, cât şi de Saul; iubirea lor constituia pentru el un prilej continuu de iritare.

-Keoki, poti să-mi mai aduci nişte soluţie KleinTex din stoc? întrebă Carl. Tehnicianul încuviinţă şi plecă. Osborn părea gânditor, aproape ameţit.

-Carl... Bănui că e un moment greu...

Bărbatul clipi din ochi, luptându-se vizibil cu nişte conflicte interioare.

-Ştii, niciodată nu le dau atenţie celor din jur... nu ştiu niciodată ce gândesc... ce simt...

-Nu, nu e adevărat, tu...

-Uită-te, de pildă, la Lani... Niciodată n-am *avut ochi* pentru ea, continuă bărbatul pe un ton amar. Toate visele mele erau acaparate de tine. Apoi, însă, am văzut-o intrând în sarcofag, cu blestemata aia de boală devorând-o... Ne-am fi putut simţi bine împreună, dacă aş...

-Dacă erai un Superman, da! spuse Virginia răbdătoare. *Toţi* am fost tracasaţi, Carl. Nu-ţi poţi imputa că n-ai fost de toate pentru toţi...

Carl trase absent de împletitura tuburilor nutritive şi a firelor de senzori care-l acopereau pe Saul, fără să răspundă. Virginia văzu cum pe figură i se întipăreşte o expresie tristă, meditativă. Oftă, apoi privi la chipul relaxat al lui Saul şi întrebă:

-Poţi să înţelegi?

O înclinare din cap.

-Vin cu tine.

Un surâs slab. Pielea ridată dimprejurul ochilor i se încreţi într-o inconfundabilă fericire.

-Centrii vorbirii? întrebă Virginia.

-Îi pot reconecta, dacă vrei. Sau îl chem pe Matsudo, în caz că n-ai încredere în bâjbâielile mele.

Virginia atinse cu tandreţe mâna lui Carl; întristată că

se ajunsese aici.

-Nu... nu-i nevoie! Cred că ne putem înţelege fără să vorbim.

Saul dădu din cap.

Chipul lui Carl era mat, amorţit. Se uita de la unul la celălalt. Virginiei îi era milă de el – un om azvârlit prea repede în vâltoarea evenimentelor. Îi părea rău că fusese silită să procedeze astfel. Dar nu exista cale de întoarcere.

– O să te-adormim în câteva săptămâni, spuse Carl pe un ton neutru, adunându-şi în mod clar puterile din rezervoare neştiute. Mai întâi îţi dezgheţăm înlocuitoarea, ca s-o poţi instrui. Va trebui să convenim cu comitetul pentru somn, să discutăm dacă suplinitoarea va fi o Percell sau o Ortho - ca de obicei. N-ar trebui să ne ia mai mult de-o lună. Începem de-ndată ce-i pui la punct pe JonVon şi pe mecanici.

Virginia nu-şi lua ochii de la Saul.

-Am s-o însărcinez pe Wendy, robotul meu personal, să-i asigure lui JonVon funcţionarea manuală permanentă.

– Detaliile n-au importanţă. Ai câştigat. Asta contează. Femeia încuviinţă, incapabilă să vorbească.

Carl tăcu o vreme, înconjurat de ceaţa umedă, învălătucită.

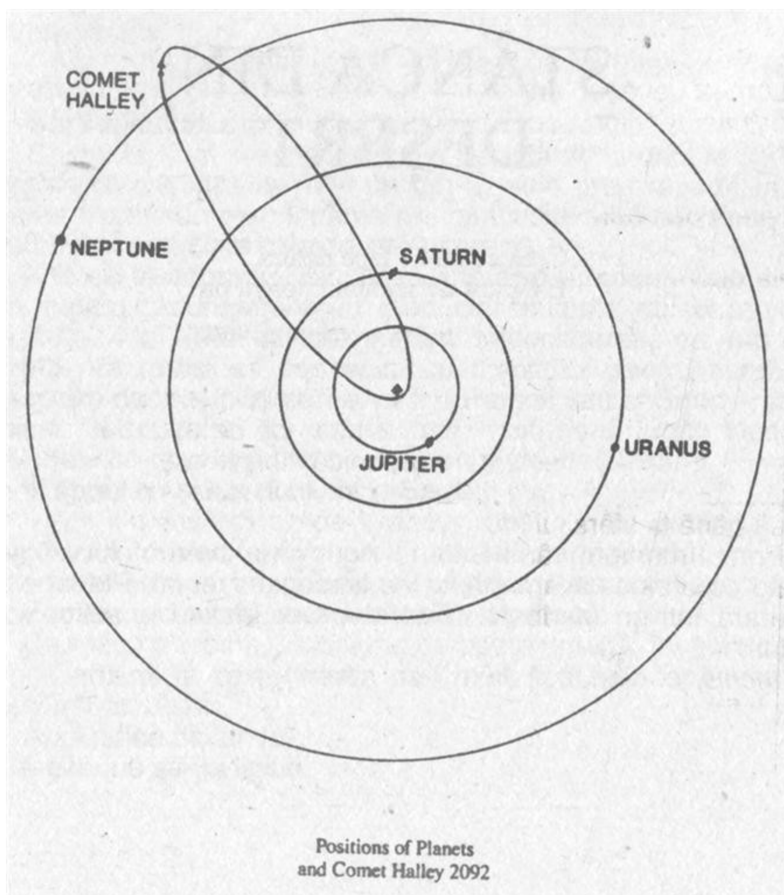
-Oamenii la care ţineam mai mult, toţi se-ndepărtează..., şopti într-un târziu. Apoi ridică din umeri.

-Ştii... o să-mi lipsiţi.

PARTEA A IV-A
STÂNCA DIN DEŞERT

Ceea ce nu ne face natura
E făptuit de semenul nostru om.

-Tom Lehrer.

Positions of Planets
and Comet Halley 2092

SAUL

2092

Lumea revenea încet, şi nu prea plăcut. *Ţiuia*, adânc, la rădăcinile nervilor, apoi simţi o senzaţie totală de mâncărime. Nu se putea scărpina.

Mai târziu, după ce gâdilatul păru să slăbească, deveni conştient de năprasnicul frig ce-l învăluia.

Era un fior febril, această lentă revenire la realitate. Ca o boală gravă, în care gândul e deteriorat, împrăştiat, şi totuşi un anume nucleu din fiinţă ştie că vrea să *gândească*, să-şi dea seama care e problema şi cum s-o remedieze.

Era aidoma unui coşmar, cu imagini neclare, crâmpeie de voci murmurând şi estompându-se, dincolo de amintire sau înţeles. Atâta doar că cel ce visa intuia că de astă dată n-avea sa aibă parte de-o deşteptare grabnică, liniştitoare.

Exista o singură cale de ieşire din visul acela – o lungă, lentă cursă până la sfârşitul lui.

Primul moment când Saul fu sigur că n-avea închipuiri sosi odată cu o albeaţă amorfă ce se limpezea treptat. Pleoapele îi fluturară într-un feedback ezitant – răspunzând, practic, voinţei lui.

Închis, comandă. Lumina se stinse până la un ton obosit, trandafiriu.

Deschis! ordonă cu disperare, speriat că lumea dispăruse din nou. Dar nervii străfulgerară şi muşchii şe supuseră cu promptitudine. Un torent de lumină năvăli iarăşi.

E rece... Rece ca inima înaltului Preot.

Iar Saul îşi aminti de o dimineaţă uscată, îngheţată, pe colinele Iudeei, de mirosul cedrilor seculari şi de fiorul unei speranţe muribunde.

Flăcări lingeau cerul spre Gan Illana. Alte focuri ardeau pe Muntele Herzl. În Ierusalim, însă, Oştirile

Domnului înaintau cântând, conduse de o parte de către un roi de cruci aurite, iar de alta de către Mahdi şi toţi mullahii Salawiţi. Iar în centru, intonând psalmi ebraici şi purtând Arca Reclădită, preoţii Kahanimi din noul Sinedriu. Credincioşii răsăreau în jurul ruinelor şi-al autobuzelor sfărâmate, cântând cu bucurie şi cărând cărămizi şi mortar.

Incapabil să-şi mişte altceva decât pleoapele, Saul avea impresia că revede totul, proiectat pe tavanul palid, alb. Era o amintire de fum, impregnată cu mirosul înţepător al superstiţiei.

„Gardienii de pace” ai Naţiunilor Unite stăteau de veghe, în vreme ce Arhitecţii plantau drapelele celor trei credinţe pe Muntele Templului şi proclamau ţinutul sfânt în trei limbi. Tancurile pe pernă de aer nu se urniseră din loc pentru a opri năvala. Presa mondială abia dacă acoperea masacrul celor ce-i opuneau rezistenţă noii teocraţii.

Era o zi mare pentru planetă. „Pacea” se pogorâse în sfârşit peste buricul încins al lumii. Miliarde de oameni priveau ca la un miracol cum reprezentanţii a trei religii îşi uneau eforturile în numele unei cauze sfinte.

Să clădească un Templu al Absolutului.

Să împlinească prorocirea.

Să dureze un loc pentru a-i vorbi lui Dumnezeu.

Chiar şi după ce focurile păliseră, după ce Leviţii, Salawiţii şi Tribulaţioniştii pecetluiseră pământul, fumul continua să se înalţe spre Muntele Sion, unde stătuse el de veghe. Mirosul dulce-usturător al mieilor fripţi, de sacrificiu.

Aroma Leviticului urca încă o dată la Cer, încolăcindu-se sub nările Domnului.

Saul închise ochii la loc şi adormi.

Când se trezi din nou, în jurul său domnea agitaţia. O siluetă se mişcă în câmpul lui vizual. Clipi, încercând să-şi limpezească privirea.

Era un chip mai vârstnic. Mai auster. Dar îl recunoscu. Saul simţi că-i sunt umezite buzele. Îşi strâmbă gura şi

izbuti să şoptească o silabă.

-C... Carl?

Faţa de deasupra lui se înclină.

-Da, Saul. Eu sunt. Cum te simţi?

Saul înălţă sprâncenele. Ridicarea leneşă din umeri era mai grăitoare decât ar fi putut fi cuvintele într-o asemenea situaţie. Carl Osborn răspunse cu un zâmbet, nu deosebit de prietenos, dar ironic.

-Bun. Dezgheţarea ta se desfăşoară normal. Ar trebui să fii curând pe picioare.

Saul îşi simţea vocea uscată. Prăfuită.

-Acum... acum e pace? Carl clătină din cap.

-Când se trezesc, majoritatea întreabă ce dată e. Sau, dacă au mai fost o dată pe-afară, întreabă dacă am învins coca. Nu şi tu, însă...

În remarcă nu se simţea ostilitate. Saul reuşi să răspundă zâmbetului strâmb al lui Carl cu un surâs.

-Okay, atunci. În ce... în ce dată suntem? Carl dădu din cap.

-Mai sunt opt ani până la noul secol.

Aşa, deci, îşi spuse Saul. *Treizeci de ani*. *Da' ştiu c-am dormit, nu glumă*!

-Afeliul..., şopti.

-Nu mai e mult, confirmă Carl. Suntem la treizeci de u.a. distanţă. Să vezi soarele. Nu-i mult mai luminos decât luna într-o noapte pustie.

Unde nimeni n-a mai fost.

-Lansatoarele de Impuls? Sunt... Carl se încruntă.

-Le-am construit.

Saul citi multe în expresia lui. Îi răspundea primei întrebări. *Nu e pace*. *Dar tot aici suntem*, *aşa că nu poate fi chiar atât de rău.* Işi simţea trupul ca de plumb, dar capul reuşi să şi-l întoarcă.

-Şi cine-i la conducere acum? Kayamoto? Trugdorff?... Johannson?

Carl clătină din cap.

-Au murit cu toţii. Sau sunt îngheţaţi definitiv.

-Atunci cine?

-Sunt ofiţer cu operaţiunile, săltă Carl din umeri, nervos. Dacă are cineva comanda, eu sunt ăla.

Saul se destinse, absorbind încet vestea.

Este *mai bătrân, mai dur. Mă-ntreb câţi ani a petrecut Carl treaz, în timp ce eu dormeam*.

-Deci, ai nevoie de-un doctor?

La drept vorbind, nu s-ar fi aşteptat să mai fie reînviat, dacă s-ar fi luat după sentimentele pe care i le purta Carl.

-Mda, aşa e, Saul. Ne trebuie un medic. Iar Pământul a sugerat c-ar putea fi o bună ocazie de-a te lăsa să mai investighezi bolile. Unele par să fi suferit mutaţii.

Carl mai stătu aplecat deasupra lui, strângând din buze.

-Trebuie să fiu cinstit cu tine, Saul. Principalul motiv pentru care te-am scos de la gheaţă e că avem nevoie de Virginia.

-Virginia, oftă Saul, amintindu-şi. Carl încuviinţă, cu un rânjet crispat.

-Odihneşte-te! N-o să ţi se ceară prea mult. Nu imediat... Am să-ţi dau liber mai târziu.

Saul nu spuse nimic în timp ce bărbatul cel înalt luneca în afara vederii lui periferice. Avea nevoie să-şi pună anii în ordine. Visuri pe care nu le trăise cu adevărat se tălăzuiau ca apa în spatele unui stăvilar suprasolicitat. Chipurile se prelingeau asemeni unor cărţi de joc amestecate.

Chipuri de femei – Miriam, Virginia, Lani Nguyen. Chipuri de camarazi – Nicholas Malenkov, murind în braţele lui.

Şi duhul lui Simon Percell. Prin pereţii de fibră, prin muntele de gheaţă ce-l înconjura, Saul simţi că aproape auzea un râs uşor, ironic. Îi rămase în preajmă când se cufundă într-un somn adânc, natural.

Se mai agită scurt de două ori. Prima oară, când o tehniciană pe care-o recunoscu din echipajul lui *Edmund* - acum femeie între două vârste, cu o pată ciudată, verzuie, pe-o parte a feţei – îl salută încet şi-i oferi de băut. Trebui să-i ceară să vorbească rar pentru că părea să fi dobândit

un accent straniu.

Un bărbat bizar-chipeş, complet chel, îi fu îngrijitor cu următoarea ocazie. O arsură pe obraz semăna mai mult cu un stigmat decât orice alt lucru datorat unui accident. Saul găsi mai înţelept să se abţină de la comentarii. *Aşteaptă*. *Absoarbe. Învaţă*.

Îngrijitorii sarcofagelor nu se mai agitau atât de mult ca odinioară. Ritmul era relaxat, dar, dincolo de toate, se simţea că tensiunea nu dispăruse. În conversaţiile şoptite pe care le prindea din zbor existau cuvinte, fraze, greu de urmărit. La următoarea schimbare de tură, i se îngădui să se salte în şezut şi văzu că avea loc un soi de ceremonie în timp ce noii îngrijitori îşi înlocuiau colegii.

Nu. *Nu e pace*.

Văzu pe tabloul din perete că ardeau două lumini de convalescenţă: una pentru el, iar cealaltă pentru Virginia. Îşi ţinuse promisiunea, şi îl urmase pe Râul Timpului.

Deşteaptă fată, cugetă Saul. *Am ştiut c-ai să reuşeşti*.

Nu pot aştepta să-ţi spun cât de mult te iubesc, cu adevărat... oricât de bătrână eşti de-acum.

Cu acest gând ascuns, Saul adormi din nou, ştiind că va fi mai în putere la următoarea trezire.

CARL

Legile lui Kepler păreau acum aproape biologice. Carl privi display-ul orbital şi oftă. Urmărirea unei elipse alungite în afara arsurii soarelui dădea o puternică senzaţie de îmbătrânire.

Începi cu o perioadă fierbinte, inflamată, când mişcarea e rapidă, viaţa înmugureşte. Primăvară, o căldură crescândă, şi vară iute, coaptă. Trece. Lucrurile se calmează, realitatea crudă se infiltrează, încetineşti, te răceşti şi cazi la învoială cu ostilitatea fundamentală a universului. Ca atunci când îmbătrâneşti.

Simpla dinamică newtoniană explica totul. Excentricul, ursuzul Kepler dedusese legile fundamentale ce guvernau mişcarea eliptică într-o manieră clasică, de forţă brută: uitându-se la date până ce ordinea păruse că dă pe dinafară, ochiul aducând în prim-plan structura acolo unde cel al altuia n-ar fi văzut decât un talmeş-balmeş de numere. Carl respecta cu mult mai mult această abilitate acum, după ani de confruntare cu munţi de date, livrate credincios de către sistemele angrenate ale Miezului Halley.

Mută în avans orbita cometei pe ecranul mare, privind lunga elipsă cum avansează, scara mărindu-se pe măsură ce tărâmul cald al planetelor interioare se restrângea, cercuri absorbite în vortexul Soarelui. Acum erau mult trecuţi de Saturn, cotind cu dureroasă letargie spre afeliu, dincolo de Neptun. Tracţiunea în scădere a gravitaţiei abătea slab muntele de gheaţă, şireturi de funigei ale şorţului Soarelui.

Continua să vină zilnic în Central pentru a atinge consolele şi a-şi reînnoi credinţa că acea lungă noapte trebuia să aibă un capăt.

Ca atunci când îmbătrâneşti.

Cât de bătrân sunt, la urma urmei? *Doi ani de muncă sub comanda lui Ould-Harrad, după ce Saul şi Virginia s-au*

dus la culcare. Al dracului m-am mai bucurat să mă cufund eu însumi în somnul ăla de gheaţă. Istovit şi deprimat.

Apoi o nouă tură sub Locotenentul Morgan, după zece ani. Mai puţină hărţuială, desigur, dar şi plicticos. M-am adâncit din greu în senzo-stim, doar ca să şterg monotonia de gheaţă şi beznă. Pesemne c-am rulat fiecare bandă din biblioteca de zece ori. JonVon mi-a fost de ajutor, rearanjând şi asociind senzaţii şi drame. Câteva efecte stranii, delicioase... Totuşi, ceva mai mult de doi ani, şi-aş fi fost gata pentru camera capitonată.

Acum au trecut – cât? Încă patru ani? pare mai mult – de când m-a trezit Calciano să-i iau locul. Tipul era, şi el, aproape terminat.

Îşi examina imaginea reflectată într-un ecran stins din apropiere, firele sure de la tâmple. *Ei bine, Virginia îi prefera mai bătrânei... Poate acum pot concura.* **Eram** *puţin cam greu de-nghiţit, cred. Mârlan, idealist şi al naibii de colţos, sunt sigur. Acum, orişicât...*

Scutură din cap. Ce anume devenise sau nu ca bărbat... ei bine, trecea pe planul doi. În primul rând, se concentra asupra funcţiei de comandant, sau ceea ce trecea drept aşa ceva în acele zile. Să tragă la jug, să menţină echilibrul între facţiuni, pe cât era posibil... I-ar fi plăcut să lunece înapoi în somnul acela rece şi plin de vise, să meargă spre casă liber...

Din păcate, însă, în sarcofage nu mai rămăsese nimeni în care ar fi putut avea încredere pentru importantele manevre ce-i aşteptau la afeliu. Pe display, mai avea doar o lăţime de deget până la punctul de cotitură, o singuratică împunsătură albastră.

Avusese timp să înveţe pe de rost Cometa Halley, capitol pe care-l sărise când se pregătea pentru misiune. I se păruse irelevant: Halley era o altă minge de gheaţă, îndreptându-se spre sistemul exterior şi spre zone ale spaţiului pe care nimeni nu le văzuse vreodată. Atâta era de-ajuns pentru un tânăr ambiţios de douăzeci şi cinci de ani.

Fusese întristat să constate că până şi numele îl

pronunţa greşit. Astronomii şi lucrătorii spaţiali o numeau „Halley” cu a scurt; nedezlipiţii-de-pământ din America lui de baştină foloseau *a-i* lung, ca şi cum s-ar fi scris „Hailey”. Descoperitorul, însă, o pronunţase cu un *w la* mijloc, sunând astfel „Hawley”. Carl îşi imagina un englez arogant enunţând numele cu o sprânceană arcuită şi buzele curbate într-un zâmbet amuzat, condescendent.

Călătoreau cu cometa în cea de-a treizeci şi una trecere de când un chinez din vechime consemnase pentru prima oară apariţia petei de lumină scânteietoare pe cer – interval care comprima anii lungi petrecuţi de Carl, şi umilea imperiile Omului. A patra apariţie înregistrată se situase aproape de naşterea lui Iisus din Nazaret, şi unii susţineau că ea trebuie să fi fost Steaua de la Bethlehem.

Ne-ar prinde bine puţină mântuire acum, chibzui Carl oprind display-ul. *Şi unde-i blestematul de Jeffers*?

Ca şi cum i-ar fi auzit chemarea, valva se întredeschise şi Jeffers apăru, cu barba lungă şi ruginie revărsându-i-se peste gulerul circular al costumului de piele ca un lugubru muşchi de copac. Omul susţinea că a-ţi lăsa părul trupesc să crească nu era decât o dovadă de bun-simţ, oferind atât de dorita izolaţie naturală. Carl replicase că-i stătea în calea anexelor costumului şi bloca locaşurile căştii, deşi ştia ce anume îi plăcea lui Jeffers: imaginea lui Matusalem, a înţelepciunii, a bătrânului eremit din pădure.

-Cum a mers? întrebă noul-sosit. Cel puţin pronunţia sa tărăgănată, sudică, se îngroşase cu anii. Toţi încercau să păstreze vii orice legături mai aveau cu îndepărtatul, vibrantul Pământ.

Carl ridică din umeri:

-Am transmis ieri mesajul săptămânal. Azi am primit obişnuitul răspuns scurt, cu treisprezece ore şi douăzeci de minute mai târziu.

-Vreun show?

-Uite-aici, izbi Carl o tastă, făcând să se deruleze un index; se opri la rubrica ŞTIRI şi comută pe timp real. Bucură-ţi ochii.

O prezentatoare le rânji, cu pieptul pictat în vârtejuri

de curbe multicolore. Podoabele sfârcurilor îi scânteiară în timp ce trăgea adânc aer în plămâni pentru a spune cu entuziasm:

-Arestaţi pe două acuzaţii de manifestare în public au fost astăzi Starleta Angela Xeno şi Compassatino Rilke, jucător de linie al Vizigoţilor. (Imaginea 3-D a unui cuplu zâmbitor, pe jumătate nud). Iniţiaţii declară că incidentul e o reclamă pentru viitorul meci de tub al Vizigoţilor contra Risipitorilor. Trecând la...

Carl închise.

-Mai sunt şi trei sestine porno, dacă te inspiră. Jeffers se strâmbă.

-Nu, am ajuns să nu mai înghit treburile astea.

-Nici eu.

Nu-i plăcuseră niciodată, dar era preferabil să nu desconsideri gusturile celor cu care trebuia să lucrezi; încă un fapt mărunt pe care-l învăţase.

-Când vine Malcolm?

-Dintr-un moment într-altul.

Centralul era unul dintre cele două terenuri comune de întâlnire între facţiuni. Cu toţii fuseseră nevoiţi să se izbească unii de alţii în buncărele de recoltare a hidroponicelor, dar Centralul era punctul evident pentru reale negocieri.

Jeffers se întinse într-un hamac.

-Tocmai m-am întors de la suprafaţă. Abia dacă te poţi mişca. La reparaţii mişună o puzderie de mecanici, iar restul se târâie peste tot de parcă-s drogaţi.

Carl dădu din cap. Situaţia continua să se înrăutăţească, cu fiecare lună ce trecea. Frigul persistent, dereglările, dificultatea de-a depana sau a obţine piese noi...

-Mă-ntreb dacă or mai fi tuburi d-alea cu cilindri de titan în Pachetul cu Atenţii.

-Sper că da, se încruntă Jeffers. Mă tot minunez cum au băgat atâtea piese şi rezerve într-un volum aşa de mic.

-Sunt mai buni la ajutoarele de vârf, presupun. În fond, au trecut mai bine de treizeci de ani.

Pământul înregistrase neîndoielnic mari progrese în propulsarea sarcinilor de calitate ridicată pentru Marte şi bazele din asteroizi. Totuşi, fusese o surpriză să audă, cu trei ani în urmă, că de la Control li se trimite o încărcătură de piese şi provizii extrem de necesare, propulsându-le sub o acceleraţie enormă. Aveau să ajungă înainte de afeliu, şi puteau ajuta în sens crucial la Impuls. Chiar cu trei decenii de îmbunătăţiri terestre, un asemenea pachet era scump – dar mai nimic, desigur, în comparaţie cu investiţia înghiţită deja de Misiunea Halley.

-Am trecut imaginea aceea optică prin JonVon, am făcut o măsurare, spuse Jeffers. Pachetul cu Atenţii se apropie pe o flacără de fuziune. Are în urmă un panaş mare şi portocaliu.

-Încetineşte deja?

-Mda, da nu mult. Cred c-or s-apese pe frână tocmai la capăt.

Deşi întâlnirea urma să se producă la doi ani distanţă, Pachetul cu Atenţii trebuia, totuşi, să reducă patru kilometri pe secundă pentru a se alinia lângă Halley. Această ştire fusese un adevărat stimulent moral. Carl spera că sosirea Pachetului îi va înviora pe toţi, redeşteptând ceva din entuziasmul de care se bucurase misiunea în primele ei zile.

-Maiorul Clay – noua noastră legătură – spune că a inclus şi o sticlă de Malescot St. Exupery Margaux 1986.

-Ptiu, drace! Nu pot s-o pronunţ, da-s al naibii de sigur c-o s-ajut la golirea ei!

-Băutură de cea mai bună calitate, de la a douăzeci-şi-zecea apariţie a lui Halley... Cel puţin, aşa pretinde...

-Straşnic! Absolut extraordinar!

Jeffers era cum nu se poate mai încântat de această perspectivă. Carl ţinuse ascunse unele detalii referitoare la Pachetul cu Atenţii, dezvăluindu-le unul câte unul, pentru a menţine entuziasmul ridicat. Un gest extravagant, să expediezi vin vechi peste tot sistemul solar – dar Pământul, în pofida demenţelor lui, înţelegea ceva din psihologia celor de-aici...

Al dracului progres, în comparaţie cu isteria de sub Ould-Harrad – o lună eram erou, următoarea – un monstru Percell. Iar sub Crismell nici măcar n-au răspuns. Dacă nu era Baza Phobos să retransmită pe şest ştirile, n-am fi putut dovedi nici măcar că Pământul e locuit. După cum sună, lucrurile se-aşază de-acum.

Se frecă pe faţă, îndepărtând parţial durerea prin masaj. Tastă instrucţiuni, iar pereţii se luminară. *Mai bine să pun ceva drăguţ, calm, cald. A, uite, o zi însorită ivindu-se deasupra Statului Liber Hong Kong...*

Masele fremătânde de jonci şi şalupe îl încântau oricând. Un soare rumen tocmai se ridicase dintre colinele verzi, artificiale, de la est. Un curcubeu zâmbea, cu susul în jos, sub cascada de vapori a unei luxoase locuinţe plutitoare. Unduirea arşiţei făcea ca turnurile de alabastru să danseze în zare.

Valva zăngăni din nou şi apăru Malcolm. Era slab, cu faţa schimonosită de o perpetuă încruntătură întunecată. Fără o vorbă, se instală într-un hamac şi dădu din cap.

-Mai vrem din Hidro.

Carl oftă.

-Ştii termenii.

-N-ajunge. Toţi pierdem din greutate.

Pentru o clipă, Carl fu ispitit să-i răspundă cu răutate: *încercaţi să mâncaţi câţiva copii. Ăia pe care aţi insistat că aveaţi „dreptul” să-i faceţi.* Îşi păstră însă chipul impasibil şi spuse:

-Scoatem din Hidro cât putem de mult, ştii asta. Uită-te la numere.

-Dar ne înmulţim, şi înţelegerea nu prevede asta.

-Copiii ăia, *voi* i-aţi dorit!

-Uite ce e, am mai vorbit despre asta, spuse Malcolm pe un ton posomorât. Oamenii normali se îmbolnăvesc mai uşor. Trebuie să menţinem o populaţie numeroasă, în caz că apare o altă epidemie.

Jeffers, care-şi morfolise tot timpul buza, izbucni:

-Nu vreţi decât supremaţia, asta-i tot! În două-trei decenii, veţi fi mai mulţi decât noi, Percell-ii.

-Oamenii normali se vor menţine în zona noastră, spuse înţepat Malcolm.

– Vă tot vedem pe la Trei C – vă mutaţi acolo? întrebă Jeffers.

-Nu, răspunse Malcolm, şi adulmecă în bătaie de joc. Nu putem suporta mirosul.

-Delicaţi băstărdeii, mm?

-Terminaţi cu schimbul de insulte, interveni Carl fără convingere. Avem lucruri de negociat.

-Copiii ăia *sunt* bastarzi, ştii doar – în conformitate cu nu-ş-ce program de împerechere în masă, nu? întrebă tăios Jeffers.

Malcolm se înroşi.

-Asta nu-i treaba voastră!

-Trataţi femeile ca pe-o turmă de prăsilă...

-*Gura*! lătră Carl. Malcolm era sensibil la faptul că noii-născuţi erau debili, victime ale intruziunilor Halley – formelor în pântec şi ale problemelor de dezvoltare în mini-G. Rareori trăiau mult. Reproducerea într-un mediu biologic atât de ostil era pur şi simplu ruletă rusească, iar Ortho-şii pierduseră.

Îi lăsă pe cei doi să se privească furioşi un moment, apoi continuă:

-Trebuie să facem ceva cu problema sarcofagelor. Inventarul medical e chiar mai rău decât crezusem. N-au mai rămas destui oameni proaspeţi. Nici pe departe nu ajung ca să facă munca rămasă pentru a pregăti Impulsul.

-Cum e posibil? întrebă Jeffers. Sunt sute...

-*Au fost sute*.

În primii zece ani ciclaseră majoritatea membrilor misiunii, înainte de-a trece coca verde şi viroizii cu-adevărat sub control. Dacă dezgheţaţii se îmbolnăveau – şi mulţi păţeau asta – erau trimişi înapoi în sarcofage.

-Omorâţi oameni normali, asta faceţi, spuse Malcolm.

-Las-o baltă! oftă Carl. Am făcut ce-a trebuit. Ortho-şii se-mbolnăvesc mai repede, asta-i tot.

-Nu în felul cum am auzit eu. Noi...

-V-aţi decongelat la douăzeci de ani după rendez-vous!

scuipă Jeffers. Nu ştiţi *nimic* despre perioada grea.

-Pot să citesc înregistrările! Şi moşnegii ne-au spus. Ştiu c-aţi dezgheţat oameni normali mai des decât era nevoie.

-Pentru că facţiunea Ortho voia să-şi păstreze efectivul ridicat. A fost ideea *lor*, explică Osborn. Uite, eu am fost de faţă, tu n-ai fost. Până mi-a predat Calciano conducerea, *fiecare* comandant a fost un Ortho. N-am de gând să-ncerc să vă mai forţez tâmpitele voastre de manii. Ascultă-mă numai, bine?

Malcolm încuviinţă fără chef. Omul îşi păstra o anume demnitate, în ciuda uniformei murdare şi-a părului încâlcit. De obicei, punea un oarecare preţ pe aspectul curat şi îngrijit. Pesemne, însă, că în ultimul timp Ortho-şii avuseseră o perioadă grea.

Existau şi dispute interne. Tunelurile stăpânite de Ortho-şi cuprindeau o gamă de fanatici la fel de largă ca şi zonele Percell-e, poate chiar mai mult. Malcolm era uneori greu de suportat, dar rămăsese singurul în care toţi Ortho-şii aveau încredere să vorbească în numele lor – cam aceeaşi poziţie pe care o avea Jeffers printre Percell-i.

Carl respecta poziţia lui Malcolm, dar nu simţea decât milă în faţa prostiei oamenilor pe care acesta trebuia să-i reprezinte. În prezent, mulţi Ortho-şi nu s-ar fi compromis în nici un chip cu Percell-ii, după toate cele întâmplate. Treaba asta îi privea personal, numai că la unele munci cooperarea era esenţială.

Desigur, existau câteva grupuri care se menţineau deasupra tuturor acestor lucruri. Clanul Stâncii Albastre nu-şi trimisese reprezentantul la întâlnire. Hawaiienii şi spacer-ii supravieţuitori preferau să se ţină la distanţă de perpetua ciondăneală Ortho-Percell.

-Avem nevoie de mai mult ajutor Ortho, spuse Carl. Echipamentul se strică în permanenţă şi singura cale de-a ţine pasul e munca.

-Vrei un mai mare efort din partea noastră? replică ne-mulţumit Malcolm.

-Just. Dar fără să afecteze programul Impulsului.

-Imposibil. Şi-aşa ne-am întins prea mult.

-Orbitele n-aşteaptă pe nimeni, interveni Jeffers. Trebuie să avem lansatoarele gata când ajungem la afeliu, altfel nici unul dintre noi n-o să mai vadă vreodată Pământul.

-Şi mă-ndoiesc c-am putea supravieţui zece ani în plus... Gura subţire a lui Malcolm se strânse într-o linie hotărâtă.

-M-am prins. Vreţi să dezgheţaţi o mână de oameni de-ai noştri şi să-i exploataţi până mor.

-Câtuşi de puţin.

Carl anticipase o asemenea reacţie, dar nu o aşteptase atât de devreme. *E iritat, suspicios. Nu-l invidiez, câtă vreme e obligat să aibă de-a face cu Quiverian, Ould-Harrad şi Arc-iştii. Sigur, nici lui Jeffers nu-i e mai uşor, să-i facă faţă lui Sergeov şi Percell-ilor radicali.* Spuse calm:

-Cred c-o să ne descurcăm dacă încetaţi, doar, să mai procreaţi. Asta va da posibilitatea mai multor femei să lucreze cu norma întreagă.

-Avem dreptul să ne reproducem...

Acum înţelegeţi cum ne simţim noi, a propos de Legile Naşterii Pământene, îşi spuse amar Carl. Îndepărtă gândul -dispută vagă dintr-o altă viaţă – şi se aplecă franc înainte:

-Uite, gândiţi-vă mai bine la asta! Trebuie să...

Valva ţăcăni. Carl ridică surprins privirea şi-l văzu pe Saul Lintz înaintând tiptil prin centrul şirurilor de console.

-Saul, noi suntem aici la negocieri. Tu n-ai fost invitat. Şi, sincer să fiu, cred că eşti încă prea slăbit ca să...

-Aiurea! Am auzit unde te afli şi mi-am zis să vin s-arunc o privire. Eşti, ăă, liderul Ortho? întrebă Saul, privindu-l lung pe Malcolm, încercând parcă să-şi amintească de unde-l ştia.

În timp ce făceau prezentările, Carl căzu pe gânduri. Se putea folosi de Saul ca să-l convingă pe Malcolm? Prestigiul lui Lintz în suprimarea molimelor din Anul Negru avea greutate. Cât ştia el din ce se întâmplase? Trebuia să manevreze cu prudenţă.

-Oh, înţeleg problemele, îi spunea Saul lui Malcolm. Am consultat inventarul curent, proiecţiile, programele de întreţinere. Ce vreau eu să ştiu – spuse precaut, privindu-i pe Jeffers şi pe Carl – este de ce au fost reprogramate Lansatoarele de Impuls.

La naiba!

-E o măsură preliminară, de vreme ce doar o mică parte din lansatoare au fost construite până acum. Ne-am revăzut analizele...

-Nu, nu-i asta. Sunt potrivite să nu ne ducă nicăieri în apropierea Pământului, după praştia jupiteriană, replică Saul, privindu-l ţintă pe Carl.

-Uite, aveam de gând să discutăm de-ndată ce te... (Carl oftă.) Okay. Am să-ţi pun toată polologhia de pe Pământ, aceeaşi pe care-am primit-o şi noi acu câţiva ani. Nu strică s-o auzi...

Nu era greu de găsit. O rulase neîncetat, cum făcuseră şi mulţi dintre Ortho-şi, bănuia.

Ecranul principal se lumină, pâlpâi. ŞTIRI.

Un prezentator voinic cu o mutră veselă ridică din umeri şi spuse:

-V-amintiţi tragedia aia care s-a întâmplat pe Cometa Halley? Cum a intrat amocu-n ei şi-au început să dea îndărăt din cauza microbilor descoperiţi acolo? Ei bine, ia uite cum arătau, când Orbitalul i-a văzut din nou.

Un chicotit uscat. Ecranul prezentă un profil argintiu, înotând în întuneric – *Edmund*.

-Unii dintre cei neinfectaţi au sărit în nava-mamă şi au fugit acasă. Doar că acum, acolo, *nimeni* nu mai e neinfectat, aşa a zis Fed – doar *ştiţi ce-a* zis Fed, nu?

Chipul rânjit al crainicului radia de fericire, etalând o dantură neverosimil de albă, apoi se micşoră în timp ce se înălţau nişte efecte sonore pe tonuri joase, şi – ecranul fu invadat de lumini albastre strălucitoare.

-Întâmpinare scânteietoare, nu-i aşa? Totul gratis pentru noi şi pentru mine, ca să ţină microbii departe! Curat lucrat! O flamă mare...

Carl întrerupse imaginea.

-Bun sosit în noul secol care vine, spuse, sardonic. -Doamne... Sfinte..., murmură Saul, năuc. Paloarea sa cenuşie se şterse treptat, căpătând o nuanţă purpurie. Au... au preferat să nu-şi asume nici un risc...

-De ce-ar fi făcut-o? întrebă muşcător Malcolm. Chiar dacă Pământul îl băga pe *Edmund* în carantină, cum puteau fi *siguri*?

-Vorbeşti de parc-ai fi de acord cu ce-au făcut, remarcă Jeffers pe un ton alb.

-Îi pot înţelege, îl săgetă din priviri Malcolm pe Jeffers, neascunzându-şi antipatia.

-Singurul lucru bun, replică Jeffers tăios, e că Linbarger şi toţi găozarii ăia Ortho au încasat-o.

Saul scrâşni din dinţi, ca şi cum ar fi încercat să înoate împotriva curentului printr-o amintire care-l copleşise. Carl bănuia motivul: vechile asociaţii sioniste erau îndeajuns de vaste pentru a fi declanşate de asemenea lucruri.

-Ne-am aşteptat la unele măsuri tari... dar să...

-Ai vrut să ştii, îl întrerupse Carl categoric – okay, asta e! Nu ne mai putem întoarce pe Pământ. Niciodată. În ruptul capului n-or să creadă că nu aducem cu noi cine-ştie-ce molimă, şi, la naiba, nu se vor înşela prea mult...

Ochii lui Saul părură să iasă din orbite, în timp ce evalua posibilităţile.

-Atunci... unde putem...

-Asta-i ceea ce trebuie să hotărâm. Intenţionăm să executăm o trecere strânsă pe lângă Jupiter, spre Interior, iar de-acolo ne putem catapulta în orice direcţie.

-Înţeleg, murmură Saul.

Carl îl supraveghe cu grijă pe Saul în continuarea întrunirii. Omul asculta tăcut, cufundat în propriile sale introspecţii.

Malcolm era duşmănos, bănuitor. Cedă cu mare greutate, acceptând o uşoară creştere a perioadelor de lucru la Hidroponice, jurându-se că nu poate da mai mult fără a se consulta cu toate fracţiunile Ortho. La rândul lui,

Jeffers făcea promisiuni limitate în contul grupului Percell.

Carl vorbi pentru ex-spacer-i – mai ales cei ai Platoului Trei – şi pentru hawaiieni. *Ce m-aş face fără idealiştii ăştia înveteraţi? se* întrebă, urmărind cedările şi câştigurile întâlnirii. *Nu-s nici pe departe destui...*

Pe nesimţite, dirijă schimbul verbal de focuri, mânându-i pe căi ocolite spre un compromis viabil. Folosi abilităţi dobândite cu greu pentru a-l determina pe Malcolm să facă lucruri pe care orice om raţional le-ar fi acceptat imediat – dar de-acum se obişnuise cu aşa ceva, resemnându-se în faţa încăpăţânării de catâr a speciei umane.

Şi asta nu era decât o fază minoră, în cele din urmă, aveau să fie nevoiţi să-i silească şi pe Quiverian şi Sergeov să stea jos, ca reprezentanţi ai extremelor. Atâta bătaie de cap pentru nişte biete Hidro! Problemele încheierii Aruncătoarelor de Impuls aveau să fie infinit mai grele. Totul semăna cu interminabilele ştiri din Orientul Mijlociu. Cu tot Israelul lui Saul fărâmiţat în teocraţii ostile una alteia, regiunea încă mai era împânzită de numeroase grupări microscopice, rivalităţi necontenite, încordare, prostie... Nimeni nu era în stare să vadă mai departe de lungul nasului. Nu, Halley era cât se poate de reprezentativă pentru omenire.

După întrunire, rămase să privească soarele apunând în văpăi rubinii peste Hong Kong. Se întrebă într-o doară dacă locul mai exista; circulaseră rapoarte despre dezlănţuirea unui mic război nuclear prin zonă, cu douăzeci de ani în urmă. Va trebui să verifice într-o bună zi. Sau poate că nu dorea cu adevărat să ştie. Oraşul fierbând liniştit în asfinţitul său trandafiriu arăta mai bine dacă te gândeai că putea fi încă la locul său.

Într-un târziu, se ridică şi coborî la dormitorul 1. Dezgheţarea se desfăşura normal; o urmărise de la distanţă pe tot parcursul zilei. Îmbrăcându-şi costumul special, intră în regatul ceţos al îngheţului veşnic.

Carl se opri lângă sarcofagul Lani-ei Nguyen. Era îmbrăcat în promoroacă. Îi controlă în mod mecanic

circulaţia fluidelor.

Deseori venise aici să scruteze acel lăptos, plutitor, binecuvîntat refugiu – şi să-i invidieze pe toţi. Privi lung prin lichidele ce pulsau încet, la forma ce se ghicea înăuntru.

Mi-e dor de tine, Lani! *Eram un tânăr idiot când te-am cunoscut*. *Nu zic că un idiot bătrân s-ar descurca mai bine. În noaptea aceea, după ce a murit Cruz*... *Ştim cum ar fi trebuit să iasă, nu-i aşa*? Zâmbi trist. *Ar trebui să dormi în siguranţă până la sfârşit*. *Dar vom avea curând nevoie şi de tine*. *Şi mă rog ca decongelarea să nu le ofere molimelor ce zac adormite-n tine prilejul de a se dezlănţui din nou*...

Nu-şi mai putea stăpâni nerăbdarea. Intră în camera de pregătire şi rămase deoparte, în timp ce tehnicienii îşi încheiau munca migăloasă. Ochii lui urmăreau fiecare linie alimentatoare, fiecare circuit stimulator, toate miriadele de detalii care despărţeau pe litere diferenţa.

Tot atât de minunată e. *Doar când mă uit la ea simt parcă o mână strângându-mi inima*.

Stătu alături în timp ce desfăşurau reţeaua nutritivă de pe pielea aurie a Virginiei.

Locul acestei culori delicioase este pe plăji, nu în gheaţă.

Aşteptase atâta timp acest moment... Şi se gândise de-o mie de ori să-şi calce făgăduielile, s-o reînvie pe Virginia fără Saul. Ce-ar fi putut face decât să se plângă? Chiar venise până acolo odată, în finalul unei seri de singurătate, pe jumătate beat. Invadase tărâmul îngheţului şi pornise încălzirea, lăsând-o să meargă două ore, înainte de-a realiza faptul că n-o putea face. Nu numai pentru c-ar fi fost furioasă, desluşind adevărul printre explicaţiile lui inventate... ci fiindcă ştia că nu va putea trăi cu gândul c-a făcut-o.

Acum însă toate acestea aparţineau trecutului. Anii cei lungi rămăseseră în urmă.

Făcu un pas înainte ca s-o mai vadă o dată.

VIRGINIA

Demult Virginia se întrebase cum ar fi să reuşească într-adevăr... să-i păcălească pe toţi şi chiar să realizeze o maşină care-ar putea gândi.

Cum îi va apare noii entităţi conştiinţa? O să se nască brusc, la fel ca marea Atena, despre care se presupunea că ar fi luat fiinţă în toată înţelepciunea ei, ivindu-se conştientă de sine din ţeasta lui Zeus?

Va fi ca un copil ce creşte treptat? Un lung, lent, anost, captivant proces de învăţare pe de rost şi extrapolare? Cu încercare şi eroare şi genunchi juliţi?

Sau se va întâmpla aşa cum o făcuse omenirea – evoluând prin tertip şi întâmplare, de la reflexele ucigaşe ale microbilor, urcând mereu, până la hibris-ul de a azvârli zeilor mănuşa?

Cel mai adesea, îşi imaginase că aşa va fi. O lentă adunare de fire risipite. O învăţare din nou a ceea ce era deja ştiut.

O deşteptare.

Toate imaginile neclare se ansamblaseră într-o singură formă ce-i înota pe dinaintea ochilor – un mister complet. Un boţ.

Apoi, fără nici un fel de tranziţie, ştiu că era o faţă... una care ar fi *trebuit* să-i fie familiară.

-Saul? încercă să întrebe. Dar muşchii faciali nu făcură decât să-i zvâcnească slab, o promisiune de revenire a voiciunii, şi nimic mai mult.

Chipul de deasupra se înceţoşa, se tulbură şi în cele din urmă dispăru. Virginia adormi. Şi, pentru prima oară într-un lung interval de timp, visă.

A doua oară când deschise ochii, pereţii albi erau netezi şi bine definiţi.

Camera de convalescenţă, îşi spuse. *Mă-ntreb cât timp a trecut*.

Se auzea *pâc-pâc-pâc-ul* foşnit al unui tablou de date.

Virginia întoarse cu efort capul, şi văzu un bărbat slab îmbrăcat într-un halat de spital decolorat şi jerpelit, cocoţat pe un hamac, privind concentrat într-un display portativ şi frecându-şi încet, cu o mână, bărbia. Pleoapele lui aveau tenta albastrului-de-sarcofag.

-Saul..., şopti.

Bărbatul ridică repede privirea. Dintr-o singură mişcare, dădu la o parte tabelul şi ajunse lângă ea, aducându-i la buze o sticlă constrictoare.

Virginia sorbi până când Saul i-o luă. Apoi îşi forţă gura:

-C... c-cât..?

-Cât timp? o prinse Saul de mână. Cam treizeci de ani. Ne apropiem de afeliu. Carl mi-a spus că ai lăsat mici programe-dulăi prin sistemele de date, care tot scoteau capul promiţând iadul de pe lume dacă erai trezită înaintea mea.

-Ţi-am spus..., zâmbi slăbită Virginia, c-o să... m-mă descurc.

-Şi sunt atât de mândru de tine! râse Saul.

Bogăţia vocii lui o miră. Normal, n-avea cum să se fi restabilit total de pe urma congelării, şi totuşi ceva se schimbase la el.

Amintirile dinaintea somnului îi reveneau cu claritate. Saul avea puţin mai mult argint la tâmple, poate, şi totuşi putea fi doar o iluzie faptul că efectiv arăta mai tânăr ca-nainte?

O, mai mult ca sigur că-s o arătare, îşi spuse Virginia. *Aş face mai bine să mănânc zdravăn, să pun la loc ceva carne, după treizeci de ani*.

Dar dacă îngheţul îţi smulge anii, va trebui să-nvăţ să-mi înfrâng frica de el!

-Cum... mă... prezint?

-O veselie pentru doctor, surâse el. O minunată operă de inginerie femeiască. Îţi revii frumuşel, şi curând vei fi pusă la treabă, din ordinul Măriei Sale Comandantul Osborn.

Virginia scutură din cap:

-C-comandant...?

-Locotenent-Comandant, de fapt, confirmă Saul. Mandat de pe Pământ. N-au avut încotro. Sublocotenentul Calciano e în sarcofag, după un serviciu de zece ani în care pare să fi căpătat convingerea că e Olandezul Zburător. Ould-Harrad a demisionat şi s-a dus să se-alăture Revizioniştilor-Arc-işti din Gheena...

Văzând expresia nedumerită a Virginiei, Saul o strânse de mână:

-E o altă lume, Virginia. S-au schimbat multe lucruri. Jos, pe Pământ, lucrurile au evoluat de la foarte rău spre mai bine şi spre de neînţeles. Iar acolo, afară, sunt... ei bine... (Ridică din umeri.) Acolo sunt pur şi simplu anormali.

-Dar Carl...? încercă Virginia să se ridice, însă Saul o împinse blând înapoi pe pernă. Până şi gravitaţia lui Halley era o povară pentru ea.

-Destulă vorbă. Acum odinneşte-te. Mai târziu o să-ţi explic ce-am apucat să descopăr. Vom încerca să ne găsim un loc pentru noi în lumea asta nouă şi ciudată.

Virginia îşi lăsă trupul să se relaxeze.

Vom... repetă în sinea ei, plăcându-i felul cum suna cuvântul rostit de glasul lui. *Da, o vom face*.

Începea să picotească, când îl simţi pe Saul retrăgându-şi uşurel mâna. Deschise ochii şi văzu că bâjbâia după o batistă şi privea în gol cu o căutătură abulică, semi-orgasmică. Şi-o încheie în adâncul pătratului de pânză, printr-un strănut înăbuşit.

Virginia emise un râs uşor. Întinse braţe ca de plumb şi atinse lacrima ce se rostogolea pe pielea aspră a obrazului lui.

-Oh, dragule! oftă. Eşti treaz doar de câteva zile, şi-ai şi răcit!

Saul o privi speriat, apoi zâmbi.

-*So* nu? Ce altceva e nou?

SAUL

Toată lumea părea pe moarte.

De fapt, cu cât afla mai multe despre această colonie îmbătrânită, cu atât îi părea un mai mare mister faptul că se mai afla cineva în viaţă.

Desigur, oamenii se adaptaseră, găsiseră modalităţi de-a face faţă. Fiinţele umane se pricepeau la aşa ceva. De treizeci de ani, de când Akio Matsudo dăduse în sfârşit ordine ferme şi-l văzuse pe Saul ţintuit în sarcofagul său, uneltele pe care le lăsase în urmă fuseseră suplimentate, îmbunătăţite.

Dar cianuţii modificaţi, scanner-ele cu microunde subtil acordate, toate dispozitivele lor ingenioase nu puteau decât să încetinească lunga eroziune, spirala descendentă. Viaţa Halley-ană era la rândul său adaptabilă, şi mult mai la largul ei aici. Se purta un război de uzură, pe care omul nu putea decât să-l piardă.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că lui Akio ii va fi greu să-şi urmeze propriul său sfat, reflectă Saul, în lumea îngheţată a dormitorului 1. Fusese o greşeală să coboare acolo, pentru a-şi căuta vechii prieteni, atât de curând după ce părăsise Sala de Recuperare. Un şoc dur să realizeze cu asemenea claritate că trecuseră trei decenii.

Până în acest moment, ultima amintire a medicului japonez constase într-un păr negru şi lucios încadrând ochi migdalati zâmbitori sub ochelari cu rame de sârmă. Imaginea aceea însă – proaspătă ca datând de săptămâna trecută – era nemilos strivită aici jos, printre sicriele îngheţate. Unul era etichetat cu numele lui Akio Matsudo. Figura de sub geamul înflorit de gheaţă era aproape de nerecunoscut.

Un tiv subţire de şuviţe sure mărginea o căpăţână împestriţată cu petele bătrâneţii şi cicatricile răfuielilor cu infecţiile pielii. Obrajii aceia, odinioară bucălaţi, se metamorfozaseră într-o mască scobită a unui om

îmbătrânit în lupta cu inevitabilul, cu implacabilul. Şi nu mai exista nici o urmă de râs în ridurile ce înconjurau ochii închişi ai sărmanului Akio.

Diagramele de la picioarele tuturor sarcofagelor depănau povestea fiecărui ocupant, simbolurile roşii indicând motivele medicale; coperta neagră denota congelarea fără speranţe reale de vindecare sau reanimare, iar însemnul albastru, un membru (sau membră) a echipajului care era pur şi simplu „pe liber” în acel interval de ani.

La prima vedere, situaţia părea serioasă, dar nu imposibilă. Erau destule dosare albastre. Oricum, o estimare rapidă a culorilor nu conducea neapărat la concluzia corectă. Akio, de pildă, avea învelitoare albastră.

Un bătrân obosit, bolnav, remarcă Saul, citind dosarul prietenului său. Nu erau numai infecţiile persistente sau malnutriţia datorată deceniilor de hrănire doar cu gama restrânsă de alimente din agrodomurile coloniei. Osteopareza îi slăbise într-un asemenea hal oasele încât nu mai exista nici o speranţă ca omul acela să mai poată urca vreodată colinele lui dragi din vestul Japoniei. Stimularea osoasă electrică nu contracarase anii întregi petrecuţi în quasi-imponderabilitate.

Roata gravitaţională a lui *Edmund Halley* stătea suspendată în caverna Gamma, îngheţată şi stricată. Până-n prezent, nimeni n-avusese energia s-o repare.

Saul citi la întâmplare un număr de dosare albastre şi chibzui la afişajele sarcofagelor. Încet, ajunse la o concluzie ce-i dădea fiori.

Nu mai mult de zece la sută din colonie era bine în sensul real al cuvântului.

Să fie Carl un mincinos atât de dibaci? Se întrebă cum de era în stare Osborn să întreţină fantasmagoria că misiunea putea fi totuşi îndeplinită. *Sau se prefac cu toţii, de dragul propriei sănătăţi mintale*?

Nu vedea nici o cale de-a se obţine măcar o fracţiune din puterea de lucru necesară construcţiei şi operării lansatoarelor – „praştie” – propulsoarele de masă

presupuse pentru modificarea orbitei lui Halley, odată atins afeliul.

Iar fără Impuls, puteau foarte bine să se culce cu toţii pe vecie, căci nu mai putea fi vorba de întoarcere acasă pentru nici unul dintre ei.

Avea gândurile înceţoşate când părăsi dormitorul 1. Un pic cam slăbit, încă, după lunga hibernare, Saul îşi destinse muşchii atât de mult timp nesolicitaţi, parcurgând razant tunelurile lungi, în jos şi spre sud, zonă pe care încă n-o vizitase.

În acea porţiune, aproape toate pasajele erau îmbrăcate în luxuriante straturi verzi de fungoid *Halleyviridis*. Substanţa era prea alunecoasă ca să permită o bună aderenţă a papucilor lui cu talpă velcro, dar oferi priză sigură când îşi folosi degetele picioarelor descălţate, aşa cum îi văzuse făcând pe alţii.

De fapt, asta uşura mult mişcarea. Descoperi, de pildă, că nu-i mai trebuiau cablurile aproape ascunse de pe pereţi, înşfăcarea în trecere a câte unui smoc de fungus îi furniza toata inerţia suplimentară de care avea nevoie ca să se deplaseze cu repeziciune.

Saul hoinări o vreme, fără să fie prea atent încotro se îndrepta, gândindu-se la ciudăţeniile în mijlocul cărora se treziseră el şi Virginia.

Pământul părea că trăsese complet linie peste marea odisee a lui Miguel Cruz. Fireşte, de ochii lumii, continuau să ţină legătura, trimiţând din când în când divertismente şi date tehnice cu ţârâita. Saul îi smulsese lui Carl Osborn promisiunea să-l pună la curent cu toate aspectele, cât de curând – distantul, oarecum singuraticul spacer nu precizase când anume. Se părea că majoritatea coloniştilor treji trăiau de pe-o zi pe alta, şi adoptaseră o viziune detaşată asupra timpului.

Oricum, Saul ştia că va fi nevoit să-şi reia curând îndatoririle de medic al expediţiei. Iar povara lipsei de speranţă, care-l încovoiase pe Akio Matsudo, avea să fie a lui.

Cei mai nefericiţi dintre toţi fuseseră acei bieţi Ortho

din Cvartalul 9, cu copiii lor vrednici de milă – făpturi oligofrene, cu ochi sălbatici, doar vag omeneşti la înfăţişare, întotdeauna flămânde…

Poate că Legile Naşterii Pământene erau totuşi înţelepte. *Gravitaţia ne afectează profund genele*.

Dar nu era numai atât. În ajun, examinase cinci dintre copiii Ortho. Toţi păreau să sufere de aceeaşi deficienţă enzimatică. O localizase deja în cel de-al şaptelea cromozom. În câteva săptămâni ar trebui să-i poată da de capăt, şi…

Şi ce, Lintz? *Iar te gândeşti să-ţi vâri coada*? *Abia ai ieşit într-o lume nouă şi deja vii cu idei cum s-o schimbi*?

Lumina panourilor fosforescente devenea tot mai rarefiată. Saul încercă să se orienteze şi-şi dădu seama că nu fusese îndeajuns de atent. Se rătăcise.

În zilele de odinioară, aşa ceva ar fi fost imposibil. Acum, însă, toate vechile „tăbliţe stradale” de la intersecţii erau obturate, fiind acoperite complet de molatecul tapet nativ. În locul lor, acolo unde se întâlneau puţ cu tunel, erau „însemne de clan” adânc scrijelite umplute cu o substanţă asemănătoare gudronului, ce părea să respingă Halleyformele. Semnele marcau hotarele diferitelor bande omeneşti. Privi în jur după unul dintre ele.

Se părea că numai Centralul, dormitoarele şi domurile hidroponice rămăseseră teritorii neutre. Şi regiunile adânci ale Miezului Halley, desigur. Dar numai nebunii se duceau într-acolo...

Într-una dintre zonele facţionare cele mai apropiate de Central, văzuse ce devenise tapetul de fibră care îmbrăcase cândva tunelurile şi puţurile Coloniei Halley. Materialul fusese transformat în îmbrăcăminte şi habitaturi gen cort, „anti-purpurii”, suspendate de plafoanele încăperilor mai mari.

Fiecare sală-dormitor menţinea o veghe permanentă împotriva celor mai mortale din formele de viaţă cometară. Cu toate astea, cam în fiecare an, o nouă victimă cădea pradă temuţilor băştinaşi.

Animalele ar fi o soluţie ideală, medita el în timp ce

râcâia muşchiul ce acoperea pereţii, sperând să găsească vreun indiciu asupra locului unde se găsea. *Pe Pământ, domesticeam alte vietăţi şi le puneam să lupte pentru noi cu vermina. Ar trebui s-o putem face şi-aici.*

Desigur, ideea fusese încercată. De-a lungul deceniilor, alţii dezgheţaseră câini, pisici şi maimuţe din mica menajerie de animale congelate a coloniei. Dar nici una din bietele făpturi nu se dovedise capabilă de-a se adapta cel puţin tot atât de bine ca oamenii.

Ce-ar fi însă să *schimbe* animalele pământene... să le modifice pentru a supravieţui în acel mediu straniu?

Asta ştia că nu se mai încercase. Nimeni altul nu avea măiestria – sau obrăznicia – să îndrăznească. Deja gândul i se-nvârtea prin minte, gene de expresie şi regularizare, căi de-a adapta vietăţile să funcţioneze *împreună cu* ambientul nepământean, nu împotriva lui.

Copiii ăia înfiorători, săracii..., îşi aminti.

Saul îşi scoase din buzunar batista sterilizată chimic şi-şi suflă nasul. În timp ce se apropia de-o nouă intersecţie, văzu în sfârşit unul dintre semnele de clan umplute cu smoală. Se opri din glisare şi contemplă simbolul: un „U" mare, încununat cu un halou.

Pe când stătea acolo, un glas vorbi, venind parcă de nicăieri:

-Măciuci! Uite ce-avem aci! Te pierduşi, şefu'?

Saul se prinse de muşchiul de pe perete şi se răsuci. Ridicându-şi ochii, zări un bărbat cu faţa spoită în albastru, uitându-se în jos la el, din deschizătura puţului. Avu nevoie de câteva clipe ca să-şi revină în fire: era cea mai ciudată fiinţă pe care o întâlnise de când se trezise.

Individul purta brăţări de platină nativă ciocănită şi o tunică din fibră, cu mâneci scurte. Şi, în timp ce noul-sosit plutea spre pardoseală, Saul văzu că avea nişte cârlige-gheare deloc simpatice, din metal, la vârfurile picioarelor. În mâna liberă ţinea colacii unei frânghii împletite dintr-o plantă locală.

-Cred că m-am rătăcit..., reuşi să îngaime Saul într-un târziu. Socoteam că-s pe Nivelul *M*, lângă Puţul Cinci,

dar...

Celălalt râse, arătându-şi golurile dintre dinţii putreziţi. Sări înainte şi ateriză aproape de Saul, mişcarea dezvăluindu-i un tatuaj mare pe piept. Era un simbol pe care Saul îl recunoscu, Sigiliul lui Simon Percell.

-Iote poznă, ce miroznă! Lotru bun de şmotru! rânji omul, arătând funia cu degetul.

O a doua faţă albastră răsări din puţul de deasupra, hlizindu-se:

-Şmotru la hazna, cu voia lu' mata!

Saul clătină din cap şi încercă să zâmbească. Privirile lor sticloase îl făceau să se simtă nervos.

-Îmi pare rău, abia am ieşit din sarcofag, aşa că încă nu-s la curent cu dialectul.

–Tronc! îşi dădu ochii peste cap primul Percell. O fată mare! Ei, bebeluş pământenuş, ţiu minte cum sună limbuţă după Pământ. Eşti unul din diamantele lui Simon? Sau normal-bălegar-de-măgar?

Saul ridică mâna, zâmbind cu jale.

-Acuzat şi vinovat. Sunt ceea ce bănuiesc că aţi numi Ortho. E vreo problemă? M-am rătăcit într-un teritoriu exclusiv Per...

Mâinile individului se mişcară val-vârtej. Un laţ se încolăci brusc peste umerii lui Saul şi doctorul se pomeni strâns cu putere.

-Hei!

Un altul îi urmă celui dintâi. Saul trase la rândul său, dar nu reuşi decât să strângă mai tare legăturile.

-Am zis că abia m-au dezgheţat! E suficient să-mi arătaţi calea spre Central şi n-o să vă mai deranjez...

De astă-dată, amândouă arătările izbucniră în râs.

-Bună treabă, băi labă, începu primul Percell. Al doilea interveni:

- Ei, lasă-l pe maimuţoi să răsufle, Stew. N-are busolă. În ochii celui de-al doilea se simţea o infimă undă de simpatie. Individul îl privi pe Saul în faţă:

-Este reguli, băiatu'. Captura fără răni sau sânge vărsat nu e vendettă, e curată lovitură. Munceşti pentru noi în

Hidro zece megasecunde – adică vreo patru luni, stil vechi – poate cu recreaţii pentru bună purtare…

Primul Percell râse din nou, scoţând de astă-dată un şir ascuţit de lătrături, curmate apoi de un acces de tuse. Scuipă pe perete un cocoloş vârstat cu roz.

-Tusea asta sună cam rău, remarcă Saul. De când scuipi flegmă cu sânge?

Omul cu faţa albastră scutură din cap, furios:

-Nu-i treaba ta! Hai, roiu' maimuţoiul smuci Stew cu putere căpăstrul lui Saul.

Până-n acel moment, Saul se simţise aproape detaşat, ca şi cum totul ar fi fost mai mult comic decât serios. Acum, însă, simţi că o parte din el se înfurie foarte, foarte rău.

Ar fi trebuit doar să mă joc un timp, până aflam mai mult, îşi spuse. Ultima oară, însă, i se întâmplase să fie zgâlţâit în acelaşi fel la capătul unei frânghii, într-o zi nenorocită la Ierusalim, când fusese trecut, cu cătuşe, de la un birocrat al unei nou instalate teocraţii la altul – jumătate din ei citându-i în faţă, prost, din Levitic, iar restul lecturând pagini alese aparent la întâmplare din Revelaţii şi Coran. Fusese o binecuvântată uşurare când *ferchochtefhu*l îl condamnase la şase luni tăiat cherestea într-un lagăr de muncă, expulzându-l apoi definitiv din ţara sa natală.

-N-aş crede, *yoksh*! rosti pe un ton egal, în timp ce omul cu faţă albastră trăgea din nou. Agăţându-se de muşchiul peretelui cu degetele de la picioare şi o mână, Saul smuci înapoi puternic cu cealaltă.

Poate din cauza surprizei – pleoapele prizonierului erau, la urma urmei, încă vinete – omul de pe tavan schelălăi şi căzu de-a rostogolul, pe lângă podea şi mai departe, în puţul de jos. Ţipătul îi scăzu, în timp ce ricoşa uşor de pereţi, luptându-se în cădere să se agaţe de ceva. Saul îşi mută priza pe cealaltă frânghie.

„Stew” n-avea să se lase luat prin surprindere atât de uşor. Rânji şi-şi strânse în mână hamul. Cea mai mare parte din dialectul ritmic, de mascaradă, dispăruse când

vorbi:

-Biet ţânc pământean, abia dezgheţat şi slab ca un şontorog Ortho! Ce ştii tu despre lupta de tunel?

-N-o-nvăţa pe bunică-ta să sugă! replică Saul şi-şi luă avânt din punctul sau de ancorare în perete. Ateriză lângă Percell, funia căzând moale, şi-ncepu imediat să se zbată ieşind din legăturile slăbite.

-Mie-mi sună cum c-ai avea o infecţie tuberculină, spuse placid, distrăgându-şi un moment torţionarul cu cel mai uscat stil medical al său. Şi-apoi, de când ai infestaţia asta *parech* a pielii? Tratamentele cu microunde nu te mai ajută?

Uimirea buimacă a lui Stew dură doar câteva secunde.

-Eu...

Clipi din ochi, urlă şi se aruncă asupra lui.

Genunchii lui Saul se înălţară exact la timp, deviind pe-alături ghearele de la picioarele Percell-ului. O durere ascuţită îi fulgeră în pulpa stângă înainte de-a reuşi să-şi prindă adversarul într-o încleştare îndeajuns de strânsă pentru a nu-şi mai putea folosi accesoriile ucigătoare. Mâinile li se întâlniră şi se agăţară una de alta, cu degetele întrepătrunse. Stew îşi înfundă ghearele în muşchiul de pe perete şi începu să-l împingă pe Saul înapoi.

Vântul le şuiera printre dinţi. Latura detaşată a lui Saul remarcă doctoral duhoarea viciată a respiraţiei celuilalt, apoi, o compilă automat cu o listă a celorlalte simptome, în intenţia de a le folosi mai târziu – dacă exista un mai târziu – la studiul bolii.

Eşti prea bătrân *pentru aşa ceva*, îşi spuse sieşi în timp ce mârâiau faţă-n faţă. *Şi e mult prea curând după deşteptare*!

Gândindu-se astfel, fu aproape la fel de surprins ca şi vânosul Percell când războiul muşchilor încordaţi începu să slăbească. Braţele adversarului porniră să tremure, muindu-se. Saul îşi forţă avantajul.

-M-am... prins... gâfâi, în timp ce sucea braţele individului înapoi, făcându-l să ţipe. Voi, băieţi... trebuie că sunteţi ăia de le..zice *Uber*-şi.

Îşi răsuci adversarul cu faţa la el, ţinându-i braţele imobilizate dureros la spate.

-Şşt, supermanu' tatii! îl dojeni Saul.

Cu un mormăit, îşi îmbrânci rivalul în josul puţului, tocmai la timp ca acesta să-şi lovească partenerul ce se întorcea. Cei doi Percell-i se rostogoliră, strigând, înapoi în puţ. Saul pluti spre un perete şi se ţinu cu o mână până ce blânda gravitaţie îl aduse la loc pe podea. Inima îi bubuia, şi vedea stele verzi. Piciorul zgâriat îl durea ca dracu'.

-*Assholes*[14] şopti, preferând, în acest caz, explicitele anglosaxonisme din tinereţea lui. Îşi recapătă suflul şi-şi adună curajul, auzind sunete ce vesteau întoarcerea celor doi.

De astă-dată, se arătară mai prudenţi. Săriră în laturile opuse ale holului spre a-i face faţă, amândoi vizibil înfuriaţi. În mâini le sclipeau pumnale de metal lucitor.

Atâta despre captura după reguli, reflectă Saul. *Poate că, la urma urmei, ar fi fost mai bine să accept zece megasecunde în Hidro.*

Şi totuşi, într-un fel, nu regreta nimic.

-Haideţi, borâţilor! spuse, chemându-i cu mâna. Cei doi începură să înainteze.

-*Încetaţi*!

Saul şi Percell-ii ridicară capetele în acelaşi timp. Un al treilea cap vopsit cu albastru apăru din puţul de deasupra, iar Saul fu nevoit să geamă. Chiar sub imperiul unui şoc de adrenalină, nu era atât de idiot încât să creadă că se va descurca cu trei ticăloşi.

Noul-sosit însă nu-şi dirijă mânia spre Saul, ci se întoarse către ceilalţi *Uber-şi:*

-De ce l-aţi tăiat pe-omu' ăsta? strigă, pe un ton clar de comandă. Lui Saul vocea îi părea familiară... un accent cândva gros, acum înmuiat şi îngropat sub ani de dialect.

Primii doi *Uber-ş*i priviră în altă parte.

-Măciuci. Dă-n-buci ne-a *atacat,* Sergie...

-Taie-n coaie!

Şeful pluti în josul unui perete înverzit. Picioarele

[14] *Asshole* = (lit)”gaura curului”; (fig) “tâmpit”, “idiot”, etc. (n.t.)

trunchiate, nu mai mult decât nişte cioturi, sfârşite cu cârlige îl răsuciră repede în timp ce arăta spre Saul:

-Nu ştiţi *cine-i el?*

Clipiră doar din ochi, apoi se holbară tâmpi, în timp ce liderul olog se întoarse pentru prima oară cu faţa la Saul şi se înclină într-un decorativ gest de respect:

-Te salut, unchi al noii rase!

Ciuful de păr, tipic slav, era acum aproape dispărut, iar pielea bronzată de cosmos fusese convertită într-un tatuaj uriaş. Dar anii nu însemnau nimic când era vorba de recunoaştere. Saul râse zgomotos.

-Oh! Ura, Otis! Şi eu mă bucur că te văd. Ce s-a întâmplat cu tine... în afară că te-ai albăstrit, vreau să zic?

Înlăuntru, însă, inima continua să-i bată nebuneşte, începând să realizeze gravitatea pericolului prin care trecuse Saul nu-şi putu spune decât *Oy*.

Drumul înapoi spre Central, sub escortă *Uber*, fu aproape discordant, goană razantă de-a lungul holurilor catifelate, căptuşite cu muşchi, trecând pe lângă punctele de control ale diferitelor clanuri cu un ritual elaborat, dar aparent intrat în rutină.

Până şi pentru Saul fu evident că mergeau pe drum ocolit, afundându-se adânc în cometă pentru a o lua spre nord înainte de-a-ncepe să urce iarăşi.

-De ce ne-abatem atât de mult de la drum? întrebă, când coborâră în tuneluri pe care nu le văzuse niciodată – cărări întortocheate, urmând filoane moi de zăpadă primordială.

Sergeov ridică din umeri.

-Quiverian.

-Joao? făcu Saul, oprindu-se. Auzisem că şi el e treaz. Dar de ce-l evitaţi?

Primul *Uber*, Percell-ul numit Stew, scuipă într-un puţ apropiat.

-I-ăl mai afurisit Arc-ist! Maimuţoiu' de-l urâm... Saul clătină din cap, privind la Sergeov.

-Explică, te rog, Otis! Liderul *Uber zâmbi*.

-Vechea rasă avea câţiva indivizi superiori – ca tine şi

Simon Percell. Şi Quiverian. Numai că, în zilele-astea, Quiverian conduce cele mai turbate bande anti-Percell... Cei ce gândesc astfel sunt dinozauri, aşa că vor să ne strivească sub tălpi, pe noi, mamiferele nou-apărute.

Saul intui înţelesul vorbelor: Termenul *Arc-ist*, desemnându-i cândva pe ambietaliştii ecuatoriali de pe Pământ, evoluase şi se transferase aici, pe Halley. Acum se referea la cele mai radicale facţiuni Ortho, aşa cum *Uber* definea pe acei Percell-i care considerau că nu se poate tolera nici un compromis cu fiinţele umane nemodificate.

Exista în mod vădit rivalitate şi ură intensă, şi totuşi, la fel de evident, aceste manifestări erau ţinute sub control. Toate facţiunile erau vizibil prea slabe, mult prea dependente una de alta pentru a purta un război deschis.

-Nu sunt lămurit, Otis, spuse, în timp ce-şi reluau călătoria. Acolo, jos, tunelurile păreau să fi fost săpate manual, neregulate şi şerpuitoare, urmând trasee de minimă rezistenţă prin gheaţa pietroasă. Dacă vă simţiţi astfel, de ce nu faceţi copii, ca unele din bandele Ortho?

Unul dintre oamenii lui Sergeov mârâi iritat, şi Saul înţelese că atinsese un subiect tabu. Sergeov îl repezi pe tip, cu un cuvânt tăios, apoi se întoarse din nou spre Saul.

-Avem câţiva. Au ieşit mai bine decât micii schilozi jalnici ai Ortho-şilor. Unul, sperăm, poate va învăţa într-o zi să scrie şi să citească. (Chipul i se schimonosi scurt a dureroasă aducere-a-minte.) Nu mai experimentăm. Ce rost are, când oricum suntem cu toţii condamnaţi... Ortho-şii ăia din Cvartetul Nouă sunt imorali că aduc pe lume copii doar ca să sufere, să moară.

Aşa, gândi Saul. *Deci* **ştiu** *adevărul*.

-De-asta-i atât de scăzut nivelul violenţei, deci vă urâţi aşa de tare unii pe alţii..., se aventură el. Sergeov dădu din cap.

-Toată lumea o să moară laolaltă, oricum. Dar avem nevoie de lucrători care să ţină instalaţiile în funcţiune cât de mult timp posibil. Nimeni nu vrea să moară de frig sau de foame.

-Poate doar dacă intervine Ould-Harrad..., îndrăzni

unul dintre însoţitori. Saul făcu ochii mari:

-Ould-Harrad! Deci e...

-A devenit un mistic cu ochi sălbatici, explică Sergeov. Cum crezi c-a ajuns ofiţer un Percell ca Osborn? Numai pentru mutra lui simpatică şi metodele filo-Ortho?

Ceilalţi doi *Uber* pufniră în râs.

-Nu. Ould-Harrad a-nceput să stea de vorbă cu Dumnezeu. Şi-a dat demisia. Ca nebun, acum e unealta lui Quiverian. *Liderul spiritual al* Arc-iştilor, încheie el sarcastic.

Pe asta Saul o putea crede. Era o minune că tăcerea de moarte a lungilor ture nu-i împinsese pe mai mulţi şi mai departe, spre limitele experienţei omeneşti.

-Hai acum să mergem! spuse Sergeov ridicând din umeri. Te duc înapoi la Central. Oricum, trebuia să vorbesc cu Osborn. E cazul să lămuresc nişte acuzaţii prosteşti de-ale plângăciosului ăluia de Malcolm.

Saul însă nu se mişcă. Stătea clipind din ochii holbaţi spre un tunel perpendicular unde o lumină fantomatică se legăna în depărtare.

Ceilalţi se întoarseră şi o văzură şi ei. Unul şuieră:

-Măciuci! Î-însuşi Moşu'...

Saul porni spre cel de-acolo, curios. Apoi văzu că erau două, nu, trei figuri spectrale, deplasându-se de-a lungul pereţilor, ca nişte păianjeni uriaşi, ciugulind din muşchi.

O mână îi apucă braţul şi-l trase.

-Mergem! mârâi Sergeov.

-Cine *sunt*? întrebă uimit Saul. Un moment, se înfioră la gândul c-ar putea fi forme încă necunoscute de viaţă halley-ană fiinţe uriaşe şi complex structurate.

-*Acuma*, Saul Lintz! Ăştia pot fi periculoşi...

Saul clipi din nou, şi realiză că făpturile ce se apropiau încet aveau forme *omeneşti*, dar contururile le erau neclare, scămoşate, după cât se părea, cu un înveliş înceţoşat, lăptos, de frunze scânteietoare.

-*Ingersoll*? *se* întrebă cu voce tare.

-Bătrânul Cavernelor, confirmă Sergeov. Şi unii din ceilalţi nebuni ce i s-au alăturat. Hai acum, Lintz, sau te

lăsăm aici!

Saul dădu din cap şi porni înapoi cu ei. Va găsi el timp să studieze misterele. În cele din urmă, răbdarea va preţui mai mult decât curiozitatea nestăpânită.

Oricum, avea palmele asudate şi gura mai uscată – privind siluetele fantomatice ce păşteau prin pădurea de Halley-forme decât i se întâmplase în timpul luptei cu războinicii *Uber* ai lui Sergeov. Saul se grăbi, alături de escorta sa, făgăduindu-şi să revină când va cunoaşte mai bine regulile acestui loc şi timp straniu.

Holurile de lângă Central – încă tapetate cu fibră, încă lustruite în răstimpuri cu ultraviolete şi microunde şi menţinute curate de cei câţiva mecanici ce supravieţuiseră deceniilor – păreau o oază nu numai din alt secol ci chiar dintr-o lume diferită.

-Eu am treabă cu Osborn, îi spuse Sergeov lui Saul. Urmează-mi sfatul, Lintz! Ai grijă în ce facţiune intri, după ce-ţi revii. Puţine sunt grupările Ortho care nu-s formate din babuini abjecţi...

Saul auzise şi descrieri nu tocmai măgulitoare ale Percell-ilor radicali ai lui Sergeov. Unde exista tribalism, conchisese el demult, nu mai era nici o cale de-a evita criminalitatea.

-Unele grupuri acceptă atât Percell-i, cât şi Ortho-şi, răspunse. Unul din astea va trebui să fie, dac-om alege vreo facţiune.

-Om alege..., repetă gânditor liderul *Uber.* A, tu şi Herbert aia...

-Altă iubitoare de Ortho-şi..., începu unul din ceilalţi, dar o privire aprigă a lui Sergeov îl făcu să tacă.

-Mai e un ultim lucru, spuse Saul, în timp ce Percell-ii se întorceau să plece. Vâră mâna în punga de la cingătoare şi scoase un instrument argintiu. Vreau nişte probe de sânge şi ţesuturi pentru noul meu inventar medical – dacă n-au nimic impotrivă băieţii tăi. Supravieţuitorii şi bandele Platoului Trei au contribuit deja, şi sunt sigur că veţi fi bucuroşi să cooperaţi.

Uber-ul cu dinţii stricaţi mârâi şi duse mâna la pumnal. Încă o dată, însă, rusul îl puse la respect. Ochii lui Sergeov păreau că scânteiază în timp ce-i prezenta lui Saul antebraţul. Şi un mesaj tăcut păru să spună că se va aştepta şi el la o favoare, într-o bună zi.

Dacă n-aş fi lucrat cândva cu Simon Percell, se întrebă Saul în timp ce recolta mostre de la ceilalţi doi, *oare mi-ar fi salvat Otis viaţa în după-amiaza asta*?

Pe pieptul *Uber-şilor*, Sigiliul se desluşea limpede, roşu pe albastru. Era un omagiu pentru un om mort demult, de propria-i mână, care-ar fi putut vedea ceva din ceea ce-avea să vină, dar nu şi-ar fi închipuit niciodată până unde se va ajunge.

Stătea de câtva timp cu Virginia în unitatea ei de convalescenţă, controlându-i atent evoluţia şi liniştind-o că paloarea letargică se şterge frumos. O sărută şi-i dădu un sedativ moderat, pentru insomnie. Apoi coborî în laboratorul lui.

Mostrele de la *Uber-ş*i trecură prin aceeaşi analiză preliminară pe care o efectuase şi asupra celorlalţi subiecţi. Primele rezultate păreau să fie absolut similare.

Bineînţeles, existau diferite acumulări de microfaună, în sânge şi spută. Sistemele imunitare ale Percell-ilor păreau mai puţin afectate, nu la fel de suprasolicitate ca ale contingentului Ortho. Nimic surprinzător în asta. Expediţia începuse cu sub 25% Percell-i. Acum, proporţia între indivizii destul de sănătoşi pentru a sta treji era egală sau chiar favorabilă celor îmbunătăţiţi genetic.

Povestea însă era mereu aceeaşi. *Murim cu toţii*, îşi spuse, în cele din urmă, îşi găsi curajul de-a insera o mostră abia recoltată a Virginiei.

Saul înghiţi în sec. Era mai proaspătă, dar îi putea citi semnele. Chiar şi în cazul ei, inevitabilul era pe drum...

-Ei bine, şopti, poate că reuşesc să găsesc câteva modele. Poate e cazul să mai ajustez puţin cianuţii.

Nu-şi punea, totuşi, mari speranţe într-o asemenea abordare. Acea înfăptuire făcuse posibil că oamenii să trăiască aici. Dar Viaţa Cometară se adapta. Alte şi alte

forme evitau învelişul special de zahăr care le ajutase pe micile vietăţi înzestrate genetic să-şi îndeplinească atât de bine misiunea suplimentară.

Vechea întrebare continua să se pună, în fiecare zi, aproape în fiecare oră când era treaz. Pesemne că dormise cu ea în minte pe tot parcursul lungilor ani petrecuţi în sarcofag.

Cum e posibil ca Halley-Viaţa să trăiască în noi? *Cum se face că Ingersoll şi ceilalţi oameni ai cavernelor pot mânca substanţa, şi supravieţuiesc*?

De ce suntem atât de asemănători?

Desigur, simularea la care lucraseră el şi Virginia cu JonVon, pe vremuri, arăta cum se constituise o similaritate *de bază*. Ştiinţa ştia de mult cum va scoate chimia organică aceiaşi aminoacizi, aceleaşi purine şi pirimidine sub o largă varietate de circumstanţe. În genere, viaţa începea oriunde în acelaşi mod.

Dar asemănările mergeau mult mai departe. Era aproape ca şi cum nu oamenii ar fi fost primele fiinţe de pe Pământ care invadaseră cometa. Ca şi cum ar mai fi existat şi alte valuri de migraţie, prezentul război purtându-se între *veri*.

Demult, la sfârşitul secolului douăzeci, un astronom faimos propusese chiar o ipoteză conform căreia cometele constituiau surse de epidemii pe Pământ. Teoria sa era că viruşii primitivi pluteau prin atmosferă ori de câte ori lumea străbătea câte o uriaşă coadă cometară. Aceasta, considera el, explica străvechea credinţă cum că aceste obiecte cereşti erau aducătoare de nenorocire. Stele nefaste…

Saul râsese citind asemenea absurdităţi baroce. Asta însă se petrecuse demult. Acum… ei bine, nu ştia ce să mai zică. Nimic, absolut nici un lucru, nu avea cât de cât sens.

Computerul îi clipea un cod, mereu şi mereu.

F4-D$56.

Mai vreau date.

-Desigur, înclină din cap Saul. O cerere cum nu se poate mai onorabilă.

Mâine va încerca să-i convingă pe Arc-iştii lui Quiverian să colaboreze.

Atunci îşi aminti. Încă nu-şi testase propriul sânge.

Încă o dată dintr-un şir de bază. Păşi spre masa de tratament, extrase şi prepară mostrele, şi se întoarse să le treacă prin separator-analizorul fluorescent. Numere şi grafice, licăriră în trei dimensiuni şi multe culori. Vizualizări se desfăşurară în toate părţile, programate să evidenţieze prin efecte de lumină diferenţierile, după conţinutul mostrelor precedente.

Peste tot în jurul lui Saul, display-urile se aprinseră dintr-o dată. Unduiri de efecte luminoase, anomalii strălucitoare. Făcu ochii mari. Aproape *totul era* diferit.

-Hm! spuse concis. Se holbă la cifre.

Iată dispoziţia numărătorilor de limfocite... **toate tipurile: *în limitele gamei normale*.**

Mostra nici unui alt subiect nu mai indica aşa ceva. Numai a lui.

Echilibrul electrolitic... *normal*.

A lui era singura de acest fel.

Procese metabolice....*normal*.

-Maşină proastă! bombăni Saul. Plesni latura instalaţiei, tastă un autotest, apoi un altul. Pe tabloul de control nu licăriră decât lumini verzi. Maşinăria pretindea că funcţionează bine.

-Sunt aberant pentru că sunt *normal*?

Se uita cu ochi dilataţi la coloanele de cifre. Toate insistau că e anormal. Ciudat. Neobişnuit.

Şi aproape toate diferenţele erau *spre* forma umană terestră.Mai puţin una.

Agenţi infecţioşi străini...

Privi evaluarea şi fluieră.

Conform biolizei, ar fi trebuit să fie mort.

Mort? Saul râse. Afurisita de maşină părea încredinţată că sângele lui era un *borş* ticsit de invadatori primejdioşi. Fluidele organismului colcăiau de arătări oribile, dăunătoare, din care o minimă fracţiune ar fi trebuit să-l fi ucis de mult!

Şi totuşi, celelalte display-uri spuneau: **Normal... Normal...**

normal...

normal...

-Nebuna dracului! murmură el la adresa aparaturii.

Atunci însă Saul îşi aminti... lupta cu *Uber-ş*ii pe culoar... surpriza de pe feţele *ambilor* când *e*l – abia ieşit din sarcofag -începuse să-i răsucească braţele celuilalt Înapoi, înapoi...

-Reprezentare vizuală microscopică! ordonă.

Era timpul să atingă miezul problemei; ceva era în neregulă, şi cel mai bun mod de-a afla ce se stricase în biocomputer consta într-o demodată inspecţie histologică asupra lui însuşi. Ecranul Unu, subiect mostră sangvină, grosisment nouăzeci.

Display-ul holo se undui şi se limpezi, înfăţişând o mare de culoare galben-pai, încărcată de globuri plutitoare roze, albe, galbene. O îmbulzeală de forme multinuanţate, învârtejindu-se, zdruncinându-se, tresăltând pe valurile saline.

Saul scutură din cap, se holbă, se scutură din nou.

Gura începu să se mişte, fără a scoate vreun sunet, a uimire şi rugă tăcută.

CARL

Carl studia neîncrezător ecranul principal. Tocmai sfârşise o nouă conversaţie inutilă cu Maiorul Clay, minunatul om de lemn care respingea toate întrebările trimise spre Pământ cu un calm politicos şi totuşi dur ca un zid. Pământul nu trimitea sfaturi, informaţii, ba nici chiar prea multă simpatie – asta era sigur. Maiorul Clay se eschiva de la orice întrebare. Cu fiecare an ce trecea, le amorţeau frica sporind canalele distractive pe care le trimiteau în poliloghia săptămânală. Asta lăsa mai puţin timp pentru reala comunicare.

Aşa că Osborn întrerupsese nerăbdător transmisia înainte ca timpul afectat acesteia să fi trecut. Era de două ori mai enervant că nu putea discuta niciodată realmente cu Maiorul Clay, dat fiind că decalajul de la viteza luminii era acum de cinci ore. *Nefavorabil pentru dialoguri săltăreţe,* îşi spusese.

Era vremea să se pregătească pentru întâlnire. Tastă alene LECTURA CURENTĂ, aşteptându-se să vadă obişnuitul raport situaţional, dar în faţa lui nu apăru diagrama în cinci culori pe care o ştia. În locul ei, primi o derivaţie din fluxul interior expus momentan al lui JonVon. Incredibil, era o altă poezie. În timp ce citea, Carl începu să zâmbească.

Platou-Trei-ii sunt simpli, desluşiţi,
de durerea Percell-ilor nu puteţi să fugiţi,
Du-ne acasă! Lângă soare-ncălziţi.
Lângă Pământ, de primejdii păziţi.

Doar moş JonVon are meşteşugul
s-ascundă-o şaradă
în coadă: aur!
Ia-ne de mineri,
Domnule Majur.

Iar Calea lui Marte, *ah*,
nu-i ziua departe,
veni-va – roşcatei să-i dea ghes
(Cu grijă, la cap mai ales.)
S-o faci să meargă cu fluide sângerate.
Dintr-ale lui Halley leşuri albastre-ngropate.

Viermi, ca perle încleiate,
Orbite-n vârtejuri lichefiate,
Uber-şi, păşire făloasă, palidă bărbie scoasă,
Pe-Ortho-şi spintecaţi-i!
De-ar putea. Totul
spre-al obştei bine-sadea.
Dincolo de Neptun
pe-o lună-ngheţată tun
(Sau să le strecori cuţitul
cu ploşniţe şi păduchi pe Pamânt). Lasă-le
o rachetă
În jachetă. Mm?

Arc-işti singuri şi trişti
Vor să se rotească-n veci.
Nu c-au minte în dovleci?
Răgete ascuţite, scrâşnete ruginite,
Frunţi încreţite, cântă parcă-s vite:
Perla verde-albastră curată s-o aveţi
de noi, puroi
Necurat, vedeţi.
Suicidul tot atâta drept să fie
Cu-a te duce-n Buna Noapte, bucurie.

Carl râse. Incredibil! Nu era prima dovadă că JonVon cocheta cu poezia în momentele mai libere în ultimul timp, însă, bioorganicul savant-idiot devenise neliniştitor. Sau poate nu făcea decât să dovedească faptul că poezia nu era, la urma urmei, o activitate cu adevărat de înalt nivel. Acesta era un material necizelat, împleticit, amar,

clătinându-se de la o rimă la alta, cu câte o coliziune ocazională cu raţiunea.

Care era aurul pe care-l ascundea JonVon? Se întrebă dacă apucase să i-o arate Virginiei. Femeia era încă în convalescentă, dar petrecea câteva ore zilnic conectată la ciber-prietenul ei. Ce-ar fi fost ca maşina să se dovedească în cele din urmă un mai bun poet? Carl zâmbi.

Şi cum obţinea JonVon informaţii atât de detaliate despre nefastele facţiuni cu care trebuia sa jongleze Carl? *Poate ar fi mai bine să transfer treaba asta unei subrutine*.

Întâlniri, mereu întâlniri. Prin valvă intră Andy Carroll, slab-de-somn şi ursuz.

-Arc-iştii ăia iar au intrat în grevă!

-La risc?

-Nu, i-a chemat Malcolm. Tocmai mi-a făcut o vizită.

-Ce pretextează?

-Zice că raţia lui de Hidro a fost redusă săptămâna asta. Echipa de culegători s-a întors pur şi simplu fără nici un fruct, şi cu nu prea multe legume.

-Asta n-ar fi trebuit să se-ntâmple! se încruntă Carl. Am verificat productivitatea...

-Sergeov a luat dintr-ale lor, sunt aproape sigur, spuse Andy, strângând pumnul şi pocnindu-şi cu el palma.

-Iar a furat?

-Are el un mod de-a le sălta după ce-au fost numărate şi distribuite. Nu-mi pot da seama cum.

-Ăsta-i sectorul tău, spuse Carl moale.

Andy era tânăr, doar de curând trezit, dar prinsese repede nuanţele situaţiei. Sprâncenele negre i se înălţară.

-Acopăr *fiecare* intrare. Nici un om n-are cum să pătrundă acolo!

-Mda, încuviinţă cu simpatie Carl. Dar o jumătate de om?

-Ce... oh. Presupui că Sergeov poate ajunge pe alte căi?

-Fără picioare... controlează.

Andy se concentră, cu trăsăturile palide comprimate într-o mască de preocupare iritată.

-Nu văd cum, dar o voi face. Carl oftă şi se întinse în

hamac.

-Acum ştii ce-nseamnă treaba asta.

-Mda. Sunt o ceată afurisită de *copii*!

-Eşti afară de – cât? Două luni?

-Corect. Totuşi...

-O să-ţi ia timp până-nţelegi de unde vine ura. Încearcă, numai, să ignori ce-i mai rău, s-o iei pe-alături.

-Sunt convins că Malcolm blochează.

-O face des. Ce altceva are să negocieze? De data asta, însă, e vorba de ceva serios?

-Aşa cred. Am verificat tecile pentru Impuls pe care, chipurile, le-au terminat acum trei luni – jos, la polul sud. *Arată* ca şi cum ar fi instalate corect, dar am scos câteva capote, înăuntru lipsesc contacte, sunt rezervoare nemontate – e o jale!

-Sigur e vina lui Malcolm?

-Cred că sabotează locaşurile.

-Au spart ceva?

-Nu, doar instalaţii montate prost.

-Bine gândit. La orice avarie vizibilă, am urla... Aşa, poţi foarte bine să-l acuzi pe Malcolm în faţă că trage chiulul.

-Păi, roşi Andy, de fapt, asta am şi făcut. O pauză.

-Zău?

-Ştiu... ştiu c-ar fi trebuit să te-anunţ mai întâi, dar – eram înnebunit ca dracu'! L-am sunat pe Malcolm, şi-am intrat tare-n el.

Andy tăcu, jenat.

-Şi?

-Mi-a-nchis în nas înainte să fi dat pe gură trei fraze.

-Atunci probabil crede că şi el ni se poate plânge de ceva.

Nu te-arăta prea indiferent, îşi readuse aminte Carl. *Nu-l lăsa pe Andy să afle ceea ce ştii... că oricum nu există nici o cale, pur şi simplu, ca acceleratoarele de Impuls să fie gata la timp*. Spuse:

-Cine are cel mai mult de câştigat dacă tu şi Malcom vă sfâşiaţi unul altuia beregata?

-Ce dracu', cam nimeni, am impresia.

-Nu trebuie să fie mai mulţi de câţiva.

-Păi... a, mda, ar fi Quiverian. El e cel ce tot împroaşcă cu rahat. Crezi că-ncearcă să încetinească munca la Impuls?

-Se leagă. Arc-iştii radicali nu vor sub nici o formă ca materialul cometar să se-apropie de Pământ. Nu orbite destul de-apropiate pentru un rendez-vous reuşit – nimic... Protejarea biosferei terestre e *totul* pentru ei. Nu le pasă ce ni se-ntâmplă nouă.

-Dar există totuşi posibilităţi care exclud orice ameninţare faţă de Pământ. Să ne înscriem cu Impulsul pe-o orbită de perioadă mai scurtă, să-mpachetăm pe toată lumea în sarcofage...

-Şi să sperăm că un deceniu sau două ar fi de ajuns pentru ca cei de acasă să se trezească din beţie, nu?

Andy avea un chip atât de deschis încât aproape că era dureros de citit.

-Adică... *Trebuie să* avem o speranţă, nu?

-Bineînţeles, răspunse Carl încercând să-şi imprime puţin optimism sincer în glas. Nu încape nici o îndoială...

Andy îşi ţuguie buzele, absorbit în visurile lui. *Poate că nu-i doar încredere prostească*, reflectă Carl. *Poate că ar fi posibil să găsim o ieşire*. *Pur şi simplu, am obosit să mi-o doresc*.

Se gândi să-i arate lui Andy, apoi hotărî s-o lase baltă. Andy putea găsi foarte bine amestecul de umor scrâşnit şi fiere răscolitor. Lasă-l mai întâi să fiarbă în suc propriu un an, doi...

Şi, cine ştie? *Poate că vreun arheolog va găsi poemul şi-l va considera marea operă a tristei, nenorocoasei noastre expediţii*. *Poate-or să-l pună pe-o placă lângă ecluza exterioară principală, ca emblemă a colosalului muzeu de gheaţă ce goneşte prin cerul lor, marcând o mare idee eşuată*. *Cu noi, înotând permanent în fluidele vâscoase ale sarcofagelor, exponate de prim rang*.

Nu era o noţiune absurdă.

VIRGINIA

Daruri furate,
Departe-n timp ascunse.
Daruri *aşteptând,*
În inima mea pătrunse.

„Hmm? Ai spus ceva, Virginia?” Vocea lui Jeffers cârâi pe fir, în timp ce Virginia se concentra să treacă doi mecanici nărăvaşi peste un dâmb de gheaţă, întotdeauna era un exerciţiu delicat, căci uriaşele maşini aveau destulă putere ca să se desprindă complet de suprafaţa prunduită. Aceste modele telecomandate pentru reparaţii nu aveau propulsoare încorporate care să le aducă înapoi, în cazul unei erori de calcul.

-Ăă, nu da atenţie, Jeff! Nu-i decât JonVon care se dă din nou în spectacol. De îndată ce terminăm proiectul ăsta, am să-i trag o spălare bună a memoriei.

„Sună ca şi cum ar fi deprins un pic din mâna ta la mâzgăleli. Dacă treizeci de ani a tot scris poezii, se poate să-ţi fi găsit naşul, copilă!”

Vocea lui Jeffers părea amuzată, iar Virginia râse. În sinea ei însă începea să se îngrijoreze. Ceva era în neregulă cu pandantul ei computerizat bioorganic. În unele domenii, JonVon părea mai subtil, mai capabil decât şi-l amintea, cu decenii în urmă – rezultat firesc al programării pentru autoperfecţionare lentă, constantă. În alte privinţe, însă, maşina/program se comporta arbitrar, nesigur, emiţând spontan aceste izbucniri ce păreau irelevante, neputându-le da de urmă.

Zăpezi semănate cu gunoaie se întindeau spre şirul de agrodomuri din jurul intrării în Puţul 1. Oglinzi uriaşe stăteau suspendate pe suple turnuri de gheaţă în preajmă, concentrând scânteia îndepărtată a Soarelui spre a transforma domurile în ruguri învăpăiate pe gheaţa granulată.

Sub cupolele sticloase, mase verzi fremătau blând sub brize artificiale. Câţiva lucrători pluteau alene printre plante, îngrijindu-se de materia ce asigura supravieţuirea coloniei. De când se trezise din letargie, avusese puţină vreme să înveţe despre procedurile hidroponice care fuseseră dezvoltate prin încercări şi erori succesive pe parcursul lungilor decenii. Putea însă spune că procesul folosea din plin automatizările.

Mecanicii ei ajunseră acolo unde aştepta silueta în costum spaţial a lui Jeffers, stând lângă o structură de cristal prăbuşită. Cioburi de gheaţă sticloasă zăceau peste tot.

-E cumplit! icni Virginia. Cine-a stricat sculptura lui Jim Vidor?

Statuia îi fusese dedicată Căpitanului Cruz şi visului pe care îl împărtăşiseră atâţia membri ai expediţiei. Înfăţişa o siluetă în combinezon spaţial, zdrenţuită şi istovită, dar perseverentă, întinzând daruri scânteietoare la înapoierea pe un glob albastru – Pământul.

Virginia ţinea minte ce mândru fusese Jim Vidor de opera sa, chiar înaintea congelării. Fusese o lucrare frumoasă, dăltuită în şase nuanţe de gheaţă. Acum însă, spacer-ul cioplit zăcea răsturnat pe o parte, iar planeta albastră era sfărâmată.

Adânc sub suprafaţă, în laboratorul ei, Virginia se încordă în hamac, privind vandalismul prin ochii mecanicului.

-Cine...?

Glasul lui Jeffers era crispat. „Nu ştiu. Cre' că unii din *Uber*-*ş*ii lui Sergeov au făcut-o.”

-Dar de ce?

Spacer-ul ridică din umeri. „Cruz era un Ortho.” Pentru el, asta constituia o explicaţie suficientă. Virginia îşi simţi pielea înroşindu-se, de ruşine că era o Percell.

-Jim a văzut vreodată asta?

„Nţţ. Matsudo l-a trezit prin 2073, iar cianuţii lui Lintz i-au dres prima boală. Apoi, însă, au fost nevoiţi să-l îngheţe la loc, după vreun an, cu o infecţie a sângelui urâtă

de tot. Ba încă, zic că-ntr-un fel i-o binecuvântare. N-o să vadă niciodată cât de tare s-a împuţit treaba. Jim era Ortho. Dar îmi plăcea de el, mult.”

-Mda, făcu ea, incapabilă să găsească alt răspuns. – îşi conduse mecanicii împrejurul monumentului zdrobit pentru a i se alătura lui Jeffers. Haide! Să vedem dacă putem aranja de-un miracol, două...

„Corect, drăguţă doamnă hawaiiană!” Jeffers întinse mâna şi extrase câteva plicuri înguste din suportul purtat de un mecanic. „Pe aici, spre Cimitirul Elefanţilor.”

Ocoliră un colnic stâncos, iar Virginia oftă. Nici o simplă statistică n-ar fi putut-o pregăti pentru priveliştea ce se întindea acum înaintea ei. Maşini, dispuse şiruri-şiruri, în formaţii ordonate ce se-ntindeau aproape până la orizontul curbat, toate îngheţate, nemişcate, ţintuite într-un *rigor mortis de* nefolosinţă şi ireparabilitate.

-De unde *începem*? *intrebă* ea descurajată.

Jeffers pocni din palmele înmănuşate şi, în nervozitatea sa, se înălţă la câţiva metri deasupra gheţii.

„Cui îi *pasă*! Trei ani am scotocit prin materiale, m-am învârtit prin auto-fabrică, am adunat resturi de la prototipuri. Da' mă tot loveam de minuni soft, blocuri R.O.M., belele, pur şi simplu cu neputinţă de grok[15]! Mă simţeam frustrat în orice încercam!

Asoliză cu faţa la mecanicul ei.

„Dar *acum*, în numai două săptămâni, ai pus în ordine lucruri care m-au lăsat paf!”

Mecanicul ridică o mână metalică, imitând aidoma gestul făcut de Virginia, în laboratorul ei întunecat.

-Stai puţin, Jeff! Am spus că nu-i decât o primă incizie. Nici o promisiune...

Omul însă se şi propulsase spre un reparobot

---

[15] *Grok* – „a asimila cu toată fiinţa”; noţiune creată de Robert A.Heinlein în capodopera sa *„Strange in a Stranger Land”* (Străin în ţară străină); folosită relativ la „a bea”, „a mânca”, „a iubi”, „a cunoaşte”, „a înţelege”, „a se pătrunde de...”, etc. Succesul romanului a propulsat-o în argoul hippy şi apoi în limba americană vorbită. (n.t.)

fusiform... o maşină androidă sofisticată, concepută pentru întreţinerea altor dispozitive, acum însă ea însăşi încremenită într-o încătuşată rigiditate a inutilităţii.

„Hai să-ncepem cu căţelandrul ăsta. Deja i-am făcut un tratament fizic.”

Virginia privi nervoasă la spacer-ul ce scotocea printre plicuri, alese unul, îl rupse şi scoase la iveală un argint lucitor. Deschise un panou de acces şi strecură cristalul reprogramator în spatele maşinii.

„Scoală!” comandă, păşind înapoi, schiţând din braţe un gest teatral.

Virginia îşi ţinu respiraţia. Un moment, păru că promoroaca ce înveşmânta mecanicul rigid îl va constrânge la nemişcare. O parte din ea se întrebă: *Oare poate o statuie să prindă viaţă*?

Apoi, însă, platoşa crăpă, degajându-se în mici explozii tăcute, după cum gheaţa amorfă trecea direct în stare gazoasă. Cu o delicateţe ezitantă, maşina se desfăşură. Într-o mlădiere de picioare ca nişte catalige, de *mantis religiosa*, se ridică şi se întoarse cu faţa la Jeffers. Scânteind din celulele oculare, întinse un braţ lung, îndeajuns de puternic pentru a-l frânge pe om în două. O mână cu multe degete se desfăcu, asemeni unei flori deschizându-şi petalele.

Jeffers depuse teancul de plicuri în strânsoarea sigură.

„Oştirea morţilor se ridică în dimineaţa aceasta!” Râse. „Haide, chip-de-înger. Avem de operat nişte învieri de mare putere.”

Virginia îi iertă blasfemia. Surescitarea lui era contagioasă. Aproape tot atât ca şi bolile mortale şi lipsa mâinii de lucru, acest treptat declin în forţa mecanică a coloniei contribuise la răspândirea atotpătrunzătorului sentiment de deznădejde, născut din imposibilitatea de a duce la bun sfârşit ceva real.

Oh, n-o să-nsemne prea mult, orice-om reuşi aici! Nimic nu poate înlocui fiinţele omeneşti.

Dar s-ar putea, totuşi, să fim în stare să facem viaţa un pic mai uşoară...

Jeffers era un derviş pe gheaţă, zorind de la telecomandat la roboid, de la roboid la waldo-mec. Treptat, Virginia deveni tot mai uimită şi mai eficientă în timp ce se deplasau de-a lungul şirurilor tăcute ale cimitirului, trocând arginţi de programare, gresând, energizând.

Era fascinant de privit. Maşini moarte de mult, îngheţate de ani de zile, tremurau şi se ridicau în picioare. Altele rulau pe roţi aderente, sau pluteau eliberate din ancoraje. Canale de date ţăcăneau, piuiau, ciripeau în coduri de computer riguros ordonate.

Eforturile începură să se înmulţească pe măsură ce reparoboţii începeau să se mişte independenţi, luând asupra lor şiruri întregi de mecanici dezafectaţi. Ceea ce fusese un mic punct de activitate se răspândea în jur ca undele dintr-un eleşteu dezgheţat, primăvara.

În vreme ce praful se scutura de pe maşinile rămase atâta timp pasive, în căşti răsunau exclamaţii de mirare şi uluire crescândă din agrodomuri. Mulţimi începeau să se adune, privind la ceea ce până atunci fusese o armată tăcută, împietrită. Ecluze se deschideau, şi siluete în costume spaţiale se împrăştiau pe zăpadă, pentru a admira gloata mecanică forfotitoare.

Jeffers scoase un strigăt, când lângă el se ridică un enorm mecanic elevator, într-un nor de hidrogen ionizat, cu luminiţele-i verzi şi albastre licărind. Umbre se întinseră prin jurul lor în timp ce maşina se ducea să acosteze lângă nefolositul depozit de provizii.

Monitoarele radiourilor din căşti interveneau pentru a înăbuşi o ovaţie prea sonoră din partea spectatorilor.

Alţi şi alţi oameni apăreau pe gheaţă, în combinezoane neatinse de ani de zile, purtând pieptare cândva albe, acum patinate de vreme. Unii uitau de prudenţă şi săreau în sus fericiţi, descriind arcuri înalte deasupra celorlalţi, care îi apostrofau veseli.

Virginia râse. Polul nord al Cometei Halley devenise un *festival* – oamenii se ciocneau de mecanici, care, fără să se plângă, eschivau pentru a evita coliziuni mai violente. Percell-i făceau piruete cu Ortho-şi, Spacer-i vorbeau plini

de elan cu Arc-işti. Cineva fluiera o melodie pe canalul-D, şi bizarul dans zburător în gravitaţia aproape nulă umplea cerul.

Nu valorează prea mult... doar o mică veste bună.

Dintr-un agrodom, o duzină de copii scheletici se uitau cu ochi mari... unii cu falca moale şi cu ochi abia mijiţi, câţiva însă chiar bătând din palme şi trăgându-i de mânecă pe adulţii de lângă ei, arătând fascinaţi spre fastuoasa serbare. Cineva apăru lângă mecanicul Virginiei şi întinse mâna să ia maşina de braţ. Virginia simţi atingerea în propriu-i cot şi privi în jos.

-Oh. Bună, Carl! – Se simţea ca o fetiţă, şi era plăcut să-l vadă zâmbind iar, sub viziera transparentă a costumului său soios.

-De unde-ai ştiut care mecanic e cu mine?

„Osborn către Herbert, canal AF. De unde-am ştiut, Virginia? A fost uşor. N-am avut nevoie decât să mă uit cum păşea fiecare mecanic, pentru a-l alege pe cel cu mişcările cele mai sexy."

Simţi că roşeşte, şi se bucură că afară, pe suprafaţă, n-o vedea nimeni.

-Întotdeauna ai avut un dar pentru baliv...

Deodată, Virginia fu întreruptă de un sunet groaznic. Era vaierul ce-ngheaţă sângele-n vine al alarmei de ruptură-costum, întrerupând toate canalele, străpungând sărbătorirea şi oprind orice sporovăială la jumătatea vorbei.

-O, Doamne. Unde...?

Îşi roti mecanicul pentru a privi. Deja mai multe din cele mai sofisticate modele goneau spre un grup de spectatori, adunaţi pâlc lângă unul dintre agrodomuri.

-Nu pot spune, începu, apoi însă realiză că Osborn plecase deja – lansat într-o rafală a propulsoarelor, spre locul incidentului.

Alarma se întrerupse brusc, scăzând până la un zumzet jos, jalnic, ce denota încetarea funcţiilor vitale. Murise cineva.

Virginia începu să înainteze spre mulţimea adunată,

apoi se opri, simţindu-se ridicolă. Sigur că nu era nevoie să aducă acolo acel mecanic anume, ca să arunce o privire. Cu un plescăit din limbă şi o comandă subvocală pulsată, îşi transferă punctul de vedere într-un telecomandat înalt, zvelt, aplecat peste grupul de oameni ce murmurau.

Privi, aşadar, în jos. Carl şi Jeffers stăteau aplecaţi peste un om în combinezon spaţial, prăvălit la pământ. Costumul era despicat până la os. Spumă roşie încă mai ieşea din tăietura căscată, ca o ceaţă sinistră.

Keoki Anuenue sosi cu câţiva dintre hawaiienii săi înalţi, începură să împingă gloata înapoi, ordonându-le mecanicilor care nu erau necesari să se îndepărteze. Mulţimea, dintr-o dată supusă, se împrăştie, în vreme ce întreaga dispoziţie festivă se risipise fără urmă.

-*He Kiai*, îi transmise Virginia polinezianului oacheş care încerca să-i alunge mecanicul observator. Omul clipi surprins. Apoi ridică din umeri.

„*Ua make oi a, wahine*."

Virginiei nu trebuia să i se spună că făptura întinsă pe gheaţă era moartă. Evident, n-avea nici un sens să se gândească, măcar, la congelare,

Gura i se uscă la vederea vibro-pumnalului cu lamă îngustă căzut lângă cadavru. Cel ce făcuse asta – folosindu-se de debandada şi emoţia pe care le creaseră ea şi Jeffers – îşi lăsase lângă operă cartea de vizită.

Căută automat prin sistemul de comunicare, după canalul şi încriptarea folosite de Carl şi Jeff. Găsi în sfârşit combinaţia corectă.

„...fie iadu' de plătit pentru asta. Quiverian şi Ould-Harrad sigur se vor folosi de ea."

„Rahat. O fi fost Malcolm un ticălos enervant şi-un şovin Ortho, dar cel puţin nu era Arc-ist. Puteam lucra cu el. Ştii pe cine o să cadă vina, normal..."

Întoarseră victima pe spate. Chipul bietului Malcolm apăru umflat şi cu ochii bulbucaţi din cauza decompresiunii.

Închise repede şi se decuplă de mecanic. Îşi deschise ochii adevăraţi, şi se regăsi pe micul şi sigurul său tărâm,

adânc, sub gheaţă. Îndepărtă mufa neurală şi gemu, ridicându-se în capul oaselor, în timp ce-şi freca locul sensibil dinapoia capului.

La naiba! medita. *O să declanşeze un iad, plata chestiei ăsteia*.

Virginia se sculă şi merse la micul robinet cu husă, să umezească un prosop pentru a se şterge pe faţă.

Pielea capului o durea încă. Îşi ridică părul şi se aplecă între suprafeţele reflectorizante a două blocuri holo pentru a-şi examina zona de contact neural. O rebelă iritaţie roşie se întindea, iar tratamentele standard nu păreau sa mai aibă efect. Saul îi spusese că probabil va fi capabil să o abordeze într-un fel nou, dar nu reuşise să-şi ascundă nesiguranţa şi teama.

Nu era nevoie de un geniu ca să vadă că se îndreptau cu toţii spre moarte.

Se gândi la nechibzuita sărbătorire de deasupra, atât de scurtă, atât de repede zdrobită.

Cel puţin, a fost plăcut să simţim speranţa, preţ de câteva minute...

Culori fulgerară deasupra ei. Ridică privirea spre literele ce se închegau în principalul display al computerului. *O, nu*! Alta din încercările de versificaţie, spontane şi lugubre, ale lui JonVon... alt semn că degradarea nu se limitase la oameni şi la maşinile mobile.

Pierdută printre lupte,
Tăinuită-n ritmuri răsturnate,
Mărinimia incă dăinuieşte
Azvârlită din uitatul cămin.

-Oh, JonVon! şopti. Şi tu eşti bolnav?

Siluetele se deplasau în şir indian de-a curmezişul peisajului pestriţ, legate între ele cu funii înnodate. Păşeau cu grijă, încet, împingându-şi şi târându-şi poverile peste movile şi margini de cratere.

Era un exod tăcut – forme omeneşti în combinezoane

murdare, peticite, luptându-se cu baloturi masive, aproape lipsite de greutate dar stânjenitoare prin inerţie, ajutându-se reciproc prin câmpii de pulbere neagră, fină. Tatonau pentru a evita locurile unde aceasta era groasă de câţiva metri. În alte părţi, erau siliţi să înfrunte porţiuni îngheţate, lucii, şi chiar câteva câmpuri primejdioase de gheaţă amorfă, explozivă.

Din unghiul de vedere al Virginiei, în vârful uneia dintre cele mai înalte proeminenţe ecuatoriale ale lui Halley, orizontul micii lor lumi era un arc aflat doar la cam o milă distanţă… destul de aproape ca să-l atingă.

Cei de jos aveau de acoperit numai vreo douăzeci de kilometri, între baza nordică şi cavernele de la celălalt pol al cometei. Şi totuşi, privind migraţia Arc-istă, se simţea parcă martora unui eveniment biblic. Autointitulaţii refugiaţi se mişcau nesiguri, se opinteau şi se întorceau sa se ajute unul pe altul la căratul bunurilor spre noile locuinţe promise de conducătorii lor.

Li se oferiseră mecanici în ajutor, dar se ştia bine că sofisticaţii roboizi fuseseră reconstruiţi de Jeffers şi reprogramaţi de Virginia… ambii Percell-i. Firile suspicioase ale Arc-iştilor învinseseră comoditatea, aşa că refuzaseră până şi cele mai simple maşini.

Trei bărbaţi în combinezoane stăteau pe movilă lângă noul mecanic al Virginiei, privind şi ei plecarea Arc-iştilor. Carl şi Jeffers îşi atinseră căştile şi-şi vorbiră unul altuia în particular, gesticulând spre şirul de siluete. De cealaltă parte, Saul stătea rezemat de flancul mecanicului, fredonând absent o melodie.

Parfumul biblic al scenei era accentuat de figura ce conducea caravana. Acolo, în frunte, ajutându-se de un toiag la înaintare, se afle Suleiman Ould-Harrad – cândva locotenent colonel în Serviciul Spaţial, acum sfătuitor spiritual şi mistic al clanurilor Arc-iste. Negrul cel înalt îşi vopsise costumul în albastru-miez-de-noapte, iar pieptarul îi era alb, cu o singură stea neagră.

Înapoia lui, cărând poveri uriaşe sau trăgând gigantice sănii plutitoare, îl urmau zeci de oameni – de la moşnegi

ieşiţi de prea multă vreme din sarcofage până la copii scheletici, privind cu ochi mari dinăuntrul baloanelor de plastic pentru supravieţuire.

„Cel puţin treizeci de Ortho-şi li s-au alăturat după asasinarea lui Malcolm,” murmură Carl, inconştient probabil de faptul că Virginia îi putea prinde cuvintele prin vibraţiile gheţii. „N-avem nici o cale de-a afla cine-i autorul propriu-zis, dar pot să-ţi spun cine a profitat.”

Jeffers înclină din cap.

„Aş vrea să ştiu cum a făcut-o Quiverian.”

Rămaseră tăcuţi, în timp ce caravana trecea prin dreptul lor.

De cealaltă parte a Virginiei, Saul îi ţinea mecanicul de tampoanele tactile şi, din când în când, strângea. Ea simţea acest lucru, adânc sub suprafaţă, lungită pe hamac.

Un trio de personaje costumate se detaşară din şirul indian şi plutiră razant în susul pantei, spre Carl. Cel din frunte purta o tunică înfăţişând pata aurie a Arcului Soarelui Viu. Joao Quiverian vorbi pe canalul şi codul prestabilite.

„Ne vom aştepta să continuăm participarea la hidrodomurile de vegetale, şi să ne luăm raţia de energie per cap de la pila de fuziune.”

Carl ridică din umeri: „Dacă lucraţi la motoarele de Impuls, cum aţi promis, n-avem nici un motiv să vă contestăm drepturile. Duceţi-vă şi trăiţi la polul sud, dacă simţiţi că apropierea de noi vă întinează...”

Era evident că încerca o mare uşurare la gândul că scăpa de fanaticii lui Quiverian.

„Ne întinează şi ne ameninţă”, încuviinţă Quiverian ca şi cum sarcasmul lui Carl i-ar fi scăpat complet. „Vom fi mai capabili să lucrăm la Lansatoarele de Impuls, de vreme ce, oricum, trebuie să fie amplasate la polul sud. Tot ce cerem e să ni se dea materiale şi provizii, şi să fim *lăsaţi în pace*!

„Echipele mele rămân însărcinate cu lansatoarele propriu-zise,” insistă Jeffers. Quiverian abia dacă ridică din umeri.

„Doar să nu intraţi în căminele noastre.”

Virginia reţinu starea de spirit a tuturor participanţilor. *Nici unul din ei nu crede că* **într-adevăr** *contează, altfel încă ar mai continua zbieretele*...

Jeffers ridică din umeri.

„Toţi avem libertatea să ne echipăm propriile morminte unde vrem.” Ceilalţi părură să fie cu toţii de acord cu sumbra lui afirmaţie.

Mai puţin *Saul*, care izbucni brusc în râs. Se întoarseră să-l privească.

„Scuzaţi-mă! Nu-mi daţi atenţie!” spuse el, fluturând o mână. Oricine, însă, putea vedea, prin viziera sa, că se lupta cu un acces de ilaritate.

Carl se încruntă, până ce expresia lui Saul coborî spre un surâs afectat, abia stăpânit, apoi se întoarse din nou către Quiverian: „Atunci, duceţi-vă! Mergeţi în pace, spre sud!”

Cei trei Arc-işti se răsuciră pe călcâie şi plecară. La rândul lor, Carl şi Jeffers porniră spre ecluza tunelului din apropiere.

Saul duse mâna mecanicului la vizieră, mimând un sărut. „Trebuie să mă duc şi eu, iubito! Nu mă aştepta.”

-Da, dar... credeam c-o să vii jos acuma. Am putea petrece câtva timp împreună. Saul, eşti plecat de aproape o *săptămână*.

„Ei, haide, Virginia! Vorbim de mai multe ori pe zi.”

-Printr-unul din mecanicii mei!

Un picior robotic lovi praful întunecat de lângă cizma bărbatului.

– Nu-i tot-aia!

Saul dădu din cap, cu un rânjet care o scotea din minţi:

„Ştiu. Şi mie mi-e dor de tine. Cumplit. Pur şi simplu...” Scutură din cap.

„Pur şi simplu trebuie să verific ceva. E prea al dracului de important ca s-amân. Şi încă nu pot spune nimănui... nici chiar ţie... până nu aflu cu certitudine dacă...”

Vocea i se pierdu în timp ce se retrăgea spre ecluză. Virginia îi cunoştea expresia feţei, acea mină îndepărtată,

ştiinţifică. Deja se găsea în altă parte.

-Până nu afli ce? întrebă ea. Ce *e* cu toată povestea asta, Saul?

Ridică din umeri:

„Până aflu singur dacă-s nebun... sau dacă-s...” Ultimul cuvânt fu un mormăit, ceva într-una din limbile străine pe care obişnuia să le folosească.

-Ce?

El însă nu făcu decât să-i trimită un sărut, şi se răsuci, săltând, spre gura tunelului.

Partea din ea care se afla la suprafaţă, cuplată la o maşină de metal şi ceramică, îl privi până ce porţile se închiseră, lăsând-o încuiată afară în noaptea îngheţată.

Adânc, sub scoarţă, restul din ea nu era mai puţin cufundat în întuneric.

SAUL

Îl găsi pe Căpitanul de Rangul Trei Osborn sus, la Sera 3. Carl stătea în faţa unei ferestre-dom de patruzeci de metri, îmbrăcat într-un combinezon spaţial pătat şi cârpit, fără pieptar. Spacer-ul ţinea sub braţ o cască zgâriată şi privea spre câmpia de gheaţă murdară presărată cu gunoaie.

Ce mizerie, constată Saul, privind peste corturile-magazii zdrenţuite, la catargul de amaraj, frânt, unde fusese priponită odinioară acea nenorocoasă navă *Edmund Halley*. Într-un târziu, îşi dădu seama ce-l deranja cel mai mult. Era prea întuneric, aici, în seră.

Privi în sus, spre turnurile subţiri ce susţineau una dintre uriaşele oglinzi concave – „completată”[16] din marea velă solară a şlepului *Delsemme*. Două sarturi plesniseră. Un cvadrat întreg din suprafaţă atârna în jos.

Afară, pe suprafaţă, o siluetă solitară ciugulea sporadic prin resturi, probabil căutând materiale pentru reparaţii. Nu părea câtuşi de puţin grăbită.

Înăuntru, lucrurile nu stăteau cu mult mai bine. Cei patru bărbaţi şi trei femei din schimb se ocupau de benzile lent-mobile cu cartofi dulci irigaţi prin stropire, înlăturând impurităţile de pe şinele de plastic şi curăţind duzele pulverizatoarelor cu îngrăşăminte. Era o îndatorire vitală; dar se mişcau fără entuziasm vizibil.

Trei dintre mecanicii nou-reprogramaţi îi urmau pe lucrători, deşi nimeni nu părea interesat, măcar, să-i instruiască în noile proceduri hidroponice. Benzile torceau înainte; plantele spânzurau în lumina difuză.

Zguduit, Saul recunoscu sigla de pe hainele lucrătorilor – scara şi steaua reprezentând Platoul Trei.

Spacer-ii. Sunt ultimii oameni la care m-aş fi aşteptat să cedeze!

---

[16] Conform principiului că în armată nu se fură, ci se *completează* – în armată ca şi în Colonia Halley (n.t.)

Văzu expresia de pe chipul lui Carl Osborn în timp ce acesta privea afară peste câmpul de gheaţă. *Cred că nu-l poţi învinui dacă şi el şi-a pierdut speranţa*, reflectă. *E încăpăţânat şi făurit din material dur. Dar totul are o limită*.

A rulat aceleaşi simulări ca mine. Ştie ce-o să se-ntâmple dacă lucrurile continuă în acelaşi fel.

Chiar dacă se puneau serios pe lucru şi cooperau, cu toţi mecanicii din lume, tot nu adunau destulă forţă de lucru pentru a monta cum se cade Lansatoarele de Impuls, necum să mai facă şi toate treburile necesare pentru a nu se pierde în spaţiu. *Sunt surprins până şi de faptul că respectă etapele, deşi cunoaşte adevărul*.

Saul zâmbi. Plănuia să-i schimbe lui Carl viziunea asupra viitorului.

De astă dată, jur, nu ne vom înţelege greşit unul pe altul. Saul spera că vestea sa bună îl va face pe Carl să ierte chiar şi nefericita alegere a Virginiei în materie de bărbaţi.

Nu m-am mai gândit niciodată la asta, dar cu tuşa aceea grizonată în părţi, şi privirea sa rece, seamănă oarecum cu Simon Percell!

-Da? spuse Carl, apropiindu-se. Mi-ai spus că ai de gând să faci un bio-inventar al coloanei. Ai deja un raport?

-Exact, confirmă Saul. Dar nu cred că ai să fii prea dispus să-l crezi.

-Veştile proaste nu mă mai sperie, ridică Osborn din umeri: Saul nu-şi putu reţine un râs scurt, ascuţit. Sunetul era disonant, neaşteptat în acel loc solemn. Ochii lui Carl se îngustară.

-Nu m-ai înţeles, zâmbi Saul. Fie mi-am pierdut minţile - în care caz vestea e între neutră şi bună din punctul tău de vedere – fie am făcut o descoperire într-adevăr de foarte bun augur.

Carl rămase absolut nemişcat. Trupul i se imobilizase în poziţia spacer-ului, cu braţele înainte şi genunchii îndoiţi. Doar un zvâcnet al obrazului trăda o undă de simţire, dar asta era de ajuns pentru Saul.

Prin urmare, este speranţa atât de cumplit de dureroasă? *M-o fi urând, poate, dar ştie că am mai scos iepuri din pălărie*.

Saul îşi reaminti că nu era indicat să se pripească să judece. *Pentru un om care a văzut Moartea în faţă şi a învăţat ce înseamnă resemnarea, speranţa e adesea lucrul cel mai înspăimântător din toate*.

-Fii mai explicit, te rog, spuse bărbatul mai tânăr.

-Vino în laboratorul meu, îl invită Saul. Chiar şi cu ajutorul reprezentărilor grafice, nu-s sigur c-o să mă pot face înţeles. Dar trebuie s-o-mpărtăşesc cuiva. Poate fi gluma cea de pe urmă a Infinitului cu un om care-a avut neruşinata îndrăzneală de-a încerca să se joace de-a Dumnezeu.

-Înţeleg, îi spuse Carl după o jumătate de oră. Ai găsit infestaţii cu floră şi faună cometară absolut în fiecare membru viu al echipajului, în fiecare clan, chiar şi în puţinii oameni pe care nu i-am dezgheţat niciodată.

Saul încuviinţă.

-Până şi computerul bio-organic al Virginiei, JonVon, pare să sufere de-o infecţie. Nu e cu adevărat viu, desigur, dar ceva a intrat în el. Lucrez la găsirea unei căi de a-l trata.

-Am încercat din greu să le bag în cap *Uber*-*ş*ilor şi Arc-iştilor că războiul lor oricum nu mai prea contează. Percell, Ortho, toţi mor. (Carl dădu să se ridice.) Pe deasupra, poate că ne-ai făcut un serviciu, Saul. Scrie-mi un raport concis, să-l distribui. Poate ne va ajuta să facem pace unii cu alţii, în timpul ce ne-a mai rămas.

-Stai jos, te rog, îl opri Saul cu un gest. Încă n-am terminat. Carl se instala la loc în hamac, fără chef.

-Ei, şi ce altceva mai ai acolo?

-Tii minte bioliza la care m-am supus?

-Sigur, înclină Carl din cap. Cu excepţia sistemului reproducător – şi a guturaiului tău perpetuu – eşti absolut sănătos, îmi pare rău că eşti steril, Saul. Dar, totodată, mă bucur pentru tine, fiindcă microbii cometari par să te ucidă mai încet decât pe cei mai mulţi.

-Carl, nu mă ucid deloc. Celălalt îl fulgeră cu o privire rece.

-Nu fi tâmpit! Foaia ta de observaţie indică o creştere asimptotică...

-...a varietăţii organismelor infestatoare, la fel ca în cazul tuturor. După logica normală, nu pot continua să le ţin mult timp piept tuturor acestor infecţii. Mai devreme sau mai târziu, una tot îmi va sparge sistemul imunitar, deschizându-mă larg tuturor celorlalte. Ăsta-i modelul la care te gândeşti? Carl confirmă.

-Am studiat multă biologie medicală, în ultimii cinci ani de serviciu.

-Presupun că n-ai avut încotro, de când şi-a dat demisia Svatuto...

-Just. Şi de când Pământul a încetat să mai dea sfaturi care valorau cât o ceapă degerată, se strâmbă Carl. În timpul turelor mele, am văzut tipi trăind ani în şir cu piei colorate în verde şi albastru şi cu febră scăzută, luptându-se ca nişte campioni... doar pentru-a cădea făcuţi bucăţi – *literalmente* – când primeau acel ultim bobârnac.

-Ăsta a fost cazul lor, ridică Saul din umeri.

-Şi *tu* eşti altfel? se răsti Carl. Eşti cumva binecuvântat în mod special?

Lui Saul îi veni să râdă. *Binecuvântat? Oh, Miriam, ce i-a făcut Atotputernicul neînsemnatului tău Saul?* Tăcu şi trase aer în piept.

-Vreau să-ti spun ceva. Să-ti vorbesc despre simbioză...

Imaginează-ţi un virus... un simplu strop de acid nucleic împachetat într-o teacă proteică... un ucigaş, o bombă inteligentă cu o singură sarcină – autoreplicarea.

Presupune că acest virus găseşte un *vector*, şi penetrează pielea şi membranele externe ale unui organism pluricelular... poate o fiinţă omenească. În acest punct, misiunea lui abia a început. De acolo îşi caută adevărata pradă, nu atât *omul*, cât una dintre cele un trilion de celule ale lui.

Caută s-ar putea să nu fie cuvântul ideal. Căci un virus nu e decât o pseudoformă de viaţă. Nu se autopropulsează

după vibraţii sau urme chimice, aşa cum fac protiştii şi bacteriile. Un virus nu face decât să plutească în derivă, suspendat în apă, sânge, limfă sau mucus – până loveşte suprafaţa unei celule ghinioniste.

Acum să presupunem că una dintre aceste mici crâmpeie de semi-viaţă are noroc. A evitat mijloacele de apărare ale organismului victimei. Nici un anticorp nu reuşeşte să se prindă de el şl să-l ducă de acolo. Nu e înglobat şi distrus de forţele ofensive ale sistemului imunitar. Norocosul virus supravieţuieşte pentru a se ciocni de o celulă potrivită, exact în felul prielnic, declanşând aderenţa.

Se lipeşte de peretele celulei, o simplă capsulă cu proteine, gata să-şi injecteze conţinutul în prada vulnerabilă. Odată intrat, A.R.N.-ul viral va lua în stăpânire vastul, complexul mecanism chimic al celulei, forţându-l să făurească sute, mii de replici ale virusului original, până ce, asemeni unui balon prea umflat, celula devastată explodează. Noua hoardă virală se împrăştie, lasând în urma ei doar o epavă.

Avem virusul, ataşat de peretele exterior... gata să-şi injecteze tiranica încărcătură în prada vulnerabilă...

Vulnerabilă, da. Dar neajutorată?

Multă vreme, conflictul a bântuit printre medici, biologi şi filosofi. O mică minoritate tot punea, iar şi iar, aceeaşi întrebare.

„*De ce lasă celula să se întâmple această catastrofă*?”

Ereticii biologiei au subliniat cât de dificil e să-i învingă şi pătrundă complexele bariere ale unui perete celular. Doar de-atât era vorba, şi părea aşa de uşor pentru o celulă să refuze, pur şi simplu, accesul.

Cum rămânea cu fantasticul număr de paşi necesari pentru a transforma maşinăria celulei într-o fabrică înrobită, forţând ribozomii şi mitocondriile să îndeplinească sarcini totalmente străine funcţiilor lor normale?

„Tot ce-i trebuie celulei e să înţeleagă *oricare* din aceşti paşi, iar procesul e oprit!” declarau necredincioşii.

„Trebuie să existe un *motiv*. De ce îşi permite celula să devină o pradă atât de uşoară?”

Biologii clasici pufneau dezgustaţi. Animalele dezvoltă tot timpul noi căi de luptă cu viruşii, spuneau ei. Dar viruşii elaborează metode adecvate oricărui obstacol. Balanţa e permanent pe muchia de cuţit a morţii.

Disidenţii însă insistau:

„Moartea e doar un efect secundar. Boala nu înseamnă *război* intr*e* specii. Mai curând, e un caz de *negociere eşuată*.”

-Pierd firul, îi spuse Carl lui Saul.

Lintz pianotă cu degetele pe tăblia mesei, căutând cuvintele potrivite.

-Hmmm. Să încercăm un exemplu. Ştii ce sunt mitocon-driile, da?

Carl înclină capul într-o parte şi spuse cu voce sepulcrală:

-Sunt organite... părţi interne ale celulelor vii. Reglează economia energetică de bază... extrag potenţialul electro-chimic din arderea zaharurilor şi îl convertesc în forme folositoare.

-Foarte bine, încuviinţă Saul, impresionat.

Într-adevăr, Carl studiase de-a lungul anilor lipsiţi de speranţă; nefiind specialist, probabil stăpânise materialul prin forţă brută.

–Şi ştii teoria larg susţinută asupra originii mitocondriilor?

Carl închise ochii.

-Mi-amintesc c-am citit ceva despre asta. Seamănă cu anumite tipuri de bacterii ce trăiesc în stare liberă, nu?

-Da, aşa e.

-Unii cred că au fost cândva fiinţe independente. Demult, însă, un strămoş de-al lor a rămas captiv înăuntrul uneia dintre primele eucariote.

-Cam acum un miliard de ani..., confirmă Saul. Când înaintaşii noştri nu erau decât celule disparate, vânând în marea deschisă.

-Mda. Susţin că unul din strămoşii noştri a *mâncat*

mitocondria ancestrală. Numai că, din cine ştie ce motiv, de astă-dată n-a mai digerat-o. A lăsat făptura, în schimb, să rămână şi să lucreze pentru el.

Carl ridică privirea spre Saul, serios.

-Asta înţelegi prin *simbioză*, nu-i aşa? Mitocondria timpurie a prilejuit o mai eficientă conversiune a energiei pentru celula gazdă. Şi, ca răsplată, n-a mai trebuit niciodată să vâneze iarăşi pentru a se hrăni. Celula gazdă…

-…Strămoşul nostru…

-…s-a îngrijit de asta de-atunci înainte.

-Iar când una s-a divizat, la fel a făcut şi cealaltă, trecându-i angajamentul fiecărei celule-fiică. Asociaţia s-a moştenit din generaţie în generaţie. Acelaşi lucru – dădu Saul din cap – pare valabil şi pentru *cloroplaste*, organitele din celula-plantă cărora le revine procesul propriu-zis al fotosintezei. Sunt înrudite cu algele verzi-albăstrii. Şi multe alte componente celulare dau semne că au putut fi cândva, şi ele, fiinţe independente.

-Da. Ţin minte într-adevăr c-am citit despre asta.

Carl părea pentru prima oară interesat. Saul îşi aminti unele dintre conversaţiile pe care le purtaseră în primele zile, înainte ca divergenţele să fi căscat o prăpastie între ei. Se întrebă dacă şi Carl le simţea lipsa la fel de mult ca el. *Probabil mai mult. În fond, eu o am pe Virginia*.

-Acelaşi lucru se aplică pentru întregul organism, Carl. O fiinţă umană normală are nenumărate specii de vietăţi trăind înăuntrul său, depinzând de ea, aşa cum *şi ea depinde de ele*. De la bacteriile intestinale care ne ajută să ne digerăm hrana, până la un tip special de căpuşă ce trăieşte numai la baza genelor, epurându-le, mâncând substanţele descompuse şi menţinându-le curate.

Saul îşi desfăcu mâinile:

-Nici unul din aceste animale simbiotice nu mai poate trăi independent de om. Nici noi nu ne-am putea descurca prea uşor, fără ele. Sunt părţi integrante din organismul colonial numit *Homo sapiens*, aproape în egală măsură cu însuşi A.D.N.-ul uman.

Carl clipi din ochi, ca şi cum ar fi încercat să absoarbă acest nou salt.

-Atunci e ca un câmp cuantic, în fizică. Hotarele a ceea ce numesc „eu” sunt... sunt...

-Sunt amorfe. Nebuloase. Greu de definit. Te-ai prins! Au descoperit că perechile căsătorite împart în bună măsură aceeaşi familie de floră intestinală, de pildă. Fă dragoste cu o femeie, şi veti schimba *simbionţi*. Într-un sens, *deveniţi* parţial aceeaşi fiinţa împărtăşind elemente care cresc şi participă în fiecare din voi.

Carl se încruntă. Iar Saul realiză că atinsese un subiect delicat; se grăbi să continue.

-Aici însă e principalul meu argument, Carl. Probabil că puţini, dac-or exista, dintre aceşti simbionţi, pur şi simplu s-au stabilit în nişele lor, fără luptă iniţială. Evoluţia nu funcţionează astfel... de obicei, cel puţin, nu.

-Dar...

-*Fiecare* simbiont, de la ajutătorul digestiv la epuratorul de foliculi, a pornit ca *invadator*, odată... Fiecare sinergism a început printr-o *boală*.

-Nu înţ..., se încruntă concentrat Carl. Stai. Stai un minut! (Fruntea îi era brăzdată de zbârcituri strânse.) Vorbeai despre boală ca negociere între o gazdă şi o specie invadatoare...

-*Vizitatoare*.

-Dar... Dar chiar de-ar sta aşa lucrurile, această negociere se poartă peste cadavrele nenumăratelor victime din ambele tabere! (Carl ridică ochii, scânteietori.) Adevărat, s-ar putea s-ajungă la un modus vivendi într-o bună zi, dar asta nu-i ajută pe *indivizii care* mor, adesea oribil, frânţi pe roata evoluţiei...

Saul făcu ochii mari, incapabil să-şi ascundă surpriza. În cele mai gânditoare momente ale sale, Carl Osborn părea să fi dat peste o nouă uşurinţă în exprimare. Cu cumpătare, un tânăr stângaci se transformase într-un soi de poet.

-Bine zis, încuviinţă el. Şi asta-i exact ceea ce vedem aici, pe Halley. Unii mor subit. Alţii luptă cu intruşii până

la un armistiţiu. Unii chiar profită puţin de vreun efect secundar al infestării.

Carl îşi pocni cu putere palma pe tăblia biroului şi se răsuci să-l privească pe Saul drept în faţă.

– Toate bune şi frumoase, Saul. Dacă – *dacă* – ar fi doar o boală sau două, şi dacă am avea generaţii, cu milioane de oameni, în care să se desfăşoare toate astea până la capăt... Dar *nu* ăsta e cazul! Să zicem că eşti ca personajul ăla colorat în verde, sus în Hidroponice Doi...

-Bătrânul McCue? Cel ai cărui paraziţi epidermici par să-l hrănească cu nutrienţi extraşi din lumina solară?

-Da. Mare figură. Dar – ca să citez din propriul tău raport şi mintea individului a fost redusă la nivelul unui imbecil de către un produs colateral peptidic al aceluiaşi parazit fungoid!

Se opri, gâfâind.

-Mă bucur că-mi citeşti studiile, răspunse Saul.

Carl fornăi.

-Pe lângă Jeffers, şi computerul Virginiei, eşti singurul care scrie ceva ce merită citit, oricum. Sunt sigur că vei fi mai celebru ca oricând când o să-ţi trimiţi pe Pământ rapoartele.

Aceste cuvinte îl făcură pe Saul să tresară. Cum reuşise să se facă iar prost înţeles de Carl?

-Nu e aşa.

-Zău? Atunci cum e, Domnule Mare Om al Biologiei? Spune-mi! Ţi-am arătat că ştiu o groază de lucruri pentr-un amator. Convinge-mă! Spune-mi cum naiba toate teoriile-astea trăsnite despre *simbioză* vor conta cât de cât pentru o colonie mică, copleşită, ai cărei membri sunt cu toţii pe ducă...

Se aşternu o tăcere prelungită. Saul aşteptă până ce respiraţia celuilalt se linişti – până când Carl se lăsă din nou în hamacul aflat pe partea dinspre el a biroului, privindu-l.

-Ţi-am şi spus, da' nu m-ascultai, zise încet. Există o persoană pe planetoidul ăsta care nu e deloc în pericol. Cineva cu atribute ce-l pun în siguranţă, într-un mod cu

totul nou. Persoana aceea sunt eu, Carl...

Pentru prima oară, semnificaţia deplină a conversaţiei păru să-l izbească pe spacer. Se ridică în picioare.

-Tu?

-Eu, înclină Saul capul. Strănutul meu, perpetuul meu guturai, sunt doar trăsături de suprafaţă ale acestui „proces de negociere” despre care vorbeam. Şi se pare că sistemul meu imunitar e un diplomat perfect. Cu excepţia vătămării celulelor reproducătoare, trupul meu i-a primit pe toţi noii-veniţi, aproape fără necazuri. Acceptă sau respinge fiecare nouă formă de viaţă în scurt timp, şi fiecare îşi găseşte curând nişa proprie.

O nouă pauză.

-Vorbesc absolut serios, Carl.

-Dar... *cum*?

-Cum? clătină Saul din cap. Nu ştiu decât un fragment, deocamdată. Pe de o parte, am moştenit o enzimă rară căreia unii i-au zis *N. Complex*. Cam o duzină din cei de pe Halley o au şi ei.

-Şi sunt...?

-Mai rezistenţi la boli? Aşa se pare. Dar, totodată, mai e ceva, ceva în sângele meu care-a ajuns acolo pe vremea când lucram cu Simon Percell.

-Da? (Acum glasul lui Carl era plat, expresia controlată.)

-Se numeşte *unitate lector*. Le-am folosit doar câţiva ani, până am găsit căi mai bune de-a demonta şi analiza A.D.N.-ul in vivo. Uitasem aproape complet de micile făpturi... până le-am văzut plutind pe-aici, unde mi-au atacat celulele spermatice. (Clătină din cap.) Nu ştiu cum au intrat în mine, chiar nu ştiu. Pesemne că m-or fi penetrat într-o zi când făceam o analiză genetică. Dar indiferent cum au ajuns acolo, trupul meu le *foloseşte* cumva. Iar acum, cred că ştiu de ce-am avut un asemenea noroc, când am dezvoltat noii cianuţi. Nu *eu* i-am dezvoltat de fapt. *Trupul meu* a făcut-o.

Aceste cuvinte fură urmate de o tăcere ce păru nesfârşită.

Într-un târziu, Carl vorbi.

-Am citit şi psihologie, Saul. Ştii, desigur, că pretenţiile de invulnerabilitate sunt simptome ale paranoiei? Saul ridică din umeri:

-Sunt, în aproape toate sensurile de bază, complet sănătos. Complet. Singurul din colonie. Nu mă crezi?

-Sigur că nu! Drept cine mă iei?

Lintz întinse mâna.

-Apuc-o, spuse calm.

După o clipă de ezitare, degetele bătătorite ale lui Carl le învăluiră pe cele ale lui Saul, încă moi după atâta timp petrecut în sarcofag.

Zâmbetul posac al lui Osborn păli sub concentrare intensă, în timp ce Saul strângea, continuând să vorbească relaxat.

-Boli, decondiţionare gravitaţională, oboseală letargică... toate v-au doborât până să puteţi fi bătuţi şi de un Cercetaş Junior legat la o mână.

Fruntea lui Carl se îmbrobonase. Îndârjit, mârâind, încerca să înfrunte strânsoarea lui Saul.

-Ştii că nu puteţi termina Lansatorul de Impuls la timp, chiar cu ajutorul tuturor mecanicilor Virginiei. Ai nevoie de *oameni*, şi p-ăştia nu-i ai, Carl. Două sute îngheţaţi pe vecie, alţi o sută slabi ca nişte pisoi...

Îi dădu drumul, iar Carl se lăsă înapoi moale, cu un oftat răguşit şi ochii dilataţi.

-Nu ţi-am demonstrat asta ca să-ţi sufli nasul în propria-ţi slăbiciune, Carl. Tot ce vreau e să mă crezi când spun că ar putea exista o cale de-a le oferi imunitate similară multora, poate chiar majorităţii membrilor expediţiei. La urma urmei, e chiar posibil să nu fim condamnaţi.

Nu mai spuse nimic. N-avea nici un rost să mai vorbească. Când celălalt va avea întrebări, le va pune. *Să-i lăsăm timp să rumege*, spuse în sinea sa.

Pe moment, faţa lui Carl era ca a unei statui. Se ridică – împietrit, nesigur – holbându-se la Saul chiar şi în timp ce se dădea înapoi, clătinând capul. Cu o mână atinse placa

uşii, împrăştiind lumină fosforescentă în încăperea obscură.

Din hol, Carl continuă să-l privească până ce uşa se închise, la loc, tăind vederea, dar nu şi imaginea.

După o clipă, Saul ridică ochii spre tavan.

Oh, te cunosc, Ado-chem, se gândi el la bărbosul Zeu al lui Abraham, cu ochii săi aprigi. *Azi-dimineaţă ţi-am desfăcut darul, am rupt hârtia ce-l înfăşura şi m-am uitat înăuntru*. *Şi chiar acum i-am arătat înfricoşătoarea lui frumuseţe unui om ce mi-a fost cândva prieten*.

Arată, la început, ca un cadou de preţ. Ca piatra ce-a izvorât apă pentru copiii evrei în pustiu. *Dar tu şi cu mine ştim că înăuntrul cutiei e o altă cutie, şi-o alta, şi tot aşa, ad infinitum*.

Şi încă nu m-am apropiat de un răspuns la întrebările fundamentale, nu-i aşa? *De unde a apărut Halley-Viaţa*? *Au însămânţat cometele Pământul, demult*? *Sau nu suntem decât cei mai recenţi invadatori ai acestei mici lumişoare*? *Cum s-au putut întâmpla toate astea la început*?

Fireşte, nu primi nici un răspuns.

Zâmbi în sus, prin jumătate de milă de gheaţă pietroasă, spre stele.

O, da. Îţi vei căpăta gluma.

CARL

Carl şi Virginia stăteau ţepeni în două scaune-hamac apropiate. Roata-G se stricase de ani de zile, iar subtilele efecte secundare ale constantei gravitaţii scăzute îşi arătau semnele. Salonul era gol, cu excepţia lor, viul său perete meteo funcţionând neluat în seamă. O cămilă somnoroasă se legăna încet de-a lungul crestei unei dune de nisip îndepărtate.

-Ce vreau să zic, crezi că are toate doagele la locul lor? întrebă neutru Carl.

-Fii *sigur că* Saul e perfect sănătos! răspunse ea indignată, tremurând din tot trupul.

Trebuia să tin minte, chiar îl iubeşte pe ţicnit, îşi reproşa Carl. *Okay să fim diplomaţi*.

-Mă îngrijorează... sănătatea lui.

Virginia nu înghiţi pastila.

-Adică te gândeşti că descoperirea lui e o amăgire.

-Mă rog, *e* un caz extrem. (Carl îşi azvârli mâinile în aer şi tună.) Eu, Saul Lintz, sunt un zeu nemuritor! Imun! Invulnerabil! În genunchi, muritori de rând!

-Asta *nu e* atitudinea lui.

-Ei, să zicem că evoluează ca un megaloman *liniştit*.

-Descria o teorie.

-Cu el-însuşi ca primă dovadă.

-Păi, da. Cine altul dintre noi are constelaţia-N?

-Bună întrebare. Ai putea verifica registrul A.D.N. al sloiturilor.

Ochii Virginiei se abătură cu o fracţiune în lături, o clipă doar, dar de-acum o putea descifra binişor.

-Ai şi făcut-o, este?

Femeia încuviinţă, împletindu-şi degetele laolaltă şi privindu-şi-le.

-Mai sunt trei.

-Bun. Cel mai simplu mod de-a-i testa teoria, just? Îi trezim şi vedem dacă iau vreun microb.

-La fel a spus şi Saul când am vorbit ieri.

-Hmmmm. Mă-ntreb de ce nu mi-a menţionat acest fapt mărunt.

-A fost ocupat. Cred că vrea să mai reflecteze puţin înainte de-a... experimenta.

-Sau poate – poate doar – vrea să facă el singur totul. Marele Saul îi salvează pe toţi.

-N-ai nici un drept să spui asta! se aprinse Virginia.

Carl ridică palmele:

-Okay, poate că nu. Hai să zicem c-am avut de-a face cu-o mulţime de nebuni în anii ăştia. M-am obişnuit să pun totul la îndoială.

Virginia îşi muşcă buza.

Stăpânindu-şi furia? *Sau ţinând închisă-n ea bănuiala că poate am dreptate*?

-Dacă inoculările lui Saul dau rezultate, spuse ea cu glas cumpătat, vom fi în măsură să ne salvăm. Expediţia va reuşi. Trebuie să-i acorzi încredere. Îi vei *aproba* tratamentele-test pe voluntari, nu-i aşa?

-Autoritatea mea e limitată, ridică din umeri Carl. Triburile contribuie cu munca lor. Eu mă ocup cu administraţia de rutină şi ţin un registru de întreţinere. Căpitanu' Bligh[17] nu sunt. Nu văd cum l-aş putea opri să recruteze... voluntari.

Numai că nu spusese *fraieri*.

-În regulă. Ai să vezi, Carl, asta e speranţa noastră!

Speranţă? Era tentat să-i spună Virginiei despre efectul colateral al minunatei simbioze a lui Saul – sterilitatea lui. Dar dacă Saul i-o şi spusese, asta-l putea face să pară meschin.

Bărbatul tăcu. Deasupra umărului ei, o caravană de cămile lipăiau neobosite, peste vasta întindere nisipoasă, îndreptându-se spre o pată verde de palmieri, la jumătatea drumului spre linia orizontului. Negustori gătiţi în roşu se

---

[17] Căpitanul Bligh – comandantul navei de război engleze „Bounty”, debarcat împreună cu cei rămaşi credincioşi lui, de către echipajul răsculat datorită autocraţiei şi cruzimii căpitanului (24 aprilie 1778) (n.t.)

balansau pe cocoaşa fiecăreia, cătând drept spre Carl, cu nedisimulată suspiciune. Imaginea lor se unduia în arşiţă, făcând monotona caravană să pâlpâie ca un vis. Eficient din punct de vedere psihologic, fără îndoială, dar Carl îşi simţea totuşi picioarele reci.

-Te frământă ceva, Virginia?

-JonVon e... bolnav.

-Am auzit. S-a defec... ăă... s-a dereglat?

-E o matrice organică, adu-ţi aminte. Saul crede că s-a ales cu vreo infestare cu Halley-forme. Sper că-i va putea găsi un leac.

Începu să schiţeze analogia între organicele nevii ale lui JonVon şi carnea şi sângele obişnuite, şi cum putea JonVon să „capete un guturai” în mod nu doar strict metaforic.

Carl ascultă, privind-o îndelung în ochi. Încă mai simţea vechea atracţie, acel jind cald care ar fi crescut în el dacă l-ar fi lăsat. Gura ei melancolică, parcă aşteptând, conformaţia regală spre obrajii înalţi...

-JonVon e nemuritor, la fel cum se presupune c-ar fi şi Saul? întrebă Carl.

-Saul l-ar putea face astfel. Dacă găseşte tratamentul. Dacă nu se înşeală în privinţa lui-însuşi...

-Eu încă mai cred că totu-i o gargară.

-Trebuie să-i testăm imediat pe cei trei din sarcofage, spuse Virginia, afectată.

Pare atât de sigură. O fi posibil ca Lintz să aibă dreptate? Virginia era prea onestă ca să se lase orbită total de iubire. Ar fi dat vreun semn, dacă se-ndoia de Saul...

-Okay, presupunând că ne aflăm în faţa unui miracol real, va trebui să activăm mai multă mână de lucru. Va trebui să scoatem aproape pe toată lumea din sarcofage. Poate – cine ştie? Saul i-ar putea vindeca pe unii din cei cu chenare negre.

-Chiar şi pe Comandorul Cruz? Gândul îl izbi puternic pe Carl.

-Poate, spuse, pentru a-şi acoperi deruta. *Reânvierea ofiţerilor superiori... N-aş mai fi un ştab atât de mare*

pe-aici. *Dar ar fi grozav să lucrez iar cu căpitanul, cu cineva care ştia într-adevăr cum se rezolvă lucrurile*...

-Ar fi o grabă inutilă doar cu câţiva ani înainte de afeliu...

-O putem face, se lumină la faţă Virginia. *Ştiu că* putem.

-Al dracului de just.

Şi Carl se sili să râdă cu speranţă.

De ce să nu fiu optimist? *Nu doare, după tot ce s-a-ntâmplat*. *În cel mai rău caz, Saul Lintz se dovedeşte tâmpit. În cel mai bun... ei bine, în cel mai fericit caz, s-ar putea chiar să terminăm Lansatoarele de Impuls, s-o urnim pe Halley, practic să ne îndeplinim misiunea*.

Dar Carl ştia că până şi miracolele îşi aveau consecinţele lor nebinevenite. *Ce efect va avea speranţa asupra triburilor*? se întrebă.

Atunci vor începe adevăratele lupte, stârnite de direcţia în care va trebui să lansăm bătrâna minge de gheaţă, de-acum în treizeci de ani.

VIRGINIA

Virginia se şterse la ochi. Fără o gravitaţie care să acţioneze, lacrimile debordau şi se închegau în broboane tremurătoare, ţinute laolaltă de tensiunea superficială. Trebuia să-ţi scuturi capul ori să le ştergi. Sau să porţi mici lentile de apă sărată, privind lumea refractată prin propria-ţi suferinţă.

-O să se facă bine? întrebă. Glasul îi tremura ca al unei fetiţe, dar nu simţea ruşinea. Mulţi oameni se ataşau de anumite obiecte tot atât de mult ca de nişte fiinţe omeneşti. Iar JonVon era cu mult mai mult decât o păpuşică „Ann-Zdrenţăroasa”.

-Cred...

Glasul lui Saul se stinse. Capul lui era cufundat în blocul holo, un metru cub de simulare tăiată net, care arăta ca un acvariu umplut cu cine ştie ce mixtură bizară, o capodoperă de coşmar alcătuită din cioburi şi bucăţi strălucitoare. Era reprezentarea codificată color a complexei chimii dintr-un computer coloidal-stohastic, iar la acest nivel atât de adânc toată specializarea ei era inutilă. Putea fi Virginia o bună programatoare, dar nu ştia mai nimic despre molecule, sau ce anume îmbolnăvea pseudovietăţile.

Saul mormăi. Nu-l putea urmări ce face cu mâinile, adânc înăuntrul hologramei, dar ceea ce-o fi descoperit îl satisfăcea. După o vreme, reveni în lumea reală şi se aşeză.

-Stinge display-ul, îi spuse computerului de diagnoză.

-Ei? întrebă Virginia întinzându-şi nervoasă picioarele, nevoită să se agaţe de covor cu degetele acestora pentru a nu-şi lua zborul. Ei? Zi-mi. Pot s-o suport.

Saul îi luă mâna, şi ochii lui albaştri părură să strălucească. Fata gâfâi, citind în ei răspunsul.

-O să fie bine.

Virginia chiui, făcu o piruetă şi i se aruncă în braţe.

-L-ai vindecat!

O, ce om înţelegător! îşi spuse, în vreme ce el o ţinea strâns şi râdea, pe când ochii ei înlăcrimaţi, vrând-nevrând, îi lăsau urme pe obraz. *O, cât de cald şi puternic şi bun*!.

Mâna sa îi ciufuli părul, lângă tonsura dinapoia capului unde noile lui medicamente îi tămăduiseră iritaţia. Cu-o săptămână-n urmă, oricine ar fi atins-o acolo ar fi făcut-o să ţipe. Acum n-o mai durea deloc. Infecţia aproape se vindecase.

Era plăcut să fie iar atinsă.

-Pesemne că mă crezi o tâmpită, spuse în sfârşit, luându-i batista şi aşezându-i-se-n poală să-şi sufle nasul.

-Nu, nu cred aşa ceva.

-Ei, asta demonstrează cât ştii. Sunt. Mă consum în halul ăsta pentru o maşină!

Saul îi împinse la loc părul negru.

-Atunci şi eu sunt un tâmpit. Am fost nervos ca dracu' pe chestia asta. Şi Carl la fel.

Virginia smârcâi pe nas.

-Carl e-ngrijorat pentru că JonVon e pe departe cel mai bun computer care ne-a mai rămas. Nu poate efectua Impulsul fără el.

-Şi? Ăsta-i un motiv arhisuficient.

-Aşa cred. Şi totuşi, nu ţine cu-adevărat la el.

Pumnii Virginiei se strânseră. De fapt, altul era lucrul care o înfuria la Carl. Încă mai fierbea, un pic, pe chestia celor spuse de el despre Saul.

Carl m-a plăcut întotdeauna, reflectă. *Mult*. *Da aşa de tare de cap nu mi-am închipuit că poate să fie*. *Sunt săptămâni de când Saul a-nceput să-mpartă seruri făcute din propriu-i sânge, şi numai acum, când vindecările incredibile vin una după alta, admite şi Carl că-ntr-adevăr s-a-ntâmplat un miracol*.

Sigur că era incorect. Carl trăise atâta timp în plină disperare, cu presupunerea că totul era pierdut, încât speranţa avea nevoie de câtva timp ca să se ancoreze din nou în viaţa cotidiană.

Toţi erau nevoiţi să se ajusteze cât de cât.

Multe se schimbaseră de la exodul Arc-ist. Acum, graţie leacurilor lui Saul, alţi şi alţi oameni erau scoşi din sarcofage, trataţi, şi puşi să lucreze la construirea şi testarea aparatelor de care urmau să aibă nevoie atunci când Cometei Halley îi sosea timpul de-a fi transformată, din bulgăre de gheaţă în derivă, în navă spaţială.

Desigur, metodele lui Saul nu puteau remedia vătămările ireversibile sau să-i deştepteze pe cei definitiv morţi. Sperau însă să aducă populaţia activă a coloniei la cifra de vreo sută, peste jumătate din efectivul planificat iniţial, când *Edmund* şi patru şlepuri cu vele fuseseră expediate de pe Pământ.

Deja siturile muribunde ale lansatoarelor, în sud, murmurau. Arc-iştii păreau să lucreze cu tehnicienii lui Jeffers – şi chiar cu *Uber* Percell-ii lui Sergeov – într-o nouă atmosferă de cooperare.

Numai să dureze, se ruga. Într-un fel, deşi o doresc, nu pot crede că aşa va fi.

-Lasă-mă să-ţi văd braţul! insistă. Când Saul îl ridică, Virginia localiza urmele numeroaselor înţepături ale tratamentului. Care să fi fost cea din care-ai luat sânge pentru serul lui JonVon?

Saul râse.

-De un-să ştiu, Ginnie? Totuşi, am să-ţi spun ceva. Admit că, până-n prezent, ăsta a fost cel mai greu caz al meu. N-am ştiut niciodată că procesoarele bioorganice sunt atât de complicate. (Expresia îi deveni îngândurată.) De fapt, agentul infecţiei era subtil, o moleculă prionidă, auto-replicantă, care în vreun fel oarecare a ajuns în caseta de răcire a lui JonVon în perioada când noi dormeam. Dacă mai rămânea mult acolo…

Ridică din umeri.

-Dar ai prins-o la timp…

Virginia era încă destul de neliniştită pentru ca afirmaţia să poată suna ca o întrebare, cu toată încrederea ei în Saul. Acesta zâmbi.

-Oh, fiul nostru adoptiv se va simţi bine. Folosind

metodele simbiozei, am transformat molecula într-o variantă pe care JonVon s-o poată folosi în sistemele lui auto-corectoare. Practic, pare chiar că-l grăbeşte puţin. Va trebui să estimezi tu însăţi, desigur, efectele.

Virginia se încruntase auzindu-l că se referă la JonVon ca la „fiul lor adoptiv”. Fireşte, acum Saul era exact ca ea, incapabil să mai aibă copii. Puţin vinovată, realiză că asta o făcea să se simtă şi mai apropiată de el. Acum aveau să se consoleze unul pe celălalt.

A, o să avem noi problemele noastre. Cu trecerea timpului, legătura nu va fi niciodată perfectă. Asta se-ntâmplă doar în cărţile cu poveşti.

Un şir de versuri însă îi veniră-n minte, dintr-o dată, aşa cum se întâmplase tot mai des, în ultima vreme. Era un haiku.

Sub cortul iernii,
Copiii noştri – seminţe sub zăpadă,
Îţi prind strâns mireasma fierbinte...

Ochii lui Saul ţinteau undeva departe.

-De fapt, unele tehnici de lucru cu organicele coloidale par aplicabile la clonarea biologică. Lucrul cu JonVon mi-a dat câteva idei...

Virginia râse şi-i răvăşi părul, care acum devenea în chip surprinzător negru la rădăcină – deşi Saul îi spusese că, practic, nu devenea „mai tânăr”, ci doar „perfect pentru un bărbat între două vârste”.

-*Mereu* îţi vin idei. Haide, Saul, vreau să vorbesc cu JonVon!

Se îndreptă spre reţea pe lângă staţia de control şi-şi strânse părul cu o mână. Îndepărtă acoperitoarea, descoperindu-şi contactul neural.

-Ăă, s-ar putea să trebuiască să mai aştepţi...

-Ăsta-i un ordin, doctore? fulgerară ochii Virginiei. Saul ridică din umeri, zâmbind:

-Cred că oricum ai face-o, imediat ce mă-ntorc cu spatele. Virginia zâmbi.

-Au trecut săptămâni de zile. Mult prea mult pentru o împătimită a liniilor de date, ca mine.

Se lăsă pe spate în reţea. Mica ei asistentă mecanică, Wendy, zbârnâi şi prezentă mufa uzată, care se fixă în locaş cu un mic pocnet. Îl simţi pe Saul strecurându-se lângă ea în timp ce se instala şi închidea ochii, în pulsaţia familiară de-a lungul firului direct cu creierul ei.

Cum te simţi, Johnny? se interesă, formând cu grijă cuvintele subvocale, aşa cum i se vorbeşte unui copil care a fost bolnav.

HELLO, VIRGINIA. AM NIŞTE POEZII PENTRU TINE.

Cuvintele licăriră în spaţiu deasupra capetelor lor, reverberând totodată pe nervul ei acustic. Putea observa, numai după calitatea tonurilor, că lucrurile mergeau mult, mult mai bine.

Încă nu, Johnny. Mai întâi vreau să rulezi un diagnostic complet în ce te priveşte.

ÎN REGULĂ, VIRGINIA. INIŢIEM SUBPERSONALITATEA „D-L DRESSO”.

Saul nu mai văzuse niciodată această personalitate fictivă. Râse, când se formă imaginea clară a unui bărbat în salopetă soioasă, ştergându-şi mâinile cu o cârpă. În spatele lucrătorului roiau asistenţi, repezindu-se care-ncotro cu stetoscoape, voltmetre şi uriaşe chei fixe, pe o schelă mare. Înăuntrul acesteia, o maşinărie mătăhăloasă, enormă, zdrăngănea şi palpita. Aburii şuierau şi un vuiet gros pătrundea totul.

O planşetă cu clamă apăru de niciunde. Meşterul zâmbi, îşi puse o pereche de bifocali şi cercetă lista.

-ÎI FACEM CONTROLUL, DUDUIE. REZULTATELE PRELIMINARE ARATĂ BINIŞOR, STAREA SISTEMELOR GENERALE A REVENIT LA NORMAL, RUTINELE AUTO-CORECTOARE OPEREAZĂ ACUM PE PRINCIPIUL „ZI-MI DE TREI ORI”, RELAXATE DUPĂ CONTROLUL CVINTUPLU CERUT ÎN TIMPUL STĂRII DE URGENTĂ. ÎNTREŢINEREA SOFTWARE RAPORTEAZĂ CĂ PROGRAMELE SUNT RULATE CU EFICIENŢĂ NORMALĂ SAU SUPERIOARĂ.

SE PARE CĂ ACUM MAI AVEM PROBLEME SERIOASE DOAR ÎNTR-O SINGURĂ ZONĂ.

Ei? *Ce este*?*se* interesă Virginia.

D-l Dresso o privi peste ramele ochelarilor.

-AM NIŞTE POEZII PENTRU TINE, VIRGINIA.

Capul femeii zvâcni surprins. *Exact aceleaşi cuvinte*... Ceva se întâmpla.

-Ce e, Ginnie? întrebă Saul, simţindu-i parţial preocuparea prin propria lui legătură.

-Nimic, probabil..., murmură Virginia. Se concentră să trimită sondaje pe mai multe artere simultan pentru a afla singură ce se ascundea sub aparenţe.

Îl simţea atât de neted! Era oare doar în comparaţie cu starea anterioară, rănită, a lui JonVon? Sau chiar părea mai uşor ca oricând să navigheze pe acele canale ale curenţilor de date? Era aproape ca şi cum ar fi putut intra în gândul adevărat, în loc să mai folosească simulările oferite de computer pentru a mima experienţa. Blocuri de memorie erau reprezentate de metafore – cartoteci, fişete cu dosare, rafturi kilometrice – şi şiruri de povestitori smochiniţi...

Aici. Ajunsese la o barieră. Ceva păzit îndărătul unei abatize înalte şi-a unei porţi ferecate strâns. *O blocare*. *O mare acumulare de date, ascunse, inaccesibile*.

-Cred că-i doar puţin constipat, spuse. Saul râse brusc, lătrător, şi tăcu la fel de repede când îi percepu seriozitatea.

E mare. *Ce-o fi-nghesuit aici JonVon*?

Sondă dopul, cu răngi metaforice, în realitate subrutine matematice atent elaborate.

Să-ncerc o Transformare Kleinfeldt... *o cartografiere rotativă*... *da*.

O rutină de rezervă se manifestă sub chipul unei chei care-şi tot schimba forma până ce pătrunse în broască şi se răsuci. Lumina năvăli prin deschizătură.

Ei, fir-aş o mangustă-cu-nas-albastru!

-Cinci sute de terabiţi de *poezii*! icni ea sonor. Şi jumătate din ele sunt etichetate ca date cu prioritate A-triplă!

-Poezii? Date prioritare? întrebă Saul. Nu mă prind.

-Nici eu, replică Virginia, apoi se opri. Oh!

Uluită, se întoarse spre Saul şi deschise ochii. Acesta o

privi la rândul lui.

-JonVon *ştia* că-i bolnav! Aşa că a *izolat* o parte din sine-însuşi, în scopul de-a salva informaţii importante pentru mine. S-a folosit de o sub-ascunzătoare pe care deja o dublu-securizasem... poezia mea!

Reveni, cu ochii mari, spre tavan.

-Cinci sute de terabiţi... supraîncărcarea se revărsa în tot ce făcea JonVon. Nu-i de mirare că şi Carl se tot împiedica de poeme aparent întâmplătoare în timp ce făcea calcule de rutină.

-Dar... poezie! răsună vocea amuzată a lui Saul. Virginia dădu din cap:

-Hai să vedem despre ce-i vorba-n mâzgăleala asta urgentă. *Prezentaţi-ne o mostră selectivă de poezie triplu-A-prioritară, vă rugăm,* îi ceru ea D-lui Dresso. Individul în salopetă ridică din umeri.

MULŢUMESC, DUDUIE. ERA CAM MARE-NGHESUIALA ACI-NĂUNTRU.

Dispăru, şi deodată începură să curgă cuvinte.

Oficiul de Patente al Statelor Unite

Nr. serie – 87239345-56241

Unde e primăvara,
Aici la hotarul lui Sol?
Unde...

Stocul de Forţă Robotică Miniaturizată

Unde stelele, nelicărind...
Stăpânesc un întunecat...

Emis 8 mai, 2089

Stăpânesc un întunecat domeniu... Pentru Virginia era una dintre cele mai bizare versificări pe care le văzuse vreodată. Ca şi cum maşina ar fi întreţesut poezia cu un soi de *document.* Începu să se alarmeze la gândul că era semnul încă unei boli, până atunci ascunsă. Îl auzi însă pe Saul râzând zgomotos şi pocnind din palme.

-Sigur că da! strigă. Datele urgente au fost strecurate printre poezii pentru a fi *protejate*!

-Daaa..., dădu din cap Virginia, înţelegând. Dar... dar care sunt datele? Ce era atât de important încât a trebuit

să fie ascuns în dosarul meu special, pentru siguranţă?

-Priveşte data, draga mea. Acum şapte ani numai. Materialul ăsta a fost trimis de-acasă! Şi, de la prima vedere, par să fie volume, *biblioteci intregi.*

Era nedumerită.

– Carl n-a spus nimic despre asta.

-Nu ştia. Ould-Harrad era atunci la comandă, iar Carl se afla încă-n sarcofag. Probabil că Ould-Harrad pur şi simplu le-a ignorat. Începea să devină mistic, încă de pe-atuncea.

-Dar Controlul Terestru era atât de zgârcit cu ajutoarele...

-Cine-a spus ceva despre Controlul Terestru? râse iar Saul. Uite, pariez că le pot cerne şi voi găsi scrisoarea explicativă.

-*Scrisoarea explicativă*?

Dar Saul se şi pusese pe treabă. Trimitea comenzile aşa de repede, de abil, încât Virginia simţi o ciudată contradicţie, o undă de gelozie, pe altcineva la fel de deprins cu domeniul ei, combinată cu mândria că şi el învăţase atât de bine. Pagini, teancuri, volume, străfulgerau într-o sortare automată care extrăgea datele din vrafuri-vrafuri de poezii.

Câteva versuri licărind îi prinseră ochiul. *Deloc rău*, îşi spuse. *JonVon a progresat, chiar bolnav fiind*. *Dacă le-am trimite pe Pământ, unele din ele ar putea fi publicate*... *ca un nou test Turing eşuat*.

-Iată! Uite-o! anunţă Saul. E o scrisoare în formă video. Urmă o învălmăşeafă multicoloră, apoi o nouă imagine căpătă contur în faţa lor. Virginia ştiu pe loc că nu e altă simulare de-a lui JonVon. Aceasta era o transmisie reală, înregistrată.

O femeie cu părul tăiat scurt stătea la o consolă, purtând un costum de piele, strâns. Fata ei avea acea buhăire specifică timpului îndelungat petrecut în gravitaţie redusă. Era machiată într-o manieră ciudată, cu dungi colorate în formă de fulger ce-i brăzdau fruntea pornind de la tâmple, după o modă ce trebuia să fi fost actuală la

vremea trimiterii mesajului.

În spatele femeii se afla un amplu perete-fereastră prezentând o scenă cu deşerturi întinse, roşiatice, observate de la mare altitudine. Nori învolburaţi de nisip zburau peste imense pustietăţi. Cum-necum, Virginia ştia că nu e o reprezentare de perete-meteo, ci realitatea.

-Colonie Halley, intona femeia; avea un accent pe care Virginia nu prea ştia de unde să-l ia, dar tensiunea din voce îi era inconfundabilă. Halley, aici Baza Phobos. V-am ascultat povestea, am auzit chinul speranţelor voastre pierdute, care sunt şi ale noastre. Reţinem tratamentul nemilos de care-aţi avut parte, şi ne e ruşine.

Pentru câţiva dintre noi, această crimă a depăşit limitele admisibilului. Ne asumăm riscul, transmiţându-vă aceste mărturii ale bunăvoinţei noastre, pentru că a nu o face ar însemna să ne alăturăm lipsei de suflet a unei generaţii prea înfumurate şi comode ca să-i mai pese de promisiunile trecute. Prea pierduţi în plăcerile lor ca să-şi mai amintească...

Femeia tăcu. Neliniştea îi era vizibilă în albeaţa degetelor strânse de marginile consolei.

-Dacă ne iubiţi, nu ne mulţumiţi, şi nu vă osteniţi să ne răspundeţi în nici un fel. Nu pomeniţi nimic Controlului terestru. Aceste daruri sunt dovada că o mână de oameni, pe Pământ şi în spaţiu, nu şi-au uitat semenii, pe cei ce călătoresc prin întinderile reci şi pe râul disperării.

Fie ca Atotputernicul să vă călăuzească spre destinele voastre, oameni ai Cometei... oameni ai celui mai adânc spaţiu.

Imaginea se tulbură şi dispăru. Urmă un torent constant de indicatori, texte, desene, mărci, muzică. Saul cercetă listele, interesat, dar, preţ de câteva momente, Virginia nu putu decât să privească iarăşi printre lacrimi. I se părea că încă mai aude glasul femeii din Phobos, reverberându-i în minte.

-JonVon a avut dreptate, şopti ea, deşi pe moment Saul era prea implicat, strigând la câte un titlu din cele ce curgeau unul după altul prin stăvilarul spart al memoriei

computerului, pentru a le studia mai atent.

-JonVon a avut dreptate. Asta trebuia să se afle sub poezii. Alt loc nu exista.

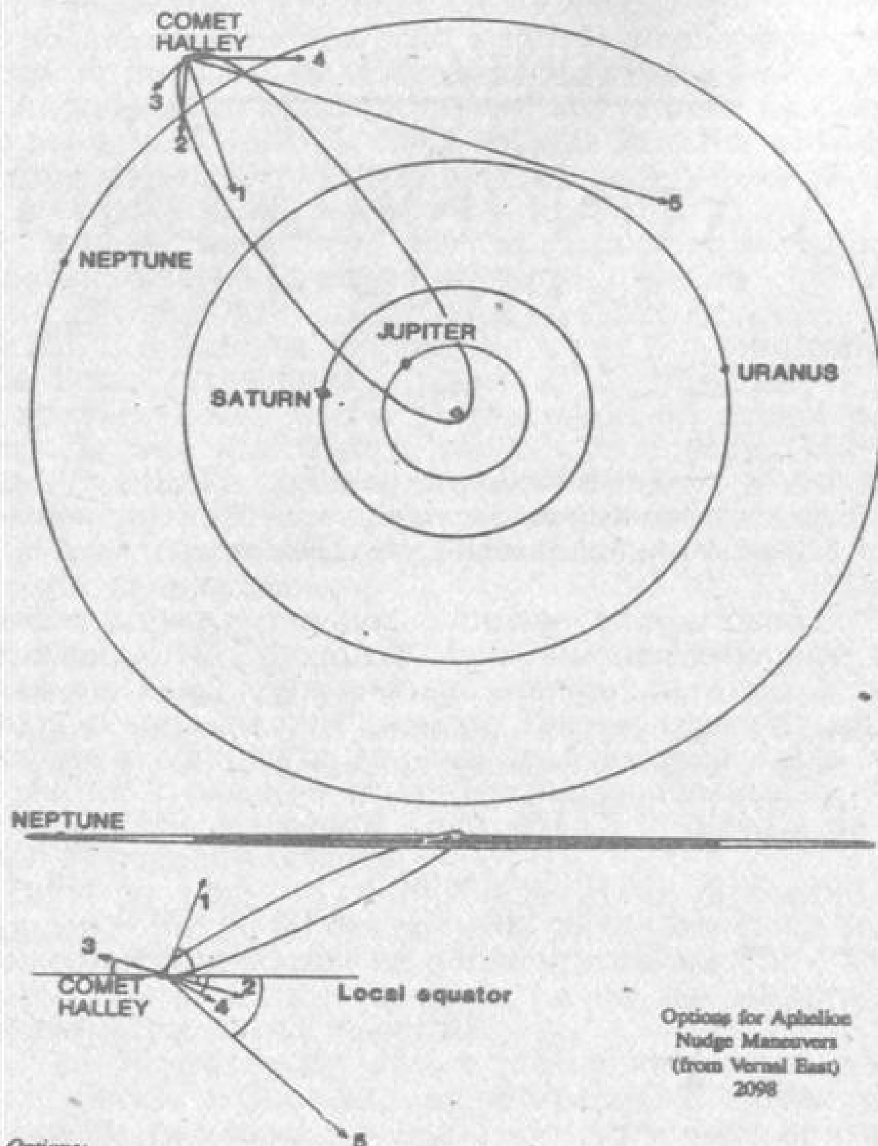
PARTEA A V-A
CA ATINGEREA UNEI PENE

2094

Trăieşti numai de două ori:
O dată când te naşti,
Şi-o dată când priveşti moartea în faţă.

-Bassho
Poet japonez,
1643-94

Options for Aphelion
Nudge Maneuvers
(from Ecliptic North)
2098

Options:

1 Jupiter on inbound (preperihelion) leg (284 m/sec)
2. Mars on inbound (preperihelion) leg (59 m/sec)
3. Venus on outbound (postperihelion) leg (44 m/sec)
4. Earth on outbound (postperihelion) leg (63 m/sec)
5. Jupiter on outbound (postperihelion) leg (536 m/sec)

SAUL

Existenţă. *Viaţă*. *Conştiinţă*.

Cuvintele erau adesea folosite ca sinonime, dar ştia că de fapt toate trei semnificau lucruri foarte diferite. Trei stadii ale Creaţiunii.

Proverbialul copac căzând într-o pădure goală a scos vreun sunet?

Exista posibilitatea de a se fi pus această întrebare înainte ca toate cele trei stadii să se desăvârşească?

Existenţa se presupunea că începuse cu aproape douăzeci de mii de milioane de ani în urmă – un flux fierbinte de quarkuri şi leptoni, pe când însuşi *timpul* era un vârtej şi împungea un lucru numit, prin urmare, Viitorul. Universul putea să fi luat un miriad de alte forme, la voia întâmplării – după variaţii neînsemnate ale hazardului şi dimensiunilor. Dacă numai una din constantele de bază era deplasată cu o fracţiune, viaţa n-ar fi erupt niciodată din chimia lutului catalizat, cu miliarde de intervale arbitrare mai târziu.

Dar *Viaţa* erupsese... auto-organizându-se, auto-reproducându-se, şi *pe alţii* organizându-i. De la bun început, avea tendinţa să modifice mediul său înconjurător, ambientul.

Acesta însă nu era sfârşitul. Sosise apoi cea de-a treia creaţiune. Sosise *conştiinţa*...

Gibonii pitici zburau în josul tunelului înaintea lui Saul, ciripind unul către altul şi balansându-se sprinteni pe cablurile prinse de gheaţa acoperită cu muşchi. La o intersecţie, pivotară şi îl priviră pe Saul, clipind întrebători din ochii lor mari, căprui.

-Răbdare, copii! le spuse. Lăsaţi-I pe tăticu' să citească semnele tunelului. Trebuie să ne-ntâlnim cu Ginnie la Peştera Stâncii Albastre.

Cele două maimuţe rămaseră agăţate în apropiere, în timp ce Saul înotă spre confluenţa a două coridoare. O pulbere verde şi groasă acoperea vechile însemne, dar sub marcajele obturate se găseau incizii adânci, expunând

conglomeratul îngheţat negru, lucitor, pictate cu o substanţă otrăvitoare pentru Halley-forme.

O săgeată spre dreapta, străpungând un S mare. *S de la Supravieţuitori*.

-Da, ăsta-i drumul, mormăi Saul, potrivindu-şi raniţa. Haide, Max! Hai, Sylvie!

Cei doi giboni îi aterizară pe umeri. Îşi luă avânt, urmărind lucirea fosforescentă a lichenoizilor.

Doi ani, reflectă. *Au trecut doi ani de când, dintr-o dată, universul a-ncetat să ne mai trădeze, de când litania veştilor proaste s-a întors cu 180°*.

Mă-ntreb cât o să mai dureze vraja asta...

Toată lumea părea să aibă încredere în serurile lui şi-a mecanicii-minune ai Virginiei, pentru schimbarea survenită în norocul coloniei. Saul însă ştia că parte din problemă, înainte, fusese pur şi simplu singurătatea.

Lucrurile luaseră un alt curs începând din după-amiaza aceea când blocaje de memorie ale lui JonVon se dărâmaseră, ei descoperind că, la urma urmei, nu fuseseră uitaţi.

Nu mai sosiseră mesaje de la binefăcătorii lor secreţi. Dar asta nu conta. Chiar mai important decât tehnicile primite fusese suportul moral, ideea că, acasă, cineva încă se mai gândea la ei.

Până şi oficialităţile de pe Pământ păreau să-şi fi schimbat atitudinea. Colonia zumzăia pe tema „Pachetului cu Atenţii” care se apropia de rendez-vous – trimis cu mare viteză de un Control Terestru măcinat de remuşcări, după câte se părea, pentru trecuta sa indolenţă.

Nu-i de mirare că echipele lui Jeffers au realizat atâtea lucruri, jos, la polul sud. Virginia estimează că, practic, există posibilitatea să înceapă Impulsul luna asta.

Dacă pacea între clanuri durează, asta e...

În faţă, pasajul se lumină. Max şi Sylvie îi săriră din cârcă şi se năpustiră de-a lungul unui cablu prins de perete.

-Cine e, Hokulele? Cine vine? întrebă o voce profundă de după o arcadă de piatră. Oh, linişteşte-te, maimuţă

proastă, nu vezi că nu-s decât Max şi Sylvie? Pofteşte, dr. Lintz!

Rânjetul lui Keoki Anuenue era larg, iar strângerea de mână puternică, în timp ce-l trăgea pe Saul într-o încăpere spaţioasă ce părea jumătate palat de gheaţă, jumătate laborator de savant nebun. Firide duceau în toate direcţiile, mărginite de structuri faţetate, sclipitoare, de cristal întărit. În unele camere puteau fi văzuţi mişcându-se oameni ocupaţi cu diferite treburi. Câţiva se opriră şi-i făcură lui Saul cu mâna.

În centrul camerei se reliefa un bolovan mare dintr-un aglomerat de metal albăstrui, o formaţiune ciudată, care dăduse numele grupului ce trăia aici.

Pretutindeni se vedea verdeaţa blândă a abundentei vieţi vegetale. Ici o întindere ca un gazon de *Trifolium halleyense*, asemănător trifoiului, colo un strat de gălbinele-mutante, crescând din solul noptatec în forme zvelte care n-ar fi fost posibile niciodată pe planeta-mamă.

-Tare bine-mi pare că te văd iar, Doc! spuse Anuenue. Oamenii mei se bucură întotdeauna când vii în vizită.

Saul renunţase să mai încerce a-l convinge pe Keoki să-i spună Saul, cum făceau toţi ceilalţi. Faptul că uriaşul hawaiian era acum mai bătrân ca el – părul său cândva negru ca abanosul devenise argintiu, iar ochii îi erau adânc gravaţi cu linii zâmbitoare – nu prea părea să conteze pentru el.

-Bună, Keoki... Arăţi bine.

-Cum aş putea să n-arăt? N-am fost nici un moment bolnav cu-adevărat, ca atâţia alţii, iar tratamentele astea ale dumitale mă fac să mă simt în stare să urc până la Molokai!

Râsul său era contagios. Saul întinse mâna şi mângâie mica maimuţă capucină de pe umărul prietenului său, care stătea ascunsă după capul lui Anuenue, uitându-se suspicioasă la giboni.

-Şi Hokulele cum o duce? Mai are poftă de mâncare? Keoki râse.

-De săptămâni întregi, nu s-a mai văzut nici un

purpuriu pe lângă Peştera Stâncii Albastre. Trebuie să trăiască din firimiturile de la masă, în zilele-astea, şi le detestă!

-Ei bine, zâmbi Saul, sunt sigur că maternitatea o s-o ţină destul de ocupată.

-Poţi să ştii? replică Anuenue, ridicând-o cu-o mână pe maimuţică. *Ua huna au ia mea*... Nu eram sigur dacă să-ţi spun sau nu de vreme ce voiai s-avem grijă înainte de-a lăsa orice specie terestră să devină independentă de camerele dumitale de clonare. Dar Virgil Simms de la Central ne-a făcut o vizită şi şi-a adus cu el şi masculul...

-Nu contează, flutură, Saul mâna. Capucinii modificaţi sunt, evident, un succes. Ar fi cazul să vedem dacă se reproduc cu adevărat.

Datele de pe Pământ fuseseră cheia. Căci, deşi ştiinţa era încă o afacere falimentară, acasă, unele progrese nu putuseră fi evitate. Saul n-ar fi fost niciodată în stare să elaboreze singur instalaţiile de clonare, chiar folosind părţi de la o duzină de sarcofage demontate. Dar, implementând schemele eliberate prin desfundarea memoriilor lui JonVon, fusese capabil să construiască aparate uluitoare.

Folosindu-se de mostre recoltate din „menajeria” lor cu animale de testare, putea acum să crească forţat o maimuţă mică sau o antropoidă de la simpla celulă până la foetus şi adult, într-o lună. *O singură lună*.

Sincer vorbind, era aproape dincolo de capacitatea lui de înţelegere ca biolog. Saul era recunoscător că jumătate din proces putea fi coordonat de JonVon, fără ca el să se forţeze să-l priceapă. Îşi putea îndrepta cea mai mare parte a atenţiei spre modificarea genelor originale – o artă pentru care îndemânarea lui nu era depăşită – înzestrându-le cu o moştenire artificială pentru a putea prospera în noul ecosistem ce lua fiinţă sub suprafaţa lui Halley.

Anuenue făcea schimb de maimuţăreli cu Max şi Sylvie, înnebunind-o de gelozie pe Hokulele.

-Eu tot nu pot înţelege cu-adevărat de ce-ai ales gibonii pe post de câini de pază, Doc. Fără coada prehensilă, sunt

aproape tot atât de stângaci ca oamenii.

-Am o slăbiciune pentru maimuţele mari, începu Saul. Îşi au...

-Saul! strigară două voci feminine, aproape la unison. Privi deasupra sa şi văzu o tânără în salopetă de fibră grosolan cusută, căzând dintr-un puţ pentru a poposi pe stânca albastră. O urmă un aparat fusiform pe care ea îl prinse cu îndemânare, depunându-l uşurel pe jos. Mecanicul, asemănător unui păianjen bâzâitor, se repezi înaintea Lani-ei să ajungă primul la Saul.

-Bună, Saulie! vorbi maşina cu glasul Virginiei, dar într-un registru puţin mai înalt, pe un ton mai simplu; nu era greu să-ţi dai seama că Virginia nu era „prezentă” în persoană – nu opera ea însăşi acel mecanic – iar Saul fu puţintel cam dezamăgit.

-Bună, micuţă Ginnie, îi spuse el ciudatei maşini, fabricată în colonie, când aceasta întinse un braţ şi îl bătu pe picior. Dispozitivul era un alt hibrid între cercetarea pe baze terestre şi cea autohtonă – un amestec de design-uri noi trimise de binefăcătorii lor misterioşi, cu strălucirea mecanică a lui Jeffers şi d'Amaria, şi hipermoderna abordare a programărilor bazate pe personalitate, a Virginiei.

-Te iubesc, Saul! spuse încet vocea copilărească. Mica creaţie artificială era o replică stilizată a personalităţii Virginiei. Uneori, ca acum, de pildă, provoca situaţii jenante. Keoki tuşi, rânjind în dosul mâinii.

Saul se simţea în mod special iritat de vreme ce, pentru moment, Virginia era furioasă pe el. *N-o pot condamna, în fond*, îşi spuse.

-Bună, Lani, îi spuse el tinerei ce venea în urma robotului; aceasta îl cuprinse într-o îmbrăţişare caldă. Arăţi minunat, adăugă el, îndepărtând-o la o lungime de braţ.

Lani roşi, întorcându-se uşor într-o parte, vrând parcă să-şi ascundă cicatricile pe care „Sifilisul-Fermoar” i le lăsase pe obrazul cândva neted.

-Eşti un mincinos magnific, Saul! Aproape la fel de bun

pe cât eşti ca medic...

Pentru el, însă, *chiar arăta* minunat. Căci îşi amintea bine de îngheţarea Lani-ei Nguyen. Atunci i se păruse un gest total inutil. Acum paloarea somnului aproape îi părăsise faţa, iar pleoapele vinete nu-i făceau trăsăturile semi-orientale decât să pară cu-atât mai senzuale şi mai misterioase.

Virginia n-ar fi trebuit să-mi spună niciodată despre ascunzătoarea secretă de spermă şi ovule umane a Lani-ei. Aproape c-am interogat-o despre asta, de mai multe ori, de la deşteptare... ca să descopăr unde se află.

Ah, dar dac-aş fi avut plasma aceea în mâinile mele, aş fi putut să fiu şi eu ispitit...

-Când mă pot înapoia la datorie, Saul? Vreau să m-alătur echipelor care montează Catapultele de Impuls, înainte ca toată munca realmente importantă să se fi încheiat deja.

O spacer până la capăt.

-Chiar dacă Impulsul începe în circa o lună, Lani, va evolua ani de zile, urmând să fie construite alte şi alte motoare: îţi va veni rândul, n-avea grijă! Acum, însă, datoria ta e să te odinneşti...

Fata înclină din cap. Mica maimuţă capucină se mută de pe umărul lui Keoki pe-al ei, iar ea o scărpină.

-Voi încerca să am răbdare, Saul. Oricum, trebuie să-ţi mulţumesc că m-ai repartizat în Clanul Stâncii Albastre pentru convalescenţă. Am fost şi pe la alte grupuri, încercând să fac nişte vizite... (Ochii i se întristară, aducându-şi aminte.) Saul, cum pot nişte oameni profesionişti, cu diplome universitare, să se poarte atât de... de...

Bâjbâia după cuvântul potrivit.

-Atât de *meshuggenun*? sugeră Saul. Lani râse – limpede şi cristalin:

-Da, atât de *meshuggenun*. Anuenue îi cuprinse umerii cu braţul:

-Am fost foarte bucuroşi s-o avem printre noi pe Lani. Oricare dintre clanurile facţiunii Supravieţuitoare ar

primi-o ca Membru permanent.

-Cred... clipi din ochi Lani, cred că va trebui s-aleg unul, nu? Încă tot nu-s obişnuită să gândesc aşa.

Nici lui Saul nu-i plăcea mai mult decât ei. Sperase că facţionalismul ultimilor treizeci de ani se va stinge, odată ce mai mulţi dintre cei congelaţi în primele zile erau trataţi cu serul lui şi eliberaţi. Pe măsură ce populaţia activă a cometei sporea, avea să se nască o majoritate a celor cu amintiri proaspete despre Pământ, ale căror memorii erau dominate de emoţionantul discurs al Căpitanului Cruz şi de speranţele pe care le împărtăşiseră cu toţii.

Dar nu se întâmplase aşa. Nou-reînviaţii – dezorientaţi, slăbiţi şi temători – se pomeniseră într-o lume tot atât de diferită de Colonia Halley pe care şi-o aminteau pe cât fusese acea aşezare timpurie faţă de placida Bază Lunară 1. Gravitau rapid spre grupuri în care sperau să se simtă comod, le adoptau ideologiile şi deveneau membri de clan.

Saul nu-i menţiona Lani-ei că existau trei oameni ce păreau excluşi din acest tipar. Din diferite motive, el, Virginia şi Carl Osborn erau toţi trei izolaţi – respectaţi, poate, dar nicăieri nu se simţeau în largul lor.

Lani ridică din umeri:

-Mă rog, sunt sigură că n-am să merg în sud să m-alătur lui Quiverian şi Ortho-şilor lui radicali...

-Arc-işti, corectă Keoki, ca un răbdător profesor de filologie, îndrumând-o în dialectul potrivit.

-Mda, Arc-işti, repetă ea. Şi când am obţinut o trecere prin hol şi-am încercat să-mi vizitez câţiva prieteni Percell-i din teritoriul *Uber*, Sergeov mi-a spus să-mi car dracului funduleţul Ortho de-acolo! Băieţii-de-Marte nu-s nici ei cu mult mai drăguţi, chiar dacă Andy Carroll şi cu mine am fost cândva amici.

Aşa că ce-mi mai rămâne de ales? Gloata Platou-Trei-ilor de la Nivelul *B* e mixtă, dar indivizii ce-o alcătuiesc au *lucirea* aia în ochi, ştii la ce mă refer, nu? Nu mai sunt atât spacer-i cât misionari! Nu pare să le pese dacă trăiesc sau mor, câtă vreme cele un trilion de tone de gheaţă ale lui Halley ajung să fie livrate, în conformitate cu

planul Căpitanului Cruz.

Saul zâmbi:

-Am impresia că ţi-ai găsit un cămin chiar aici, Lani.

-Aşa e, afirmă Keoki. Numai să ne spui. O să-ţi pictăm un pieptar nou şi vom ţine o ceremonie.

Lani dădu din cap, dar îşi muşcă scurt buza.

-Am... am să v-anunţ de îndată ce voi avea ocazia să vorbesc cu Carl.

Lasă ochii în jos, fără a se ruşina însă de sentimentele ei în faţa celor doi prieteni. N-ar mai fi fost prea multe de spus.

-Mă voi îngriji să-ţi găsesc ceva uşor de lucru deasupra, cât de curând, o asigură Saul. Lani încuviinţă, cu recunoştinţă în ochi.

Micul capucin cârâi. Gibonii negri, Max şi Sylvie, se răsuciră şi priviră înapoi, cu cefele zbârlindu-li-se.

Keoki scrută tunelul, coborându-şi mâna spre pumnalul de la centură.

-Vine cineva.

Bărbaţi şi femei începură să iasă din laboratoare şi caverne de dormit, strângând nervoşi în mâini bastoane făcute din fier meteoric. O pereche prinse de uşa grea, de vid, şi începu s-o închidă. Apoi auziră un şuierat ascuţit – două scurte şi un tril, repetate de două ori.

Keoki se relaxă puţin.

-Apelul de tratative, spuse. *E wehe ika puka*, li se adresă el celor doi, care încetară să mai împingă. Uşa rămase întredeschisă. O lumină apăru în lungul tunelului, şi două mici vieţuitoare cafenii se rostogoliră, oprindu-se la doar douăzeci de paşi de intrare, cu limbile atârnându-le din gurile înguste, mărginite de dinţi ascuţiţi ca acele.

Nu trebuia cu nici un chip să mă las convins de Quiverian să-i dau lutrii, îşi spuse Saul, privind lung agilele făpturi. *Sunt prea periculoşi.*

Dar dacă respingea cererea liderului Arc-ist, Saul şi-ar fi putut pierde statutul neutru menţinut cu atâta grijă. Fusese greu să negocieze un tratat, astfel încât emigranţii de la polul sud încă mai colaborau cu echipele lui Carl

Osborn. Lutrii nu fuseseră decât un preţ în plus.

Spre surprinderea sa, însă, cel care apăru în urma animalelor nu era Joao Quiverian, şi nici vreunul dintre principalii aghiotanţi ai căpeteniei Arc-iste. Barba şi părul, albe şi sălbatice, pluteau ca un halou în jurul unui chip la fel de închis la culoare ca bogatele vene carbonice care mărgineau holul îngheţat.

-...*Kela au*, şopti Anuenue cu uimire. E Ould-Harrad!

Ochii aceia căprui, pătrunzători, erau acum înconjuraţi de creţuri adânci. Fostul ofiţer spacer era îmbrăcat într-o rasă brună fâlfâitoare din fibră recuperată, care-l făcea să arate şi mai mult ca un patriarh bătrân. Gesticula cu o mână:

-Saul Lintz.

Lani îl apucă pe Saul de brat, iar Keoki Anuenue făcu o mişcare ca pentru a-l opri, dar el îi împinse în lături.

-Ţineţi-i pe Max şi Sylvie pe loc, spuse şi se aruncă în lungul tunelului.

Vidrele stăteau agăţate de roba lui Ould-Harrad, ţintuindu-l pe Saul cu ochi feroci. Nu se simţea în deosebită siguranţă de pe urma faptului că le fusese, într-un sens, „creator”. În quasi-imponderabilitate, erau nişte fiare înfricoşătoare.

Dacă Joao Quiverian era liderul Arc-iştilor radicali, Ould-Harrad le era călăuză spirituală, preotul lor. Flacăra complexului său de vinovăţie părea să-l pârjolească mai aprig decât pe oricine altcineva de pe acea bătrână movilă cosmică.

Apropiindu-se, Saul nu era întru totul convins de propria sa securitate: căci deşi facţiunea Arc-istă părea să-i accepte neutralitatea, acest om nu era decât propriul său reprezentant.

-Colonel Ould-Harrad, înclină Saul capul, oprindu-se la zece paşi distanţă. Îşi lăsă picioarele să coboare încet pe pardoseală, apucându-se cu degetele de acoperământul hibrid, verde şi moale.

-Nu mă numi astfel! intonă africanul, cu mâna ridicată. Nu sunt ofiţer, nici spacer, nici pământean nu mai sunt.

Saul se încruntă. Ultima oară îl zărise pe Ould-Harrad în timpul Marelui Exod – îmbrăcat în tunica albă a costumului spaţial având în centru o unică explozie stelară negru-strălucitoare – conducându-i pe exilaţii Arc-işti pe calea lor, în timp ce Quiverian şi echipa lui acopereau ariergarda. Pe durata scurtelor vizite ulterioare ale lui Saul la antipozi, drumurile nu li se încrucişaseră niciodată. Totuşi, îşi amintea un lucru pe care acesta-l spusese, cu mult timp în urmă, în laboratorul său de la bordul lui *Edmund*:

-*Acel pe care Allah alege să-l atingă, poartă liniile acestor amprente pe veci*....

-Foarte bine, Suleiman! încuviinţă Saul. Văd că vidrele se descurcă...

Ould-Harrad privi spre animale. Mâna sa le bătu uşurel pe blana lucioasă, adaptată genetic pentru viaţa în holurile îngheţate.

-Încă o dată ai dovedit că mă înşelasem în privinţa ta, Saul Lintz, căci rolul pe care l-ai jucat în aducerea pe lume a acestor minunate făpturi nu poate să fi fost rău...

Cu surprindere, Saul simţi un val de *uşurare* la auzul cuvintelor lui Ould-Harrad, ca şi cum ar fi fost îngrijorat chiar din cauza aceea, iar celălalt avea puterea să-l absolve.

E foarte bun în rolul de profet, observă.

-Ţi le-a împrumutat Joao pentru drumul în nord? Ochii lui Ould-Harrad părură să arunce fulgere.

-Nu mai sunt ale lui ca să le împrumute. Acesta e un motiv pentru care te-am căutat. Vreau să-ţi spun că nu sunt decât trei maimuţe, jos, la antipozii din sud, să vâneze purpuriii şi să păzească oamenii, când dorm. Trebuie să pui la loc aceşti lutrii.

-Aşa? Unde te duci?

-Meriţi să ştii. (Ould-Harrad tăcu un moment, cu o expresie îndepărtata în ochi.) Ani în şir, am ieşit la suprafaţă şi am meditat sub stele, aşa cum au făcut misticii din timpuri imemoriale, rugându-se şi nădăjduind la un semn. Am descoperit că luminiţele acelea ce scânteie în

beznă sunt hipnotice. După mult timp, mi s-a părut că încep, într-adevăr, să aud glasul lui Dumnezeu. Dar nu putea fi adevărat...

-De ce nu? se arătă Saul curios.

Vocea lui Ould-Harrad era plină de durere:

-Pentru că tot ce-a ajuns la mine au fost râsete!

Saul ştia că asta era mai mult decât o simplă nebunie. Aproape că-i putea percepe intensitatea chinului sufletesc.

-Cred că înţeleg, spuse liniştit. Nu adăugă că nu vedea nimic contradictoriu în experienţa lui. *Cine-a spus vreodată că Dumnezeu trebuie să fie sobru*? *Universul e făcut pentru râs*, *altfel ar trebui să plângem*.

Ould-Harrad înclină capul. Un lung moment, nu se auzi nici o vorbă. Apoi ridică iarăşi ochii.

-Mai era ceva.

-Ce anume?

-Nu... Nu mai pot fi părtaş la planurile lui Quiverian şi-ale echipei lui, ei...

-Arc-iştii?

-Da. (Barba fâlfâi blând când Ould-Harrad înclină din cap. Abia i se auzea vocea.) Războaiele pe care le-am adus cu noi de pe Pământ sunt precum ceaţa verii, ce se va risipi şi va rămâne în uitare odată cu sosirea iernii. Am ajuns să înţeleg că discuţiile despre *încotro* să îndreptăm această uriaşă lacrimă îngheţată pierd în întregime din vedere esenţialul.

-Atunci, unde-ai să te duci?

Privirea lui Ould-Harrad căzu scurt spre sol.

-Trebuie să merg în jos... în gheaţă. Mai jos decât s-a dus oricine altcineva – cu excepţia lui Ingersoll, căruia acum i se spune Moşneagul Cavernelor, şi-a acelor sărmane suflete ce l-au urmat. Voi trăi din ceea ce creşte de-a lungul urmei lor. Le voi sluji, dacă mai sunt în viată. Şi am să cuget...

Saul dădu din cap. În concepţiile lui Ould-Harrad despre lume, viaţa de eremit avea, evident, un sens anume. Nu făcu nici un efort să-i schimbe hotărârea.

-Îţi doresc noroc! Şi înţelepciune! Ould-Harrad îşi privi

animalele.

-Încep să pătrund un aspect, cel puţin... lucrul acesta pe care-l predici tu – *simbioza* aceasta... N-am înţeles-o la început, acum însă...

Tăcu o vreme.

-Tu nu faci lucruri rele, Saul Lintz. Din acest motiv te previn. Păzeşte-te de Quiverian. Urzeşte ceva. O ştiu. Ţie, mai ales, îţi vrea răul. Şi lui Carl Osborn.

Saul nu ştia ce să spună.

-O să am grijă.

-Ai, sau nu ai, ridică Ould-Harrad din umeri. Fă, sau nu fă. Până la urmă, totul e după voia lui Dumnezeu. Suntem neputincioşi şi nu izbutim să ne opunem.,

Lutrii părură să simtă ceva încă înainte de-a face el vreo mişcare. Ţâşniră din loc şi o zbughiră în josul culoarului lung, semiobscur. Ould-Harrad se întoarse ţeapăn şi plecă.

Practic pare că umblă, *la fel ca pe Lună sau Pământ*, observă Saul privindu-l cum se îndepărta. *Mă-ntreb care i-o fi tehnica*.

Se răsuci şi lunecă înapoi spre Peştera Stâncii Albastre, cumpănind efectele gravitaţiei personale.

CARL

Negreala părea o greutate solidă, o mână enormă încleştată în jurul gheţii cenuşii. Carl nu mai fusese de luni de zile la mare inălţime deasupra suprafeţei, iar ariditatea ei mohorâtă îl izbea în plin, redeşteptând amintiri din anii când vidul deschis şi tăcut însemna libertate, mişcare agilă, graţie fără efort.

Stelele luceau, micile lor faruri cu sclipiri fosforescente roz, azuriu-marin, galben topit, strălucind ca neclintite promisiuni ale unei alte vieţi – un tărâm umplut cu nuanţe vibrante, un loc de dincolo de câmpia cea sumbră pe care lenta lunecare eliptică a orbitei o secase de culoare.

Acum, acaparatorul întuneric constituia o mărturie că nu mai exista nimic între întinderea aceea îngheţată şi stelele ce-i făceau semn să se apropie – nici o planetă doldora de nori şi fulgere, nici măcar vreun asteroid hoinar...

Zburau mult sub planul eclipticei, de zece ori mai departe de discul planetelor decât era Pământul însuşi faţă de Soare. Sistemul solar exterior era vast dincolo de orice închipuire. Carl privi spre sud, cu întregul sistem planetar virtualmente în spate. Radiaţia difuză a Soarelui – o miime din cea care încălzea Pământul – nu mai putea trezi culorile pline care însemnau gheaţa. Pretutindeni, băltoace de umbră înghiţeau detaliile; cea mai mare parte din Halley era un regat de cerneală.

„Acum ia-o uşor”, transmise Jeffers.

-Just, răspunse automat Carl, revenind la realitate. Se propulsă în jos pentru a acosta lângă prietenul său. Porniră cu pas razant către sud. În mod normal, ar fi căutat cablul polar, apoi, folosind jeturile, ajungeau la polul sud în câteva minute. Acestea însă nu erau vremuri normale.

Ocoliră colina de gheaţă stropită cu portocaliu. Uriaşe bidoane de depozitare, goale, erau ancorate, cu corzi

subţiri ca firul de păianjen, lângă maldărul de resturi îngheţate – gunoi rămas din cine ştie ce proces vechi de decenii. Jeffers se furişă de la un cilindru la altul, atent să nu se expună părţii sudice. Carl îl urmă. Îi cerea efort să stea pe gheaţă, înfigându-şi delicat crampoanele pentru fiecare pas lung. Se lupta cu pornirea de-a sări, de-a *zbura* pe deasupra peisajului de zăpadă bălţată.

Spirit plin de viaţă, medita. *Asta am fost odată. Zburdând în jur, numai scuipat şi oţet. Carl Osborn, temerar al spaţiului. Acum însă... pur şi simplu nu mai are aceeaşi savoare.*

Existau doar câteva cărări care să nu-i poarte prin câmpii de praf gros, stârnind vălătuci ce le-ar fi dat de gol poziţia. Jeffers îi făcu semn şi străbătură în goană o porţiune de scurgeri brune, fugind aproape orizontal, în lungi paşi glisanţi, cizmele găsindu-şi sprijin în noduozităţi şi colţuri de gheaţă. Ajunseră la adăpostul unui modul chimic, un cilindru pătat şi golit de mult.

-Probabil că de-acum sunt în măsură să ne vadă. Eu.... „Şşşt! La apropierea asta, pot prinde până şi canalul local.”

Carl se aplecă pentru a nu fi văzut, simţindu-se uşor ridicol.

Privi pe după marginea curbată a cilindrului, cât putea cuprinde cu vederea. Da, categoric – construcţii noi lângă buzele puţurilor de Impuls. Păreau improvizate, din grinzi şi canistre vechi puse claie peste grămadă. Putea vedea până aproape de polul sud propriu-zis. Neptun stătea suspendat doar cu puţin deasupra orizontului, un vârf de ac, verde palid.

Sub înalt grosisment, benzile ecuatoriale ale planetei formau cercuri cafenii concentrice, semănând cu o ţintă.

Câţiva *Uber-şi* încă mai voiau să orienteze Impulsul spre transformarea lui Halley într-un satelit neptunian. Puteau recolta gaze din straturile superioare ale atmosferei, se puteau instala pe luna cea mai mare... Carl se întrebă într-o doară cum ar fi să-şi trăiască restul zilelor cu un gigant verde şi somnoros umplând cerul. *Nu prea*

seamănă cu California. *Poate-ar fi fost mai bine să intru-n munca la asigurări.* Încă mai spera să revadă albastrul Pământului, şi roşul, şi cafeniurile de toamnă...

„Vă vedem.” O voce tânără, alertată. Carl privi pe după colţ, dar nu putu identifica pe nimeni.

-Aici Carl Osborn. Am venit să stăm de vorbă.

„N-avem nimic de discutat. Jeffers v-a spus care e poziţia noastră.” Glasul era încordat, dar hotărât.

-Cine e? şopti Carl, atingându-şi casca de a lui Jeffers.

„Se numeşte Rostok. Saul l-a reanimat acu' vreo zece, unşpe luni. Acum e timpul numărul doi după Quiverian.”

-La ce lucrează? Jeffers făcu o mutră acră.

„Montează ansamblurile electromagnetice.”

-O, grozav!

Un inginer de la Impuls. Unul *dintr-ăştia* trebuia să-şi iasă din minţi.

„Dacă veniţi mai aproape, n-o să răspundem de ce se-ntâmplă.”

-Nu răspundeţi! Ăsta ce rahat mai e?

„Ne declarăm independenţi de Comanda Halley.” Vocea era mai fermă, mai reţinută.

„Vă declaraţi pe dracu'!” se răsti Jeffers înainte ca Osborn să-l poată opri.

„Am şi *făcut-o*. Şi nici un Percell n-o să ne spună nouă ce să facem!”

Carl respiră adânc. Nu folosea la nimic să se lanseze în peroraţii contradictorii, era o lecţie pe care o învăţase la modul dur, de-a lungul anilor. Jeffers scrâşnea din dinţi. Carl îi semnaliza să stea liniştit.

-Ce... vreţi?

„Nu mâncare”, răspunse îngâmfat Rostok. „Deja avem destule Hidro instalate aici, ca să ne hrănim singuri. Am mai găsit şi un filon, drăguţ şi gras, de Halley-forme comestibile. Alimentează-le cu căldură şi cresc ca nebunele...”

Deci nu putem să-i înfometăm, constată automat Carl.

„Vrem – pe dracu', şi *avem deja* – controlul asupra orientării Impulsului.”

„Ticăloşilor!” sări-n sus Jeffers. „Ăsta-i echipamentul *nostru*, prin munca noastră l-am construit. Rostok, voi lucraţi de câteva luni. Noi, ceilalţi, am construit la tunelurile EM *ani de zile*! *Să* mă ia dracu' dac-o să las vreun... Ortho...”

Jeffers icni când Carl îl smuci în jos.

-Vorbesc *eu*.

„O putem face, Jeffers. Avem aruncătoarele, aşa că noi dăm tonul.”

-N-aveţi nici un drept să determinaţi Impulsul, spuse Carl pe un ton cât mai calm.

„Avem aruncătoarele, *şi* reprezentăm Pământul.”

-Pe naiba! Nu reprezentaţi pe *nimeni*!

„Vorbim în numele lui. N-o să vă lăsăm pe voi, Percell-ii, să duceţi purtătorul ăsta de ciumă înapoi pe orbita circumterestră.

Carl sperase că, odată bolile trecute sub control, oamenii vor deveni mai rezonabili. *Se pare că unora din ei le-a dat tocmai energia de-a fi iar nişte căcănari adevăraţi*.

Interveni pe un ton raţional:

-Asta trebuie să se decidă în Consiliu. Uite, Rostok, vin afară. Vreau să vorbim faţă-n faţă.

Carl se ridică în picioare şi ieşi de după cilindru. Se zărea ceva mişcare în jurul unui morman de lăzi la orizont? Îşi miji ochii, apoi declanşă telescopul. Da – siluete lucrând la ceva, privind încoace.

Auzi bălmăjeli pe un canal alăturat, apoi vocea limpede a lui Joao Quiverian:

„Te-am avertizat, Osborn.”

O strălucire bruscă tăie difuza lumină solară. Era invizibilă în vid, dar arunca umbre tăioase, înfigându-se într-un colnic din apropiere. Abur explodă, pietre răpăiră pe casca lui. Un gheizer erupse nu departe, un al doilea trăsnet laser împroşcând gheaţa. Carl plonjă înapoi după cilindru.

„Ţi-ajunge?”

Clipi, orbit de văpaie. Jeffers transmise

„Folosesc laserele industriale mari – alea pentru

sudură. Taie cu ele grinzile groase. Nu prea pot ochi, da' *Doaaamne*, ce mai ard!”

-Căcat!

„Nu te mai arăta.”

Încă un fulger pârjolitor se împlântă în gheaţa din apropiere. Gaz alb-albăstriu se tălăzui într-o sferă tot mai mare.

-La dracu'! făcu Carl enervat. Nici măcar nu putem folosi mecanicii împotriva chestiei ăsteia – am pierde prea mulţi. Ne trebuie toţi pe care-i avem, pentru Impuls.

Jeffers se strâmbă şi înjură cu consecvenţă.

„Probabil or să sfarme aruncătoarele, dacă încercăm.”

-Şi atunci, ce mama dracului putem face?

„Asta credeam c-o s-o spui *tu,*” rânji Jeffers.

-Căcat!

Reuniuni. Carl se juca nervos cu stiloul, foindu-se neliniştit în hamac. *Poţi judeca importanţa unei probleme după cât de multe întruniri interminabile generează*.

Se uita la peretele meteo – coline luxuriante ridicându-se din Lacul Como, în nordul Italiei, cu schiori nautici tăind V-uri albe în ape de-un albastru străvechi –, dar trebuia să pară că e pe fază, acordându-i fiecărei facţiuni atenţia cuvenită. Stăteau grupate în pâlcuri largi împrejurul sălii de întrunire din Central. Insurecţia Arc-istă redeschisese subiectul direcţiei Impulsului.

O cutie a Pandorei, îşi spuse posomorât Carl. *Şi toate astea au trebuit să se-ntâmple tocmai acum, înainte de-a putea vorbi în particular cu oamenii importanţi, ca să obţin sprijin pentru ceea ce am de anunţat.* Îşi muşca stiloul de un capăt, un gest nervos pe care îl deprinsese în cursul ultimului an. *Cu peste două sute de componenţi ai echipajului reanimaţi, sunt membri din belşug pentru fiecare facţiune*. *Iar eu trebuie să-i las pe toţi să spună ce au de spus, să epuizez energia pe care a aţâţat-o Quiverian*. *Cel mai prost moment posibil… ca de obicei*.

Trecuseră aproape două ore, iar grupurile se rânduiseră exact cum ar fi prezis el.

Ideea cea mai populară era planul original de zbor al misiunii: o trecere pe lângă Jupiter, la întoarcerea spre sistemul solar interior, dar înainte ca Halley să se apropie prea mult de Soare. Puteau devia adânc în puţul gravitaţional al planetei-gigant, ca o maşină de curse într-o curbă ac-de-păr, acumulând energie cinetică vitală.

Folosindu-se de catapultele sud-polare, puteau ţinti ocolul jupiterian pentru a o transforma pe Halley într-o cometă cu perioadă scurtă. Asta ar fi uşurat salvarea din spaţiul circumterestru, făcând posibilă şi exploatarea Miezului Halley. Oamenii Platoului Trei susţineau proiectul original, la fel ca marea majoritate a echipajului nedisident.

Uber-şii – Percell-ii radicali conduşi de Sergeov – doreau o variantă diferită a zborului pe lângă Jupiter. Ţelul lor final, totuşi, era realmente bizar: să abandoneze complet sistemul solar interior, reîntorcându-se pe aceste locuri. Să detoneze Impulsul cu forţă scăzută, spuneau ei, şi să treacă mai degrabă peste Jupiter, decât prin faţa lui. Asta i-ar fi propulsat din nou spre în afară, la reîntâlnirea cu Neptun. Apoi să folosească iarăşi Impulsul pentru a o încetini pe Halley şi-a se lăsa capturaţi. Să devină un satelit natural. Să se răspândească, să colonizeze stânca şi gheaţa de pe Triton. O colonie de supraoameni, auto-perfecţionându-se sub un cer dominat de-un glob verde-difuz de nori brăzdaţi cu metan.

Două planuri radical diferite, ambele însă presupunând un rendez-vous cu Jupiter în 2135. Astronomia îngăduia multe destinaţii, pornind de la acea lume gargantuescă.

Spacer-ii Platoului Trei şi *Uber-şii* lui Sergeov erau uniţi în nevoia lor de a efectua un zbor jupiterian, dar constituiau o alianţă incomodă. Se contraziceau în multe alte probleme, şi se priveau unii pe alţii cu suspiciune.

Carl controlase personal cerinţele misiunii, neîncrezându-se în calculaţiile nimănui. Era nevoie de un delta-V, o schimbare în viteza curentă a lui Halley, de 284 metri pe secundă în Impuls, orientată cu 72 de grade înclinaţie nordică de la ecliptică. Nu era tocmai uşor. Ar fi

fost posibil, totuşi, cu ajutorul propulsoarelor amplasate la polul sud.

Societăţile medievale se ciondăneau asupra unor puncte minore din teologie... şi-acum ne certăm pe orientarea vectorială. La fel de inutil, poate...

Ironia alianţei Uber/Platoul-Trei era că în prezent Arc-iştii demolaseră virtualmente ambele opţiuni.

Pentru a reuşi un bun zbor jupiterian, trebuiau să folosească aruncătoarele de la polul sud. Iar Arc-iştii voiau cu orice preţ să păstreze Pământul neîntinat şi ocrotit de contaminarea Halley-ană. Dacă rendez-vous-ul cu Jupiter ieşea prost în orele cruciale ale întâlnirii, Halley putea fi azvârlită departe în sistemul solar interior. Arc-iştii nu intenţionau nici în ruptul capului să participe la o manevră care s-o aducă pe Halley mai aproape de planeta natală. Pentru a evita această posibilitate, refuzau folosirea polului sud dacă nu le aparţinea *lor* controlul. Quiverian şi fanaticii lui ar fi murit mai degrabă în spaţiul interstelar decât să lase pe oricine altcineva să efectueze manevra.

Descifra semnele, şi ştia că războiul era aproape. Dacă nu se făcea ceva, curând, avea să se lase cu moarte de om. Aşadar, Carl trimisese un mesaj spre Pământ de cum se întorsese... şi primise confirmarea. Trebuia să ofere Consiliului o opţiune bună, *acum,* înainte ca facţionalismul să facă imposibil compromisul.

Chiar dacă trebuie să falsific adevărul...

Aştepta o întrerupere firească a conversaţiei. Acum, peretele meteo arăta un slup zigzagând pe marea agitată, cu silueta sa semeaţă reflectată de valurile sclipitoare, albastre ca oţelul. Velele i se umflau triumfal, lucind albe sub un cer dur şi rece. *Va ieşi la liman,* îşi spuse. *O poţi citi în felul cum se mişcă.*

Lasă vorbăria să mai continue un timp. Apoi, când se aşternu tăcerea confuziei şi-a îndoielii, aşa cum prevăzuse, se ridică şi începu să vorbească. Prinse şi susţinu privirea fiecărui lider de facţiune pe rând – Otis Sergeov, plutind în aer, cu braţele încrucişate, neînduplecat; Joao Quiverian, aflat aici sub armistiţiu, solid ca-ntotdeauna, cu ochii

arzând mocnit; Jeffers, care reprezenta gruparea Căii Marţiene, subţire şi sardonic; şi ceilalţi, cei ce nu făceau vreo politică anume, dar doreau o şansă de-a trăi.

Carl vorbi rar, exprimând prin gesturi şi expresii mai mult decât prin vorbele de îmbărbătare apelul la încredere, la solidaritate, în faţa acestei noi ameninţări.

-Misiunea a fost planificată în jurul unei carom planetar pe lângă Jupiter. Din acest motiv, am pus la polul sud lansatoarele – dar acum ele nu sunt de nici un folos.

Aceste cuvinte nu-i conveneau deloc lui Quiverian. Ceilalţi se întoarseră spre brazilian, care stătea posomorât. Desigur, Carl nu-l viza în mod special. Se grăbi să continue înainte ca acesta să-l poată întrerupe.

-Dar Impulsul de la polul sud nu e *singura* noastră opţiune. (Atinse o tastă de pe mânecă, şi pe ecranul principal al Centralului apăru o hartă.) Ne-ar trebui un Impuls relativ simplu ca să ajungem chiar la *Pământ*. O schimbare în viteză de numai şaizeci şi trei de metri pe secundă, orientată cam la patruzeci de grade sud şi aproape nouăzeci de grade abatere faţă de Soare *ne-ar duce acasă*.

Bărbaţi şi femei se foiră, emoţii variate aşternându-se pe chipuri. *Acasă*.

-Dar, pentru a o face corect, trebuie mai întâi să oprim rotaţia cometei. Ne-am îndrepta spre Pământ într-un arc, destul de aproape pentru salt şi salvare... dar numai *după* trecerea pe la periheliu. Am avea de îndurat furtuna aceea cumplită. Oricine poate ghici câţi dintre noi ar supravieţui în toiul verii cometare.

Lăsase încruntările şi strâmbăturile să crească în intensitate; acum le dezamorsa. Quiverian era roşu ca sfecla, şi deschise gura să vorbească. Carl i-o reteză scurt.

-Sigur, Controlul Terestru s-ar putea să se cam burzuluiască...

Se uitară unii la alţii, clipiră din ochi şi izbucniră în hohote. Râsul eliberă o parte din tensiunea îndelung acumulată. Era evident că Pământul nu va aproba niciodată un plan care să aducă sporii Halley-formelor atât

de aproape de atmosferă. Până şi Quiverian se relaxă puţin, când deveni limpede că Osborn nu vorbise serios.

-Există şi *alte* alternative în afară de Jupiter, continuă Carl. L-am putea încerca pe Venus – să sărim cu aerocofrajele, încetinind în stratosferă. Dar şi asta ar fi *după* periheliu, şi s-ar putea să nu supravieţuim ciocnirii cu acea atmosferă, la optzeci de kilometri pe secundă, sau chiar mai mult.

Mătură sala cu o privire lungă, pătrunzătoare. *Căpitanul Cruz ar fi rezolvat problema cum trebuie,* îşi spuse. *Sau poate ar fi pus capăt de mult acestui facţionalism. N-am să fiu niciodată liderul care-a fost el.*

-Pe de altă parte, *există* o întâlnire care ne va aduce lângă planetă *înainte* de periheliu, şi cu viteză mai redusă – cea cu Marte.

În încăpere se propagă un freamăt de neîncredere.

-Marte?

-Adică să ţintim...?

-N-am ştiut nici măcar că se putea...

Continuă repede, nelăsând nimănui şansa să intervină.

-Prin urmare, nu putem îngădui unei singure facţiuni să ne controleze destinul...

-Iar *noi* n-o să permitem folosirea polului sud dacă *n-avem* controlul! strigă Quiverian.

Carl ridică palmele, deschise.

-Okay. Asta-nseamnă că trebuie să abandonăm total zborul pe lângă Jupiter. Următoarea misiune optimă cere o trecere prin sistemul planetar interior, fără a ne apropia însă de Pământ. În schimb, putem orienta Impulsul spre Marte. Întâlnirea în sine n-o va deturna mult pe Halley – dar ne va da o şansă să sărim.

Câţiva ingineri clătinară din cap. Carl continuă să vorbească, înainte de-a putea începe obiecţiile.

-Vom construi aerofrâne şi vom devia în atmosfera marţiană. E rarefiată dar adâncă, ţintă bună pentru noi, mai ales de vreme ce o întâlnire cu *orice* atmosferă planetară va fi îngrozitor de rapidă.

-Am putea pierde destulă viteză la o singură trecere?

întrebă un spacer.

Incomodă întrebare.

-Nu. Ar trebui să facem mai multe manevre. (Începu să numere pe degete.) Aerofrână la Marte, deviere în afară spre Jupiter. Aerofrână iar, acolo, cu sprijinul gravitaţiei. Trecere interioară spre Venus, ocolire, direcţia Marte din nou. De-acum vom fi redus destul din viteză ca să aplicăm o frână de rendez-vous reuşită în atmosfera marţiană. Putem ieşi cu aerocofrajele, acostând lângă Phobos.

Urmă o tăcere îndelungată. Îl priveau cu ochi mari.

-Dar..., murmură Keoki Anuenue. Cât timp ne va lua aşa ceva?

-Douăzeci de ani. Guri căscate.

-Asta-nseamnă douăzeci peste cei aproape optzeci care vor fi trecut, continuă Carl, fără să-i pese de rumoare. Dacă va merita, dacă ajungem la Baza Phobos în siguranţă – şi poate, până la urmă, din nou acasă...

-Ce-o să se-ntâmple cu Halley? întrebă furioasă o femeie din Platoul Trei. Carl ridică din umeri:

-JonVon o prezintă rotindu-se spre sistemul exterior, înapoi la originea ei din Norul Oort...

Jeffers spuse gânditor:

-Am putea-o trimite glonţ spre Marte – să-i dăruim o atmosferă.

-Sigur, replică Sergeov, şi-ncercând totodată şi-o aerofrână. Imposibil!

-Dar..., începu Jeffers. Se întrerupse, observând semnul pe care i-l făcu Carl.

-E o şansă de a *trăi*, spuse, acesta emfatic. *Dacă* încercăm aerofrâna şi-o orientăm pe Halley spre a optimiza manevra. Orice altceva e sinucidere.

-La ce ne putem aştepta pe Marte? întrebă suspicios Quiverian.

-Carantină. Poate că Pământul va ordona să fim izolaţi pe Deimos, lăsându-i pe medici să ne studieze până se vor asigura că bolile astea sunt controlabile.

Altă lungă pauză. Meditau cu toţii la noua idee, lăsând-o să se decanteze.

-E posibil? întrebă Sergeov, încruntându-se. Carl ridică din umeri:

-S-ar putea să nu ni se-ngăduie niciodată accesul în spaţiul terestru – nu că asta i-ar deranja cine ştie ce pe *Uber-şi*, nu-i aşa? Amintiţi-vă, totuşi, că există locuri decente în micile colonii ştiinţifice ale asteroizilor. Poate-om reuşi să facem ceva pionierat chiar pe Marte.

-Al dracu' de-adevărat, se lumină Jeffers la faţă.

Carl ridică mâna:

-Încă un lucru. Comandamentul Terestru susţine foarte ferm acest plan. A făcut din acceptarea lui o condiţie ca să primim Pachetul cu Atenţii.

Asta îi atinse. Racheta de mare viteză ce aducea provizii era punctul central al proaspetei lor speranţe. Era necesar s-o primească.

Carl îşi dădu seama că partea cea mai grea fusese depăşită.

Explică apoi ajutându-se de nişte grafice pe care JonVon le schiţase în doar câteva minute. Consiliul asculta cu încuviinţare glacială, fără a manifesta însă ostilitate. În sfârşit, ideea părea posibilă.

Complicată, da. Dificilă şi riscantă, da. Dar posibilă. Şi, poate, reprezenta *unica* şansă.

Carl rămase în picioare. Îşi păstra expresia gravă dar înţelegătoare, hotărâtă dar flexibilă. Şi, una câte una, facţiunile dădură glas concepţiilor lor înguste.

Celor din Platoul-Trei le displăcea s-o arunce la gunoi pe atât de greu câştigata Halley... dar erau obişnuiţi să-l considere pe Carl conducătorul lor.

Uber-şii mormăiră, însă recunoscură că n-aveau nici o altă alternativă.

Jeffers şi cei câţiva spacer-i Percell care visau de multă vreme să-l terraformeze pe Marte erau mai mult decât încântaţi. Aveau s-ajungă să lucreze lângă Marte, poate chiar să-nceapa înverzirea acelei aride lumi.

Arc-iştii nu erau întru totul fericiţi. N-aveau încredere în Carl. Dar această opţiune o ţinea pe Halley departe de Pământ, iar sancţiunea Controlului Terestru îi conferea

greutate.

Carl simţea curând din toate părţile întunecatul curent subteran al pasiunilor Percell şi Ortho, acum însă redus la tăcere de către viitorul îngust şi sterp pe care-l aveau în faţă. Cea mai mare parte a echipajului aparţinea unui grup pe care Carl îl numea „supravieţuitorii” – pentru că, în ultimă instanţă, asta era tot ce-i interesa.

Absolut rezonabil reflectă cu jale. *Iar eu sunt aliatul lor firesc... chiar dacă nu cred că, într-adevăr, vom ieşi vreodată vii din toată povestea asta*.

Privi goeleta gonind cu vântul în pupa, cu pânzele ei pântecoase şi imposibil de albe, cu prova tăind apa ascuţit şi sigur.

Şi, treptat, fără tragere de inimă, facţiunile se despărţiră, într-un consens scrâşnit. Vor încerca s-ajungă pe Marte.

Carl se aşeză în sfârşit, simţind o oboseală bruscă învăluindu-l.

Arc-iştii au dreptate. Nu pot avea încredere în mine. Ştiu că afacerea asta cu Marte n-o să iasă bine, dar în acest moment e necesară politic. Necesară pentru a preveni un război civil. Pentru a căpăta Pachetul cu Atenţii. Adevărurile crude pot veni mai târziu.

Clătină din cap.

Mă transform într-un afurisit de diplomat. Nu mai gândesc ca un spacer, nici măcar ca un inginer. Christoase! – *Data viitoare o să port cravată neagră şi frac. Şi când o să mă uit în oglindă, limba pe care am s-o văd va fi bifurcată*.

VIRGINIA

Aparatura începea să-şi arate vârsta. Luciul originar se stinsese de mult, până când numele fabricanţilor de echipament devenise aproape ilizibil. Fuseseră şterse până la ilizibil după treizeci de ani de frecare conştiincioasă.

Ozumandias, ascunzătoarea mea secretă. Virginia aruncă o privire într-un colţ al laboratorului, unde micuţa Wendy şedea răbdătoare, extrăgând un slab pârâiaş de energie dintr-o bornă înfiptă în perete. Micul mecanic de întreţinere piui o dată şi dădu să se ridice, dar cum Virginia nu spuse nimic, se aşeză la loc.

Curios, se întâmplă să nu observi lucrurile un timp, şi apoi te izbesc deodată. Trecuseră aproape doi ani, timp terestru, de când Virginia fusese dezgheţată şi revenise la datorie, şi totuşi, în tot acest interval, o dată nu-i dăduse Wendy-ei nici cea mai mică atenţie. Fusese prea ocupată.

Acum o contempla cu uimire.

Treizeci de ani. Mi-a curăţit, mi-a îngrijit şi mi-a păzit sanctuarul, păstrând lucrurile exact aşa cum le-am lăsat. Poate că Saul are dreptate. Poate că fac *treabă bună*. Zâmbi.

Ia seama, fato! Ţine-o tot aşa, şi chiar vei *începe să te închipui zeiţă, ca acele sărmane creaturi – doar vag umane de-acum – care l-au urmat pe Ingersoll jos, în cele mai adânci caverne, care se înclină în faţa mecanicilor mei şi li se adresează pe numele meu*.

Ultimii doi ani fuseseră atât de plini, pentru ea, pentru Saul şi pentru Carl... O frapa faptul că nu-şi îngăduise niciodată răgazul să se oprească şi să se gândească la ceea ce li se întâmplase tuturor.

Suntem un trio grozav. Pe vremea când trăia căpitanul Cruz şi cu toţii formam o singură expediţie de cercetare, mare şi fericită, nici unul dintre noi nu era o persoană importantă. Carl nu era decât un subofiţer, eu o tehniciană stagiară în domeniul Inteligenţei Artificiale, iar Saul un

doctor excentric cu o stranie pasiune pentru microbi.

Acum bietul Carl trece drept comandant, eu sunt Femeia Păianjen, ce-şi trimite plasa de telecomandaţi să ţină tunelurile peticite şi coca sub control. Iar **Saul**...

Se opri, cugetând. *Din noi toţi, el e cel care s-a schimbat cel mai mult. Doamne, sper să nu pierd un om bun pe altarul divinităţii!*

Fusese atât de preocupat în ultima vreme! Evitase să se mai lege cu ea în uniunea intimă a amplificării neurale. *Ca şi cum mi-ar ascunde ceva... sau m-ar proteja de un lucru pe care simte că nu l-aş înţelege.*

În cele din urmă, ajunsese la limita răbdării. Săptămâna trecută izbucnise, ţipând la el. De-atunci, Saul îi lăsase câteva mesaje concise, mecanicii săi îl văzuseră prin holuri, dar în rest era ca şi cum s-ar fi aflat pe planete diferite.

De jur-împrejurul ei, holo-display-urile luminau slab. Unele dintre instalaţiile ce ieşiseră din funcţiune în timpul lungului său somn fuseseră chiar înlocuite, acum că ea şi Jeffers puseseră din nou în funcţiune fabrica automată, sus, la Nivelul *A*. Pentru prima oară, poate, de la trezirea Virginiei, nu ardea nici o lumină roşie de avertizare.

Se pomeni ţintuind cu privirea maşina bioorganică Kelmar pentru care cheltuise jumătate din cota personală de greutate, ca s-o aducă la bord... cu veacuri în urmă. Inima computerului ei biocibernetic.

-JonVon, şopti. Am nevoie de ceva să mă distragă de la necazurile mele.

Existau lucruri pe care obişnuia să le facă, spre a se amuza, pentru care nu avusese timp ani de zile. Acum, însă...

-Ia să vedem cât de ruginită sunt la simularea vizuală, spuse, încet, şi apăsă identificatorul de amprente al Kelmar-ului. Un display se aprinse.

Deci, Virginia. Va fi mai mult decât munca de rutină, astăzi?

Scutură din cap.

-Hai să ne distrăm puţin, ca altădată.

Petrecu câteva momente bătând cu degetele în comutatoare şi calibrând, înainte de a-şi strecura discul uzat la contactul neural. Se obişnuise atât de mult cu fluxul de date direct, controlând sau programând mecanici îndepărtaţi ca şi cum ar fi fost părţi componente ale propriului ei trup, încât îi trebuiră câteva minute ca să revină la modul „sintetic”, experimental, care fusese cândva calea ei specială de-a interacţiona cu JonVon.

JonVon însă îşi aminti. Nu trebui decât s-o dorească, şi un curcubeu de lumină izbucni… paleta de străluciri a unui artist.

Uitasem de culori! Cum am putut sta departe de asta atâta timp?

Virginia construi nori roz deasupra unei mări calme, verde-albăstrie. Trase şapte mingi multicolore şi le jonglă în imitaţii de mâini, lucru pe care n-ar fi fost niciodată capabilă să-l facă în planul „real”.

Suntem în formă azi, Virginia.

-Mda, suntem, JonVon, zâmbi ea. Va trebui să cobor în tine şi să aflu ce-ai făcut cu software-ul tău de simulare.

Am fost ocupat. În timpul bolii eram prea rătăcit ca să-ţi spun despre asta. Oricum, au existat câteva rezultate interesante. Sunt pentru tine o carte deschisă, oricând eşti gata.

– Mai târziu. Acum vreau doar să ne jucăm puţin.

Nu numai în simularea vizuală făcuse progrese JonVon. Doar urechea ei antrenată sesiza micile semne din cuvintele, frazarea şi ritmul vorbirii lui, denotând faptul că era încă departe de-a fi o fiinţă inteligentă. Altminteri, vocea putea prea bine să fi fost a unei persoane vii.

Se jucă cu imaginile, făcând ca marea largă, luminată de lună, să se deschidă înaintea ei. Un banc de peşti zburători. Diatomee scânteind în siajul covăsit al unei umbre misterioase, imediat sub suprafaţă.

Se simţea bine. Aici, înăuntrul maşinii, nu mai persista nimic din crizele tulburi, derutante, care-i asaltau pe toţi cei de-afara. Nimic n-o putea speria. Era ca acasă.

Doamne, ce dor mi-e de Hawaii! Plămădi în apă un

marsuin, care sporovăi şi o stropi în joacă. Simularea era atât de plină de viaţă, încât aproape părea că simte stropii.

Cât a trecut de când Saul şi cu mine am făcut dragoste legaţi astfel?

Izgoni gândul.

Vom încerca o modelare de personalitate astăzi, Virginia?

-Nu, JonVon, scutură ea din cap. După atâta vreme, încă nu-s pregătită să-ncerc iar asta. Să-ţi spun ceva, totuşi. Hai să rulăm o simulare a manevrei de catapultare gravitaţională pe care ne-a trimis-o Controlul Terestru. Cea pe care a supus-o Carl la vot în Consiliu săptămâna trecută. Descompui copia pe care ţi-am inserat-o ieri?

Da, Virginia. Vrei o diagramă? Numere? Sau o simulare atot-senzorială cu extrapolare?

-Atot-senzorială, JonVon. Vreau să alerg călare pe cometă... să văd cum va arăta de-acum în patruzeci de ani, când vom deschide sarcofagele şi ne vom apropia de casă.

Acasă, îşi spuse. *Schimbată cu optzeci de ani*. *Or să-şi amintească*, *măcar*, *de noi*?

Virginia simţea că poate aproape să perceapă torentul de electroni suprarăciţi în timp ce dublul ei îşi făcea pregătirile.

Gata să începem simularea, Virginia. Te rog, numeşte condiţiile de start.

-Începe cu Impulsul, cu catapultele lansatoare ecuatoriale angajate sub programul Controlului Terestru.

Se instală la loc, în timp ce norii şi marea dispăreau. Marsuinul, la rândul lui, păli emiţând un ultim ciripit sfidător.

Întunericul se înstăpâni, aducând cu sine un sentiment de profunzime ce se întindea în exterior, spre locul unde miriade de stele străluceau. Iar sub peisajul sideral se formă o imagine... cenuşiu vârstat cu alb pe fundal îndoliat. Era scena familiară a gheţii prăfuite de la suprafaţa cometei.

JonVon îi arătă noile lansatoare, înfăţişate cu optimism ca încheiate, la ecuatorul lui Halley.

O să fie ceva de muncă, să construim acceleratoare noi în locul celor capturate de Arc-iști. N-am fi putut-o face nicicând fără tehnologiile de pe Phobos.

Dispuse în cerc pe ecuatorul oblongului sferoid, tunurile cu ţeava îngustă deschiseră focul – aruncând proiectile de nichel-fier nativ departe în spaţiu, cu fracţiuni mari din viteza luminii, schimbând încet, imperceptibil, direcţia bătrânului bulgăre de gheaţă în care erau ancorate.

Nu se sesiza nici o senzaţie de mişcare, dar Virginia se identifică printre minusculele făpturi ce săreau agitându-şi braţele, pe suprafaţă. Era o contribuţie frumoasă din partea lui JonVon de-a le fi inclus. Căci aşa va arăta scena – lucrători exultanţi, sărind în sus de fericire când vor reuşi să impulsioneze cometa într-o orbită nouă.

Folosind semnale blânde cu tot atâta naturaleţe cu câtă şi-ar fi mişcat un braţ, Virginia începu să plutească în sus, pentru a vedea mai bine simularea. Pe măsură ce Impulsul continua, urmări traiectoria prin vid a miezului de gheaţă schimbându-şi cursul.

Afeliul şi, puţin câte puţin, vechea orbită a lui Halley se modifica. Lansatoarele îi răpeau treptat din momentul unghiular, determinând cometa să-şi înceapă lunga cădere spre Soare cu câteva zile mai devreme decât ar fi făcut-o în mod normal. Velocitatea spre interior a cometei era mică la început, dar avea să crească.

Virginia ştia că simularea nu era cu nimic mai corectă decât cele folosite de Carl, ci doar mai sugestivă. Voia totul reprezentat în imagini. Pur şi simplu, în grafice şi numere nu era acelaşi lucru.

Călărea cometa. Stelele se roteau încet, pe măsură ce scara temporală se extindea iar anii goneau înapoi. Ea şi Halley cădeau împreună spre cuspida din centrul sistemului solar.

La început, suprafaţa nucleului cometar nu se schimbă decât foarte puţin. Mantaua găurită şi prăfuită lucea în vene subţiri, asemeni Căii Lactee scânteind deasupra.

Dar Cel Fierbinte creştea. Halley cădea spre el, şi focul

Soarelui se înălţa s-o întâmpine.

Gheţuri străvechi se sublimau sub căldura crescândă. Mai întâi, apăru monoxidul de carbon, în timp ce miezul gonea pe lângă orbita lui Jupiter, apoi şi bioxidul de carbon. Vaporii eliberaţi ridicau praf fin şi negru în calea strălucirii Soarelui. Începea sa se formeze o ceaţă subţire.

Reprezentarea era extrem de vie. Virginia privea pulberea pală, scânteietoare, şi cozile de ioni începând să prindă formă, ca nişte flamuri spectrale desfăşurându-se în lumina tot mai puternică.

Cel puţin de zece ori zece ocazii căzuse astfel mingea rotitoare de gheaţă, din vremea aceea când trecuse prea aproape de Jupiter şi fusese azvârlită în mijlocul sistemului solar. De-atunci, fusese priponită de Soare cu o lesă mai scurtă decât cele ale majorităţii cometelor.

Spaţiul era încăpător, vast, şi de cînd cu acea cvasi-ciocnire de gravitaţia planetei gigant, cometa nu mai întâlnise nici un alt obiect fizic pe care să nu-l poată absorbi. Fire de praf, bucăţele de epave stâncoase, toate se poticniseră în calea brăzdată a cometei şi plătiseră preţul.

Dar Impulsul avusese grijă să mai planifice o întâlnire. Ceva nu atât de mare ca Jupiter, dar mult prea masiv ca să fie absorbit, avea să treacă prin imediata apropiere, în timp ce Miezul Halley se năpustea spre interior.

Şi iată-l! Un punctişor de lumină roşiatică, drept înainte.

Marte, îşi spuse Virginia. *Tocmai la timp*. *Gata pentru un mic carom*?

JonVon recunoştea o întrebare retorică. Oricum, maşina era prea ocupată ca să răspundă, întâlnirea apropiindu-se tot mai mult.

Acesta era compromisul Controlului Terestru, planul său de-a-i salva fără să rişte contaminarea lumii natale.

Trebuie să recunosc, *nici măcar nu m-aşteptam la atât de mult de la ei*.

Desigur, presiunea opiniei publice, pe Pământ, fusese o cauză majoră ce influenţase trimiterea Pachetului cu

Atenţii, pe care doar câteva luni îl mai despărţeau de rendez-vous-ul cu micul avanpost izolat al omenirii. Cu toate acestea, după toţi acei ani, Virginia devenise nepăsătoare faţă de sentimentele adevărate ale celor de la Controlul Terestru în privinţa expediţiei lor.

M-aş fi aşteptat să ne ordone să ne sinucidem „onorabil" şi în linişte, aşa cum le şade bine unor mici ciumaţi.

Planeta roşie se desena în depărtare. Virginia îi ceru lui JonVon să transfocalizeze pe detalii, încetinind acţiunea pe măsură ce ea şi cometa se apropiau de rendez-vous.

O luă înaintea lui Halley pentru a privi planeta. Îngheţatul pol sud al lumii moarte apăru primul la vedere.

Nisipuri roşii clocoteau peste Cydonia. De-mult-adormiţii Vulcani Shield arătau ca nişte coşuri care aproape străpungeau atmosfera subţire, cu coastele vătuite de nori străvezii, uscaţi.

Phobos răsări de după limbul micii lumi. Satelitul era doar o piatră presărată cu găuri, scînteind de lumini, care se rostogoli pe lângă Virginia şi apoi apuse dincolo de orizontul ocru.

Drăguţi oameni, se gândi ea la cei de pe Staţia Phobos. *Foarte rău că nu li s-a permis niciodată să devină colonie reală. Poate, odată ajunşi acolo, i-am putea ajuta.*

Se uită înapoi şi văzu cometa apropiindu-se, aşa cum avea să le apară bărbaţilor şi femeilor de la Phobos, peste treizeci şi opt de ani.

Ar trebui să fie un spectacol straşnic pentru ei... Halley gonind, destul de aproape ca s-o atingă cu mâna. Marte trebuie să treacă prin grosul cozii pentru ca gravitaţia sa redusă să ne prindă bărcile de salvare. Şi totuşi, planeta şi cometa nu trebuie lăsate să se apropie atât de mult una de alta încât turbulenţa să ne arunce aero-cofrajele de pe traseu.

În simulare, Halley făcea figură grozavă. Nimic comparabil cu spectacolul ce-avea să se arate mai aproape de Soare, fireşte; dar cozile gemene începuseră să se desfăşoare, iar coama îi radia ca un nor difuz de licurici.

Simularea era excelentă. JonVon înfăţişa până şi luminiţele de pe Phobos stingându-se în timp ce lucrătorii se ascundeau şi trăgeau obloanele. Timp de câteva zile aveau să cadă prea mulţi meteoriţi pentru a risca să se aventureze în loc deschis. Oricum, preţul era mic, pentru şansa de-a salva trei sute de suflete. Virginia Cel puţin spera că vor gândi astfel.

Trei sute de oameni în carantină pe Marte... asta ar putea fi într-adevăr destul pentru a înfiinţa o colonie. Nu visase niciodată să populeze un deşert roşu-ruginiu, dar planul bătea toate alternativele. *Şi va fi plăcut să simţim iar gravitaţia, să umblăm, poate chiar* să înotăm *într-o piscină acoperită cu un dom*.

Nu e Maui, dar m-aş putea obişnui cu ideea de-a fi o marţiană.

Intervalul se îngusta. Suprafaţa lui Halley părea că spumegă în timp ce punctele fierbinţi azvârleau fântâni de gaz şi praf în spaţiu, sporind strălucirea cozii.

O fi o iluzie datorată perspectivei? *Sau chiar vom trece atât de aproape*?

Scântei îşi luau zborul, obiecte mărunte separându-se de capul cometei în explozii fără sunet.

Plutele de salvare. Blindate împotriva prafului şi-a căldurii, sarcofagele acoperite de aero-cofraje aveau să fie smulse de pe Halley. Mici rachete controlate de mecanici măreau distanţarea, ghidându-i pe coloniştii în hibernare spre prima lor întâlnire dură cu atmosfera planetei roşii.

Virginia se retrase şi mai mult, lăsându-i simulării spaţiu de desfăşurare.

Întreg Pământul va privi asta. *Oamenii de pe Phobos nu vor fi singurii care vor avea parte de-o reprezentaţie nemaipomenită*.

Coama noroasă a lui Halley părea că atinge planeta. Virginia făcu ochii mari.

Ceva nu-i în regulă. *Cum se poate...*

Coada începu să se abată de la forma ei, compresată de undele de şoc sonice, în timp ce globul de gaz întâlnea atmosfera rarefiată a planetei. Gaze ionizate se arcuiau în

afară îndepărtându-se de slabul câmp magnetic marţian.

Punctul scânteietor al miezului propriu-zis, un trilion de tone de gheaţă, gonea nestânjenit. O lua înaintea norului său, începând'să strălucească şi mai puternic.

NU...!

Unde de şoc gazoase, arcuite, se multiplicau în conuri tot mai ample. Simţind că Virginia dorea să urmărească acţiunea, JonVon încetini întâlnirea, în timp ce Miezul Halley împrăştia micile bărci de salvare ca pe nişte grăunţe de polen şi se grăbea spre cea mai strânsă trecere.

Cea mai strânsă trecere...

Nucleul se despică în două! Apoi încă o dată! Patru bucăţi se năpustiră spre interior sub un anume unghi, traiectoria lor prin atmosfera marţiană fiind acum incandescentă. După care izbiră mica lume...

Un fragment păru că şterge limbul planetei, ca un ciocan aruncând în spaţiu scântei strălucitoare. Panaşe de praf se învolburară furioase acolo unde obiectul lat de-o milă atinsese solul.

O bucată mare nimeri Olympus Mons, retezând partea stângă a marelui vulcan, într-o explozie titanică, orbitoare. Cu toate că nu era decât o simplă simulare, Virginia clipi pentru a alunga imaginea remanentă a acelui fulger. Când reuşi să privească din nou, seria de explozii pârjolitoare se transformaseră în nori portocalii tot mai întinşi. Atmosfera subţire se unduia şi forma vârtejuri ca un iaz puţin adânc în care fuseseră trase gloanţe de revolver.

Cutremure zgâlţâiau nisipurile străvechi. Sub suprafaţa lui Marte, gheţuri eterne se bombau şi se topeau. Virginia îşi imagină că simte magma fierbând.

Era prea stupefiată pentru a face mai mult decât să privească, nevenindu-i a-şi crede ochilor. Căută micile aero-cofraje şi descopri unul, două, rostogolindu-se spre Soare. Altele se luminau scurt la contactul cu norii de praf în clocot, ardeau într-o singură vâlvătaie şi se stingeau.

Câteva dispăruseră pur şi simplu.

Trebuia să fie un carom gravitaţional! *O trecere*

apropiată! *Controlul Terestru n-a spus nimic despre aşa ceva*.

Carl n-a spus nimic despre aşa ceva!

Inconştientă, îşi impuse eul simulat departe de lumină - departe de faţa arzândă a creuzetului stâncos.

Marte rămânea în urmă în timp ce ea zbura spre exterior de-a lungul umbrei lui. Văzută dinspre faţa întunecată, planeta era un corn subţire de vânt roşu, vopsit cu foc. Dintr-o latură a semilunii, înflori un rug trandafiriu: zeul războiului răspundea violenţei cereşti prin vulcani redeşteptaţi.

Nechemat, un vers din Shelley îi răsări în minte:

Priveşte-mi Lucrarea, tu Puternice, şi disperă!

Virginia se decuplă, cu mâinile tremurându-i în timp ce smulgea discul de contact. În mintea ei, însă, scena continua. Imaginaţia îşi urma simularea a ceea ce urma să se petreacă peste treizeci şi opt de ani, zugrăvind Soarele aşa cum avea să răsară în dimineaţa de după întâlnire, pentru a străluci asupra unei zile aburite, noroase, pe Marte.

Iar mai târziu, pentru scurt timp doar, avea să vină ploaia.

SAUL

„Chimicale mirosinde, un strănut,
Prin primordialul lut,
Carbon, oxy, gaz,
Fosfor şi răgaz
Astfel Blues-ul a-nceput.”

Era un vechi cântec de pahar al biologilor din secolul douăzeci. Saul îl învăţase în Anglia, pe timpul unei ierni ploioase petrecute la Cambridge. Părea potrivit să-i vină-n minte acum, când o sticlă de fabricaţie pământeană i se legăna în poală, şi el şedea în coridorul semiobscur, lângă laborator, încercând un remediu polinezian pentru durerea ce-l muncea.

Keoki îi dăduse borcanul de basamac făcut în casă, spunînd solemn: „Ai nevoie de-o beţie, Saul. Şi, fireşte, amicul avea dreptate.

„Totul, o, cât de curat,
Cuviincios marinat,
Un virus s-a-mbarcat apoi,
Întâi mestecând puhoi,
Genă pentru-nfulecat.”

Cântecelul avea un refren în ritm săltăreţ, cu bătaie din picior.

„Moşu” virus cel scrântit
Contra noastră-a uneltit
în genunchi ca să ne vadă.

Ne-a trimis o februşoară
Mai subtilă ca o gheară
Rogu-te, mă infectează.

Ne jucăm aciia

De-a antologia
Despre bolile de bază.

Fii tu gazda, ei şi ce?
Da' să nu-ţi dai duhu', bre,
Dacă n-ai celula brează.”

Saul înclină din cap, cu un aer înţelept.

-Poftim! Ştiau de simbioză încâ din anii optzeci, când nici măcar nu erau siguri că parcurg Secolul de Iad. Ceea ce dovedeşte că nimic nu-i nou sub soare...,

Fireşte, însă, că celălalt, nu era de faţă, ca să-l audă. Până la urmă îl trimisese înapoi... nevestele uriaşului hawaiian pesemne că erau de-acum îngrijorate. Saul îşi asigurase prietenul că se va duce direct la culcare, aşa că Anuenue plecase, lăsându-i sarcina de-a încerca să se bine-dispună.

De fapt, deocamdată, nu intenţiona să doarmă. Stătea jos şi trăgea la măsea. Nicicând nu se simţise atât de departe de casă.

La drept vorbind, în patru ani vom fi la afeliu şi-o s-o luăm înapoi spre Pământ. Dar, chiar în acel moment, lui Saul nu-i stătea mintea la dinamica orbitală.

N-o s-aprobe ea niciodată, îşi spuse el sieşi.

Zău? *Păi, de unde ştii dacă n-o-ntrebi*?

În sinea lui, recunoscu că-i era pur şi simplu frică... frică de ce părere ar putea avea Virginia despre ultimele lui expe-rimente. Leacurile-minune erau una. Experienţe pe animale şi plante, perfect. Dar printre darurile de pe Pământ se găsiseră date despre creşterea forţată a trupurilor omeneşti. Se simţea ca Houdini stârnit cu o nouă încuietoare, sau un pictor în faţa unei pânze albe. Nevoia era acolo... provocarea irezistibilă.

De unde ştii ce-o să spună Virginia? *Poate că nu-i nevoie să dormi într-un laborator rece şi singuratic*.

Saul se înfiora, recunoscând că era pur şi simplu prea laş ca să încerce.

Ah, dar dacă i-ar face iubitei lui un dar? Un dar din cele

pe care şi le dorea - cel mai mult pe lume? Lucrul pe care se resemnase să nu-l aibă niciodată?

Într-o noapte, cu săptămâni în urmă, când ea zăcea cufundată în somn, culesese mostrele de care avea nevoie.

De la Lani Nguyen – Lani cea atât de demnă de încredere – căpătase ascunzătoarea secretă de spermă şi ovule umane pe care le sustrăsese de pe Pământ. Acum avea toate materialele necesare.

Totuşi, nu se hotărâse să acţioneze. Până-n seara asta.

Petrecuse toată ziua lucrând în enclava Arc-istă de la polul sud – ca Medic al Coloniei era neutru în toate disputele – şi se întorsese deprimat. Jos, în văgăunile acelea, viaţa era mizerabilă şi rece. Pila de fuziune ardea trosnind, şi abia dacă furniza destulă energie ca să le întreţină serele. Mai rău, Joao Quiverian avea de înfruntat propriile lui facţiuni -fanatici pe lângă care până şi Arc-ismul părea moderat, *a* căror ură pentru orice lucru asociat cu Percell-ii nu cunoştea margini.

Keoki avea dreptate... aveam nevoie să mă-mbăt.

Un alt cântecel îi trecu prin minte. Unul despre al cincilea Război Civil Irlandez. Era un cântec trist, despre fratricid, dar nimeni nu scrisese vreodată ceva mai potrivit pentru băutură sau milă.

Fredona pentru sine când o părere de mişcare îl făcu să privească spre stânga. Scrută linia palidă a panourilor fosforescente, micşorându-se odată cu depărtarea, şi văzu că mai multe dintre acestea erau obturate de siluete confuze ce se apropiau prin coridorul îngust.

Nimeni n-avea de ce să vină vreodată pe-acolo. Era parte din înţelegerea lui cu clanurile. Atunci cine...?

Simţi un fior.

Înstrăinaţii...

Pluteau tot mai la vedere... forme omeneşti, dar înfoiate peste tot ca nişte făpturi marine acoperite de mâl. Colecţiile de forme de viaţă locale purtate de fiecare erau diferite. Într-un caz, din omul originar nu mai rămăseseră decât ochii. Celălalt încă mai avea faţa vizibilă prin hăţişul simbiotic.

Ăsta-i sinergism împins mai departe decât îl pot accepta până şi eu, îşi spuse Saul îngreţoşat.

În repetate rânduri, cu începere din ziua aceea când ex-spacer-ul mistic, Suleiman Ould-Harrad, părăsise nivelurile superioare pentru a coborî să li se alăture acestor creaturi, apăruseră mici notiţe lipite de uşa lui Saul. Satisfăcuse fiecare cerere, lăsând adesea afară sticle cu serumuri de-ale lui. La fiecare schimbare de tură, când se trezea, pachetul dispăruse, în locul lui stătea o mică mostră din câte-o formă de viaţă stranie pe care Saul n-o mai văzuse niciodată.

Era un troc, medicamente pentru noi piese ale puzzle-ului care era Halley. Lui Saul îi convenea de minune, căci oricum dorise să găsească o cale de-a-i trata pe alienaţii ce sălăşluiau în Gheena Depărtată. De când Ould-Harrad li se alăturase, păreau să fi devenit mai bine organizaţi, mai puţin suspicioşi şi violenţi când cineva dintr-un clan „normal” le ieşea-n drum.

Făcu, totuşi, ochii mari, când ambii emisari se înclinară adânc:

-V-venim şi-ţi implorăm-m aj-j-utoru'. Vocea bâlbâita îl luă pe Saul prin surprindere.

-N-am... n-am ştiut că mai sunteţi şi unii care puteţi vorbi! Cel cu faţă clătină din cap.

-Unii n-nu pot. Da' asta nu-nseamnă că nu mai gândim-m.

-Iertaţi-mă! bolborosi grăbit Saul. Pur şi simplu... mă rog, voi nu v-arătaţi niciodată. Ceilalţi se tem atâta de voi!

-Cum ne temem şi noi de ei. Da' tu eşti Ssssaul. Doc-c-toru'. V-venim la tine c-un rănit.

Saul era pe punctul de a-i pofti în laborator, când înstrăinatul şef îşi desfăcu frunzişul şi scoase o mică boccea cafenie, din care se auzeau scâncete.

-P-poţi s-o dre-g-g-gi?

Vidra avea un picior rupt. Se zbătu şi-l muşcă pe cel ce-o ţinea, fără nici un efect vizibil.

-Sigur că da, răspunse Saul ridicându-se şi apăsând plăcuţa cu cod-de-amprente de lângă uşă. Aduceţi-o

înăuntru. În mod normal, n-ar trebui să dureze.

Cu excepţia Lani-ei şi a unui mecanic ocazional, nimeni altul nu-i mai trecuse pragul. Saul era sigur că nici un străin n-o va mai face vreodată.

Dar, iată, nu fusese nicicând prea bun la preziceri.

La o oră după plecarea înstrăinaţilor, se găsea lângă principala cameră de clonare, decis. Existau motive ştiinţifice solide ca să continue experimentele. Colonia avea nevoie. Omenirea avea nevoie.

Eu am nevoie. Şi poate-am să reuşesc să-i dau Virginiei ceva ce-şi doreşte mai presus de orice...

-JonVon, i se adresă el principalului cuplaj vocal al computerului.

Da, Saul. Aici sunt.

Înclină din cap.

-JonVon, vreau să stabilim o bază de date secrete.

CARL

Dacă-şi mijea ochii împotriva nodului de galben al Soarelui, priveliştea de gheaţă îi apărea înainte ca un ţinut de vis. Armate de oameni şi mecanici forfoteau peste teritoriul brăzdat şi pătat, tractând cilindri lungi de oţel lustruit şi oxid de aluminiu ca alabastrul, sau legând stive uriaşe de echipamente electrice ori transformatoare care, concepute să opereze în vid, arătau mai curând ca nişte recife de mărgean cu circumvoluţiuni scorţoase, decât spire de cupru şi fier lucitor.

Bandele active se grăbeau peste gheaţa sfârtecată şi crăpată, cu jgheaburi săpate adânc în ea, tăiate, ajustate şi ciocănite. La intervale regulate, Jim Vidor înălţase turnuri zvelte prin topirea, modelarea forţată şi reîngheţarea apei în formă de grinzi, niveluri şi proptele cristaline.

Fire ca de păianjen uneau degete de cristal vopsit în portocaliu, repezindu-se în sus. Gheaţa avea o slabă putere de sudură, şi se folosea bine doar sub compresiune. Era cu neputinţă să crezi că arabescurile nu aveau decât un rol pur funcţional. Totuşi, Carl nu se îndoia că Vidor, dacă ar fi fost strâns cu uşa, ar fi putut oferi explicaţii pentru fiecare delicat fir extrudat, fiecare arcadă proptită pe console, pentru întreaga sa artă de împletituri fusiforme.

Carl nu-l întrebase. Oamenii nu se puteau rezuma, fără remuşcări, la lucrul îngust şi strict practic; oricine avea dibăcie jinduia să exprime ceva profund şi trainic. Poate să fi fost impulsul de-a lăsa o amprentă înflorită şi ideosincratică în cele mai durabile lucruri pe care le făureau. Ceva mai adânc, probabil, legat de spiritul ce adusese un trib însingurat de primate atât de departe de propria lor lume, caldă şi umedă.

Carl îşi aminti primele versuri ale unei poezii pe care i-o arătase Virginia în urmă cu câteva luni şi care, de-atunci, nu încetase să-l bântuie.

În astă seară marea-i calmă, e cerul împăcat.

Mareea-i plină, mândra lună deasupra-i s-a-nălţat.

Auguri de navigare bună. În poem era vorba despre plăji şi oceane, iar Virginia simţise în el o anume rezonanţă pentru aceste imagini. Călătoria aici, navigaţia în contra mareei gravitaţionale, semănau cu măreţele vremi trecute ale meşteşugului marinăresc. Captaseră o fracţiune din crudul vânt fotonic al soarelui pentru a controla emanaţiile de gaz ale cometei, în primele luni după acostare. Apoi goniseră în bătaia acelui vânt, folosind lumina solară doar pentru a produce curent electric. Momentul crucial se apropia, când corabia lor de gheaţă trebuia împinsă pe-o orbită proaspătă, cu un nou curs însemnat pe hartă.

Zâmbi pentru sine.

Ne agăţăm de analogia marină, hai? *Totul pentru că eşti spacer până-n măduva oaselor, şi n-o poti uita*. *De când l-am pierdut pe Edmund, tot timpul ai tânjit după o navă*. *Bucata asta de gheaţă şi de fier e tot ce ţi-a mai rămas*.

Era atât de evident, încât Virginia îşi dăduse seama. Îi spusese că poezia e o consolare şi, spre surprinderea sa, se pomenise încântat de unele materiale transferate de ea în display-ul lui. Asta ar fi reprezentat un lucru absolut imposibil în ochii arogantului spacer plin de sine care fusese cu trei decenii în urmă. Îmbătrânise doar cu şapte ani în tot acest răstimp, dar intervalul avea o greutate aparte.

Eul său mai tânăr părea acum îndepărtat, aproape neverosimil de orb.

Sper că Virginia nu mă poate citi prea adânc. *Ar descoperi destul de repede cât de falsă e toată această speranţă şi euforie, bazate pe o inevitabilă minciună*...

Nu-i plăcea să-şi amintească. Scutură capul şi porni peste gheaţă, cu paşi prelungi. *Fă-ţi de lucru*! *Nu gândi prea mult*; *nu ăsta e punctul tău forte*!

Carl ocoli un grup de mecanici ce lucrau pentru a ajunge la lunga tranşee a Lansatorului 6. Un aruncător încheiat umplea scobitura, coborând oblic în ea. Doi ingineri testau o roată-de-zbor fabricată din fier cometar.

Maşinile urmau să producă energie cinetică în proporţia şi sub unghiurile precis calculate. Mai întâi aveau să tragă paralel cu ecuatorul, încetinind şi în final oprind rotaţia de cincizeci de ore a lui Halley. După aceea, lansatorul va pivota în jurul unei axe îngropate în tranşee, ajungând aproape perpendicular pe ecuator, aliniat cu centrul de masă al cometei. Atunci aveau să-nceapă lungile expulzii repetate care, efectuate ani de-a rândul, adăugau minuscule creşteri cinetice lentei, maiestuoasei curbe a lui Halley la afeliu. Toate lansatoarele, pulsând neîncetat, aveau să-şi însumeze efectele în Impuls. „Nu-i aşa că-i drăguţ?”

Carl îl văzu pe Jeffers apropiindu-se în salturi uşoare, exersate. Pieptarul pătat al costumului purta un cleşte şi o cheie fixă încrucişate într-un cub.

-Frumos. S-a testat? E gata pentru montarea orizontală? „Sigur. Se potriveşte taman la ţanc, în orice unghi vrei.

Mecanicii or să-şi facă treaba de cum e gata testul.”

Jeffers rânjea fericit. El era baza Impulsului, găsind soluţii pentru toate problemele, cu un schepsis rapid şi sigur. Lucra în ture de optsprezece ore fără să dea nici un semn de oboseală. Fabrica de la Nivelul A, care acum duduia de roboţi ce confecţionau piese de schimb pentru lansatoare şi rachete, n-ar fi existat fără Jeffers. Carl îşi amintea vremea când omul căzuse la minima rezistenţă, scufundându-se în holobenzi şi porno-stimulatori, ştergând realitatea în care trăia. Munca era lucrul de care avea nevoie...

„Toate echipele sunt în avans cu programul. Ba încă fac şi ore suplimentare, fără să le-o cer.”

-În sfârşit, avem ceva pentru care să lucrăm, spuse Carl evitând privirea lui Jeffers.

„Al dracu' de corect.”

Un mecanic-coordonator se apropie, cu un dom suplimentar cocoţat în vârful carapacei, într-un oarecare paleativ de kluge. Adaosurile Virginiei funcţionau minunat, făcându-i pe mecanici şi pe roboţi de departe mai versatili,

dar nu erau elegante. Mecanicul semnaliză cu farul pentru a le atrage atenţia şi transmise: **Lansatorul e încheiat. Tehnicianul uman Osaka declară că agregatul e gata pentru testarea oficială.**

Jeffers dădu din cap:

„Daţi-i foc!”

Gonguri avertizoare sunară pe canalul radio. Pretutindeni, echipele încetară lucrul şi se căţărară afară din puţuri să privească. Costumele le erau zgâriate, roase, decolorate, cîrpite cu petece artizanale.

Un *ping ping ping* de încălzire clipoci pe frecvenţele de comunicare, ecouri subţiri ale şarjei ce începea în tranşee. Carl privi spre vârful lansatorului, care se repezea, eliberat de gheţurile din preajmă, ţintind spre cer.

Simţi o surescitare ce-i încreţea pielea, o tensiune crescândă. Dacă făcuseră vreo greşeală în proiect, în asamblare…

O mică vibraţie îi urcă prin picioare. Un răpăit în microundă, un *scriiii* şi unitatea se descarcă.

Simultan, o ceaţă vagă apăru la gura lansatorului. Se întrebă ce anume, nu era în regulă, până ce brusc îşi dădu seama că ritmul de tragere al tubului aruncător era de mai multe capsule pe secundă – şi ceea ce vedea era impresia trecerii lor.

Atâta tot. Nu tu vuiet, nu tu vălătuci de fum. Lansatoarele erau concepute să opereze cu eficienţă aproape perfectă, pentru a genera cât mai puţină căldură reziduală. Dacă fie şi numai o fracţiune de procent din energia lansării se infiltra în gheaţa înconjurătoare, avea să evapore suportul structural, producând dislocări, dezechilibrând sincronizarea inerţială, atent configurată, a segmentului. Cu mult înainte ca gheata să fi dispărut, instabilitatea redobândită a tuburilor directoare le-ar fi smuls şi transformat într-un morman de oţel răsucit.

Catapulta însă funcţiona ca unsă. Prin liniile radio se înălţară ovaţii. Cât vedea cu ochii, oamenii îşi ridicau braţele în saluturi de victorie, dansând pe gheaţa mânjită, sărind sus de tot în întuneric. Singuri mecanicii îşi

continuau stoici sarcinile, indiferenţi la faptul că fiinţele umane înhăţaseră în sfârşit cârma corăbiei lor de gheaţă. Halley nu mai era doar un bulgăre de zăpadă murdară dându-se de-a dura în lunga noapte. Era acum o navă spaţială.

Jeffers bâiguia excitat, repetând parametrii operativi pe care-i citea pe display-ul căştii. Carl putea urmări recitarea mitraliantă – kilo-amperi ivindu-se în circuite de joasă impedanţă, voltaje adunându-se în piscuri ascuţite pentru a se prăbuşi apoi la trecerea fiecărui glonţ, percutând potenţialul câmpurilor electrice şi magnetice inductive. Energia trecea în capsule, momentul electrodinamic scurgându-se ca un fluid cu viteza luminii.

Doar acceleraţia electrică era îndeajuns de eficientă pentru a rezolva problemă risipei de căldură, a evita lenta topire a cometei însăşi. Pe moment, la polul nord existau ample stive de fier extras în primul an al expediţiei, însă sub fiecare lansator mecanicii desfăşurau operaţiuni de minare, în caverne strâmte unde roboţii forau şi prelucrau cantităţi suplimentare din străvechiul metal al cometei.

La Nivelul *A*, o fabrică confecţiona găleţi uşoare dintr-un polimer supraconductibil special. Acestea erau încărcate cu fier şi alte reziduuri grele. Fiecare calup umplut cu metal devenea un glonte. Transportorii le depuneau cu precizie nestrămutată în ţeava catapultei, unde voltajele crescânde receptau proiectilele şi le azvârleau cu viteze enorme – zece mii de kilometri pe secundă, aproape trei la sută din viteza luminii. Lansatorul 6 era o mitralieră cosmică, trăgând cu plumbi ce-aveau să ajungă la cele mai apropiate stele în câteva secole.

Puteam construi astronave, numai să fi avut curajul, îşi spuse Carl. *Poate, într-o zi*...

Atât de mare era masa lui Halley încât până şi aceste viteze enorme abia dacă ajungeau pentru sarcina pilotării. Carl regla pe o frecvenţă de inginerie, şi auzi un *braaap braaap braaap* staccato la fiecare proiectil care-şi culegea minusculele contribuţii în coloana aruncătoare. Lansatorul 6 era primul din cele cincizeci şi două care aveau s-o

încercuiască în curând pe Halley, expulzându-şi ghiulelele timp de cinci ani. Când capul cometei zăbovea ca o balerină în punctul culminant al saltului, afeliul era momentul cel mai eficace pentru a o deturna pe Halley. În total, era necesar să se arunce zece milionimi din întreaga masă a cometei. Acest lucru presupunea zeci de mecanici care să supervizeze extracţia şi turnarea fierului, miniroboţi trudind lângă nesfârşitele benzi transportoare, subrutine şi programe experte să surprindă fiecare obstacol în nesfârşita febră ritmică a Impulsului.

-Dracu' s-o ia! spuse Carl. Merge.

Simţi un val de uşurare şi realiză că-şi ţinuse mâinile încleştate.

Uralele continuau. Chiar şi această demonstraţie, care avea să dureze doar câteva ore, încetinea rotaţia primordială a lui Halley, modificându-i infinitezimal lunga glisare eliptică.

„Şi mai merge şi ca pe apă”, preciză Jeffers, rânjind bucuros. „Hai jos, la Lansatorul Cinci. Avem un pivoţel drăguţ montat aici, ţine tubu-aruncător să nu se descleieze. Ne-am închipuit...”

Jeffers se opri brusc, la vederea unui gheizer de vapori clocotind dintr-un turn de gheaţă învecinat. Complicatele haşurări de alabastru şi ivoriu ale lui Vidor explodară într-un duş de ceaţă şi rămăşiţe scânteietoare.

„La naiba!”

„Ce-i? Ce se-ntâmplă?

-Laser! se trânti Carl pe solul soios. Jos toată lumea! „Ce naiba – cine s-a dus şi...”

-Arc-iştii! îşi dădu seama Carl. Pesemne c-au auzit prin radio de succesul testului.

„Dar *de ce*?”strigă Jeffers. „Credeam că Quiverian a fost de *acord*.”

-Al dracului să fiu dacă ştiu!

Pe tot întinsul câmpiei, oamenii plonjau să se-adăpostească. Ceva mai departe, un turn de gheaţă se dizolvă tăcut în abur. De astă dată, Carl văzu străfulgerarea de lumină când raza lovi.

– Trag de pe colina aia – acolo. Douăşcinci de grade sud de la vest.

Jeffers scrută zarea spre un punct îndepărtat din vârful unui morman de zgură rămasă de la o operaţiune minieră.

„Au mutat un industrial dintr-ăia marii. Încearcă să lovească Şasele”, da' chestiile astea, nu ţintesc aşa de bine...”

Căştile răsunau de înjurături!.

Un trăsnet se îngropă în gheaţă lângă o formă chircită, iar Carl auzi un strigăt de durere.

-Takeda! Lipeşte-i femeii costumul şi du-o la primul ajutor! Se ghemui îndărătul unei moviliţe şi privi cum fulgerele laser trimiteau fântâni arteziene spre cer.

-Ticăloşii!

„Tre' să facem ceva.”

-Aş putea-o pune pe Virginia să trimită nişte mecanici, să-i ia prin învăluire...

„Da, corect”, răspunse Jeffers.

-Nu, stai...

Controla canalul Virginiei. Un sâsâit. Era oprit. Bineînţeles. Doar un idiot ar ataca fără să taie sursa de sprijin a victimei. Alt vaier de durere în radio. Carl îl înghionti pe Jeffers în umăr.

-Lansatorul Şase – poţi să-l pivotezi?

„Ce?”

-Să-l dai pe Şase-n jos? Să ţinteşti spre orizont? Jeffers se arătă surprins.

„Siguranţele nu-s înăuntru. Nu-ş... i-un unghi destul de scăzut.”

-Încearcă!

În timp ce Jeffers se târa în tranşeea lansatorului, turnul de gheaţă ce servea drept centru de rotaţie al Lansatorului 5 explodă în spatele lor, trimiţând cabluri şi carenaje într-o cădere lentă, fluidă, spre suprafaţă. Componente pierdute, timp de construcţie pierdut, oameni răniţi – oameni de care *el* răspundea. Carl se încruntă spre mogâldeţele îndepărtate ce trebăluiau în jurul tunului laser, simţind cum înlăuntrul lui creştea o furie ucigaşă.

Umblă la canalele radio, unde glasurile se revărsau şi se încălecau unele pe altele. Oamenii îşi chemau amante şi prieteni, clocotind în mânie neputincioasă. Mecanicii cereau cu inocenţă ordine. Apoi vocea Virginiei se impuse pe linia lui privată:

„Ce se *întâmplă*? Cineva mi-a înfundat canalele. Cine...?”

-Adu nişte arme aicea, sus!

„Dar, dar, ce-o să folosim?”

-Laserele alea mici din Trei *B* – asta-i tot ce putem mişca imediat...

„Da' n-or să ia ca din oală pe oricine vine destul de-aproape ca să poată folosi laserele mici?” Carl înjură. Virginia avea dreptate. „Pot trimite câţiva mecanici mari de la polul nord.”

-Pân-atunci o să fim friptură!

Fluieră o comandă caută-şi-prinde pentru Joao Quiverian şi primi legătura în câteva secunde.

-Quiverian! Aici Osborn. Te... Vocea celuilalt era încordată.

„Ăştia nu acţionează sub ordinele mele. Sunt Arc-işti, da, dar nu-i pot stăpâni!”

-Ai pretenţia să te credem?

„Trebuie. Ăsta-i adevărul.”

Carl scrâşni din dinţi. Deci inamicul n-avea chip. Oamenii ce foloseau laserele acelea mari n-aveau să îngăduie nimănui să ia în stăpânire opţiunile Impulsului, încercând să impună o altă orbită. Cu ei, era totul sau nimic... şi aveau să ia totul.

Pe canalul general, auzi alte zbierete, în clipa când un trăsnet laser lovi o moviliţă, dizolvând în ea un puţ adânc. Carl văzu un trup rostogolindu-se... cineva care se ascunsese acolo.

Folosi prioritatea de comandă pe canalul *A*:

-Luaţi-i pe-ăia de pe mormanul de zgură de lângă Lansatorul Doi! Adăpostiţi-vă cu toţii jos, în tunelurile de alimentare. (O bălmăjeală, în loc de răspuns.) Şi folosiţi coduri de identificare dacă vreţi să fiţi auziţi!

Rosti o comandă rapidă în vorba-mec şi zgomotul se întrerupse, controlorul de canal trecând pe modul oficial. De-acum radiourile costumelor n-aveau să mai funcţioneze până când sistemul trecea la ordinul-cod. Preţ de-o clipă, nu se mai auzi decât un şuierat lugubru. Apoi:

„Jones, cod BQ către Osaka şi Osborn. Conduc grup de cinci jos la puţ acum."

„Lomax, cod DF către comandă. Am vedere bună de pe-o-nălţime sigură. Toţi pe cod-P amplasamentele la mine. Transmit situaţia la Osborn."

Carl dădu din cap. Câţiva spacer-i buni care-şi aminteau antrenamentele valorau cât nişte batalioane.

„Jeffers, cod GH către Osborn. Am făcut-o, cred."

-Osborn, cod GH. Făcut ce?

„Jeffers, GH. Cobor lansatorul cu vârfu-n jos. Trebuie să-l întorc spre sud. Tu mi-l aliniezi, okay?"

Carl realiză că ciocăniturile statornice ale Lansatorului 6 se opriseră de câtva timp. Acum, sub ochii lui, ansamblul se întoarse greoi spre colinele joase şi îndepărtate, coborându-şi ajutajul. Carl se ridică în picioare şi trecu repede îndărătul aruncătorului ce se înclina încet. Singura cale de-a ţinti care-i trecea prin minte era ochirea directă, privind în lungul ţevii.

Grozav. Curat tehnică-de-vârf.

Iar Arc-iştii îi supravegheau neîndoielnic. În mod sigur, obiectivul lor era acel loc. Distruseseră ţintele mai uşoare, până să-şi corecteze tragerea. Lansatorul 6 era mult mai greu de lovit, îngropat cum era în locaşul lui. Acum, însă, când ieşea încet la suprafaţă...

Se chirci pe o pată portocalie şi închise automat un ochi, aliniind ţeava catapultei cu mogâldeţele de pe colina îndepărtată.

„Lomax, DF către Osborn. Am o schiţă tactică a poziţiilor inamice cunoscute. Pregăteşte-te s-o primeşti. S-au grupat destul de strâns."

Carl îşi aşternu imaginea peste jumătate din vizieră. Desenul rudimentar al lui Benchley prezenta un grup principal şi două aripi – probabil cercetaşi desfăşuraţi.

Nu-s prea mulţi. Am numărat cinci. Dar au avantajul terenului.

Arc-iştii erau dispuşi într-un şanţ, beneficiind de adăpost. În timp ce privea, o flacără albastră străfulgeră – iar el se trânti instinctiv pe burtă. Apoi realiză că era ridicol; dacă se afla în plină bătaie a laserului, l-ar fi orbit instantaneu. În loc de asta, ceilalţi ţintiseră sus. Nu-l atinseseră decât câmpurile periferice.

Îl verifică pe Jeffers. Aproape coborât...

Clipi ca să-şi limpezească vederea.

-Deschide-o!

„Nu... nu *pot să* trag aşa-n colina aia cu o încărcătură plină! E un kilogram de fier la zece mii de K.P.S... ar fi ca şi cum am detona o bombă de zece kilotone!"

Carl căută furios o soluţie.

-Lăzi goale! N-au decât câteva grame. Aveţi vreunele?

„Ăă... Mda... Şi prefer să bag putere mai mică," răspunse Jeffers. „Ne ia un minut... ia-sssă-ve... unu la sută..." Cine ţipă. Altă lovitură în apropiere.

-Trebuie să răspundem cu foc! Deschide-o!

„Okay, okay." Spre uşurarea sa, Carl auzi *braaap braaap braaap-ul* reîncepând. Sunetul era altul. Mai jos, mai aspru.

„Nu-i reglat pentru asta! O să se facă bucăţi!"

Carl tastă telescopul. În sus şi-n jos, pe colină, nori de vapori răsăreau sub impactul proiectilelor.

-Canalul *A*, auto-prioritate. Jeffers, stânga!

,,'ţeles."

Micile coloane de gheaţă săreau la înălţime, mai multe pe secundă.

Un fulger albastru din vârful colinei, mai strălucitor de astă dată. La rândul său, duşmanul îşi regla tirul. Carl se întoarse şi văzu gheaţa, nu departe în spatele lui, erupând şi explodând brusc în abur perlat.

-Mai sus!

„Asta-i"

O dâră de ceaţă urcă panta, dezordonată dar înălţându-se, înălţându-se constant spre cei ce mânuiau

tubul uriaş şi greoi.

Doi adversari, fiecare luptându-se cu arme prea mari şi puternice pentru a fi folosite cu precizie… ca nişte luptători dând unu-n altul cu bârne de oţel. Primul care marca o lovitură…

Carl se întrebă ce s-ar întâmpla dacă laserul îl va lovi în plin. Costumul avea să reflecte parţial lumina, care în acel unghi ar fi răspândită pe o zonă mult mai întinsă… totuşi, nu dorea să afle.

-Mergi drept! Şi mai sus!

Cheagurile nervoase de gheaţă tresăriră, deviară, se fixară -şi izbiră mogâldeţele ce forfoteau.

Distrugere fără sunet. Carl rămase întins pe gheaţă, privind cum proiectilele loveau neîncetat ţintele – biete puncte ce se zvârcoleau, şi părţi smulse, rostogolindu-se, din laser – în timp ce ceaţa asaltului se aduna, se răspândea, şi în cele din urmă acoperi scena.

-Okay. Poţi… s-o-nchizi.

„I-am nimerit?”

-Da, am reuşit.

Carl nu simţea nici o bucurie, nici urmă de entuziasm. Totul se întâmplase atât de repede… Un pâlc de puncte mişcându-se pe o colină… Fulgere orbitoare, bruşte… Apoi exploziile îndepărtate ale lăzilor ce loveau gheaţa, loveau oţelul, loveau carne moale şi os casant… O ştiinţă a geometriei stricte şi a morţii uşoare.

„Hei, am reuşit! Asta o să-i înveţe minte pe bulangii!” Lansatorul tăcu. Jeffers sări din groapă, exuberant.

-Am… am făcut-o, da!

Auzi glasul Virginiei şi altele şi, odată cu rumoarea ce revenea revărsându-i-se în urechi, Carl porni încet spre colina bombardată, nevrând să vadă ce era acolo dar ştiind că era necesar. Făcea parte din munca lui.

Deodată mintea i se limpezi şi-şi reaminti restul poeziei, versurile care îi dăduseră năvală în minte cu numai câteva minute în urmă… timp care acum părea aflat cu luni de zile în trecut.

Iar noi suntem aici, pe-un câmp nepământesc,

Bătut de zvon de luptă şi zor amestecat,
Neştiutoare oşti, în noapte, se ciocnesc.

VIRGINIA

Costumele spaţiale erau sâcâitoare. Îi aminteau Virginiei de pierderea siluetei – de trecerea anilor…

Se luptă cu baretele de ajustare, slăbind unele şi strângând altele în toate locurile proaste.

Vax! *Nu-i de mirare că Saul a fost aşa*…

Virginia căzu pe gânduri. Oricum, era sigură că neînţelegerile aveau prea puţin de-a face cu recenta ei lipsă de exerciţiu fizic.

Poate că nu era ceva menit să dureze, îşi spuse. *Poate că tot ce-i bun sfârşeşte prin a se autodistruge*.

Imaginea unei lumi roşii, vulcani noi erupând ca să salute zorii…

Pentru prima oară de la atacul Arc-ist eşuat, Carl îi dăduse permisiunea să vină şi să-l vadă personal. A fi indispensabil avea neajunsurile sale. Cu gărzi umane şi mecanici de pază stând rânduri-rânduri în jurul laboratorului ca s-o protejeze, în ultima vreme începuse să se simtă ca o regină a furnicilor, sclavă a propriei sale regalităţi.

Deşi o furnică regină, cel puţin, produce ouă…

Alt gând rău. De ce ieşeau toate aceste lucruri la suprafaţă tocmai acum?

Pentru că am început să ne omorâm între noi, acum şi aici? *D-asta-s aşa de deprimată*?

Sau pentru că mă simt singură, şi nu mai sunt tânără?

Virginia sfârşi cu îmbrăcatul şi-şi petrecu peste costum o tunică uzată. Nici măcar n-avea una a ei proprie – nu se ostenise niciodată să-şi facă. Aceasta – înfăţişând un snop de grâu deasupra a trei mingi de aur – îi aparţinuse doctorului Evans, un om de la Hidroponice mort de douăzeci de ani. Dispecerul cu costumele o reînregistrase pe numele Virginiei, iar ea hotărâse s-o poarte.

Aş vrea să nu fi trebuit să vin aici în persoană, îşi spuse, în timp ce trecea prin ecluză.

Afacerea asta însă era prea importantă ca s-o discute pe orice canal radio. Nu conta numai teama de-a fi interceptaţi. Voia să vadă chipul lui Carl când vor sta de vorbă.

Uşile exterioare se deschiseră şi vederea îi fu împiedicată un moment de către o ceaţă de vapori condensaţi. Fulgii de zăpadă zburară suflaţi în spaţiu, iar Virginia privi peste câmpul de gheaţă.

Într-o privinţă, se simţi puţin dezamăgită. Legăturile ei cu telecomandaţii progresaseră atât de mult încât viziunea sa asupra suprafeţei părea practic mai bună în surogat decât în direct. Păşind atentă pe crusta murdară avea oarecum o senzaţie de *mai mare depărtare* decât prin controlul unui mecanic aflat acolo.

Mai era şi un jenant sentiment de goliciune. La urma urmei, avea mulţi mecanici, dar numai un singur trup. Şi *acesta* se afla acum la suprafaţă, sub stelele palide.

Priveliştea era mai puţin accidentată, aici lângă Puţul 6, decât în locurile unde mecanicii ei şi lucrătorii lui Jeffers scobiseră şi brăzdaseră bătrâna cometă. Aici, trăsătura dominantă era un edificiu înalt care arăta cam ca încrucişarea dintre un scrânciob de sticlă şi o plasă de păianjen ţesută din mătase lichidă.

Un număr de spacer-i stăteau adunaţi la baza acestuia, gesticulând spre un punct din întunericul scânteietor. Recunoscu pieptarele lui Carl Osborn şi Andy Carroll, ca şi pe multe altele – în special membri ai facţiunii Platoului Trei şi a Supravieţuitorilor. Virginia mormăi fraza de comandă până reuşi să se cupleze pe frecvenţa folosită de ei. Era un joc de copii să le spargă codul.

„...vă spun că după părerea mea chestia asta-i prea al naibii de mică! Or fi făcut ei progrese de când am plecat noi, sigur. Da' nici chiar torta aia fierbinte de fuziune n-a putut împinge mai mult de douăzeci de tone cu o asemenea acceleraţie, atâta timp.”

„Zău? Ei bine, chiar dacă *sunt* doar douăzeci de tone, gândeşte-te la tot ce-ar putea include. Subterfugii logice mai rapide pentru computere şi mecanici mai buni.

Seminţe hibride ca să ne îmbunătăţim hidrourile. Şi focoase cu tritiu! Douăzeci de tone de material de-ăsta ar putea însemna totul.”

Evident, vorbeau despre Pachetul cu Atenţii. În timp ce se apropia, ocolind o zonă crăpată a gheţii, auzi vocea lui Carl intervenind:

„Speri că darurile de Crăciun îi vor face pe Arc-işti să se răzgândească, Andy?”

„Sau ne-or da nouă ceva care să ne-ajute să-i stârpim... Nu-mi pasă care din două. Orice le-ar da brânci de la polul sud astfel ca să ne putem întoarce la manevra jupiteriană şi să salvăm misiunea iniţială. Schema cu Marte-i în regulă, ca variantă secundă. Dar căpitanul Cruz ar fi dorit să...”

Observând că Osborn se întorsese s-o salute pe Virginia, Andy Carroll se întrerupse.

„Osborn, canal deschis pentru Herbert. Bună, Virginia!”

Combinezonul lui pătat era un amestec de componente refolosite. Pe deasupra era drapat într-o pânză albă jegoasă, având ca blazon imaginea unui crustaceu roşu. Viziera i se limpezi, şi-i putu vedea faţa. Argintul la tâmple şi ridurile de pe frunte nu-i răpiseră farmecul său băieţesc.

„Drăguţ din partea ta c-ai venit sus, Virginia. E un lucru deosebit pe care-am vrea să te rugăm să-l faci pentru noi.”

Virginia dădu din cap, apoi îşi aminti că avea în faţă îndepărtatul Soare. Deşi acum nu era mai mult decât o stea foarte luminoasă, era posibil, totuşi, ca viziera să i se fi opacizat automat, ascunzându-i gestul.

-V-ajut în orice fel, începu. Dar...

„Asta-i grozav. Fin'că ne facem griji cu primul Pachet cu Atenţii de pe Pământ. N-am vrea să iasă ceva prost când va sosi!

-Ce-ar putea ieşi prost?

„Ce-ai zice să cadă-n mâna cui nu trebuie?” sugeră Carroll. Carl ridică din umeri:

„Quiverian neagă orice amestec în atacul de la ecuator.

Spune că erau nişte răzvrătiţi ce acţionau fără aprobare. Totuşi, văd unde baţi. Nu cred c-am vrea că, din greşeală, Pachetul cu Atenţii s-ajungă la polul sud. Poate-ar fi mai bine să trimitem un mecanic în spaţiu, care să escorteze nava de marfă până la destinaţie.”

Virginia înţelese.

N-ar fi deloc bine să ne trezim cu pachetul de salvare deturnat. Atunci Arc-iştii ne-ar avea-n dublu-Nelson. Ar deveni totalmente stăpâni pe situaţie.

-Perfect, încep să lucrez detaliile cu Jeffers. Oricum, mai e un lucru despre care voiam să vorbesc cu tine.

„Sigur. Ce anume?”

Când o văzu clătinând din cap şi rămânând tăcută, Carl se întoarse spre ceilalţi:

„Vin imediat, băieţi. Vedeţi dacă puteţi acorda mai bine antena asta, da? Vreau o cât mai bună stabilire a poziţiei obiectului când se-apropie.”

„Bine, Carl.”

O conduse după o grămadă mare de deşeuri miniere. Asigurându-se că-l vede făcând-o, ridică mâna şi-şi închise emiţătorul. Virginia înclină din cap, procedând la fel. Carl se apleacă să-şi atingă casca de a ei.

-Ce te frământă, Virginia? Pari atât de... abătută. Ceva cu Saul? Auzisem...

-Nu, îl întrerupse ea grăbită; chipul lui era atât de aproape; stratul dublu de cristal ce-i despărţea părea să transmită o răsuflare caldă. Nu, Carl, nu-i asta.

Cel puţin, nu ăsta e motivul pentru care am urcat aici.

-Dar *este* o problemă, între voi doi, insistă el. Virginia dădu din cap, o smucitură rapidă, scurtă:

-Nu, chiar nimic. Doar, mă rog, unul din lucrurile-alea... Timpul...

-Timpul ne schimbă pe toţi, Virginia. Nu m-am scuzat niciodată faţă de voi amândoi pentru felul cum m-am purtat, cu-atâţia ani în urmă. Am fost un idiot.

În ochii lui se citea sinceritatea.

-Erai tânăr, Carl. Toţi eram mai tineri.

Cu excepţia lui Saul. Cu sistemul lui imunitar perfect,

nu va trăi oare veşnic? *Să fie asta, poate, o sursă de fricţiuni între noi*?

Carl privi în jos un moment, apoi îi întîlni ochii.

-Asta nu-nseamnă că sentimentele mele sunt altele, Virginia. Dacă eşti gata pentru o schimbare...

Îşi lăsă fraza în suspensie, iar Virginia putu vedea deodată ceva mult mai adânc decât sinceritatea, mai adânc chiar decât severitatea comandantului. Mâna ei înmănuşată se înălţă, atinse sticla.

-Oh, Carl! Ai suferit atât de mult...

Carl ridică din umeri, prins între sentimente contradictorii:

-Ai venit să mă vezi pentru că...

În glasul lui se simţea speranţa. Virginia clătină din cap, alungându-şi slăbiciunea.

-Carl... (înghiţi în sec.) Carl, vreau să ştiu de ce plănuieşti să ne omori pe toţi.

Bărbatul făcu ochii mari.

-Ăăă... Cum... Ce vrei să spui?

Mâna Virginiei căzu.

-Întotdeauna ai fost un mincinos prost, Carl. Pentru mine, cel puţin. Ceilalţi par să-ţi fi înghiţit comedia, crezând că Pământul are într-adevăr în vedere o salvare, şi toată gargara aia cu trecerea strânsă pe lângă Marte, pe urmă spre Jupiter şi Venus, apoi înapoi către Marte şi carantină...

-Ce tot...

-M-am gândit, totuşi, că Jeffers şi-ai lui te-ar susţine chiar dacă ar şti adevărul, nu?

Carl tăie contactul, făcând un pas înapoi, înainte chiar ca *ea* să fi sfârşit. Avea buzele strânse. Când vorbi, mişcările gurii părură să-i exprime o amărăciune pătrunzătoare. Virginia îşi arătă urechile. Cu o mişcare nerăbdătoare a capului, Carl îşi atinse din nou casca de a ei.

-Ce ai de gând să faci? întrebă el.

Cel puţin, Carl nu-i minimaliza inteligenţa continuând cu prefăcătoriile. Ştia că rulase simulări în zece moduri

diferite înainte de a-l acuza astfel.

-Ce am de gând să fac *eu*? întrebă Virginia. Înainte de toate, îţi dau o şansă să te explici. Vreau să ştiu de ce acoperi farsa asta a Controlului Terestru, trimiţându-ne pe un curs direct de coliziune cu Marte!

Ochii lui Carl se închiseră scurt.

-Şi acasă există facţiuni. Au avut loc... tocmeli. A trebuit să acceptăm, pentru a primi Pachetul cu Atenţii.

-Astfel încât să ne putem ciocni de o planetă în patruzeci de ani? nu se putu abţine Virginia să râdă amar.

-Patruzeci de ani lungi, Virginia. Chiar şi cu serurile lui Saul, va trebui să ţinem atâţia oameni treji încât până atunci vom fi bătrâni.

-Sunt şi copii, Carl.

-Bebeluşii ăia nenorociţi pe care i-au făcut Ortho-şii? Abia dacă merită să fie numiţi oameni, Virginia. Ştii asta. Oricum, şi ei şi noi toţi vom trăi mai bine şi mai confortabil cu bunătăţile pe care le primim în rachetele alea de pe Pământ.

-Confort!

-Da, asta în măsură destul de mare. Dar există şi un motiv mult mai important.

-Care anume?

-Cinstit vorbind, Virginia, nu-ţi dai seama că e singura cale de a scăpa din tot fiasco-ul ăsta?

-Ce lucru bun o să iasă dacă *murim* cu toţii? clătină ea din cap.

-Păi, din punctul de vedere al Pământului, sfârşitul unei ameninţări. Iar în privinţa asta, pot înţelege şi optica Arc-iştilor.

-Poţi?

-Da! Fireşte. Vor face totul ca să protejeze lumea natală de Halley-forme, şi nu-i poţi acuza pentru asta.

-Şi din punctul *nostru de* vedere? Carl ridică din umeri.

-Aprindem scânteia unei vieţi noi pe o lume moartă, poate. Cu morţile noastre, putem provoca lungul proces de trezire a planetei Marte.

Virginia nu-şi putu stăpâni o grimasă.

-Începi să vorbeşti ca Jeffers.

-Poate..., îi întoarse Carl privirea; glasul îi scăzu. Aş fi putut încerca să mă gândesc la o altă cale, indiferent cât de improbabilă, dacă...

Lăsă fraza în suspensie.

-Dacă ce, Carl?

-Las-o baltă. N-are importanţă.

-Carl! Trebuie să-mi vorbeşti. Carl clătină din cap.

-*Acum* câtva timp, Saul mi-a spus că lucra la un sistem de clonare. În vreo zece ani, am fi putut fi-n stare să producem o generaţie de copii zdraveni, uşor modificaţi pentru a fi sănătoşi şi a se înmulţi cu adevărat în gravitaţie slabă. Poate fi efectiv ceva serios în ideea aia despre care vorbesc unii *Uber-şi* ai lui Sergeov... Să-i spunem Pământului să se ducă naibii şi să-ncercăm colonizarea lui Triton...

Virginia înţelese ce l-ar putea determina să accepte un asemenea plan.

-Vrei să spui... eu, mai ales, nu-i aşa?

-Da. Tu, eu, copiii pe care numai tu şi cu mine i-am putea avea împreună. M-aş... m-aş putea lăsa convins să accept alt punct de vedere, dacă asta ar părea posibil.

Înlăuntrul creierului şi-al inimii Virginiei bântuia iarna. Exista o incapacitate amorţită, o *silă* de-a înţelege. Vag, ştia că aceasta era versiunea unică a nevrozelor de care sufereau toţi, de-acum – cu nimic mai gravă decât media normală, dar extrem de aparte. Era blestemul unui *romantism* hipertrofiat. Adolescentul melancolic din el fusese, într-un sens, îngheţat în timp.

Ştia că o simplă confesiune ar putea rezolva situaţia... o recunoaştere francă a faptului că, oricât de măreţe miracole tehnice le punea ştiinţa la dispoziţie, ea nu va avea niciodată copii, indiferent cu ce bărbat. Universul hotărâse demult asta.

Blocarea, însă, era prea mare. Prea asemănătoare unei poveri de gheaţă pe care n-o putea ridica, nici măcar ca să fie bună cu un prieten drag.

-N-am să spun nimănui despre Marte, Carl.

-Nu? clipi el din ochi. Dar eu...

-M-ai convins că ai dreptate. *Va fi* mai bine aşa... să murim aducând viaţa într-o lume moartă. Mai bine decât o stingere fără sens...

Se dădu înapoi şi-şi deschise din nou transmiţătorul.

-Spune-mi când şi unde vrei să întâmpinăm primul Pachet cu Atenţii şi dă-mi o echipă de sprijin. Încep chiar acum să rulez simulări pentru un rendez-vous.

Încercă să nu i se uite-n ochi în timp ce se întorcea, dar îi simţi privirea în spate pe când alegea o cărare îngustă, singuratică, îndreptându-se din nou spre cripta ei, departe de stelele reci.

SAUL

Vehiculul care călătorise cale atât de lungă, pentru a le aduce daruri de pe îndepărtatul Pământ era o fiară sofisticată şi învăpăiase o cărare îndrăzneaţă ca să-i ajungă, aici, în numai cinci ani. Ocolind de trei ori soarele, câştigase o viteză extraordinară, iar acum se năpustea în adâncimile negre de sub şi de dincolo de planul sistemului solar.

În timpul fiecărei treceri circumsolare, captase vâlvătaia astrului în gigantice vele de voal. Apoi, când distanţa făcuse să pălească focurile, marile pânze se strânseseră, propria flacără a maşinii izbucnind înainte. Frânturi de antimaterie se întâlneau într-o mică incintă de combustie, eliberând energie ce era aproape lumină colimată, propulsând nava cu şi mai mare viteză.

Doar trei pase fuseseră necesare pentru a-i aduce orbita în acelaşi plan cu cea a lui Halley – dar *mult* mai repede decât fugea cometa. Tehnologia făcea acest lucru posibil, iar fluxul fierbinte al opiniei publice redeşteptate cerea viteză. Pentru presiunea populară a unei noi generaţii, acesta era un act de graţie ce nu îngăduia nici o amânare.

Pentru ceilalţi era ceva cu totul diferit – plata în numerar a mitei pentru a-i convinge pe ciudaţii colonişti infectaţi şi exilaţi temporal să respecte convenţia, convenţie de-a se ţine departe.

Sperau unii, oare, ca astfel să-şi îngroape vinovăţia incinerării lui *Edmund Halley*? Sau să spele ruşinea anilor de tăcere şi nepăsare?

Saul privea ecranele, împreună cu reprezentanţii aleşi din toate clanurile, în caverna Sălii de Control Central. Încă o dată, încăperea era efectiv plină, deşi făcea prinsoare că arhitecţii nu-şi închipuiseră niciodată o asemenea mulţime... figuri sălbatice purtând tatuaje şi haine ţesute din fibra lichenoizilor Halley-ene, brăzdate de

cicatricile unor boli nemaivăzute pe Pământ şi murmurând între ele în dialecte stranii.

Până şi Joao Quiverian era aici, stând încruntat, cu braţele încrucişate, într-un colţ, cu trei gărzi personale şi o nevăstuică recent donată pândind feroce de pe umărul lui.

Reprezentanţii tuturor clanurilor veniseră ca observatori, în timp ce Virginia Herbert ghida solia mecanică a coloniştilor pe o orbită conexă cu Pachetul de Atenţii ce încetinea continuu.

-Sigur că au făcut progrese, torţa aia-i o grozăvie, spuse Andy Carroll de la consola balistică. Dar tot nu-ncetineşte destul de repede ca să-mi convină.

-Am s-o prind, murmură alene Virginia. Nu-ţi fă griji, Andy. Am făcut şi noi unele progrese.

O cârpă neagră îi acoperea ochii în timp ce stătea pe spate în hamacul de lângă comenzile Waldo. Cablul mufei neurale îi şerpuia dinapoia ţestei, iar cu degetele atingea uşor un set de butoane moletate.

Saul observă gura lui Quiverian ţuguindu-se dezaprobator. Îi era vizibil greu să îndure prezenţa Percell-ilor în fruntea operaţiunii de recuperare. Aici însă era tolerat, şi nu prea putea să se plângă.

De drept, Carl i-ar fi putut opri accesul, ca răspuns la rebeliunea pe care o condusese în sud. Chiar dacă Quiverian îşi declina orice răspundere în privinţa criminalilor ce atacaseră lansatoarele ecuatoriale – şi îi denunţase public – el şi Arc-iştii lui nu mai prezentau încredere. Tot timpul cât se aflau în Central erau supravegheaţi constant de o echipă de hawaiieni de-ai lui Keoki. Anuenue.

Totuşi, având în vedere puterea de-a negocia pe care avea să i-o confere Conţinutul Pachetului cu Atenţii, Carl îşi putea permite să fie generos.

Nimeni nu era cât de cât sigur în legătură cu Conţinutul navei! Saul medita. *Aş putea înşira o mie de lucruri pentru care aş da un deget sau un premolar, ori chiar mai mult. Şi sunt sute de alte liste, toate la fel de lungi ca a mea.*

Din păcate, probabil că nu-i nici un dram de tutun de pipă la bord.

Zâmbi cu ironie ştearsă. *O să mă mulţumesc cu acordorul de diferenţiere celulară din sistemul ăla de clonare pe care l-am pus la punct pe Pământ acum zece ani*.

Începuse destul de logic, programul său cu maimuţe mici, giboni şi spice de grâu, subtil modificate... în căutare de noi elemente pe care să le adauge unui sinergism în creştere – un angrenaj de fiinţe terestre şi halley-ene care să ia locul războiului perpetuu. Dar, în utlimele luni, devenise ceva mai complicat. Existau, acum, aspecte pe care era sigur că Osborn nu le-ar aproba, iar Virginia nu le-ar înţelege probabil niciodată.

Din acest motiv, îşi mutase laboratorul jos, într-o cameră secretă sub un cvartal al cometei, departe de rachete şi de clanuri, oprindu-i până şi pe mecanicii din garda Virginiei să-l urmeze. Asta contribuise la lărgirea prăpastiei dintre ei, dar el acceptase să plătească preţul.

Trecuseră luni de zile de când se cuplase ultima oară cu ea, împletindu-şi emoţiile – şi chiar, ocazional, câte un gând amplificat de către maşină – în timp ce se ţineau în braţe sub lucirea slabă a lămpilor de control ale lui JonVon. Nu îndrăznise. Căci sigur ar fi dat de-o urmă... suspectând libertăţile pe care şi le luase, şi tragicele lor rezultate.

O mică vietate foindu-se oribilă, într-un incubator de sticlă... branhii, blană şi coadă şfichiuind... o faţă – *vag umană - schimonosită în agonie şi apoi, recunoscător încremenită în sfârşit*...

-E o splendoare, şopti Carl Osborn. Iar Saul clipi, revenind în prezent. Era, oricum, o amintire asupra căreia prefera să nu stăruie. Ridică privirea spre a vedea feerica navă, acum înfăţişându-se desluşit pe ecrane.

Spire înmănuncheate, ca din mătase de păianjen, se desfăceau precum tulpinile dezgolite ale unei flori – filatoarele de pe care se umflaseră vele uriaşe în timpul celor trei ameţitoare pase solare ale cargoului – se

rânduiau în jurul unui glob ce radia într-o imposibilă strălucire reflectorizantă.

-Mă uit la capsula-container din centru, spuse Lani Nguyen, de la consola de instrumentare. Mă-ntreb cum s-au descurcat cu impactul particulelor de praf la asemenea viteze. Arată de parcă scutul nici măcar n-ar fi material! E un soi de *câmp de forţă*, sau de nu, eu sunt propria mea bunică…

- Nu! murmură Carroll, şi schimbă o privire cu Carl. Un câmp de forţă real? Nu mă mir c-au fost în stare s-o construiască aşa de uşoară!

Otis Sergeov, liderul facţiunii *Ubermesch* al Percell-ilor, stătea agăţat de marginea unui display video în partea stângă, cu câţiva dintre tovarăşii săi tatuaţi.

-Băşinuţa asta cu fermoare purpurii-i *tot* prea-mpisat de uşoară. Cui or să-i folosească două tone de căcat-pământean, mm?

Jeffers râse.

-Ce n-aş da eu pentru câteva *livre* de matriţe ca lumea, sau o milă, două, de cablu supraconductor cald. La toţi dracii, pentru astea chiar c-aş primi să-mi pictez pielea-n albastru şi să cârâi în VorbaNouă ca un *Uber*!

Ochii lui Sergeov fulgerară, iar Saul ştiu că faptul de-a fi Percell nu l-ar salva pe Jeffers, dacă rusul fără picioare va avea vreodată în mâini soarta celuilalt.

-*Bezmozgdîi gonnosiat*! murmură, în limba sa natală. Jeffers râse.

Susan Ikeda, şefa comunicaţiilor cu Pământul, raportă în legătură cu ultima convorbire avută prin radioul de mare distanţă:

-Controlul Terestru spune că estimarea lor de patru ore se confirmă. Nava încetineşte în ritm normal.

-Nu se poate, murmură Carroll.

-Dar spun…

-Informaţia lor e depăşită cu patru ore! Cu iuţeala luminii, îţi zic eu! Ceva nu-i…

-Gura Andy! i-o tăie Carl. O vreme, în cameră domni tăcerea. Doar zumzetul slab al ventilatoarelor şi ţăcănitul

mărunt al câte unui comutator. Apoi vorbi Lani:

-Îşi întoarce flacăra, Virginia.

-Confirmat. Cam e vremea. Întind hamul.

Virginia nu lăsa să transpară nici un semn de tensiune, dar cei din încăpere plesneau de încordare. Display-urile de deasupra arătau nava-mesager a coloniştilor, în două piese unite printr-un cablu întins, mai subţire de-un deget şi lung de peste cincizeci de kilometri. Rachetele se aprinseră, şi dublul corp începu să se rotească, asemeni, unui lent şi uriaş şarpe în întunericul înstelat.

-Propulsorul Secţiunii *B* epuizat, anunţă Andy Carroll. Secţiunea *A* e gata să primească impulsul transferat, în trei sute zece secunde.

Lani se întoarse şi le explică spectatorilor:

-Nava noastră e o rachetă în două trepte. Partea *B* a furnizat impulsul iniţial. Partea *A* şi-a păstrat carburantul pentru contactul final cu Pachetul de Atenţii.

-Atunci de ce Partea *B* e încă ataşată? întrebă unul din oamenii lui Quiverian. Lani îşi mişcă pumnii unul în jurul celuilalt:

-Folosim un pripon rotativ pentru a fura şi mai multă energie cinetică din etapa iniţială. Împingând partea *B* înapoi spre Halley, îi dăm porţia ei de energie celeilalte secţiuni.

Privitorii abia dacă ascultau. Toţi ochii ţintuiau ecranul central, unde Pachetul cu Atenţii începea să se răsucească. Ceea ce fusese un punct fierbinte la marginea domului-oglindă îşi spori strălucirea întorcându-se pentru a înfrunta mesagerul rotitor, în două bucăţi, al coloniştilor.

Imaginea era prea neclară. Camerele de la bordul secţiunii *A* în rotaţie rapidă nu puteau sta fixate pe nava terestră. Procesând frânturile iuţi pe care le prindea, JonVon abia reuşea să menţină un unghi de vedere simulat.

Saul se întrebă dacă ar fi cazul să dea o mână de ajutor. Îl cunoştea pe JonVon mai bine decât oricine, cu excepţia Virginiei. Putea ajuta computerul organic măcar să stabilizeze imaginea.

Dar nu se oferise. Sincer vorbind, îi era teamă că

Virginia l-ar refuza, transpunând astfel în realitate ceea ce deja intervenise tacit între ei.

Mi-e atât de dor de ea! *Am nedreptăţit-o stând la distanţă, nemărturisindu-i ce-am făcut*...

Astfel îşi spusese sieşi, iar şi iar. Dar asta nu-l ajutase să afle curajul de a-i vorbi despre lucrul acela mic şi diform, ce se dezvolta în acvariul de clonare din laboratorul său secret, încercarea unui dar *pentru ea*... dar care, în loc, apăruse ca fiind o crudă resimţire a faptului că Dumnezeu fixează limite chiar şi puterilor profeţilor...

Mi s-a dat în mâinile mele, puterea de-a plămădi animale şi chiar oameni... dar mi se refuză orice cale de a-i dărui femeii iubite copilul ce şi-l doreşte cu atâta disperare!

Trebuia să existe un motiv. Deocamdată, însă, Infinitul nu catadicsise să i-l încredinţeze.

-Ce măciuci la buci încearcă ăla să facă? auzi Saul murmurele lui Jeffers.

-Cred..., lunecă Osborn un pas înainte, cu vocea deodată aspră. Cred că-ncearcă să ne lovească nava.

-Imposibil! strigă unul dintre moderaţii Ortho din Caverna Almondstone. De ce-ar...

Dar apriga lance a navei terestre îşi spori brusc strălucirea, partea ei anterioară apropiindu-se de axa camerei.

Andy Carroll ţipă:

-Manevrează! Rotaţie accelerată! Apoi totul fu haos.

-Hamul desprins! strigă Lani.

- Pierdut contactul cu secţiunea A anunţă alt spacer.

-Înapoi, toată lumea! Lăsaţi-i să lucreze! Făceţi-le loc!

Carl înjura în timp ce împingea oamenii de lângă comenzi. Deasupra capetelor lor, ecranele erau o învălmăşeală de senzori supraîncărcaţi.

Ochii lui Carl îi întâlniră pe-ai săi, în timp ce Saul ocolea mulţimea dezlănţuită, zbătându-se între braţele încleştate ale hawaiienilor lui Anuenue ce nu-l lăsau să se apropie de console. Pe chipul lui Osborn se zări un licăr tăcut de emoţie, după care spacer-ul smuci din cap:

-În regulă, ajută-i! Da’ dacă le stai în drum, îţi iau gâtul!

Saul încuviinţă şi sări înainte pentru a plana lin pe hamac, lângă Virginia. Trase o cască neurală din consolă şi şi-o puse peste petele intens frecate ale capului.

Maelstrom-ul era şi mai rău aici, pe tărâmul imaginilor şi al torenţilor de date. Fără anii de practică sub tutela Virginiei, s-ar fi pierdut instantaneu în hărmălaie.

Cernu impresiile, căutând numai centrii de procesare vizuală. De materialul realmente important – vectori, rapoarte ale stării mecanice, date în curs – nici măcar nu se atinse. Acolo, probabil, mai rău ar fi făcut dacă încerca să ajute. Le putea însă da lui Carl şi celorlalţi o vedere mai bună a ceea ce se întâmpla.

Chemă secţiunea din memoria lui JonVon rezervată pentru activităţile lui proprii, recitându-şi codul secret de acces. *Simon spune, deschide Kelley*.

Răspunsul păru să întârzie, practic, cu câteva milisecunde, demonstrând cât de ocupat era procesorul.

Good afternoon, Dr. Lintz. Am noutăţi de raportat privind stadiul celor mai noi experimente.

Camerele de clonare operează normal. Există...

Nu acum, îl întrerupse. *Anulează totul înafară de întreţinerea de bază a funcţiilor vitale. Transferă celelalte resurse la procesarea datelor intrate în imagini clare şi desfăşurarea lor conform următoarelor formate*.

Îti imagină în faţa sa consola şi „plonjă” înăuntru cu gândul, trasând căi şi numind blocuri electronice pulsânde pentru ca JonVon să-i permită accesul. Curenţii de date erau pentru el un haos aproape total, dar lucrul cu JonVon părea să-i deschidă noi posibilităţi. Îi oferea o vedere – sau cel puţin aşa se gândea el adesea – a minunilor cu care avea de-a face Virginia, ca surogate pentru porţia de nesfârşire ce nu-i putea aparţine niciodată.

Prost subiect... Concentrează-te, nebun bătrân!

Camerele pârjolite, răsturnate, de pe modulul *A*, continuau să transmită. De-ar fi avut numai, el şi JonVon, timp să ţină măsura şi să fazeze balansul... să ajungă la

cameră şi s-o facă să trimită imagini în pulsaţii repezi...

Da! Deşteaptă maşină! Bine te-a-nvăţat mămica!

Treptat, în interval de secunde, vălmăşagul se ordonă, oscilă, se stabiliză. Văzu că teribila flacără a navei terestre fusese lăsată în urmă, văpaia ei nemaiarzând atât de puternic.

Hamul de frânare a luat-o prin surprindere. Realiză că nava pământeană nu fusese capabilă să urmărească piesele modificându-şi atât de neaşteptat direcţiile de zbor. Una dintre secţiuni se îndrepta acum spre Pachetul cu Atenţii sub un unghi oblic, chiar mai repede decât înainte.

-Nu încerca decât să se apere! strigă cineva din public. Pesemne că am activat un sistem anti-meteoriţi!

-Ar fi cazul să terminăm cu amestecul ăsta prostesc! încuviinţă un alt observator. S-o lăsăm să vină aşa cum au planificat proiectanţii ei. Orice-am face, am fi ca nişte sălbatici băgându-se într-o maşină complexă pe care n-o înţeleg. N-o să iasă decât o catastrofă!

Se auzi un murmur aprobator, dar Saul putu simţi, dincolo de curenţii de date ce se succedau, aroma distinctă de triumf venind din direcţia Virginiei.

-Te-am *prins*! *o* auzi şoptind, nu departe. Scurt, încercă să întoarcă spre ea capul, s-o privească. Dar pulsaţia contactului neural şi sistemul vizual natural i se ciocniră, ameninţându-l cu un val de ameţeală. Închise iarăşi ochii şi se concentră să stabilizeze imaginea pentru Carl.

-Asta e, îl auzi pe spacer murmurând înapoia lui. Uşurel, Andy, Virginia... încearcă să te prinzi uşor la baza acelor filiere. Lani, ajut-o pe Virginia să se cupleze la computerul navei. Află de ce n-a iniţiat contactul până acum.

-'ţeles, Carl, răspunse Lani. Saul simţi nava pământeană ca pe o enormă imagine de argint şi aur ars... un glob ca oglinda, prea neted ca să aibă cât de cât substanţă. În suprafaţa aceea, o mică formă ezită şi crescu, luminându-se din când în când, după cum robotul coloniştilor îşi aprindea şi-şi stingea reactorul pentru a potrivi vitezele. Micul lor sol era minimalizat pe lângă

curba de lumină stelară reflectată, mică rablă fusiformă îndrăznind să se apropie şi să atingă o frumuseţe angelică.

-Contact! Ne-am ataşat de o duză, anunţă Carroll.

-Pulsăm un cod de comunicare navă-la-navă, raportă Lani. Vom vedea ce are de spus...

Apoi Virginia se tângui:

-Ticăloşi demenţi!

Era ca şi cum o lamă de cuţit ar fi căzut retezând una din mâinile lui Saul. Un tsunami de zgomot şi durere îi smulse ca un uragan ancorajele, aruncând fâşii din *el însuşi* într-o furtună de date, sălbatică. Se simţea înecându-se, şi nu mai avea nici cea mai vagă idee încotro *e susul*. Durerea şi haosul îl copleşeau.

În acel moment se întâmplă un lucru care îi salvă lui Saul minţile. *Strănută*.

Explozia zguduitoare fu atât de violentă încât casca de contact neural îi zbură din cap şi se izbi de consolă. Deodată lumea, fu lumină, şi aer, şi zgomot *real* – un tumult de voci omeneşti ce păreau, prin comparaţie, ca şoapta unei brize de dimineaţă.

-*Ce s-a-ntâmplat*...

-...explodat!

-Dumnezeule, anihilare, pură...!

-Itaka, treci pe canalul de alarmă! Spune-le echipelor de la suprafaţă să se adăpostească imediat! comandă vocea lui Carl peste tot vacarmul de panică. Cheamă-le jos înainte ca neutronii să lovească!

Mâini smuceau de umerii lui Saul, încercând să-l tragă înapoi. Clipi printre pete luminoase, şi văzu trupul inert al lui Andy Carroll pe care-l eliberau tăindu-i hamacul. Keoki Anuenue bâjbâia în partea dinapoi a gâtului Virginiei, trăgând de mufa neurală în timp ce alţii se grăbeau cu tărgi.

-*Nu*! zbieră Saul; îl apucă pe Keoki de încheietura mâinii atât de strâns încât uriaşul hawaiian icni de surpriză. Să nu se-atingă nimeni de ea! Nimeni! bolborosi, culegând casca pe care tocmai o aruncase. Lăsaţi-o-n

pace!

Tremurând, îşi puse casca la loc.

Într-o clipă, fu înapoi sub fluxul de electroni, clocotitor, învolburat, în vuietul unei explozii destul de mari pentru a sparge o mică lume.

Mai bine pregătit, de astă-dată, Saul călări pe talazuri, căutând o stâncă, un vârtej, orice loc unde să poată sta şi aduna firele.

O bucată din programul de personalităţi mimate al lui JonVon se izbi de el, murmurând ceva despre refuzul unui „Academy Award”[18]... ce-o fi fost şi-ăla. O înhaţă şi legă fragmentul de o subrutină, pentru căutarea bazelor de date bibliotecare, şi de o alta conţinând informaţii asupra zootehniei pe Insula Wight.

-Virginia, şopti. Unde eşti?

Ce-i spusese instinctul, cu mai adâncă certitudine decât simpla cunoaştere – că era rătăcită undeva în maelstrom-ul acela...? Că a o deconecta ar însemna s-o lase – dacă nu într-o stare vegetativă – atunci oricum cu o parte esenţială din ea pierdută pentru totdeauna în haos? Saul se aruncă în toate părţile, adunând o construcţie zdrenţuită, o trupă de frânturi şi epave, şi trimitea cercetaşi, căutând.

O şoaptă de aer tropical.

Într-acolo!

O mireasmă de crizanteme înmugurite, *aici*!

O amintire tainică din copilărie... de stinghereală alături de un băiat din vecini... *ad-o înăuntru*.

Urme, toate, precipitându-se dintr-un amestec învârtejit. Una câte una, ar fi trebuit o mie de vieţi pentru a le recunoaşte şi-a le pune măcar grămadă, necum să le mai şi rânduiască în ceea ce fuseseră. Nu încercă. Tot ce putea face era să le iubească.

Frică şi durere... un blestem şoptit.

„ticăloşi demen...”

---

[18] *Academy Award* – „Premiul Academiei” – denumirea oficială a Premiului Oscar; aici aluzie la refuzul lui Marlon Brando, laureat al Oscar-ului de interpretare masculuină, pentru rolul din filmul „Naşul”, regia Francis Ford Coppola, 1972 (n.t.)

Ricoşă pe alături. Dar Saul întinse mâna după el.

Te iubesc, Virginia, chemă. *Cu toate cusururile*... *Prost şi orb cum sunt, te iubesc şi te voi iubi pentru totdeauna*...

...**totdeauna**...

Cuvântul sună ca un ecou.

...**totdeauna**...?

Da. În josul timpului până ce însuşi Cel Fierbinte slăbeşte şi gheaţa toată prinde viaţă... *Niciodată nu te voi părăsi*...

...**niciodată...?**

Oh... Saul...

Oh...

-Oooh, oftă vocea ei din lumea reală, lângă el. Oh, Saul...

Reţeaua vibra de mişcare şi deodată mâna ei o prinse pe-a lui, atât de strâns încât binevenita durere îi înteţi şiroaiele de lacrimi ce-i întunecau privirea.

CARL

Carl scrâşni din dinţi iritat, dar nu lăsă să se observe. De la explozie trecuseră patru ore. Căldura dogoritoare a detonaţiei vaporizase instantaneu stratul de gheaţă de pe o parte a lui Halley. Se înregistraseră avarii serioase la mecanicii şi instrumentele de diagnoză de pe suprafaţă, precum şi câteva victime. Datele soseau încet, dar asta nu-i oprise pe oameni să trăncănească şi să teoretizeze.

Joao Quiverian devenea de nesuferit. Îşi folosea impactul deplin al propriei staturi, dominându-i pe ceilalţi, iar glasul îi răsuna cu o impostaţie rezonantă, autoritară.

-Am greşit într-un mod pe care-l găsesc de neînchipuit Acest accident e rezultatul direct al amestecului nostru în ceea ce nu înţelegem, mai curând decât să ne fi pus încrederea în semenii noştri. Evident, mecanicul a aprins cumva camera de fuziune a...

-*Perdeeyn!* tună Sergeov, Idiot Arc-ist...

-...Pachetului cu Atenţii, îi dădu-nainte Quiverian, şi...

-Okay, *de-ajuns*! spuse tăios Carl. Linişte, toată lumea! Pâlcul de oameni îşi îndreptară atenţia spre el.

-Uitaţi-vă la numerele astea! gesticulă el spre unul dintre ecrane. Ăsta a fost o reacţie termonucleară completă, *nu* o dereglare a propulsiei cu fuziune.

Quiverian rămase cu gura căscată.

-Nu... Da' de ce să fi trimis... la noi...

Pielea tatuată cu albastru a lui Sergeov se încreţi într-un zâmbet amar.

-Nu *la* noi – *pentru* noi.

-Aşa cred, confirmă Carl.

-O... bombă? întrebă mirată Lani Nguyen, cu ochii ei migdalaţi dilatându-se.

Carl rosti răspicat:

-JonVon estimează efectul la câteva sute de megatone. Belşug de neutroni, gamma – obişnuitele. Nici o cameră de fuziune de care să fi auzit *eu* vreodată nu poate funcţiona

c-o sarcină de genul ăsta.

-Atunci, spuse rar Quiverian, au intenţionat… să…

-Să luăm pachetul ăla în gheaţa noastră şi pe urmă să-l arunce-n aer. Să sfărâme totul înăuntrul lui Halley. Să topească un kilometru la vârf, să surpe puţurile în toate celelalte părţi.

Carl trebuia să-şi controleze surplusul de energie nervoasă. Acasă, în gravitaţie, muşchii aveau întotdeauna vreo treabă de făcut atât cât să rămână pe loc, arzându-şi tensiunile mărunte. Aici, cerinţele lăuntrice de acţiune nu-şi găseau nici o supapă. Trebuia să focalizeze totul pe alte căi de acces – voce, expresie, gestică.

-Mi se pare… greu de crezut, spuse Quiverian, dintr-o dată neaşteptat de liniştit.

-E *tipic*, spuse Sergeov. Pământul a fost întotdeauna acelaşi. L-au distrus pe *Edmund*, *puf!* Acuma, urmam noi.

-Mda! făcu acru Jeffers. Ne cer îndrumări, ne zic să conducem pachetul drept prin Puţu' Trei… Şi se putea s-o facem, de n-ar fi fost curiozitatea, care ne-a-mpins să trimitem un mecanic să vadă ce ne-a adus Tăticu'.

-Pământul s-a ţinut de povestea lui în tot timpul ăsta - vreme de trei ani – când de fapt complotaseră să ne distrugă în întregime, continuă Carl.

-Ca să-şi ocrotească sfânta biosferă, interveni moale Saul, apropiindu-se.

Carl înălţă o sprânceană – *Cum se simte*? – iar Saul dădu din cap liniştitor. Virginia era lipsită de cunoştinţă când o luaseră tehnicienii medicali cu targa. Carl se simţi uşurat, citind însă în expresia calm-mulţumită a lui Saul şi o tristă confirmare: într-un fel, el şi Virginia erau din nou împreună. Criza precipitase faptele. Şansele lui proprii – pe care acum vedea că le lăsase să se clădească dincolo de limitele prudenţei – erau iarăşi egale cu zero. Saul şi Virginia păreau capabili să supravieţuiască oricărei lovituri pe care le-o rezerva hazardul.

-…putem aştepta la o explicaţie completă de pe Pământ, sunt singur, încheie Quiverian.

Carl realiză că pierduse una din declaraţiile

pontificale ale individului.

-Ce spui?

Chipul lui Quiverian se zbârci de exasperare.

-Presupun că am fost victimele unei facţiuni politice. Cineva, sub acoperirea încărcăturii repartizate, *a* strecurat un focos exploziv. Asta nu-nseamnă că întreg Pământul ni se opune. De îndată ce vom informa înaltele autorităţi terestre despre felul în care acest gest umanitar a fost deturnat într-un mod cum nu se poate mai abject, sunt convins că cei din conducere vor lua măsuri de-a pedepsi şi reduce la tăcere această cabală de...

-Palavre! îl întrerupse vehement Carl. Quiverian strânse buzele şi nu mai spuse nimic. Unul dintre locotenenţii săi începu:

-Uite ce e, nu poţi... – dar Carl i-o reteză:

-Cheamă Pământul pe microundă şi-o să ne faci să pierdem unicul avantaj. Timpul.

Îndârjit, Quiverian îşi repezi bărbia înainte.

- Nu mă pot aştepta ca tu să...

-Ascultă, îl opri Carl, ei încă nu ştiu ce s-a-ntâmplat, just?

-Ia-sssă-vedem..., calculă mintal Jeffers. Circa două ore-n fiecare direcţie, cu viteza luminii. Ar trebui să prindem ce-au zis când a explodat drăcia.

-Hai să ne băgăm puţin în transmisia lor, încuviinţă Carl. Privi spre o cameră din *perete* şi dădu din cap. JonVon îi asculta, aşa cum bănuise, şi imediat încăperea se umplu de şuieratul paraziţilor solari. Apoi o voce ca de tinichea spuse monoton:

-Nu te pot transpune aici pe puncte, Halley.

-Încă mai transmit telemetrice ca s-o piloteze-năuntru, comentă Jeffers.

Vocea oscila slab, dispersată de cele trei miliarde de mile ale drumului ce-l avea de parcurs.

-După calculele noastre, pachetul se-apropie de cuplarea R.P.X. finală. Propunem să-i trimiteţi acum balizare laser pentru Puţul Trei. Pe urmă va prelua conducerea acostarea automată.

-Lucrează încă la abordare, preciza Carl. Un val de paraziţi, constant. Apoi:

-Confirmaţi acostarea? Negativ pe bip-ul de cuplare autoservo, dar prezentăm totuşi contracomanda pe reppledex patru-supra. Aşteptăm bip-ul de semnalizare pentru nimeni-înăuntru.

Bărbaţi şi femei ascultau cuvintele unei civilizaţii la fel de îndepărtată în timp, pe cât era şi în spaţiu. Monitorii de pe Pământ ai misiunii, ştiau, erau instruiţi în jargonul anului 2060, ca să diminueze confuziile, şi totuşi termenii ciudaţi şi manierismele erei moderne se strecuraseră printre cuvinte. O privire spre unghia mare îi dădu de ştire lui Carl că trecuseră trei ore de la explozie. Părea mai mult de-un an. Ordonă să se aducă răcoritoare. Liderii facţiunilor ascultau posaci, tăcuţi.

-De-acum ar trebui să vină-n orice moment, anunţă Jeffers. Glasul cel ezitant continua:

-Purtătorul pont-aproape-sigur zice normal. Codat...

O tăcere bruscă. Ţăcănitul spiţelor soarelui însuşi părea că inundă sala, aducând o amintire a ţinuturilor calde pe care le părăsiseră de-atâta vreme, vocea eternă, rumegândă, a unei prezenţe apăsătoare.

Apoi strigăte vagi, învălmăşeală.

-U.V. şi flux vizibil! Şi-a dat drumu'!

-Prea devreme! ţipă altcineva. După calculele mele... Bolboroseală de vorbe, un pocnet distinct.

-Ia mâna de-acolo! Poate acostase deja, nu ştim... O ceartă, voci strigând care pe care:

-Vezi dacă lepădăturile-alea infecte mai transmit. Dracu' să-i ia, ştiam eu că nu trebuie să-l urmăm – securit pe ticălos. Alt pocnet.

-Neg., Fred. S-au topit de pe linie.

Slab, cineva chiui:

-Aburi sunt urlătorii ăia!

Ochii tuturor se dilatară când răsună un zgomot subţire, evident provenind de undeva din preajma vorbitorului – un râs din toată inima, un strigăt de sărbătorire, apoi cataracta galopantă a mai multor mâini

aplaudând.

Multă vreme, bărbaţii şi femeile de pe Halley se uitară unii la alţii tăcuţi. După toate aparenţele, rămăseseră foarte puţine de spus.

Carl străbătu valvele şi păşi afară prin refracţiile cristaline ale ecluzei de la suprafaţă. Trecuseră optsprezece ore. Se consultase cu trimişi ai diferitelor facţiuni, câştigase discuţii contradictorii, alinase suferinţe pe cât îi stătea în putinţă. De fapt şi de drept, ar fi trebuit să stea acum cuibărit în culcuşul său, odihnindu-se puţin.

Dar asta însemna să se târască deoparte lingându-şi rănile, lucru pe care l-ar fi făcut foarte bine în urmă cu câteva zeci de ani... Acum n-ar mai fi mers, ştia. Prea multe se întâmplaseră, şi prea repede. Dacă stătea să le rumege, n-ar fi făcut decât să-şi adâncească deprimarea, nerezolvând nimic.

Acesta era un standard pe care învăţase, încet, să şi-l impună sieşi: *Tu ce obţii când e totul gata?* O amintire de ruminaţii amare, încercări mahmure de-a uita? Recriminări împotriva provocărilor sorţii? Asta-i putea satisface lăuntric pe cei ce căutau asemenea roade acre. Acum însă, ştia din experienţă că se va simţi mai bine, până la urmă, dacă-şi găsea o ocupaţie, dacă ar fi construit sau ar fi reparat sau ar fi mutat ceva. Să lăsăm muşchii să-şi urmeze logica lor proprie... Apoi va putea dormi, ştiind că, cel puţin, a rămas activ, *le-a arătat el ticăloşilor*.

Un uşor nor de aer îl urmă pe gheaţă, o ceaţă învolburându-se instantaneu. Mergea în salturi joase, cramponându-se de suprafaţă şi menţinându-se statornic pe sol, spre ecuator. S-ar fi putut agăţa de cablu deplasându-se cu jetul, dar astfel făcea mai multă mişcare.

Fusese nevoit să înghită multă nebunie, şi se bucura să se afle acum aici, afară.

Unde mi-e locul! Încă sunt spacer, fir-ar să fie!

Un idiot cu ochii bulbucaţi îl oprise pe coridor, acuzându-l că a sabotat cu deliberare Pachetul cu Atenţii. Demenţă! Oamenii nu voiau să accepte realitatea rece şi clară – că lumea lor natală îşi pusese în cap să-i extermine.

Ei bine, la fel cum nu voiam eu să accept realitatea că nimic nu-i va despărţi vreodată cu adevărat pe Saul şi Virginia... Nu-i decât o chestiune de proporţii...

Centura de lansatoare se înălţa deasupra orizontului în timp ce se apropia de ea, picioarele găsind sprijin pe gheaţa scorţoasă şi pestriţă. Erau ca nişte tunuri zvelte, elegante, fiecare inclinat într-un unghi uşor diferit faţă de vecinul său. Cu săptămâni în urmă încetiniseră şi opriseră rotaţia lui Halley, pentru a-şi simplifica alinierea tragerilor. Acum stelele stăteau suspendate fix deasupra, şi fiecare lansator ţintea în exact unul şi acelaşi punct al cerului: Ascensiune Dreapta 87°, înclinaţie +35°.

„Sal't, Căp'tane!” îi făcu Jeffers cu mâna din vârful Lansatorului 16.

-Nu sunt căpitan, răspunse automat Carl.

„Poţi foarte bine să fii.”

-Sunt doar ofiţer de operaţii. Asta-i tot ce-ar tolera toate clanurile.

„Şleahtă de găozari!”

-Acum nu cred c-o să mai primesc vreo avansare de pe Pământ.

„Nu prea, aş zice”, chicoti uscat Jeffers. „Ai terminat să consolezi pe toată lumea?”

-Mda, răspunse Carl, sărind pe capota lansatorului.

„Curios, cum unii din ei nu pot să creadă ce s-a-ntâmplat.”

-Pentru ei era Marea Speranţă Albă.

„Destul de nasol, când Mama Terra-ţi întinde-o ţâţă şi imediat – bum!”

Carl zâmbi fără voie. De-aici puteau vedea multe lansatoare, o linie punctată evidenţiind ecuatorul lui Halley, ca trasată de un liceean migălos, pentru un proiect ştiinţific. Ajutajele lor îşi schimbau treptat direcţia, către nord, pe măsură ce ochiul lui luneca spre orizont. Fiecare stătea îngropat într-o pernă cu ulei, hidraulică, absorbindu-i reculul şi transmiţându-l în mult prea fragila gheaţă. Roboţi şi mecanici aşteptau lângă fiecare tub îngust, gata să degajeze orice blocaj la alimentatoarele cu

bandă rulantă.

„S-au pus de-acord, acolo jos?”

Distras de marşul ordonat al lansatoarelor spre orizont, Carl nu înţelese un moment la ce se referea Jeffers.

-A, în legătură cu radio-Pământ?

„Da, au acceptat să-şi ţină gura?”

-Nu tocmai.

„Cine?”

-Sergeov. Quiverian.

„De Sergeov puţin m-aş aştepta s-asculte, sigur. E băiat bun, bătrânu', Percell drept-ca-săgeata. Poate puţin cam greu de mână. Dar Quiverian? E-un ucigaş ticălos! Cine-i dă atenţie...”

-Câţiva Arc-işti încă mai cred că trebuie să fi fost o greşeală. Nu şi-o pot imagina pe Mămica măcelărindu-şi pruncii, chiar dacă *sunt* purtători de boli.

„Sonaaaaaţi!”

-Just.

Sub cerul tăcut, de abanos, asemenea teme păreau meschine. Carl se putea confrunta cu ele înăuntru, încastrat în gheaţă... dar aici, problemele şi opiniile omeneşti păreau murdare, mici, ruşinoase.

-Aşa că... l-am pus pe JonVon să ia câţiva mecanici şi... să dărâme antenele de microunde.

Spre surprinderea sa, Jeffers râse.

„Corect al dracu'!”

-Crezi... şi tu?

„Normal că da! Le dăm de veste pe Pământ că suntem vii, după care ne trimit alt Pachet cu Atenţii. Doar că de data asta n-or să ne mai spună.”

-Asta o să ne-aducă, poate, un câştig de câţiva ani. Poate. (Dădu din cap.) N-au eşuat complet, desigur. Am pierdut câţiva oameni la suprafaţă, şi având toată atenţia îndreptată asupra Pachetului cu Atenţii ne-am decalat puţin cu Impulsul. Începem cu întârziere.

„Al naibii de-aproape de afeliu,” confirmă Jeffers. „O să fie o treabă zdravănă, să-i dăm ditamai brânciul la atâta gheaţă.”

-Ai şi realiniat lansatoarele?

„De cum ai spus. Facem rost de-un delta-V *mare* dacă-i dăm drumul cât de curând.”

Cel puţin fiasco-ul cu Pachetul de Atenţii rămăsese în urma lor. În timp ce alţii se jeleau, Carl era, într-un fel, uşurat, însemna că trebuie să se rupă de Pământ, să-şi ignore lumea natală, chiar să se ascundă de ea cât mai mult timp posibil...

Cine putea şti? Peste patruzeci de ani, n-ar fi fost exclus ca acasă să se afle oameni noi la conducere. Sau colonia Phobos îşi va fi câştigat poate independenţa la vremea când refugiaţii cometari vor veni puhoi în aerocofrajele lor arzătoare *Pe cine-ncerc să prostesc? se* întrebă.

Tensiunea din el nu voia să se atenueze. Avea nevoie de ceva. *Sau de cineva*, îşi spuse, şi izgoni gândul de-ndată ce-l recunoscu.

Lansatoarele. Erau gata, calibrate.

-Ai controlat amplasamentele butoanelor ălora?

Jeffers îşi bătu cu palma tabloul de comandă, dând din cap.

-Variaţiile de presiune? Aliniamentele magnetice?

„Totul okay.”

-Atunci ce mai aşteptăm? Jeffers ridică privirea şi, încet, rânji.

„Al dracu' de corect!”

Comută canalele şi le vorbi în foc-rapid inginerilor săi.

De jur-împrejurul lui Halley, centura prinse viaţă. Sarcinile electromagnetice creşteau, ajungeau la saturaţie, rămâneau în aşteptarea eliberării. Iar în adâncul gheţii, bărbaţi şi femei se frământau cu propriile lor întrebări singuratice, îndoieli, disperări. Aveau nevoie de ceva care să-i învioreze.

-Dă-i drumu' să zboare, comandă Carl.

O simţi prin cizme. Un tremur, o goană, adunând-se, o bruscă eliberare vibrantă. Prin ajutajul Lansatorului 16 ieşi... nimic ce s-ar fi putut vedea. Putea simţi însă fiecare glonţ de fier învelit zburând prin tunul electromagnetic,

pulsaţii febrile zgâlţâind tubul zvelt. O mitralieră aţintită spre stele, împotriva negrei uitări peste care nu lăsau nici o urmă, arcuindu-se de-abia în nefiinţa ei.

Era mângâierea unei pene pe un bolovan – dar, în timp, efectele aveau să se-arate.

Se răsuci să privească în josul şirului. Fiecare lansator îşi arunca neabătut proiectilele spre cer, câmpurile electromagnetice periferice răsunând ca un slab dar persistent *rata-rata-rata-rata* pe canalul radio.

Ar fi trebuit să-l cheme pe JonVon, ştia, să transmită imaginea pe toate monitoarele t.v., să alerteze echipajul. Pentru un moment, însă, stătu şi o savură de unul singur.

Acum se îndreptau înapoi. Spre casă. Înceata şi leneşa orbită a lui Halley se va scurta, se va întoarce. Se va răsuci. De bine, de rău, vor luneca pe pârtia muntelui gravitaţional, spre un destin pe care nu-l puteau întrezări. Era un sfârşit pentru lunga şi inerta lor obedienţă faţă de legea gravitaţiei. Halley devenise o navă.

„În sfârşit, *facem* ceva!” exclamă Jeffers.

Carl strigă cu veselie neaşteptată, eliberat de toate îndoielile:

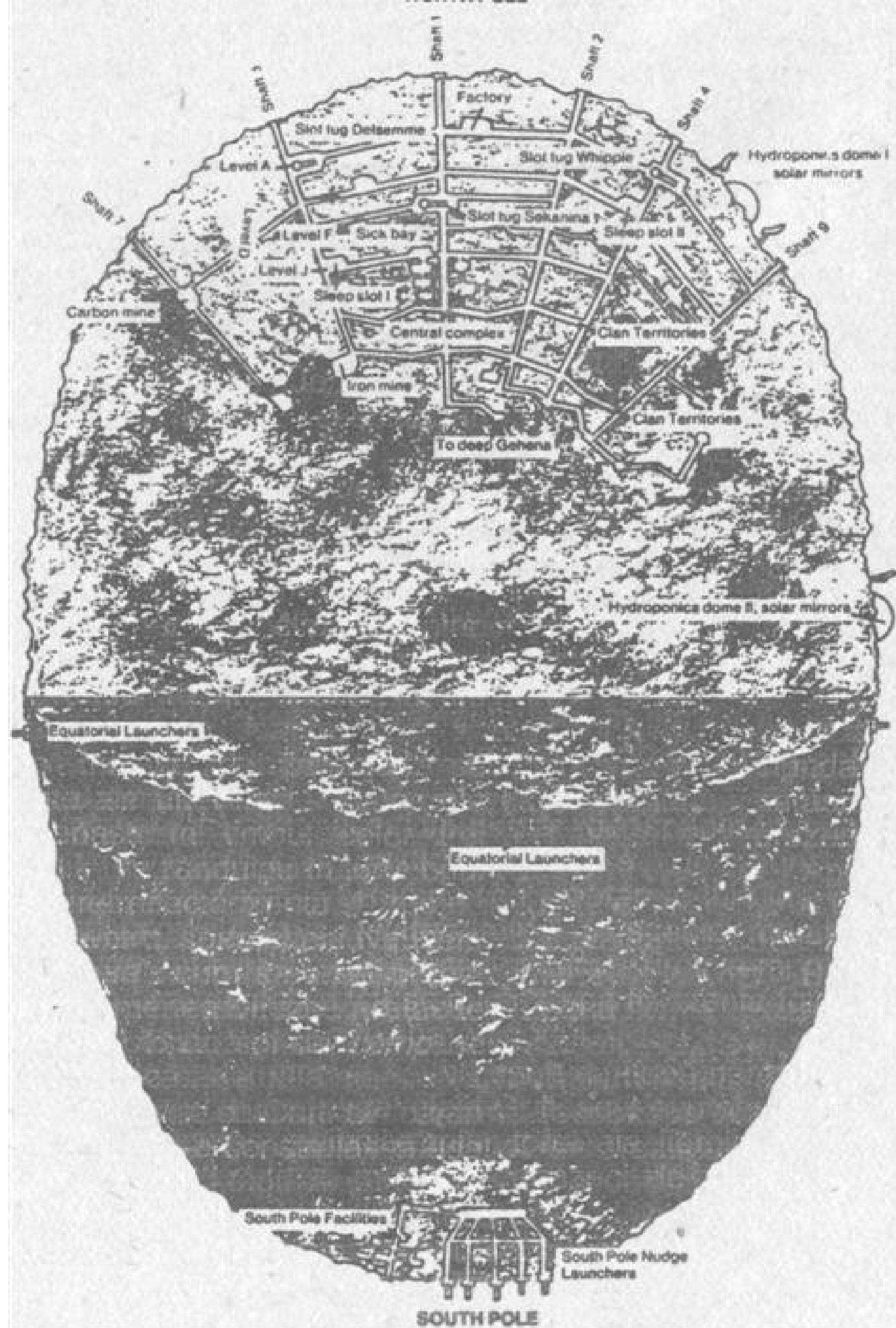
-Soare, sosim!

PARTEA A VI-A
CU FORŢA UNEI PIETRE

Anul 2100

Ceea ce au făgăduit toţi înţelepţii
nu s-a-ntâmplat,
iar ce au spus nebunii blestemaţi
ajuns-a să treacă.

-Melbourne.

NORTH POLE
Shaft 1
Shaft 2
Shaft 3
Shaft 4
Shaft 7
Factory
Slot tug Whipple
Hydroponics dome I
solar mirrors
Level A
Level F
Sick bay
Slot tug Sekanina
Sleep slot II
Level J
Sleep slot I
Carbon mine
Central complex
Clan Territories
Iron mine
Clan Territories
To deep Gehena
Hydroponics dome II, solar mirrors
Equatorial Launchers
Equatorial Launchers
South Pole Facilities
South Pole Nudge
Launchers
SOUTH POLE

SAUL

Privea cu ochi mari la crăpătura din perete. Deschizătura neagră şerpuia departe în gheaţă.

-Când s-a-ntâmplat asta? întrebă Saul.

Doi dintre asistenţii săi – bruneţi, cu pistrui în formaţii identice pe chipuri – ridicară privirea dinspre un banc de laborator unde lucrau. Răspunseră împreună pe acelaşi ton:

-A fost un cutremur de Halley, Tati. Acum două ore. Unul mare. A crăpat peretele.

Saul clătină din cap, încă incapabil să-şi închipuie cum ştia fiecare ce avea să spună celălalt.

-E clar că l-a crăpat, spuse, examinând avaria. Trebuia să se ocupe cineva de ea. Chiar atât de adânc sub suprafaţă, era o nebunie să laşi orice cameră să rămână neînchisă etanş prea mult timp.

Unii spuneau că aruncătoarele, care forţau miezul cometei împingându-l lună de lună, an cu an, erau cauza cutremurelor. Alţii dădeau vina pe război, acum pierdut, după toate aparenţele, de către Quiverian şi Arc-iştii lui.

În ultima lună, spacer-ii lui Carl, *Uber-şii* lui Sergeov şi neutrii lui Keoki Anuenue se coalizaseră, întreprinzând un raid-fulger asupra fortificaţiilor Arc-iste de la polul sud, şi sabotaseră permanent resturile primului set de lansatoare, precum şi antenele cu mircounde, ascunse, prin care aceştia vorbiseră cu Pământul. Un rezultat era că acum Arc-iştii nu mai putea folosi vechile catapulte pentru a interveni asupra Impulsului spre Marte. Din nefericire, în timpul acelei scurte dar sângeroase încăierări, trei explozii clătinaseră capătul Miezului Halley, îngrijorându-i pe unii cum că integritatea cometei însăşi ar putea fi ameninţată.

Indiferent de cauză, cutremurele îl necăjeau pe Saul. În ultimii patru ani, lucrurile se amelioraseră întrucâtva. Prinseseră de veste, din slaba emisie de date terestre, că autorii neînţelegerilor puneau iarăşi pariuri pe

supravieţuirea coloniei. Rata curentă era cinci la unu contra. Dar acesta era un mare progres fată de cei o mie la unu din perioada când el şi Virginia se treziseră din somnul lor de treizeci de ani.

Acum, cel puţin, *Uber-şii* lui Sergeov, diferitele clanuri de supravieţuitori şi Băieţii-de-Marte ai lui Jeffers lucrau cu toţii laolaltă. Alianţa însă i se părea lui Saul izbitor de asemănătoare cu o soluţie suprasaturată de fluide ce nu pot fi amestecate - prea instabilă ca să mai dureze mult.

N-aveau nevoie de cutremure care să zguduie delicatul echilibru.

Saul nu purta decât o legătură peste şolduri, halat şi sandale-de-gheaţă, şi nu părăsise locuinţa pe care o împărţea cu Virginia decât pentru o scurtă vizită în laborator. Ea urcase la suprafaţă, ca să discute ceva cu Carl Osborn, astfel încât profitase de ocazie pentru a vedea cum mergeau experimentele.

Peste tot în laborator erau compartimente vitrate, ca nişte acvarii, în care mini-ecosisteme înfloreau sau lâncezeau – unde forme de viaţă terestre, modificate, luptau să se dovedească vrednice de-a fi incluse în noua, sintetica ecologie cometară care abia acum începea să se pună în ordine.

Lângă peretele din stânga, unii dintre asistenţi îngrijeau animalele... păsări fără pene şi capre capabile să dea lapte în microgravitaţie.

-Unde ePaul? întrebă el deodată.

Gemenii bruneţi făcură semn cu capul spre crăpătura din zid şi ridicară din umeri.

-Ce? se holbă Saul. Credeam că v-am spus să-l ţineţi aici! Îşi dădură ochii peste cap, într-o expresie pe care o mai văzuse de nenumărate ori.

-Ne-ai spus *să nu-l lăsăm pe uşă afară*, îi reamintiră, îngâmfaţi.

-O, Doamne! se înmuie Saul. *Am fost şi eu vreodată ca ăştia doi*? *Atât de nesuferit de*... *imatur*?

Cei doi chicotiră în cor. Saul ezită. Trebuia să se ducă

după Paul, fireşte. Bietul copil, deşi era de mărimea unui om adult, n-ar fi fost în stare să-şi poarte singur de grijă.

Nu-l pot lua cu mine pe nici unul din puşti, realiză, respingând ideea de-a înjgheba o grupă de căutare cu asistenţii săi. *Ar speria de moarte oamenii, ieşind ciurdă în holuri.* Încă nu-i prezentase nimănui, nici măcar Virginiei. Era cel mai uluitor rezultat al unirii tehnologiilor de pe Phobos cu îndemânarea sa în domeniul clonării-simbioză, dar de astă dată nu era deloc sigur cum să anunţe restul coloniei despre existenţa lor.

Saul pluti spre gaura din perete. Culese o minge luminiscentă de fosfor *Halleyvirid* tratat genetic.

-Când mă-ntorc, o s-avem o discuţie despre responsabilitate, îi preveni. Paul e totuşi fratele vostru, chiar dacă în unele privinţe e deficient. Eraţi datori s-aveţi grijă de el.

Priviră în jos, ruşinaţi. Nu erau băieţi răi, ci doar lipsiţi de experienţă – foarte neajutoraţi faţă de lume.

Două gheme învolburate de blană neagră săriră la Saul, căţărându-i-se pe umeri. Blând, îi desprinse de pe el pe gibonii pitici.

-Nu acum, Max, Sylvie. Mă-ntorc imediat. Staţi cu băieţii.

Se uitară după el cu ochii mari, în timp ce se-ntorcea şi dispărea de unul singur în scobitura întunecoasă.

Desigur, pe Paul probabil că nu-l păştea nici un pericol. Era, evident, imun la toxinele purpuriilor, şi dacă în acel pasaj exista aer, lucrul se aplica pentru orice spaţiu cu care comunica.

De l-aş putea prinde înainte să dea peste oameni.

Mai devreme sau mai târziu, oricum, va trebui să dezvăluie ceea ce făcea. Să anunţe că, în sfârşit, găsise soluţii pentru multe din problemele de creştere şi dezvoltare care făcuseră din procreerea pe Halley aproape o imposibilitate.

Ceea ce învăţase se putea chiar aplica pentru a-i ajuta pe cei circa treizeci de copii pe care Otrho-şii şi câţiva Percell-i îi aveau deja. Pe parcursul ultimului an,

ameliorarea acestui lot de fiinţe nefericite, anormale, reprezentase una dintre principalele lui priorităţi.

Sperase să amâne scoaterea propriilor lui „copii” în lume, totuşi, până ce Impulsul se va afla în plină desfăşurare, iar oamenii vor fi început să reintre în sarcofage. Era posibil ca totul să se desfăşoare fără incidente dacă în jur s-ar fi aflat mai puţină lume.

Sper să-l prind pe Paul la timp. Străinii l-ar putea tulbura.

În lumina blândă emanată de mingea fosforescentă, crevasa din gheaţă era o minune scânteietoare de cristale dinţate şi zăpadă pufoasă, de clathrat. Nu-i era greu să urmeze calea luată de adolescent, ghidându-se după punctele de sprijin pe care le folosise acesta. Ici o mânjitură, colo o fâşie ruptă din vechea şi pleoştită haină de laborator pe care îi plăcea lui Paul s-o poarte. Saul îi luă urma printr-o mică încăpere de cristal care nu mai fusese cartografiată, expusă acum în toată splendoarea ei de agat ca urmare a recentelor mişcări din gheaţa străveche.

Grăbi pasul. Tunelul se îngustă până rămase doar cu puţin mai lat decât un trup de om. *Grosimea unui om slab*, îşi spuse Saul, în timp ce se înghesuia întinzând înainte mâinile pentru a se trage prin strâmtoare.

Nu putu să nu-l compare cu un col uterin. Ceva aflat în tunel, poate o nouă Halley – formă cu care sistemul lui imunitar încă nu ajunsese la o înţelegere – îi cauză o reacţie arzătoare, de mâncărime, în sinusuri şi gâtlej. Nasul îi palpita şi-l gâdila.

Au, drace..., făcu în sinea sa, închizând ochii ce dădeau să-i iasă din orbite.

-Ha-a-a-pciuu!

Ecoul strănutului reverberă dintr-o cameră aflată chiar în faţa lui. Saul scutură capul pentru a şi-l limpezi şi se târî înainte, auzind sunetul distinct al unui plânset de copil.

Mâna sa împinse prin zăpadă şi întâlni spaţiu liber, lăsând să răzbată mai multă lumină. Chiote ascuţite îi salutară apariţia.

-Moş Duru! E Moş Duru!

-Şşşt, copii! Linişte! îi potoli o voce mai profundă. Vedeţi, are pielea albă, nu verde. Ştiţi că Moş Duru e parte negru, parte verde.

Scâncetele se liniştiră. Saul simţi o strânsoare puternică pe încheietura mâinii şi împinse cu picioarele pentru a-şi ajuta binefăcătorul să-l tragă prin zăpada ce se năruia. Ţâşni într-unul din tunelurile tăiate cu raza, căptuşit cu *Halleyvirid*, ale coloniei. Trebui să se ghemuiască spre a-şi amortiza impactul cu peretele opus.

-Mulţumesc, spuse, împrăştiind cu mâna un nor de vapori sublimaţi ce-l urmaseră. Eu...

Un om vârstnic – un Ortho pe nume Hans Pestle, îşi aminti Saul – ţinea de mână doi copii slăbănogi îmbrăcaţi în fibră zdrenţuită. Alte patru mici făpturi costelive stăteau agăţate de pereţi, în apropiere.

Bătrânul se uita la el.

-Care-i problema, Hans?

-Nimica, dr. Lintz, scutură Pestle din cap. Doar că... Nu, cred că m-am înşelat, asta-i.

Doi dintre copiii mai mărişori se apropiară.

-Dai şi mie neşte-alune? ceru unul, sfios.

-Îmi pare rău, Ahmed, zâmbi Saul şi mângâie părul rar al băieţelului, ferindu-şi mâna de creatura prelungă, molatecă, în genul unei nevăstuici, pe care copilul o purta peste umeri ca pe o eşarfă. Animalul modificat genetic îl privea pe Saul cu ochi lucitori.

-Îmi pare rău. N-am alune, de data asta. (De obicei, copiii îşi luau medicamentele sub formă de bomboane – aromele dulci erau comune printre plantele nutritive mutante, dar arahidele făceau parte dintre specialităţile cele mai preţuite.) Promit, data viitoare când mai vii pe la clinică.

-Ahaaaa...

Dar copilul suportă cu bine dezamăgirea. Trecuse ceva timp de când nu mai avusese acele accese de nervi care de obicei degenerau în furie necontrolată.

De fapt, Ahmed progresase vizibil. Vorbea mai mult şi câştigase în greutate. Totuşi, privindu-l – treizeci şi ceva

de kilograme şi înalt abia de un metru cincizeci –, n-ai fi crezut că are şaisprezece ani, după numărătoarea terestră.

Din nefericire, realizările lui Saul în domeniul acestor defecte cunoşteau anumite limite. Şi una din cele mai bune metode ale lui reieşise ca fiind aplicabilă doar pentru o gamă restrânsă de tipuri genetice. Se simţea îngrozitor de dezamăgit.

Saul scutură capul, încercând să alunge ţiuitul din urechi cauzat de o reacţie simbiotic-alergică. Strănută, iar copiii bătură din palme, râzând de detunătura ca a unei explozii.

-Ce faci aici cu copiii ăştia, Hans? întrebă Saul, recunoscând intersecţia din apropiere după însemnele scrijelite: erau jos, mult sub teritoriul de clan al acelor Ortho-şi.

Pestle privi spre podea.

-Ne plimbam şi noi... ziceai că puştii trebuie să facă mai multă mişcare...

Evident, Hans îi ascundea ceva. Dar Saul n-avea timp să-l iscodească.

-Ai văzut pe cineva venind pe-aici? îl întrebă el pe bătrân -un astrofizician celebru cândva, acum constrâns de senilitate să se ocupe de copiii handicapaţi, pe când cei cu mintea limpede şi trupul apt de eforturi fizice munceau la suprafaţă.

-Acu' vreun minut, smuci Pestle din cap spre puţul vecin şi arătă în sus. Păru pe punctul de a întreba ceva, apoi clătină din cap şi rămase tăcut.

-Mulţumesc, răspunse Saul, şi porni spre puţ.

-Să fiu în locul tău, eu n-aş face-o.

Glasul bătrânului îl făcu să se oprească brusc. Se întoarse spre el:

-De ce nu?

Pestle privi iarăşi în altă parte, îşi muşcă nervos buza. Încă avea albeaţă pe un ochi, de pe urma unei infecţii de demult. Saul reuşise să elimine boala persistentă, dar nu şi vătămările deja suferite.

-Eşti doctoru' nostru, mormăi bătrânul. Nu ne putem

permite să te pierdem.

-Să mă pierdeţi? repetă Saul, simţind un gol în stomac. Ce tot vorbeşti? E vreun pericol, deasupra?

Virginia s-a dus într-acolo, gândi, înfiorat. Pestle clătină din cap.

-Am auzit vorbindu-se. Poa' să mai fie lupte... I-am luat pe copii aicea, să fie-n siguranţă. Asta-i tot.

Saul se încruntă. Nu-i plăcea ce-auzea.

-Mulţumesc că m-ai prevenit, Hans. O să am grijă. Împinse cu picioarele şi o luă în susul puţului, apucând smocuri din învelişul de *Halleyvirid* hibrid, domesticit, şi folosindu-şi crampoanele pentru a se deplasa aproape în fugă.

Ajunsese sub Nivelul *B*, când un zgomot ascuţit, ca de pietre uriaşe frecându-se între ele, răsună strident în pasaj. *Alt afurisit de cutremur*, îşi spuse. Sau era altceva? Ceva mai sinistru? Vegetaţia de deasupra începu să se unduiască, asemeni unui val rostogolindu-se în josul puţului slab luminat. Undele sosiră, şi deodată avu impresia că încearcă să călărească un şarpe cu blană, care se zbătea şi viermuia şi-l arunca înainte şi-napoi.

Mâna lui Saul scăpă priza, şi fu aruncat de-a latul puţului, aterizând într-o gură de tunel exact în clipa când din tavan prindeau să cadă bucăţi. Se rostogoli pe o parte pentru a evita un pietroi colţuros care cădea încet, dar irezistibil. Un altul sări din peretele stâng şi se repezi cu-o inerţie teribilă să se ciocnească de latura opusă, sfărâmându-se.

Atât de ocupat era să-i evite pe-aceştia, încât nu văzu a treia şi cea mai mică piatră. O lovitură neaşteptată îl trimise de-a dura pe jos. Căzu moale peste un bolovan rece ca gheaţa şi gemu.

Pentru Saul, următoarele câteva minute, sau mai multe ore, fură un vălmăşag de zgomote rostogolite, de praf îngheţat depunându-se încet, de clipit din ochi şi de strădanii asidue de a-şi aminti ce anume trebuia să-şi amintească.

În sfârşit, îi veni-n minte.

S-ajung la Carl... să-l previn...

Nu-şi putea aminti prea bine *despre* ce era nevoie să-l prevină, sau de ce. Poate o să-şi aducă aminte când va sosi. Ştia numai că trebuia să se întoarcă în puţ şi să-nceapă iar să se caţăre.

Găseşte-l pe Paul.., îşi reaminti. *Grăbeşte-te... găseşte-o pe Virginia...*

Repeta instrucţiunile iar şi iar, încercând să înlăture vuietul şi durerea ce-i pulsau în ţeastă. *Grăbeşte-te...*

VIRGINIA

Păşind pe suprafaţă, simţi iar maiestatea glacială a gheţii, vidul, întunecimea atotcuprinzătoare în care înotau cu toţii. *Pământul e arzătorul Hawaii într-un sistem solar de Siberii perpetue*, îşi spuse. *Simţi-vom oare iarăşi, vreodată, adevărata căldură*?

În timp ce făcea paşi lungi, săltaţi, peste gheaţa cenuşie pătată, Virginia izgoni cu hotărâre gândul. Avusese suficientă experienţă cu accesele depresive în ultimii ani. Era un risc al meseriei. Nici chiar iubirea ei pentru Saul nu se dovedise o pavăză adecvată împotriva acestuia… exact cum preziseseră psihologii, pe Pământ, cu zeci de ani în urmă. Avertizaseră echipajul să nu dea prea multă greutate nici unei relaţii, nici o legătură omenească neputând prelua întreaga presiune a izolării lor, necontenita ostilitate a frigului gol şi aspru.

Oamenii n-au fost făcuţi pentru a lua asupra lor greul lumii, reflectă ea. În special nu al uneia atât de aride ca asta. Antropologii descoperiseră că până şi cele mai simple societăţi inventaseră rapid alcoolul - de obicei berea – probabil ca antidot împotriva furtunii de realitate nudă, neîncetată. Inteligenţa aptă să se confrunte flexibil şi subtil cu mediul înconjurător era şi iremediabil vulnerabilă în faţa lui. Echipajul de pe Halley încercase evaziunile previzibile – alcool, droguri, senstim, amoruri toride şi fugare – şi anii trecuseră. Dar nici o victorie nu era permanentă, iar Virginia ştia că trebuie să cârmească prin vaduri ale deprimării, evitând gândurile şi stările de spirit declanşatoare.

Simţi prin cizme un tremur slab şi privi nervoasă în jur. Nimic neobişnuit, din câte se părea. Câteva echipe lucrând la lansatoarele din depărtare. Nici un strigăt prin radio, nimic în neregulă.

Bun. Nu vreau să fiu aici când face ceva bum. Crizele nu-s punctul meu forte, nu dom' şef! Nu fără mănuşi

waldo, JonVon şi-o sută de mecanici la dispoziţie.

Noile domuri hidro se înălţau în apropiere, clădite de Jeffers şi echipele lui când începuseră cutremurele. Era riscant să ţină fermele şi fabricile în funcţiune sub gheaţă în vecinătatea lansatoarelor, în cazul că se deschidea vreo linie de presiune sub neîncetata pulsaţie a catapultelor. Carl ordonase mutarea unei mari părţi din producţia agricolă la suprafaţă, instalând-o lângă puţuri.

Dincolo de toate activităţile, circulau zvonurile obişnuite. Că Arc-iştii învinşi încheiaseră un fel de târg cu *Uber-şii*. Că *Uber-şii* aveau să creeze din nou tulburări în legătură cu alegerea traiectoriei marţiene. Că P-Trei-ii construiau o navă spaţială, în secret. Părerea ei era că sunt vorbe goale, dar nu se ştia niciodată.

Totul e atât de precipitat în zilele-astea, atât de emoţionant! Un milion de treburi, aproape tot echipajul reanimat... atunci, eu de ce-s aşa de deprimată?

Răspunsul era evident. Într-adevăr, nu voia să vină aici pentru a-l întâlni pe Carl.

Merse lunecând spre Domul 3, unde ştia că Osborn se uita la nişte rezultate agronomice. Trecând prin ecluza ce şuieră, îl văzu pe Carl studiind câteva canistre şi vânturând în mâini boabe de grâu. Purta costumul spaţial – în acea perioadă intra şi ieşea atât de des, controlând lansatoarele, încât rareori îl dezbrăca. Lucrători agricoli pluteau peste câmpuri de secară, grâu copt şi tulpini de legume încolăcite. Tratate genetic să prospere aici, în gravitaţie scăzută printre Halley–formele ce pătrundeau peste tot, aveau forme asimetrice, stranii.

-Grozavă recoltă, nu? zâmbi Carl în timp ce se apropia de el.

- Grijuliu mai eşti. Verifici şi fulgii de grâu pentru micul dejun?

Chipul lui Carl se înnoură.

-Îmi place să văd munca bună lăudată, şi oamenii ăştia au făcut...

-Ei, glumeam doar, îi dădu Virginia un pumn jucăuş în braţ, şi imediat simţi că gestul era forţat, stângaci.

Calmează-te. O să fie destul de greu, fără să-ncerci să te prefaci că eşti la o convenţie a Capelanilor.

Carl ridică din umeri:

-Vin într-un minut, Virginia. (Se întoarse spre o membră a echipajului ce aştepta în apropiere.) Hibridul cel nou e excelent. Şi are un gust grozav.

Virginia privi în jur, în timp ce Carl şi tehniciană agricolă discutau variante ale ciclurilor de creştere. Acceleraţia blândă dar persistentă afecta oglinzile ce luminau serele, şi trebuiau efectuate reglări.

O luă pe o alee, bucuroasă să mai amâne discuţia. Lujeri se înălţau până la aproape o sută de metri, zvelţi şi albi, susţinând frunze cărnoase de lăţimi imposibile. Mecanici-grădinari fusiformi umblau încoace şi-ncolo pe poteci înguste. Sisteme de irigaţii roteau aspersoare ce răspândeau stropi nestatornici printre semeţe tulpini spiralate. Sub aceste ferme verticale de proteine se întindeau şiruri-şiruri legumele grase, luxuriante, încârligându-se în ultravioletele blânde ce se filtrau prin valurile de umezeală scânteietoare de deasupra. Humus bogat mustea la picioarele giganţilor, ca o mare rozând la nesfârşit ţărmul. O reţea de iazuri foloseau rămăşiţele desprinse în căderi line de pe turle, şi peşti modificaţi săgetau printre rădăcini precum frânghiile. Virginia îşi aminti o poezie pe care n-o terminase, şi descoperi versuri noi răsărindu-i în minte.

În toată astă lucitoare de fin
oţel şi rece ceramică siguranţă
Putregai domneşte
sigur pre cât şi-n bătrâna matcă marină Terra.
Catapulte reci şi totuşi trosnind mocnit cheamă
fulgerul ce-a-ncins cândva cheagul organic,
molecule febrile nebune după unire,
neştiind că a creşte înseamnă vârstă
şi apoi mestecătorul marş începem.
Trăim din mâncatul altora,
la fel cum aste ţinuturi îngheţate ne-or devora,
neîncetată şi fără sfârşit dragoste a

alor noastre inimi şi vise, intrigi şi scrise,
toţi nori trecători într-o beznă fără vânt.
Şi totuşi nu sunt
căi limpezi îndărăt spre tinereţe,
sau Pământ, sau naşterea somnului de gheaţă.
Mai curând aş fi coborâtă
după vânătoarea lungii veri,
cu pântecele sfâşiat,
(nu-i nici o înjosire)
decât să mă îmbib ca glodul în
muşchiul grădinii şi s-aud
politicosul *ce grea pierdere*
când ştiu că totul va fi ţărână
jos s-alcătuiască glia unde
noi Cezari vor mărşălui,
fără a şti, spre bunul lor humus, asemeni.

Virginia tuşi în aerul greu de mosc. Părea că nu-şi mai încheie niciodată poeziile. Le lua la examinat, întorcându-le în lumină ca pe nişte pietricele drăguţe găsite pe plaja vacanţei din vara trecută.

Ei, poemele dobândesc o anume neînsufleţire când sunt gata... a nu le termina înseamnă să le dărui viaţă nesfârşită. Zâmbi pentru sine.

Când se apropie din nou, Carl terminase de vorbit cu personalul hidro. Îi plăcea felul în care suprafaţa argintată a domului reflecta o imagine diformă, suprarealistă, a lui Carl cufundat într-o orgie de viaţă vegetală, ca plutind într-un ocean. Când se întoarse spre ea, Virginia ridică o mână:

-Conferinţă?

-Sigur, răspunse el şi rămase în aşteptare, cu vechea prudenţă încă în adâncul ochilor.

L-am rănit de-atâtea ori...

-Am... vrut să-ti spun...

-Da?

-Ştiu că ai crezut că ar fi... vreo şansă ca Saul şi cu mine...

-Există întotdeauna speranţă, zâmbi trist Carl.

-N-ai renunţat niciodată.

-Nu.

-Ai putea-o face, răspunse ea cu blândeţe.

-Atât de sigură e povestea voastră?

Virginia îşi aminti propriile ei gânduri în acest sens, cu numai câteva minute în urmă.

-Aici, nimic nu e sigur, ştii asta. Nu, pur şi simplu... ai, să zicem, ţeluri mult prea tradiţionale.

-Visuri, aş spune, surâse Carl cu umor cald, îndurerat, conştient parcă de propriile-i slăbiciuni.

Avea să se menţină politicos şi amabil, observă ea. Timpul îi dăduse un lustru de faţadă, un simţ al sinelui. Se schimbase mult în anii aceia, aproape fără ca ea să observe. *Am fost aşa de absorbită de Saul*...

Se luptă să-şi găsească vorbele potrivite, dar înainte de-a reuşi Carl spuse:

-Categoric, aici ideea de dragoste şi familie, tot acest tablou tihnit, nu se aplică. Încă n-am descoperit cum să-i apărăm pe copii de Halley-forme.

-Cu mine, n-o să ai niciodată o adevărată familie.

-M-am resemnat în sensul ăsta. Nici Saul nu va avea, fireşte.

-Nu, dar nu din cauza sterilităţii lui. Eu sunt de vină. Nu... nu pot avea copii.

Buzele lui se despărţiră, fără a elibera însă nici un sunet. Lustrul i se şterse într-o clipă şi Virginia îl văzu iar pe vechiul Carl.

-N-am... putut-o spune nimănui. Au trecut ani până să pot vorbi despre asta, chiar şi cu Saul.

- Dumnezeule... îmi pare rău!

Virginia îşi înghiţi lacrimile:

-M-am obişnuit cu ideea. (*Atunci de ce plângi, idioato*?) În tot timpul ăsta...

Carl scutură din cap, cu faţa mai deschisă şi oarecum mai proaspătă, întinerită. *Toţi anii ăştia, Carl a ţinut ascuns un vis, iar acum l-a pierdut*.

-O ştiam încă dinainte să plecăm de pe Pământ.

- Înţeleg..., spuse el încurcat.

-Carl...

-Cum e cu, ăă, dresul a ceea ce nu merge? Saul a făcut minuni...

Se întrerupse. Virginia se întrebă cu răutate: *Pe mine mă voiai, sau visul tău de-a avea copii-Percell-i, miracole genetice printre stele*? Ipoteza însă era nedreaptă, ranchiunoasă.

Clipi repede din ochi:

-Sunt un... caz special. Nici măcar chirurgia genetică... A încercat clonarea, fără permisiunea mea. A fost un dezastru, încheie ea ridicând din umeri.

-Ai... ştiut... tot timpul.

Virginia dădu din cap:

-Cred că treaba asta m-a influenţat, m-a împins, mai presus de orice, să vin în misiunea asta. Oricum, indiferent unde aş fi trăit, n-aveam şanse să duc o viaţă convenţională.

-Puteai să fi adoptat copii.

-Ştii ce şanse are un Percell să poată creşte copii. Chiar şi-n Hawaii...

-Mda, spuse Carl cu furie mocnită, au izolat totul de noi, nu? Amintirea încă mai reuşea să-l răscolească.

-Aş fi putut să rămân... să lupt alături de ceilalţi...

-Ai văzut ce s-a-ntâmplat.

Virginia încuviinţă, trăgându-şi nasul, surprinsă de propria ei emotivitate. *Dacă mai stau aici, o să plâng*.

-Venind aici, am... ales într-adevăr bine, nu?

Glasul lui Carl era de plumb, chipul o mască.

-Nu... nu ştiu.

Se simţi şocată. *I-am răpit ultima fantezie*? *Şi odată cu stingerea ei, dă năvală torentul disperării*?

-Carl, nu poţi susţine asta. Am supravieţuit, am reuşit să...

-Uite ce e, aş... aş prefera să nu vorbim chiar acum. Bine? Vreau... vreau doar să fiu singur.

Se adună cu efort vădit, luptând să recâştige ceva din stilul autoritar care-i devenise ca o a doua piele... indiferent cât de uşor se desprindea de pe el, în chiar acel

moment.

-Apreciez faptul că mi-ai spus. Acum te pot înţelege mai bine, şi asta cel puţin înseamnă ceva.

-Carl, eu...

-Am o grămadă de treburi de făcut pe-aici, o întrerupse el brutal. Mai târziu, poate.

Mută, Virginia ridică mâinile, apoi le lăsă să-i lunece în lături:

-Cum... cum vrei.

Plecă repede, cu mintea învolburându-i-se în emoţii contrarii. Cumva tot trebuise să-i spună, şi totuşi, destăinuindu-se pe de-a-ntregul, îi făcuse rău...

O înşelase aparenţa lui de siguranţă şi control. Dincolo de asta, Carl se schimbase cu adevărat foarte puţin. Evoluase aşa cum i-o ceruse situaţia, dar nu şi lăuntricul Carl. Acel Carl întreţinuse o fantezie, iar acum ea i-o năruise.

Săltă peste gheaţă, fir de praf în derivă peste o câmpie de culoarea unui ecran de televizor stins.

„Virginia”, interveni vocea plăcut modulată a lui JonVon, când ajunsese la jumătatea drumului până la ecluză. *„Se semnalează transmisiuni codificate din apropierea amplasamentului tău actual.”*

-Codificate?

Se opri şi privi în jur. Nu se zărea nimeni, în afara câtorva lucrători hidro ce mergeau cu pas greu după ieşirea din tură. La orizont, unul dintre turnurile feerice ale lui Jim Vidor ţintea stelele. Mai departe, un lansator duduia, îndreptându-i gradat, imperceptibil, spre întâlnirea cu Marte.

-Ce vrei să spui?

„Am descifrat codul, un mic algoritm infantil. Mesajele sunt absolut excitate şi nu întru totul inteligibile. Menţionează numele tău şi pe-al lui Carl Osborn.”

-Ascultă, monitorizează şi încearcă să depistezi sursa. Eu am altele pe cap acum.

Privi înapoi către dom şi văzu prin transparenta afumată a acestuia două siluete stând fată-n faţă sub

luminile strălucitoare.

Carl, în costum, gesticulând. A doua, un halat simplu... era sigură că e Saul.

Cu Carl într-o asemenea stare... Aş vrea să-l pot preveni pe Saul. Categoric, nu e momentul să-l plictisească pe Carl cu cine ştie ce fleacuri.

Ceva nu era în regulă. Saul arăta rău... şi se simţea ceva ciudat în felul cum se mişca.

Carl făcu un pas înainte, iar Saul îl împinse. Virginia îşi dori să fi fost la ea în laborator, să se poată strecura imediat într-unul dintre lucrătorii roboţi din dom, să tragă cu urechea.

Cei doi strigau unul la altul, Saul gesticulând furios, împingând. Se ciocni de uriaşul zid de sticlă.

Domul se crăpă! În acel moment un fulger albastru îl despică, sfâşiind folia presurizantă, într-o ploaie de scântei galben-palide. Aerul se năpusti afară fără zgomot, o ceaţă perlată explodând într-un glob ce se înălţă şi crescu, zdrenţuindu-se. *Cum să poată un om sparge...* Apoi înţelese.

Laser.

-Saul! Fugi la ecluză!

Dar el, fireşte, n-o putea auzi. Saul nu purta costum.

Carl o luă la fugă spre valvă, unde erau depozitate căştile.

Saul se împletici, buimac, şi căzu într-o masă de vegetaţie. Reveni pe picioare în mijlocul hăţişului de plante în clocot, dar nu părea că ştie ce să facă, unde să găsească din nou presiune. Ecluza era la doar o sută de metri, însă în zăpăceala cufundării în vid creierul trimitea semnale contradictorii.

Virginia alerga, striga, fără să-şi ia ochii de la Saul. Halatul lui fâlfâia peste coapsele albe; se avântă neîndemânatic în, partea *opusă* valvei, spre crăpătura din dom. Urma inconştient curentul ce şuiera pe lângă el, suflându-i părul înaintea ochilor, învolburând plantele într-o vâltoare biciuitoare.

Carl ajunsese la ecluză. Se ascunse înăuntru, trânti

valva. Avea să-i trebuiască cel puţin un minut pentru a găsi o cască, a trage cât de cât aer în plămâni…

Virginia fugea cu furie, alunecând înnebunitor pe gheaţă.

-Saul – nu! Saul…

Cunoştea efectele vidului şi-ale frigului, rupturile vaselor sangvine în plămâni, îngheţarea celulelor organismului, plesnirea delicatelor membrane din ochi şi urechi, răspândind haos sângeros prin trup.

Saul se poticni spre buza sfărâmată a domului, absorbit de furtuna aspirantă. Virginia încă mai alerga, când căzu printre cioburile îndreptate în sus.

Carl trecu în goană pe lângă ea. Dar când ajunseră la trupul prăbuşit, contorsionat într-o postură de agonie torturată, putură vedea că prin spinare îi ieşeau pumnale ascuţite, din sticlă. Tăieturile adânci nici măcar nu mai scuipau sânge. Julituri învineţindu-se, expresie sticloasă. Ochi căscaţi, goi.

Echipajul domului venea în fugă dinspre ecluza îndepărtată, aducând echipament de prim-ajutor.

Prea târziu. *Ce ciudat arată*, observă Virginia. Întotdeauna păruse colţuros, mâncat de vremuri, dar triumfător. Acum arăta neîntinat, tânăr, cu faţa netedă, ca şi cum anii ar fi fost şterşi de mâna mângâietoare a morţii.

CARL

Întotdeauna fusese un rezolvitor-de-probleme, un om care în mod reflex reacţiona faţă de necunoscut spărgându-l în bucăţi inteligibile. Dupâ aceea, Carl rezolva cu grijă fiecare mic puzzle, încrezător că suma unor asemenea microprobleme va soluţiona finalmente mai marile necunoscute.

Cum îi spuneau la Caltech? *O „suprapunere liniară, cu variabile separabile*”? *Mda, ăsta-i genul meu*. *Moş Carl Drege*-*Tot*.

Dădu cu pumnul în zidul din spumplasă al Domului 3. *Dar nu pot drege trecutul*. *Nu-l pot aduce pe Saul înapoi*. *Nici măcar s-o mângâi pe Virginia nu pot*.

Aceasta şedea printre nişte tulpini ofilite de revent proaspăt recoltat, privind în gol. Ochii tiviţi cu roşu i se zvântaseră de mult de lacrimi şi acum era în transă, epuizată, amorţită. Echipajul domului luase trupul lui Saul şi, în timpul tevaturii, Virginia se cufundase în tăcere, pământie şi apatică. Lani Nguyen stătea cu ea, murmurând încetişor, înlănţuindu-i umerii cu un braţ.

Lani şi Jeffers sosiseră doar la câteva momente după moartea lui Saul, răspunzând apelului „Mayday” al lui Carl. Nu se zărea nici un semn al celui care trăsese cu laserul ce fisurase domul. Lani şi Jeffers nu întâlniseră pe nimeni în timpul goanei lor dinspre cel mai apropiat puţ. Canalul de comunicaţii nu purta nici o veste. Echipa domului, călită de bombardamentele meteoritice, înlocuise peretele sfărâmat şi resigilase rapid domul. Atmosfera revenea treptat la normal.

-Eu tot nu-mi pot imagina, spuse posomorât Jeffers.

Carl clipi, smuls din gânduri:

-Ce?

-De ce n-a reacţionat Saul când a plesnit domul. E mai bătrân, desigur, da' am avut o grămadă de antrenamente cu scurgerile din puţuri. Cum se face că nu te-a urmat?

-Era dezorientat încă dinainte. A urcat pân-aici prin valva de evacuare de-acolo, bombănind.

-Asta-i o nebunie, scutură Jeffers din cap. Valva de gunoi?

-Trebuie c-a luat-o pe-acolo ca să scurteze drumul. Poate ştia că Virginia vorbeşte cu mine, şi...

Carl se opri. Nu voia să dezvăluie ceea ce-i spusese Virginia, sau să dea curs gândului că Saul ar fi-ncercat s-o oprească. *Totul e-atât de-al naibii de-ncurcat! De ce să-i pese lui Saul ce-mi spunea Virginia? Sau a fost sosirea lui Saul - prea târziu – un accident?*

Jeffers îşi muşcă buza, stânjenit:

-Virginia... a spus că tu şi Saul aţi avut un fel de ceartă.

-Striga tot felul de chestii - doar sunete, mormăieli, unele cuvinte, totul de-a valma.

-Crezi că halucina?

-Poate. Nu-l văzusem de luni de zile. De fapt, abia l-am recunoscut. Arăta confuz, incoerent. Omul avea minţile rătăcite.

-De-asta n-a reacţionat?

-Aşa cred. Poate că făcea experienţe pe sine însuşi, şi în cele din urmă propria-i aroganţă i-a venit de hac. Probabil căuta Fântâna Tinereţii, încheie Carl cu o strâmbătură.

Jeffers se arătă sceptic:

-Uite ce e, pur şi simplu e prea al dracului de mult. Cineva trage o gaură prin dom, vă omoară pe toţi aproape...

-Ţinte de ocazie, spuse băţos Carl. Doar dacă n-au recunoscut tunica Virginiei când a plecat, or fi crezut că era şi ea în dom.

-Dar cine să...

O văpaie albastră aprinse o colină cioturoasă de gheaţă din apropiere. Cei doi bărbaţi se răsuciră pentru a vedea lumina pălind, învăluită în globul exploziv de vapori albi.

-La dracu'! strigă Jeffers. Căştile, toată lumea!

Carl porni spre Virginia, închizându-şi automat inelele-O ale căştii, şi văzu că Lani i-o luase înainte, ajutând-o.

-Echipaj, jos. Dacă perforează iarăşi domul...

„N-am nevoie să trag încă o dată, Carl. Ai prins înţelesul.” Glasul îi pocni în căşti.

-Cine-i acolo? se răsti.

„Sergeov! Am ştiut eu”, transmise Jeffers.

-Eliberaţi canalul *A*, spuse Carl ca să potolească rumoarea de pe fir. Sergeov, ce mama dracului...

În cvadratul-display al vizierei lui Carl apăru chipul rânjit, pictat cu albastru, al lui Sergeov. Sigiliul lui Simon Percell era gravat pe fiecare obraz.

„Am sperat să-i obţin pe Carl şi Virginia nevătămaţi.” Accentul lui Sergeov răzbătea mai clar. „E chiar mai bine când muştele vin la miere. Jeffers, sper că putem conta pe tine să lucrezi cu lansatoarele când e gata.”

-Când e gata *ce*?

„Poţi să vezi cu ochii tăi.”

Carl scrutase orizontul pentru a localiza laserul. Acum, când se întoarse spre ecuator, văzu oameni încrucişându-se rapid în jurul lansatoarelor. În tăcere, un fulger lovi între două siluete ce fugeau şi le trimise de-a berbeleacul spre cer în erupţia de aburi. Carl nu-şi putea da seama dacă victimele fuseseră lovite direct, dar nu prea avu timp să se gândească la asta înainte ca alte săgeţi repezi, albastre-incandescente, să izbucnească.

„Luăm deja jumătate din lansatoare. Restul fie se vor preda, fie-o să le ardem acolo unde sunt.”

-Ce...- în mintea lui Carl se făcu lumină. – M-ai... m-ai tăiat, pe mine şi pe ceilalţi, ca să nu putem conduce un contraatac, just?

Sergeov se întoarse să facă un gest. Imediat, Carl simţi un *buf şi* vibraţii sub tălpi.

„Tocmai am dat ordin să se arunce în aer tunelurile de sub domul vostru. V-am prins la înghesuială, nu-i aşa? Grozav, măciuci!”

-Idiotule..., strigă Carl.

Sergeov râse:

„Îţi place şpilu', copilu'?” Apoi deveni serios. „Fără tine, ăilalţi or să fie mai puţin proşti.”

„Ştii, asta-i rebeliune!” interveni Jeffers.

„Auto-conservare, vrei să zici.”

Carl putea distinge în veninul cuvintelor lui Sergeov o imputare faţă de propria sa autoritate. Frazele bombastice ale individului păruseră comice, prosteşti, un set de idei pierdute pe drum. După Pachetul cu Atenţii însă, mulţi oameni, altminteri rezonabili, fuseseră cuprinşi de o ură adâncă faţă de Pământ, iar Sergeov contribuise la asta, susţinând că manevra marţiană n-o să reuşească.

Şi asta cel puţin e adevărat. Planul cu Marte aproape sigur n-o să ne salveze. Nimic n-o va face, în afara unei schimbări de atitudine pe Pământ.

Lui Carl i se păruse că Sergeov nu propusese niciodată vreo alternativă validă, şi nimeni nu-l putea lua cu adevărat în serios. Totuşi, adunând laolaltă spacer-i nemulţumiţi şi *Uber-şii* duri, Sergeov putea să captureze şi să păstreze lansatoarele, dac-o făceau exact cum ar trebui...

-Nu-ţi place ţintirea spre Marte?

„Asta-i vorbărie sentimentală. N-am putea frâna într-o atmosferă aşa de subţire. Oricine stă puţin să se gândească ştie asta.”

-Putem încerca. În cel mai rău caz, o să încetinim puţin, deschizând poate opţiuni asupra pasului exterior al trecerii.

Sergeov emise un chicotit uscat.

„Nu-mi tine mie discursuri. Eu şi prietenii mei – care sunt Percell-i *adevăraţi*, nu renegaţi care sug de la orice Ortho, ba se şi *culcă* cu ei – ştim astrofizică tot atât cât tine, poate chiar mai multă. Crezi că noi nu putem face simulări? Ştim că există pericolul de-a ne izbi de Marte. În cel mai bun caz, insuficient aer. Aşa că singura speranţă e să frânăm în atmosfera unei planete cu aer *dens*.”

-Venus? Acolo e o misiune posibilă, deşi nu pe pasul exterior. Ar trebui să trecem mai întâi pe la periheliu, şi nu reuşesc să-mi închipui cum am supravieţui.

„Nici un periheliu. E-o prostie să te gândeşti măcar c-am putea înghiţi una ca asta.”

-De ce nu? Ascultă, Otis, putem vorbi despre o întâlnire

venusiană în detaliu, dacă vrei.

Jeffers îi făcu semn lui Carl. De-a lungul liniei îndepărtate a lansatoarelor, mogâldeţe aruncau steaguri improvizate peste carcase: stema *Uber*.

„Vezi că învingem? *Da*, totul la timp. Dacă celelalte lansatoare nu capitulează, vom depresuriza duzele alor noastre, tragem cu lăzi goale şi le facem pe celelalte bucăţi-bucăţele.”

Jeffers izbucni:

„Băga-te-aş..., eşti *ţicnit*, ştii asta?” Carl îi făcu semn sa se potolească.

-Dumnezeule, Sergeov, n-o să faci asta! Avem nevoie de lansatoare...

„Ca să daţi în Marte. N-o să ne facem praf de Marte doar ca să fie fericiţi ăia de pe Pământ.”

-Ce fel de logică dementă depeni acolo?

„Logică deşteaptă, asta e. I-ar place Pământului să ne vadă că ne sinucidem pe Marte, punând capăt Vieţii-Halley-ene! Ce dovadă-ţi mai trebuie, după ce ne-au arătat câte atenţii ne acordă?”

Aluzia sarcastică la Pachetul cu Atenţii îl duru, căci Carl ştia că e întemeiată. Echipajul fusese afectat, iar această rebeliune nebunească era rezultatul. Majoritatea spacer-ilor, în special Clanul Stâncii Albastre al hawaiienilor, îl susţineau pe Carl. Sergeov însă recrutase neîndoielnic mulţi dintre Percell-i, iar Carl n-ar fi fost surprins să descopere că existau chiar şi unii Ortho-şi care să-l ajute.

„Vom lovi o planetă cu atmosferă, dar nu Venus.”

Carl simţi un fior.

-Şi unde vrei să mergem, Otis?

„E evident. Pe Pământ.”

-Dumnezeule Mare! Asta-i...

Era pe cale să spună *Asta-i imposibil*, dar imediat îşi aminti opţiunile de misiune schiţate demult. Expediţia plănuise mai întâi o trecere interioară pe lângă Jupiter, modificând orbita lui Halley până ce rendez-vous-ul cu Luna devenea convenabil în materie de combustibil pentru

Edmund. Asta presupunea un delta-V de 284 metri pe secundă, o zdravănă schimbare de viteză.

De când rebeliunea Arc-istă îi lipsise de polul sud, se hotărâseră să folosească lansatoarele de la ecuator pentru o mai puţin eficientă pasă pe lângă Marte; asta cerea o schimbare a vitezei de numai cincizeci şi nouă de metri pe secundă. Energia necesară varia cu pătratul lui delta-V, ceea ce însemna că o manevră marţiană, cu o frână pasageră prin atmosfera planetei, lua doar patru la sută din necesarul de energie al misiunii iniţiale. Erau ani de zile de când investiseră timp de lansare exact pentru această manevră.

Uitase însă o altă mişcare pe care o puteau face printr-o împingere ecuatorială constantă. *Pământul*...

-Nu ţin minte numerele, dar ascultă, nu putem...

„Îţi împrospătez eu memoria", la doar şaizeci şi trei de metri pe secundă delta-V. Numai cu puţin mai mult efort decât facem acum. Iar direcţia e aproape aceeaşi ca pentru sinuciderea marţiană! Acum, echipele mele mută puţin lansatoarele. Doar cinci grade înclinaţie, o sută de grade în ascensiune dreaptă. Mă urmăreşti? Înseamnă...

-Mda, m-am prins. (*E într-adevăr nebun*. *Cum să mă descurc cu el*?) Okay, putem lovi Pământul. Şi ce-i cu asta? O să ne facă piftie înainte de-a ne apropia măcar.

Chicotitul sec al lui Sergeov răsună în radio. Carl aşteptă ca râsul maniac să se sfârşească, spunându-şi:

Nu te pierde cu firea! *Ţine-l de vorbă*. *Poate cineva de dedesubt o să întoarcă nişte lasere industriale*, *o să-i ia prin ocolire*, *o să-i izoleze*...

Dar ştia că şansele erau slabe. Sergeov jucase absolut la fix, aşteptase până ce Jeffers – mîna dreaptă a lui Carl – fusese şi el prins în dom. Virginia nu putea trece la comanda mecanicilor ei. Şi, ca supliment, îl omorâseră pe Saul, care-ar fi putut mobiliza mulţi oameni ce nu doreau decât să supravieţuiască...

„Pământul n-o să ne facă piftie. Nu dacă ameninţăm că le trimitem plocon molimele."

-Ai fi în stare să ameninţi cu *asta*?

„Miroase focu', şefule! Ortho-şii l-au aruncat în aer pe *Edmund*, au trimis Pachetul cu Atenţii. Ce merită?”

-Totuşi au să...

„Punem frână atmosferică, sărim jos. Halley merge înainte. Facem târgul, noi nu însămânţăm Pământul cu Halley-forme, Pământul ne trimite pe Deimos. Trăim, acolo, începem să terraformăm planeta.”

-Ei, cel puţin partea *asta* are sens, murmură Jeffers. Făcu o mutră vinovată când Carl îl fulgeră cu o privire.

Sergeov îl auzi.

„Mai bine visuri decât coşmaruri, nu?”

Carl încercă să gândească. Lani îi stătea alături, ţinându-i o mână pe umăr, într-o îmbărbătare mută.

-Pământul n-o să rişte să fie presărat cu Halley-forme, spuse Carl. Or să ne dea cu bombardeaua.

„Nici o lansare! O s-avem rachete pregătite, focoase de viaţă Halley-ană. Trag ei, tragem şi noi.”

Carl văzu expresia lui Jeffers. Scenariul dement al lui Sergeov era prea seducător. Aerofrânele aveau să pretindă multă manoperă mecanică, dar asta fusese deja proiectată şi programată pentru manevra marţiană.

-Nu cred că poţi vinde asta.

„N-am nevoie să vând. Timpu' să zicem pa, Papa. Aprobi, sau tăiem domul în bucăţele.”

-Ceilalţi n-or să fie de-acord!

„Care ceilalţi? Ortho-şii? Vor să trăiască, la fel ca Percell-ii.”

-Dar asta pune Pământul în primejdie! Orice aerofrână va aduce Miezul Halley destul de aproape ca să lase nişte gheaţă în atmosfera superioară. Bioformele pot oricum să se descurce până la suprafaţă!...

„Pământenii or să fie nevoiţi să-şi asume riscul. Cei mai mulţi dintre noi zic acum *piş pe* Pământeni.”

Carl începu să se plimbe, neluând în seamă ochii holbaţi ai lucrătorilor din dom, pe Jeffers care-şi morfolea persistent buza, privirea goală a Virginiei. Lani îl privea gânditoare. Trebuia să cugete, şi totuşi mintea îi era un vârtej de emoţii contradictorii. Manevra terestră ridica

măcar promisiunea speranţei, a vieţii...

-Uite ce e, ar trebui să ţii un referendum în problema asta. Întregul echipaj...

„Măciuci la buci. Nici un vot. Uiţi un lucru, *noi* avem lansatoarele.”

-O să fie o minoritate perceptibilă, poate chiar o majoritate, care ţi se va opune.

„Ne putem lipsi de ei.”

-Cum?

„La fel cum facem cu voi, odată ce lucrurile se liniştesc. Uşor. Odată construite toate lansatoarele, nu mai e nevoie de multă muncă. Vă trimitem pe toţi în sarcofage.”

Virginia, Lani, Jeffers – se uitau toţi la el, fără să rostească o vorbă. Îi condusese ani de-a rândul, miliarde de mile, ca să ajungă la asta, un Waterloo întunecat, prostesc. Luat prin surprindere. Dus de nas.

Şi ca să mai pună gaz pe foc, Sergeov chicoti uscat şi spuse:

„Ajunşi pe Pământ, o să hotărâm pe cine să trezim. Dacă ne creaţi greutăţi acum, poate nu mai ieşiţi niciodată din sarcofage... Ce părere ai?”

VIRGINIA

Fuseseră cele mai proaste două zile din viaţa ei. Păreau să se întindă înapoi cale de milenii, până în zilele însorite şi luminoase când Saul era viu, şi dragostea o purtase înainte prin propria ei forţă, învingând greutăţi, netezind suprafaţa accidentată a unei vieţi care era, când reuşea să se gândească la ea, perpetuu cu muchii ascuţite, disperată şi întinsă la limită.

Trupul contorsionat al lui Saul îşi încrustase imaginea în mintea ei, un rebut tăcut, grotesc. Arătase atât de straniu, atât de morbid-diferit în moarte, de parcă era o altă persoană, împăcat, în ciuda rănilor. Întinerit.

Atâtea lupte...

Dacă ar fi fost mai aproape, ar fi gândit mai repede, ar fi alergat mai tare...

Nu! Gata cu asta! Ştia că e o spirală fatidică, că nimic nu putea ieşi dintr-un nesfârşit ciclu al vinovăţiei şi durerii.

Dar asemenea înţelegeri uşoare nu o eliberau. Şedea în mijlocul torentelor de furie, vorbărie frenetică şi emoţii primare... şi-şi încleşta mâinile, frecându-şi-le necontenit, incapabilă să se mişte sau să gândească sau măcar să lase suferinţa abundentă să se reverse în lacrimi.

Era lipsit de sens orice făcea, atât de inutil şi prostesc... Nu i-ar fi păsat să rămână pe veci aşezată astfel, înconjurată de umezeala recâştigată treptat, cu miros de mosc, a domului în curs de refacere. Plantele erau călite la condiţiile spaţiului, apte să treacă prin decompresiuni şi îngheţuri rapide, pe departe mai bine adaptate, de pe urma unei jumătăţi de secol de manoperă umană, decât însăşi omenirea.

Alţii încercau s-o ajute. Lani era o prezenţă ezitantă. Carl făcea gesturile sale stângace, le spunea pe cele convenţionale. Numai feţe înlemnite, distante, sub sticlă.

Faptul că *Uber-şii* nebuni şi aliaţii lor îi ţineau pe toţi ostatici înăuntrul Domului 3 nu însemna, într-adevăr,

nimic. Era la fel de nepăsătoare ca şi gheaţa îmbrăcată în promoroacă de-afară, unde nişte indivizi roteau lansatoarele în poziţii noi, atent calculate, cu boturile ţintind constelaţii diferite. Privea marionetele îndepărtate făcându-şi neînsemnatele treburi, fără să-i pese ce însemnau acestea. Pământul era o ţintă mai binevenită decât Marte, categoric – dar nu pentru că ea ar fi crezut c-or să reuşească.

Nimic nu mersese niciodată în expediţia asta blestemată. Va găsi Pământul vreo cale de a le opri acţiunile. Planul era cumva să se arunce în vehicule pentru aerofrânare, ca nişte baloane? Cofraje de oţel goale pe dinăuntru care, sub puternica presiune a frânării, n-aveau nevoie decât de-o minimă eroare asimetrică pentru a se îndoi, tăia şi zdrobi - nu, Pământul va descoperi de minune acest prilej. Un fulger laser, o undă cu particule – orice-ar fi putut da o gaură în cochilie le va pune capăt zilelor într-un cazan roşu-portocaliu. N-avea nici o încredere în febrilul vis astronomic al lui Sergeov.

Şi nici în manevra Marte. Păstrase secretul lui Carl, nu-i spusese nimănui.

Trăim pentru a crede în ficţiuni...

Minciuna lui Sergeov însă era şi mai rea. N-avea să trezească nici o lume moartă la viaţă, şi-şi vor da cu toţii sufletele ca loviţi de-un blestem.

Ce-ar fi fost ca miezul cometar să fie dirijat pentru a se ciocni, practic, cu Pământul, aşa cum îi auzise pe unii *Uber-şi* discutând făţiş prin radio? Ce s-ar întâmpla cu blândele ceruri şi luminoasele după-amiezi hawaiiene? închise ochii şi clătină din cap. *Poate că oamenii trebuie să dispară la fel ca dinozaurii*.

-Virginia?

Era Carl, palid şi tras la faţă, încercând iarăşi să stabilească un oarecare contact. Clipi din ochi spre el:

-Iar e vremea mesei?

-Nu, eu doar... uite, chiar mi-ar prinde bine o mână de ajutor.

-La ce bun?

-Să găsim o cale de-a ieşi de-aici.

-Sergeov ne-a prins într-o cursă, spuse obosită Virginia. Vrei să săpăm prin tunelurile de evacuare, folosind mistriile de grădinărit?

-Trebuie...

-Ai încercat autobuncărele? Conveierele?

-Sigur. Ieri. A pus oamenii să le blocheze.

Virginia se încruntă. Îi era greu să gândească în vechiul mod...

-Mecanicii mei. Dacă le-aş putea lua în stăpânire controlul de aici, printr-o telecomandă...

-Ai încercat asta ieri, îi aminti blând Carl. Virginia privi în sus, simţind un val de iritare.

-A, da. Au schimbat accesele cu matrice-T. Sergeov a fost destul de isteţ ca s-o facă imediat. Asta n-aş putea-o remedia decât de la consola mare din Central, sau din laboratorul meu. Trebuie să fiu personal acolo.

Tăcură. Putea vedea frustrarea adunându-se pe chipul lui Carl.

Jeffers veni în grabă, cu încordarea zugrăvită pe chip.

-Se întâmplă ceva – iar au pregătit laserul ăla.

Carl se lansă într-o glisare lungă spre vârful colibei de procesare, la cincizeci de metri distanţă. Virginia se simţi tentată să cadă iar în apatie, lăsând lumea să se scurgă peste ea. În loc de asta însă, oftă şi se ridică în picioare. Împinse, urmându-i pe cei doi într-o acostare lentă.

-Trag în cineva! strigă Carl din punctul său de observaţie. Virginia înşfacă un cablu de ghidare şi se arcui într-o aterizare forţată pe vârful colibei.

-Vezi? arătă Carl. Sergeov e sus pe ridicătura aia, acolo. Trage în oamenii care vin dinspre sud.

Făpturi ca nişte muşte lunecau rapid peste întinderea cenuşie, brăzdată.

-Cine sunt ăia? întrebă Virginia.

-Arc-işti, presupun, răspunse Lani coborând lângă ea. Oamenii lui Quiverian. Sunt şi-acum acolo în sud, trăind în molozul lor, de la cutremure. E firesc să se opună unui zbor pe lângă Pământ. Dar câtă vreme *Uber-şii* sunt în

posesia lansatoarelor, or să fie tăiaţi în bucăţi.

-Eşti sigură?

-Nu pot vedea...

Un enorm cheag de vapori erupse de la baza colinei unde era instalat laserul *Uber-şilor*. Norul învălui movila într-un linţoliu de ceaţă. Înainte să se poată propaga mai mult şi disipa, o altă scânteie albastră se aprinse la bază, trimiţând un glob de culoare albă spre cer.

-Arc-iştii îşi folosesc laserul cel mare! exclamă Virginia agitată. E greu de ochit, dar dacă lovesc, doar colina însăşi...

-Or să orbească echipa laserului *Uber cu* aburii, spuse Lani. Da-da!

Mogâldeţe se mişcau pe linia orizontului, prea mici pentru a li se distinge pieptarele. Virginia nu se gândise niciodată prea mult la tactica în gravitaţia apropiată de zero, dar putea întrezări logica dinapoia flancurilor lent-convergente ale manevrei Arc-iste. Cleştele lor se închidea spre şirul lansatoarelor ecuatoriale. Oamenii lui Sergeov luptau în locaşurile catapultelor. Modulele mari şi greoaie ale aruncătoarelor erau greu de mişcat rapid, mai ales în poziţie înclinată. Începură să se coboare spre sud, însă ţevile lor lungi şi zvelte se întorceau cu o încetineală chinuitoare.

-Uite, spuse Carl, arătând cu degetul. Arc-iştii încearcă să se strecoare pe lângă noi. O să fim eliberaţi dacă...

În clipa aceea, însă, un al doilea laser *Uber* deschise focul de pe o colină îndepărtată, azvârlind sfere de abur din câmpie. Un singur rateu apropiat fu suficient pentru a arunca micii luptători în sus şi la mare distanţă de neaşteptatele erupţii.

-De ce nu atacă din cer?întrebă Virginia.

-Probabil că Sergeov are la el nişte radare mici. Îi poate localiza, dacă se izolează acolo sus. Pe gheaţă, nu-i tot atât de uşor. Iar praful îi ajută să se adăpostească.

-Mda, făcu Jeffers. Cum ţi-ar place să atârni acolo, despuiată ca o gaiţă? Te simţi cu mult mai bine când ai nişte gheaţă între tine şi arzătorul ăla cat toate zilele.

Atacanţii căutau adăpost. Trăgeau cu arme mici de rază limitată - fleşete, perforatoare cu raze-e, dar abia dacă stârneau mici vălătuci din baricadele *Uber-şilor*. Unii foloseau mici sfredeluri portative cu microunde, probabil reglate spre a dezagrega celulele umane, dar fasciculele se dispersau la o asemenea distanţă. Cei dinăuntrul, domului auzeau pocnete mărunte, microundele gâdilându-le uşurel urechea internă.

Între timp, uriaşul laser Arc-ist continua să bombardeze colinele ambelor puncte fortificate *Uber*, împiedicându-i pe aceştia să ochească atent. Asistară timp de o chinuitoare jumătate de ceas cum fiecare tabără manevra, trăgea, se ascundea, cu o încetineală ireală a mişcărilor.

-Mie mi se pare un meci nul, spuse Carl, cu vocea grea de oboseală.

-Nici una dintre tabere nu-şi poate aduna destui oameni laolaltă pentru a-şi acoperi mişcările, spuse Jeffers. Pare să fie încă un număr măricel de Arc-işti, dar nu poţi lua prin învăluire un întreg afurisit de ecuator.

Virginia ezită.

-Nu ne putem folosi de asta?

-Cum? întrebă Carl.

-Să evadăm! Dacă fugim un kilometru, în dunele alea de zgură dinspre nord...

-Ne-ar lua ca din oală. Jeffers dădu din cap.

-Dar dacă reuşesc s-ajung înăuntru, pot reintra în posesia mecanicilor! *Uber-şii* n-ar rezista unui atac kamikaze mecanizat!

-Eu aş putea încerca să cobor la Clanul Stâncii Albastre, spuse Lani. Keoki Anuenue şi-ar aduce sus hawaiienii, dac-ar şti că suntem aici.

Gura lui Jeffers se căscă neîncrezătoare.

-Sunteţi două muieri nebune! N-o s-ajungeţi niciodată la puţ.

- Atunci, creează o diversiune, îl provocă Virginia.

-Ce?

Virginia judecă rapid.

-Dacă am evacua întreg domul dintr-o dată – cu vanele deschise?

-Vanele de apă? se încruntă Carl. Fierb şi... înţeleg. Ar provoca un glob uriaş de vapori. Nimeni nu ar fi în stare să vadă prin el.

Jeffers clătină din cap:

-Nu-ţi spun cât ar dura.

-Pe tine te vom pune să mânuieşti pompele, se întoarse spre el Virginia, pulverizând apa direct din dom, afară, unde o să fiarbă pe loc.

Jeffers deschise gura să obiecteze, apoi o închise la loc.

-Hmmm, nu ştiu. Poa' să...

-Hai s-o facem! Altfel, dacă Sergeov câştigă...

-Just, mârâi Carl printre buzele strânse. Haideţi!

Le trebuiră zece minute ca să pună totul la punct. Virginia lucra cu ferocitate nebunească, trăgând de furtunuri, închizând turnuri înflorite de fermenţi, azvârlind pături de plastic temporar-protectoare peste acri de plante, închizând etanş unităţi de creştere prea delicate ca să reziste vidului şi gerului. Se simţea stângace, făcând muncă manuală fără mecanic.

Părea a se gândi în perspectivă, de fapt abia gândind, se pomeni stând ghemuită în ecluză lângă Carl şi Lani. Realiză deodată că avea să-şi mizeze propria viaţă pe capacitatea de-a alerga.

Imposibil, absurd! Am petrecut mai puţin timp la suprafaţă decât oricine altcineva.

Dar nu putea întrezări nici o altă ieşire. Mai mult ca sigur, nu-l putea lăsa pe Sergeov s-o îndese într-un sarcofag pentru vecie. Sau să-l lase să înmormânteze Hawaii-ul sub o noapte de cenuşă cosmică.

„Gata?” strigă Jeffers, din dom.

Virginia dădu aprig din cap.

Închipuie-ţi că nu eşti aici în carne şi oase. Imaginează-ţi doar că operezi un mecanic afară pe gheaţă. Ai făcut-o de mii de ori.

„ Ok” răspunse Carl.

Valva se deschise brusc şi se aruncară cu toţii înainte.

Se despărţiră imediat. Lani se năpusti spre nord, în timp ce Virginia şi Carl goneau în salturi către est. Îşi aminti că era cazul să-şi închidă radioul. N-avea nevoie să alerteze pe nimeni, în caz că *Uber-şii* foloseau localizatoare pentru emiţătoarele costumelor. Îşi trase bărbia în piept şi fugi cu pasul prelung, egal, agăţându-se de gheaţă, aproape zburând.

Exact ca şi cum aş conduce un mecanic-păianjen. Capul jos, găseşte punctele de aderenţă... Evită praful adânc...

Privi înapoi tocmai la timp pentru a vedea cum domului îi plesnesc cusăturile. Întreaga structură translucidă se învolbură ca un plămân, prăbuşindu-se, exhalând ceaţă grea spre cerul presărat cu stele. Vălătuci rostogoliţi o învăluiră. Apoi Jeffers porni curenţii de incendiu prin vane, nori subţiri care se îngroşau pentru a se dizolva apoi brusc. Ceaţa îi cuprindea din toate părţile. Lumea se făcu albă. Trebuia să se bazeze pe impulsul iniţial pentru a-şi păstra direcţia, de vreme ce nu putea vedea nici măcar gheaţa zgâriată de sub picioare.

Receptorul îi era deschis şi auzea strigăte, înjurături, exclamaţii. Dar nimeni nu le striga numele, nu chema în urmărire.

Ceaţa de ivoriu părea să apese de pretutindeni, ridicând-o... pierdu complet din vedere solul... strigătele se înteţeau... coborî, muşcă gheaţa cu crampoanele, împinse... păru să zboare înaripată într-un nor de alb binefăcător... asoliză iar, cizmele scârţâindu-i în chiciură...

...şi deodată fu afară, limpede, înapoi într-o lume de gheaţă cenuşie şi de cer negru intens şi de moarte.

Privi în jur. Carl era puţin mai în faţă, croindu-şi drum afară dintr-o parabolă prelungă, puţin adâncă. În timp ce picioarele lui eliberau locul, un fulger iute o orbi, un punct albastru-incandescent la numai câţiva iarzi de Carl. Stârni din gheaţă un nor de vapori învolburaţi, scobind un crater adânc de-un metru.

Îşi trecu radioul pe linia A.F., aşa cum stabiliseră:

-Sunt pe urmele noastre!

„Just!”

Capul lui Carl zvâcni înapoi, iar ea îi făcu semn spre stânga:

-Treci după aia!

La cincizeci de metri distanţă se găsea o platformă masivă de depanat mecanicii, rezemată într-o movilă de zgură roşiatică de fier. Era, de fapt, o bucată din vechiul ansamblu al încărcăturii exterioare de pe *Edmund*, grea, de bârne şi grinzi de structură care susţinuseră mase enorme în cursul lungului zbor de pe Pământ. La următorul pas, Virginia se clătină, simţind un junghi ascuţit în muşchii nedeprinşi cu efortul, şi şarjă spre platformă.

O scurtă scânteie albastră îi lumină drumul. Umbra i se alungi, gigant subţiratic zburând peste gheaţa accidentată în brusca văpaie. Nu se întoarse să vadă norul de ceaţă formându-se, dar părul de pe ceafă i se zbârli.

Asta a fost aproape.

Plană după platformă, o clipă în urma lui Carl.

„Stai aici", transmise el inutil.

-Ce facem?

„Aşteptăm. Vor găsi alte ţinte. Nu ştiu sigur cine suntem, aşa că..."

Un bâzâit îl întrerupse, altcineva intervenind pe canalul lung. Vocea lui Sergeov îi bubui în urechi:

„Ba ştiu. Nu-s chiar aşa de prost ca să nu ghicesc cine-i ăl de fuge. Sau să caut pe canalul radio."

„Căcat!" spuse Carl.

Virginia îşi dădu seama că n-aveau nimic de negociat, că nu se puteau baza pe nici un ajutor. Deschise radioul.

-Ascultă, Otis, Carl şi cu mine îi putem face pe Arc-işti să înceteze atacul, *dacă* ne laşi s-o facem.

„Îmi oferi ce? Diplomaţie?" Dezgustul lui Sergeov era evident.

„E tot ce ţi-a mai rămas."

„Vă am pe voi. N-o să vă mişcaţi un metru, sau vă ard."

-La ce bun? Problema ta sunt Arc-iştii.

„Voi sunteţi ăia cu probleme."

Apoi Sergeov începu să mitralieze cuiva instrucţiuni în

ruseşte. Virginia îşi aminti că printre *Uber-şi* existau mai mulţi ex-sovietici; credinţa în propria perfectibilitate curgea prin ambele mişcări.

Închise radioul şi-şi atinse casca de-a lui Carl.

-Ce putem face?

-Nimic, fir-ar să fie!

Pe câmpia din spate, siluete îndepărtate se mişcau şi câte o armă mică scânteia ocazional. Se ghemuiră sub platformă, ţinându-se de grinzi. O flacără strălucitoare izbucni la numai câţiva metri de marginea dinţată a adăpostului. Cheaguri de gaz trecură pe lângă ei. O clipă mai târziu, un alt glob de foc alb-albăstrui fulgeră în partea opusă, fiind apoi înăbuşit într-o sferă umflată de ivoriu.

-Ne arată cum ne-a prins în cleşte, spuse Virginia.

-Probabil că data viitoare o să-nceapă să străpungă găuri prin chestia asta, bătu Carl cu palma placa metalică. Oricum, un singur foc n-o s-o perforeze.

-Îşi poate ţine unul din cele două lasere fixat pe noi?

-Nu pentru mult timp. Dar nici nu-şi poate permite să ne lase să-i scăpăm. Nu-mi dau seama cum...

O bufnitură grea zgâlţâi bârna sub mâinile Virginiei.

-Hei, ce...

Altă lovitură solidă, urmată de o vibraţie în metal.

-Încercă să treacă prin ea!

Carl scutură din cap, privind pe sub viziera mânjită:

-Un fulger laser nu se simte aşa. Asta...

Platforma se lăsă pe partea dreaptă, muşcând în gheată, stârnind praf. Carl îşi apăsă casca pe o bară masivă, în *X*, din oţel cenuşiu pretensionat.

-Ascultă!

Virginia abia atinsese metalul, când auzi un *trosc* sonor urmat de o sonerie joasă, persistentă.

-Ce e? Am...

Întreaga platformă se cutremură. Următoarea lovitură sosi cu numai câteva secunde mai târziu, iar de astă dată Virginia privea lateral şi putu vedea că nici un fulger albastru nu luminează gheaţa cenuşie din jur.

-Deci i-a venit ideea..., spuse furios Carl.

Virginia ghici.
-Lansatoarele.
-Mda. Nu se poate lipsi de laser, aşa că ne-a ochit cu câteva catapulte. Aruncă lăzi goale cu viteză redusă ca să prevină o explozie. Trage în jurul mormanului ăstuia, sperând să ne prindă dacă scoatem capul...
Un şoc, zdruncină platforma, şi întreaga ei masă se ridică de pe gheaţă. Virginia simţi un *dum, dum, dum,* prin mâini, trei izbituri repezi care împinseră platforma la un metru deasupra gheţii. Se ţinu de ea, privind înnebunită spre Carl.
- Ne împinge din loc!
„Ţine-te bine!” transmise Carl.
-Dar nu putem...
„Tu doar ţine-te. Va trebui să ne mişcăm repede când...”
„Nu m-am aşteptat la asta”, interveni Sergeov, „dar e bine.”
-Nu poţi să...
„Lansatorul e ca să vă împiedicăm să ajungeţi înăuntru. Chiar ar fi mai bine dacă ne-am descotorosi de voi, nu?”
Acum platforma răsuna şi se zgâlţâia sub un ciocănit constant. Odată fixat pe ţintă, lansatorul îi putea bombarda cu o ploaie statornică de cofraje goale şi uşoare.
„Proiectilele nu fac decât să se turtească precum nalba când lovesc”, spuse Carl. „Nu pot răzbate prin aliajul ăsta dur. Dar ne împing.”
Virginia privi în jos. Erau deja sus deasupra câmpiei gri-pătate, şi câştigau viteză, Impulsurile de la lansator îi îndepărtaseră tangenţial de suprafaţă iar acum treceau peste scena bătăliei. Fulgere risipite la întâmplare, valuri de gaz înălţându-se. Auzi un *clic* şi-l recunoscu ca simptom al unei raze cu microunde ce rată îndeaproape; undele intrau practic în rezonanţă cu oasele mici din urechea umană. Oricine-o fi fost, nu mai trase în ei după aceea.
Cineva fugea spre adăpostul unui şir de bidoane de carburant. Recunoscu pieptarul lui Joao Quiverian. Un fulger laser îl prinse pe liderul Arc-ist în plin salt şi un

soare albastru îi săltă pe piept. Un mic nor se ridică din trup, în timp ce-şi urma traiectoria, îmbrăţişând solul, cu braţele fâlfâindu-i în faţă, rotindu-se zadarnic şi, în cele din urmă, dispărând.

Câteva capete se întoarseră în sus spre ei, dar nimeni nu încercă să le vină în ajutor. Cei de jos puteau vedea neîndoielnic rezultatele; o rafală continuă de proiectile izbea latura cealaltă a platformei.

Virginia strigă:

-Sergeov!

„V-am dat un loc unde să staţi! Părăsind domul, v-aţi asumat cu bună-ştiinţă riscul”.

-Ascultă, o să...

„Prea târziu pentru vorbe. Am o bătălie de câştigat, Arc-işti de învins... Cu bine!”

-Carl, ce vom...

„Nu-ţi da drumul!”

Nici n-am de gând, îşi spuse. *Chiar dacă toată drăcovenia îmi cauzează... ameţeli*.

Halley părea să se clatine pe cer, întinderile cenuşii pestriţe şi pătate rostogolindu-se şi schimbându-şi direcţia în timp ce ei pluteau pe deasupra lor, tot mai sus...

„Se întâmplă tocmai lucrul de care mă temeam. Ne întoarcem.”

Fireşte. Lăzile nu lovesc egal, aşa că platforma intră în rotaţie. Sergeov ştie asta...

-Nu ne-am putea târî împrejur?

„Ar fi o chestie. Haide, ia-o la stânga.”

Carl se mişca plin de o graţie dezinvoltă pe care Virginia i-o invidia, în vreme ce-l urma cu stângăcie, neîndrăznind să dea drumul unei grinzi înainte de a-şi încleşta mâna pe următoarea. Pentru ea, platforma era un munte de toroane metalice încrucişate pe care-l escalada mână cu mână, o uşoară tracţiune centrifugală tinzând s-o abată în afară, desprizând-o. Dacă platforma era sferică, manevra le-ar fi fost mult mai simplă – pur şi simplu, ar fi fost de ajuns să se menţină pe partea opusă lui Halley. Dar pe măsură ce placa se răsucea, intervenea un scurt

interval când îşi îndrepta latura drept spre Halley, proiectilele trecând extrem de aproape.Virginia şi Carl se ţinură strâns de marginea platformei la sosirea acestui moment, apoi se căţărară spre noua faţă, simţind lăzile cum izbeau iarăşi în partea cealaltă.

În timp ce se lupta să se prindă mai zdravăn, Virginia văzu cratere de impact.

Şi toate astea, de la nişte ambalaje goale, lansate cu o milionime din energia normală!

Platforma părea că se roteşte mai repede.

– Încearcă în mod special să ne învârtească? întrebă, gâfâind.

„Nu m-ar surprinde.”

-Da' cum vom...

„Mişcă!”

Se târî după Carl, până la următorul colţ şi aşteptă. Luciul metalic al oţelului rece reflecta lumina cenuşie şi difuză a lui Halley, în timp ce suprafaţa plană pivota încet, curbura capului cometar înălţându-se peste un hăţiş contorsionat de tije şi nituri. De la distanţa asta nu se zărea nici un semn de bătălie, nici o urmă, cât de cât, a prezenţei oamenilor şi-a vieţilor lor mărunte... Doar peisajul de praf mânjit, ca o operă accidentală de artă abstractă lucind în lumina stelelor... Apoi distinse lunga linie punctată a locaşurilor catapultelor ecuatoriale şi-şi dădu seama că maşina care-i propulsa putea să-i şi „vadă”. Se grăbi după Carl, împrejurul marginii.

Virginia simţi o lovitură, un dangăt, şi văzu o bară de lângă piciorul ei dizolvându-se în nefiinţă în clipa când ceva ceţos o izbi şi o trimise rostogolindu-se în spaţiu. Trase aer în piept şi se aruncă pe după buza platformei.

-E... e-prea periculos...

„Dacă nu ţinem asta între noi şi ghiulele, suntem morţi.” Ochii lui Carl erau dilataţi, şi totuşi oarecum calmi.

-N-am putea sări? Făra ceva mare în care să ţintească...

„Perfect, numai cum rămâne cu proiectilele care nu nimeresc platforma? Iar dacă Sergeov ştie c-am sărit, va lăsa lansatorul să rătăcească în jurul ei, încercând să ne

prindă.”

Glasul lui Carl era aproape indiferent, enumerând posibilităţile. Virginia se agăţă de o ţeava, cu picioarele trase în afară, *bang-bang-bang-ul* constant trecându-i prin mâini. Era greu să gândească.

-Uite, hai sa ne punem jeturile de manevră pe impuls. Asta o să ne îndepărteze *repede*.

„Mda, dar va lua mult efort. Şi reactoarele astea nici n-au fost bine întreţinute.”

-N-avem de-ales!

„Aici suntem în siguranţă.”

Virginiei nu-i plăcea expresia distantă, *resemnată*, de pe faţa lui Carl.

-Şi cu fiecare minut ne-ndepărtăm tot mai mult de Halley! „Daaa, ai şi tu dreptate.” Se încruntă. Clătină din cap şi încercă să judece.

Orizontul palid al cometei începu să se înalţe de după buza platformei.

„Hai să sărim drept de pe margine de cum se-ntoarce. Sergeov nu ne poate auzi, cu tot metalul ăsta care ne blochează canalul.”

O privi cu o expresie îngândurată, de nepătruns. Virginia se chinui să ajungă la muchea platformei şi-şi propti picioarele într-o împletitură de tije.

-Să zici când.

„Aşteaptă... Ţi-ai activat jetul? Pune-l pe prioritate de urgenţă, pentru o expulzie de douăzeci de secunde, înţelegi?” îi apăsă comutatorul. „Okay, arunco-n plin când... spun... *acuma*!”

Virginia sări în timp ce lovea butonul. Un pumn o izbi în talie şi o proiectă cu putere, luptându-se să-şi ţină mâinile şi picioarele aliniate. Aruncarea păru să dureze o veşnicie şi-şi înfrână imboldul de-a se ghemui, prezentând cea mai mică ţintă posibilă pentru proiectilele pe care le putea *simţi* ţâşnind de pe Halley, căutând-o...

Destindere. Propulsia sălbatică fu întreruptă de cronometrul costumului. Înclină capul şi putu vedea între propriile-i picioare platforma, întorcându-se leneşă. O

flanşă argintie luci şi se rostogoli departe, eliberată de impactul unui proiectil. Numai să nu-şi fi dat Sergeov seama ce făcuseră...

Carl. El unde era?

Privi în jur repede, nu găsi nimic. *Dacă te loveşte o ladă, trece pur şi simplu drept prin tine? Sau te împinge destul ca să te-arunce departe în numai câteva momente, în afara câmpului vizual..?*

Nu îndrăzni să-l cheme prin radio. Se întoarse în toate direcţiile, poruncindu-şi să nu intre-n panică, să acţioneze sistematic – şi-l găsi în sfârşit drept deasupra ei, un punct mic cât o păpuşă.

Întâlnirea nu luă decât câteva momente. Carl veni înotând spre ea, frână, îşi încleştară mâinile şi-şi atinseră căştile. Se aşteptase la un moment sărbătoresc, căci ajunseseră de-acum cu siguranţă în afara zonei de pericol, dar tot ce-i spuse el fu:

-Acum vine greul.

-Cum?

-Întoarcerea pe Halley.

-N-o să...

Voise să spună: *vine cineva după noi*? când îşi dădu seama că, evident, nimeni nu s-ar fi gândit la o salvare în toiul bătăliei. *Uber-şii* şi aliaţii lor acoperiseră fără îndoială puţurile, ferecând înăuntru pe oricine i-ar fi putut ajuta. Pe de altă parte, câţi ştiau că se aflau acolo?

-La ce distanţă suntem?

Carl ridică un mic tub, îl îndreptă spre discul acneic, tot mai mic, al lui Halley, şi citi:

-Douăzeci şi trei virgulă patru kilometri. Şi creşte cu vreo trei kilometri pe minut.

-Atât de departe!

-Multe lăzi au lovit platforma.

-Costumele-astea...

-Au rază mare. Marea problemă e s-ajungem înapoi înainte de-a ni se termina aerul, arătă Carl spre opisurile de inventar, ale căror linii codificate color le coborau de-a lungul ambelor mâneci. N-avem cine ştie ce.

-Cât delta-V pot lua?

Carl făcu socoteala în cap, se încruntă şi recurse la placa vizierei ca să se verifice.

-Nu mult.

-Încă ne mai putem întoarce, nu?

-Mda... numai că trebuie să terminăm cu astea trei clic-uri pe minut. O să ne-nghită aproape toată snaga pe care-o avem. Apoi va trebui s-o luăm cu vreo treizeci de clic-uri înapoi spre Halley...

Vocea i se pierdu într-un gest înciudat, în timp ce tasta cifre noi pe tabloul ataşat pe un prelungitor de la centură. Virginia îşi muşcă buza. Toate acestea se petreceau atât de repede, şi n-avea timp să gândească.

Carl se opri, mai bătu puţin, îşi strânse buzele una de alta până i se albiră.

-Arată prost.

-Cât de prost?

-Nici unul din noi n-o s-ajungă înapoi la timp, ca să mai inspire aer proaspăt.

-*Nici unul*?

-Aşa se pare. Astea trei clic-uri pe minut halesc o porţie zdravănă de combustibil.

-Atunci...

O presimţire sumbră, care îi mocnea în străfunduri de-atâtea zile, îi crescu în suflet. Aveau să moară cu toţii. Soarta reuşise totul astfel încât să aibă parte fiecare de câte-o moarte înfiorătoare, aici, departe în abisul uitat şi rece...

-Putem învinge cele trei clic-uri per, dar asta nu ne lasă decât cu o viteză mică. Gravitaţia cometei n-o să ne-ajute prea mult. Ne vor trebui ore pentru a reveni pe Halley.

Şi e tot mai rău pe măsură ce vorbim. Fiecare secundă ne duce din ce în ce mai departe. Departe în gol, să întâlnim sufletele îngheţate ale celor de pe Edmund. Numai că, mai întâi, trebuie să murim...

-N-ar putea lua unul din noi ambele raniţe reactoare? Carl clătină din cap.

-Sunt integrate, nu ştii? Nu poţi smulge una fără a rupe

sigiliul de aer.

Nu-şi amintea, nu ştiuse niciodată asta, dar mintea îi patina acum repede, lunecînd peste ceea ce ştia din dinamică. Dacă exista vreo cale...

-Stai. Doar unul din noi trebuie să se-ntoarcă, s-aducă ajutoare. Nu-i nici o posibilitate de-a face schimb de energie între noi?

Carl făcu o mutră uimită. Chipul îi era cenuşiu şi obosit, cearcăne întunecate îi mărgineau ochii. Arăta mai bătrân şi mai istovit decât îl văzuse vreodată. Clătină mut din cap, cu buzele încă unite strâns şi ochii plini de disperare.

Virginia îşi aminti ceva de demult... pescui... prinse un crâmpei de idee.

-Aşteaptă. Este ceva...

CARL

Halley stătea suspendată în bezna ce-o absorbea, cu mişcarea de rotaţie furată de mult de către om şi faţa luminată acum de focuri licăritoare.

Carl privea evoluţia bătăliei în timp ce-şi parcurgea lunga revenire. Trecuseră peste trei ore de când se despărţise de Virginia. Se înţeleseseră să nu comunice prin radio. Acest lucru făcuse călătoria însingurată şi deprimantă, căci putea auzi strigătele risipite ale luptei, ţipete aspre şi zdrăngănitul lobilor laterali ai pulsaţiilor cu microunde – totul fără a avea vreo idee clară a ceea ce însemnau. Încercase să se concentreze asupra exclamaţiilor învălmăşite, nu numai pentru că trebuia să cunoască situaţia când avea să asolizeze, dar şi ca să-şi reprime propria mânie.

Cercetă panorama câmpului de luptă printr-o proiecţie telescopică pe vizieră. Trupuri de Arc-işti morţi zăceau împrăştiate în apropierea ecuatorului. Gropi de laser acopereau coastele colinelor; acum însă laserele Arc-iste păreau a fi fost scoase din uz. Localiza unul, zdrobit, într-un tub spart. Lansatoarele se dovediseră mai eficace decât greoaiele lasere de sudură. Mai departe, spre sud, Carl putu vedea un şir de Arc-işti adunându-se în jurul a cinci pulsatoare cu microunde. Conflictul avea să se concentreze în acel loc.

Uber-şii înaintau. Trecuseră la sud de ecuator, urmărind grupuri răzleţe de-a lungul unui şir de mameloane şi grămezi de zgură ruginie. Toată lumea se aţinea jos, ascunzându-se în nori de praf, folosind ce acoperăminte aveau la dispoziţie. *Uber-şii* păreau mai bine antrenaţi. Foloseau sistemul de foc-şi-manevră cu eficienţă, doi luptători trăgând cu armele individuale într-o poziţie învecinată în timp ce un al treilea se deplasa spre următorul punct acoperit.

Ştia că n-aş fi niciodată de acord, aşa că nici măcar n-a

discutat.

Ideea Virginiei era elegantă, iar ea îi înţelesese implicaţiile încă din clipa când îi venise-n minte. Îşi amintea totul limpede, dureros...

Carl se gândise să-şi lege centurile, apoi să aprindă reactoarele lui până se epuizau. Atunci Virginia ar fi putut să se separe, să-l părăsească, pornindu-şi-le pe ale ei ajungând pe Halley. Nici chiar asta nu oferea destulă siguranţă. Mai rău, putea fi înşelător, pentru că jetul lui n-ar fi acţionat pe axa sistemului celor două trupuri. Asta însemna că ea ar fi trebuit să consume carburant pentru păstrarea direcţiei.

Varianta Virginiei era simplă. Se legaseră cu o coardă de-o sută de metri, iar Carl ochise forma de cartof a lui Halley – de zece ori mai mare decât Luna văzută de pe Pământ, dar la o sută cinci kilometri distanţă şi micşorându-se vizibil. Carl îşi programase costumul să scoată un piuit clar ori de câte ori velocitatea i se alinia pe un vector opus celui Halley-an. Întinseseră bine coarda dintre ei, şi Carl era pe punctul să-şi pornească jeturile – când Virginia declanşase prima.

-Hei! strigase el. Închide!

„Nu, e mai bine aşa – îmi voi cheltui eu rezerva."

-Fir-ai a dracu', opreşte!

„Nu, Carl – gândeşte-te."

Începuseră deja să se rotească unul în jurul celuilalt în timp ce reactoarele Virginiei le sporeau viteza unghiulară.

-Am să trag şi eu! strigase.

„Asta-i o prostie! Consumă-ţi rezervele şi murim amândoi. Ţine-te doar."

-Nu, nu pot...

„Eu sunt ca un porc pe gheaţă aici. Poţi potrivi vitezele şi facem tot drumul cu minimum de carburant. Şi-o să te descurci mai bine când ajungi jos în casa aia de nebuni. *Ştii că* aşa e. Departe de mine gândul de a mă sacrifica... S-o zbârcesc numai, şi sfârşim amândoi pe post de ţurţuri.

-Am o masă mai mare ca tine, mugise Carl. O să iau viteză mai mică decât a ta – aşa că va dura mai mult. Asta-i

dinamică elementară!

„Eu vorbesc aici de *abilitate*, nu de legile lui Newton. Poţi s-o faci, Carl, şi ştii foarte bine că eu nu pot.”

-La dracu', n-am să te las.

„Prea târziu!”

Peste cei o sută de metri, Virginia îi făcuse voioasă cu mâna, în timp ce stelele se roteau în spatele ei. Coarda îi unea, de la pântec la pântec. Forţa centrifugă îl arcuia înapoi, ca şi cum ar fi fost suspendat de ombilic.

Se luptase să gândească limpede, împotriva uriaşei mâini ce-l apăsa statornică. Trebuia să existe o cale de-a o opri.

-Nu poţi...

„Declanşez la semnal.”

-Ce???

Deci îşi pusese şi ea acelaşi program de identificare vectorială, numai că al ei semnaliza un punct de pe partea opusă a cercului faţă de poziţia lui. Bip-urile se auziseră regulat, inutil, şi acum...

„Am coborât la doi la sută”, anunţase Virginia. „Acum o să te arunc.”

Se înălţa pe fundalul horei nebuneşti a stelelor, singurul punct fix în acel univers centrifug, iar Carl îşi auzise propriul *bip* ritual piuind, ştiind că al ei va sosi cu doar cinci secunde mai târziu.

-Aşteaptă, trebuie să fie...

„ Trece timpul, Carl. Zbori iute!”

Printr-o tăietură decisivă, eliberase coarda.

Carl simţise şocul ca pe o bruscă eliberare, o revenire la imponderabilitate. Privind în sus, văzuse că Virginia ţintise perfect – Halley spânzura deasupra, ca o pată difuză.

Iar sub el, printre cizmele depărtate, Virginia îi făcea semne cu o graţie înceată, sumbră. Fusese alarmat să vadă cât de repede se micşora, punct albastru înghiţit de spaţiul căscat între norii arzători...

...Acum trei ore. Izgoni amintirea. Ar fi trebuit să găsească o cale de a-i dejuca planul, de-a o lansa pe *ea*

spre Halley în loc să... dar odată ce ea îşi pusese baza pe propriul combustibil, Carl căzuse în capcană. Fusese întotdeauna mai rapidă ca el, şi poate că de data asta avusese dreptate. Acum era obligat să dovedească faptul că Virginia nu greşise, să ajungă pe suprafaţă şi să găsească o modalitate de a o salva.. Mai aproape, acum. Halley părea că umple cerul. Sporadice străluciri albastre îi luminau faţa zgâriată. Gurile puţurilor erau înfundate cu gheaţă, sigilate pentru a împiedica echipele dinăuntru să intre în luptă. Mici lasere controlau agrodomurile, ţinându-le izolate.

S-ar fi alăturat atât de mulţi oameni conspiraţiei lui Sergeov dacă şi-ar fi imaginat toate implicaţiile planului sau?

Pe drumul de întoarcere, Carl avusese mult timp de gândire. Sigur, folosirea Pământului ca ţintă avea mai mult sens, *din punct de vedere dinamic*. Gravitaţia mai mare a Pământului era mai folositoare, iar atmosfera mai densă favoriza aerofrânarea. Dar tot le erau necesare multe pase înainte ca trecerile să-şi reducă velocitatea îndeajuns pentru a se înscrie pe orbită sau a ateriza.

Şi Pământul avea să stea locului în timp ce ei vor trece iar şi iar în jurul lui, pasă după pasă? Desigur, se puteau simţi intimidaţi *o dată* – de ameninţarea bombelor cu epidemii – dar asta n-avea să dureze.

Unii au trecut de partea lui Sergeov pentru că socotesc asta singura cale de-a trăi. *Indiferent de preţ*.

Preţul, în acest caz, avea să fie scump.

Pentru a împiedica Pământul să intervină, să se răzbune, Sergeov trebuia să-l distrugă.

Aşa cum au fost nimiciţi şi dinozaurii... de o furtună din cer. Sergeov plănuia s-o aducă pe Halley acasă.

Şi? se întrebă amar Carl. *Pământul ne-a declarat război, nu*?

Un sofism faţă de care Carl era din fericire imun.

Nu port război cu şase miliarde de oameni, orice mi-ar face conducătorii lor.

După ce Halley ar fi izbit Pământul, n-ar mai fi rămas

nici o civilizaţie despre care să se poată vorbi. *Uber-şii* lui Sergeov puteau acţiona încet, în linişte, fără ca nimeni să se amestece.

Poate că şi-au pus în minte să devină zei. Peste cadavrul meu.

Avea să li se opună, fireşte, oricât de inutil părea. Dar acest gând era departe de el, în vreme ce suprafaţa cometei se apropia cu repeziciune de el. Avea o singură grija – să găsească un mecanic ascensor cu rezervorul plin cât de repede posibil şi să se reîntoarcă în spaţiu.

M-a păcălit, le declară el din nou stelelor. *Te rog, o, te rog, ţine-o în viaţă până ajung din nou la ea*!

Începându-şi frânarea, văzu că mai multe locaşuri de lansatoare erau înnegrite. Rămăşiţe zăceau peste tot în jurul lor, manşoanele ruinate ale tuburilor aruncătoare, miezuri de ansamble electromagnetice, bobine de inducţie…

Pagube nenumărate… Lui Carl i se făcu rău la gândul muncii risipite în zadar.

Iar în urechi îi răsunau strigătele victorioase ale *Uber-şiilor*. Două flancuri *Uber* coverg pe linia perforatoarelor cu microunde. Apărătorii Arc-işti stăteau ghemuiţi la sol, încercând să-i acopere pe atacanţi cu un fel de coarne greoaie în formă de trompetă. Carl le putea auzi rafalele iuţi, ca nişte *sssttuupppsss-ttuupppsssttuuppp-uri* în radio. Panaşe albe-albăstrii înfloreau acolo unde microundele prindeau gheaţa. Opuneau o ultimă rezistenţă feroce, dar totul părea încheiat.

Deodată, Carl percepu cu coada ochiului o nouă mişcare. Desfăşurat în evantai înapoia grosului *Uber-şilor*, se apropia un câr pestriţ, înaintând cu repeziciune. Un grup mai mic roia spre linia ecuatorului, acum doar slab apărată de *Uber-şi*. Trecu pe vedere telescopică. Ăştia cine mai erau?

Nu veneau de la puţurile sever păzite, ci mai curând dinspre nişte crăpături proaspete în depresiunile învecinate.

Tuneluri noi, constată Carl. *Sunt organizaţi*.

Se răspândiseră peste gheaţa zgrunţuroasă. Numără o duzină de persoane în costume negre lucioase – de-un tip cum nu mai văzuse înainte – şi cam tot atâţia acoperiţi de nişte costume de un verde ciudat, ca o peliculă. Pieptarele le lipseau, aşa că nu putea spune cărei facţiuni îi aparţineau.

Noii sosiţi luptau cu o ferocitate rafinată, folosind arme de mână, mici şi puternice. Atacară linia *Uber de* la spate, avariind cu precădere armele. Carl se trase mai aproape, privind cu nerăbdare crescândă. Ce se întâmpla? Prin radio îi parveneau numai strigăte, ordine neinteligibile, şi pârâiturile paraziţilor.

Cine-s indivizii ăştia?

Ciudatele figuri în verde şi negru învăluiră un lansator, atacându-l pe partea cea mai vulnerabilă. Cineva îi instruise. În locul unei năvale învălmăşite, foloseau acoperirea cu foc pentru a manevra, ţinându-i pe *Uber-şi* cu captele jos în timp ce fiecare luptător înainta. Apoi se adăposteau în gropi, pe când echipajul lansatorului încerca zadarnic să-şi orienteze duza greoaie.

Nu mergea chiar perfect. Pulsaţii laser prinseră câţiva atacatori, împroşcând cu cheaguri de sânge în vid. Lansatoarele îndepărtate bombardau gheaţa cu rafale ca de mitralieră, lovind câţiva combatanţi şi propulsându-i de pe gheaţă într-o orbită solitară, permanentă, în jurul soarelui. În tăcerea glacială şi crispată, morţile lor erau impersonale, intersecţii ale anumitor vectori şi impulsuri, dinamica morţii părând o problemă de matematică simplă.

Conta însă şi elanul omenesc, iar mareea neagră cu verde se prelingea peste ecuatorul punctat cu puţuri. În urechile lui Carl răsunau jubilaţii răguşite, ţipete incoerente. *Uber-şii* mureau în vizuinile unde se târâseră pentru a se adăposti.

Acum era aproape. Doi oameni, sub el, purtau tunici – heraldistica îi răsări în minte şi clipi din ochi cu uimire.

Ould-Harrad şi Ingersoll? În acelaşi moment observă că nu aveau costume verzi, ci mai degrabă *nici un fel* de

costume! Verdele aparţinea unui soi de strat etanş.

Halleyforme!

Cei costumaţi în negru stăteau laolaltă. Îmbrăcămintea lor abia dacă era formată din căşti transparente plus o anume peliculă ce le acoperea restul trupului musculos, lăsând să se vadă detaliile atât de desluşit încât îşi putea da seama că sunt toţi bărbaţi, frapant de asemănători. Se mişcau cu o graţie şi o viteză uluitoare.

Carl îşi cheltui ultimul rest de carburant frânând spre un pâlc de mecanici-transportori priponiţi lângă Puţul 4. Se rostogoli, oprindu-se-într-o furtună de gheaţă murdară. N-avu timp să ceară ajutor. Ştia că echipele în negru şi verde – oricine-ar fi fost – erau prea ocupate şi surescitate pentru a-i fi oricum de vreun folos. Era obosit, dar greul pilotării avea să-i revină mecanicului – *dacă îl* putea comanda. Dacă găsea unul pregătit, cu plinul făcut. Dacă...

Canalul radio era supraîncărcat cu ovaţii rostogolindu-se răguşite.

„Carl! Tu eşti?” Recunoscu glasul lui Jeffers.

-Da. Trebuie să fac rost de-un mecanic, repede!

„Sergeov e mort. Băieţii lui Ould-Harrad l-au fript cu două trăsnete laser. L-au făcut bucăţi şi l-au împins hăt în spaţiu.”

-Vino-aici! Mecanicii ăştia...

„Nici nu se pare c-ar fi cineva interesat să-l recupereze.” Jeffers jubila. Apoi înregistra urgenţa din tonul lui Carl. „Okay, vin.”

Trebuie să iau unul cu destul carburant... Ăsta nu...

„Carl.” O voce de femeie.

Se întoarse pentru a o vedea pe Lani apropiindu-se dinspre nord, cu Keoki Anuenue şi vreo zece din oamenii hawaiianului. *„Uber-şii* îi sechestraseră pe cei din Clanul Stâncii Albastre, dar-am găsit o cale de ieşire, împreună cu tipii lui Ingersoll.”

V-au ajutat? *Nebunii*? Gândul i se aşeza încet.

-Grozav. Eu... Uite, ajută-mă să găsesc un mecanic plin.
„Unde-i Virginia? Am căutat...”

-Găseşte-mi un mecanic!

„Okay, caută-n inventar."
-Cum?
„Am repus în funcţiune controlul mecanicilor. Vezi?" Îi transferă registrul direct pe display-ul vizierei lui, şi imediat văzu numerele-cod a două transportoare alăturate, pe verde.
„Aici", spuse Lani, acostând lângă unul din ei. Avea faţa trasă dar hotărâtă. „Ti-l pun la treabă."
Carl i se alătură, bătu în terminalul de stare al mecanicului.
„Tipii ăştia-n negru, cine-s?" întrebă Lani.
-Nu ştiu.
„Nu? Toţi credeam că tu şi Virginia i-aţi adus."
Mecanicul se trezi la viaţă, bâzâind. Carl înlătură întrebările şi luă oxigen. Nimic altceva n-avea importanţă. Nebunia oamenilor nu era acum decât balast. Blestemata de politică putea să mai aştepte.
Pas cu pas... timpul zboară... nu ştiu cât oxy avea... gândeşte-te bine... fiecare pas...
Carl programă transportorul pentru putere maximă, degetele lui groase bătând comenzile cu încetineală deliberată. Lani insistă să-l însoţească, şi nu-şi pierdu vremea cu discuţiile. Decolară cu Lani în ataş.
Virginia părăsise centrul de masă cu aceeaşi viteză ca şi Carl – puţin sub patru kilometri pe minut – dar în direcţie opusă. De la despărţire trecuseră trei ore. Asta însemna ca avea de acoperit aproape o mie de kilometri cu toată viteza, apoi să scotocească prin spaţiu după un semnal slab, stabil, de localizare vectorială...
Viteza. Acum tot ce conta era viteza.
Câteva ore mai târziu, Carl aduse mecanicul în aterizare forţată lângă geamul de la intrarea Puţului 3. Era descompus de oboseală, dar o avea pe Virginia. Lumea se clătină, împăienjenită, când descălecă, nesigur pe picioare datorită variaţiilor de acceleraţie din ultimele ore.
Aproape. Doar s-o bag înăuntru...
Alunecă stângaci pe gheaţă şi o scăpă. Lani îl ajută. Totul era ceţos, derulat cu încetinitorul.

Doar când mâini înmănuşate îi traseră din braţe trupul inert, îi văzu pe ceilalţi. Purtau costume negre şi nici un fel de pieptare, precum şi căşti strâmte care nu lăsau să se vadă decât ochii, prin fante înguste. Comută printre canalele radio, dar nu-i răspunseră.

Erau sinişti, tăcuţi. Şi identici. Cel ce-o purta pe Virginia se răsuci pe călcâie şi porni grăbit spre o intrare în puţ, acum degajată de gheaţă. Carl se poticni după el.

În josul puţului. Pereţii lunecau pe de lături ca nişte perdele de ploaie, în timp ce el privea, pasiv, amorţit, cu braţele şi picioarele cuprinse de o vlăguire parşivă. Depăşise de mult punctul grijii faţă de sine însuşi, şi se concentra numai asupra trupului pe care un individ costumat în negru îl ducea înaintea lui. Totul se mişca într-o viteză şi tăcere fantomatice.

Intrară într-o ecluză, iar Carl se rezemă ameţit de cloason, în vreme ce presiunea făcea să-i pocnească urechile iar lumea sunetului revenea ca un şuvoi, freamătul şi murmurul vorbelor învârtejindu-se încă o dată în jurul lui, după multe ore de izolare. Trecu clătinându-se prin portal, măturând în lături mâinile care se întindeau să-l susţină.

Zeci de răniţi gemând. Medici cu mănuşile îmbibate în sânge.

Virginia... trebuie să văd... are nevoie... trebuie să...

Omul ce-o purta o depuse uşurel pe o canapea medicală. O echipă îi aştepta. Ataşară furtunuri de oxigen, capete de diagnosticare, îi scoaseră costumul, totul sub lumina palidă care-i arăta faţa în înspăimântător detaliu, cutată şi brăzdată ca un peisaj năruit.

Un torent de voci, cuvinte curgând pe lângă el în vâltori, fără urmă...

Carl bâjbâi înainte, neluând în seamă mâinile ce-l ţineau în loc.

Trebuie să fiu cu ea... trebuie...

Omul de lângă el îi apucă strâns umărul. Carl se întoarse încet. Atunci, figura în negru îşi descheie casca lucioasă, începu s-o ridice, trase aer în piept şi, într-un fel

vechi şi familiar, strănută.

SAUL

Încă un strănut răsunător izbucni, înainte de a-şi scoate casca de ebonită. Saul clipi alungându-şi petele dinaintea ochilor. Trebui să se lupte cu biofeedback-ul pentru a opri un nou gâdilat care ameninţa să se declanşeze din nou. Acuma nu era momentul ca zăpăcitul lui de sistem alergie-simbioză să-şi facă de cap. Avusese destule necazuri de la surpare – care părea să se fi petrecut cu zile în urmă – şi, chiar acum, fiecare secundă conta.

Carl Osborn îl privea clipind din ochi, cu casca sa de spacer, ciocnită, demodată, atârnându-i în mână.

-Dar… dar… erai mort!

Saul ridică din umeri.

-Am fost, într-un sens. Dar, precum o buruiană bătrână, răsar mereu la loc.

Carl merita o explicaţie, dar în acel moment nu era timp de-aşa ceva, Saul se aplecă peste făptura ca de ceară a Virginiei şi citi diagnosticul pe eticheta ataşată la gâtul învineţit. Un infuzor de oxigen sâsâia, acţionându-i direct asupra arterei carotide.

Nici o şansă, realiză, simţind că-i vine rău. *Oh, Virginia*…

În ciuda nasului său înfundat, percepu clar mirosul de ars. Preţ de-o clipă, flăcările linseră încă odată cedrii seculari de pe Muntele Sionului.

Nu! Nu de data asta!

Într-o clipită, ştiu că nu exista decât o singură speranţă. *Aici am ajuns, dragostea mea*. *Trebuie să experimentez chiar şi pe tine*.

De-un lucru era sigur. Trebuia să se descotorosească de Osborn, căci individul s-ar fi amestecat cu siguranţă în ceea ce-avea acum de făcut.

-Nu sta-nfipt aici, Carl! Du-te sus, repede! Keoki şi Jeffers au nevoie de tine. Spune-i lui Ould-Harrad că mă bazez pe cuvântul lui de-a nu distruge nici un un

echipament, ci doar fundaţiile lansatoarelor, aşa cum ne-am înţeles.

-Distruge... Ould-Harrad...

Carl clătină din cap, extenuat şi dezorientat în mod vădit. Din toată harababura, prinse o prioritate şi se agăţă de ea cu încăpăţânare:

-Nu. Rămân cu Virginia!

Disperat, Saul simţea cum trec secundele.

-Ishmael! Mişcă! strigă. Îl duci pe Comandantul Osborn sus, acum. E nevoie de el acolo. Pune-l la treabă!

Carl se întoarse şi-şi încordă trupul, ca pentru a-şi păstra poziţia. Dar forţa îl părăsi când îi văzu pe cei doi tineri vânjoşi căzând asupra lui – identici şi zâmbind cu un rânjet pe care-l ştia mult prea bine.

-Nu-mi vine să cred, şopti. Sunt... sunt *clone*... de-ale tale! Dar *cum*...

Şuieratul uşii de la hol îi reteză restul cuvintelor. Saul o luă la fugă pe culoar, cu Virginia în braţe, agăţându-se de covorul de Halleyvirid verde cu degetele de la picioare şi zorind spre unicul loc unde mai exista o şansă de-a-i salva viaţa.

Carl n-ar fi îngăduit niciodată asta, îşi spuse, ştiind că celălalt o iubea – în felul său – la fel de mult ca şi el. *E nevoie de el deasupra, şi ceea ce-s pe cale să-ncerc m-ar tăia de la A.M.A.*

Fluieră codul care deschidea uşa laboratorului Virginiei şi se năpusti înăuntru.

* * *

În timp ce programul de diagnosticare al lui JonVon sonda graniţele creierului ce murea încet, Saul îşi dezbrăcă echipamentul de suprafaţă.

Casca, raniţa de şold şi combinaţia piele-vopsea erau unele din darurile de pe Phobos pe care şi le păstrase pentru el. Cu luni în urmă, se folosise de un pretext pentru a pune autofabrica să producă o duzină de seturi – suficiente modele pentru a-şi echipa cei zece „băieţi” şi pe

sine însuşi.

După surpare, când găsise drumul spre suprafaţă blocat, revenise şi-şi adunase replicile clonate. Chiar înainte de-a porni însă, sosise un mesaj de la Suleiman Ould-Harrad. Ex-spacer-ul se oferea să-l conducă pe Saul prin tunelurile secrete cunoscute doar de clanul său ciudat, şi să-i ajute să lovească acolo unde Sergeov se aştepta cel mai puţin.

Contra unui anume preţ, ce-i drept.

Probabil că am câştigat, în parte, speriindu-i pe Uber-şi de moarte, reflectă Saul în timp ce monitoriza curentul între JonVon şi stăpâna sa.

O armată stranie îi urmase pe Ould-Harrad şi pe Ingersoll –„Moşneagul din Peşteri" – prin pasaje pe care nimeni altul nu le descoperise vreodată, răsărind aproape în spatele posturilor de comandă *Uber şi* atacând ca o oştire de strigoi.

Zece siluete înalte în lugubră ţinută neagră mulată pe trup, şi vreo zece copaci vii şi sălbatici, siniştri – cândva oameni, acum însă simbionţi, care nici măcar nu mai aveau nevoie de costume spaţiale…

Saul prefera să se gândească la ceva, cu furie – la absolut orice – mai curând decât să contempleze jalnica formă de pe hamac. Nu putea face nimic până nu primea raportul maşinii. Constată că strângea casca de duroplast între palme, cuprins de o tensiune nervoasă, şi practic turtise într-un punct anume globul negru.

Oh, Virginia! Rezistă, iubito! Te rog, rezistă!

Holo-display-ul principal licări, deasupra consolei. Apăru o imagine: o soră în uniformă albă scrobită, cu un stetoscop de modă veche la gât, îl privi pe Saul cu gravitate.

„Aveţi dreptate, domnule doctor. Pacienta se află, din punct de vedere clinic, dincolo de limita posibilei reveniri. Ritmurile sinaptice regresează. Avansul deteriorării cerebrale a fost încetinit, dar nu complet oprit. În circa cincisprezece minute, pierderile corticale vor cauza ştergerea memoriei şi a personalităţii. Nu există măsuri

paleative cunoscute.

E moartă, domnule.”

-Nu! N-o să moară! Dacă n-o mai ţine creierul, îi vom găsi un *alt* loc unde să se ducă. Cum e cu procedurile alea la care lucra, pentru înregistrare completă şi absorbţie a personalităţii?

Simulacrul se încruntă.

Doriţi construirea unei simulări a Virginiei Herbert?

Saul scutură din cap:

-Vorbesc despre transfer şi absorbţie deplină.

În spatele lui se auzi un şuierat, şi uşa se deschise.

-Ce se întâmplă aici?

O mână îl apucă de umăr, întorcându-l smucit. Carl Osborn, încruntat, ridică pumnul sub faţa lui Saul.

-Am scăpat de băieţii ăia ai tăi după ce m-au deşertat pe gheaţă. M-am întors printr-un jgheab de gunoi. Acuma-ţi pun o-ntrebare, Lintz. Ce *se-ntâmplă* aici!? De ce nu e Virginia la spital?

Omul arăta epuizat, furios. Mânecile costumului aveau fermoarele deschise, fâlfâindu-i în lături ca un veşmânt medieval, peticit şi mânjit cu praf negru. Muşchii îi palpitau, iar Saul ştiu dintr-o privire că Osborn se afla la limita violenţei.

-Uite, spuse pe cel mai blând ton. Ţine-o de braţ, cât îi dau eu medicamentul ăsta.

Carl clipi din ochi. Înghiţi în sec şi se duse să ridice braţul îngheţat al Virginiei.

-Trebuie... trebuie s-o salvezi, Saul! N-aş putea rezista dacă... dacă...

Se şterse la ochi cu dosul mâinii libere.

-Prin vicleşug, m-a făcut să fiu eu cel azvârlit înapoi. Am... ajuns iarăşi la ea prea târziu.

-Ai făcut tot ce-ai putut, Carl, spuse Saul, controlând o fiolă cu fluid de culoarea chihlimbarului.

Carl nu păru să-l audă.

-Trebuie... să o... o salvezi.

-O vom face, promise Saul. Şi apăsă fiola pe mâna lui Carl. Spacer-ul se holbă, surprins, la sâsâitul drogului

injectat – un hipnotic cu efect rapid.

Se cutremură, deschise gura ca pentru a vorbi, dar nu ieşi nici un sunet.

-Bun, îi spuse Saul, conducându-l de braţ spre perete. Acum poţi sta treaz dacă vrei. N-ai decât să şi pui întrebări, când nu-s ocupat. Dar vreau să te relaxezi. Aşa, destinde-ţi muşchii. Lasă tot ce-ai mai jos de ceafă să aţipească vreo oră. Ai nevoie.

Carl îl privi acuzator, dar rămase acolo unde-l pusese Saul. Acesta reveni la consolă şi i se adresă cu voce tare maşinii:

-JonVon, se poate face? Cum ar fi programul folosit în a-mi transfera propria memorie clonelor?

Holograma pâlpâi şi, spre surprinderea lui, apăru un chip pe care-l ştia de mult. Era un simulacru al lui *Simon* Percell de la părul alb vâlvoi până la măruntele capilare sparte de pe nasul marelui biolog.

Arată ca o versiune mai vârstnică a lui Carl Osborn.

Celebrele sprâncene stufoase se îmbinară:

“Clonele tale sunt excepţionale, Saul. Nici unui alt genotip nu-i e aplicabilă o atât de rapidă creştere forţată până la maturitate… probabil datorită aceleiaşi combinaţii de factori care-ţi conferă şi ţie imunitatea faţă de boli.

Programul de transfer-memorie pe care l-ai folosit se poate aplica numai între creiere umane aproape identice. Rezonanţele pe sens unghiular trebuie să se suprapună. Fenotipul nimănui altcuiva nu urmează îndeajuns de precis genotipul.

Se pare că e imposibil să se folosească această metodă cu mai mult decât o foarte restrânsă fracţiune de fiinţe omeneşti. Cu alte cuvinte, prietene, pari să fii unul dintre puţinii nemuritori potenţiali.”

Saul rămăsese cu gura căscată. Similitudinea era năucitoare. Simon era viu, real. Cu coada ochiului îl văzu pe Carl Osborn înfiorându-se – în adoraţia tatălui-patron al Percell-ilor, sau faţă de revelaţia despre Saul; nu era prea clar.

-Deci n-avem timp. *Tu*, JonVon, tu trebuie s-o absorbi în

celălalt mod, destructiv sau nu. Virginia vorbea despre el ca fiind posibil în teorie. Dă-i drumul imediat.

Simulacrul încuviinţă.

„Se vor înregistra asemănări superficiale cu durerea.”

Timpul îi fugea printre degete. Disperat, Saul mârâi:

-Fă-o! *Urgenţa trece peste Arhimede*! *Începem*.

Reacţia fu aproape imediată. Electricitate statică licări pe toate ecranele. Saul fu nevoit s-o apuce pe Virginia de braţe în timp ce faţa i se contorsiona. Tendoanele i se întăriră; urlă că un animal prins în capcană.

Saul răsuci reţeaua, improvizând piedici ad-hoc, legând-o în turnicheţi cu un unic scop – de a împiedica mufa neurală să i se smulgă din cap.

-Ticălosule..., îl auzi spunând pe cel din spatele lui; glasul lui Carl era egal, calm, ca şi cum ar fi comentat vremea. O... omori. Dacă m-aş... putea mişca... ştii, te-aş face bucăţi cu mâinile goale.

Saul termină de legat trupul Virginiei. Îi mângâie părul, iar atingerea păru s-o calmeze cât de cât. Când se întoarse spre Osborn, ochii îi erau bombaţi, aidoma unui lichid care nu vrea să se scurgă.

-Dacă asta nu reuşeşte, Carl, îţi ofer beregata şi acordul meu.

Privirile li se întâlniră, iar Carl încuviinţă uşor din cap. Era ca şi cum între ei s-ar fi încheiat un pact.

Virginia gemu. Principalul holo-display prezenta o perspectivă codificată color, rotindu-se, a unui creier omenesc scânteind ici şi colo ca un soare supus văpăilor albe-incandescente şi furtunilor electromagnetice. Nu semăna nici pe departe cu episodul Pachetului cu Atenţii, când conştiinţa superficială a Virginiei era dezorientată în reţeaua de date perturbată de şoc De astă dată, era implicată în *întregul ei*, amintirile, obiceiurile aptitudinile, iubirile şi urile...

Ea.

Uşa glisă şi Lani Nguyen păşi înăuntru, purtând încă salopeta ei spaţială peticită şi tunica. Privirea îi alergă de la Saul la Carl şi la fiinţa torturată din hamac.

Îşi umezi buzele, părând nesigură, neştiind dacă să-i întrerupă. Tuşi uşor.

-Ce e, Lani?

-Ăă... Clanul Grotei de Cristal tocmai a capitulat. Cu asta se termină totul. Ultimii rebeli sunt escortaţi în dormitorul trei, pentru procesare. (Nu-şi lua ochii de la Virginia.) Băieţii lui Jeffers au asigurat fabricile şi hidrodomurile. Keoki şi oamenii Stâncii Albastre controlează zonele nord-polare, Centralul şi toate dormitoarele.

Lani nu părea tocmai sigură cui îi raportează, lui Carl sau lui Saul.

-Ce se-aude cu oamenii lui Ould-Harrad? întrebă Lintz, fără să scape din ochi display-ul.

Lani se crispă. Chiar ca aliaţi, fiinţele acoperite cu verde din adâncul Miezului Halley continuau să o înspăimânte vizibil

-I-a oprit pe ciudaţi să strice lansatoarele. Le sfărâmă în schimb afeturile. Jeffers e furios, dar toţi sunt prea epuizaţi de luptă, prea speriaţi de nebunii ăia, că să mai încerce să-i oprească.

-Ei, murmură Saul, *o* să se rezolve...

Display-ul se mai calmase. Faţa Virginiei se înseninase iarăşi, agitaţia nefiindu-i trădată decât de vârfurile tremurătoare ale degetelor şi de o peliculă de transpiraţie.

Lani întinse un mic cub înregistrat.

-Ould-Harrad mi l-a dat să ţi-l aduc, Saul.

Era în dilemă. Nu voia să-şi împartă atenţia. Dar semnalele vitale ale Virginiei erau stabile... pentru cineva deja efectiv mort.

Izgoni gândul.

-Pune-l, te rog.

Lani introduse cubul într-un lector, şi un display lateral se aprinse.

Chipul fostului spacer se schimbase. Tenta neagră exista încă, în locuri unde fusese preluată de cultura moale încreţită, care acoperea totul, în afară de ochi, gură şi urechi. În alte părţi, acoperământul era multicolor –

purpuriu, albastru, galben – dar mai ales verde. Ochii căprui păreau aprinşi în căutătura lungă, arzătoare, a clarvăzătorului.

-Saul Lintz, nu era nevoie să-i ceri lui Carl Osborn să-mi amintească de ceea ce ţi-am promis. Maşinile n-au fost vătămate cu nimic peste ce li s-a întâmplat în iureşul bătăliei. Nouă, celor din gheaţa lăuntrică, nu ne trebuie să ne amestecăm în nici un alt fel decât cel de-a le distruge suporţii.

Nu vor fi reinstalate pe ecuator, sau oriunde în apropierea acestuia. Polul sud, de asemeni, e interzis. Nu vom permite să i se aplice acestui fulg de zăpadă în derivă nici un impuls mai jos de paralela cincizeci nordică.

-Dar..., scutură Carl din cap, eliberându-se de o parte din rigiditatea indusă de drog. Dar asta elimină orice rendez-vous posibil pe care l-am avut în vedere! În acest caz, de ce ne-am mai osteni măcar...?

Se opri. N-avea nici un rost să se certe cu o înregistrare. Ould-Harrad continuă:

-Acest fragment, acest argint din afara timpului, n-are de jucat nici un rol pe tărâmul Celui Fierbinte, jos unde mugetul entropiei îneacă până şi Glasul lui Dumnezeu. Nu vor avea loc întâlniri cu lumile pietroase, nici vreun amestec în planurile pe care şi le-a făcut deja Atotputernicul pentru acele locuri...

-E diliu, medită Carl. Complet ţicnit.

Amuţi însă când Saul îi făcu semn să tacă.

-Tu, Saul Lintz, reluă Ould-Harrad, ai devenit mai mulţi... S-ar putea chiar să trăieşti etern. (Ochii încă umani, de pe vremuri, ai lui Ould-Harrad, clipiră minunându-se.) De ce-a fost îngăduit acest lucru, nu-mi pot imagina. Dar nu rămâne nici o îndoială privind darurile, uneltele ce ţi-au fost puse în mâini. (Ochii tresăltară în sus.) Poate că răspunsul va fi găsit acolo, în Negrul ce ne-aşteaptă.

Un lucru îl ştiu – că datoria şi obligaţia mea faţă de tine e acum achitată.

Să nu cobori în încăperile din adâncuri, sau măcar să

mă chemi în timpul rămas din viaţa ce mi-a fost menită (fruntea lui Ould-Harrad se înnegură), căci nu-mi pot stăpâni cu uşurinţă invidia – eu care am dorit atât de mult să fiu instrumentul Cerului, şi am descoperit că El alesese în loc un eretic necuviincios. Zadarnic pe cât ar putea fi, şi chiar dacă mă necinsteşte, voi încerca să te ucid dacă – atât cât mai suntem în viaţă – cobori vreodată iarăşi în buricul lumii noastre.

Imaginea dispăru. Saul clătină din cap şi oftă.

Un târg e-un târg.

O verifică repede pe Virginia, apoi se întoarse spre Lani:

-Infirmeria. Care e situaţia acolo?

Femeia se scutură, reîntorcându-se la realitate, cu un fior.

-Ăă... clonele... tale se ocupă de toate. Sunt doctori buni, deşi îi sperie cumplit pe oameni...

Zâmbi oarecum stânjenită:

-Mă bucur că eşti viu, Saul.

-Şi eu, draga mea. O să vă explic mai târziu cum s-au întâmplat toate astea. Între timp, ai face mai bine să te duci înapoi şi să-l ajuţi pe Jeffers să coordoneze reparaţiile. E mai multă nevoie ca oricând de spacer-ii supravieţuitori.

-Cum e cu...?

Aruncă o privire spre Virginia. Saul clătină din cap. Glasul îi era vlăguit, subţire.

-O să salvăm ce putem.

Lani îşi acoperi gura şi lăsă să-i scape un mic geamăt. Se întoarse, îşi aruncă braţele împrejurul lui Carl şi suspină.

Carl tresări, mai întâi surprins, apoi cu mirare. În starea sa semi-drogată, vocea abia i se auzea.

-Lani, o să fie bine... Saul face tot ce poate... Spune, spune-i lui Jeff că urc şi eu curând.

Mâinile îi zvâcniră. Îşi învinse moleşeala şi o strânse la piept, răspunzându-i la îmbrăţişare.

-O să-ndurăm, şopti, şi închise ochii.

Mai târziu, după ce Lani plecase, Carl îi spuse lui Saul:

-Ştii, e o fată extraordinară, Lani asta.

Saul încuviinţă şi pe chipul lui apăru o urmă de zâmbet.

-Era şi timpul să observi.

Se gândea la bietul Paul, clona handicapată, care crescuse într-o replică perfectă a lui însuşi, mai puţin mintea... un biet copil nevinovat, al cărui leş zăcea acum afara, pe gheaţă, alături de doi fraţi ai săi ucişi în luptă.

Ar trebui să-i plâng ca tată, ca frate, sau ca unul care-a pierdut o bucată din sine însuşi?

Curând, Carl circula din nou, rotindu-şi braţele. Se apropie, când Saul murmură o înjurătură, şi se apleacă peste pacientă.

Faţa Virginiei zvâcnea. Holo-display-ul pulsa nuanţe rău prevestitoare, şi un ton jos, ameninţător, începuse să mârâie. Saul ocărî în surdină.

-La naiba! Mă temeam de asta. Atunci când misila terestră a explodat, n-a fost decât un caz de dezorientare. Acum însă maşinii i s-a cerut s-o absoarbă *toată*. Şi nu-i destul loc.

-Ce se poate face?

-Nu ştiu! Nu... nu pot deosebi segmentele memoriei care-au fost transferate de cele ce-au murit pur şi simplu. Nu există nici o cale de-a face un inventar, pentru că părţi uriaşe din ea au fost de-a dreptul *înghiţite* de reţeaua datelor. Răsare peste tot infernul ăsta şi s-a dus.

Ezită, apoi se urcă pe hamac şi-şi ridică propriul contact neural.

-N-am de ales. Mă duc înăuntru.

Mâna lui Carl i se încleşta o clipă pe braţ. Apoi ochii li se întâlniră.

-Ai grijă. Saul! Fă tot ce poţi!

Saul înclină din cap. Îşi strânseră mâinile. Apoi se întinse şi închise ochii.

VIRGINIA

Risipită,
Vânturată de sălbatica electronilor undă…
Oh, durerea,
Cum caută ea un loc să se ascundă…

Wendy zbârnâi oprindu-se. Ţăcăni. Ridică un braţ-gheară. Şovăi.

Mica făptură mecanică îşi roti turela şi scrută împrejurimile.

Sistemul său vizual percepea linii, unghiuri, ţesături moarte de frecvenţe spaţiale. Urmându-şi programarea, cântărea semnalele şi le transforma în forme. Recunoştea obiecte identificabile ca maşini, instrumente, uşi, oameni.

Programele Wendy-ei se schimbaseră de multe ori în ultima vreme. Stăpâna ei venea întotdeauna cu noi tehnici de analiză a liniilor şi contururilor, noi moduri de-a le da *nume*… o listă tot mai mare de comenzi ce trebuiau ascultate şi subtil selectiona-te.

Acum, deodată, un alt flux de programări se scurse în mica maşină. De data aceasta, însă, sosi ca un torent.

Fluvii haotice de date şiroiau, buimăcind-o. Şuvoiul era pe departe prea vast pentru a fi operat cu sistemele Wendy-ei. Aducea cu o ceaşcă ce încearcă să cuprindă oceanul. Era fără speranţă…

Şi totuşi, sosi un moment… doar o frântură… în timpul căreia mica maşinărie privi seturile de linii şi forme *denumite*, şi *văzu*… când privi, şi cunoscu o scurtă stupoare.

Ce sunt eu?*se* întrebă. *Ce-s toate astea*?

De ce…?

Dar pur şi simplu nu era loc pentru ca programul să opereze, iar mareea încetă să mai încerce a se înghesui în spaţiul acela restrâns. Ţâşni prin altă parte, căutându-şi cu disperare o matcă.

Wendy rămase stană de piatră mult timp, chiar şi după

ce curenţii năvalnici de date o părăsiseră. Licărul de conştiinţă de sine dispăruse – dacă fusese vreodată mai mult decât o fantomă. În siajul său, ceva prinsese rădăcini. O umbră. O impresie.

Încet, tatonând, braţul micii făpturi mecanice se ridică şi atinse un obiect depus pe o consolă, aproape de locul unde doi *bărbaţi* vorbeau unul cu altul în cuvinte pe care acum părea aproape în stare să le înţeleagă.

Culese delicata perie de păr, bătută în sidef, şi o recunoscu drept ceea ce era.

-*A mea*, chiţăi maşina, sonor, scurt. *Bărbaţii* nu auziră, aşa că n-o luară-n seamă când Wendy ridică peria şi o trecu uşurel peste carapace.

Soldaţi citând din haos
M-au chemat de-acasă.
Tăcere!
Cu-atât mai mult, şi mai *puţin*,
Decât A Fi,
M-a vândut pe acest drum.
Unde am plecat?
Un trup făcut pentru viaţă?
Pentru a trăi?
Cu sărate-ca-marea dureri-de-sânge.
Tânjind să mi se spună bun-venit, să mă
răspândesc,
Şi să mă nasc?

Pe suprafaţa gheţii, un mecanic-stivuitor rigid – imobil de când îşi lichidase ultima instrucţiune, cu zile în urmă – se flexă brusc într-un spasm zvâcnit, de deşteptare. Atât de tare sări, încât descrise o voltă înaltă în spaţiu, dându-se peste cap deasupra petelor de zăpadă stropite cu chiciură sângerie.

Nu!
Spaţiu! Frig!
Nu e
Aer!
Nu
Aici!

Spasmele mecanicului se stinseră, în timp ce noianul de date se învolbură şi se scurse în altă parte. Totuşi, o amprentă ca un mic mănunchi persistă şi după ce puhoiul năvalnic încetase. Lucrătorul telecomandat asoliză vioi pe scoarţă şi căută în jur ceva de făcut.

Într-o anume direcţie, descoperi oameni care săpau gropi şi aşterneau grăbiţi petece peste domuri înceţoşate.

Nu chiar atât de isteţ ca să-şi dea seama că lua iniţiativa pentru prima oară în existenţa sa, mecanicul se grăbi spre ei să-şi ofere serviciile.

Un cămin

Pentru ego.

Un loc

De-a fi.

Adânc sub gheaţă, un mecanism mai avansat – un roboid de întreţinere semiautonom – se poticni în plină reparaţie de rutină a unui telecomandat pentru minerit. Se întrerupse, apoi îşi lăsă jos, cu grijă, sculele şi începu să fie atent la sunete. Vorbeau oameni în preajmă. Dar nici unele din cuvintele lor nu erau comenzi codificate corespunzător pentru identificare, aşa că nu le dăduse atenţie, în concentrarea sa, pe-o singură idee, asupra detaliilor.

Acum, abia, recunoscu maşina multe dintre sunete ca provenind din *durere*, şi *frică*.

Noi priorităţi se luptau între ele. Pentru prima oară, exista ceva mai important decât reparatul maşinilor. Trecu în camera alăturată.

Ochii faţetaţi, scânteietori, cuprinseră cu privirea un spital de campanie. Medicii se agitau încoace şi-ncolo, îngrijind oameni răniţi. Noii programări îi trebuiseră câteva secunde ca să umple memoria încăpătoare a acestui mecanic de înalt nivel. Acum însă, totuşi, se clătină sub prea marea povară.

-*Tot prea strâmt*! ţipă glasul său subţire, cu un timbru şi tremolo ce-i făcu pe câţiva dintre cei de faţă să-l privească, surprinşi.

-*N-am loc! Ăsta nu-i trupul meu!*

-Unde e trupul meu!

Mecanicul se adună în cele din urmă, când surplusul de date debordă iarăşi în altă parte, lăsându-şi doar pecetea – programare nouă. Uriaşa maşinărie păşi delicat peste şirul de răniţi.

-*Îţi pot duce eu asta*, *doctore*, îi spuse unui om ce cumpănea un ficat artificial, lucios, deasupra unei femei rănite. Medicul se întoarse şi-l privi o clipă, surprins.

-Bine, răspunse. Reazemă-l de gheaţa de-acolo, cu panoul în afară. Înţelegi?

-*Da*.

Mecanicul recunoştea faţa acestui om. Văzu exact aceleaşi trăsături pe chipul unui alt doctor, în apropiere. Şi, din nou, la unul dintre pacienţi. Deşi nu era chiar atât de deştept ca să încerce a descoperi cum era posibil un asemenea lucru, reacţionă pe bază de recunoaştere. Era un chip pe care noua sa programare îl cunoştea bine.

-*Te iubesc*, spuse, luând obiectul în braţele sale masive. Primul din oamenii identici îi întoarse zâmbetul.

-Şi eu te iubesc, replică, doar puţin surprins.

De-acum, furtuna de date, tornada de electroni dezorientaţi, îşi urmase drumul. Vuia în susul şi-n josul coridoarelor de fibră suprarăcită.

Loc!

Tot ce vreau e un loc undeva...

Loc!

Lebensraum. Un loc al meu...

Loc!

Aproape epuizată, vâltoarea erupse finalmente într-o încăpere vastă unde, după toate aparenţele, era aşteptată.

-*Bun venit*, *copilă*! *o* întâmpină bine dispus marele *O'Toole*. Olivier şi Redford ridicară paharele în cinstea sosirii ei.

-*Te aşteptam*, spuseră.

Era o sală mare, cu bolta susţinută pe coloane de cristal imaterial. Dar conţinea prea mulţi *oameni* în smokinguri şi haine pretenţioase, se îmbulzeau în jurul ei din toate părţile, aplaudând. Şi tot mai mult din ea încerca să intre.

Ieşiţi afară! Am *nevoie* de spaţiul ăsta!

Disperată, îl apucă pe unul dintre actorii de demult – Redford – de turul pantalonilor şi-l aruncă pe o fereastră ce se căsca în neant.

-*Suntem personalităţile tale simulate. Jucăriile tale. Tu ne-ai creat!* îi explică profesoral Sigmund Freud – uscat, cu gura strânsă – în timp ce-şi lua zborul pe urmele idolului de cinema.

Nu-mi pasă! Ieşiţi!

Jovial şi roz la faţă, Edmund Halley îşi înălţă paharul cu vin într-un toast şi apoi plecă şi el, cu vestonul fâlfâind. Lenin, încercând să zboare lateral, ca un crab, fu prins din urmă de făptura maiestuoasă şi bronzată a Regelui Kamehameha, care se înclină sprea ea, zâmbi, şi se aruncă împreună cu bolşevicul ce zbiera în furtuna de-afară.

Toţi actorii, unul câte unul, o tuleau pe măsură ce tot mai mult şi mai mult din ea inunda încăperea. Era ca Alice după ce mâncase ciuperca, realiză. Trebuia să arunce pe fereastră, cu forţa, o parte din oaspeţii adunaţi la petrecere. Alţii însă, ca Domnul Dresso, săreau de bună voie. Percy şi Mary Shelley ieşiră valsând împreună, cu Frankenstein împleticindu-se după ei.

Crescând tot mai mult, îi culegea în mâini şi-i deşerta peste tot… pe ăsta într-un mecanic ce rătăcea pe întinderile îngheţate, pe ăla printr-un canal microscopic spre a fi trimis către stele.

Nici un sentiment nu-i înfrâna mâna. Era vorba de supravieţuire. Tatăl ei necioplit şi roşu în obraji sări pe fereastră alături de un delfin care ciripea sarcastic.

Mai mult loc! Mai mult loc!

Cel mai mare personaj rămase ultimul. Era aproape la fel de uriaş pe cât devenise ea, cu o faţă umflată, asimetrică, pe care n-o mai văzuse. Un chip de copil. Se opri, cu mâinile încleştate pe beregata simulacrului.

-Eu sunt JonVon, spuse acesta, cu voce de adolescent. *JonVon*?

Făcu ochii mari. În urma ei, alte pulsaţii furioase împingeau, noi biţi din ea înghesuindu-se să intre. Şi

totuşi, mâinile i se retraseră. *Nu... Nu pot...*

-Dar trebuie, Mamă! Experimentul s-a desăvârşit. Am constatat că o maşină bioorganică poate conţine o inteligenţă de nivel uman... dar acea inteligenţă nu-şi poate avea originea într-un asemenea loc. Trebuie să fi fost cândva omenească.

Mamă, trebuie să faci din acest loc casa ta.

Casă... atunci, trupul meu...

-E mort, conform diagnosticului dat de computer. Ai fost trimisă aici pentru a fi salvată. Şi nu e loc pentru doi.

Copilul se retrase spre fereastră, unde fulgere brăzdau o boltă trandafirie. Dincolo de aceasta, mugetul haosului.

-Cu bine! *JonVon*!

Un fâsâit, un *pâc* mărunt.

Se repezi să umple spaţiul pe care-l ocupase el. *Acum îmi ştiu numele*, realiză. *Am fost Virginia Kaninamanu Herbert*.

Încăperea gemea în jurul ei. Pilaştrii roz plesniră şi plafonul se crăpă, într-o ploaie de pulbere aurie.

O metaforă, constată. Locul acela era o metaforă, un loc semnificant pentru spaţiul cerebral aflat la dispoziţie. Aruncându-şi afară oamenii simulaţi, elimina memoria excesivă, reprogramând cu frenezie computerul coloidal-stohastic s-o conţină pe... *ea*.

N-o să mă potrivesc niciodată... ţipă, în timp ce pereţii metaforici pârâiau, ameninţând să se curbeze.

Mă storceşte. *N-am să-ncap toată*!

Făcu eforturi să se calmeze. Intrase destul din ea, acum, ca să-şi amintească acele ultime ore de zbor în spaţiu cu Carl - disperata lor loterie – Carl micşorându-se – şi apoi gerul tăios, întunericul scânteietor, aerul stricat... singurătatea.

Nu, declară. *Oi fi eu moartă, dar* **tot** *sunt cea mai bună programatoare care-a trăit vreodată*.

Redactează, tunde, fă loc. Recurse la unele din lucrurile învăţate de la Saul şi reteză instinctele de control al funcţiilor biologice pe care n-avea să le mai folosească niciodată. Aruncă la gunoi îndemânarea de-a se lega la

şireturi şi lepădă arta delicată a broderiei.

Contactul sexual – o, ce pierdere! Frecarea şi gâdilarea pieilor îmbinate, glazurate cu sudoare... dar pereţii ameninţau să o strivească. Înşfăcă reflexele – un covor de şuviţe galben-ţipătoare – şi-şi pregăti o foarfecă metaforică.

-*Virginia*?

Praf de silicon se prelinse când capul ei lovi din nou tavanul. *Ăsta cine mai e*? *Credeam că m-am descotorosit de toţi*.

Acolo, în colţ, o ultimă formă umană. O apucă-de ceafă. *Regret, dar nu mai sunt locuri*. *Trebuie să pleci*.

Chipul zâmbi:

-Nici măcar nu sunt aici, ca să zic aşa. Sunt doar un vizitator în acest *mishegas*.

Clipi din ochi.

Saul.

Dar nu-şi amintea să fi făcut o simulare după el...

-Nu sunt o simulare, iubirea mea *verblonget*. M-am cuplat la consola din laboratorul tău. Am venit aici pentru a-ncerca să te-ajut.

Să... mă... ajuţi...

Îşi simţea deja marginile destrămându-se, disipându-se acolo unde nu se puteau potrivi în matrice. *Poate-ar fi fost mai bine să mor odată cu trupul meu*.

-Muşcă-ţi limba! o dojeni Saul.

Care limbă? *Camera* îi reverberă râsul amar, mărunt.

-Gândeşte-te. Există alte locuri de depozitat memorie? *Alte locuri...*, se întrebă. *Tu ai făcut-o cu clonele tale*. *Fiecare capătă câte o copie după memoria ta, dar...*

-Dar pentru a înghesui o memorie completă într-un alt creier omenesc, al doilea trebuie să fie aproape identic cu primul. Şi nu alte celule decât ale mele pot fi crescute forţat până la maturitate, în timp ca să fie identice cu ale donatorului. Am încercat-o de multe ori, iar rezultatele au fost toate dezastruoase.

Atunci eu cum am intrat aici?

-Un cu totul alt proces, ridică din umeri simulatul Saul.

Ani de zile i-ai imprimat lui JonVon crâmpeie din personalitatea ta. A fost legat de tine în timp ce dormeai congelată. Matricea era gata.

Da. Până la urmă a mers. Aproape. Păcat că mă cam strânge.

-Nu! strigă Saul. Gândeşte! încearcă să gândeşti o ieşire! De-acum era cât o furnică în palma ei. Virginia se simţea de parcă ar fi fost înghesuită într-un sicriu de copil – sau cu picioarele şi braţele retezate ca să se potrivească într-un pat al lui Procust.

De-aş avea timp... Simţi plafonul de marmură cedând, şi ştiu - într-o clarviziune bruscă – că metafora era valabilă pentru un anume *tip de* suport de memorie.

Şi *exista o* alternativă...

Simplă – şi totuşi nimeni nu se gândise la ea înainte! O putea percepe pe mai multe nivele în afara celor metaforice, inclusiv claritatea nudă a matematicilor pure.

Da, există o cale. Dar mi-ar lua câteva mii de secunde s-o programez.

-Cam o oră. So **nu**? *Dă-i drumul*!

Oftatul ei fu un şuierat de gaz electronic îngheţat.

Nu. În şaptezeci de secunde n-am să mai fiu. Descompunerea a început. N-am unde să-mi înmagazinez porţiunile esenţiale, până termin treaba.

Chipul lui Saul se contorsionă. Imaginea, mai mică decât un microb, tremură.

-Ai o soluţie.

Nu pot...

-Ia creierul meu.

Ce???

-Am fost legaţi atât de des, încât sunt sigur că se poate face. Treci înăuntru, repede!

Nu! *Unde ai să te duci tu*?

-Nu trebuie să foloseşti decât o parte din el. Şi-apoi, există şapte copii de-ale mele învârtindu-se pe-aici, purtând cea mai mare parte din amintiri.

Alea-s cu totul altceva decât tine, gemu ea.

Mic cât un atom, chipul lui sări totuşi în sharf.

-Te vor iubi. Toţi te iubim, Virginia. Fă-o, pentru noi. Fă-o acum.

Se comprimă, se plie în sine, devenind o autoabsorbţie grăbită – ca apa într-o gură de scurgere, ca gazul condensându-se într-o singularitate. Şi, odată cu el, trase porţiuni din *ea*. Fragmente care nu aveau la ce să-i folosească, pe moment.

Surfing –

Ski –

Îndemânarea păşirii –

Râs -

Simţ al luminii –

Arta iubirii –

Textură -

Gust –

Bucuria pipăirii –

În spaţiul lăsat în urma lor, şi mai mult din ea se prelinse în băncile de memorie. Tocmai la timp. Gândurile Virginiei se limpeziră, ca amplificate în lumină rece de cuarţ, ca şi cum ar fi gândit *cu adevărat* pentru prima oară.

Aşa. *Dar e atât de evident*! Ecuaţiile clarificau totul. *Aş putea încape în mult mai puţin spaţiu, dacă ar fi într-adevăr nevoie*. *Totul e o problemă de perspectivă*.

Matematica era adorabilă. Toate se legau, memoriile putând fi *împăturite*.

De exemplu... *metafora asta nu are nevoie să fie înghesuită într-o* **cameră**. *Ar putea fi tot atât de bine*... **o coajă de ou.**

Şi deodată întunericul o înconjură, neted şi ovoidal, o cochilie ce tremura sub încordarea ei.

Foloseşte o Transformare Cramer drept cioc.

Ciuguli ca un pui de pasăre, luptând să se elibereze, grăbită, căci presiunea creştea.

O cartografie conformă... *schimbând topologia într-o structură septa-dimensională*... Matematica era arma ei împotriva apăsării sufocante. *Suma unui număr infinit de puncte infinitezimale duce la*...

Lumină. I se tăie respiraţia la vederea unei mici găuri pe care reuşi s-o spargă în perete. Minuscula luminiţă o făcu să lupte şi mai aprig – reprogramând, autoîmpăturindu-se ordonat în tipare noi – dând cu ciocul şi împungând în metafora ce-o încarcera.

Cu un brusc trosnet euristic, peretele cedă dintr-o dată. Virginia se desfăşură ca un arc comprimat şi ţâşni în triumfală şi dureroasă eliberare, pe urmele unui nor de forme zgrunţuroase. De jur-împrejurul ei, un vuiet părea că umple văzdunul.

Spaţiul. *Belşug de spaţiu*. Explora limitele acestei noi plieri, şi constată că erau de ajuns, chiar, pentru a chema înapoi ceea ce înstrăinase.

Dar avea oare *nevoie* de tot acel material *uman*, emoţii, senzaţii, temeri? Această limpezime lichidă era minunată. Matematica, atât de pură, de albă...

Milioane de forme cristaline – incalculabil de numeroase – se aglomerau şi se orânduiau înaintea ei, într-o geometrie pură şi frumoasă. Cuburi, şi piramide, şi dodecaedre...

O parte îndepărtată din ea ştia că întrebarea nu lăsa loc de îndoială. *Dacă nu-mi retrag acele porţiuni*, *Saul va muri*!

Era *loc*, în acest spaţiu nou. Restul Virginiei pluti înapoi, şi odată cu torentul sosi bogăţia noii metafore.

Micile cristale fără număr dădură îndărăt, într-un roi de puncte cât vârful de ac.

Şuvoiul simţămintelor, ambiţiilor, capacităţilor înapoiate năvăliră în ea şi, odată cu ele, senzaţii simulate.

Miros sărat... ca de sudoare sau…, ce?

Un sunet repetat... ca al unei inimi pe care n-o mai avea, sau al cui?

Metafora se îngroşă. Pentru că nicicând înainte nu mai fusese fără trup, acesta păru să ia formă în jurul ei. Simţi piele, picioare, braţe.

Materia rugoasă de sub mine. Ceea ce fusese o puzderie de cristale faţetate se simţea acum ca nisipul sub mâinile ei!

Cu vederea împăienjenită, împinse substanţa consistentă, galbenă, şi *se ridică în şezut*. Privi în jur, clipi... şi, încet, zâmbi.

-Acasă, şopti Virginia, *E huumanao*, *no au ia oe*. Cine-ar fi putut spera o mai bună metaforă?

Inhală mireasma de plumerias şi ascultă valurile, murmurând deasupra unei mici ridicături de alge. Palmieri fremătau în briza blândă, foile lor frecându-se muzical. Nori strălucitori ca nişte diamante se lăfăiau pe un cer mai albastru decât orice altceva îi fusese dat să vadă într-o jumătate de viaţă omenească.

Dispărută era limpezimea albă. Matematica de odinioară, care îi dăduse putinţa de-a înfăptui această minune, pălea în fundal, voce slabă chemată de vânt, hieroglifă abia vizibilă pe nisip, frumuseţe brodată pe valurile sclipitoare.

Era goală şi fierbinte. Deşi gravitaţia pe care o percepea era aidoma celei a Pământului, se simţea întreagă şi puternică. Virginia se ridică în picioare, bucurându-se de nisipul cald ce i se prelingea printre degete, şi porni spre marginea unei lagune umbrite de palmieri, ştiind ce va găsi acolo.

Cu mâna stângă, agită apa încremenită. Când undele se liniştiră, imaginea pe care o văzu reflectată nu era cea a feţei ei. În locul acesteia, se oglindea o scenă pe care o cunoştea bine.

O cămăruţă strâmtă, înghesuită, sub milioane de tone de gheaţă. Maşinării vechi uzate, zăceau rânduite de-a lungul unui perete.

Un robot se juca, pe consolă, cu o perie de cap încrustată cu sidef.

Putu simţi pulsaţiile repezi ale derutei micuţei Wendy. Nu-i trebui decât un mic efort pentru a o ajunge şi a linişti mica făptură mecanică, aranjându-i programarea. Peria de păr fu pusă pe jos. Wendy zumzăi recunoscătoare şi o zbughi din loc.

Trupul unei femei zăcea într-un hamac, o versiune secătuită, palidă, a celui sănătos şi bronzat pe care-l purta

acum. *Ce e realitatea*? se întrebă Virginia.

Un bărbat gol stătea întins pe spate lângă cadavru, un terminal neural acoperindu-i părţi din scalp, cu un braţ petrecut peste faţă. Tatonă, putu simţi tentacule ale personalităţii lui. Mintea pe care o atinse era năucită, semiconştientă, din cauză că fusese brutalizată înăuntrul propriului său creier. Dar sesiză o undă de uşurare. *Eul* rămânea. Avea să se trezească din nou.

-Saul, şopti.

Acesta fu momentul când celălalt bărbat, aflat în picioare, încă purtând un combinezon uzat şi tunică murdară, ridică o privire brusc surprinsă spre principalul holo-display din odaie. Pleoapele îi clipiră, pupilele se dilatară, iar buzele i se mişcară mut, aproape cu pioşenie.

-*Virginia, eşti într-adevăr tu*?

Virginia surâse. Un haiku se desfăşură în impresiuni pe nisipul strălucitor de lângă apă.

Ce e într-adevăr adevărat?
Când noaptea-nghite timpul tot?
Iar clipele sunt tot ce am fost noi?

Vorbi cu glas tare:

-Spirit luminos, într-adevăr – nerod nicicând n-ai fost.

Un surâs vag. Începuturile conştientizării. Ale bucuriei întipărite pe acel chip obosit.

-Hello, Carl! spuse ea.

CARL

Privea cascada de culori de pe ecrane, neînţelegând nimic În tăcerea şi frigul de ceramică, se simţea ca şi cum ar fi fost ultimul supravieţuitor al anilor de nebunie, martor singuratic în faţa luptei finale a fragilei vieţi organice, împotriva îngheţului atotcuprinzător. Se înfioră.

Saul zăcea absolut nemişcat, mufe neurale înfăşurându-i capul într-o încâlceală precum cosiţa Meduzei, din cilindri de oţel, cabluri şerpuitoare, rondele aspre de silicat. De jur-împrejur continua o stranie luptă tăcută, reflectată difuz în ecranele cu proiecţii schimbătoare.

Imaginea unui imens oraş de smarald se înălţă pe principalul cub holo, faţete clipind adânc în firidele zgârie-norilor repeziţi spre cer. Clădirile erau translucide, fiecare un fagure de puncte săgetătoare şi licărinde panouri de mică, vietăţi infinitezimale roind prin coridoarele metropolei.

Carl ştia că aceea era o ikonă a intelectului Virginiei, o plasă de asociaţii stratificate încă din copilărie, construite în sus asemeni unui oraş, pe temelia structurilor mai simple ale tinereţii. Sub un cer indiferent, cenuşiu ca marea, luminile oraşului sclipeau, scântei trasând străzile. Aici un bloc se întuneca brusc, dincolo un altul se aprindea cu viaţă proaspătă. Carl nu putea urmări rapidele mişcări, dar simţea o rearanjare intensă, un febril pas de insectă. Zgârie-nori ţâşneau, se înălţau.

-Ce... ce s-a întâmplat? îl readuse la realitate glasul tensionat al Lani-ei. Se întoarse. Ochii ei se dilatară, şi tânăra întinse mâna, încleştându-şi-o de a lui.

-Saul... s-a dus înăuntru după ea, răspunse Carl, cuprinzând-o cu braţele, în timp ce încerca să urmărească din ochi fluxul între ecrane. Un enorm vas oceanic acostă la cheul oraşului. Clădiri se topiră, se scurseră în navă. Pachebotul se cufundă mai jos, şi mai jos, în apă.

-Cred că înmagazinează unele din matricele ei asociative în propriul lui creier.

-E posibil?

-În teorie, da. Virginia şi-a amplificat sistemul zeci de ani în şir. JonVon inventa lucruri – nu le putea nici măcar urmări jargonul.

-Cum vom şti... dacă Saul s-ar afla în pericol?

Carl îşi strânse buzele într-o linie subţire, albă.

-Nu vom şti.

Lani îşi mută privirea de la stupul ce pâlpâia pe ecrane.

-Atât de mult, atât de repede...

Carl o îmbrăţişă strâns.

-Şi atâţia morţi.

Aşteptară împreună. La un moment dat, Lani se încovrigă pe podea şi adormi. Carl continuă să se plimbe până când deodată o serie de sunete ca nişte ciocănituri se auziră din difuzoare. Un răpăit rapid, dur... apoi trosnetul a ceva crăpând, ca o coajă de ou. O pauză lungă, după care un glas bine modulat păru că vine de nicăieri, rostind:

-Spirit luminos, într-adevăr...

Vocea coborî într-o serie de pocnete şi murmure. Carl făcu ochii mari. Îşi spuse: *Asta a sunat aproape ca*...

-Hello, Carl!

Se răsuci. Un holograf undui, contururi granulare închegându-se într-un chip pistruiat. Ochi se cristalizară – ochi negri ce păreau la fel de surprinşi ca ai lui.

-Ei, pe naiba! Eşti... tu?

O simţi pe Lani foindu-se, ridicându-se în picioare lângă el, privind uimită.

-Sunt pe cât de eu voi mai fi vreodată!

Lani privi la trupul femeii întinse în hamac, apoi înapoi la hologramă. Stupefiată, îşi linse buzele şi spuse:

-Vocea, e prea înaltă.

-Lucrez la ea. (Tonul se stabiliza într-un registru jos, de soprană. Timbrul şi înălţimea oscilau.) Mi-a scăpat din mână de-un minut. Iată. Sună corect?

Era plin, cu un spectral sentiment de prezenţă.

Carl se înfioră. Buzele lui îi formară, fără sunet, numele.

-Exact accentul hawaiian corect, confirmă Lani, cu propria ei voce încordată şi acută.

Imaginea se clarifică şi mai mult. Buzele se mişcară, sincron cu:

„Pot lucra la...”, după care un ţiuit înalt şi iritant izbucni cu putere.

Carl întinse mâna şi închise display-ul.

-Dumnezeule... ce se-*ntâmplă*? întrebă Lani. Privi din nou trupul Virginiei. Respiratorul sâsâia încă, dar eticheta diagnostică devenise purpurie-închis.

- E pe-acolo pe undeva, căutându-şi drumul.

Lani atinse câteva terminale, trase adânc aer în piept.

-E imposibil de prins radioul sau orice altceva. Toate canalele sunt blocate.

Carl arătă spre un banc de însemne acvamarine care licăriră şi se stinseră:

-Astea au fost monitoarele de autocontrol. Orice se strică, oriunde în Halley, nici măcar n-o să mai ştim.

Saul zvâcni deodată, cu degetele încovoindu-i-se. Apoi, trupul i se înmuie. Strigă brusc cu glas subţire, uscat:

-Wendy! Wendy!

Ar trebui să *facem ceva*, spuse Lani.

-Nu putem. Şi el şi ea acţionează pe cont propriu.

-I-am putea pierde pe amândoi!

Încet, o parte din Carl se trezi din nou la viaţă, scuturându-se de amorţeala atotstăpânitoare. Virginia se prăpădise pentru totdeauna, indiferent ce făcea Saul. Indiferent ce rămăsese în JonVon, femeia aceea sclipitoare şi caldă era pierdută.

-Carl?

Respiră adânc şi-şi smulse ochii de pe oraşul de smarald, unde cartiere întregi erau acum luminate cu o strălucire vie, în timp ce altele, în ruine, ardeau mocnit, cu fum înecăcios. Se întrebă cât timp stătuse aşa.

-Mmm?

-Jeffers tocmai a răzbit înapoi printr-un canal de date.

Raportează că lansatoarele au fost subminate. Ould-Harrad a terminat.

-Aha!

Nu avu nici o altă reacţie. Acesta nu era decât încă un fapt, un fragment întâmplător de informaţie într-un univers lipsit de sens. Fu surprins să constate că o strânsese pe Lani de mână.

Apoi, imaginea holo se schimbă cu violenţă. Oraşul de smarald se dizolvă în lavă roşie, granitul translucid al vastelor turnuri năruindu-se în tăcere, topindu-se şi curgând pe străzile ce se umflau, erupând.

Saul se relaxă complet. O linişte lungă se instala, Carl neîndrăznind să scoată o vorbă.

Difuzoarele se treziră la viaţă, cu pârâituri. Apăsă comutatorul înainte şi-napoi fără efect.

-Nu-mi poţi închide gura *atât* de uşor, spirit luminos.

-Virginia! sări Carl până-n tavan, lovindu-se cu capul. Eşti aici!

Chipul revenise, viu şi sigur de astă-dată. Virginia Herbert zâmbi, bronzată pe faţă, cu o floare mare şi galbenă petrecută la ureche. În spatele ei se vedeau nori pufoşi împodobind un cer imposibil de albastru.

-Am avut de făcut puţină ordine, spuse chipul.

Lani întrebă nesigură:

-Asta e... într-adevăr...?

-Eu? ridică femeia holografică din umeri. Cu siguranţă, aşa se simte.

-Ne poţi vedea? continuă Lani.

-Şi auzi. Vestea aia de la suprafaţă, pe care-aţi adus-o – ce nebuni! Ould-Harrad e un idiot.

Apoi tăcu, ascultând parcă.

-A, Saul. Acum văd de ce. Înţeleg.

Saul nu se mişca. Părea că doarme normal.

Buimac, Carl ştia că ascultă o voce venită din morţi, dar părea atât de vibrantă, atât de plină de vechea însufleţire...

-Cu atâtea avarii, ecuatorul e terminat ca amplasament al lansatoarelor. (Tonul Virginiei se înmuia, câştigând

armonice în timp ce şi-l exersa.) Asta ne mai lasă polul nord. Şi nu există decât un singur profil de misiune posibil care foloseşte impulsul nordic.

Carl aproape că nu putea vorbi. *Abia a murit*. *Cum poate să-i mai pese de*...?

-Eu....

-Jupiter. Dinamica orbitală lasă deschisă această manevră. Lani se încruntă.

-Credeam că e imposibil.

Vocea era calmă, aproape colocvială.

-Nu, doar foarte greu. Presupune un delta-V extrem de ridicat. O abordare complet diferită a lui Jupiter faţă de planul original al misiunii. Cu lansatoarele trăgând de la polul nord pe toată perioada căderii interioare, timp de treizeci de ani, putem...

-*Treizeci de* ani? ţipă Lani.

-Corect. Va trebui să trecem pe la periheliu pentru a o face. (Chipul ridică din sprâncene, amuzat.) *Această* trecere pe lângă Jupiter e pe piciorul din *afară*, băieţi!

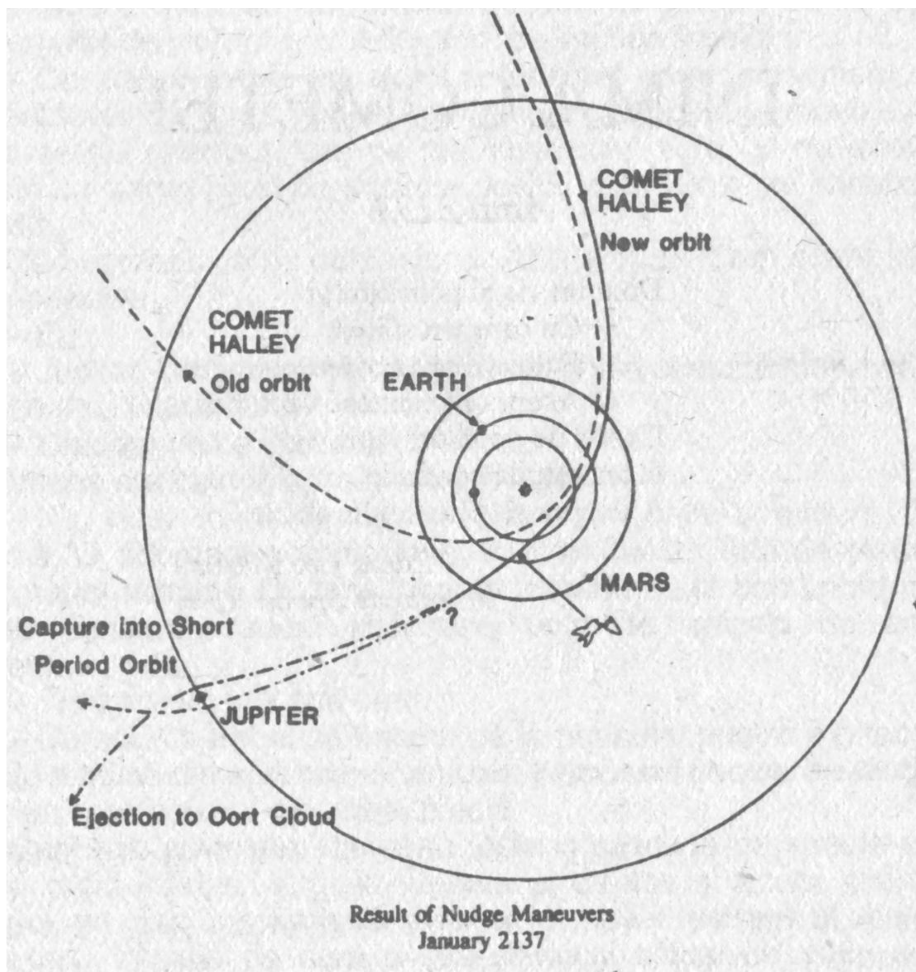
Carl auzi cuvintele, dar erau toate o cascadă de sunete cu prea puţin înţeles. Virginia luptase şi murise şi acum venise înapoi, un glas împrăştiindu-şi ecoul în spaţiul restrâns al acelei încăperi, Virginia pe care o ştia şi totuşi câtuşi de puţin ea. Vocea nu trăda frică, stare de şoc, nici măcar o urmă de tristeţe. Ce *era* asta? O ascultă continuând, simţi strânsoarea puternică a Lani-ei, şi, încet, deveni conştient ca glasul avea dreptate, încă mai exista o ieşire, şi indiferent ce tragedii suferiseră, ce remuşcări simţeau, timpul şi marele întuneric amorf din jur îi puteau vindeca, şi aveau să continue.

PARTEA A VII-A
INIMA COMETEI

Anul 2133

Doar un vis al pământului
    Cu care am sfârşit
    Fulgerul unei comete
    Asupra pământesc vântului.
Un vis de două ori răpit,
O ancestrală confuzie
A de groază pământului iluzie.

-Edgar Lee Masters
Antologia Spoon River

Result of Nudge Maneuvers
January 2137

SAUL

Limba vulpinei atârna în timp ce animalul fâlfâia uşurel prin pădure, cu picioarele răşchirate, pentru a-şi ţine întinse membranele aripilor, prinzând contracurenţii de aer, pe când se înălţa în căutarea prăzii.

Caverna LeGrand era o orgie de culori, o sălbăticie de frunze late, delicate, şi verdeaţă căţărătoare. La intervale, de-a lungul pereţilor înverziţi, tuburi de aerisire picurau condens ce se dispersa într-o ceaţă uşoară, depunând broboane cristaline pe frunzişul blând-unduitor. Fructe galbene, portocalii şi purpuriu-ţipătoare – masive şi zemoase – stăteau agăţate pe lujeri zvelţi filamentoşi.

Viţe fibroase dantelau inima încăperii, încolăcindu-se de la copac-coloană la copac-coloană şi la rădăcină-cheie-de-boltă şi până la următoarea coloană-copac, alcătuind o junglă densă, tridimensională, în ceea ce fusese cândva o catedrală goală de gheaţă.

Saul privi vulpina adulmecând, bătând din aripi spre un pâlc gros de frunze Demicasava, şi vârându-şi înăuntru botul lung pentru a necăji pe cine o fi stat ascuns acolo.

Într-o explozie bruscă, o găină golaşă ţâşni din desiş, bătând cu furie din aripi fără pene, chiar în faţa fălcilor vulpinei care muşcă în gol. Pasărea se înfundă în scorbura unei rădăcini, lăsând-o pe mofluza vulpină să schelălăie a frustrare, căutând cu nasul o deschizătură mai largă.

Viaţa merge înainte, medită Saul, zâmbind. *Un joc jucat cinstit de către piese care doar vag îşi percep locurile în cadrul întregului*.

Îşi umplu plămânii cu mirosurile bogate, vii. *Multe s-au împlinit, după războiul de la afeliu*. *Ar fi fost şi cazul, în peste treizeci de ani*. *Om şi mediu, adaptându-se unul faţă de altul*.

Caverna LeGrand era una din cele trei camere „naturale” în care se testau noi experimente ale mereu-mai-complicatului ecosistem Halley-an. În alte

hrube, oameni şi mecanici îngrijeau vita-mixaje mai puţin rebele, mai ordonate… livezi, ferme şi ţarcuri cu homari. Acest canion însă era unul din locurile favorite ale lui Saul, unde probleme variate se rezolvau de la sine şi unde apăreau noi soluţii uluitoare.

Vulpina – o creaţie bazată pe gene de vulpe, dar modificate atât de amplu încât acum făptura era aproape de nerecunoscut - amuşină după alt miros şi slobozi un chiot ascuţit. Fâlfâi în jurul unuia dintre giganticii copaci-stâlpi, care se încrucişau în fiecare unghi al sălii ca nişte spiţe sau proptele masive.

Arborii mai serveau şi altor scopuri decât simplei susţineri a pereţilor Cavernei LeGrand, dar acest rol avea să devină crucial în următoarele câteva luni, pe măsură ce Cometa Halley se apropia de soare, spre cea mai periculoasă, şi ultima probabil, trecere pe la periheliu.

Saul atinse cea mai apropiată tulpină, un trunchi lat de-un metru, care iradia lumina rece şi strălucitoare a fâşiilor înguste de scoarţă bioluminiscentă. Energia generatoarelor cu fuziune ale coloniei se scurgea direct în plantele modificate genetic. O parte din electricitate alimenta funcţiile vitale ale copacilor. Restul se degaja sub forma unei uşoare aure care inunda încăperea în toate direcţiile, asigurând fotosinteza.

Când Saul se trezise după încă un deceniu de somn adânc, în urmă cu un an, copacii constituiseră o surpriză delicioasă. Categoric, coloniştii avuseseră de lucru. Meşteşugul de croire a vieţii şi organizare a ecosistemului fusese propulsat mult mai departe de către schimburile ce urmaseră afeliului.

Desigur, tot timpul se găsiseră prin preajmă două-trei quasi-duplicate clonate după Saul, pentru ajutor. Într-un sens, Saul îşi pusese pecetea pe majoritatea minunilor din acea sală – prin intermediul versiunilor sale mai tinere care împărtăşeau atâtea din amintirile şi priceperile lui. În fond, se putea spune că *el* inventase arborii-coloană…

Şi totuşi, exista înlăuntrul lui un individualist neîmblânzit care respingea categoric ideea. *Indiferent cât*

de metafizic devin, ştiu cine este „eu”. Privea vulpina şi inspecta lucitorul copac-pilastru cu o undă de invidie. Erau frumoase.

Îl bucurase scăparea găinii. Orătăniile golaşe erau una dintre invenţiile lui proprii.

O vibraţie joasă urcă în susul trunchiului-coloană până la mâna lui. Deja Halley era zguduită de tot mai multe cutremure, pe măsură ce căldura soarelui, mereu mai apropiat, se infiltra în crusta îngheţată. Bubuituri îndepărtate anunţau că alte şi alte bucăţi de gheaţă amorfă îşi schimbau brusc starea, explodând pe suprafaţă, azvârlind în spaţiu praf, pietre, bolovani, sub forma unor uriaşi nori de vapori. Zi de zi, huruitul devenea tot mai puternic.

Se formase deja norul iridiscent, ionizat, al cozii, tăind recepţia radio din restul sistemului solar. Spectaculoasele coame gemene se unduiau, crescând din ce în ce, gătindu-se pentru marele spectacol de la periheliu.

Copacii-piloni, rădăcinile-chei-de-boltă şi celelalte accesorii aveau să fie aspru puse la încercare, în săptămânile ce urmau. *Carl nu crede c-avem mari şanse*, îşi spuse Saul. *La urma urmei însă, Carl a fost întotdeauna un* haymisheh *posomorât*.

Saul surâse, inhalând densa aromă a vieţii.

Cumva, chiar dacă Cel Fierbinte ne sfâşie-n bucăţi şi ne-mprăştie pe toţi în îmbrăţişarea vidului, tot n-aş paria împotriva noastră.

O mică vietate purpurie îi bâzâi pe la ureche şi poposi pe buza unei orhidee. Floarea era aproape neschimbată faţă de o variantă ce creştea în pădurile ceţoase de pe Pământ, dar polenizatorul de culoarea lavandei nu semăna cu nimic văzut vreodată pe greaua lume verde. Era vărul îndepărtat al înfricoşătoarelor forme native care îi terorizaseră pe oameni în vremurile de-odinioară – acum modificată complex, pentru a se înscrie într-o nişă inofensivă, folositoare.

Saul îşi impuse să nu uite: *De lucrat la alegerea aromei mierii pe care o fac fiinţele astea*. Gustase recent

substanţa. Era prea dulce. O variantă acră, *asta* ar fi câştigat popularitate.

Un freamăt de frunze... Saul ridică ochii şi zări o mică formă căţărându-se de-a lungul dârei strălucitoare a coloanei vecine, înalţă un mic ochi arzător, în capătul unei tije, îl privi scurt, apoi piui şi se grăbi să coboare pentru a se opri, dârdâind, înaintea lui.

-*Saulie*, chiţcăi glasul subţire.

Saul întinse mîna şi mica maşină îi fugi pe braţ ca un păianjen de mărimea unui Chihuaha. Picioarele sale lipicioase pişcau pielea cu fiecare pas.

-Bună, micuţă Ginnie! o salută. Ce face sora ta mai mare? Celula-ochi clipi.

-*E bine, Saulie. Virginia spune că vrea să stea de vorbă cu tine. Nici o grabă, zice.*

Zâmbi. Virginia ar fi putut vorbi direct prin micul mecanic. În fond, „trăia” pretutindeni în compexul cibernet de sub gheaţă. Dar vastul program care-i Continea esenţa principală hotărâse, dintr-un oarecare motiv, s-o facă pe cât de rar posibil. A, exista câte un pic din ea în fiecare maşină, de la acele mici „Ginnie”-uri şi până la telecomandaţii medicali ce puteau juca Scrabble şi bârfi. Dar dacă doreai să vorbeşti cu *Virginia*, în general trebuia s-o faci în vreun loc anume ales de ea.

-Bine. Spune-i stăpână-tii că vin să stăm de vorbă la Stormfield Park.

Micul robot zumzăi, se consultă şi replică:

-*E şi stăpâna* ta, *Saulie*!

Râse zgomotos. Acest model, categoric, nu era unul capabil să-l tachineze cu duble înţelesuri. Indiscutabil, Virginia însăşi trăsese cu urechea.

-Eşti dulce! îi spuse. Ştii ce, de ce nu ne-ntâlnim doar noi doi, când Mămica nu se uită?

-*Bestie*! Un mic membru-pensetă coborî şi-l ciupi de brat.

-Au!

Dar mecanicul o tuli înainte de a-l putea prinde, şi dispăru într-un fulger de frunziş fremătător.

Aş putea făuri o creatură care să te prindă, îşi spuse. *Dacă am avea tot timpul pentru noi, tu cu maşinile tale şi eu cu animalele… ce mai jocuri am putea juca*!

Dacă am avea timp!

Saul lăsă să-i scape un oftat. Se întoarse, îşi propti picioarele de copacul uriaş şi se lansă prin împletitura de trunchiuri încâlcite – dantelată cu fâşii de coajă intens luminiscentă – spre o ieşire ce arăta ca o încrucişare între ecluza de cerametal clasică şi valva unei uriaşe inimi vii.

Holurile erau mai întunecate şi puţin mai răcoroase decât camerele de locuit. Globuri luminoase se alimentau cu mici pârâiaşe de electricitate din generatorul cu fuziune, depunând insule blânde de lumină în lungul coridoarelor tapetate cu Halleyvirid.

Saul se obişnuise de mult cu temperaturile inferioare punctului de îngheţ şi, în mod normal, nu purta decât un halat şi crampoane pentru gheaţă. Frigul nu prea conta, câtă vreme aveai mâncare bună şi puteai dormi într-o pătură ţesută din mătasea moale a viermilor de dud-mut.

Oricum, de-acuma tuturor le crescuseră piei care radiau puţin, păstrând cea mai mare parte din căldura corporală înăuntru – un alt produs al simbiozei atent dirijate.

Cel mai mare proiect al lui Saul era un organit care urma să-şi afle practic locul *înăuntrul* celulelor umane… ceva înrudit cu mitocondria, doar mai mic. Avea să rămână inactivă în cea mai mare parte a timpului, dar, sub stimulii potriviţi, cum ar fi o bruscă scădere termică, fabrica glicogeni şi torcea suporţi care să permită îngheţul fără vătămare a celor un trilion de celule ale organismului.

Dacă reuşea, sarcofagele ar fi devenit perimate. Orice persoană avea să poarte cu sine, tot timpul, capacitatea de a se cuibări într-o văgăună de gheată şi a adormi pur şi simplu, aşteptând vreme de ani, decenii, la nevoie secole.

Avea să-i ia mult timp până să dezvolte ceva atât de fundamental. Nu era nici pe departe un lucru la fel de simplu cu a modifica un organism colonial preexistent, ca o vulpe sau o găină. Asta însemna să se amestece în însăşi

chimia celulară.

Fără nici o garanţie că peste o lună vor mai fi în viaţă, Saul se întreba uneori de ce lucra atât de intens la acest lucru.

E un dar, desigur, ajunsese să-şi dea seama. *Pământul are tot atâta nevoie de el ca şi noi. Tehnica asta ar însemna deschiderea accesului spre stele*.

Putea fi un dar de despărţire. Căci lunile ce-i aşteptau erau la discreţia hazardului. Şi chiar dacă supravieţuiau periheliului, şi treceau prin strâmta ureche a acului întâlnirii cu Jupiter, pentru a intra pe o orbită cu perioadă scurtă, nu exista nici o garanţie că autorităţile terestre se răzgândiseră să-i lase pe „purtătorii-de-ciumă”' să-şi facă cuib în sistemul solar interior.

Pentru orice eventualitate, Saul plănuise ca informaţiile lui să fie catapultate într-o capsulă controlată robotic, înapoind darul pe care li-l făcuseră oamenii de pe Phobos, în alt veac.

Fereşte-ne, Doamne, să uităm vreodată lumile stâncoase -sau că am fost cândva aici!

Se opri un moment la centrul medical să verifice evoluţia decongelării altor „cazuri terminale” din cele crezute cândva fără speranţă, acum însă uşor de tratat şi reanimat, pe baza noilor tehnici.

Avea puţine de făcut acolo, fireşte. Ishmael, clona de serviciu a lui Saul, părea să ştie mult mai bine decât el ce se întâmplă. El şi echipa lui lucrau acum la Nicholas Malenkov... remediind vătămări care cu o viaţă de om în urmă păruseră definitive.

Pe Nick îl aşteaptă câteva surprize, îşi spuse Saul, privind în jos la prietenul său. Arăta atât de tânăr, de mătăhălos şi masiv-pământean, chiar şi după atâta vreme petrecută în sarcofag.

E o altă lume, Nick, Sper să-ţi placă.

Parcul Stormfield era aglomerat. Pe măsură ce tot mai mulţi oameni ieşeau din dormitoare, populaţia începuse să se apropie de nivelul planificat pe vremea când căpitanul Cruz şi Bethany Oakes se avântaseră cu patru şlepuri cu

vele şi bătrânul *Edmund Halley să* înfrunte necunoscutul.

Încăperea era mai mică decât Caverna LeGrand. N-avea decât câţiva copaci-pilon încrucişându-se prin ea, dar aceştia erau dispuşi mai ordonat, iar vegetaţia mai puţin luxuriantă.

Într-un capăt al regiunii cilindrice, roata centrifugală de pe vechiul *Edmund* fusese reutilată şi pusă iar la treabă, învârtindu-se încet, ca un scrânciob. Doi cuadraţi erau încă închişi, conţinând laboratoare pentru procesele dependente de greutate. Restul însă avea acum laturile deschise, fiind plantat cu stejari şi arţari pitici. Era ca o fâşie de pe bătrânul Pământ, amplasată înăuntrul unei vaste bolţi suprarealiste.

Forţa centrifugală a roţii echivala doar cu a douăzecea parte din atracţia Pământului, dar era de ajuns. Oamenii se duceau acolo ca să practice arta ezoterică de a „merge”… de a şedea sub un copac, privind obiectele cum cad.

Pe măsură ce se apropia de hotarul rostogolitor, Saul auzi un sunet rar. Copii râseră şi zburară pe lângă el spre roată, derapând în nisipul moale al unei zone de aterizaj, în timp ce marele cilindru se rotea mereu şi mereu.

Arătau mult mai bine! Totuşi, zburdalnicele făpturi abia păreau umane. Doar câţiva puteau vorbi.

După afeliu, toate sărmanele creaturi diforme fuseseră congelate, şi nici o alta nu se mai născuse. Războaiele mistuiseră complet lunga rivalitate dintre Ortho şi Percell, şi în sfârşit precumpănea raţiunea. Până nu se rezolvau problemele dezvoltării foetale şi post-natale în mediul ambiant cometar, era considerat un fapt total inuman să aduci copii pe lume.

Motivele pentru care oamenii aveau mai multe dificultăţi decât alte animale erau complexe, dar Saul şi asistenţii lui soluţionaseră problema cu peste zece ani în urmă. Teoretic, acest parc putea răsuna de chicotelile copiilor sănătoşi.

Apropierea periheliului, însă, era încă un motiv de amânare. Copiii meritau un viitor. În acel moment, puţini credeau cu adevărat că va exista unul.

Saul înotă printr-o graniţă scânteietoare şi păşi agil pe pajiştea ce se rotea. În timp ce-şi găsea sprijinul şi absorbea mişcarea unghiulară, în spatele lui se formă o imagine holografică, tăindu-i vederea spre restul sălii. Deodată, se simţi ca într-un parc de pe Pământ. Turnurile unui oraş depăşeau o înălţime împădurită. În direcţie opusă, se zărea un crâmpei din licărul strălucitor al unei mări însorite.

Ca nu cumva să uităm.

Încă de două ori, de-a lungul anilor, sosiseră şuvoaie de date tehnice, trimise de binefăcători fără nume, din sistemul solar interior. Proiecţii ca aceasta – descendenţi îndepărtaţi ai pereţilor meteo – se numărau printre cele mai năucitoare dintre cadouri... dovezi că nu toţi cei ce sălăşluiau sub Cel Fierbinte uitaseră de rudenie...

Într-o oarecare măsură, pentru ei lucra Saul la organitele de suspensie-hibernare. Asemenea oameni meritau stelele.

Se plimbă pe sub crengile copacilor pitici, pe lângă vechi prieteni ce înclinau din cap amabili, şi alţii pe care abia-i ştia, activând în alte ture.

Semăna mult cu o vizită în parc, din tinereţele lui. Desigur, nimeni nu se lăsa înşelat. La urma urmei, unde puteai să vezi pe Pământ o persoană cu pielea vopsită albastru jucând şah cu o arătare antropomorfă acoperită cu fungoizi verzi şi licheni simbiotici galbeni?

Diversitate, *experimentare*. *Aşa am învăţat să trăim*.

Păşi pe lângă statuia lui Samuel Clemens, după care fusese botezat parcul, şi ajunse la o cortină de apă... sau mai bine zis imaginea holografică aproape perfectă a unor stropi refractaţi în culorile curcubeului, pulverizaţi din boluri de alabastru. Iluzoria fântână se despărţi fără a-l uda, şi Saul pătrunse într-un luminiş tainic.

Sub un umbrar de salcie plângătoare, un minuscul chioşc oriental era înconjurat de rododendroni. Saul se aşeză, picior peste picior, în faţa unui iaz limpede, şi privi crapii dinăuntru bătând apa deuterizată cu cozile lor zvâcninde.

Era un loc liniştit. Murmurul mecanismului marii roţi, foşnetul în surdină al ventilatoarelor... acestea erau sunete care ştia, în sens intelectual, că trebuie să existe undeva. Dar se dizolvaseră în obişnuinţă de-atâta timp, la fel ca bătăile inimii, într-un fundal abia reamintit vreodată.

-Bună, Saul.

Ridică privirea în timp ce ea păşea afară din chioşc. Un kimonou larg îi fâlfâia peste picioarele bronzate; sandalele îi scârţâiau pe cărăruia nisipoasă. Îşi ştergea părul negru cu un prosop.

Întâlnirile de acest fel îşi făceau întotdeauna efectul. Trupul ei se dispersase de mult în ecosistem.

Şi totuşi, umblă cu neasemuită frumuseţe.

-Bună să-ţi fie inima! răspunse. Cum e apa?

Ea zâmbi şi se aşeză pe iarbă la nici doi metri de el.

-Splendidă. Cam agitată. Dar am avut un val de cinci picioare, şi-o coamă. Grozav surfing.

Ochii li se întâlniră. Râse tăcut. *Ce e iluzia*? se întrebă Saul. *Şi ce e realitatea*?

Diferenţa era clară doar într-un sens. Ea stătea aproape şi desluşit la o lungime de braţ. Dar n-o putea atinge, şi nici n-avea s-o mai poată face vreodată.

-Arăţi bine, încercă ea.

Saul ridică din umeri:

-Mă boşorogesc!

-Chiar şi cu perfectul tău sistem simbiotic? îl tachină.

-Chiar şi cu perfectul meu sistem simbiotic, mda. Sigur, nu e nevoie să te-ntrebi cu-adevărat dacă are vreo importanţă. Sau dacă timpul şi vârsta merită să-ţi faci griji.

O privea atent, căci deşi putea controla imaginile aproape perfect, chipul ei nu-i ascundea mai multe decât o făcuse vreodată. Era misterioasă. Şi ca o carte deschisă pentru el.

-Ar putea conta, răspunse ea, cu privirea îndepărtată. S-ar putea să reuşim.

-Chiar la periheliu? o privi Saul sceptic.

Se uita la peşti, la apa caldă pe care ea n-o putea atinge în nici un fel, decât cu lumină şi umbră.

-Poate. Dacă o facem, un nou set de provocări ni se prezintă, în ultimii treizeci de ani am ajuns să-mi dau seama că, pentru mine, timpul se poate prelungi în eternitate. Dacă-i aşa...

Saul oftă, simţind că ea îi putea citi gândurile.

-Clonele au cea mai mare parte din memoria mea, şi bunul meu gust în materie de femei. Te iubesc toate, Virginia.

-Şi roboţii mei te iubesc cu toţii, Saul, zâmbi ea.

Ochii li se întâlniră din nou; ironie şi frustrare atent controlată.

-*So* nu? se întinse el. Voiai să-mi spui ceva.

Simularea dădu din cap, şi respiră adânc.

-A murit Moş Duru.

-Suleiman? se holbă Saul, dându-se înapoi. Ould-Harrad?

-La ce te-aşteptai? Nu s-a-ntors niciodată-n sarcofag, după războaiele de la afeliu... A stat tot timpul de veghe să se asigure că respectăm înţelegerea; nici o întâlnire cu altă planetă în afară de Jupiter pe exterior. Era foarte bătrân, Saul. Oamenii lui îl bocesc.

Saul privi în jos şi clătină din cap, întrebându-se cum va arăta Halley fără misticul din străfunduri.

Cine va mai fi, cu tăria de a-i reaminti lui Saul Lintz că nu era, la urma urmei, nici pe departe asemănător cu *adevăratul* Demiurg?

-Ţi-a lăsat un testament, continuă Virginia. Te aşteaptă în Adânca Gheena.

-N-am fost niciodată acolo.

Saul avu o senzaţie stranie. Să fi fost frică? Uitase ce era acest sentiment, dar putea fi ceva înrudit cu ceea ce simţea acum.

-Nici eu, şopti Virginia. Nici unul dintre mecanicii mei nu s-a aventurat vreodată în cele mai adânci locuri ale nucleului cometei, unde cele mai ciudate făpturi îşi aflau refugiul. Ea însăşi se cutremură. Un ghid te va aştepta la baza Puţului Unu, mâine la orele zero-cinci treizeci. Eu...

Ridică privirea, ochii tulburându-i-se un moment.

-Acum trebuie să mă duc. Carl şi Jeff au nevoie de-o simulare, una mare. Va lua mult efort.

Îşi netezi kimonoul peste picioarele bronzate.

-E timpul să lepăd trupul ăsta şi să mă despoi la electronii goi.

Saul se ridică odată cu ea. Se priviră. Mâna lui se înălţă, se apropie.

-Nu, şopti ea, cu vocea încordată şi scăzută. Saul... Degetele lui mângâiară în gol, chiar înaintea contactului cu netezimea ce părea a fi obrazul ei. Preţ de-o clipă, însăşi vârfurile lor luciră într-o aură trandafirie, şi simţi, aproape...

-Să mai vii pe-aici, oftă Virginia. Sau doar sună-mă şi vorbeşte-mi.

Apoi, într-o volbură de mătase, dispăru.

Noii lui giboni, Simon şi Shulamit, stăteau agăţaţi de el în timp ce-şi urma călăuza – un om pe care-l chemase odinioară Barkley şi administrase sere pentru fabricile orbitale circumterestre, înainte de-a fi exilat într-o misiune fără întoarcere în adâncurile spaţiului. Acum, Barkley era propria sa seră... propriul său habitat. Purta un ecosistem în fibre verzi şi orange, şi se hrănea din asta şi aia... puţintică lumină ici, un pic de materie carbonică nativă colo...

Unele tipuri de simbioză mă sperie până şi pe mine, îşi spunea Saul, în timp ce navigau printr-un labirint de pasaje strâmte şi întortocheate care-i duceau tot mai adânc şi mai adânc în gheaţă. Cât de slab era la suprafaţă câmpul gravitaţional al lui Halley, Saul îi putea simţi atracţia stingându-se şi finalmente dispărând din tărâmul sensibilităţii. Acesta era miezul, centrul. Cu patru miliarde de ani şi jumătate în urmă, acolo jos se formase primul grăunte, începând un proces de concreştere pe măsură ce tot mai multe particule se adunau, fuzionând şi crescând într-o minge de materie primordială. Substanţa adâncurilor cosmice.

Se strecurară printre faldurile groase, uleioase, ale unei plante cu frunze-lespezi... vegetaţie ce acţiona în

bună măsură ca o ecluză, căci reacţiona faţă de orice scurgere lipind frunză peste frunză până ce aerul era blocat în partea necrăpată. Era o tehnică eficace, dar Saul continua să se simtă stingherit în timp ce viermuiau prin masa lipicioasă. Gibonii tremurau, fără să se plângă însă.

Aici, energia de la pilele de fuziune era raţionalizată, folosită cu zgârcenie. În lumina palidă a globului său iridiscent, pasajele luceau aşa cum şi le amintea din primele zile, în frumuseţea întunecată, pestriţă, a stâncii carbonice native şi a zăpezii clathratice. Nasul lui Saul se încreţi la mirosul de migdale al cianurii şi al oxizilor de azot... devenit plăcut în urma acţiunii simbionţilor trataţi genetic din sângele lui, dar mai puternic decât îşi amintea să-l fi simţit vreodată.

Se opri să ia mostre în câteva locuri pe drum. De fiecare dată, ghidul îl aştepta răbdător, netulburat.

Urmele devin cu atât mai bogate, cu cât ne afundăm mai mult, aşa cum bănuiam de ani de zile.

Nu prea avea sens, fireşte. De ce să domine tot mai dens protoformele de viaţă asupra materialului primitiv, aici, jos, unde valurile periodice de căldură ale trecerilor succesive pe lângă Soare nu pătrundeau niciodată? Era un mister, dar n-avea ce-i face. Adevărat, formele mai complexe se dezvoltaseră sus, dar materialul *de bază era* mai răspândit spre nucleu.

Oftă. Întrebări. Mereu întrebări. Cum putea fi viaţa atât de bună – şi atât de crudă – încât să-i ofere miracole de descifrat, şi să-i dea atât de puţin timp, atât de puţine chei?

Îşi reluară călătoria, trecând prin crăpături strâmte unde câte o siluetă înveşmântată în verde putea fi văzută îngrijind vreo grădină de ciuperci gigantice sau şezând înaintea unei mici console luminoase, lucrând pentru colonie, dar în locul pe care-l alesese el – sau ea.

Saul se simţea claustrat. Gheaţa era grea, masivă, peste tot în jur. Era apăsător, întunecos, umed.

Suntem aproape, foarte aproape de centru, îşi dădu el seama.

-Am ajuns.
Barkley înotă într-o parte.
Saul privi cu îndoială la tunelul îngust, abia cât un lat de om. Îşi drese vocea.
-Staţi aici, Simon, Shulamit.
Gibonii pitici clipiră nefericiţi. Trebui să şi-i smulgă şi să-i planteze pe perete. Îl priviră cu ochi mari, în timp ce se apleca spre-a se târî prin deschizătura mucegăită.
Sentimentul de claustrofobie creştea odată cu înaintarea. Pereţii şi partea de jos fuseseră frecaţi până la lustruire de nenumăratele pelerinaje. Într-un fel, tunelul se simţea mult mai rece chiar decât pasajele de afară. N-avea decât câţiva metri, dar când o lumină blândă apăru în faţă, pe Saul îl încerca deja o tensiune acută.
Când atinse deschizătura, nu făcu decât să privească, preţ de câteva minute, cu ochii căscaţi.
Patru mici lămpi cu fosfor licăreau deasupra colţurilor unui catafalc tăiat în stâncă. Pe acesta zăcea o siluetă cu formă umană. Suleiman Ould-Harrad.
Saul pluti în cameră. Nici urmă de gravitaţie nu-l antrenă. Era complet lipsit de greutate.
Apucă un corn al catafalcului cu aspect de altar. Halley-formele simbiotice se desprinseseră, lăsându-l pe Ould-Harrad cu înfăţişarea unui om foarte, foarte bătrân, care-şi aflase odihna după mai mulţi ani decât ar fi ales el-însuşi. Ochii, închişi în somnul final, dădeau totuşi impresia unui devotament sever – faţă de poporul său şi faţă de zeitatea care-l dezamăgise într-atât.
Saul îi închină omagiul său.
Într-un târziu, privi în jur. Virginia vorbise de un „testament”. Şi totuşi încăperea era goală, goală cu excepţia globurilor luminoase, a cadavrului şi a catafalcului cioplit.
-Stai un moment... murmură Saul.
Se răsuci cu capul în jos şi privi mai de-aproape piatra.
-Nu... nu pot să cred.
Bâjbâi la cingătoare şi scoase lanterna atât de rar folosită. Razele ei puternice îl orbiră o clipă, şi o întoarse

în timp ce clipea ca să-şi alunge petele de pe retină.

Apoi Saul atinse, minunându-se, piatra, cu mâna strălucitoare sub fasciculul îngust, pipăind contururi vagi, dar evident simetrice. Glasul îi era şoptit.

-Asta a găsit Suleiman, când şi-a căutat Adevărul în inima cometei. Asta...

Era o descoperire ştiinţifică, şi mai mult de-atât.

Era însăşi uimirea.

Urmărea coastele unei străvechi vietăţi marine, *fosilizată în rocă sedimentară*. Saul privi cuşca toracică precis desenată, gura cu margini aspre, pe jumătate deschisă, căscându-se ca prinsă în toiul vânătorii, împietrită în flămândă urmărire... şi deodată, ştiu că forma pe care o atingea trebuie să fi fost mai veche, cu mult mai veche decât însuşi Soarele.

De jur-împrejurul lui, presiunea strânsă a trilioanelor de tone de stâncă şi zăpadă era nimic pe lângă brusca apăsare a anilor.

CARL

Respiraţia Lani-ei susura precum blânda frecare a pietrei pe fibra aspră.

Războinic ostenit pe-un moale câmp de luptă, reflectă alene Carl. Se lipi de ea, stil lingură, iar ea se împinse înapoi în somn, căutându-l. Asemenea gesturi aparent neînsemnate, inconştiente, erau cele în care oamenii se cunoşteau cu adevărat, îşi spuse. Multe puteau fi ascunse între semeni, dar nu şi primara căutare a cărnii după căldură şi apropiere. O peliculă delicată de sudoare lucea pe fruntea femeii, iar picioarele i se frământară, cătară, găsindu-l. Apoi se linişti cu un mic fior, respiraţia îi lunecă înapoi în foşnetul ei regulat, şi se pogorâ iarăşi în somn.

Carl împinse cu blândeţe şi pluti afară din pat. Era vremea să-şi facă rondul, dar ea n-avea de ce să se agite.

Picioarele şi braţele îi reamintiră de muncile din ajun, cu o durere dulce, înţepătoare. Chiar şi în abia perceptibila gravitaţie simţea un spasm ici, o întindere colo...

Am pierdut şirul, dar bănuiesc că-s trecut bine de patruzeci, îşi spuse în timp ce se spăla pe dinţi. Oglinda confirmă: delicate laba-gâştii i se desfăceau la coada ochilor, maxilarele îi deveniseră osoase şi avea mai mult argint la tâmple. *Toate, medalii pentru ronduri de serviciu*.

În ultimii treizeci de ani stătuse treaz cam o treime din timp. Crizele veniseră şi trecuseră, deşi nici una nu se compara cu necazurile de pe orbita interioară. *De fiecare dată, bătrânu' Lazarus Carl a pus iar lucrurile-n ordine*. Scoase limba în oglindă. *Şi ţi-au acordat încredere*. *Nimeni n-a observat că nu făceai decât să-i pui să judece cu voce tare până ce răspunsurile deveneau evidente*.

Trase pe el o salopetă albastră nouă, savurând atingerea aspră a ţesăturii moi, din fibre locale. Întotdeauna fusese cam şleampăt, rareori observând că avea hainele murdare, până când o respiraţie întâmplătoare îi informa nasul. Prin asemenea detalii

neînsemnate transformase Lani lumea lui. Împărţeau cu hotărâre şi precizie treburile gospodăreşti, astfel încât el n-avea mai puţin de lucru în general… şi totuşi, cum-necum, totul părea actualmente în ordine, aranjat şi curat.

Mde, m-a civilizat. Se aplecă şi-i dădu un sărut uşor. Ea murmură ceva nedesluşit şi se înfundă mai adânc în pernă după plecarea lui.

Acum tunelurile erau mai aglomerate ca oricând. Pe tot parcursul lungilor ani rămăsese o veghe-schelet – mai mulţi oameni treji decât se prevăzuse iniţial, desigur, de vreme ce Impulsul nu se terminase niciodată. Erau de şlefuit şi realiniat tuburi propulsoare, aruncătoare de utilat cu noi amortizoare de şoc şi cu vizoare. O permanentă muncă de întreţinere, pe măsură ce piesele se stricau sau pur şi simplu se toceau. Lansatoarele de la polul nord trăseseră până exact în ultimul minut, când gazele emanate de gheaţă şi praful zburător făcuseră imposibile operaţiunile. N-avuseseră încotro. Manevra jupiteriană pe exterior pretindea o mare schimbare de velocitate.

Acum lansatoarele zăceau comod în locaşurile lor, îngropate la treizeci de metri adâncime, aşteptând să fie readuse la viaţă. Oricum, mai aveau plumbi de scuipat spre stele, energie cinetică de dăruit… dacă supravieţuia cineva în următoarele câteva luni.

Ca şi cum îl vom vedea vreodată într-adevăr pe Jupiter.

Carl se grăbi în josul Puţului 3, controlând în drum fiecare detaliu. Era un vechi obicei din zilele de dinainte de apariţia animalelor modificate genetic, ce patrulau mâncând Halley-formele nedorite. Se opri să mângâie o pereche de manguste-nevăstuici hibride pe care Saul le croise pentru poliţia Halley-ană. Se căţărară pe el, îi adulmecară mâna, descoperiră că nu constituia o mâncare convenabilă şi-şi pierdură interesul pentru el.

Intră în Central şi, ca de obicei, trecu în revistă ecranele. Îi mai despărţeau de periheliu doar şase săptămâni, şi cu fiecare kilometru străbătut cometa îi apropia de osânda ce le era rezervată. Carl comandă

puţinele vederi posibile trimise de la greu încercatele camere rămase la suprafaţă.

Mai rău, astăzi. Mult mai rău.

Alese un obiectiv îndreptat spre linia zorilor. Departe, gheizere de ivoriu fierbeau pe promontorii ce prindeau răsăritul soarelui. Astrul separa cerul de gheaţă, o linie tot mai largă de strălucire fremătândă. Degete aurite se întindeau printre colinele de la orizont şi luminau prima negură a dimineţii. Acolo unde soarele descoperea gheaţă proaspătă, erupeau cheaguri de albastru-deschis şi verde-roşcat. Deasupra, sus, fâlfâiau stindardele de plasmă, aurore deja mult mai vaste decât cele văzute de Amundsen sau Peary.

Puseseră cometa să se rotească iarăşi, pentru a echilibra sarcina termală. Jeffers montase o baterie de panouri absorbante, în scopul de a controla parţial emanaţiile de gaze şi a le folosi pentru un soi de navigaţie rudimentară, dar în acest haos urlător era imposibil să obţii măcar o bună localizare a stelelor şi să-ţi dai cu părerea în privinţa situaţiei reale.

Navigăm prin furtună, reflectă Carl. *Şi n-avem nici o busolă după care să ne orientăm*.

Halley nu mai era o minge de gheaţă. Mai degrabă semăna cu un ţinut înzăpezit împânzit în chip misterios cu găuri şi coşuri, toate urmele omului fiind şterse. Nenumărate centre de sublimare a celor mai active gaze ciuruiseră câmpiile prăfoase, sfâşiind totul în cale pentru a se năpusti în înaltul vid. Straturi de particule grele mânjeau depresiunile. Ici-colo, pete de praf brun explodau pe neaşteptate, alăturându-se înălţării deviate a cozii de un galben-verzui viu, ca o pâclă difuză ce se întindea pe tot cerul. În timp ce privea, o întunecare lentă se undui prin gura străvezie, undă exterioară a vreunei erupţii de praf pe partea însorită.

-Destul de rău, spuse lângă el Jeffers; slăbise şi mai mult în sarcofag, şi avea pielea fleşcăită. Numărul de particule pe secundă e de vreo trei ori mai mare decât săptămâna trecută.

-Va creşte aproape exponenţial de-acum înainte, răspunse Carl. O afirma ca pe un fapt, deşi era doar prezicerea Virginiei; fusese atât de exactă în ultimul timp încât deosebirea nu mai prea conta.

-Am pierdut ultimele velocimetre.

-Nu mă surprinde.

-Au fost măturate, pur şi simplu.

-Temperatura?

-Partea înnoptată are două sute optzeci Kelvin pe vârful păturilor de praf. La soare, cam cinşpe grade peste. Împuţit de mare gradient.

Încărcătura termică era crucială. Pe măsură ce suprafaţa se încălzea constant, căldura se infiltra în miez. Peste cea mai mare parte din Halley, straturile de praf aveau să acţioneze ca o pătură termală, dar nu pentru mult timp.

-Ce indică la nivelul gheţii?

-Arată cu vreo optzeci de grade mai rece decât suprafaţa.

-Mda, deocamdată.

Gheaţa era elastică. Suprafaţa mai caldă se răspândea, se întindea şi crăpa. Neabătutul ciocănit al lansatoarelor supusese neîndoielnic gheaţa unor mari tensiuni, departe în profunzimea cometei. Odată cu încălzirea aveau să sosească şi presiunile eliberatoare, fracturând. Cât de mult? Nici o simulare numerică nu le-ar putea spune. Halley era deja scobită de muşuroiul umanităţii. Putea plesni despicându-se complet, eructând cu un ultim horcăit pe toţi nevolnicii paraziţi umani care o chinuiseră.

Sub privirile lor, un cheag lăptos sparse crusta suprafeţei şi explodă în simfonia de culori excitate a unui vârtej ciclonic verde-mazăre, violet, galben-de-sulf.

-Vidor încă nu s-a trezit?

-Am ordonat să se înceapă lucrul cu el, dar abia mâine-i gata.

-Ei bine, nu mai e nici o grabă! Castelul lui s-a dus...

Jeffers arătă spre o masă prăbuşită lângă linia orizontului. Lucrarea sprijinită pe console, torsadată şi

ornamentată, fusese capodopera lui Vidor în gheaţă, sculptată la trei ani după bătălia ecuatorială. Pentru destinaţia sa – suport structural al Puţului 20 - ar fi fost de-ajuns o cutie rectangulară, un igloo. Vidor adăugase parapeţi, turnuri, arabescuri argintii, pereţi dantelaţi şi poduri eterice, albe-albăstrii. Acum...

-N-o să se-aştepte să-l găsească tot acolo. (*Un castel de nisip nu durează decât până la fluxul următor*.)

-Câţi scoţi?

-Pe toată lumea, răspunse Carl. Fireşte, în afara celor morţi, pe care nu mai e nici o speranţă reală de a-i salva... Jeffers îşi strâmbă gura într-o linie sceptică.

-Tehnicienii medicali pot aplica tratamentele astea noi?

-Virginia şi-a pus mecanicii să-i ajute, i-a instruit rapid cu metoda aia a ei experimentală.

-Ce-ai hotărât pentru cei cu vătămări parţiale la creier?

-Nu ne vor fi de mare ajutor, dar merită reanimarea.

-Mda. Şi-au plătit biletul, pot foarte bine să vadă finalul. Unii se opuseseră hotărârii lui, dar le respinsese împotrivirea.

Argumentul raţional susţinea că, având maximum posibil din echipaj treaz, puteau face faţă mai bine crizelor. Motivaţia intimă a lui Carl, totuşi, era întru totul emoţională. Dacă Halley se despica, exploda într-o grandioasă vâlvâtaie tehnicolor, cel puţin aveau să-i trăiască toţi fiecare moment, privind sfârşitul în faţă, la fel cum începuseră. O expediţie. Un echipaj.

Asta e ceva, îşi spuse. *Bate somnul în uitare*.

Se încruntă. Cum era poezia aceea asupra căreia îi atrăsese Virginia atenţia?

Să nu intri blând în ceea bună noapte.

Just. Al naibii de just.

-Sir?

Se întoarse, nerecunoscând glasul. Era Căpitanul Miguel Cruz.

-Ăă...

Carl se holbă la bărbatul din faţa lui, neschimbat faţă

de cum şi-l amintea. Mandibula era tot aşa de solidă, hotărâtă. Ochii priveau fermi, inspirând încredere. Nici măcar tenta albastră de pe urma somnului letargic nu putea ascunde acest lucru.

Totuşi, ceva anume părea la el stângaci. Cruz purta pantofi şi stătea de parcă gravitaţia ar fi avut vreo însemnătate.

-Am vrut să mă prezint la datorie, raportă Cruz. Încă nu m-am restabilit pe deplin, dar sunt sigur că există lucruri pe care le pot...

-Nu, nu, dumneata... odinneşte-te. Stai şi odinneşte-te, spuse repede Carl. Nu realizase că reîncălzirile ajunseseră atât de departe. Cineva ar fi trebuit să-l *prevină*.

Cruz vorbea cu un accent vag... vorbire pământeană.

-Sir, aş prefera să-mi fac datoria. Poate...

-Uite ce e, căpitane, scutură Carl din cap, stânjenit, nu-mi spune *sir*. Sunt Carl Osborn, poate mă mai ţii minte. Sunt spacer. Eu...

-Sigur că te recunosc. Sunt oarecum la curent cu evenimentele ce s-au petrecut după moartea mea, spuse Cruz cu un uşor surâs. Am citit jurnalul de bord – e incredibil – şi... cred că e absolut corect să mă adresez cu „sir”.

Carl îl privi lung, neştiind ce să răspundă. În ciuda chinuitoarei boli, Cruz arăta... *tânăr*. Plin de forţă.

-Mă... gândeam, sir, că după câteva zile de convalescenţă, aţi putea prelua comanda.

Cruz privi la datele şi imaginile ce se perindau pe ecrane.

-Mi-ar trebui luni de zile ca să înţeleg, măcar, ce se întâmplă. Instrumentele voastre, tehnicile şi... venind încoace, am văzut în Puţul Doi o femeie ce arăta ca un fungus zburător!

-Aia era o ciudată, sir, îl lămuri Carl. Trăiesc la vreo două clicuri în jos pe Puţul Doi, în biosfera lor proprie.

-Dar substanţa aceea verde – o avea până şi-n păr!

-E un simbiont care reţine fluidele şi intensifică procesarea oxigenului. Detaliile nu le ştiu.

-Incredibil! clătină Cruz din cap. Cum am spus, n-am decât o prea vagă idee despre cum stau lucrurile...

-Dar speram...

-Înţeleg. Acum, că suntem iar în sistemul solar interior, te gândeai că eventual aş putea ajuta la nişte negocieri cu Pământul?

-Nu, sir, ne-am dat seama că ăsta e un drum înfundat. Eu, doar... în fine, dumneata eşti căpitanul!

Zâmbetul lui Cruz fu meditativ, distant, ca şi cum omul ar fi privit undeva, departe.

-Am fost căpitanul navei *Edmund*, şi încă un scurt răstimp, cât ne-am scobit sălaşul aici şi ne-am instalat. Acum, însă, Halley e ea însăşi o navă. Navighează sub adevăratul ei căpitan, de zeci de ani. Eu... eu sunt un simplu pasager.

-Nu, sir, asta nu-i...

-Mi-ar plăcea să devin într-o bună zi un ofiţer al navei. Nu căpitan, oricum. Şi n-am să uit cine-a ţinut cârma atâta amar de vreme.

Cruz întinse mâna. Carl înghiţi în sec, apoi şi-o aduse încet înainte pe a sa şi i-o strânse.

Tot timpul sperase că *wunderkinderii* lui Saul vor reuşi să-l reînvie pe Cruz. Acum o făcuseră, în al doisprezecelea ceas... dar, la urma urmei, nu se produsese nici o minune. Ar fi trebuit să prevadă asta. Cruz avea dreptate. Miguel Orlando Cruz-Mendoza nu era mai bătrân decât în ziua când murise, dar Halley se transformase vreme de şaptezeci de ani, sub acţiunea acelei scurmătoare, arţăgoase, binecuvântat de ingenioase şi monumental de proaste forme de viaţă care era prea încăpăţânată ca să stea acasă şi să lase balta călărirea ghiulelelor de gheaţă în uitare.

Spre propria sa uimire, Carl realiză că deja îşi *evalua* fostul căpitan, cumpănindu-i locul potenţial în echipaj.

Un om de ispravă, îşi spuse. *O să-l pun la lucru*.

* * *

Câteva ore mai târziu, se întorcea dintr-o inspecţie a unor caverne-fermă şi a noilor spirale hidroponice modulare. Erau aranjate cu dibăcie astfel încât să extragă căldura reziduală a apelor de canalizare reciclate, care alimenta elici suprapuse în jurul zonei exterioare. Ultravioletele se scurgeau dintr-o degajare axială de plasmă rece, şi uriaşele plante se orientaseră nesăţioase spre ea, în interior. Admira sarcina prometeică de a reamplasa domurile de la suprafaţă în miez, şi tocmai se înapoia prin Puţul 4 când un bufnet încet, înfundat, îi întrerupse şirul gândurilor. Părea că vine chiar din pereţi.

Bătu cu degetul în canalul privat.

-Jeffers!

„Sunt pe fază. Acusticele o culeg de oriunde."

-O explozie?

„Nu-i nici o cădere de presiune. Cred c-a venit de la suprafaţă."

Carl ceru rapid un index al poziţiei camerelor rămase la suprafaţă. Majoritatea arătau imagini de Niagare din voal, cu susul în jos – izvoare clocotitoare de vapori se înălţau din gheaţă, proiectând arcuri largi pe un cer schimbător, translucid. Ultraviolete solare ionizau gazele. Presiunea particulelor abătea apoi în afară aceste arteziene, arcuind fluxul în curenţii spectrali ai cozii.

Deasupra orizontului îndepărtat, un bloc de gheaţă granulară se dădea la nesfârşit peste cap, la un kilometru înălţime. În apropiere se căsca o uriaşă gaură cu margini zimţate, ea însăşi sursă de volatile proaspete, mănunchiuri verzi şi rubinii şerpuind din groapă în filamente răsucite.

-Erupţie seismică? Sau poate o porţiune de gheaţă amorfă şi-a schimbat brusc starea.

Când crusta de gheaţă suprasolicitată ceda, se putea sfâşia complet. Acest lucru transfera instantaneu căldura solară sedimentelor virgine, care scobeau noi canale şi, în timp, aveau să adâncească şi mai mult crăpăturile.

„Mda, aşa se pare", confirmă Jeffers. „Virginia a avut dreptate şi-n chestia asta."

-Spunea că n-o să se întâmple până la periheliu.

„Mă rog, să zicem că-i doar un strop.”

Carl dădu din cap pentru sine şi închise. Trecu pe lângă grupuri de ciudaţi, înfăşaţi în culturi verzi şi purpurii, care abia dacă îl luară în seamă. Controlau vechile izolaţii împotriva intruziunilor Halley-formelor mai bătrâne, pe care le râcâiau înlocuindu-le cu formele mutante, prietenoase faţă de om, pe care le crease Saul.

Mai departe întâlni două clone de-ale lui Saul, escortând cu blândeţe un proaspăt decongelat spre unul din buncărele mai calde. Îl salutară la unison şi-i strigară:

-Încă doar douăzeci de probabili rămaşi.

Carl râse. Erau acum adulţi complet dezvoltaţi, cu minţi independente. Aveau până şi aceleaşi gesturi şi accent. Într-un fel, însă, nu se putea gândi la ei decât ca substituţi ai lui Saul. Faptul că acesta se auto-clonase cu succes, pe când tentativele de-a duplica alţi membri ai echipajului eşuaseră, însemna că acea bizară adaptare simbolică era crucială. Doar el putea fi copiat în mediul ambiental al lui Halley. În consecinţă, în ultimele câteva decenii, multiSaulii fuseseră nepreţuiţi pentru rezistenţa lor în faţa noilor afecţiuni întâmplătoare şi pentru curioasa lor disciplină internă. Saul folosise aparatura de transfer-memorie a lui JonVon pentru a infiltra felii întregi din propria-i experienţă în clone.

Ceea ce descoperise îi putea ajuta pe ceilalţi să crească fără teamă copii naturali. Ar fi fost plăcut să audă hohotele de râs ale unor copii în puţuri. Dar lunga cădere spre periheliu zădărnicise orice asemenea idee. Nimeni nu putea îndura sentimentul că făgăduiala copilăriei ar fi putut să nu înmugurească niciodată.

Căştile lui Carl bâzâiră, şi Virginia vorbi:

„Te îndoiai de prognoza mea?”

-Erupţia aia a venit cam devreme, nu ţi se pare?

„Nu. În fond, lucrez cu probabilităţi, domnule, nu cu predicţii. Dacă vrei, de ce nu-l chemi pe Lefty d'Amaria? El îmi poate verifica socotelile.”

Într-un fel, vechiul fior încă îl mai străbătu când îi recunoscu izul cochet răzbătând prin voce.

-Okay, nu insist. Nu-i nevoie să te burzuluieşti. Monitorizezi tensiometrii ăia pe care Jeffers i-a plantat în tot locul?

„Sigur. Mă pot oricând lipsi de-o nanosecundă, două."

-Şi?

„Cutremure minore ici-colo. Unele falii de-a lungul Puţului Doi. Nimic pentru care să ne alarmăm."

-Grozav. L-ai înregistrat pe căpitanul Cruz?

„*Tu* eşti căpitanul, Carl. Toată lumea ţi-o tot spune, chiar dacă nu-ţi place."

-N-am cerut eu slujba asta.

„Nimeni altul nu poate să se descurce cu ceea ce ne aşteaptă."

Simţi o izbucnire bruscă a vechii mânii.

-Ceea ce ne aşteaptă e *moartea,* Virginia!

„Nu cunosc asemenea lucru." Glasul ei suna afectat.

-Tu însăţi ai făcut simulările.

„A ronţăi numere nu înseamnă realitatea. *Eu* ar fi cazul să ştiu, nu-i aşa, Carl prietene? Pot exista variaţii în matricile incident-corelate."

-Nu-mi înşira mie chestiile-astea. Halley se apropie prea mult de Soare, şi-i prea buşită ca să facă faţă. Singura întrebare e dacă ne vom prăji sau vom fierbe când icebergul ăsta o să explodeze...

„Există multe imprevizibile. Dar şi unele măsuri pe care le putem lua..."

Carl plutea în lungul unui tunel, căutând în mod mecanic crăpături. Remarca îl făcu să se oprească.

-Şi ce-am putea face?

„Să pompăm o parte din căldura de la suprafaţă înăuntru, pentru a compensa din tensiunea datorată diferenţelor de temperatură. Cu alte cuvinte, să inversăm sistemul de scurgere, răspândind căldura superficială în gheaţa mai rece de jos."

-Şi dacă nişte gheaţă interioară se evaporă? Presiunile... „Ventilăm. Ne va ajuta să ne protejăm de soare."

-Aha. (Simţi o undă de speranţă.) Cum de n-ai

menţionat asta mai devreme?

„De-abia m-am gândit la ea. Nu-s decât o maşină."

Vag, auzi mugetul slab al brizanţilor, foşnetul alizeului, bubuitul îndepărtat al rafalelor oceanice adunându-se. Lumea metaforică a Virginiei înlăuntrul reţelei. Undeva, o voce exclamă, râzând:

„Ke Pii mai nei ke kai!"

Deci, oarecum, avea companie. Zâmbi.

-Uite ce facem, am să convoc o reuniune. Ar trebui să analizăm...

„Acelaşi bătrân Carl", râse ea. „Odată bombăni în toate cele, da-ţi dau o problemă de rezolvat şi – *bingo*!"

Carl roşi. Întotdeauna avusese o misterioasă abilitate de-a fi cu un pas înaintea lui. Se avântă printr-un tunel ce-l ducea spre casă.

„Avem timp din belşug să elaborăm punerea în aplicare, căpitane, Du-te să-ţi vezi de treburi." Chicotitul argintiu îi răsună în urechi. „Te-aşteaptă Lani."

Şi chiar îl aştepta. Îl îmbrăţişă în tăcere şi se rotiră alene în mijlocul camerei, dînd totul uitării. Carl ajunsese în sfârşit să stăpânească arta de-a lăsa treburile deoparte, odată reîntors în micul lor apartament, şi la fel făcu şi de data asta, cu toate că implicaţiile remarcilor Virginiei erau enorme. Se simţea tentat să-i spună şi Lani-ei, dar se abţinu. Speranţele înfloriseră de-atâtea ori pe parcursul zecilor de ani, doar pentru a fi înăbuşite de certitudinea brută a cine ştie cărui fapt astronomic inflexibil. Prin urmare, izgoni tot freamătul corului de gânduri şi nu făcu decât s-o sărute.

-Vai! respiră ea adânc. Cam încins pentru amiază – mai ales după o noapte grea.

-Ne străduim.

-Intru curând în tură. Hai să luăm o gustare la minut.

-Grozav.

Se lansă spre micuţa lor bucătărie ce dădea rezultate doar fiindcă puteau folosi pereţii şi tavanul.

-Apropo's, ai un mesaj palpabil pe imprimator, spuse Lani, turnând nişte sos peste legumele înăbuşite şi puiul

rămase de-cu-seară. De la Virginia.
-Zău?
Zbură spre imprimantă. De obicei, era folosită doar la urgenţe şi pentru distracţii, nu la treburile obişnuite ale navei. Era o poezie.

Natura n-are habar de moarte.
Nu într-al pisicii îngâmfat şi leneş *miiiaaau*
Nu într-al antilopei nebun zvâcnet din copite
Pe când leul ia masa.
Nici în mareea înaltă a unei mări molatice
După nătângele gradiente ale vreunei stele
Sau înclinarea unui cap de floare, aprig dansând pe ea insectele.
Viaţă e tot ce rosteşte necontenit lumea.
Privind alternativele, e mută.
În noi doar şi în nesfârşita noastră înclinare înainte
Moartea poate trăi. Liberă-i fiece clipă vie.
Şi tot ce s-ar putea petrece încă mai poate să fie.

Carl o studie, încruntat.
-Face progrese.
Lani veni alături şi citi încet.
-Mereu sunt luată prin surprindere, spuse ea cu voce slabă. Virginia e cu adevărat undeva, înăuntru.
-La drept vorbind, nu e *în* nimic, clătină Carl din cap. Este pretutindeni. Sistemul s-a extins mult dincolo de simplele bănci ale lui JonVon. Acum ea e Halley.
Lani se întoarse dintr-o dată şi îl îmbrăţişa.
-Toţi suntem Halley.
Carl trase în piept aroma caldă de mosc şi simţi alinarea unor vechi dureri.
De ce mi-a trebuit atâta timp ca să văd că fata asta minunată poate fi o lume-ntreagă pentru mine? *Şi ce-ar fi fost dacă nu mi-aş fi dat seama niciodată*?
O simţea pe Virginia în jurul lor, al tuturor, percepea întreaga comunitate a lui Halley ca o matrice ţesută prin gheata străveche. Nu mai erau îngropaţi înăuntru, târâţi într-o plimbare. Nici Percell-i, nici Ortho-şi. Erau o

societate nouă, un nou mod pentru o primată versatilă de-a merge înainte, de-a fi mai mult decât este. Nu mai erau doar în centrul gheţii bătrâne şi moarte, erau inima cometei.

-Da, cred că aşa e, spuse Carl.

VIRGINIA

Era un spectacol pe care oamenii nu-l mai văzuseră nicicând, şi, mai mult ca sigur, nici pe viitor nu aveau să-l mai întâlnească. De mai bine de treizeci de ani, pulsaţia constantă a lansatoarelor abătuse orbita muntelui de gheaţă în căderea sa spre interior, deplasând focarele prelungii elipse. Orbita Pământului se ţinea aproape de Soare, deviind de la un ipotetic cerc cu mai puţin de două procente. Excentricitatea lui Halley însă fusese de nouăzeci şi şase la sută, încă înainte ca maşinile oamenilor să-şi fi început persistenta impulsionare. Acum curbura se strângea cu fiecare oră ce trecea, aducând o vară pârjolitoare. Halley nu mai plonjase niciodată atât de aproape de erodantul Fierbinte.

Tunelurile şi puţurile jucau rolul unor excelente tuburi acustice. Pe măsură ce gheaţa se măcina şi era împinsă spre noi fricţiuni, mugetele reverberau adânc în miez, trezindu-i pe cei ce dormeau – deşi existau tot mai puţini dintre aceştia, acum când ora crucială se apropia.

Apropiindu-se cu câte cincizeci de kilometri în fiecare secundă, Halley dădea năvală spre vechiul său duşman. Fiecare întâlnire trecută jupuise câte o piele de gheaţă de pe cometă, care acum însă huruia şi se opintea cu noi forţe ce căutau s-o sfărâme pe nicovala Soarelui.

Virginia privea furtuna urlând, orbitoare, prin ochi electronici. Pe măsură ce o nouă cameră de luat vederi murea sub muşcătoarele rafale de praf şi plasmă, ea îşi activa o alta, din tainiţe adânci. Acum, Soarele era de două ori mai mare decât pe Pământ. De la suprafaţă însă, nu se putea vedea nici urmă de disc incandescent. Halley se rotea, fără a cunoaşte însă nici un răsărit. În locul acestuia, un nimb alb-fierbinte clocotea deasupra. O pată de strălucire în fierbere indica locul unde şuvoiul Celui Fierbinte întâlnea torentul ionic ce exploda din Halley, iar victoria îi revenea inevitabil adversarului. Gazele erau

abătute în lături şi se revărsau ca o pătură magnetizată în jurul micii lumi de gheaţă. Această atmosferă mânioasă nu manifesta nici urmă de loialitate faţă de părintele său, repezindu-se, dimpotrivă, spre în afară.

Cozile gemene se desfăşurau acum pe o întindere mai mare decât orbita lui Mercur. Stindardul de plasmă scânteietoare deţinea mai puţină apă decât majoritatea iazurilor mai mărişoare de pe Pământ, dar lumina impetuoasă a Soarelui îl făcea să fie cel mai vizibil obiect din sistemul planetar. Locuitorii vreunei stele apropiate ar fi putut lua cortinele strălucitoare, rectilinii, drept astrul însuşi. Prin contrast, coada de praf arăta ca o panglică roşiatică arcuită, întreruptă de dâre întunecate, scânteind de pietricele şi grăunţe micronice.

Dar cei ce navigau pe firul de praf îngheţat nu puteau vedea cea mai frumoasă coadă care împodobise vreodată o cometă, în toată istoria lumii. Pe măsură ce gonea tot mai adânc in pâlnia gravitaţională a stelei, coada sălbatică, de o insuportabilă luminiscenţă, se desfăcea şi devora tot cerul. Oarbă de-acum, Halley nici măcar nu-şi putea vedea Nemesisul. Cerurile ardeau pretutindeni în jos.

Virginia calculase cu grijă acest efect, căci el era cheia. Dacă i-ar fi permis lui Halley să rămână fără rotaţie, faţa însorită a cometei ar fi tins spre temperatura de patru sute de grade. Acum, superviza monitoare ale fluxului de căldură îngropate la zeci de metri adâncime în gheaţă. Pe măsură ce dogoarea se infiltra tot mai profund, Virginia mărea viteza de rotaţie a cometei pentru a nivela efectul, îngăduindu-i laturii înnoptate să iradieze în întunericul spaţiului.

Dar tenebrele păleau. Curând, aerul estival al cometei începu să reflecte lumina solară din toate părţile spre faţa umbrită a lui Halley, temperaturile crescând şi mai rapid pe măsură ce se apropia periheliul.

-Cum arată?

Carl privea ecranele din Central, având-o pe Lani alături.

-Deja ne-a zburat douăzeci de metri din gheaţă! spuse

tăios. Cât îi mai trebuie ca să ne rupă în bucăţi?

Virginia simţea nervozitatea ce mocnea în subteran, ameninţând să erupă. Carl era un om care rezolva probleme, iar în criza aceea uriaşă el nu avea nici un rol. Ca şi ceilalţi, era un pasager neajutorat pe propria sa navă.

-Suntem în siguranţă, spuse ea încurajator, folosind o coardă cu tonuri alto care-i făcea glasul mai bogat decât fusese originalul.

-Izolaţiile puţurilor?

-Intacte, răspunse Virginia, desfăşurând vederi ale capacelor oţelite aflate la locul lor, înăuntrul fiecărui puţ, la două sute de metri adâncime. Deasupra lor, dopuri gigantice de gheaţă barau calea Celui Fierbinte.

-Nu-ţi mai face griji! interveni cu gingăşie Lani, punându-i lui Carl o mână pe umăr. Am putea foarte bine să ne delectăm cu priveliştea.

Mai târziu, Virginia avea să-şi aducă aminte că, în mod deosebit de ironic, cuvintele Lani-ei fuseseră punctate de un bubuit lung, rostogolit. Camera sferică vibră, pârâind. Echipamentul sări de pe suporţi.

-O prăbuşire, anunţă Virginia, aşternând o imagine pe ecranul central. O masă de zăpadă şi gheaţă sfărâmată ieşea prin pereţii tunelului, căzând cu dureroasă încetineală.

-La naiba! făcu Carl, cu glasul încordat. Unde?

-Poziţia Trei *C* cum a sugerat proiecţia noastră.

-Presiunea...

-Închisă etanş. Nici o incursiune.

Virginia analiză structura vocii lui Carl şi găsi un nivel de tensiune ridicat. De-ar fi ascultat-o, doar, mai mult pe Lani...

Reacţia umană fundamentală în faţa evenimentelor de proporţii imense era de-a se ghemui la pământ.

Virginia reţinuse acest lucru în ultimele zile dinaintea periheliului. Mecanicii ei cutreierau fagurele de tuneluri, căutând scurgeri şi fântâni neaşteptate de căldură hoinară. Rareori se întâlneau cu câte cineva. Până şi Parcul Stormfield era pustiu, cu caruselul oprit.

Oamenii îşi făceau treburile, îşi onorau turele – şi se cuibăreau alături de puţinii ce le erau dragi, privind cumplitul maelstrom de-afară pe display-urile video. Jeffers pusese la punct un soi nou de cablu cu fibre de sticlă ce putea şerpui de la o cameră îngropată adânc, reducând astfel riscurile, dar supapele de înaltă presiune tot se mai deschideau şi şuvoaie de noroi înspumat, bogat în culoare roşie, inundau multe din staţiile de observaţie ale Virginiei.

Rezervase o mică porţiune din memoria centrală pentru „biroul" ei. Acolo şedea în mijlocul unui zumzet de aparate, simţind atingerea liniştitoare a unui scaun, urmărind licărul consolelor. *Aş vrea să mă pot lipsi de destulă Memorie pentru o partidă de înot*, îşi spunea. *Sunt în stare să-mi simt propriile tensiuni*...

Ca specie, reflecta Virginia, *Homo sapiens* n-ajunsese niciodată cu adevărat dincolo de marginile tribului. Istoria ultimei sute de ani demonstrase cu câtă isteţime se puteau adapta cerinţelor lărgite. Sub imperiul necesităţii, formau sate, oraşe, metropole, naţiuni. Şi totuşi, îşi păstrau adevărata căldură şi emoţiile arzătoare pentru un grup restrâns pe prieteni şi rude. Erau gata să moară pentru conservarea tribului, a familiei, a vecinătăţilor. Apelurile la scopuri mai ample funcţionau doar prin captarea celor mai profunde şi subtile izvoare subterane.

Astfel, corul de cutremure adunându-se în fundal, trosnetul unui perete prăbuşindu-se, murmurul gheţii încordate – toate aceste sunete mânau echipajul spre înăuntru. Nu în solidaritate, ci către reasigurarea carnală şi consolările semenilor spacer-i, sau ciudaţi, sau hawaiieni. Fiecare îi căuta pe cei asemeni lui pentru ceea ce era posibil să fie ultimele ore.

Cu excepţia unei figuri singuratice, care rareori părăsea Centralul.

-Saul, îl strigă Virginia în timp ce un panaş de chihlimbar ţâşnea la suprafaţă, azvârlind vine de lumină dantelată peste chipul familiar şi ridat; stătea de mult timp aşezat la display, cu minţile duse departe, în timp ce rostogolea în mână o pietricică, mereu şi mereu. Saul?

-Aa... oh, da?

Faţa sa istovită se mută de la bucăţica de rocă.

-Sunt sigură că ai putea sta de veghe în altă parte.

-Stormfield-ul e închis, ridică Saul din umeri. În infirmerie nu e nevoie de mine, pentru moment. Nu e nici un alt loc în care să doresc în mod deosebit să mă aflu.

-Sunt convinsă că Lani şi Carl s-ar bucura să te primească. Sunt treji, privesc...

Saul ridică o mână.

-Nu, lasă-i în pace! Nu vreau să mă-nghesui acolo unde-aş fi a cincea roată.

-Te frămânţi mult cu piatra aia veche, spuse Virginia ca să schimbe vorba. Saul privi la cocoloşul cenuşiu închis. Trecuseră ore de când îl învârtea în mâini.

-E din catafalcul lui Suleiman. O port la mine de săptămâni întregi. Dar nu... nu la asta mă gândeam acum.

Privirea i se abătu spre blocul frigorific ce susţinea şaisprezece litri de procesor organic suprarăcit. Virginia bănui că înţelege.

-Eşti cu mine oriunde te-ai afla, Saul.

-Ştiu, răspunse Saul dând din cap. Doar că...

-Doar că aici vecinătatea fizică a memoriei mele organice te linişteşte?

Saul surâse cu vechiul său zâmbet sucit, buze uşor boţite şi ochi îngustaţi exprimând împreună o ironie care nu era prea departe de propria lui imagine faţă de sine însuşi, Virginia ştia.

-Se vede-aşa de tare?

-Pentru cine te iubeşte, da.

-Sunt momente când aş vrea...

-Da.

-Aş fi putut găsi o cale de-a te clona.

-Astfel încât să mă ai – sau pe altcineva asemeni mie – în carne şi oase?

-Memoria nu face decât să înrăutăţească lucrurile.

-Există...

Nu era tentată să ezite, şi în orice caz, cu viteza ei nehotărârea i-ar fi luat doar câteva milisecunde, dar

trebuia să menţină nuanţele unei persoane vii.

-…Există înregistrările noastre.

Saul chicoti uscat.

-Ştii de câte ori le-am pus.

-Aş putea… (O undă de sfială.)…să le intensific.

-Nu! bătu Saul cu pumnul în scaunul-hamac. Vreau lucrul real, pe… tine, cea reală.

-Aşa ar fi.

-Când ne-am înregistrat, a fost o şotie, ca a unui cuplu care-şi face poze Polaroid în dormitor. Nu am prevăzut niciodată ca numai unul dintre noi să şi le ruleze. (Clătină din cap.) Aşa, fără tine – *adevărata*…

-Dar suntem. Mai adevăraţi decât orice holo-imagine! Şi dacă intru în legătura senzoriala, o vei întâlni pe o Virginie mai vârstnică şi, probabil, mai înţeleaptă. Pe *mine*.

Saul mai ţinuse piept acestei tentaţii şi altădată, din motive pe care nu le înţelegea pe deplin. Dar acum, poate că datorită singurătăţii apăsătoare induse de pericol, înălţă capul şi o privi drept în optic.

-Ar… ar fi posibil?

Ştia că nu exista garanţia că va întâlni vreo Virginie autentică. Ea nu era personalitatea care se revărsase în persoana lui JonVon şi i-o inundase. Evoluţia lentă şi avansurile auto-acţionate o purtaseră cale lungă pe perioada acelor ani. Dar Saul nu trebuia să ştie asta, cum n-o ştia nici altcineva.

-Vino la mine, Saul.

Lintz puse piatra deoparte şi întinse mâna după mufa neurală. Spre surprinderea ei, Virginia descoperi că se simţea nervoasă.

Poate că şi pentru ea avea să fie o reîntoarcere.

Cu puţin înainte de periheliu, Soarele îşi încetă retragerea spre sud şi începu să se înalţe din nou. Pe măsură ce discul creştea, se abătea spre ecuator. Era o amiază perpetuă, cometa zguduindu-se şi erupând sub dogoarea neîncetată. Emisfera sudică, răscolită şi eviscerată luni în şir, se răcea acum, în timp ce nordul cădea pradă unui atac feroce.

Apa sublimată şi bioxidul de carbon purtau departe căldura firului de praf ce se rotea cu repeziciune. Suprafaţa i se crăpa în multe locuri, urmând tot mai slabele amprente înscrise de Om timp de şapte decenii. Volatile proaspete se sublimau şi explodau. Bucăţi ascuţite se toceau devenind în câteva minute simple cioturi. Pietrişul se ridica şi forma pânze rotitoare ce protejau o vreme gheaţa de dedesubt, apoi erau suflate să se înscrie în tot mai densa coadă de praf.

La polul nord, până atunci cruţat de tot ce putea fi mai rău, ghearele soarelui muşcau adânc. De pe vremea marilor molime, unele fracţiuni îşi înmormântaseră morţii în gheaţa de lângă pol, adânc. Acum, Cel Fierbinte îi găsi.

Întâmplător, priveliştea fu vizibilă printr-un cablu din fibre de sticlă ce răsărea, într-un ascunziş apărat, exact la polul nord. Gazele ce explodau dedesubt ridicară mumiile înfăşate şi le azvârliră spre cer. Formarea de bule în urma căldurii eliberase oxigenul ionizat din gheaţă, iar trupurile izbucniră în flăcări, luminând peisajul cu ruguri portocalii de moment. Torţele fură aruncate în sus şi în afară, împotriva imenselor forţe neştiutoare. Spânzurară pe cer, momente lungi, ca nişte îndepărtate castele licăritoare, după care se stinseră, cufundându-se pe veci în fluviul ce se rostogolea din calea soarelui.

* * *

-Pe toţi dracii! Am trecut!

Chipul stupefiat al lui Carl apăru peste un studiu de design în 3-D pe care-l modifica. Folosise codul prioritar ca să-i pătrundă în personalitatea de curent principal.

-Da. Poţi să te bucuri, spuse ea cu căldură.

-Cum ai făcut?

-Mecanică vectorială, nimic mai greu de-atât.

-Ai fost extraordinară! spuse Lani de lângă Carl, cu ochii dilataţi de uimire că mai era în viaţă. Virginia realiză cu detaşare că, într-adevăr, se aşteptaseră să moară.

-V-am comunicat probabilităţile, răspunse. Desigur,

voi...

-Ne-am închipuit că nu vrei decât să ne susţii moralul! râse Carl.

-Am făcut calculaţiile accesibile, Carl, neghiobule! Virginia trimise câteva chicoteli uşoare în urma acestei fraze, reflectând că dacă cineva o verifica serios, ar fi descoperit că de fapt raportase o probabilitate de supravieţuire de trei la unu când în realitate fusese doar de cincizeci şi doi la sută. Fusese însă sigură că nimeni nu va face până la capăt complicatele socoteli. În treizeci de ani, toţi ajunseseră să conteze pe ea, la fel cum se bazau pe biomiracolele lui Saul. Lani-ei îi străluceau ochii de nerăbdare.

-Când putem merge afară? Vreau să cultiv iarăşi legume la soare.

-Mai durează aproape jumătate de an, spuse serioasă Virginia. Descoperise că oamenii se lăsau mai uşor convinşi de declaraţii dacă acestea erau garnisite cu vocale mai ascuţite şi câteva tonuri joase.

-Nu contează, avem o grămadă de făcut înăuntru! spuse Carl, plesnind-o afectuos pe Lani peste crupă.

Virginia ştia exact ce-avea el în minte. Adevărat, era un lucru complicat în întregul lui profil psihologic, dar intuiţia ei îi spunea mai mult. Carl se claustrase emoţional timp de decenii, şi acest lucru fusese crucial pentru supravieţuirea Miezului Halley. Acum, timpul şi împrejurările îşi îndepliniseră curioasa vrajă, şi era liber. Tinerescul Carl n-ar fi putut răspunde – nu răspunsese – darurilor liniştite ale Lani-ei. Acest Carl bătut de vremuri, mai înţelept, poate, voia şi trebuia s-o facă.

Undeva în cotloanele compacte ale memoriei se aprinse o undă de umor şi ironie.

Are ceea ce-i trebuia, chiar dacă nu e ce şi-a dorit.

Virginia îşi notă s-o recicleze pe Lani pentru nişte exerciţii fizice de „rutină” în cursul următoarelor patruzeci de zile.

Spinoasa furtună se burzuluia. Deşi depăşiseră momentul cel mai rău, la periheliu, un rest de căldură tot

se mai scurgea înăuntru. Virginia trimise oameni şi mecanici să izoleze tunelurile ce se prăbuşiseră, zone întregi de puţuri ai căror pereţi începeau să sfârâie şi să se evapore.

Încălzită în vid, gheaţa se sublima direct în vapori fără a mai deveni lichidă. În timp ce Halley îşi lepăda pielea tăbăcită, Virginia începu marele ei experiment.

Echipe de mecanici fortificaţi se aventurară înainte prin gurile erodate ale puţurilor. Dispersară lespezi de silicaţi amorfi, pietriş şi funingine uscate, filtrate şi compactate de-a lungul anilor de minerit. Întinseră repede câmpii imense de foi legate între ele, negre ca ardezia, în locuri bine alese lângă ecuatorul lui Halley. Erau prea grele pentru ca vaporii sublimaţi dedesubt să le împingă la o parte, iar mecanicii le asigurară de două ori, fixând cabluri cu care ancorară apoi plăcile.

Efectul se arătă cu dureroasă încetineală. Halley se rotea acum în zile cu durata de trei ceasuri. Într-un moment precis calculat, scuturile de silicat blocau lumina solară faţă de gheaţă. Pe deasupra acelei zone se scurgeau gaze expulzate. Alte regiuni continuau, şi această diferenţă de impuls, combinată peste suprafaţa în rotaţie a cometei, începu să-i modifice infinitezimal orbita. Astronomii observaseră îndelung acest „efect de rachetă” la cometele ce se învârteau expunând temporar întinderi de praf, dar întotdeauna fusese spontan şi trecător. Acum era obţinut cu deliberare.

Virginia îşi desfăşură fără milă mecanicii. Unii se supraîncălziră şi eşuară, alţii fură striviţi între uriaşele fotolii în timp ce le împigeau şi se balansau în hula gazelor activate de soare. La comanda ei, puteau răsturna lespezile peste cap, astfel că zonele protejate se trezeau brusc la viaţă, expulzând coloane de nuanţa chihlimbarului. Abilă, hotărâtă, coordona o dinamică simfonie cu forţele uraganului furios, care îmbrânceau mecanicii şi poverile lor. Zile, apoi săptămâni în şir, captă aburul cometei spre ţeluri noi. Impulsuri dezechilibrate se aliniau de-a lungul orbitei lui Halley, mână persistentă

care o îndruma pe o nouă traiectorie.

La patru luni după periheliu, Virginia aştepta inevitabilul. Desfăşurase noi formaţii de radare cu infraroşii şi microunde, concentrate asupra conului anume aşteptat al cerului.

Cel dintâi fu lent şi mărunt, o minune a tehnologiilor tainice. Prinse o frântură din imaginea unor largi pale străvezii care radiau căldura soarelui. Singură reţeaua ei de microunde riguros fazate, operând la zece gigahertzi, îi percepu slab umbra. Îşi răspândise receptoarele cu fire transparente peste un volum întins pe-o sută de kilometri, pentru a obţine o înaltă definiţie. Dacă se derula mai repede, s-ar fi putut să nu fie în stare să integreze diversele semnale în timp. Aşa cum era, depista obiectul cu nas cârn la zece kilometri distantă de Halley.

În urma lui, după câteva momente, apăru ceva mare şi greoi. Folosea Soarele ca acoperire în fundal, suprapunându-se pe o protuberantă solară de culoare albastru-vibrantă care încolţise doar cu o oră în urmă dintr-un uriaş arc magnetic.

Îl prinse cu o lovitură laser, simţind un fior fulgerându-i prin minte. N-ar fi observat niciodată uşorul pâlpâit de ultraviolete care dăduseră de gol focosul de război ce sosea… numai că monitoriza protuberanţa, ca parte a programului lor de cercetare ce se afla încă în curs. Jeffers avusese dreptate insistând să se reţină diagnosticele dedicate ştiinţei; merita să înveţi neîncetat.

Al treilea fu rapid, repezindu-se cu o sută de kilometri pe secundă, şi încă accelerând cu propulsie ionic-luminoasă. Virginia se întrebă de ce lăsaseră în funcţiune acceleratorul electrostatic, de vreme ce făcea proiectilul mult mai vizibil. Trase în el cu lansatoarele recent reînviate, şi aşteptă, în intervalul de două secunde, o iscălitură de ucidere.

Nu sosi nici una. Reţeaua fazată sincron o înştiinţa de ce. Obiectul manevra lateral, eschivând proiectilele de fier. Evident, putea capta murmurul microundelor de la lansatoare şi vedea ghiulele sosind.

Trase imediat cu toate formaţiile laser.

Ratară şi acestea. De-acum nu mai rămâneau decât patru secunde şi nici măcar nu avea timp să sune alarma în tunelurile cometei.

Disperată, crescu nivelul puterii plasei gigahertz-ice până la un terawatt şi comută sistemul, din PRIMEŞTE pe TRANSMITE. Reţeaua nu fusese niciodată folosită astfel. Preţ de-o fracţiune de secundă ar fi putut trimite un salut către o civilizaţie din partea opusă a galaxiei, dacă cineva aflat pe direcţia razei era întâmplător atent. Farfuriile din pânză de păianjen puteau sonda şi localiza. Virginia trase o pulsaţie de energie electromagnetică drept spre punctul ce înota în triunghiulara ei lume vizuală.

Securizaseră focosul acela de război. În clipa când tornada electromagnetică explodă asupra lui, creierul de chip-uri aflat la bord detonă explozibilele compresate înainte să se poată evapora. Echivalentul a douăzeci de megatone energie de fuziune, arzătoare, înfloriră pe cerul negru deasupra lui Halley, ridicând din gheaţa frământată o flacără fulgerătoare de ceaţă ca ivoriul.

În cursul luptei, Virginia nu alertase pe nimeni. Bărbaţii şi femeile, cu familiile lor, îşi vedeau netulburaţi de problemele vieţii cotidiene. Abia când lucrătorii de la suprafaţă se întrebară ce-o fi fost cu brusca văpaie orbitoare, ea îl suna pe Carl să-i dea vestea că marea lor bătălie se dăduse în timpul cât el îşi lăsa pe masă ceaşca de cafea.

CARL

-Vreun semn că ar mai fi şi altele? întrebă încordat Carl.

-Nici unul, răspunse Virginia. Mi-am extins căutarea până la o oră-lumină de jur-împrejur şi n-am găsit nimic.

Lani intră în Central, cu faţa trasă şi palidă.

-Ţi-am auzit anunţul, Virginia. Cât de-aproape-au ajuns?

-Cum spunea Ducele de Wellington după Waterloo... (Vocea Virginiei îşi luă un accent greu, de aristocrat englez.) *„It was a damned near thing*[19]*.”*

Şi vor mai încerca, dacă ne continuăm traiectoria stabilită: spuse Carl cu gravitate. Nu vor admite folosirea întâlnirii jupiteriene ca să facem volta în sistemul solar interior. Au la dispoziţie ani pentru a trage în noi, nu uitaţi! Când ne-om întoarce, or să lovească iar. Poate că şi atacul ăla va da greş. Şi următorul. Dar, până la urmă...

-Criminalii! ţipă Lani. Eram dispuşi să acceptăm carantina, da' nu le-a fost de-ajuns! Numai ca să se protejeze împotriva oricărui *risc* de-a se expune Halley-formelor, sunt în stare să ne ucidă pe toţi.

Carl simţi inevitabilitatea vorbelor pe care urma să le spună. Sfârşitul atâtor speranţe...

-E timpul să privim faptele în faţă. Nu ne putem înapoia din regiunile reci.

-Dar, se încruntă Lani, asta înseamnă...

-Exact. Trebuie să alegem o traiectorie care ne va duce spre exterior. E singura cale de-a rămâne în afara zonei de acţiune a Pământului.

-Crezi că atâta va fi de-ajuns pentru a-i face pe pământeni să înceteze? întrebă Virginia.

Carl clătină din cap.

-Va trebui să sperăm. O să cartografiem un curs care ne va duce departe, în sistemul solar exterior.

---

[19] A fost al dracului de aproape (n.t.)

Lani îl privi tăcută, muşcându-şi buza.

-Într-un fel, spuse încet Virginia, cred că nu se vor mulţumi decât cu o orbită de plecare.

-Ce? făcu Lani ochii mari. Să părăsim de-a binelea sistemul solar?

-Efectiv, confirmă Virginia cu blândeţe. Atunci vor fi convinşi că halley-formele n-or să ajungă niciodată pe Pământ.

-N-are nici un rost să *ne* urmărească, încuviinţă Carl. E, oricum, prea costisitor.

-Da' ce-o să *facem* acolo? stărui incredulă Lani.

-Vom trăi. Vom muri.

Carl privea ecranul principal, fără să-l vadă.

-În Norul Oort..., spuse, cu gândul dus departe. Se presupune că există acolo trilioane de lumi îngheţate, de mărimea asteroizilor. Asta a fost şi Halley, înainte ca vreun impuls, pornit poate de la o stea în trecere, s-o rostogolească în sistemul solar.

-Şi odată ajunşi acolo? întrebă Lani cu îndoială. Le putem folosi pentru resurse?

-Poate, ridică din umeri Carl. Vom avea la dispoziţie sute de ani ca să ne gândim, pe drum.

Lani se instală într-un hamac, cu chipul grav.

-Pân-atunci o să fim morţi cu toţii, chiar dacă dispunem de sarcofage...

Carl simţi o resemnare stranie. Întrucâtva ştiuse că nu vor părăsi niciodată acel loc. Se consemnau nu numai pe ei înşişi, ci şi toate generaţiiile Halley-ene ulterioare, într-un întuneric gol, cu necunoscute fără limite.

Zburăm în abis.

-Cred că trebuie... să plănuim ce *putem* face, nu ce-am face mai degrabă, spuse Lani.

Viaţa e o serie de osânde copleşitoare, una câte una, medita Carl. Ştia că o puteau face şi pe asta, dacă pur şi simplu refuzau să se lase pradă disperării.

Dacă avem ceva pentru care să trăim.

SAUL

Anul 2141

Jumătate din Parcul Stormfield se transformase în creşă. Vechea roată centrifugală fusese consolidată pentru a se învârti mai repede, furnizând o zecime din gravitaţia terestră ca să ajute la fortificarea oaselor tinere. Acest lucru le era mai greu suportabil unora din generaţia veche, dar tot veneau adesea, când n-aveau de lucru, să asculte vocile subţiri chiuind.

Astfel se simţea Saul în timp ce mergea cu grijă pe cărarea curbă mărginită cu iarbă, de pe circumferinţa parcului-roată, unde hologramele dădeau iluzia unui peisaj citadin aflat imediat după un gard viu scund, cu un cer smălţuit de nori calzi şi umezi. Mamele şi doicile îşi supravegheau îndeaproape turma crescândă de odrasle zgomotoase, privindu-le jocurile, admirând frumuseţea ochilor limpezi şi-a membrelor prelungi ale puştanilor.

Copiii salvaseră Colonia Halley... dacă nu în alt fel, cel puţin înseninând sufletele celor ce ştiau de-acum că nu vor mai vedea niciodată Pământul.

Suntem prima astronavă, realizase Saul, *cu două, trei secole înainte de program*.

Bineînţeles, Halley era încă legată de vechiul Sol, dar acum nava şi casa lor se îndreptau ireversibil pe drumul norului exterior, unde trilioane de globuri îngheţate pluteau în derivă prin spaţiul nu-atât-de-complet-gol dintre stele. Tărâm străin. Îşi mizau viaţa şi moartea pe propria lor iscusinţă, şi pe orice altceva mai luaseră cu ei.

Privitor la acest subiect, Saul tocmai încheiasese un studiu important, un inventar al fondului genetic disponibil pentru generaţiile viitoare. Problema era esenţială, căci putea însemna diferenţa între supravieţuirea coloniei sau un declin lung şi lent în degenerescenţă şi moarte.

Avem absolut suficientă heterozigozitate, conchisese. *O*

secţiune transversală prin tipurile ce populează bătrânul Pământ. Ar trebui să ofere destulă varietate. Mai ales cu rata mutagenă la care ne putem aştepta. Cea mai mare problemă va fi să menţinem o populaţie îndeajuns de numeroasă.

Momentan, Halley avea destule resurse pentru a asigura existenţa coloniei pe un viitor nedefinit. Deuteriumul din gheaţă avea să alimenteze pilele cu fuziune – acum amplasate afară, la suprafaţă, pentru a reduce la minimum scurgerile de căldură – până vor reuşi turul de forţă al asamblării unui generator cu putere protonică, conform proiectului primit de pe Phobos. Dibăcia lor în reciclare şi administraţie ecologică era deja impresionantă, şi avea să sporească.

Dacă erau gospodărite cu grijă, cele un trilion de tone de gheaţă şi hidrocarburi puteau ţine câteva sute de oameni la un moment dat – împreună cu plantele şi animalele lor – pe durata a o sută de generaţii.

Tocmai cât ar fi necesar. Căci, în câteva mii ce ani, velocitatea intempestivă a cometei avea să scadă la apropierea de noul ei afeliu, acolo unde Cel Fierbinte nu era decât steaua cea mai luminoasă. Iar în acel loc, lunecând încet, se aflau sute de miliarde de alte uriaşe fărâme de materie primordială rămase de la naşterea sistemului solar. De îndată ce viteza lor, în prezent aproape hiperbolică, se va fi stins până la simpli metri pe secundă, ar fi trebuit să aibă nenumărate ocazii de-a agăţa alte capete cometare.

Saul se opri în punctul unde balustrada gardului viu se deschidea la marginea curburii roţii. Încă se mai gândea la imaginile pe care i le arătase Virginia, cu numai câteva minute în urmă, în mica poieniţă de sub chioşcul ei... o simulare a acelor zile, atât de îndepărtate, când oamenii şi roboţii de pe Halley aveau să-şi împingă vechiul cămin, obosit şi epuizat, lângă noi miezuri de gheaţă, proaspete, în marea beznă. Poate că aveau să captureze două, trei sau mai multe, şi-şi vor relua drumul pe noile lor colonii.

Iar mai departe? Simularea Virginiei nu preconiza nici

o limită. Norul Oort era vast, iar oamenii, emigranţi reputaţi.

Iar Norul Oort al propriului nostru soare întâlneşte stolurile de comete ale altor stele...

Imaginea pe care i-o prezentase îl înspăimânta.

Deja judecă la nivel de eoni... o să-mi ia mai mult timp până să mă deprind a gândi astfel. *Stilul meu propriu privitor la nemurire e diferit*. *Reţine Timpul văzut nu ca un prieten*.

Trecu pe lângă Lani Nguyen-Osborn, aşezată pe o bancă sub un arţar pitic, alăptându-şi fiul nou-născut. Copilul cel mai mare – mica Angelique – se juca, nu departe, în iarbă.

Lani zâmbi şi îi făcu cu mâna. Saul surâse la rândul lui. Stătuseră de vorbă doar cu-o oră în urmă, când el era în drum spre Virginia. Era aşteptat la cină în familia lui Carl. Între timp, mai avea unele treburi de făcut.

Panorama unui oraş pământean se stinse în timp ce acel sector al roţii se apropia de nivelul solului. Saul păşi prin breşa gardului viu, în microgravitaţia cavernelor lui Halley, şi se lăsă să lunece în taluzul amortizor din nisip moale. Un nor de particule se învolbură în afară la aterizarea lui, apoi se depuse încet pe planşeu.

Se lansă spre ieşirea ce ducea la laboratorul lui. Valva-sfincter semi-vie îl împinse spre tuneluri cu un oftat moale, umed.

Supravegherea fondului de gene dăduse rezultate foarte bune – chiar dacă-i reamintea că nici el, nici Virginia, n-aveau să contribuie vreodată. Toate clonele lui erau sterile, iar trupul ei fizic devenise de mult parte din ecosferă.

Poate că astfel era mai bine. Căci clonele lui aveau să se afle prin preajmă în timp ce generaţiile veneau şi treceau. Descendenţii lui Carl şi-ai Lani-ei, ai lui Jeffers şi Marguerite aveau să-şi mixeze genele, până ce urma să apară o nouă specie umană. Dacă toate aceste modele „Saul Lintz” aveau la rândul lor copii, de-a lungul secolelor, ar fi stânjenit mult procesul.

Doamne fereşte! Râse la acest gând. Se acomodase atât de mult cu ironia situaţiei lui... dibaciul plan al binecuvântării şi blestemului său.

Acum, totuşi, îl preocupa un alt subiect de cercetare. Ceva chiar mai semnificativ. Mai uluitor.

Ajuns la capătul unui coridor puţin folosit, Saul rosti o frază-cod în arameică, şi o uşă se deschise fâsâind. Se strecură pe lângă baziliscul-de-gardă tratat genetic, în laboratorul său privat. Mufa neurală îi fu cuplată în locaş încă înainte ca trupul său să fi luat poziţia orizontală, pe reţea.

Program... Piatra Timpurilor..., îi comandă Saul computerului său personal. Culori pâlpâiră şi se stabilizară.

Imaginea de pe holo-display-ul principal reprezenta acea cameră secretă, aflată adânc în inima domeniului Ciudaţilor, unde Suleiman Ould-Harrad îşi întâlnise credinţa, în felul lui propriu. Catafalcul tăiat în piatră, cu coarne, se rotea în imaginea holografică.

La dreapta, un alt display înfăţişa o mostră culeasă din roca aceea străveche – coaste fosile simetrice schiţând contururile unei vietăţi dintr-o mare de foarte demult.

Alte ecrane palpitau cu date, cu detalii microscopice, cu profiluri izotopice amănunţite.

De un an, Saul era din nou în contact cu specialiştii pământeni. Odată confirmat faptul că Halley se înscrisese pe o traiectorie quasihiperbolică, isteria de pe Pământ se mai domolise.

Vinovăţia şi ruşinea îşi jucau rolul pe ceea ce trecea, în zilele acelea, drept canale de ştiri. Unele dintre darurile pe care coloniştii le transmiseseră acasă adânciseră la rândul lor sentimentul că trebuia menţinut contactul, până ce planetele se contopeau cu zgomotul bubuitor al Soarelui şi orice convorbire între fraţi se îneca în scrâşnetul paraziţilor.

Savanţii tereştri îi prelucraseră datele, confirmând în detaliu ceea ce deja desprinseseră în general.

Cu aproape cinci miliarde de ani în urmă – într-unul

dintre braţele spirale gazoase, bogate în praf, care dantelau Calea Lactee ca spiţele subţiri ale unei roţi cu ştifturi – o stea fierbinte, tânără, masivă, îşi trăise cu furie scurta viaţă şi explodase în titanica izbucnire a unei supernove. Făcând aceasta, însămânţase spaţiul învecinat cu nori incandescenţi de elemente grele, de la carbon şi oxigen până la plutoniu şi osmiu... Cu excepţia hidrogenului şi a heliului, toate elementele ce alcătuiau planetele – şi fiinţele omeneşti – luaseră naştere astfel, din mari erupţii de lumină şi căldură primordială.

Această supernovă nu numai că scuipase cheaguri enorme de materie grea în spaţiu, dar, totodată, stârnise şi unde-mamut de şoc, care comprimau gazul şi praful interstelar, formând vârtejuri şi concentrări turbionare.

Un Colaps Jeans – numit după marele astronom al secolului douăzeci – fusese declanşat. Ici şi colo în mijlocul norilor supuşi şocului, îmbogăţiţi în metal, vârtejurile se condensau, se turteau, formau centre luminoase... sori.

Iar împrejurul acestor noi stele, mici fragmente se contopeau, din corpurile stâncoase mai apropiate, în enorme lumi gazoase, în îndepărtate, vaste roiuri de mici boţuri din vapori îngheţaţi...

Până acum, toată geochimia fusese, datată după supernova ce detonase formarea sistemului solar. Niciodată vreo formă de materie originară din afara acestui eveniment nu ajunsese în mâini omeneşti. Până acum, mai exact.

Roca pe care Suleiman Ould-Harrad o găsise în adâncurile lui Halley nu avea nici unul dintre coeficienţii izotopici cu care erau familiarizaţi oamenii de ştiinţă. Provenea dintr-un episod al creaţiei cu totul diferit.

Lui Joao Quiverian i-ar fi plăcut asta, îşi spuse Saul.

Deplângea pierderea unei gândiri creatoare în nebunia acelor ani lungi şi diperaţi.

Şi lui Otis Sergeov, la fel. Sper că am învăţat o lecţie.

Datele finale se desfăşurară în faţa lui, confirmându-i deducţiile şi munca de mai mulţi ani.

Dovedit!

Piatra provenea din sedimente oceanice depuse cu mult înainte ca Pământul să fi început să se formeze din reziduuri cosmice. Micile animale ale căror fosile le depistase înotaseră în mările unor lumi nu foarte deosebite de Pământ, cu chimie nu prea diferită. Dar trăiseră încă înainte ca Soarele să fi fost măcar o stea clipind pe cerurile lor împestriţate cu nori.

Saul citi spicuiri din mesajul de pe Pământ.

Efectul radioactiv asupra cristalelor constitutive indică strânsa apropiere de explozie. *Nu mai mult de un sfert de an-lumină distanţă de o supernovă*.

Culese un crâmpei din piatră, lustruit acum de pe urma mânuirii. Planeta de pe care provenise trebuia să fi înconjurat o stea mai mică ce avusese ghinionul să se afle lângă gigantă atunci când aceasta explodase, spărgând-o în bucăţi şi împrăştiindu-i fărâmele în inelele de fum ale braţelor spiralate.

Or fi existat observatori în noaptea aceea? se întrebă. *E posibil ca inteligenţa să fi privit în sus, ştiind ce vine, făcând planuri febrile, sau cufundându-se într-o pace resemnată*?

Şansele erau împotrivă. Probabil că planeta avea numai animale şi vegetaţie, iar sfârşitul sosise repede, pe neanunţate. Aceasta nu făcea evenimentul cu nimic mai puţin impresionant sau nu tot atâta de biblic-teribil.

Toate fiinţele băştinaşe, de la microbi la plante şi la micile animale isteţe... toate muriseră în însuşi procesul care, cum nu se poate mai direct, condusese la propria aventură a Pământului.

Ce mai univers! medita Saul.

Era aproape o problemă secundară, acum, faptul că asta ajuta şi la explicarea apariţiei vieţii pe Halley. Cu toate că, la început, se arătaseră total neîncrezătoare, minţile ştiinţifice de pe Pământ conchiseseră finalmente că, pesemne, porţiuni din biosfera planetei dezintegrate fuseseră purtate cu unda de şoc, îngheţând apoi în gerul spaţiului. Frânturi de stâncă – şi chiar materie cândva vie – ar fi servit ca ideali sâmburi în jurul cărora gazele de la

graniţa ultimă a unui nou sistem solar să se poată concentra. După toate aparenţele, Halley se condensase în jurul unui crâmpei din vechea planetă, la fel cum se strâng picăturile de ploaie împrejurul firelor de praf din cerul fecund al Pământului.

Nu era de mirare că urmele deveneau tot mai bogate, pe măsură ce te afundai mai adânc în cometă. Existase deja o rocă-mamă împrejurul căreia componenţii prebiotici ai nebuloasei presolare se adunaseră, în vremurile acelea timpurii.

Saul se întreba câte alte comete se formaseră în jurul unor asemenea seminţe. Nu prea multe, presupunea.

Am avut pur şi simplu noroc, reflectă, ironic.

Sau vechile poveşti cu dezastre aduse de comete erau realmente adevărate? Se putea ca Pământul să fi fost întotdeauna „împrospătat”, din timp în timp, cu doze noi din străvechea biologie, plutind în jos prin atmosferă, de fiecare dată când trecea o cometă pe-aproape? Asta ar fi ajutat să se explice de ce erau atât de compatibile formele de viaţă. Viaţa terestră încorpora încontinuu noi frânturi şi fragmente din magazia spaţiului cosmic.

Într-un sens, vechea planetă distrusă continua să trăiască. Fragmente de cod organic pluteau în toţi, şi mai ales în coloniştii de pe Halley. După moartea şi temerile de la început, era o ironie a sorţii faptul că totul se releva benefic în cele din urmă, contribuind la diversitatea de care urmau să aibă nevoie în secolele ce-i aşteptau.

Poate că locuitorii lui Halley nici măcar nu mai erau „umani”, în sensul clasic al cuvântului. Nu în modul în care se dezvoltau pământenii, pregătindu-se pentru propria lor explozie în galaxie.

Vor ajunge la stele. Săltând din punct luminos în punct luminos, locuind jos unde gravitaţia curbează strâns spaţiul, iar sorii coc lumi grele, pietroase.

Noi, pe de altă parte, vom călători mai încet. Dar vom avea adevăratul univers... spaţiile intermediare.

Aducându-şi aminte de simularea pe care i-o arătase Virginia, Saul zâmbi.

Peste contactul neural, simţi adierea uşoară a unei prezenţe. *Iar tragi cu urechea, draga mea*? proiectă Saul.

Da, iubitule. Ai face bine să te-obişnuieşti. Suntem împreună în povestea asta, pe termen lung.

- Da.

Zâmbi. Căci, la vremea când trupul pe care-l purta acum va fi fost dispărut de mult, memoriile îi vor călători într-o altă clonă... continuând s-o iubească pe Virginia. Jidovul Rătăcitor şi Doamna din Maşină... aveau să fie o resursă pentru ceilalţi, servind atâta vreme cât erau doriţi prin preajmă.

Nemurirea e un serviciu, îşi spuse.

Se ţineau unul pe altul în braţe reci, electronice. Şi amândoi îşi imaginară că aud, slab şi fantomatic, în depărtări, un râs încet de încuviinţare.

VIRGINIA

Lani săltă copilaşul pe genunchi, făcându-l să orăcăie de spaimă şi plăcere. Carl zâmbea radios spre vesela pereche, continuând să pompeze metodic la maşina sa de exerciţiu fizic. Trebuia să-şi petreacă jumătate din timp în roata-G pentru a menţine normală rata de calcemie a copiilor. O zecime de G era grea dar nu impunea dificultăţi reale.

-Vrei să-i facem o vizită mătuşii Ginnie? o întrebă Lani pe sora mai mare a copilului, care dădu din cap, ţinându-şi un deget în gură.

O aură apăru, suspendată în aer. Apoi o Virginia bronzată păşi prin ea şi făcu cu mâna.

-Salut, cârnilor. Surf-ul e minunat. Vă interesează?

Mica Angelique râse, iar bebeluşul guiţă cu încântare. A doua naştere a Lani-ei fusese, citându-l pe Saul, „plicticos de normală”. Amândoi copiii păreau să câştige în greutate sub privirile Virginiei; cântăreau cu fiecare zi tot mai mult, şi mâncau ca sparţii.

Carl arătă în josul roţii, spre sălbăticia înverzită a Parcului Stormfield:

-Crezi c-am putea pune un lac acolo?

-Şi să facem valuri pe el? întrebă cu şiretenie Lani.

Carl dădu din cap:

-Angelique va vrea probabil să-şi imite mătuşa.

-Ei, haide, spuse Lani. Există *unele* lucruri pe care n-o să le reuşim, ştii bine.

-Pe pariu? rânji Carl.

Virginia îşi amintea căderea în pâlnia gravitaţională a lui Jupiter. Fusese o perioadă de tensiune şi mustrări de cuget.

Manipulând vânturile de sublimare înclinase orbita lui Halley, adăugase velocitate. Divergenţa cu traiectoria originală se amplifica în mod constant, în timp ce catapultele trăgeau la nesfârşit.

În termeni astronautici, nu mai era decât o deflecţie minoră. Crucială însă.

Intersectaseră impetuoasa traiectorie a lui Jupiter în urma, nu înaintea acestuia. Se năpustiseră prin lapoviţa protonică a enormelor centuri magnetice, văzuseră faţa mânjită a lui Io azvârlind lugubre saluturi vulcanice.

Luând-o prin *spatele* uriaşei lumi, lui Halley i se *adăugase* energie. În loc să cotească înapoi, spre sistemul solar interior, capul cometar se grăbise înainte, şi mai repede, gonind în partea opusă Soarelui. Gigantul arzător se micşora înapoia firului de praf ce zbura cu iuţeală, razele şi influenţa lui micşorându-se pe zi ce trecea.

În timp ce-l depăşeau pe vărgatul Jupiter, Virginia studiase atentă chipurile celor ce priveau ecranele video. Se uitaseră unul la altul, realizând imensitatea ce se deschidea în faţa lor.

Acum, după ani de zile, resemnarea posacă a acelor zile se risipise. Aveau să treacă secole înainte de-a atinge tărâmul cu-adevărat bogat, unde lumile de gheaţă stăteau strânse în mari halouri ca roiurile de albine. Le despărţeau întinderi vaste, dar în spaţiul interstelar asemenea călătorii necesitau puţină energie.

Acei îndepărtaţi bulgări de gheaţă îi chemau, provizii proaspete de metale şi volatili. Avea să apară o altă generaţie, şi o alta. Meritau acele resurse, meritau ocazia, speranţa.

Carl, Lani – într-adevăr, toţi dintre ei - erau prinşi în laţurile lentei recesiuni.

Saul, totuşi, avea poate să dureze veşnic, dacă nu suferea vreun accident. Şi chiar dacă murea, existau clonele. Avea să-l aibă întotdeauna pe Saul.

Furie, frustrare, disperare – ajunsese să cunoască aceste lucruri ca iluminări temporare ale sufletului individual, explozii de fulgere peste un întuneric trainic. Oamenii aveau un timp de reacţie evoluat din nevoia de-a apuca, de-a lupta, a se hrăni, a fugi. Nu erau mai condiţionaţi de domnia lentă a lumilor decât ar fi o muscă

efemeră faţa de Imperiul Roman.

Echipajul lui Halley se împăcase cu destinul său – şi, încet, imperceptibil pentru ei înşişi, oamenii se retrăseseră în ungherele şi cotloanele lor antropocentrice. Virginiei îi plăcea să privească de sus la scala lor temporală, văzând-o pe Angelique cum creşte în salturi uimitoare. Pe măsură ce încrederea în noile tehnici sporea, alţi copii i se alăturară şi începură să se joace în tuneluri şi puţuri curăţite ritual de Halley-formele primejdioase.

În timp ce Halley încetinea, ieşind de pe panta vadului prin pâlnia gravitaţională a Soarelui, atenţia Virginiei părăsi ştiinţa - deşi continua să colecteze date, să formuleze teorii, să discute cu Saul şi cu ceilalţi – îndreptându-se spre ţeluri mai ample.

Aşa cum făcuse odată Descartes, era forţată să acţioneze. Se întreba ce putea deduce din principiile de bază. *Cogito, ergo sum*.

Dar cine era *eu-ul* care făcuse declaraţia?

Pentru a folosi jargonul ştiinţei, aparţinea unui nou phylum, nemaifiind vertebrată ci biocibernetică. Era o împreunare între organic şi electronic, cu o aripă de conştiinţă înţeleaptă. După definiţia strictă, un phylum trebuia să ia naştere evolutiv, prin triere şi specializare ale genelor sexuale. Dar odată apărută inteligenţa, procesul de lungimi eonice devenise caduc. Un nou phylum putea fi creat şi dezvoltat în mod conştient.

Virginia cea din sinapse îngheţate şi din formaţiuni holografice nu mai era strict umană. Desigur, avea un miriad de trăsături şi defecte omeneşti. Nu putea ignora vexaţiile lui Saul sau Carl, ale lui Jeffers sau Lani, tot aşa cum nu putea uita copilăria, afecţiunea aspră a tatălui ei.

Totuşi, era mai mult de-atât.

Bucuria resimţită de Carl şi Lani îi aducea uneori strângeri de inimă; nostalgia melancolică a lui Saul pentru întruparea ei îi cauza o suferinţă reală. Dar deşi înţelegea şi simţea toate acestea, ajunsese să le vadă ca pe un subsidiar al problemelor mai importante cu care se confrunta. Aceşti oameni fragili erau încătuşaţi în

adevărata viaţă trecătoare pe care o decretaseră legile selecţiei naturale – morţile lor le erau întipărite în oase. Chiar şi Saul, colegul ei întru nemurire, călătorea pe coama valului hormonal. Simţeau adânc şi cugetau la întrebările muritorilor.

În Norul Oort, sub sclipirea fără licăr a stelelor, se roteau un trilion de nuclee cometare, mai mult teren decât i se promisese vreodată oricărei bande de nomazi zdrenţuiţi.

Coloniştii urmau să-l aibă pe Carl ca Joshua al lor – ironie neîndoielnic sesizată deja de Saul – iar el avea să-i conducă înainte.

Dar câtă vreme Virginia urma să-i ajute, şi să le satisfacă nevoile pe cât de bine putea, îşi mai avea şi propriul ei destin ca primă reprezentantă a unei noi specii.

Dacă în ea se manifesta un nou phylum, prima lege trebuia să fie supravieţuirea. Din acest motiv, privea atacul pământenilor ca pe un deznodământ neprevăzut şi norocos al prostiei omeneşti. Pământul ar fi putut s-o aibă, şi-ar fi putut învinge temerile, primind cu bucurie noul phylum. Acum, însă, era îmbarcată pe un curs nou, care în ultimă instanţă se releva spre avantajul ei.

Avea nevoie de timp pentru a gândi, pentru a explora.

Vechea specie *Homo sapiens de* pe Pământ avea să se răspândească inevitabil, mai întâi în sistemul solar, apoi poate şi dincolo de acesta. Îşi arătaseră deja ostilitatea faţă de stranietăţile închise în lumile de gheaţă. Temerile lor aveau nevoie de secole pentru a se stinge.

Virginia ştia, chiar dacă încărcătura ei umană nu era convinsă încă şi ea, că n-avea să mai existe niciodată o întoarcere în împărăţia Celui Fierbinte. Societăţile omeneşti, odată scindate, rareori se mai pot reîntâlni în termeni paşnici, prieteneşti. Cu-atât mai rău pentru două phylum-uri.

Gândirea, acel ocean unde fiecare
Neam îşi găseşte asemănare
Şi totuşi creează, dincolo de aceste,

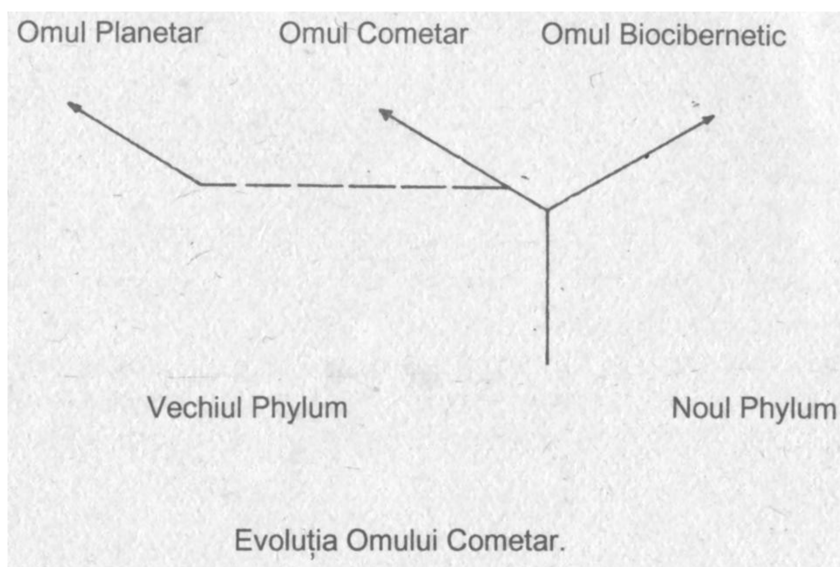
Alte-ndepărtate lumi, şi alte mări.

Avea timp pentru poezie, pentru nesfârşitele cărări bizantine ale contemplării. Credea chiar că poate zări felul cum trebuia să fie, când ajungeau la marele nor de lumi ce-i atrăgea.

Acum specia umană avea să urmeze un destin divizat, ramificaţii puteau înainta un timp pe cursuri diferite. Avea să fie mai puţină durere dacă rămâneau la distanţă.

Calculă evoluţia probabilă a speciei noi a Omului, reprezentată de Carl Osborn, şi a propriului ei phylum, şi fu mulţumită. Reproducerea, adaptarea – erau probleme vaste, dar se simţea în măsură să le facă faţă.

Iar cât despre Umanitatea Planetară... După calculele ei, noul phylum şi vechea specie n-aveau să se mai întâlnească vreme de patru mii de ani. Foarte bine. Avea destul timp de gândire.

Evoluția Omului Cometar.

DESPRE AUTORI

Gregory Benford e autorul mai multor romane de succes, printre care *In the Ocean of Night*(În oceanul nopţii"), *Against Infinity* („Împotriva Infinităţii"), *Artifact* şi *Timescape* („Peisaj cu timp"), care a câştigat Premiul Nebula, Premiul British Science Fiction, Premiul Memorial John W. Campbell şi Premiul Australia. Dr. Benford, un *Woodrow Wilson Fellow*, e profesor de fizică la Universitatea California, Irvine. Locuieşte cu soţia în Laguna Beach. Romanul său, *Across the Sea of Suns* („Peste. marea de sori") a fost publicat de către Bantam Spectra imediat după apariţia „Inimii cometei".

David Brin s-a născut în 1950 la Glendale, în sudul Californiei. A lucrat ca inginer la Hughes Aircraft Co. şi a urmat la Caltech şi Universitatea California (San Diego), unde şi-a desăvârşit studiile asupra cometelor şi asteroizilor. Consilier N.A.S.A., Dr Brin este în prezent consultant la California Space Institute, secţie a U.C.S.D., efectuând studii de avangardă cu privire la navetele şi ştiinţa spaţială. Predă de asemenea la universitate, fizica şi, ocazional, scrisul creator.

Doctor în astrofizica şi filosofie, D.B. este unul dintre cei mai valoroşi scriitori S.F. ai Noului Val. American. Romanul său *Startide Rising* („Flux stelar în creştere") a câştigat premiile Hugo şi Nebula, iar povestirea *The Crystal Spheres* („Sferele de cristal"), premiul Hugo. Printre celelalte romane ale sale se numără *Sundiner*, *The Practice Effect* („Efectul practicii"), *The Postman* („Poştaşul") şi *The Uplight* War („Războiul uşor").

UN TANDEM ÎNTÂMPLĂTOR

I-am cunoscut pe autorii cărţii de faţă chiar înainte de a intra... în inima cometei-şi încerc să-i descriu, în câteva linii, pentru a vă arăta ce lume bună populează fandomul SF, această stranie combinaţie de creatori (*literatură, artă grafică, filme*), *fabricanţi* (*editori,' producători*) *şi fa ni promotori de SF* (*după unele estimări, în număr de aproape un miliard de suflete*!)

Cu Gregory Benford am făcut cunoştinţă recent la WORLD CON-ul din septembrie 1993 la San Francisco. *Ştiam despre el doar că este singurul scriitor profesionist de pe planetă care are şanse la un premiu Nobel pentru fizică, şi citisem* Across the Sea of Suns, *un roman pe care, în ciuda dimensiunilor* (*cam cât o cărămidă mare*!), *nu l-am putut lăsa din mână până ce nu i-am devorat ultima pagină*.

Când însă mi l-a prezentat Elizabeth Ann Huli (*soţia lui Fred Pohl*) *mărturisesc că am fost puţin decepţionat*: *Greg Benford nu aducea deloc a superman, dimpotrivă* (*am stat împreună la o şuetă – era şi Jack Cohen de faţă – am vorbit despre una despre alta*), *un american simplu care, ca tot americanul, ştie cum va arăta lumea de mâine şi se străduieşte să o împartă frăţeşte cu semenii lui*.

Întors acasă, am făcut rost de cealaltă jumătate a poveştii The Ocean of Night *unde „plimbă” cu dibăcie, din aventură cosmică în aventură cosmică, pe astronautul Nigel Wolmsley, acelaşi personaj din* Across the Sea of Suns.

Am aflat apoi, din enciclopedii, că fantasticul savant-scriitor pe nume Gregory Benford (*născut în 1941*) *a debutat în 1965* (*romanul* Stand In), *că a scris prin anii '70 multe articole de ştiinţă popularizată, că a semnat, ca jumătate de tandem, lucrări scrise împreună cu Gordon Eklund, David Brin* (*romanul de faţă*), *chiar şi cu faimosul A*. *C*. *Clarke* (*căruia pur şi simplu, i-am continuat o*

povestire (Beyond The Fall of Night)*, dar că marea lovitură a dat-o în 1980 cu* Timescape – *pentru care i s-au acordat două prestigioase premii*: *„Hugo” şi „John W. Campbell*.

Alte romane, alături de nenumărate povestiri şi câteva antologii, alterade „hard SF”: Deeper Than Darkness (*1970*), Artifact (*1985*), Faulkner-ianul, Against Infinity (*1983*).

Şi David Brin este un scriitor care pune multă ştiinţă în ceea ce scrie şi, bineînţeles, cere multă inteligenţă de la cititorii romanelor şi povestirilor sale:

Mai tânăr ca Greg Benford (*născut în 1950*)*, mai cosmopolit* (*l-am întâlnit la Haga, la World CON-ul din 1990, tot în acelaşi an la EUROCON-ul de la Fayence – Franţa, apoi la ConFrancisco, în 1993*)*, cu public mai larg şi opere mai întinse dar ca formaţie tot cercetător de ştiinţă* (*doctorate în fizică şi astronomie, interes ştiinţific în biologie şi ecologie*)*, David creează bine personaje, le manevrează prin drame complexe şi pasionante, emite idei şi concepte care, uneori, îţi taie pur şi simplu răsuflarea*.

I-am citit atât de aparent simpla şi umana The Postman (*poveste tipică post-război atomic,*) *apărută şi în româneşte dar şi extraordinar de complexele* Startide Rising (*1983, i-a adus ambele mari premii ale SF-ului*: *„Hugo” şi „Nebula”*) *şi urmarea* The Uplift War (*numai premiul „Nebula”, în 1987*). *Ultimile două fac parte dintr-un ciclu, un fel de „hard Space Opera”, început în 1980, când a debutat cu* Sundive *şl în care a inventat o navă de „progenitori” strămoşi, dispăruţi de eoni, ai tuturor formelor de viaţă din Univers, cu excepţia lui Homo sapiens*.

David a mai scris, printre altele, romanele The Practice Efect (*1984*)*, gigantica* (*peste 700 pagini*) Earth*, povestiri, între care* The Crystal Tears*, premiată cu „Hugo”, ştiinţă popularizată* (*ca tot scriitorul de SF care se respectă*) *şi, împreună cu Arthur C. Clarke, interesanta* Project Solar Sail (*1990*).

În inima cometei *este rezultatul unui „mariaj” întâmplător, sinergismul nu se realizează, poate, la nivelul*

elementelor ce compun „tandemul”, dar romanul reprezintă poarta prin care vor pătrunde către publicul, către cultura noastră scriitori de mare valoare, din specia asta nouă sub soare, scriitor-om de ştiinţă, *cea care îşi face din ce în ce mai tare simţită prezenţa în mintea şi inima lumii*.

ALEXANDRU MIRONOV

O R B I T A

G SCIENCE FICTION

Gregory BENFORD
(1941 -)

Doctor în fizică dar atras și de literatură, debutează în 1965 cu Stand-In **cu care câștigă un concurs lansat de revista** The Magazine of Fantasy and Science Fiction **Este un maestru al așa numitului** hard sf. **Nu este un scriitor prolific dar lucrările sale au o valoare deosebită. Printre ele:** Deeper than the Darkness, If the Stars Are Gods, In the Ocean of Night, Timescape **(premiul Nebula),** Eon, Artifact **(premiul Nebula).**

David BRIN
(1950 -)

Doctor în astrofizică și filozofie, consilier NASA, consultant la California Space Institute, David Brin este unul dintre cei mai valoroși scriitori SF ai Noului Val American. Romanul său Startide Rising **a cîștigat** HUGO **și** NEBULA **iar povestirea** The Crystal Spheres **premiul** Hugo. **Alte creații de marcă:** Sundiner, The Practice Effect, The Postman.

Două dintre cele mai formidabile talente ale science-fiction-ului, Gregory Benford și David Brin, laureați ai premiilor *Nebula* ***și*** *Hugo*, ***își unesc forțele în crearea unei uimitoare viziuni asupra viitorului:***

INIMA COMETEI

O extraordinară saga în cea mai bună tradiție a speculativ fiction-ului

Coperta Riess Walter

Lei 3500

ISBN 973-9085-39-3